NEAL STEPHENSON

Snow Crash

Neal Stephenson

Snow Crash

Traducere din limba engleză şi note de
Ana-Veronica Mircea

CUPRINS

Capitolul 1

Livratorul aparţine unui ordin de elită, unei subcategorii venerate. E plin de spirit de castă până peste cap. În momentul de faţă se pregăteşte să ducă la bun sfârşit cea de-a treia misiune a nopţii. Uniforma lui e neagră precum cărbunele activ, filtrează însăşi lumina din aer. Un glonţ ar ricoşa de ţesătura din arahnofibră ca o pitulice de uşa dinspre patio, dar excesul de transpiraţie trece prin ea ca adierea vântului printr-o pădure proaspăt incendiată cu napalm. În dreptul extremităţilor osoase ale trupului, costumul are armorgel sinterizat: îl simţi ca pe un jeleu grăunţos, te protejează ca un teanc de cărţi de telefon.

Când i-au dat slujba, i-au dat o armă. Livratorul nu face niciodată afaceri cu bani gheaţă, dar e posibil să fie atacat oricum – tentaţia ar putea fi maşina sau marfa lui. Arma e minusculă, aerodinamică, uşoară, genul de armă pe care ar purta-o asupra sa un creator de modă; trage săgeţi extrem de mici, a căror viteză o depăşeşte de cinci ori pe cea a unui avion spion SR-71, iar după întrebuinţare trebuie conectată la bricheta maşinii fiindcă funcţionează cu electricitate.

Livratorul n-a scos niciodată arma aceea într-un acces de furie sau într-unul de spaimă. A scos-o o dată în Gila Highlands. Nişte derbedei din Gila Highlands, o suburbclavă elegantă, voiau să li se livreze pizza, dar nu şi s-o plătească. Credeau că-l pot intimida pe Livrator cu o bâtă de baseball. Livratorul şi-a scos arma, i-a centrat chestia aia cu laser pe acel Louisville Slugger gata să lovească, a tras. Reculul a fost colosal, de parcă i-ar fi explodat arma în mână. Treimea din mijloc a bâtei s-a transformat într-o coloană de rumeguş spulberat fulgerător în toate direcţiile, părând erupţia unei stele. Derbedeul a rămas cu degetele încleştate de mâner în timp ce din partea opusă a ciotului se revărsa un fum lăptos. Cu o expresie stupidă pe figură. De la Livrator nu s-a ales decât cu necazuri.

El îşi ţine de atunci încoace arma în torpedou şi se bazează în schimb pe un set de săbii de samurai, pe care le-a preferat dintotdeauna. Derbedeii din Gila Highlands nu s-au speriat de armă, aşa c-a fost silit s-o folosească. Dar pentru săbii nu e nevoie de nicio demonstraţie.

În bateriile maşinii Livratorului există energie potenţială suficientă pentru propulsarea unei livre de slănină până în Centura de Asteroizi. Spre deosebire de cutiuţele pentru pipiţe sau de camionetele hăitaşilor din suburbii, maşina Livratorului eliberează această forţă prin sfinctere larg deschise, scânteietoare, lustruite. Când accelerează el, e naşpa. Vreţi să vorbim despre petele de contact? Aveţi pe cauciucurile maşinii unele minuscule, care ating asfaltul în patru locuri cât limba unui om. Maşina Livratorului are cauciucuri mari, adezive, cu pete de contact cât coapsele unei femei grase. Livratorul e în contact

cu şoseaua, demarează ca o zi proastă, se opreşte pe o pesetă.

De ce e Livratorul atât de bine echipat? Pentru că oamenii se bazează pe el. E un model de viaţă pe şosea. Asta e America. Oamenii fac orice pana lor au chef să facă; e vreo problemă? Pentru că au dreptul. Şi pentru că toţi au arme de foc, şi nu-i poate opri nici dracu'. Ca urmare, economia acestei ţări e una dintre cele mai păguboase din lume. În privinţa asta – aici vorbim despre balanţe comerciale – odată ce toată inteligenţa noastră tehnologică s-a scurs către alte ţări, odată ce lucrurile au ajuns la acelaşi nivel – la noi se vând automobile fabricate în Bolivia şi cuptoare cu microunde din Tadjikistan – odată ce avantajul nostru în privinţa resurselor naturale a devenit irelevant din cauza vapoarelor şi dirijabilelor enorme din Hong Kong, care pot face transporturi din Dakota de Nord până în Noua Zeelandă în schimbul a cinci cenţi – odată ce Mâna Invizibilă[1] a luat toate inechităţile sociale şi le-a răspândit pe un singur şi amplu nivel global pe care un fabricant pakistanez de cărămizi l-ar numi prosperitate – ştiţi ce? N-au mai rămas decât patru lucruri pe care le putem face mai bine decât oricine altcineva:

muzica

filmele

microcodul (software)

livrarea pizzei în mare viteză

Livratorul obişnuia să proiecteze softuri. Încă o mai face, uneori. Însă dacă viaţa ar fi fost o şcoală elementară condusă de personalităţi bine intenţionate, cu diplome de doctorat, pe fişa Livratorului s-ar fi putut scrie: „Hiro e *extrem* de inteligent şi de creativ, dar trebuie să facă mult mai multe eforturi în privinţa abilităţilor sale de cooperare."

Aşa că acum are această altă slujbă. Nu implică inteligenţă şi creativitate – dar nici cooperare. Nu respectă decât un singur principiu: Livratorul ţine întotdeauna capul sus, pizza soseşte în treizeci de minute sau o primiţi gratis, împuşcaţi şoferul, îi luaţi maşina, îl daţi în judecată în numele comunităţii. Livratorul deţine postul de şase luni, după standardele lui o perioadă rodnică şi îndelungată, şi n-a livrat niciodată o pizza în mai mult de douăzeci şi unu de minute.

O, pe vremuri se mai iscau din când în când certuri asupra perioadei de livrare, irosind mulţi ani de şofat la nivel de corporaţie: proprietari de locuinţe cu feţe congestionate, asudând în timp ce-şi debitau minciunile, duhnind a parfum Old Spice şi a stres cauzat de muncă, stând în lumina gălbuie din cadrul uşilor, fluturându-şi mâinile cu ceasuri Seiko şi arătând către pendula de deasupra chiuvetei din

---

1 Concept economic şi de filosofie socială introdus de Adam Smith (1723–1790), economist, om politic şi filosof scoţian.

bucătărie, pe legea mea, băieţi, voi chiar nu sunteţi în stare să citiţi ceasul?

Acum nu se mai întâmplă. Livrarea pizzei e o industrie de mare importanţă. Oamenii merg câte patru ani la Universitatea CosaNostra Pizza numai ca să-i înveţe secretele. Când ajung în faţa porţii nu sunt în stare să scrie nici măcar o singură propoziţie în engleză, vin din Abhazia, Rwanda, Guanajuato, South Jersey, iar când pleacă ştiu despre pizza mai multe decât ştie un beduin despre nisip. Acolo s-a studiat această problemă. S-a întocmit diagrama frecvenţei disputelor din pragul uşii asupra momentului livrării. Au fost contactaţi primii livratori pentru înregistrări, apoi s-au analizat tacticile disputelor, histogramele stresului din voce, construcţiile gramaticale utilizate de locuitorii suburbclavelor de Tip A, albi din clasa de mijloc care, în ciuda logicii, hotărâseră că acela era locul potrivit pentru a-şi apăra poziţia custeriană[2] împotriva a tot ce era răsuflat şi supărător în vieţile lor: erau gata să mintă sau să se amăgească pe ei înşişi în privinţa orei la care telefonaseră, făcându-şi astfel rost de o pizza gratuită; nu, aveau dreptul la o pizza gratis, aşa cum aveau dreptul la viaţă, la libertate şi la căutarea a cine ştie ce, era un drept al dracului de inalienabil. Au trimis psihologi pe teren, pe la casele acelor indivizi, le-au dat câte un televizor ca să accepte să fie intervievaţi la adăpostul anonimatului, să fie cuplaţi la poligrafe, să li se studieze undele cerebrale în timp ce li se proiectau filme tumultuoase, de neînţeles, cu regine ale pornografiei şi cu accidente de maşină în miez de noapte şi cu Sammy Davis Jr, să fie plasaţi în încăperi cu mirosuri dulcege şi pereţi liliachii, să li se pună întrebări despre etică, atât de năucitoare încât nici măcar un iezuit n-ar fi putut răspunde fără să comită un păcat minor.

Analiştii de la Universitatea CosaNostra Pizza au ajuns la concluzia că aşa e firea omenească şi că nu e nimic de făcut, aşa că au recurs la o soluţie de natură tehnică, rapidă şi ieftină: cutiile inteligente. În prezent, cutia în care se livrează pizza e o carapace de plastic, ondulat ca să capete rigiditate, cu un mic LED indicator care străluceşte în partea laterală, arătându-i Livratorului câte minute generatoare de dezechilibru comercial s-au scurs din clipa telefonului fatidic. Acolo, înăuntru, sunt cipuri şi diverse alte chestii. Cutiile cu pizza stau, într-un mic teanc, în locaşuri plasate la ceafa Livratorului. Fiecare glisează în locaşul său ca o placă cu circuite dintr-un calculator, pătrunde la locul potrivit, se conectează cu un clic la interfaţa sistemului de la bordul maşinii Livratorului. Adresa

---

2 Aluzie la George Armstrong Custer (1839–1876), general american ucis de indieni în Masacrul de la Little Bighorn, considerat adesea mai degrabă un personaj ambiţios şi impetuos decât erou de război.

apelantului a fost deja dedusă din numărul său de telefon şi încărcată în memoria RAM încorporată în cutia inteligentă. De acolo îi este comunicată automobilului, care o ia în considerare şi proiectează traseul optim pe un afişaj de avertizare, o hartă luminoasă colorată, vizibilă pe fundalul parbrizului, astfel încât Livratorul nu trebuie nici măcar să-şi lase ochii în jos.

Dacă termenul de treizeci de minute expiră, vestea dezastrului e transmisă fulgerător la Sediul CosaNostra Pizza şi retransmisă către Unchiul Enzo însuşi – colonelul Sanders[3] al sicilienilor, Andy Griffith[4] din Bensonhurst, Brooklyn, mânuitorul de brici din coşmarurile multor livratori, il Capo de la CosaNostra Pizza, Incorporated – care îi dă telefon clientului în următoarele cinci minute, prezentându-şi din abundenţă scuzele. În ziua următoare, Unchiul Enzo aterizează în curtea clientului cu un elicopter cu reacţie, adaugă alt set de scuze şi îi oferă o excursie gratuită în Italia – beneficiarul nu face decât să semneze un teanc de autorizaţii care îl transformă în persoană publică şi în purtător de cuvânt pentru CosaNostra Pizza şi pun practic capăt vieţii sale private, aşa cum o vede el. Iese din toată povestea având senzaţia că, într-un fel sau altul, îi datorează Mafiei o favoare.

Livratorul nu ştie cu certitudine ce se întâmplă cu şoferul într-un asemenea caz, dar a auzit nişte zvonuri. Majoritatea livrărilor de pizza au loc în orele serii, considerate de Unchiul Enzo timpul său intim. Şi cum v-aţi simţi dacă ar trebui să întrerupeţi cina în mijlocul familiei ca să-i telefonaţi unui prostănac înfumurat, gălăgios şi insolent dintr-o suburbclavă, înjosindu-vă din cauza unei nenorocite de pizza livrate cu întârziere? Unchiul Enzo nu şi-a petrecut cincizeci de ani în slujba familiei şi a ţării pentru ca, la vârsta când majoritatea celorlalţi oamenii joacă golf şi îşi plimbă nepoatele în braţe, să iasă din cadă şiroind de apă şi să zacă la pământ, sărutând picioarele unui derbedeu de şaisprezece ani cu skateboard a cărui pizza pepperoni a sosit după treizeci şi unu de minute. O, Doamne. Livratorului i se cam taie răsuflarea numai când se gândeşte la asta.

Dar n-ar fi şofat pentru CosaNostra în alte condiţii. Ştiţi de ce? Pentru că e ceva să trăieşti pe muchie de cuţit. Ca şi cum ai fi pilot kamikaze. Ai mintea limpede. Alţi oameni – vânzătorii din magazine, bucătarii care fac hamburgeri, proiectanţii de softuri, deţinătorii ocupaţiilor nesemnificative de pe întreaga listă care reprezintă viaţa Americii – alţi oameni se bazează, pur şi simplu, pe o concurenţă obişnuită. E bine să-ţi întorci burgerii pe grătar şi să-ţi corectezi

---

3 Harland David Sanders (1890–1980), fondatorul lanţului de restaurante expres KFC (Kentucky Fried Chicken).

4 Andy Samuel Griffith (n. 1926), actor, regizor, producător, cântăreţ şi scriitor american.

subrutinele mai repede şi mai eficient decât fostul tău coleg de liceu care stă cu două cvartale mai încolo, fiindcă suntem în competiţie cu tipii ăştia şi fiindcă oamenii remarcă astfel de lucruri.

Ce cursă nenorocită de şobolani e toată povestea asta! La CosaNostra Pizza nu există nicio competiţie. Competiţia contravine eticii Mafiei. Nu munceşti mai mult fiindcă te iei la întrecere cu cineva din josul străzii, care are aceeaşi ocupaţie. O faci pentru că totul e pe muchie de cuţit. Numele tău, onoarea ta, familia ta, viaţa ta. Tipii care întorc hamburgeri or fi având o speranţă mai bună de viaţă – dar trebuie să te-ntrebi, oricum, ce fel de viaţă e aia. Iată de ce nimeni, nici măcar japonezii, nu livrează pizza mai repede decât CosaNostra. Livratorul poartă uniforma cu mândrie, conduce maşina cu mândrie, mărşăluieşte cu mândrie către faţadele nenumăratelor locuinţe din suburbclavă, o apariţie sumbră în negru ninja, cu o pizza pe umăr, cu ledurile roşii ale cifrelor ce strălucesc în noapte alcătuind numere măreţe: 12:32 sau 15:15, sau, ocazional, 20:43.

Livratorul ţine de CosaNostra Pizza #3569, din Valley. California de Sud nu ştie dacă să se agite sau să se reducă pur şi simplu imediat la tăcere. Sunt prea puţine drumuri pentru atât de mulţi oameni. Fairlanes Inc. croieşte tot timpul şosele noi. Motiv pentru care trebuie să intre cu buldozerul într-o mulţime de cartiere, dar acele construcţii care s-au extins în anii şaptezeci şi optzeci există pentru a fi demolate, nu-i aşa? Fără trotuare, fără şcoli, fără nimic. Nici urmă de forţă poliţienească proprie – niciun control al imigrărilor – indezirabilii pot pătrunde de-a dreptul, fără să fie percheziţionaţi, sau măcar hărţuiţi. Însă o suburbclavă, da, e un loc unde merită să locuieşti. Un oraş-stat, cu constituţie, cu graniţe, cu legi, cu poliţai, cu de toate.

Cândva, Livratorul a fost, pentru o vreme, caporal în Forţele de Securitate Statale din Farms of Merryvale[5]. A fost concediat fiindcă a scos sabia împotriva unui delincvent recunoscut. I-a strecurat-o prin materialul cămăşii, a lăsat latul lamei să alunece, urmărindu-i baza gâtului, şi l-a ţintuit de întinderea din vinilin deformat şi băşicat de pe peretele lateral al casei în care încerca să dea o spargere. S-a gândit că era o arestare cât se poate de îndreptăţită. Dar l-au concediat oricum, fiindcă delincventul s-a dovedit a fi fiul vicecancelarului din Farms of Merryvale. O, ipocriţii au găsit o scuză. Au spus că sabia de samurai cu lamă de nouăzeci de centimetri nu era inclusă în Protocolul Armelor. Au susţinut că încălcase CAIP, Codul de Arestare a Infractorilor Prezumptivi. Au afirmat că delincventul suferise o traumă psihologică. Ajunsese să se teamă până şi de cuţitele de bucătărie; îşi întindea gemul pe pâine cu dosul lingurii. Au spus că-i expusese riscului de a li se cere daune.

---

5 Fermele din Valea Veselă.

Livratorul a fost nevoit să se împrumute ca să le poată plăti. A împrumutat bani de la Mafie. Aşa că acum e în baza lor de date – tiparul retinei, graficul vocii, amprentele digitale, amprentele tălpilor, ale palmelor, ale încheieturilor mâinilor, ale fiecărei părţi a corpului lui pe care există creţuri ale pielii – aproape – ticăloşii ăia l-au scăldat în cerneală, au făcut o imprimare şi au digitalizat-o, au stocat-o în calculator. Dar banii sunt ai lor – bineînţeles că îi împrumută cu prudenţă. Pe urmă el a solicitat postul de livrator şi au fost încântaţi să-l accepte, fiindcă îl cunoşteau. Când a obţinut împrumutul a fost nevoit să trateze direct cu vice-capo-ul asistent din Valley, care l-a recomandat mai târziu pentru slujba de livrator. Aşa că era ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o familie. O familie de-a dreptul înspăimântătoare, deviantă, abuzivă.

CosaNostra Pizza #3569 se află pe Vista Road, imediat după Kings Park Mall, în josul drumului. Vista Road ţinea pe vremuri de Statul California, iar acum se numeşte Fairlanes, Inc. Rte. CSV-5. Principalul său concurent era o autostradă a Statelor Unite, cunoscută în prezent drept Cruiseways, Inc. Rte. Cal-12. În Valley, ceva mai sus, cele două autostrăzi rivale se intersectează pur şi simplu. În locul acela s-au desfăşurat cândva dispute înverşunate, intersecţia fiind închisă ca urmare a focurilor sporadice de armă trase de lunetişti. În final, întreaga intersecţie a fost cumpărată de un investitor puternic, care a transformat-o într-un mall cu acces interior pentru maşini. Drumurile pătrund acum într-un complex de parcări – nu e o parcelă de teren sau o rampă, e un complex sistematizat – unde îşi pierd identitatea. Trecerea prin intersecţie implică înscrierea pe traseele din complexul de parcări, o serie de alei înguste împletite, aşa cum e calea Ho Chi Minh. CSV-5 are semnalizări mai bune, dar pe Cal-12 e mai bun pavajul. E tipic – Fairlanes pune accentul pe ghidarea către destinaţie, adresându-li-se şoferilor de Tip A, pe când Cruiseways pune pe primul loc plăcerea de a călători, fiind ideală pentru şoferii de Tip B.

Livratorul e un şofer de Tip A cu năbădăi. Se îndreaptă direct către baza sa, CosaNostra Pizza #3569, mergând în zigzag pe prima bandă de pe CSV-5, cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Maşina lui e un romb negru, invizibil, nimic altceva decât un loc întunecat care reflectă tunelul firmelor de neon ale francizelor – logolumul. Un şir de lumini portocalii bolboroseşte şi se învârtejeşte de-a curmezişul părţii din faţă, unde ar fi trebuit să se afle grilajul dacă motorul ar fi funcţionat cu absorbţie de aer. Lumina portocalie pare benzină în flăcări. Pătrunde prin lunetele altora, li se reflectă în oglinzile retrovizoare, le proiectează o mască de vâlvătăi deasupra ochilor, li se strecoară în subconştient şi dezgroapă cumplita teamă că, fiind încă în toate minţile, s-ar putea pomeni ţintuiţi sub un rezervor de benzină gata să explodeze, le trezeşte dorinţa de a trage pe dreapta, lăsându-l

pe Livrator să-i depăşească în carul lui negru, scăldat în focul pepperoni.

Deasupra capetelor, logolumul care marchează CSV-5 cu dâre gemene e un astru electric, alcătuit din nenumărate celule luminoase concepute, fiecare în parte, de ingineri din Manhattan, care câştigă din proiectarea unui singur logo mai mult decât va câştiga Livratorul în întreaga sa viaţă. În ciuda eforturilor lor de a se detaşa, se contopesc, mai ales la o sută douăzeci de kilometri la oră. Însă CosaNostra Pizza #3569 iese cu uşurinţă în evidenţă mulţumită panoului său de afişaj, lat şi înalt, chiar dacă îl apreciezi ţinând cont de valorile umflate ale dimensiunilor prevăzute în standardele actuale. De fapt, clădirea joasă a francizei pare să nu fie nimic altceva decât fundaţia scundă a pilonilor uriaşi din fibră aramid care înalţă panoul de afişaj către simbolul de pe firmament. *Marca Registrada,* iubito.

Panoul de afişaj e în stil clasic, din lemn de castan, nu e invenţia vreunei campanii promoţionale vremelnice a Mafiei. E o declaraţie, un monument construit spre a dăinui. Simplu şi demn. Îl înfăţişează pe Unchiul Enzo într-unul dintre costumele lui italieneşti la modă. Dungile fine ale materialului strălucesc, curbându-se ca nişte tendoane. Batista din buzunar e un pătrat luminos. Părul e fără cusur, dat pe spate şi pomădat cu ceva care nu se desprinde niciodată, cu toate şuviţele tăiate drept şi cu precizie de Art Bărbierul, care conduce un lanţ de frizerii cu tarif redus, al doilea ca mărime din lume. Unchiul Enzo stă acolo, nu tocmai zâmbind, dar având cu siguranţă în ochi un licăr familiar, nu într-o poză studiată, de fotomodel, ci în poziţia în care ar sta unchiul dumneavoastră, şi spune:

Mafia
aveţi un prieten în Familie!
plătit de Fundaţia Afacerea Noastră.

Panoul e Steaua Polară a Livratorului. Ştie că, atunci când ajunge în acel loc de pe CSV-5 unde arcadele pseudo-gotice, cu vitralii, ale francizei locale Reverend Wayne’s Pearly Gates[6] ascund colţul panoului în cauză, e momentul să intre pe benzile din dreapta, pe care înaintează agale, haotic şi şovăielnic maşinuţele retardaţilor şi ale fufelor, uitându-se la fiecare franciză de pe marginea autostrăzii ca şi cum n-ar avea habar dacă e o promisiune sau o ameninţare.

Taie faţa unei cutiuţe de pipiţă – un minivan de familie – virează pe lângă magazinul Buy ’n’ Fly[7] de alături şi opreşte în faţa CoseiNostra Pizza #3569. Petele de contact ale cauciucurilor protestează,

6 Porţile de mărgăritar ale reverendului Wayne.

7 Cumpără-şi-fugi.

schelălăie un pic, dar se prind de pavajul de înaltă tracţiune patentat de Fairlanes, Inc. şi îl ghidează către jgheab. Unde nu mai aşteaptă niciun alt livrator. Ceea ce e bine, înseamnă un ritm bun al vânzărilor pentru el, acţiune rapidă, continuarea livrărilor de pizza. În timp ce frânează zgomotos, capacul electromecanic din lateralul maşinii se deschide, dând la iveală locaşurile goale pentru cutii, cu uşa păcănind şi pliindu-se peste ea însăşi, ca o aripă de cărăbuş. Locaşurile aşteaptă. Aşteaptă pizza fierbinte.

Şi aşteaptă. Livratorul claxonează. Asta nu e o consecinţă convenţională a acţiunilor precedente.

Fereastra glisează, se deschide. Aşa ceva n-ar trebui să se întâmple niciodată. Te poţi uita în biblioraftul cu trei inele primit de la Universitatea CosaNostra Pizza, la referinţele încrucişate care menţionează fereastra, jgheabul, dispecerul, şi găseşti toate procedurile referitoare la cea dintâi – care n-ar trebui să se deschidă niciodată. În afara cazului când ceva nu merge cum ar trebui.

Fereastra glisează, se deschide şi – staţi jos? – prin ea iese *fum.* Livratorul aude un păcănit discordant care se suprapune peste uraganul heavy metal din sistemul lui de sonorizare şi îşi dă seama că e alarma de fum din interiorul francizei.

Butonul de surdină al aparaturii stereo. Linişte apăsătoare – timpanele i se destind – fereastra ţiuie la unison cu urletul alarmei declanşate de fum. Motorul merge în ralanti, aşteptând. Capacul a stat deschis prea mult, poluanţii atmosferici se coagulează pe contactele electrice din spatele locaşurilor pentru pizza, va fi nevoit să le cureţe înainte de termen, totul se desfăşoară exact aşa cum n-ar trebui, contravine indicaţiilor din biblioraftul cu trei inele, care detaliază toate ritmurile din universul livrărilor de pizza.

Înăuntru, un abhazian cu alură de fotbalist aleargă încoace şi încolo cu un biblioraft cu trei inele deschis, folosindu-şi inelul de grăsime din jurul mijlocului ca bordură ce îl împiedică să se închidă; aleargă cu paşii unui om care duce un ou în căuşul unei linguri. Ţipă în dialectul abhazian; toate francizele CosaNostra Pizza aflate în acea parte din Valley sunt în grija imigranţilor abhazieni.

Nu pare un incendiu serios. Livratorul a văzut odată un foc adevărat, la Farms of Merryvale, şi atunci nu se zărea nimic din cauza fumului. Asta a fost tot: fum izvorât de nicăieri şi străfulgerări ocazionale de lumină portocalie jos, la bază, ca un fulger fierbinte care luminează norii înalţi. Focul de aici nu e de acelaşi soi. E genul care abia dacă scoate destul fum ca să declanşeze alarma. Şi el pierde timp din cauza unui asemenea rahat.

Livratorul ţine butonul claxonului apăsat. Administratorul abhazian vine la fereastră. Ar trebui să folosească intercomul ca să li se adreseze şoferilor, ar putea spune tot ce vrea şi cuvintele lui ar fi

transmise direct în maşina Livratorului, dar nu, el vrea să-i vorbească stând faţă-n faţă, de parcă Livratorul ar fi un soi de vizitiu nenorocit de pe un car cu boi.

E roşu la faţă, transpirat, îşi rostogoleşte ochii străduindu-se să-şi aducă aminte cuvintele din limba engleză.

– Un foc, un focuşor, spune.

Livratorul păstrează tăcerea. Fiindcă ştie că totul se înregistrează pe magnetoscop. Banda este de fapt trimisă la Universitatea CosaNostra Pizza, unde va fi analizată în cadrul unui laborator dedicat managementului pizzeriilor. Le va fi arătată studenţilor, poate chiar acelora care vor lua locul abhazianului, după ce va fi concediat, ca exemplificare inclusă în manuale a modului în care îţi poţi distruge viaţa.

– Angajat nou – şi-a pus cina în cuptorul cu microunde – în pachet a fost foiţă metalică – buum! povesteşte managerul.

Abhazia a făcut parte din blestemata de Uniune Sovietică. Un imigrant abhazian abia sosit care încearcă să folosească un cuptor cu microunde e ca un vierme tubular din apele abisale pus să practice neurochirurgia. Unde-i găsesc pe tipii ăştia? Nu mai există destui americani care ar putea coace o nenorocită de pizza?

– Nu vreau decât să-mi dai o plăcintă, spune Livratorul.

Discuţia despre plăcinte îl azvârle pe individ înapoi, în secolul curent. Îşi vine în fire. Trânteşte fereastra, care se închide, reducând la tăcere bocetul neîncetat al alarmei de fum.

Un braţ robot de fabricaţie niponă scoate pizza afară şi o introduce în locaşul din partea de sus. Capacul se închide, protejând-o.

În timp ce Livratorul iese din jgheab accelerând şi verifică adresa care îi licăreşte pe parbriz, hotărându-se dacă să vireze la dreapta sau la stânga, se întâmplă. Instalaţia stereo îşi întrerupe din nou funcţionarea – la comanda sistemului de bord. Luminile din cabină devin roşii. *Roşii.* O sonerie începe să sune repetitiv. Pe parbriz clipeşte LED-ul care preia indicaţia afişajului de pe cutia cu pizza: 20:00.

Livratorul a primit o pizza veche de douăzeci de minute. Verifică adresa; e la nouăsprezece kilometri distanţă.

Capitolul 2

Scoate un urlet involuntar şi calcă acceleraţia până la podea. Propriile sentimente îl îndeamnă să se întoarcă şi să-l ucidă pe manager, să-şi scoată săbiile din portbagaj, să le înfigă ca un ninja în ferestruica glisantă, să dea de urma abhazianului în agitaţia haotică din franciza plină de cuptoare cu microunde şi să-l înfrunte, aducându-l într-un punct culminant de apocalipsă. Dar aceleaşi gânduri îi trec prin cap şi pe autostradă, ori de câte ori îi taie cineva faţa, şi n-a făcut-o niciodată – nu încă.

Se poate descurca. Problema e rezolvabilă. Aprinde luminile portocalii de avertizare, reglându-le la intensitatea maximă, îşi setează farurile pe aprindere automată. Dezactivează alarma sonoră, cuplează sistemul stereo la Taxiscan, care recepţionează toate frecvenţele şoferilor de taxi, captând informaţiile interesante din trafic. Nu înţelege nici măcar un singur cuvânt. Poţi să-ţi cumperi benzi, memorează-în-timp-ce-conduci, şi să înveţi taxilinga. E esenţial, dacă vrei o slujbă în branşă. Se spune că se bazează pe engleză, dar nu poţi recunoaşte nici măcar un cuvânt dintr-o sută. Poţi totuşi să-ţi faci o idee. Dacă sunt necazuri pe traseu, bolborosesc despre asta în taxilingă, îl avertizează într-un fel sau altul, îi permit să aleagă o rută alternativă astfel încât să nu

strânge volanul în mâini

se blocheze în trafic

face ochii mari, simte presiunea împingându-i

înapoi

în ţeasta lui

nici să nu fie prins în spatele vreunei locuinţe mobile

are vezica foarte plină

şi să livreze pizza

O, Doamne, o, Doamne,

prea târziu

22:06 se lipeşte de parbriz; şi tot ce poate vedea, tot ce îi trece prin gând este 30:01.

Şoferii de taxi zumzăie despre ceva. Taxilinga e o bâlbâială melodioasă, cu câteva sunete aspre, străine, ca untul condimentat cu cioburi de sticlă. Aude întruna „pasager”. Trăncănesc întotdeauna despre afurisiţii lor de pasageri. Mare scofală. Ce se întâmplă dacă aduc pasagerul la destinaţie

mai târziu

primesc un bacşiş mai mic? Mare scofală.

La intersecţia dintre CSV-5 şi Oahu Road ai mult de aşteptat. Ca de obicei, şi nu poţi s-o eviţi decât tăind printr-o suburbclavă de tipul The

Mews at Windsor Heights[8].

Toate aceste TMAWH-uri au aceeaşi configuraţie. Când creează o nouă suburbclavă, Trustul de Construcţii TMAWH retează orice lanţ muntos şi deviază cursul oricăror apele curgătoare cu albii largi care ameninţă să întrerupă planul de amplasare a străzilor – proiectate ergonomic, pentru a veni în sprijinul siguranţei în trafic. Un livrator poate intra într-o TMAWH oriunde, începând cu Fairbanks şi terminând cu Yaroslavl şi cu zona economică specială Shenzhen, fără să se rătăcească.

Iar odată ce ai livrat o pizza în fiecare casă dintr-o TMAWH, ajungi să-i cunoşti micile secrete. Livratorul e un astfel de om. Ştie că într-o TMAWH există o singură curte – una singură – care te împiedică să mergi de-a dreptul, intrând printr-un capăt, traversând suburbclava şi ieşind prin capătul opus. Dacă faci mofturi şi nu vrei să conduci pe iarbă, s-ar putea să pierzi zece minute pe meandrele TMAWH-ului. Dar dacă ai curajul de a-ţi lăsa urmele printr-o singură curte, ai drum drept până în centru.

Livratorul cunoaşte curtea aia. A livrat de mai multe ori pizza acolo. A privit-o, a studiat-o de parcă ar fi avut-o sub lupă, a memorat locurile unde se află magazia şi masa pentru picnic, le poate găsi chiar şi pe întuneric – ştie că, dacă se ajunge vreodată la asta – la o pizza de douăzeci şi trei de minute şi la o blocare a traficului la intersecţia dintre CSV-5 şi Oahu – poate intra în TMAWH (viza lui electronică de livrator îi deschide automat poarta), năpustindu-se apoi în goană pe Heritage Boulevard, tăind curba pentru a pătrunde pe Strawbridge Place (ignorând indicatorul DRUM ÎNFUNDAT, limita de viteză şi ideogramele TEREN DE JOACĂ PENTRU COPII înşiruite cu atâta generozitate peste tot), burduşind cu anvelopele sale radiale puternice rândurile de proeminenţe artificiale menite să reducă viteza, accelerând pe aleea de la intrare a numărului 15 de pe Strawbridge Circle, virând scurt la stânga ca să ocolească magazia din curtea din spate, înclinându-se periculos pe o parte la intrarea în curtea din dos a numărului 84 de pe Mayapple Place, pătrunzând pe aleea de acces a proprietăţii şi apoi pe Mayapple. Ceea ce îl scoate pe Bellewoode Valley Road, care duce drept către ieşirea din suburbclavă. Acolo l-ar putea aştepta poliţia, dar AGC-urile lor, aparatele de Avariere Gravă a Cauciucurilor, sunt îndreptate numai într-o singură direcţie – pot împiedica oamenii să intre, nu şi să iasă.

Maşina asta merge atât de al naibii de repede încât un poliţist care muşcă o bucată dintr-o gogoaşă în momentul intrării Livratorului pe Heritage Boulevard nu apucă probabil s-o înghită înainte de a ieşi el

---

8 Aleile *(mews* însemnând de fapt străzi înguste, trecând printre grajduri adesea transformate în clădiri cu apartamente) de pe Dealurile Windsor.

pe Oahu, în scârţâit de cauciucuri.

Pocnet surd, găunos. Şi pe parbriz îi apar mai multe lumini roşii: perimetrul de securitate al maşinii Livratorului a fost încălcat.

Nu. Nu se poate.

Cineva îl urmăreşte. E chiar lângă flancul stâng. Un tip pe un skateboard rulează pe autostradă chiar în spatele lui, tocmai când se apropie de Heritage Boulevard.

Fiind atât de preocupat, Livratorul s-a lăsat ponat. Un termen care vine de la harpon. E vorba despre un electromagnet rotund mare, căptuşit, fixat la capătul unui cablu din arahnofibră. Tocmai s-a izbit de spatele maşinii lui, unde s-a şi lipit. Posesorul acestei blestemăţii face surf la trei metri în spatele lui, s-a agăţat de el pentru o plimbare, merge pe skateboard ca un schior pe apă în spatele unei bărci.

Străfulgerări portocalii şi albastre în oglinda retrovizoare. Parazitul nu e un simplu derbedeu care se distrează. E un om de afaceri, câştigă bani. Echipamentul de protecţie portocaliu cu albastru, bombat de căptuşeala din armorgel sinterizat, e o uniformă de kurier. Un kurier de la RadiKS, Radikal Kourier Systems[9]. Ca un mesager pe bicicletă, dar de o sută de ori mai enervant, pentru că nu pedalează folosindu-şi propria forţă – se agaţă pur şi simplu de tine şi te încetineşte.

Bineînţeles. Livratorul se grăbea, semnaliza cu lumina intermitentă a farurilor, petele de contact ale cauciucurilor îi scârţâiau. Cel mai rapid obiect de pe drum. Bineînţeles c-a fost ales de kurier, parazitul a preferat să se agaţe de el.

N-are de ce să-şi piardă capul. Scurtătura prin TMAWH îi oferă timp berechet. Depăşeşte o maşină mai înceată de pe banda din mijloc, apoi îi taie faţa. Kurierul va fi nevoit să se deponeze dacă nu vrea să fie izbit de partea laterală a vehiculului mai lent.

Gata. Kurierul nu mai e la trei metri în spatele lui – e chiar acolo, holbându-se prin lunetă. Anticipând manevra, şi-a rulat cablul, de care e ataşat un tambur cu acţionare electrică, şi acum e cocoţat pe mobilul transportor de pizza, cu roata din faţă a skateboardului realmente sub bara de protecţie din spate.

O mână ascunsă sub o mănuşă portocaliu-cu-albastru, peste care e drapată o folie de plastic transparent, se întinde în faţă şi palma loveşte în geamul lateral din dreptul şoferului. Livratorul tocmai s-a ales cu o etichetă adezivă. Are treizeci de centimetri lăţime şi pe ea scrie, cu majuscule mari, portocalii, tipărite de-a-ndoaselea, ca să poată fi citite din interior:

ASTA A FOST FUMATĂ

---

9 Sistemele de kurierat Radikal.

E cât pe ce să rateze intrarea în TMAWH. E nevoit să calce frâna, să aştepte o limpezire a traficului şi să traverseze banda dinspre exterior a şoselei ca să intre în suburbclavă. Ghereta de la frontieră e foarte bine luminată şi vameşii sunt pregătiţi să se repeadă în toate părţile – gata pentru percheziţia cavităţilor corporale dacă au de-a face cu genul nepotrivit de oameni – dar poarta se deschide fulgerător, de parcă sistemul de securitate ar fi simţit ca prin farmec că e vorba despre o maşină de la CosaNostra Pizza, nimic altceva decât o livrare, domnule. Şi, în timp ce automobilul intră, kurierul – căpuşa aia din fundul lui – le face cu mâna poliţiştilor de la graniţă! Ce jigodie! De parcă ar intra aici tot timpul!

Şi probabil că aşa şi e. Aduce rahaturi importante pentru persoane importante din TMAWH, le livrează altor FOQNE-uri, Franchise-Organized Quasi-National Entities[10], le trece prin vamă. Asta fac kurierii. Şi totuşi…

Merge prea încet, şi-a pierdut toată energia cinetică, sincronizarea s-a dus naibii. Unde e kurierul? A, a derulat o parte a cablului, îl urmează din nou de la distanţă. Livratorul ştie că pe jigodie o aşteaptă o mare surpriză. Poate rămâne pe blestemăţia aia de skateboard în timp ce e tras peste rămăşiţele aplatizate ale unei triciclete de plastic pentru copii, cu o sută de kilometri la oră? Suntem pe cale s-o aflăm.

Kurierul se lasă pe spate – Livratorul nu se poate împiedica să arunce o privire în oglinda retrovizoare – se lasă pe spate ca un schior pe apă, se împinge în planşa lui cu rotile, se răsuceşte şi ajunge alături de el, aşa că acum călătoresc umăr la umăr pe Heritage Boulevard, apoi lipeşte o altă etichetă, de data asta trântindu-şi palma pe parbriz. Mesajul e:

TE SCREMI PREA MULT, CIOCOLAX

Livratorul a auzit de etichetele astea. E nevoie de ore întregi ca să scapi de ele. Trebuie să duci maşina la un atelier specializat, te costă o groază de bani. În momentul de faţă, are două obiective: trebuie să se descotorosească de această lepădătură a străzii, indiferent cum, şi să livreze blestemata de pizza, totul în

24:23

următoarele cinci minute şi treizeci şi şapte de secunde.

Asta e – trebuie să-i acorde drumului mai multă atenţie – virează brusc pe o alee laterală, fără niciun avertisment, sperând c-o să-l

---

10 Entităţi cvasinaţionale organizate în francize.

pocnească pe kurier de indicatorul stradal din colţ. Nu merge. Dacă sunt inteligenţi, se uită la cauciucurile tale din faţă, îşi dau seama când virezi, nu-i poţi lua prin surprindere. Goneşte pe Strawbridge Place! Strada pare atât de lungă, mai lungă decât îşi aduce aminte – e firesc când te grăbeşti. Vede scânteierea unor maşini în faţă, maşini parcate pe margini – astea sunt probabil în piaţetă. Şi iată casa. Acoperită cu şindrilă din vinilin albastru-deschis, cu două niveluri, cu garaj pe un singur nivel în lateral. Face din aleea de la intrare centrul universului său. Îşi scoate kurierul din minte, încearcă să nu se gândească la Unchiul Enzo, să nu se întrebe ce-o fi făcând acum – poate e în cadă, sau la budă, sau face dragoste cu vreo actriţă, sau o învaţă pe una dintre cele douăzeci şi şase nepoate ale sale cântece din Sicilia.

Panta aleii îi izbeşte suspensia din faţă, împingând-o până la jumătatea distanţei către compartimentul motorului, dar asta e menirea suspensiilor. Evită maşina care îi stă în cale – probabil au musafiri în seara asta, nu ţine minte ca oamenii ăştia să fi condus un Lexus – scurtează drumul trecând pe lângă gardul viu, intră în curtea laterală, se uită după magazia aia, magazia aia peste care nu trebuie să dea în niciun caz

nu mai există, au dărâmat-o

următoarea problemă, masa pentru picnic din curtea de alături

ţine-te bine, acolo e un gard, când au făcut gardul ăsta?

N-are timp să frâneze. Trebuie să mai câştige viteză, să-l dărâme fără să-şi piardă toată inerţia.

Gardul cade cu uşurinţă. Îşi pierde, poate, vreo zece procente din viteză. Dar, bizar, părea să fie un gard vechi, poate la un moment dat a virat unde nu trebuia – îşi dă seama de asta în timp ce e catapultat într-o piscină goală din curtea din spate.

Dacă ar fi fost plină, poate n-ar fi fost atât de grav, poate ar fi putut salva maşina, nu ar fi fost dator la CosaNostra Pizza cu una nouă. Dar nu, el zboară ca un avion Stuka în peretele opus al bazinului şi zgomotul e mai degrabă al unei explozii decât al unei prăbuşiri. Airbagul se umflă şi recade o secundă mai târziu, ca o cortină ce dezvăluie eşafodajul noii lui vieţi: e blocat într-o maşină stricată, pe fundul unei piscine goale dintr-un TMAWH, sirenele poliţiei de securitate din suburbclavă se aud tot mai aproape, iar la ceafa lui e o pizza, odihnindu-se acolo aidoma unui cuţit de ghilotină, afişând un 25:17.

– Un’ se duce asta? spune cineva.

O femeie.

Se uită în sus prin rama distorsionată a geamului, acum conturată de un model cu fractali din cristale de sticlă securizată. Persoana care

îi vorbeşte e kurierul. Nu e bărbat, e o femeie tânără. O afurisită de adolescentă. E imaculată şi nevătămată. A coborât cu skateboardul în piscină şi se foieşte încoace şi încolo, de la un capăt la altul, patinează în susul unuia dintre pereţi, aproape până lângă muchie, se întoarce, coboară, traversează şi se urcă pe peretele opus. Îşi ţine ponul în mâna dreaptă, cu electromagnetul înfăşurat pe mâner, aşa că seamănă cu un soi de rază a morţii intergalactică stranie, de unghi larg. Pieptul îi străluceşte ca al unui general, decorat cu o sută de panglici minuscule şi medalii, numai că niciunul dintre dreptunghiuri nu e un cordon, toate sunt coduri de bare. Coduri de bare cu câte un ID numeric, fiecare permiţându-i accesul într-o anumită companie, pe o anumită autostradă sau într-o anumită FOQNE.

– Hei! spune ea. Un’ se duce pizza asta?

El o să moară şi ea se zbenguie.

– White Columns[11]. Oglethorne Circle, numărul 5.

– Po’ s-o duc io. Deschide capacu’.

Lui îi creşte inima, îşi dublează dimensiunile normale. Lacrimile îi umplu ochii. Ar putea trăi. Apasă pe un buton şi capacul se deschide.

La următoarea trecere pe orbita ei de pe fundul piscinei, kuriera smulge pizza din locaş. Livratorul se cutremură imaginându-şi cum se transformă garnitura de usturoi de deasupra într-un acordeon pe peretele din spate al cutiei. Pe care ea şi-o pune apoi pieziş sub braţ. E mai mult decât pot suporta ochii unui livrator.

Dar o s-o ducă la destinaţie. Unchiul Enzo nu trebuie să-şi ceară scuze pentru pizzele inestetice, stâlcite sau reci, doar pentru cele livrate cu întârziere.

– Hei, îi spune Livratorul, ia asta. Îşi scoate braţul înveşmântat în negru prin geamul spart. În lumina firavă din curte străluceşte un dreptunghi alb: o carte de vizită. Fata i-o smulge din mână când descrie următoarea orbită, apoi o citeşte:

HIRO PROTAGONIST
Ultimul hacker liber-profesionist
Cel mai mare spadasin din lume
Corespondent, Central Intelligence Corporation[12]
Specialist în circuite integrate pentru software
(muzică, filme & microcod)

Pe verso sunt detaliile tehnice ale modului în care poate fi găsit: un număr de telefon. Un cod vocal de localizare telefonică universală. O căsuţă poştală. Adresele de pe o jumătate de duzină de reţele

---

11 Coloanele albe.

12 Corporaţia centrală de informaţii.

electronice de comunicare. Şi o adresă din Metavers.

– Idiot nume, spune ea, punându-şi cartea de vizită într-unul dintre sutele de buzunăraşe ale echipamentului de protecţie.

– Dar n-o să-l uiţi niciodată, subliniază Hiro.

– Dacă eşti hacker…

– Cum de-am ajuns să livrez pizza?

– Exact.

– Pentru că sunt hacker independent. Uite ce e, oricare ţi-ar fi numele – îţi rămân dator.

– Mă cheamă Y.T., spune ea, luându-şi avânt cu câteva lovituri de picior în fundul bazinului.

Zboară din piscină de parcă ar fi fost catapultată şi se face nevăzută. Roţile inteligente ale skateboardului, cu multe, multe spiţe care se extind şi se retrag, luând forma terenului, o poartă de-a lungul peluzei ca pe o bucată de unt care alunecă pe teflon încins.

Hiro, care de treizeci de secunde nu mai e Livratorul, iese din maşină şi îşi scoate săbiile din portbagaj, se încinge cu ele, se pregăteşte să traverseze teritoriul TMAWH, o evadare nocturnă cu sufletul la gură. Graniţa cu Domeniile Oakwood e la numai câteva minute distanţă, ţine minte (oarecum) planul localităţii şi ştie cum operează poliţiştii din suburbclave, fiindcă a fost unul dintre ei. Aşa că are multe şanse de reuşită. Dar o să fie interesant.

Deasupra lui, în casa proprietarilor piscinei, s-a aprins o lumină şi copiii îl privesc pe ferestrele dormitoarelor, numai căldură şi puf în pijamalele lor marca Micii Cripi[13] sau Plutaşii Luptători Ninja, care pot fi sau ignifuge, sau necancerigene, dar nu pot avea ambele calităţi în acelaşi timp. Tatăl iese pe uşa din spate, trăgându-şi pe el o haină. E o familie frumoasă, care trăieşte în siguranţă, într-o casă plină de lumină, aidoma familiei din care a făcut şi el parte până acum treizeci de secunde.

---

13 CRIP, Community Restoration in Progress (Refacerea progresivă a comunităţii), numele unei bande notorii din Los Angeles.

Capitolul 3

Hiro Protagonist şi Vitaly Chernobyl, colegi de cameră, îşi regăsesc calmul în locuinţa lor, o încăpere spaţioasă de şase pe zece dintr-un U-Stor-It[14] din Inglewood, California. Camera are podea din plăci de beton, pereţi din tablă ondulată de oţel ce o separă de fostele unităţi de depozitare învecinate şi – ca însemn al eleganţei şi al luxului – o uşă care se deschide rulând în sus pe peretele de nord-vest, ceea ce le oferă câteva raze roşii în momente ca acesta, când apune soarele peste LAX[15]. Din când în când, câte un Boeing 777 sau câte un avion hipersonic de transport Sukhoi/Kawasaki rulează prin faţa astrului, blocând lumina asfinţitului cu cârma sa, sau doar ciopârţind cu gazele expulzate din efuzor strălucirea roşiatică şi împletind razele paralele pe perete, într-un model marmorat.

Însă există locuinţe şi mai rele. Unele sunt chiar aici, în acest U-Stor-It. Numai compartimentele mari, cum e acesta, au propriile lor uşi. În cele mai multe accesul se face printr-un doc comun de încărcare, ce dă într-un labirint de coridoare largi, din tablă de oţel ondulată, şi de ascensoare pentru mărfuri. Acelea sunt locuinţe sărăcăcioase şi murdare, de 1,5 pe 3,5 sau de 3,5 pe 3,5, unde membrii tribului Yanoama[16] gătesc fasole şi opăresc pumni de frunze de coca deasupra unor maldăre de bilete de loterie aprinse.

Se povesteşte, pe şoptite, că, pe vremuri, când U-Stor-It era folosit realmente în scopul pentru care a fost proiectat (adică pentru a le oferi, la preţ redus, spaţii suplimentare de depozitare californienilor care deţineau prea multe bunuri), la biroul din faţă au venit o serie de întreprinzători cu acte false, au închiriat unităţi de 3,5 pe 3,5, le-au ticsit cu bidoane de oţel pline cu reziduuri chimice toxice şi au lăsat rezolvarea problemei în seama corporaţiei U-Stor-It. Despre care se zvoneşte că s-a mulţumit să pună câte un lacăt pe compartimentele acelea şi să le considere pierdute. Imigranţii pretind că anumite unităţi continuă să fie bântuite de acest spectru chimic. Le spun povestea copiilor lor, ca să nu le vină cumva ideea de a se strădui să intre cu forţa în unităţile zăvorâte.

Nimeni n-a încercat vreodată să intre prin efracţie în unitatea locuită de Hiro şi Vitaly, fiindcă acolo nu e nimic de furat şi fiindcă, în acest moment al vieţilor lor, niciunul dintre ei nu e destul de important ca să fie ucis, răpit sau interogat. Hiro deţine două săbii japoneze frumoase, dar le poartă întotdeauna asupra lui, şi tentativa de furt al unor arme extrem de periculoase le-ar face cadou criminalilor în devenire pericole şi contradicţii inerente: când te lupţi

---

14 You-Store-It – aici depozitaţi dumneavoastră.

15 Aeroportul internaţional din Los Angeles.

16 Trib de indieni din jungla Amazonului, din apropiere de Venezuela.

cu cineva pentru a intra în posesia unei săbii, câştigă întotdeauna cel care o ţine de mâner. Hiro mai are şi un computer destul de frumos, pe care-l ia cu el, indiferent unde ar pleca. Vitaly are jumătate de cartuş de Lucky Strike, o chitară electrică şi o mahmureală.

Pe moment, Vitaly Chernobyl stă nemişcat, întins cât e de lung pe salteaua aşezată într-o ramă de pe podea, iar Hiro Protagonist e aşezat în faţa unei mese joase, în stil nipon, făcută dintr-un palet pentru mărfuri sprijinit pe blocuri de zgură.

Pe măsură ce soarele coboară spre orizont, strălucirea lui roşiatică e înlocuită de a mai multor firme cu neon, izvorâtă din ghetoul francizelor, habitatul natural al acelui U-Stor-It. Lumina lor, cunoscută sub numele de logolum, umple colţurile umbrite ale încăperii cu nuanţe ponosite, suprasaturate.

Hiro are pielea de culoarea cafelei cappuccino şi părul împletit în şuviţe ţepoase. Părul nu-i mai acoperă suprafaţa capului într-o măsură tot atât de mare ca pe vremuri, dar e un bărbat tânăr, nicidecum chel sau cu un început de chelie, iar uşoara retragere a liniei părului nu face altceva decât să-i scoată în evidenţă pomeţii înalţi. Poartă ochelari reflectorizanţi înfăşuraţi pe jumătate din circumferinţa capului; în părţile arcuite au căşti minuscule, pe care şi le-a introdus în urechi.

În căşti sunt încorporate câteva funcţionalităţi legate de anihilarea zgomotelor. Dau cele mai bune rezultate în cazul celor neîntrerupte. Când avioanele cu reacţie decolează rulând pe pistele de vizavi, sunetul e redus la un bâzâit grav, care nu atrage atenţia. Însă când interpretează Vitaly Chernobyl cu vehemenţă un solo experimental de chitară, răsunetul instrumentului continuă să îndurereze urechile lui Hiro.

Ochelarii îi aruncă peste ochi o ceaţă fumurie, luminoasă, şi reflectă, dintr-un punct distorsionat de vedere, un bulevard strălucitor, care se extinde, pierzându-se într-un întuneric nesfârşit. Bulevardul nu există în realitate; e imaginea unui loc fictiv, emisă de computer.

Dincolo de ea se pot vedea ochii lui Hiro, care par ai unui asiatic. I-a moştenit de la mama lui, care e coreeană, ajunsă aici via Japonia. În rest, seamănă mai mult cu tatăl lui, un african venit din Texas, după ce trecuse prin armată – pe vremuri, înainte de a se diviza într-o serie de organizaţii rivale, cum sunt Sistemul Defensiv al Generalului Jim şi Securitatea Naţională a Amiralului Bob.

Pe paletul pentru mărfuri se află patru obiecte: o sticlă cu bere scumpă, din zona Golfului Puget, pe care Hiro nu şi-o poate permite de fapt; o sabie lungă, cunoscută de niponi sub numele de *katana,* şi una scurtă, numită *wakizashi* – tatăl lui le-a adus din Japonia, ca pradă, după ce Al Doilea Război Mondial a devenit atomic – şi un

computer.

Computerul e o prismă triunghiulară neagră, fără trăsături caracteristice. Nu are cablu de alimentare, dar de sub un capac din partea din spate iese un tub subţire de plastic translucid, spiralând apoi de-a latul paletului şi al podelei şi înfigându-se într-o priză racordată la reţeaua de fibre optice şi instalată rudimentar mai sus de capul lui Vitaly Chernobyl cel adormit. Prin centrul tubului de plastic trece un cablu din fibră optică, de grosimea unui fir de păr. Cablul transportă o grămadă de informaţii, în ambele sensuri, între computerul lui Hiro şi restul lumii. Pentru a transmite aceeaşi cantitate de informaţii pe hârtie ar fi trebuit să facă rost de un avion de mărfuri Boeing 747 înţesat cu cărţi de telefoane şi enciclopedii pe care să-l descarce în calculatorul lui, şi asta din două în două minute, preţ de o eternitate.

De fapt, Hiro nu-şi poate permite nici calculatorul, dar are nevoie de unul. E unealta lui. În comunitatea mondială a hackerilor, Hiro e un vagabond plin de talent. Acest gen de viaţă i se părea romantic, cu nu mai mult de cinci ani în urmă. Dar, în lumina deprimantă a maturităţii depline, care reprezintă pentru un tânăr de până-n douăzeci şi cinci de ani ceea ce e dimineaţa zilei de duminică pentru noaptea zilei de sâmbătă, poate vedea limpede ce înseamnă în realitate: e falit şi şomer. Şi, cu doar câteva săptămâni înainte, i s-a încheiat angajamentul de livrator de pizza – singura slujbă fără niciun ţel şi fără şanse de progres care îi face cu adevărat plăcere. De atunci, dă mult mai multă importanţă ocupaţiei lui auxiliare, rezerva pentru cazuri de urgenţă: corespondent independent al CIC, Central Intelligence Corporation din Langley, Virginia.

Afacerea de care se ocupă e simplă. Hiro primeşte informaţii. Pot fi sub formă de bârfe, benzi video, benzi audio, fragmente din discuri de computer, copii xerografiate ale unor documente. Pot fi chiar şi glume pe seama celui mai recent dezastru mediatizat pe scară largă.

Le încarcă apoi în baza de date a CIC – Biblioteca, odinioară Biblioteca Congresului, dar nimeni n-o mai numeşte astfel. Pentru majoritatea oamenilor, sensul cuvântului „congres” nu mai e limpede. Până şi „bibliotecă” a devenit un termen cu înţeles neclar. Pe vremuri, era un loc plin cu cărţi, mai ales cu cărţi vechi. Pe urmă au început să includă în biblioteci benzi video, înregistrări audio şi periodice. După care toate informaţiile au fost convertite în cod maşină, sau, cu alte cuvinte, în unuri şi zerouri. Pe măsură ce a crescut numărul mijloacelor de stocare şi de transmitere a informaţiilor, materialele au început să fie actualizate din ce în ce mai des, iar metodele de căutare în Bibliotecă au devenit tot mai sofisticate, apropiindu-se de punctul în care nu mai există nicio diferenţă esenţială între Biblioteca Congresului şi Agenţia Centrală de Informaţii. Din fericire, toate astea

s-au întâmplat tocmai când guvernul se dezmembra oricum. Aşa că au fuzionat şi au furnizat o ofertă imensă de acţiuni la bursă.

Alte milioane de corespondenţi ai CIC-ului încarcă, în acelaşi timp, alte milioane de informaţii. Clienţii CIC-ului, în cea mai mare parte corporaţii gigantice şi state suverane, răscolesc Biblioteca în căutarea informaţiilor utile şi, dacă găsesc o întrebuinţare pentru ceva introdus de el, Hiro este plătit. Cu un an în urmă, a încărcat prima versiune a unui întreg scenariu de film pe care îl furase din coşul de hârtii al unui agent din Burbank. O jumătate de duzină de studiouri cinematografice au vrut să-l vadă. A mâncat şi a stat în vacanţă şase luni de pe urma acelei informaţii.

De atunci încoace, vremurile n-au mai fost atât de prospere. A aflat, la modul dureros, că nouăzeci şi nouă la sută din informaţiile introduse în Bibliotecă nu-şi găsesc niciodată o întrebuinţare.

Exemplu grăitor: După ce un anumit kurier i-a adus la cunoştinţă existenţa lui Vitaly Chernobyl, şi-a petrecut câteva săptămâni cercetând intens un nou fenomen muzical – ascensiunea grupurilor ucrainene de fuzz-grunge nuclear în Los Angeles. A plasat informaţii complete în cadrul acestei categorii din Bibliotecă, inclusiv înregistrări video şi audio. Nici măcar o singură companie muzicală, un singur agent sau critic de muzică rock nu s-a deranjat să le acceseze.

Suprafaţa superioară a calculatorului e netedă, cu excepţia unui obiectiv „ochi de peşte”, o cupolă de sticlă lustruită acoperită cu un strat purpuriu de substanţă antireflectorizantă. Ori de câte ori îl foloseşte Hiro, obiectivul iese la suprafaţă şi se fixează la locul său cu un clinchet, aducându-şi baza la nivelul exteriorului computerului. Logolumul din cartier se curbează pe suprafaţa lui, căpătând perspectivă.

Hiro găseşte că e erotic. Ceea ce se întâmplă, în parte, fiindcă n-a mai făcut sex aşa cum se cuvine de mai multe săptămâni. Însă e vorba de mai mult decât atât. Tatăl lui Hiro, care a stat mai mulţi ani la o bază din Japonia, era obsedat de aparatele de fotografiat. După perioadele petrecute în Extremul Orient, le aducea acasă înfăşurate în mai multe straturi de ambalaje protectoare, aşa că ori de câte ori i le arăta lui Hiro era ca şi cum i-ar fi oferit un spectacol rafinat de striptease, scoţându-le din învelişul de piele neagră şi nailon, trăgând fermoare şi desfăcând catarame. Şi, odată ce obiectivul era în sfârşit expus privirii, o ecuaţie geometrică pură transpusă în realitate, atât de puternic şi de vulnerabil în acelaşi timp, Hiro nu se putea gândi decât că scormoneşte pe sub fuste şi prin lenjerie, printre labiile mari şi labiile mici… Se simţea despuiat, bicisnic şi curajos.

Obiectivul poate vedea jumătate din univers – jumătatea de deasupra computerului, care include cea mai mare parte a lui Hiro. Astfel îi poate urmări, într-o foarte mare măsură, deplasările şi

privirea.

În interiorul computerului se află trei lasere – unul roşu, unul verde şi unul albastru. Sunt destul de puternice ca să dea o lumină strălucitoare, dar nu suficient de puternice ca să-ţi ardă fundul globului ocular, străpungându-l ca să-ţi încingă creierul, să-ţi prăjească lobii frontali, să ţi-i radieze. Aşa cum a învăţat toată lumea la şcoala primară, razele luminoase ale acestor trei culori se pot combina, cu diferite intensităţi, spre a da naştere oricărei alteia pe care o poate distinge ochiul lui Hiro.

În acest mod, un fascicul îngust de orice culoare poate fi propulsat din măruntaiele computerului, poate ieşi prin obiectivul „ochi de peşte”, îndreptându-se în orice direcţie. Cu ajutorul oglinzilor electronice din interior, fasciculul este trimis să măture încoace şi încolo lentilele ochelarilor lui Hiro, în acelaşi mod în care zugrăveşte fasciculul de electroni dintr-un televizor suprafaţa interioară a tubului eponim. Imaginea rezultată atârnă în spaţiu, în faţa Realităţii pe care ar trebui s-o vadă Hiro.

Schiţând imagini uşor diferite în faţa fiecărui ochi, imaginea percepută poate deveni tridimensională. Schimbând-o de şaptezeci şi două de ori pe secundă, imaginea poate fi pusă în mişcare. Redând-o cu o rezoluţie laterală de 2K pixeli, capătă întreaga claritate pe care o poate percepe ochiul, iar pompând sunetele digitale stereo prin căştile minuscule, imaginile 3D în mişcare primesc o coloană sonoră pe deplin realistă.

Aşa că Hiro nu e de fapt nicidecum aici. E într-un univers generat de calculator, pe care i-l schiţează pe ochelari şi i-l pompează în căşti terminalul său. În argou, acest loc imaginar este cunoscut sub numele de Metavers. Hiro îşi petrece foarte mult timp acolo. Metaversul e cu mult mai presus decât U-Stor-It.

Hiro se apropie de Stradă. Pentru Metavers, e Broadway, sau Champs Elysees. E bulevardul strălucitor luminat a cărui reflexie miniaturizată şi răsturnată se poate vedea în lentilele ochelarilor săi. Nu există cu adevărat. Dar în clipa asta pe el se plimbă, în sus şi în jos, milioane de oameni.

Dimensiunile străzii sunt stabilite de un protocol creat de suzeranii ninja ai graficii pe calculator din Grupul de Protocol Multimedia Global al Asociaţiei pentru Aparatură Computerizată. Strada pare să fie un bulevard imens care acoperă în întregime ecuatorul unei sfere negre, a cărei rază depăşeşte zece mii de kilometri. Ceea ce conduce la o circumferinţă de 65.536 kilometri, considerabil mai mare decât a Pământului.

65.536 este un număr stânjenitor pentru oricine, cu excepţia unui hacker, care îl recunoaşte cu mai multă uşurinţă decât recunoaşte

data naşterii mamei sale: se întâmplă să fie una dintre puterile lui 2 – mai exact, 2 la puterea 16 – iar exponentul 16 este egal cu 2 la puterea 4, iar 4 este egal cu 2 la puterea 2. Alături de 256, 32.768 şi 2.147.438.648, 65.536 reprezintă una dintre pietrele de temelie ale universului hackerilor, în care 2 este singurul număr cu adevărat important, pentru că un calculator nu poate recunoaşte decât două cifre. Una dintre acestea e 0, iar cealaltă este 1. Orice număr care se poate crea înmulţind fetişul 2 cu el însuşi şi scăzându-l ocazional pe 1 va fi recunoscut instantaneu de un hacker.

Ca orice loc din Realitate, Strada se dezvoltă. Dezvoltatorii îşi pot construi propriile artere care se desprind din artera principală. Pot construi clădiri, parcuri, afişaje, precum şi lucruri care nu există în Realitate, cum ar fi imensele jocuri de lumini ce plutesc deasupra capetelor, cartierele speciale, unde sunt ignorate legile spaţio-temporale tridimensionale şi zonele de lupte libere, unde oamenii se pot duce să vâneze şi să se ucidă între ei.

Singura diferenţă este faptul că, de vreme ce Strada nu există cu adevărat – nu e decât un protocol de grafică pentru calculator scris undeva, pe o bucată de hârtie – niciunul dintre aceste lucruri nu este construit la modul fizic. Sunt, mai degrabă, fragmente de softuri puse la dispoziţia reţelei mondiale din fibră optică. Când Hiro intră în Metavers, se uită în lungul Străzii şi zăreşte clădiri şi firme luminoase înşiruindu-se şi pierzându-se în întuneric, dispărând dincolo de curbura globului, el vede de fapt reprezentări grafice – interfeţele utilizatorilor – din nenumărate fragmente de software proiectate de corporaţii de o importanţă majoră. Pentru a plasa toate acestea pe Stradă, a trebuit să se obţină aprobarea Grupului de Protocol Multimedia Global, să se cumpere faţade, să se primească aprobări zonale, să se capete permise, să fie mituiţi inspectorii, tot tacâmul. Toţi banii plătiţi de corporaţii pentru a face diverse construcţii pe Stradă intră într-un fond fiduciar deţinut şi administrat de GPMG, iar acesta din urmă plăteşte pentru perfecţionarea şi multiplicarea aparaturii care face posibilă existenţa Străzii.

Hiro are o casă într-un cartier situat chiar alături de cea mai aglomerată zonă a Străzii. Cu aproape zece ani în urmă, când a fost redactat pentru prima oară protocolul acesteia, Hiro şi o parte dintre amicii lui au pus bani împreună şi au cumpărat una dintre primele licenţe de dezvoltare, creând apoi un mic cartier al hackerilor. Pe vremea aceea, nu era decât o amestecătură de lumini colorate în mijlocul unei întunecimi vaste. Pe atunci, Strada era un simplu colier de felinare în jurul unui glob negru din spaţiu.

Cartierul nu s-a schimbat prea mult între timp, dar s-a schimbat Strada. Pătrunzând pe ea la începuturi, amicii lui Hiro au avut un avantaj în cadrul întregii afaceri. Unii au profitat, ajungând chiar foarte

bogaţi.

De aceea Hiro are în Metavers o casă mare şi frumoasă, dar în Realitate trebuie să împartă cu altcineva o încăpere de şase pe zece. Competenţa în privinţa proprietăţilor imobiliare nu se extinde întotdeauna dintr-un univers într-altul.

Cerul şi pământul sunt negre, ca un ecran de calculator pe care încă nu s-a schiţat nimic; în Metavers e întotdeauna noapte, iar Strada e întotdeauna ţipător colorată şi strălucitoare, ca un Las Vegas eliberat de constrângerile fizicii şi ale finanţelor. Dar oamenii din cartierul lui Hiro sunt programatori buni, totul e de bun-gust. Casele par reale. Există două reproduceri ale creaţiilor lui Frank Lloyd Wright[17] şi câteva clădiri în stilul ornamental al epocii victoriene.

Aşa că ai întotdeauna un şoc atunci când faci primul pas pe Stradă, unde totul pare să fie cu un kilometru şi jumătate mai înalt. Aici e Centrul, e zona cea mai intens dezvoltată. Dacă mergi două sute de kilometri, în oricare dintre cele două direcţii, aria construită se îngustează până când nu mai rămâne aproape nimic, doar un lanţ firav de felinare revărsând bălţi de lumină albă pe catifeaua neagră a solului. Însă Centrul adăposteşte o duzină de Manhattanuri înzorzonate cu neoane şi stivuite unul peste altul.

În lumea reală – pe planeta Pământ, în Realitate – trăiesc între şase şi zece miliarde de oameni. La un moment dat, cei mai mulţi fac chirpici sau îşi demontează şi îşi curăţă puştile AK-47. Poate că un miliard au destui bani ca să-şi poată lua un calculator; oamenii ăştia sunt mai bogaţi decât toţi ceilalţi la un loc. Din miliardul de potenţiali deţinători de calculatoare, poate un sfert îşi dau realmente osteneala de a deţine unul, şi un sfert dintre aceştia au aparatură destul de puternică pentru a asigura funcţionarea protocolului Străzii. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, pe Stradă se pot afla în jur de şaizeci de milioane de oameni. Acestora li se adaugă un număr aproximativ egal de persoane care de fapt nu şi-o pot permite, dar ajung totuşi acolo folosind aparatura publică, sau calculatoarele deţinute de şcoala sau de patronul lor, aşa că pe Stradă se găseşte, în orice clipă, o populaţie de două ori mai numeroasă decât a New Yorkului.

Motiv pentru care afurisitul ăla de loc e supradezvoltat. Plasează pe Stradă o reclamă sau o clădire şi o sută de milioane dintre oamenii cei mai bogaţi, mai bine informaţi şi cu cele mai multe relaţii o vor vedea în fiecare zi a vieţii lor.

Strada e lată de o sută de metri şi prin mijloc trece o şină îngustă de monorai. Monoraiul e un soft public gratuit care le permite

---

17 Arhitect american (1867–1959) care s-a detaşat de influenţa europeană, incluzând în stilul său ideea că arhitectura se poate armoniza cu natura înconjurătoare.

utilizatorilor să-şi schimbe rapid şi fără probleme poziţia. O grămadă de oameni se mulţumesc doar să se plimbe cu el încoace şi încolo, uitându-se la reclame. Cu zece ani în urmă, când a văzut Hiro pentru prima oară Strada, programul monoraiului nu fusese conceput încă, iar el şi amicii lui au fost nevoiţi să-şi creeze softuri pentru maşini şi motociclete ca să se poată deplasa. Obişnuiau să-şi scoată programele din garajele virtuale şi să organizeze curse în deşertul negru al nopţii electronice.

Capitolul 4

Y.T. a avut de multe ori privilegiul de a privi un Clint tânăr plantându-şi chipul drăgălaş într-o piscină goală dintr-o suburbclavă în timpul unei curse nocturne neautorizate, dar întotdeauna cu un skateboard, niciodată cu o maşină. În peisajul nopţii suburbane există multă frumuseţe stranie, nu trebuie decât s-arunci o privire.

Din nou înapoi, pe planşă. Traversează curtea rulând pe un set de Roţi-Inteligente RadiKS Tip IV. A făcut îmbunătăţiri, trecând la aşa-numitele role magice după ce a citit într-o revistă *Thrasher*[18] cele ce urmează:

CARNE TOCATĂ

asta o să vedeţi în oglindă dacă navigaţi pe o planşă cu roţi fixe, insensibile, şi daţi peste o tobă de eşapament, peste o anvelopă reşapată, peste zăpadă desprinsă de sub o maşină, peste o mortăciune, peste un arbore cotit, peste o traversă de cale ferată sau peste un pieton fără cunoştinţă.

Dacă sunteţi de părere că aşa ceva e improbabil, atunci înseamnă că v-aţi plimbat prin prea multe malluri pustii. Toate aceste obstacole, şi încă multe altele, au fost observate de curând pe o porţiune de un kilometru şi jumătate de pe autostrada New Jersey. Probabil că oricărui surfer care a încercat să ruleze de-a lungul acestui bulevard pe o planşă obişnuită i-au ieşit creierii pe nas.

Nu-i ascultaţi pe aşa-numiţii purişti, care pretind că se poate sări peste orice obstacol. Kurierii profesionişti ştiu: dacă aţi ponat un vehicul care se mişcă destul de repede ca să vă ofere distracţie şi profit, timpul de reacţie vi s-a redus la zecimi de secundă – sau chiar la mai puţin de atât, dacă aţi bobinat cablul.

Cumpăraţi-vă un set de roţi inteligente RadiKS Tip II – e mai ieftin decât o refacere completă a feţei şi e mult mai distractiv. Roţile inteligente folosesc sonarul, detecţia laser şi radarul cu unde milimetrice pentru identificarea ţevilor de eşapament şi a altor resturi chiar înainte să daţi cu ochii de ele.

Nu ocoliţi arborii cotiţi – achiziţionaţi ultimul tip de roţi!

Astea erau vorbe înţelepte. Y.T. a cumpărat roţile. Fiecare e alcătuită dintr-un butuc cu mai multe spiţe solide. Fiecare spiţă e telescopică, cu cinci segmente. În capăt are un picior scurt şi gros, cu

---

18 Revistă lunară dedicată skateboardingului.

talpă de cauciuc, care pivotează mulţumită unei articulaţii sferice. Pe măsură ce se învârteşte roata, picioarele se aşază pe sol pe rând, aproape devenind o singură anvelopă continuă. Dacă treci peste un dâmb, spiţele se retrag cât eşti deasupra lui. Când dai de o gaură din asfalt, proeminenţele robotizate îi măsoară şi îi compensează adâncimea. Şocul este astfel absorbit în ambele cazuri, nicio bufnitură, niciun pocnet, nicio vibraţie şi niciun tropăit nu ajung până la planşă şi până la ghetele cu carâmb înalt de la Converse, prin care vii în contact cu ea. Reclama a spus adevărul – fără roţi inteligente nu poţi fi un surfer de şosea profesionist.

Livrarea unei pizza la timp e banală. Y.T. alunecă de pe gazonul plin de rouă, trecând peste marginea aleii fără niciun şoc, prinde viteză pe beton, coboară panta către stradă. O zvâcnire a feselor reorientează planşa şi acum navighează pe Homedale Mews, în căutarea unei victime. O maşină neagră, rapidă, cu o lumină supărătoare a farurilor, vine din sens opus şi trece pe lângă ea în scrâşnet de cauciucuri, dând năvală peste ghinionistul Hiro Protagonist. Ochelarii ei RadiKS Knight Vision se întunecă strategic, anulând strălucirea vătămătoare, pupilele îi sunt în siguranţă chiar dacă rămân larg deschise, scanând drumul, pregătite să surprindă orice semn de mişcare. Piscina a fost pe culmea suburbclavei, de aici înainte merge la vale, dar panta nu e destul de accentuată.

La o jumătate de cvartal distanţă, pe o stradă laterală, o cutiuţă de pipiţă, o dubiţă, scrâşneşte punându-şi în acţiune cei patru cilindri patetici. O vede plasată în diagonală faţă de coordonatele ei actuale. Luminile albe din spate fulgeră instantaneu când şoferul accelerează, după ce a dat mai întâi înapoi şi a trecut maneta de viteze prin punctul mort. Y.T. se îndreaptă spre bordură, o loveşte cu toată viteza de deplasare, spiţele roţilor inteligente îi sesizează apropierea şi se retrag atât cât e necesar, aşa că alunecă de pe stradă pe peluză fără nicio hurducătură. Lasă pe iarbă un şir de urme hexagonale. Emblema RadiKS, o imagine în oglindă imprimată pe talpa fiecărei spiţe, e ştanţată pe un rahat răzleţ de câine, înroşit de colorantul nedigerabil al hranei.

De cealaltă parte a străzii, cutiuţa de pipiţă se îndepărtează de bordură. Părţile laterale ale anvelopelor se freacă de ea, într-un vacarm de zgomote demenţiale; suntem în suburbii, unde e mai bine să-ţi scurtezi viaţa cauciucurilor cu o mie de kilometri frecându-le întotdeauna de borduri decât să rişti ostracizarea socială sau o isterie în masă parcând la câţiva centimetri distanţă, către mijlocul străzii (E OK, mami, pot ajunge de aici până la bordură), fiind o ameninţare pentru trafic, un obstacol fatal pentru tinerii biciclişti nesiguri. Y.T. a apăsat butonul de declanşare de pe mânerul-tambur al harponului, permiţând derularea unui metru de coardă. O azvârle în sus şi şi-o

roteşte deasupra capului, ca pe un *bolas*[19] din emisfera australă. E gata să danseze o lambada cu acel mijloc banal de transport. Capul harponului, cât un castron de salată, se roteşte şuierând; nu e necesar, dar sună mişto.

Ponarea unei cutiuţe de pipiţă cere mai multă îndemânare decât şi-ar putea imagina vreodată un pieton, din pricina prea puţinelor merite ale unui asemenea vehicul, a lipsei sale congenitale de oţel şi de alte materiale feroase, la care să adere un MagnaPon. Acum există poane din materiale hiperconductive, care se lipesc de piesele din aluminiu inducând un vârtej de curenţi în tabla maşinii şi transformând-o într-un electromagnet fără voie, însă Y.T. nu are aşa ceva. Pentru că acestea reprezintă emblema nucleului central al surferilor din suburbclave, din care ea nu face parte, în ciuda distracţiei din seara asta. Ponul ei nu se va fixa decât de oţel, de fier sau (cu o aderenţă redusă) de nichel. Singura parte din oţel a unei cutiuţe de pipiţă e şasiul.

O abordează cu o aruncare joasă. Planul orbital al ponului e aproape vertical, aproape că şlefuieşte macadamul scăpărător din suburbie ori de câte ori descrie arcul din faţă al unei orbite. După apăsarea butonului de lansare, ponul îşi ia zborul de la o altitudine de un centimetru, având o orientare uşor ascendentă, traversează strada, pătrunde sub podeaua maşinii şi pupă oţelul. E o prindere solidă, mai bine de atât nu te poţi agăţa de această nebuloasă de aer, tapiţerie, vopsea şi cumpărături care este o dubiţă de familie.

Reacţia e instantanee, cât se poate de promptă, după standardele suburbiei. Şoferul vrea să scape de Y.T. Maşina ţâşneşte ca un taur pompat cu hormoni în fundul căruia tocmai s-a înfipt suliţa cu ghimpi a unui picador. La volan nu e mămica, e tânărul Studley, fiul adolescent care, aidoma oricărui alt băiat din suburbclavă, îşi injectează în vene testosteron de cal în fiecare după-amiază, în vestiarul liceului, încă de când a împlinit paisprezece ani. Acum e mătăhălos, prost, pe de-a-ntregul previzibil.

Conduce cu mişcări dezordonate, fără să-şi poată controla pe deplin muşchii bombaţi prin metode artificiale. Volanul maroniu, turnat din plastic şi îmbrăcat în piele zgrunţuroasă, are mirosul cremei de mâini a mamei sale; asta îl înfurie. Maşina se avântă şi încetineşte, se avântă din nou şi încetineşte iarăşi, fiindcă el apasă pe pedala de acceleraţie, se pare c-o ţine lipită de podea fără niciun rezultat. Vrea ca maşina să fie la fel ca muşchii lui: mai puternică decât ştie că îi e necesar. În loc de asta, îi limitează libertatea de mişcare. Ca un compromis, apasă butonul pe care scrie PUTERE. Un altul, pe care

---

19 Frânghie cu greutăţi la capete, aruncată de gaucho din America Latină în jurul picioarelor animalelor pe care vor să le captureze.

scrie ECONOMIE, sare în afară şi se stinge, de parcă ar vrea să-i ofere o demonstraţie educaţională, arătându-i că aceste două variante se exclud reciproc. Motorul minuscul al dubiţei intră într-o viteză inferioară, ceea ce o face să pară mai puternică. Îşi ţine piciorul nemişcat pe acceleraţie şi dubiţa rulează pe Cottage Heights Road cu viteza apropiindu-i-se de o sută de kilometri pe oră.

Când ajunge în capătul străzii, acolo unde formează un T, dând în Bellewoode Valley Road, întrezăreşte un hidrant antiincendiu. În TMAWH sunt foarte mulţi, pentru siguranţă, cu un design foarte plăcut, potrivit pentru valorile unei proprietăţi, nu sunt chestiile alea scunde, de fier, marcate cu numele unui atelier obscur din vremea Revoluţiei Industriale şi îmblănite într-o sută de straturi scorojite de vopsea ieftină din dotarea municipalităţii. Ăştia sunt din alamă, lustruiţi de roboţi în fiecare dimineaţă de joi, ţevi demne, înălţându-se drepte din gazonul perfect, întreţinut prin procedee chimice, al peluzelor din suburbclavă, şi evazându-se pentru a expune sub ochii potenţialilor pompieri un meniu cu trei posibilităţi de conectare a furtunurilor. Au fost proiectaţi pe ecranele calculatoarele de aceiaşi esteticieni care au conceput casele DynaVictoriene şi cutiile poştale de bun-gust şi imensele indicatoare stradale din marmură, plasate la fiecare intersecţie, ca nişte pietre funerare. Proiectaţi pe ecranul unui calculator, dar având în vedere eleganţa lucrurilor dispărute, pierdute în uitare. Hidranţi pe care oamenii cu gusturi elevate sunt mândri să îi aibă pe peluzele din faţa caselor. Hidranţi pe care proprietarii veritabili nu simt nevoia să îi scoată din peisaj.

Afurisita de kurieră o să-şi dea duhul, înnodată în jurul unuia dintre ei. Studley, băiatul-testosteron, o să se ocupe de asta. E o manevră pe care-a văzut-o la televizor – unde nu se spun minciuni – un truc pe care l-a exersat de mai multe ori în gând. După ce ajunge la viteza maximă pe Cottage Heights, o să tragă dintr-o smucitură frâna de mână, răsucind în acelaşi timp volanul. Fundul dubiţei o să se rotească brusc. Kuriera sâcâitoare o să şfichiuiască aerul ca un bici, la capătul cablului ei indestructibil. O să se izbească de hidrant. Studley adolescentul va fi învingător, va fi liber să ruleze triumfal, coborând prin Bellewoode Valley şi pătrunzând în lumea mai mare a adulţilor în maşini clasa-ntâi, liber să se întoarcă la banda de magnetoscop pe care trebuia s-o vadă mai demult: *Plutaşii Luptători IV: Ultima Bătălie.*

Y.T. nu ştie nimic din toate astea cu certitudine, dar le bănuieşte. Nimic nu e real. Aşa reconstituie ea mediul psihologic din cutiuţa de pipiţă. Vede hidrantul de care nu-i mai desparte decât un kilometru şi jumătate, îl vede pe Studley lăsându-şi braţul în jos şi sprijinindu-şi palma pe frâna de mână. E atât de evident. Îi pare rău de Studley şi de cei de teapa lui. Derulează cablul, îşi pune la dispoziţie o bucată foarte lungă. El smuceşte de volan, trage frâna. Maşina alunecă într-o

parte, depăşindu-şi obiectivul, şi nu o învârteşte pe Y.T., azvârlind-o, aşa cum ar fi vrut şoferul; e nevoită să dea ea însăşi o mână de ajutor. În timp ce partea din spate a dubiţei se roteşte, îşi înfăşoară în grabă cablul, transformând darul oferit de momentul unghiular în viteză de înaintare, şi sfârşeşte prin a fi lansată pe lângă maşină, deplasându-se cu mai bine de un kilometru şi jumătate pe minut. Se îndreaptă către o piatră de mormânt din marmură, pe care scrie BELLEWOODE VALLEY ROAD. Se apleacă, îndepărtându-se de ea, imprimându-şi un viraj periculos, spiţele i se înfig în caldarâm şi o împing cât mai departe de piatră, se lasă pe o parte atât de mult încât ar putea atinge pavajul cu mâna şi aceleaşi spiţe o propulsează pe strada dorită.

Între timp, a anulat forţa electromagnetică, forţa care o lega de dubiţă. Capul ponului s-a desprins şi ricoşează de asfaltul din spatele ei, în vreme ce cablul se înfăşoară automat, reunindu-se cu mânerul. Y.T. rulează în linie dreaptă către ieşirea din suburbclavă, cu o viteză fantastică.

Din urmă se aude zgomotul exploziv al unui impact, rezonându-i în stomac, atunci când dubiţa derapează în lateral şi dă peste piatra funerară.

Trece pe sub poarta păzită şi plonjează în traficul de pe Oahu. Scurtează drumul printre două BMW-uri care virează şi claxonează în scrâşnet de cauciucuri. Şoferii BMW-urilor ocolesc instantaneu orice, imitându-i pe aşii volanului din reclamele firmei – aşa se conving pe ei înşişi că nu au luat ţeapă. Y.T. se ghemuieşte în poziţie fetală şi trece pe sub un semitrailer, îndreptându-se spre bariera Jersey de pe banda din mijloc, ca şi cum ar urma să moară, dar roţile inteligente trec cu uşurinţă peste genul ăsta de obstacol. Flancul inferior are un terasament minunat, de parcă ar fi fost proiectat anume pentru surferii de pe şosele. Se urcă până la jumătatea înălţimii barierei, coboară către pasajul de trecere sub un unghi, asigurându-şi o aterizare lină, şi e în trafic. O maşină e chiar acolo, iar Y.T. nici măcar nu trebuie să arunce ponul, e suficient să întindă mâna ca să-l planteze pe capacul portbagajului.

Şoferul îşi acceptă soarta cu resemnare, nu o hăituieşte. O duce până la intrarea în următoarea suburbclavă, care e o White Columns. Cât se poate de sudistă, tradiţională, o suburbclavă Apartheid. O firmă mare, cu înflorituri, deasupra porţii principale: NUMAI PENTRU ALBI. NON-ALBII VOR RESPECTA PROCEDURI SPECIALE.

Y.T. are viză pentru White Columns. Are destule vize ca să poată intra oriunde. E chiar acolo, pe pieptul ei, un mic cod de bare. Un laser o scanează în timp ce ea se lasă pe o parte, îndreptându-se spre intrare, şi poarta imigranţilor se deschide în faţă. E ornamentală, din fier forjat, dar rezidenţii hărţuiţi din White Columns n-au timp să stea

degeaba la intrare, uitându-se cum se roteşte încet poarta către depravarea maiestuoasă a Vechiului Sud, aşa că e montată pe un soi de şină de armă electromagnetică.

Y.T. alunecă pe şoseaua antebelică, cu trei benzi, din suburbclavă, microplantaţiile se perindă una după alta, ea continuă să înainteze mulţumită energiei cinetice reziduale generate de combustibilul din rezervorul lui Studley Adolescentul.

Lumea e plină de forţă şi de energie şi poţi ajunge departe ciupind pur şi simplu o parte infimă.

LED-urile de pe cutia cu pizza indică 29:32, iar tipul care a comandat-o – domnul Pudgely şi vecinii săi, clanurile Pinkheart şi Roundass – s-au adunat pe peluza din faţa microplantaţiei lor, sărbătorind prematur. De parcă tocmai ar fi cumpărat lozul cel mare. De la uşa lor din faţă se vede clar tot drumul, până la Oahu Road, şi nu se zăreşte nimic care să semene cu o maşină de livrare de la CosaNostra. O, a apărut o ciudăţenie – stârneşte interesul – kuriera asta cu un obiect mare, pătrăţos, sub braţ – poate un portofoliu, schiţa unei noi reclame pentru vreun şef alb supermacho al echipei de marketing de pe parcela următoare, dar…

Familiile Pudgely, Pinkheart şi Roundass se holbează la ea cu gurile căscate. Y.T. mai are suficientă energie reziduală ca să intre pe aleea lor. Inerţia o duce până în capătul de sus. Se opreşte exact lângă automobilul Acura al domnului Pudgely şi lângă cutiuţa de pipiţă a soţiei sale, unde coboară de pe planşă. Remarcând plecarea ei, spiţele se nivelează, se înfig în capătul aleii, refuză să ruleze înapoi, la vale.

O lumină orbitoare coboară din cer asupra lor. Ochelarii Knight Vision o împiedică să-şi piardă vederea, dar clienţii îşi îndoaie genunchii şi îşi gârbovesc umerii, ca şi cum lumina ar fi grea. Bărbaţii îşi ridică antebraţele păroase în dreptul sprâncenelor, îşi răsucesc trupurile masive, cilindrice, în toate părţile, încercând să descopere de unde vine lumina, şi îşi mormăie unul către altul observaţiile trunchiate şi teoriile succinte despre sursă, deţinând pe deplin controlul asupra fenomenului necunoscut. Femeile gânguresc şi îşi fâlfâie braţele. Mulţumită puterilor magice ale ochelarilor Knight Vision, Y.T. vede şi acum LED-urile: 29:54, şi asta indică afişajul când aruncă pizza pe pantofii cu model decorativ ai domnului Pudgely.

Lumina misterioasă dispare.

Ceilalţi sunt încă orbiţi, dar ea vede pe întuneric prin lentilele Knight Vision, vede tot timpul, aproape în infraroşu, şi desluşeşte sursa luminii, un elicopter invizibil cu două elice, aflat la o înălţime de zece metri deasupra casei vecinului. E negru, de bun-gust, fără niciun fel de ornamente, şi nu îi aparţine unei echipe de reporteri de la ştiri, cu toate că un altul, unul de modă veche, care poate fi auzit,

strălucitor împodobit cu ghirlande de sigle de ultimă oră, traversează chiar acum spaţiul aerian al suburbclavei White Columns cu un zgomot înfundat, măturând plantaţiile cu propriul reflector în speranţa că va fi primul care să anunţe o ştire importantă: în seara asta s-a livrat cu întârziere o pizza, filmul se difuzează la unsprezece. Mai târziu, reporterul nostru celebru face speculaţii asupra locului unde va sta Unchiul Enzo în timpul călătoriei obligatorii către Zona noastră Statistică Metropolitană Standard. Însă elicopterul negru îşi stinge toate luminile, ar fi aproape invizibil în lipsa dârei de radiaţii infraroşii emanate de cele două turbopropulsoare.

E elicopterul Mafiei şi n-au vrut decât să înregistreze evenimentul pe bandă video, astfel încât domnul Pudgely să nu poată aduce nicio dovadă concludentă la proces, dacă se hotărăşte cumva să facă apel la Sistemul Judiciar al Judecătorului Bob pentru a demonstra că are dreptul la o pizza gratuită.

Şi ar mai fi ceva. În seara asta aerul e plin de mizerii, de câteva megatone de humus purtate de vânt dinspre Fresno, aşa că, atunci când îşi face apariţia, raza laser e surprinzător de vizibilă, e o linie de grosime minusculă, un milion de fire de praf de un roşu strălucitor înşiruite pe fibră optică, prinzând instantaneu viaţă între elicopter şi pieptul lui Y.T. pare să se dilate, formând un evantai îngust, un triunghi de lumină roşie intensă, a cărui bază înconjoară torsul kurierei.

Au nevoie de o jumătate de secundă. Îi scanează numeroasele coduri de bare aplicate pe piept. Află cine e. Mafia ştie acum totul despre Y.T. – unde locuieşte, cu ce se ocupă, culoarea ochilor, codul contului de credit, strămoşii, grupa de sânge.

Acest lucru odată rezolvat, elicopterul se înclină pe o parte şi dispare în noapte, ca un puc de hochei care alunecă într-un castron cu tuş. Domnul Pudgely spune ceva, face o glumă, subliniind că au fost cât pe ce, ceilalţi adaugă un hohot de râs, dar Y.T. nu-i poate auzi, fiindcă îi acoperă zgomotul tunător al elicopterului de la ştiri, sub al cărui proiector încremeneşte şi se cristalizează apoi un fascicul luminos. Noaptea e plină de gângănii şi Y.T. le vede acum pe toate, învârtejindu-se în formaţii misterioase, făcând autostopul pe oameni şi pe curenţii de aer. Are una pe încheietura mâinii, dar n-o pocneşte.

Lumina proiectorului zăboveşte preţ de un minut. Pătratul larg al cutiei de pizza, purtând sigla CosaNostra, e un martor fără grai. Elicopterul planează, ia câteva instantanee, pentru orice eventualitate.

Y.T. s-a plictisit. Se urcă pe planşă. Roţile înfloresc, rotunjindu-se. Ea o conduce în jurul maşinilor, pe o curbă strânsă, ezitantă, apoi coboară către stradă. Fasciculul luminos o urmăreşte o clipă, poate culegând şi stocând mai multe imagini filmate. Banda video e ieftină.

Nu se ştie niciodată când îţi poate fi de folos ceva anume, aşa că e bine să înregistrezi.

Oamenii îşi pot câştiga astfel existenţa – oamenii din industria spionajului. Oameni ca Hiro Protagonist. Pur şi simplu ştiu o mulţime de chestii, sau umblă încoace şi încolo, înregistrând tot felul de chestii pe bandă video. Le plasează în Bibliotecă. Când vor să afle anumite lucruri pe care le ştiu ei sau să le privească înregistrările, oamenii le plătesc şi le iau cu împrumut de la Bibliotecă, sau cumpără informaţiile de-a binelea. E o activitate bizară, dar lui Y.T. îi place ideea. În mod normal, CIC-ul nu i-ar acorda atenţie unui kurier. Dar se pare că Hiro are o înţelegere cu ei. Poate că ea va reuşi să facă o înţelegere cu Hiro. Fiindcă Y.T. ştie o mulţime de lucruri mărunte interesante.

Unul dintre ele e faptul că Mafia îi datorează o favoare.

Capitolul 5

Când se apropie de Stradă, Hiro vede două cupluri tinere, care folosesc probabil calculatoarele părinţilor pentru o întâlnire dublă în Metavers, coborând în Port Zero, port local de intrare şi staţie de monorai.

Bineînţeles că nu vede oameni reali. Totul face parte dintr-o ilustraţie în mişcare creată de calculatorul lui, respectând specificaţiile primite prin cablul de fibră optică. Oamenii sunt porţiuni de program numite avataruri. Avatarurile sunt trupuri audiovizuale folosite pentru comunicarea în Metavers. Şi avatarul lui Hiro e acum pe Stradă şi, dacă se uită în direcţia lui, cuplurile care coboară din monorai îl pot vedea, aşa cum le poate vedea şi el. Ar putea lega o conversaţie: Hiro din U-Stor-It din Los Angeles, iar cei patru adolescenţi pesemne de pe o canapea aflată într-o suburbie din Chicago, fiecare cu propriul său laptop. Însă probabil că nu îşi vor vorbi, nu mai mult decât ar face-o în Realitate. Sunt nişte copii buni, nu vor să stea de vorbă cu o corcitură solitară, cu un avatar elegant, de comandă, care poartă două săbii.

Avatarul dumneavoastră poate arăta oricum vă doriţi, limitat doar de aparatura folosită. Dacă sunteţi urât, vă puteţi crea un avatar frumos. Chiar dacă abia v-aţi dat jos din pat, avatarul dumneavoastră poate avea haine elegante şi un machiaj aplicat cu profesionalism. În Metavers puteţi arăta ca o gorilă, sau ca un dragon, sau ca un penis uriaş, vorbitor. Petreceţi cinci minute mergând pe stradă şi-o să vedeţi toate astea.

Avatarul lui Hiro arată întocmai ca Hiro, cu deosebirea că, indiferent cum ar fi îmbrăcat în realitate, avatarul lui poartă un chimono de piele neagră. Majoritatea hackerilor nu intră în Metavers pentru a avea un avatar de prost gust, fiindcă ştiu că e nevoie de eforturi mult mai sofisticate pentru a reda o faţă omenească realistă decât pentru a crea un penis vorbitor. Cam aşa cum se întâmplă în cazul specialiştilor în vestimentaţie, care pot aprecia acele detalii subtile ce deosebesc un costum ieftin din stofă de lână gri de un costum scump din stofă de lână gri, lucrat de mână.

Nu te poţi materializa oriunde în Metavers, precum căpitanul Kirk, teleportat din înaltul cerului. Ar fi derutant şi i-ar irita pe cei din jurul tău. Ar spulbera metafora. Materializarea ca din senin (sau dispariţia, ca mod de întoarcere în Realitate) e considerată o funcţie intimă şi e de preferat să se petreacă în spaţiul Casei tale. În ziua de astăzi, cele mai multe avataruri au o înfăţişare corectă din punct de vedere anatomic şi în momentul creării sunt tot atât de goale ca un bebeluş, aşa că trebuie, în orice caz, să-ţi atribui o înfăţişare decentă înainte de a ieşi pe străzi. În afara cazului în care eşti indecent din fire şi nu-ţi pasă.

Dacă eşti, de exemplu, un muncitor sărac, care nu deţine o casă, o

persoană care intră printr-un terminal public, atunci te materializezi într-un port. De-a lungul străzii sunt 256 de porturi expres, plasate la distanţe egale de-a lungul ecuatorului, a cărui circumferinţă se împarte astfel în intervale de câte 256 de kilometri. Fiecare dintre acestea se subdivide de 256 de ori datorită unor porturi locale, despărţite de spaţii egale cu exact un kilometru (elevii isteţi, preocupaţi de semiologia specifică hackerilor, vor remarca repetarea obsesivă a numărului 256, care nu este altceva decât 2 la puterea 8, un 8 care pare destul de suculent, mustind de 2 la puterea 2, 2-uri adiţionale). Porturile îndeplinesc o funcţie similară cu a aeroporturilor. Sunt locurile unde cobori în Metavers, venind de oriunde altundeva. Odată ce te-ai materializat într-un port, poţi ieşi pe Stradă, sau te poţi urca în monorai, sau poţi face orice.

Cuplurile care s-au dat jos din monorai nu-şi pot permite avataruri de comandă şi nu ştiu să-şi scrie programul unui avatar. Trebuie să-şi cumpere avataruri de-a gata. Al uneia dintre fete e destul de frumos. Ar putea fi considerat avatarul care atrage în cea mai mare măsură atenţia – din tot setul K-Tel. S-ar părea că a cumpărat Setul de Construcţie al Avatarurilor™ şi şi-a asamblat unul, personalizând diverse componente ale modelului. E posibil să semene cu posesoarea lui. Nici partenerul ei nu arată rău.

Cealaltă fată e o Brandy. Prietenul ei e un Clint. Brandy şi Clint sunt modele populare, de-a gata. Când are o întâlnire în Metavers, o liceană albă sărăntoacă dă invariabil fuga la raionul cu jocuri pe calculator din cel mai apropiat magazin Wal Mart şi cumpără o Brandy. Utilizatoarea poate alege trei dimensiuni ale sânilor: improbabili, imposibili şi ridicoli. Brandy are un repertoriu limitat de expresii faciale: drăgălaşă şi îmbufnată; drăgălaşă şi ursuză; vioaie şi plină de interes; zâmbitoare şi receptivă; drăgălaşă şi năucită. Genele ei au mai bine de un centimetru şi softul e atât de ieftin încât sunt redate ca nişte aşchii solide de abanos. Când îşi flutură Brandy genele, aproape că simţi cum bate vântul.

Clint nu e nimic altceva decât perechea lui Brandy. Are trăsături colţuroase, e chipeş şi redă un set extrem de limitat de expresii ale feţei.

Hiro se întreabă, într-o doară, cum au ajuns cele două cupluri să fie împreună. E clar că sunt din clase sociale diferite. Poate fraţi mai mari şi mai mici. Dar coboară de pe scara rulantă, dispar în mulţime şi devin parte integrantă a Străzii, unde se găsesc suficient de mulţi Clint şi Brandy ca să dea naştere unei noi grupări etnice.

Strada e cât se poate de aglomerată. Sunt mai ales americani şi asiatici – în clipa de faţă, în Europa e dimineaţă, devreme. Din cauza preponderenţei americanilor, mulţimea are ceva de prost gust şi în

acelaşi timp ireal. Pentru asiatici, ziua a ajuns la jumătate şi sunt îmbrăcaţi în costumele lor albastru-închis. Americanii sunt într-un moment potrivit pentru petreceri şi arată oricum, în limitele gamei de înfăţişări redate de calculator.

Când Hiro păşeşte dincolo de linia care separă cartierul lui de Stradă, asupra lui se năpustesc, din toate direcţiile, forme colorate, ca şoimii asupra unui hoit proaspăt de pe autostradă. În cartierul lui nu e permis accesul animeclamelor. Dar pe Stradă poate intra aproape orice.

Un avion de luptă în trecere izbucneşte în flăcări, iese de pe traiectorie, capătă proporţii apropiindu-se de Hiro cu o viteză de două ori mai mare decât a sunetului. Se prăbuşeşte pe Stradă, la cincisprezece metri în faţa lui, se face bucăţi şi explodează, înflorind într-o încâlceală ceţoasă de resturi şi de limbi de foc care alunecă pe pavaj către el, crescând şi învăluindu-l, astfel încât nu mai poate vedea decât clocotul perfect simulat al unei vâlvătăi.

Pe urmă, imaginea încremeneşte şi în faţa lui se materializează un bărbat. E tipul clasic al hackerului, bărbos, palid, costeliv, încercând să pară mai masiv mulţumită hanoracului larg, împodobit cu sigla unuia dintre marile parcuri de distracţii din Metavers. Hiro îl cunoaşte; de obicei dădeau mereu unul de altul la convenţiile comerciale. Tipul încearcă de două luni să-l angajeze.

– Hiro, nu înţeleg de ce mă refuzi. Noi facem bani aici – dolari Kong şi yeni – şi ne permitem să fim flexibili în privinţa banilor şi a benzedrinei. Punem la punct o chestie cu săbii şi vrăjitorie şi avem de lucru pentru un hacker cu talentul tău. Să vii să stăm de vorbă, OK?

Hiro trece de-a dreptul prin imaginea celuilalt, care dispare. În parcurile din Metavers distracţia poate fi fantastică, oferă o gamă largă de filme tridimensionale. Însă, în esenţă, nu sunt nimic altceva decât jocuri video. Hiro n-a sărăcit chiar atât de mult încât să scrie programe de jocuri video pentru compania aia. E deţinută de japonezi, ceea ce n-are mare importanţă. Însă niponii o şi conduc, iar asta înseamnă că toţi programatorii trebuie să poarte cămăşi albe, să-şi facă apariţia la ora opt dimineaţa, să stea în cubicule şi să meargă la şedinţe.

Cu cincisprezece ani în urmă, când şi-a învăţat Hiro meseria, un hacker putea să scrie de unul singur o întreagă secvenţă a unui soft. Acum nu mai e cu putinţă. Softurile vin din fabrici, iar hackerii sunt, într-o mai mare sau mai mică măsură, lucrători pe linia de montaj. Mai rău decât atât, ar putea deveni administratori, care nu mai pun niciodată mâna să scrie un program.

Perspectiva lucrului pe o linie de asamblare îl îmboldeşte să plece în seara asta în căutarea unor informaţii cu adevărat de valoare. Se străduieşte să-şi trezească emoţiile, să iasă din starea de letargie a

şomerului cu vechime. O informaţie poate deveni o rachetă extraordinară, odată ce te-ai avântat în reţea. Şi, la relaţiile lui, asta n-ar trebui să fie o problemă. Nu trebuie decât să abordeze lucrurile cu seriozitate. *Seriozitate. Seriozitate.* Dar e atât de greu să dai dovadă de seriozitate când nu există nimic care s-o merite.

Îi datorează Mafiei preţul unei maşini noi. E un motiv bun ca să ia în serios totul.

Traversează Strada de-a dreptul, pe sub şina de monorai, îndreptându-se către o clădire neagră mare, scundă. Extraordinar de sobră pentru Stradă, pare o parcelă pe care cineva a uitat s-o dezvolte. E o piramidă bondoacă, întunecată, cu vârful retezat. N-are decât o singură uşă – de vreme ce totul e imaginar, nu există nicio reglementare care să impună numărul de ieşiri. Nu există nici paznici, nici indicatoare, nimic care să-i împiedice pe oameni să intre, însă mii de avataruri se foiesc prin jur, trag cu ochiul înăuntru, speră că vor întrezări câte ceva. Nu pot trece dincolo de uşă fiindcă n-au fost invitate.

Deasupra intrării e o emisferă neagră, mată, cu diametrul cam de un metru, încastrată în faţadă. În locul acela, e obiectul care se apropie cel mai mult de un ornament. Numele clădirii e scris sub ea, cu litere gravate în materialul întunecat al zidului: BLACK SUN.

Prin urmare, nu e vorba despre o capodoperă a arhitecturii. Când au creat programul Black Sun, Da5id, Hiro şi ceilalţi hackeri n-au avut destui bani ca să angajeze arhitecţi şi designeri, aşa că au căutat doar forme geometrice simple. Avatarurile care se vânzolesc prin faţa intrării nu par să se sinchisească.

Dacă acestea din urmă ar fi fost oameni adevăraţi, pe o stradă adevărată, Hiro n-ar fi reuşit să ajungă la uşă. Locul e mult prea aglomerat. Dar sistemul computerizat care manipulează Strada are de făcut lucruri mai importante decât monitorizarea fiecărui individ din mulţimea de câteva milioane aflată acolo, pentru a-l împiedica să dea peste alţii. Nu se oboseşte să rezolve această problemă incredibil de dificilă. Pe Stradă, avatarurile trec, pur şi simplu, unele prin altele.

Aşa că, atunci când se îndreaptă spre uşă, croindu-şi drum prin mulţime, Hiro trece efectiv prin mulţime. Când înghesuiala e atât de mare, calculatorul simplifică lucrurile, redând toate avatarurile ca pe nişte creaturi imateriale, translucide, ca să poţi vedea încotro mergi. Hiro are impresia că el însuşi este alcătuit din materie solidă, dar toţi ceilalţi îi apar ca nişte stafii. Înaintează prin mulţime ca printr-un val de ceaţă şi vede clădirea Black Sun conturându-se clar în faţa lui.

Păşeşte dincolo de hotarul proprietăţii şi e în cadrul uşii. Şi, în clipa aceea, devine solid şi vizibil pentru toate avatarurile care se agită afară. Şi încep să ţipe toate ca unul. Nu fiindcă ar avea idee cine naiba e el – nimic altceva decât un corespondent înfometat al CIC-ului, care

locuieşte într-un U-Stor-It de lângă aeroport. Dar în întreaga lume nu există decât două mii de oameni care pot păşi peste linia de demarcaţie, intrând în Black Sun.

Hiro se întoarce şi priveşte în urmă, către zece mii de fani entuziaşti, urlând cu toţii. Acum, când e singur în pragul uşii, când nu mai e scufundat în şuvoiul de avataruri, imaginile oamenilor din primul rând al mulţimii îi apar în faţa ochilor cu o claritate perfectă. Îşi poartă, cu toţii, cele mai fanteziste şi mai exorbitante avataruri, în speranţa că Da5id – patronul Black Sun şi hackerul şef – îi va invita înăuntru. Scânteiază cu toţii, contopindu-se într-un zid isteric. Femei uluitor de frumoase, împrospătate de un aerograf computerizat şi retuşate cu o viteză de şaptezeci şi două de cadre pe secundă, aidoma unor fotomodele sexy din *Playboy,* redate tridimensional – toate dorindu-şi să ajungă actriţe şi sperând că vor fi descoperite. Abstracţiuni fanteziste, tornade de lumină în mişcare giratorie – hackeri însufleţiţi de speranţa că Da5id le va remarca talentul, îi va invita înăuntru, le va oferi o slujbă. Ici şi colo, împrăştiate fără nicio constrângere, câteva siluete omeneşti alb-negre ale persoanelor care accesează Metaversul de la terminale publice ieftine şi care sunt înfăţişate ca imagini alb-negru intermitente, granulare. Dintre ele, o mare parte sunt fani *Psycho* de duzină, dedicaţi fanteziei de a înjunghia de moarte o anumită actriţă; în Realitate nici măcar nu se pot apropia de ea, aşa că îşi pun ochelarii şi intră să-şi urmărească prada în Metavers. Mai sunt şi cei care se cred vedete rock, scăldaţi în lumină de laser, de parcă abia ar fi coborât de pe scena de concert, şi avatarurile oamenilor de afaceri niponi, excelent redate de aparatura de calitate superioară, dar pe de-a-ntregul rezervate şi plictisitoare în costumele lor.

Un alb-negru iese în evidenţă, fiind mai înalt decât toată lumea. Protocolul Străzii decretează că avatarul tău nu te poate depăşi în înălţime. Ca să nu se fâţâie încoace şi încolo indivizi de un kilometru şi jumătate. În plus, dacă tipul foloseşte un terminal cu taxă – şi, judecând după calitatea imaginii, aşa trebuie să fie – acesta nu-i poate colora avatarul. Îl înfăţişează exact aşa cum arată, deşi cu mai puţină acurateţe. Dacă discuţi pe Stradă cu un alb-negru, e ca şi cum ai vorbi cu un om care-şi ţine faţa lipită de un xerox, apăsând întruna pe butonul de copiere, în timp ce tu stai lângă tava în care se adună copiile, luând foile de hârtie rând pe rând şi uitându-te la fiecare.

Are părul lung, despărţit în două de o cărare pe mijloc, ca o cortină care se retrage, lăsându-i la vedere tatuajul de pe frunte. Care nu se distinge cu claritate din cauza rezoluţiei mizerabile, dar se pare că e vorba de nişte cuvinte. Are o mustaţă subţire, gen Fu Manchu.

Hiro îşi dă seama că individul l-a remarcat şi că îi întoarce privirea, studiindu-l din creştet până-n tălpi şi acordând o atenţie aparte

săbiilor.

Pe faţa bărbatului alb-negru se lăţeşte un zâmbet. Un zâmbet satisfăcut. Un zâmbet de recunoaştere. Zâmbetul unui om care ştie ceva ce Hiro nu ştie. Individul alb-negru a stat cu braţele încrucişate pe piept, ca şi cum s-ar fi plictisit, ca şi cum ar fi fost în aşteptare, iar acum îi cad pe lângă trup, i se leagănă lejer din umeri, ca ale unui atlet care îşi face încălzirea. Se apropie cât de mult poate şi se apleacă înainte; e atât de înalt încât singurul lucru din spatele lui e cerul negru şi gol, despicat de dârele strălucitoare de vapori ale animeclamelor.

– Hei, Hiro, spune tipul alb-negru, nu vrei să-ncerci nişte *Snow Crash?*

În jurul clădirii Black Sun şi în faţa ei îşi pierd vremea o grămadă de indivizi care spun lucruri bizare. Îi ignori. Dar alb-negrul îi atrage atenţia lui Hiro.

Prima ciudăţenie: îi ştie numele. Însă informaţia asta se poate afla prin mai multe metode. Probabil n-are nicio semnificaţie.

A doua: întrebarea a sunat ca o ofertă din partea unui traficant de droguri. Ceea ce ar fi firesc în faţa unui bar din Realitate. Însă aici e Metaversul. Şi în Metavers nu poţi vinde droguri, fiindcă nu te poţi droga uitându-te la ceva.

A treia: numele drogului. Hiro n-a mai auzit niciodată de un drog numit *Snow Crash.* Ceea ce nu e neobişnuit – în fiecare an sunt inventate o mie de droguri noi şi oricare dintre ele se vinde sub o jumătate de duzină de nume de marcă.

Însă „snow crash” ţine de jargonul specific calculatoarele, înseamnă o cădere[20] a sistemului – un virus – la un nivel fundamental, care implică distrugerea părţii responsabile de controlul fasciculului de electroni ce bombardează monitorul, ducând la o împrăştiere demenţială a acestora pe întreaga suprafaţă a ecranului şi transformând grila fără cusur a pixelilor într-un viscol[21] rotitor. Hiro a văzut aşa ceva de un milion de ori. Însă, ca nume de drog, e bizar.

Ceea ce captează cu adevărat atenţia lui Hiro e siguranţa de sine a celuilalt. E de un calm absolut, e o prezenţă impasibilă. E ca şi cum ai vorbi cu un asteroid. Ceea ce ar fi OK dacă ar face ceva care să aibă sens, fie şi numai cât negru sub unghie. Hiro încearcă să desluşească nişte indicii pe faţa tipului, dar, pe măsură ce îl priveşte cu tot mai multă atenţie, avatarul mizerabil, alb-negru, pare să se disocieze tot mai mult într-un flux instabil de pixeli cu contururi distincte. E ca şi

20 *Crash,* în limba engleză.

21 În limba engleză, *snow* înseamnă zăpadă, ninsoare, orice seamănă a ninsoare.

cum ţi-ai lipi nasul de ecranul unui televizor deconectat. Îi stârneşte durerea de dinţi.

– Poftim? zice el. Ce-ai spus?

– Vrei să-ncerci nişte *Snow Crash?*

Vorbeşte cu un accent aspru, pe care Hiro nu-l poate identifica. Are aparatură audio la fel de proastă ca aparatura video. În fundal se aud maşinile care trec pe lângă el. Probabil că s-a conectat la un terminal public, undeva pe marginea unei autostrăzi.

– Nu înţeleg, spune Hiro. Ce e *Snow Crash?*

– Un drog, găozarule, răspunde celălalt. Tu ce credeai?

– Stai puţin. E ceva nou pentru mine. Chiar îţi închipui c-o să-ţi dau bani aici? Şi pe urmă ce fac, aştept să-mi trimiţi marfa prin poştă?

– Am spus să-ncerci, nu să cumperi, precizează tipul. Nu trebuie să-mi dai niciun ban. Mostră gratuită. Şi nu e cazul s-aştepţi poşta. O poţi avea chiar acum.

Îşi duce mâna în buzunar şi scoate un hipercard.

Seamănă cu o carte de vizită. E un soi de avatar, folosit în Metavers ca reprezentare a unei secvenţe de date. Ar putea să conţină text, o înregistrare audio sau una video, o imagine statică, sau orice altă informaţie care se poate transpune în format numeric.

Te duce cu gândul la un cartonaş de baseball, pe care se află o fotografie, un text şi câteva date numerice. Un hipercard de baseball ar putea conţine un film memorabil, cu un jucător în acţiune, având rezoluţia ideală a unui televizor; înregistrarea stereofonică numerică a biografiei integrale, citită chiar de baseballist; şi o bază de date statistice completă, alături de un program specializat, cu ajutorul căruia să poţi selecta numerele dorite.

Un hipercard poate înmagazina, realmente, o cantitate infinită de informaţii. Din câte ştie Hiro, cel pe care îl are în faţă ar putea conţine toate cărţile din Biblioteca Congresului, sau toate episoadele din serialul *Hawaii Five-O* care s-au filmat vreodată, sau toate înregistrările lui Jimmy Hendrix, sau recensământul populaţiei din 1950.

Sau – mai probabil – o largă varietate de viruşi agresivi de calculator. Dacă Hiro întinde mâna şi ia hipercardul, toate datele pe care le conţine vor fi transferate din calculatorul alb-negrului într-al său. Bineînţeles că nu l-ar atinge în niciun caz, aşa cum nu aţi lua o seringă pe care v-o oferă gratis un necunoscut în Times Square ca să v-o înfigeţi în gât.

Şi, oricum, toată povestea n-are niciun sens.

– Ăsta-i un hipercard. Parcă spuneai că *Snow Crash* e un drog, obiectează Hiro, acum nedumerit pe de-a-ntregul.

– Aşa e, spune tipul. Încearcă-l.

– Îţi face creierul varză? întreabă Hiro. Sau computerul?

– Şi, şi. Nici, nici. Care-i deosebirea?

Hiro îşi dă în sfârşit seama că şi-a irosit şaizeci de secunde din viaţă purtând o discuţie lipsită de sens cu un schizofrenic paranoic. Îi întoarce spatele şi intră în Black Sun.

Capitolul 6

La ieşirea din White Columns stă o maşină neagră, cu linii sinuoase de panteră, o lentilă de oţel lucios, reflectând logolumul de pe Oahu Road. E o Unitate. E o Unitate Mobilă a MetaPoliţiei Fără Frontiere. Pe portieră se reliefează o emblemă argintie, o insignă de poliţist cromată, de dimensiunile unei farfurii, purtând numele sus-numitei organizaţii private de menţinere a păcii şi având drept podoabă blazonul său.

FORMAŢI 1-800-POLIŢIA
Orice Card de Credit Important

MetaPoliţia Fără Frontiere e forţa oficială de menţinere a păcii din The Mews at Windsor Heights, The Heights at Bear Run[22], Cinnamon Grove[23] şi The Farms of Cloverdelle[24]. Asigură, totodată, şi respectarea regulilor de circulaţie de pe autostrăzile şi de pe drumurile laterale gestionate de Fairlanes, Inc. Tot la ea apelează şi o serie de FOQNE-uri: de exemplu Caymans Plus[25] şi The Alps[26]. Dar naţiunile-francize preferă să-şi aibă propriile forţe de securitate. Poţi să faci pariu că Metazania şi New South Africa[27] au în subordine servicii de securitate; e singurul motiv pentru care cer locuitorii cetăţenia, ca să poată fi înrolaţi. E evident că şi Nova Sicilia îşi are propria securitate. Narcolombia nu are nevoie de aşa ceva, pentru că oamenilor le e frică până şi să treacă pe lângă franciză cu mai puţin de o sută şaizeci de kilometri pe oră (Y.T. foloseşte întotdeauna un amplificator de putere excelent în cartierele cu multe consulate narcolumbiene), iar Mr. Lee's Greater Hong Kong[28], bunicul tuturor FOQNE-urilor, rezolvă problema securităţii într-un stil tipic Hong Kongului, apelând la roboţi.

Principalul rival al MetaPoliţiei, Patrula Securităţii Mondiale, supraveghează toate drumurile care ţin de Cruiseways, având în plus, în întreaga lume, contracte cu Dixie Traditionals, Pickett's Plantation, Rainbow Heights[29] (verificaţi, sunt două suburbclave tip apartheid şi una cu ucigaşi plătiţi), Meadowvale on the[30] [adăugaţi numele râului]

---

22 Dealurile de la Bear Run (pârâu din Pennsylvania).

23 Crângul de scorţişoară.

24 Fermele din Cloverdelle.

25 Caimani plus.

26 Alpii.

27 Noua Africă de Sud.

28 Marele Hong Kong al domnului Lee.

29 Înălţimile curcubeului.

30 Lunca râului.

şi Brickyard Station. Patrula Securităţii Mondiale e o organizaţie mai mică decât MetaPoliţia, deţine contracte cu parteneri aflaţi mai sus pe scara socială, se presupune că braţul spionajului său e mai lung – deşi, dacă asta e exact ceea ce vor, oamenii pur şi simplu vorbesc cu un reprezentant de cont la CIC.

Mai există şi Impunătorii Ordinii – dar cer o grămadă de bani şi nu se descurcă bine în privinţa supravegherii. Se zvoneşte că poartă pe sub uniforme tricouri cu blazonul lor neoficial; un pumn care strânge un baston, împodobit cu inscripţia DĂ-MĂ-N JUDECATĂ.

Aşa că Y.T. coboară pe o pantă lină către poarta grea de fier a suburbclavei White Columns, aşteptând s-o vadă glisând în lături, aşteptând, aşteptând – dar poarta nu pare să se deschidă. Din ghereta paznicului n-a fost emisă nicio rază laser care să verifice identitatea lui Y.T. Sistemul a fost trecut pe comandă prioritară. Dacă ar fi un pieton prost, s-ar duce la MetaPoliţist să-l întrebe de ce. Iar el ar răspunde:

– Securitatea Oraşului-Stat.

Atât şi nimic mai mult. Suburbclavele astea! Aceste Oraşe-State! Atât de mici, atât de nesigure, şi asta în absolut toate privinţele, adică lucruri ca a nu-ţi tunde peluza sau a-ţi da prea tare boxele stereo devin probleme de securitate naţională.

N-are cum să ocolească gardul; înconjoară întreaga suburbclavă White Columns, are doi metri şi jumătate şi e forjat de roboţi industriali. Y.T. rulează către poartă, îi prinde barele în mâini, smuceşte de ele, dar e prea mare şi prea solidă ca s-o poată face să zăngănească.

MetaPoliţiştilor nu le este permis să se sprijine de Unitatea lor – ar părea leneşi şi neputincioşi. Pot sta aproape rezemaţi, pot lăsa impresia că se reazemă, pot chiar să facă paradă de măreaţa atitudine mă-reazem-de-maşină, ca individul de acolo, dar nu se pot rezema. În afară de asta, ar zgâria finisajul maşinii cu completa şi strălucitoare maiestuozitate a Setului lor de Echipament Personal Portabil, atârnat de Harnaşamentul pentru Echipament Modular Personal.

– Pune bariera asta în mişcare, omule, am livrări de făcut, îl anunţă Y.T. pe MetaPoliţist.

Din spatele unităţii mobile se aude un zgomot lichid, răsunător, dar nu atât de puternic ca să fie al unei explozii. E sunetul moale al scuipatului unui luptător gras, propulsat de limba rulată. E sunetul îndepărtat şi înăbuşit al maţelor unui bebeluş cu diaree. Mâna cu care Y.T. mai strânge încă barele porţii e străbătută pentru o clipă de înţepături, apoi pare caldă şi rece în acelaşi timp. Abia dacă şi-o mai poate mişca. Simte miros de vinil.

Partenerul MetaPoliţistului coboară de pe bancheta din spate a

Unităţii Mobile. Geamul din spate e deschis, dar înăuntru totul e atât de negru şi de strălucitor încât nu-ţi dai seama de asta decât atunci când se deschide portiera. Cei doi MetaPoliţişti rânjesc sub căştile negre, lustruite, şi sub ochelarii de noapte. Cel care a coborât ţine în mână un Aruncător cu Rază Mică de Acţiune pentru Proiectile Restricţionante – o armă cu flegme. Micul lor plan a mers. Y.T. nu s-a gândit să-şi îndrepte ochelarii Knight Vision spre bancheta din spate, verificând dacă există sau nu un lunetist gata să tragă cu substanţe vâscoase.

Când se extinde astfel în aer, flegma se apropie de dimensiunile unei mingi de fotbal. Kilometri după kilometri de fibre de grosime infimă, dar rezistente, ca nişte spaghete. Sosul spaghetelor e o chestie lipicioasă, vâscoasă, care, odată lansată de armă, rămâne fluidă pentru o clipă, apoi se fixează rapid.

MetaPoliţiştii poartă asupra lor un asemenea gen de armă pentru că, franciulatele[31] fiind atât de mici, n-ai unde să alergi după oameni. Delincventul – aproape de fiecare dată un skateboarder inocent – e întotdeauna la trei secunde distanţă de ospiciul din franciulatul învecinat. Pe de altă parte, volumul incredibil al Harnaşamentului pentru Echipamentul Modular Personal – candelabrul de echipamente – şi tot ce e fixat de el îi încetineşte atât de mult încât oamenii izbucnesc în râs ori de câte ori îi văd încercând să alerge. Aşa că, în loc să scape de câteva kilograme, îşi agaţă de harnaşament tot mai multe chestii, cum e arma cu flegme.

Picătura mucoasă şi fibroasă i s-a înfăşurat în jurul palmei şi al întregului antebraţ, legându-i-le de bara porţii. Surplusul de clei s-a ondulat, scurgându-se în josul barei în dâre scurte, dar acum înţepeneşte, transformându-se în cauciuc. Câteva fire răzleţe au fâlfâit, prelingându-se mai departe, şi şi-au găsit puncte de sprijin pe umărul şi pe pieptul ei, şi în partea de jos a feţei. Y.T. se trage înapoi şi adezivul se desprinde de fibre, întinzându-se în iţe lungi, infinit de subţiri, ca mozzarella fierbinte. Se coagulează instantaneu, devin solide, apoi se rup, ondulându-se aidoma şuviţelor de fum. Nu mai e chiar atât de grotesc, acum, când flegma i s-a desprins de faţă, dar mâna continuă să-i fie total imobilizată.

– Prin aceasta eşti avertizată că orice mişcare a ta, neautorizată explicit de mine, pe cale verbală, te poate expune unui risc fizic direct, precum şi, în consecinţă, unui risc psihic şi, în funcţie de sistemul tău personal de credinţe, unui posibil risc spiritual, rezultat din reacţia ta personală la numitul risc fizic. Orice mişcare a ta constituie o acceptare implicită şi irevocabilă a unui astfel de risc, spune primul MetaPoliţist.

---

31 Cuvânt compus din „franciză” şi „consulat”.

De centura lui e ataşat un difuzor minuscul, care traduce totul, simultan, în spaniolă şi japoneză.

– Sau, după cum obişnuiam noi să spunem, adaugă al doilea MetaPoliţist, nu mişca, toanto!

Cuvântul intraductibil reverberează din micul difuzor, pronunţat „etonta” şi, respectiv, „toanko”.

– Suntem reprezentanţi autorizaţi ai MetaPoliţiei Fără Frontiere. Conform paragrafului 24.5.3 din Codul White Columns, suntem împuterniciţi să acţionăm ca forţă de poliţie pe acest teritoriu.

– Ca de exemplu să le faceţi necazuri skateboarderilor, specifică Y.T.

MetaPoliţistul închide translatorul.

– Vorbind în engleză, ai fost implicit şi irevocabil de acord ca toate conversaţiile noastre ulterioare să se desfăşoare în această limbă.

– Mintea nu-ţi cloceşte ce Y.T. vrăjeşte, spune ea.

– Ai fost identificată drept Focar de Investigaţie al unui Eveniment Infracţional despre care s-a raportat că a avut loc pe un alt Teritoriu, acesta fiind The Mews at Windsor Heights.

– Aia-i altă ţară, omule. Aici e White Columns.

– Conform prevederilor Codului TMAWH, suntem autorizaţi să impunem legea, interesele securităţii naţionale şi armonia socială şi pe mai înainte-numitul teritoriu. Un tratat între The Mews at Windsor Heights şi White Columns ne autorizează să te luăm în custodie temporară până când ţi se va anula statutul de Focar de Investigaţie.

– Îţi băgăm curu’ la bulău, spune al doilea MetaPoliţist.

– Deoarece n-ai dat dovadă de comportament agresiv şi nu ai asupra ta arme vizibile, nu suntem autorizaţi să apelăm la măsuri drastice pentru a ne asigura cooperarea ta, zice primul MetaPoliţist.

– Stai relax’ şi noi stăm relax’, specifică al doilea.

– Suntem oricum echipaţi cu o serie de dispozitive care includ armament cu proiectile, fără a se rezuma la acesta, şi care, în cazul întrebuinţării, pot reprezenta o ameninţare extremă şi imediată la adresa sănătăţii şi bunăstării tale.

– Dacă faci vreo figură îţi zburăm creierii, explică al doilea MetaPoliţist.

– Nu vreau decât să-mi dezlipiţi mâna-n pana mea, spune ea.

A mai auzit toată vorbăria asta de un milion de ori până acum.

Ca majoritatea suburbclavelor, White Columns nu are nici închisoare, nici secţie de poliţie. Arată atât de urât. Afectează valoarea proprietăţii. Gândiţi-vă că trebuie să existe o garanţie a aspectului. MetaPoliţia are în josul străzii o franciză care îi serveşte drept cartier general. Cât despre închisoare, un loc pentru habeas corpus, adică unde să fie găzduite corpurile rătăcitoare ocazionale,

orice lanţ de francize măcar pe jumătate decent are una.

Cei trei se deplasează în Unitatea Mobilă. Y.T. are mâinile încătuşate în faţă. Una continuă să fie încapsulată în clei cauciucat, mirosind atât de puternic a vapori de vinil încât amândoi MetaPoliţiştii şi-au coborât geamurile portierelor. Fibrele lungi de doi metri, libere la un capăt, atârnă în poala ei, pe podeaua Unităţii, dincolo de portieră, se târăsc pe pavaj. MetaPoliţiştii nu se grăbesc, merg pe banda din mijloc, fără să se considere mai presus de împărţirea ocazională a amenzilor pentru depăşirea vitezei, de vreme ce ţine de jurisdicţia lor. Automobiliştii din jur conduc încet şi rezonabil, îngroziţi de ideea de a fi traşi pe dreapta şi de a asculta timp de o jumătate de oră declaraţii oficiale, sfaturi şi justificări încâlcite oferite de unii ca ei. Câte un comisionar de la CosaNostra îi depăşeşte din când în când în viteză pe banda din stânga, iar ei se fac că nu-l văd.

– Ce să fie, Gherla sau Pârnaia? întreabă primul MetaPoliţist.

După cum vorbeşte, pare să i se adreseze celuilalt.

– Gherla, vă rog, spune Y.T.

– Pârnaia! răspunde al doilea MetaPoliţist, răsucindu-se ca să-i arunce o privire dispreţuitoare prin geamul antiglonţ, savurându-şi puterea.

Interiorul maşinii se umple de lumină când trec pe lângă o franciză Buy ’n’ Fly. Hoinăreşte prin parcarea unui asemenea magazin şi-o să te bronzezi. Pe urmă o să vină Patrula Securităţii Mondiale şi-o să te aresteze. În lumina sub care te simţi în siguranţă strălucesc pentru o clipă cardurile adezive Visa şi MasterCard de pe geamul din partea şoferului.

– Y.T. are card, spune Y.T. Cât costă să-mi daţi drumu’?

– Cum de-ţi tot spui White[32]? o întreabă al doilea MetaPoliţist.

I-a interpretat greşit numele, aşa cum fac toţi oamenii de culoare.

– Nu e albicioasă, e Y.T., face primul MetaPoliţist.

– Aşa i se spune lui Y.T., zice Y.T.

– Aşa am spus şi eu, subliniază al doilea MetaPoliţist. Whitey.

– Y.T., îl contrazice primul, accentuând T-ul cu atâta brutalitate încât azvârle o salvă strălucitoare de salivă pe parbriz. Lasă-mă să ghicesc – Yolanda Truman.

– Nu.

– Yvonne Thomas?

– Nu.

– De la ce vine?

– De la nimic.

De fapt, vine de la Yours Truly’, dar, dacă nu sunt în stare să-şi dea singuri seama, dă-i în mă-sa.

---

32 Om alb (peiorativ), cuvânt pronunţat la fel ca Y.T.

– Nu-ţi poţi permite, spune primul MetaPoliţist. Aici ai de-a face cu TMAWH.

– Nu tre' să ies în mod oficial. Aş putea să evadez.

– Asta e o Unitate de calitate superioară. Nu tolerăm evadările, zice primul MetaPoliţist.

– Îţi spun eu ce facem, propune al doilea. Ne dai un bilion de dolari şi te ducem la o Gherlă. Pe urmă poţi negocia cu ei.

– Juma' de bilion, zice Y.T.

– Şapte sute cincizeci de miliarde, spune primul. Ultimul preţ. Rahat, tu eşti aia cu cătuşe, nu te poţi târgui cu noi.

Y.T. trage fermoarul unui buzunar de pe coapsa salopetei, scoate cardul cu mâna liberă, îl trece printr-o fantă din spatele scaunului din faţă, apoi şi-l pune la loc, în buzunar.

Gherla pare să fie una nouă, frumoasă. Y.T. a văzut hoteluri cu locuri mai rele pentru dormit. Emblema de pe firmă, un cactus saguaro cu o pălărie neagră de cowboy odihnindu-i-se în vârf, sub un unghi elegant, e nouă-nouţă şi e curată.

GHERLA

Servicii de încarcerare şi reţinere în captivitate de prima mână

Grupurile sunt bine-venite!

În parcare sunt alte două maşini ale MetaPoliţiei şi un autobuz pentru deţinuţi al Impunătorilor Ordinii, care ocupă zece spaţii consecutive. Şi care atrage în mod deosebit atenţia MetaPoliţiştilor. Pentru ei, Impunătorii Ordinii sunt ceea ce este Delta Force pentru Trupele de Menţinere a Păcii.

– Unu pentru înregistrare, spune al doilea MetaPoliţai.

Stau în picioare, în zona de recepţie. Pereţii sunt plini de reclame luminoase, fiecare fiind imaginea unui brigand din Vestul Sălbatic. Annie Oakley[33] se holbează în jos, către Y.T., cu o faţă lipsită de expresie, oferindu-i un model de comportament. Înfăţişarea rustică a ghişeului de înregistrare e contrafăcută; angajaţii poartă pălării de cowboy şi stele cu cinci colţuri cu numele lor gravat în relief. În partea din spate e o uşă din bare artificiale de fier, de modă veche. Odată ce treci de ele, interiorul arată ca o sală de operaţii. Un întreg şir de celule mici, voluptuoase şi albe ca nişte cabine de duş prefabricate – de fapt, au şi rolul ăsta, faci baie în mijlocul încăperii. Lumini strălucitoare care se sting la ora unsprezece. Televizoare acţionate de

---

33 Annie Oakley (1860–1926), un fenomen în ceea ce priveşte precizia tirului; principala atracţie a spectacolului Buffalo Bill's Wild West Show (1885–1902).

monede. Linie telefonică privată. Y.T. de-abia aşteaptă.

Cowboy-ul din spatele biroului îndreaptă un scaner către ea, îi activează codul de bare. Pe un ecran de calculator apar sute de pagini despre viaţa ei personală.

– Ah, face individul. Femeie.

Cei doi MetaPoliţişti se uită unul la altul, adică: ce geniu – ăsta n-ar putea ajunge niciodată MetaPoliţai.

– Îmi pare rău, băieţi, suntem plini. În seara asta n-avem loc pentru femei.

– Ei, haide.

– Vedeţi autobuzul ăla din spate? La Snooze ’n’ Cruise[34] a fost o revoltă. Nişte Narcolumbieni vindeau un lot de Vertigo de calitate proastă. Localnicii au luat-o razna. Impunătorii Ordinii au trimis o jumătate de duzină de patrule, au adus încoace vreo treizeci de oameni. Aşa că suntem plini. Încercaţi la Pârnaie, în josul străzii.

Lui Y.T. nu-i place cum sună asta.

O pun din nou pe bancheta din spate a maşinii şi pornesc anihilatorul de zgomote din compartimentul ei, aşa că nu mai poate auzi decât bolboroselile şi ghiorăielile stomacului ei gol şi câte un trosnet cu sclipiri ori de câte ori îşi mişcă mâna încleiată. Chiar aşteptase cu nerăbdare masa de la Gherlă – chili La Foc de Tabără şi burgeri Bandit.

Cei doi MetaPoliţai discută pe bancheta din faţă. Intră în trafic. Chiar în faţa lor e o firmă luminoasă pătrată, un Cod Universal de Produs uriaş, alb-negru, cu inscripţia BUY ’N’ FLY dedesubt. Sub ea, pe acelaşi stâlp, e fixată o alta, mai mică, o bandă îngustă pe care scrie, cu caractere clasice: PÂRNAIA.

O duc la Pârnaie. Nemernicii. Loveşte în geam cu mâinile încătuşate, lăsându-şi urmele lipicioase ale palmelor. Ticăloşii n-au decât să-ncerce să cureţe chestia aia. Se răsucesc şi privesc exact prin ea, lepădăturile vinovate, de parcă ar fi auzit ceva şi nu-şi dau seama ce.

Pătrund în nimbul albastru radioactiv al luminii de protecţie de la Buy ’n’ Fly. Al doilea MetaPoliţist intră, vorbeşte cu tipul din spatele ghişeului. Cumpărătorul unei reviste cu maşini-monstru, un băiat alb, gras, cu steagul confederat pe şapca de baseball tip New South Africa, îi aude şi se uită atent pe fereastră, dornic să vadă cu ochii lui un infractor în carne şi oase. Din spate iese un al doilea bărbat, din aceeaşi etnie cu cel de la ghişeu, un alt tip cu ten întunecat, ochi arzători şi gât osos. Are un biblioraft cu trei inele, cu sigla Buy ’n’ Fly. Dacă vrei să găseşti managerul unei francize, nu-ţi încorda privirea ca să-i citeşti titlul de pe ecuson, uită-te pur şi simplu după omul cu

34 Moţăie-n croazieră.

biblioraftul.

Tipul vorbeşte cu MetaPoliţistul, dă din cap, scoate un inel de chei din sertar.

Al doilea MetaPoliţai iese, se apropie agale de maşină, deschide brusc uşa din spate.

– Ţine-ţi gura, spune, sau data viitoare ţi-o iau drept ţintă pentru arma cu flegme.

– E bine că-ţi place Pârnaia, zice Y.T., fiindcă aici o să fii mâine noapte, omule-flegmă.

– Pe bune?

– Da. Pentru fraudă de cărţi de credit.

– Eu poliţist, tu skateboarder. Cum o să susţii un caz în Sistemul judiciar al judecătorului Bob?

– Lucrez pentru RadiKS. Noi ne protejăm oamenii.

– În noaptea asta n-ai lucrat pentru ei. În seara asta ai livrat o pizza luată de la locul unui accident de maşină. Ai fugit de la locul accidentului. RadiKS ţi-a spus să livrezi pizza aia?

Y.T. nu ripostează. MetaPoliţaiul are dreptate; RadiKS nu i-a spus să livreze pizza. A făcut-o dintr-un capriciu.

– Aşa că RadiKS n-o să te ajute. Deci ţine-ţi gura.

O smuceşte de braţ şi restul trupului ei îl urmează. Posesorul biblioraftului cu trei inele îi aruncă o privire grăbită, nu mai lungă decât e nevoie ca să se asigure că are în faţa ochilor un om, nu un sac cu făină, sau un bloc motor, sau vreun ciot de copac. Îi conduce în jurul încăperii, către fundul fetid al magazinului Buy ’n’ Fly, tărâmul întunecat al resturilor stricate îngrămădite în containere pline până la refuz. Deschide uşa din spate, din tablă de oţel perforată, cu fisuri pe margini, de parcă nişte animale cu gheare de oţel ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

Y.T. e dusă jos, la subsol. Primul MetaPoliţai o urmează, cărându-i skateboardul şi lovindu-l cu nepăsare de cadrele uşilor şi de rafturile pătate din policarbonat, pline cu sticle.

– Mai bine ia-i uniforma – tot echipamentul ăla, sugerează al doilea MetaPoliţist, nu fără o tentă obscenă.

Managerul se uită la Y.T., încercând să n-o măsoare de sus până jos cu priviri păcătoase. Poporul lui a supravieţuit mii de ani fiind tot timpul în alertă: aşteptând să apară mongolii în galop la orizont, aşteptând ca un răufăcător după altul să legene arme cu ţeava retezată deasupra ghişeelor lor. În clipa asta, vigilenţa lui e palpabilă, dureroasă; e ca un pocal cu nitroglicerină încinsă. Propunerea suplimentară de comportament sexual indecent înrăutăţeşte lucrurile. Pentru el nu e o glumă.

Y.T. ridică din umeri, încercând să se gândească la ceva dezarmant şi trăsnit. În momentul ăsta ar fi trebuit să ţipe şi să se retragă într-un

colţ, să se zbată şi să se vaiete, să leşine şi să implore. O ameninţă că-i vor lua hainele. Ce îngrozitor. Dar nu se frământă, fiindcă ştie ce se aşteaptă ei să facă ea.

Un kurier trebuie să-şi stabilească locul pe caldarâm. Comportamentul previzibil, conform legii, îi linişteşte pe şoferi. Gândurile lor te plasează într-o cutiuţă de pe şosea, îşi închipuie că vei rămâne acolo; situaţia îi depăşeşte când ieşi din cutiuţa aia.

Y.T. nu se dă în vânt după cutii. Y.T. îşi consacră locul de pe asfalt trecând cu îndrăzneală de pe o bandă pe alta, în zigzag, stabilind un precedent de hazard care te bagă-n sperieţi. Ţine oamenii pe vârfurile picioarelor, îi face să reacţioneze faţă de ea, în loc să plece în direcţia opusă. Iar tipii ăştia vor acum s-o aşeze într-o cutie, să-i impună respectarea unor reguli.

Îşi desface fermoarul salopetei până sub buric. Dedesubt nu e nimic altceva decât pielea palidă, unduitoare.

MetaPoliţaii ridică din sprâncene.

Managerul face un salt înapoi, îşi ridică mâinile ca pe un scut în faţa ochilor, protejându-şi câmpul vizual de noutatea vătămătoare.

– Nu, nu, nu! strigă.

Y.T. ridică din umeri şi îşi închide din nou fermoarul.

Nu se teme; poartă o dentata[35].

Managerul o încătuşează de o ţeavă de apă rece. Al doilea MetaPoliţist îi scoate cătuşele puse de el, mai noi, de tip cibernetic, pe care şi le prinde din nou de harnaşament. Primul îi sprijină skateboardul de perete, nu mai departe decât e nevoie pentru ca ea să nu-l poată atinge. Cu o lovitură expertă de picior, managerul împinge o cutie ruginită de cafea de-a curmezişul podelei, făcând-o să ricoşeze când se atinge de ea, aşa că acum se poate uşura.

– De unde eşti? întreabă Y.T.

– Tadjikistan, răspunde el.

Un jik. Ar fi trebuit să-şi închipuie.

– Fotbal cu căcat la borcan. Probabil e sportu’ vostru naţional.

Managerul nu pricepe. MetaPoliţaii scot chicoteli sacadate.

Sunt semnate hârtiile. Toţi ceilalţi urcă scările. În drum spre uşă, managerul stinge lumina; în Tadjikistan, electricitatea e mare lucru.

Y.T. e la Pârnaie.

---

35 *Vagina dentata,* vagin cu dinţi.

Capitolul 7

Black Sun e tot atât de mare ca două terenuri de fotbal aşezate alături. Decorul e alcătuit din tăblii de mese negre, pătrate, care planează în aer (ar fi fost lipsit de sens să le pună picioare), plasate la distanţe egale de-a lungul podelei, într-un caroiaj. Ca pixelii. Singura excepţie se află în mijloc, unde se unesc cele patru sferturi ale localului ($4 = 2^2$). Partea asta e ocupată de un bar circular, cu diametrul de şaisprezece metri. Totul colorat în negru mat, motiv pentru care sistemului computerizat îi e mult mai uşor să deseneze diverse lucruri deasupra – fără niciun fel de grijă pentru includerea lor într-un cadru complicat. Şi toată atenţia se poate concentra asupra avatarurilor, pentru că asta preferă toată lumea.

Nu merită să arăţi bine pe Stradă, unde aglomeraţia e atât de mare încât toate avatarurile se contopesc şi se revarsă unul într-altul. Black Sun e un soft mult mai elegant. Aici avatarurilor nu le este permis să se ciocnească. Ceea ce limitează numărul persoanelor care se pot afla simultan înăuntru, unde nu pot trece una prin alta. Totul e solid, opac, realist. Şi clientela are mult mai multă clasă – aici nu sunt penisuri vorbitoare. Avatarurile arată ca nişte oameni adevăraţi. Aşa cum arată şi demonii, în cea mai mare parte.

„Demon” e un vechi termen din jargonul sistemului de operare UNIX, în cadrul căruia se referea la un element fundamental, un program utilitar de nivel scăzut. În Black Sun, un demon e ca un avatar, însă nu reprezintă o fiinţă umană. E un robot care trăieşte în Metavers. Un program, un soi de spirit care sălăşluieşte în maşină, de obicei având de îndeplinit un rol anume, întotdeauna acelaşi. Black Sun deţine o serie de demoni care le servesc clienţilor băuturi imaginare şi le fac comisioane mărunte.

Are până şi demoni-gorilă, care scapă de persoanele indezirabile – le înşfacă avatarurile şi le aruncă pe uşă afară, aplicând anumite principii de bază ale fizicii avatarurilor. Da5id chiar a amplificat această fizică a lui Black Sun, pentru a-l apropia puţin de desenele animate, astfel încât indivizii extrem de insuportabili pot fi loviţi în cap cu ciocane mari de lemn, sau zdrobiţi sub seifuri prăbuşite înainte de a fi expulzaţi. Ceea ce li se întâmplă persoanelor distrugătoare, tuturor celor care sâcâie sau înregistrează o celebritate, precum şi oricui pare contagios. Cu alte cuvinte, dacă ai calculatorul personal infectat cu viruşi şi încerci să-i răspândeşti prin Black Sun, e bine să nu scapi din ochi tavanul.

Hiro murmură cuvântul „Bigboard”. E numele unui program la care lucrează, un instrument puternic pentru un corespondent al CIC-ului. Programul pătrunde în profunzimea sistemului de operare al lui Black Sun, îl răscoleşte în căutarea informaţiilor, apoi trânteşte dinaintea lui Hiro o schemă plană, pătrată, permiţându-i o trecere rapidă în revistă

a celor prezenţi şi a subiectelor despre care se discută. Sunt informaţii neoficiale, pe care n-ar trebui să le deţină. Dar el nu e un actor superficial, care vine aici ca să-şi facă relaţii. E un hacker. Dacă vrea informaţii, le fură direct din măruntaiele sistemului – bârfă *ex machina.*

Bigboard îi arată că Da5id e instalat la locul lui obişnuit, o masă aflată în Cvadrantul Hackerilor, lângă bar. Cvadrantul Stelelor de Cinema conţine obişnuita dispersie de Suverani şi aspiranţi. Cvadrantul Vedetelor Rock e foarte aglomerat în seara asta; Hiro vede că starul rap japonez Sushi K a venit în vizită. Şi o grămadă de tipi din industria înregistrărilor muzicale îşi pierd vremea în jurul Cvadrantului Nipon – care arată aidoma celorlalte trei, cu excepţia faptului că e mai multă linişte, mesele sunt mai aproape de podea şi e plin de demoni-gheişe care forfotesc făcând plecăciuni. Probabil că o mare parte dintre aceşti oameni sunt manageri, purtători abili de cuvânt şi avocaţi din cortegiul lui Sushi K.

Hiro traversează Cvadrantul Hackerilor, îndreptându-se spre masa lui Da5id. Recunoaşte majoritatea persoanelor prezente, dar e surprins, ca de obicei, de numărul celor pe care nu-i cunoaşte – toate acele chipuri energice, receptive, ale unor oameni de douăzeci şi unu de ani. Aidoma sportului profesionist, evoluţia programelor are ceva care te face să te simţi decrepit la treizeci de ani.

Privind în lungul aleii dintre mese, în direcţia lui Da5id, îl vede stând de vorbă cu o persoană în alb-negru. În ciuda lipsei de culoare şi a rezoluţiei mizerabile, Hiro o recunoaşte după modul în care îşi îndoaie braţele în timp ce vorbeşte, după felul în care îşi aruncă părul pe spate când îl ascultă pe Da5id. Avatarul lui se opreşte şi se holbează la ea, adoptând exact aceeaşi expresie cu care obişnuia să se uite la femeia asta cu ani în urmă. În Realitate, întinde mâna, îşi ridică berea, ia o înghiţitură din sticlă şi o lasă să i se plimbe în jurul gurii, un şir de valuri lovindu-se într-un spaţiu minuscul.

* * *

Numele femeii e Juanita Marquez. Hiro o cunoaşte de când erau amândoi boboci la Universitatea Berkeley şi stăteau în acelaşi compartiment al laboratorului la cursul de fizică pentru anul întâi. Când a zărit-o pentru prima oară, şi-a format o impresie care a rămas neschimbată vreme de mai mulţi ani: era dură, pedantă, obsedată de calculatoare, se îmbrăca de parcă ar fi mers la un interviu pentru postul de contabil al unei capele mortuare. Pe de altă parte, gura îi mergea ca un aruncător de flăcări îndreptat spre cei din jur în cele mai bizare momente, de obicei sub forma unor represalii grandioase ce pârjoleau pământul din cauza unei impoliteţi sau a unei încălcări a etichetei pe care niciunul dintre ceilalţi boboci nu o percepea vreodată.

Asta până când, după scurgerea unui număr de ani, au ajuns să lucreze amândoi la Black Sun Systems, Inc., fapt ce a completat jumătatea lipsă a ecuaţiei. La vremea respectivă, creau amândoi avataruri. El se ocupa de trupuri, ea se ocupa de chipuri. Ea reprezenta departamentul feţe, pentru că nimeni altcineva nu era de părere că feţele ar fi avut cine ştie ce importanţă – nu erau decât nişte figuri având aparenţa cărnii, plasate deasupra avatarurilor. Ea tocmai se străduia să le demonstreze că făceau, cu toţii, o greşeală extrem de gravă. Însă, în faza aceea, conducerea lui Black Sun Systems, un grup în întregime masculin de capete atât de pline de biţi încât nu mai era loc şi pentru altceva, susţinea că problema feţelor era banală şi superficială. Bineînţeles că de fapt aici nu era vorba decât de sexism, din soiul extrem de virulent manifestat de tehnicieni care cred cu sinceritate că sunt prea inteligenţi ca să fie sexişti.

Acea primă impresie, formată la vârsta de şaptesprezece ani, nu era nimic mai mult decât reacţia viscerală postadolescentină a fiului unui militar de carieră, aflat pe cont propriu de vreo trei săptămâni. Mintea lui nu avea cusururi, numai că nu pricepea decât unul sau două lucruri din întreaga lume – filmele cu samurai şi Macintosh-urile – dar le înţelegea mult, mult prea bine. Era o perspectivă a universului în care nu se găsea niciun loc pentru cineva ca Juanita.

Există un anumit tip de orăşel care se iveşte ca un furuncul pe fundul fiecărei baze militare din lume. Într-o lungă succesiune de asemenea locuri, Hiro Protagonist crescuse repede, ca o orhidee mutantă de seră, înflorind sub strălucirea a mii de proiectoare din sistemele de pază ale magazinelor Buy ’n’ Fly. Tatăl lui Hiro intrase în armată în 1944, la vârsta de şaisprezece ani, şi îşi petrecuse un an în Pacific, în cea mai mare parte a timpului ca prizonier de război. Când se născuse Hiro, el se apropia de sfârşitul vârstei a doua. La vremea respectivă, tăticul s-ar fi putut retrage de mult, trăind din pensie, dar nu ştia ce-ar fi putut face cu sine însuşi în afara serviciului, aşa că rămăsese activ până când îl dăduseră în sfârşit afară, moment în care nu-i mai lipseau prea mulţi ani până la nouăzeci. Înainte de a ajunge student la Berkeley, Hiro locuise în Wrightstown, New Jersey; Tacoma, Washington; Fayetteville, North Carolina; Hinesville, Georgia; Killeen, Texas; Grafenwehr, Germania; Seoul, Coreea; Ogden, Kansas; şi Watertown, New York. Toate aceste locuri erau în esenţă identice, cu aceleaşi ghetouri francize, cu aceleaşi cluburi de striptease, ba chiar şi cu aceiaşi oameni – continua să dea de prieteni pe care şi-i făcuse la şcoală cu ani în urmă, alţi copii de militari de carieră, care ajunseseră din întâmplare la aceeaşi bază în acelaşi timp.

Aveau pielea de culori diferite, dar făceau parte din aceeaşi etnie: Etnia Militară. Copiii negri nu vorbeau ca nişte copii negri. Asiaticii nu-şi puneau fundul la treabă ca să exceleze la învăţătură. Copiii albi nu

aveau nicio problemă, în general vorbind, când trebuiau să se înţeleagă cu toţi ceilalţi. Iar fetele ştiau unde le era locul. Aveau cu toţii aceleaşi mame cu aceleaşi fese generoase în pantaloni lălâi din supraelastic şi cu aceleaşi coafuri geluite-şi-buclate-cu-drotul, toate în esenţă blânde, drăgăstoase şi conformiste şi, dacă se întâmpla cumva să fie inteligente, se străduiau din cale-afară să nu se bage de seamă.

Aşa că, atunci când a dat pentru prima oară cu ochii de Juanita, sau de orice altă fată ca ea, perspectiva lui era strâmbă, cu totul deformată. Părul ei lung, lucios şi negru nu intrase în contact cu nicio altă substanţă în afară de şampon. Nu-şi dădea cu nicio chestie albastră pe pleoape. Purta haine de culoare închisă, elegante, sobre. Şi nu înghiţea rahaturile nimănui, nici măcar pe ale profesorilor, care atunci i se păreau lui Hiro arţăgoşi şi ameninţători.

Când a revăzut-o, după o absenţă de câţiva ani – o perioadă pe care o petrecuse mai ales în Japonia, lucrând printre oameni într-adevăr maturi şi dintr-o clasă socială mai înaltă decât era obişnuit, oameni cu greutate, care purtau haine adevărate şi făceau într-adevăr ceva cu vieţile lor – şi-a dat seama cu uimire că Juanita era o femeie foarte frumoasă, elegantă şi stilată. La început, a crezut că ea trecuse printr-un soi de schimbări radicale după primul lor an de facultate.

Însă apoi s-a dus să-şi viziteze tatăl, într-unul dintre acele orăşele ale armatei, şi a dat de regina balului de absolvire al promoţiei sale. Se maturizase şocant de repede, transformându-se într-o cucoană supraponderală, cu păr şi haine ţipătoare, care citea în diagonală revistele de scandal la casa magazinului militar, fiindcă nu-i rămâneau bani cu care să le cumpere, pocnea baloane din gumă de mestecat şi avea doi copii, dar nu şi energia sau prevederea necesare ca să-i ţină din scurt.

Văzând-o pe femeia aceea în magazin, a avut în sfârşit o revelaţie tardivă, câtuşi de puţin sofisticată, nu ca o lumină strălucitoare iradiind din ceruri, ci mai degrabă ca licărirea maronie a unei lanterne cu bateria aproape descărcată, din vârful unei scări portabile: Juanita nu se schimbase în prea mare măsură din zilele de demult, nu făcuse altceva decât să se maturizeze. El era cel care se schimbase. Radical.

A intrat o dată în biroul ei, adus de o problemă strict profesională. Până în momentul acela se mai văzuseră de multe ori la serviciu, dar se purtaseră ca şi cum nu s-ar fi mai fi întâlnit niciodată până atunci. Însă în ziua aia, când a intrat în biroul ei, ea l-a rugat să-nchidă uşa, s-a îndepărtat de ecranul calculatorului şi a-nceput să răsucească un creion între degete, uitându-se la el ca la o farfurie cu sushi rămas din ziua precedentă. Pe peretele din spatele ei era portretul unei femei bătrâne, făcut de un pictor amator şi pus într-o ramă veche, ornamentată. Era singurul obiect decorativ din birou. Toţi ceilalţi hackeri aveau fotografii colorate cu decolarea navetei spaţiale, sau

afişe cu nava stelară *Enterprise.*

– E răposata mea bunică, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, a spus ea, văzându-l că se uita la tablou. Modelul meu.

– De ce? A fost programatoare?

Ea s-a mulţumit să-l privească pe deasupra creionului pe care îl rotea, parcă întrebându-se cât de încet la minte poate fi un mamifer care are totuşi funcţii respiratorii. Dar, în loc să-l repeadă cu asprime, i-a dat un răspuns simplu:

– Nu.

Apoi i-a oferit unul mai complicat.

– Când aveam cincisprezece ani, mi-a întârziat ciclul. Eu şi prietenul meu foloseam o diafragmă, dar ştiam că nu era o soluţie perfectă. Eram bună la matematică, memorasem rata eşecurilor, mi se imprimase în subconştient. Sau poate era în memoria conştientă, nu reuşesc niciodată să controlez deviaţiile. Oricum, eram îngrozită. Câinele nostru a început să mă trateze altfel – se presupune că pot simţi mirosul unei femei gravide. Sau, la drept vorbind, al unei căţele gravide.

În momentul acela, faţa lui Hiro era încremenită într-o expresie circumspectă, uluită, pe care Juanita a folosit-o apoi pe scară largă în munca ei. Fiindcă în timp ce stătea de vorbă cu el îi privea chipul, analizând felul în care îi trăgeau muşchii frunţii sprâncenele în sus, schimbându-i forma ochilor.

– Mama habar n-avea ce se petrece. Prietenul meu era şi mai picat din lună – de fapt, m-am descotorosit de el imediat, fiindcă m-a făcut să-mi dau seama ce rupt de lume era – ca mulţi alţi membri ai speciei voastre.

Prin asta se referea la bărbaţi.

– Oricum, bunica a venit în vizită, a continuat ea, aruncând o privire peste umăr, către tablou. Am evitat-o până când ne-am aşezat la cină. Şi atunci a înţeles ea întreaga situaţie în, poate, zece minute, doar uitându-se la faţa mea, de dincolo de masă. Eu n-am spus mai mult de zece cuvinte – „Dă-mi tortillele.” Nu ştiu cum i-a transmis faţa mea informaţia asta, sau ce fel de conexiuni interne din creierul ei i-au dat bunicii puterea de a dobândi această incredibilă agerime a minţii. Puterea de a condensa faptele din aburul nuanţelor.

Condensarea faptelor din aburul nuanţelor. Hiro n-a uitat niciodată sunetul vocii ei rostind aceste cuvinte, sentimentul care l-a cuprins când şi-a dat pentru prima oară seama cât de inteligentă era Juanita.

Ea a continuat:

– N-am apreciat cu adevărat toate astea decât peste vreo zece ani, în vremea când îmi făceam studiile postuniversitare şi încercam să construiesc o interfaţă utilizator care să transmită foarte repede un număr foarte mare de date, pentru una dintre subvenţiile omorâtorilor

de copii.
Era termenul folosit de ea pentru orice avea legătură cu Departamentul Apărării.
– Veneam cu totul felul de soluţii tehnice elaborate, încercând să implantez electrozii direct în creier. Pe urmă mi-am adus aminte de bunica şi mi-am dat seama, Doamne, mintea umană poate absorbi şi procesa o cantitate incredibilă de informaţii – dacă vin în formatul corect. Interfaţa corectă. Dacă îi pui o faţă corectă. Vrei nişte cafea?
Pe urmă i-a trecut din cap un gând alarmant: Cum fusese el în facultate? Cât de netrebnic putuse fi? Îi făcuse Juanitei o impresie proastă?
Orice alt tânăr s-ar fi agitat din cauza asta în tăcere, dar lucrurile asupra cărora se concentra cu prea multă insistenţă nu erau niciodată o piedică în calea lui Hiro, aşa că a invitat-o la cină şi, după vreo două pahare (ea bea apă minerală), a trântit pur şi simplu întrebarea: „Crezi că sunt un netrebnic?”
Ea a râs. El a zâmbit, crezând că rostise o expresie potrivită, bună pentru flirt, afectuoasă.
Nu şi-a dat seama decât peste vreo doi ani că întrebarea aceea fusese, de fapt, piatra de boltă a relaţiei lor. Juanita vedea în Hiro un netrebnic? A avut întotdeauna motive să creadă că răspunsul era da, însă ea insista, în nouă cazuri din zece, că răspunsul era nu. Ceea ce ducea la discuţii aprinse de mari proporţii şi la partide de sex pe măsură, la certuri spectaculoase şi la împăcări pline de pasiune, dar în cele din urmă emoţiile au început să fie pur şi simplu prea intense pentru ei – erau extenuaţi de muncă – aşa că s-au îndepărtat unul de altul. Tot întrebându-se ce credea ea cu adevărat despre el, ajunsese să fie epuizat emoţional şi derutat de faptul că opinia ei avea, în ochii lui, o atât de mare importanţă. Poate şi Juanita începuse să creadă că, dacă în adâncul minţii lui, Hiro era atât de convins că e nedemn de ea, atunci ştia probabil ceva care ei îi scăpase.
Hiro ar fi putut să pună totul pe seama diferenţei de clasă, numai că părinţii ei locuiau într-o casă din Mexicali[36], cu podeaua de lut, iar tatăl lui câştiga mai bine decât o mare parte a profesorilor universitari. Însă ideea de clasă continua totuşi să se lase legănată de gândurile sale, pentru că înseamnă mai mult decât diferenţa de venituri – înseamnă să ştii care ţi-e locul în reţeaua relaţiilor sociale. Juanita şi ai ei o ştiau cu o certitudine învecinată cu demenţa. Hiro nu o ştiuse niciodată. Tatăl lui era sergent-major, mama lui era coreeană, era descendenta unor sclavi din minele nipone, iar Hiro nu ştia dacă el însuşi era negru sau asiatic, sau pur şi simplu din Armată, dacă era bogat sau sărac, educat sau ignorant, talentat sau norocos. Nici

36 Oraş din nord-estul Mexicului, din apropierea graniţei cu California.

măcar nu avusese o parte a ţării pe care s-o considere căminul său, nu înainte de a se muta în California, ceea ce era tot atât de caracteristic ca precizarea că locuieşti în emisfera nordică. În final, dezorientarea lui generală a fost probabil aceea care le-a venit de hac.

După ruptură, Hiro a început să iasă cu un şir de femei care nu erau, în esenţă, decât nişte pipiţe impresionate (spre deosebire de Juanita) de statutul lui de angajat al unei firme de înalt nivel tehnic din Silicon Valley. În ultima vreme, se văzuse nevoit să caute partenere încă şi mai uşor de impresionat.

Juanita preferase pentru o vreme celibatul, apoi începuse să iasă cu Da5id, cu care se căsătorise în cele din urmă. Da5id nu avea niciun fel de dubii în privinţa locului său în lume. Ai lui erau evrei ruşi din Brooklyn şi stătuseră vreme de şaptezeci de ani în aceeaşi casă din gresie maronie, asta după ce veniseră din Letonia, unde locuiseră vreme de cinci sute de ani; cu Tora în poală, îşi putea urmări arborele genealogic, întorcându-se până la Adam şi Eva. Era singur la părinţi, fusese totdeauna cel mai bun din clasă la toate şi, după ce îşi luase masteratul în studiul calculatoarelor la Stanford, plecase în lume şi pusese bazele unei companii fără să se agite mai mult decât o făcea tatăl lui Hiro ca să închirieze o nouă căsuţă poştală când îşi schimbau domiciliul. Pe urmă s-a îmbogăţit, iar acum conduce Black Sun. Da5id e întotdeauna sigur, în orice privinţă.

Chiar şi atunci când se înşală cu desăvârşire. De aceea a renunţat Hiro la postul de la Black Sun Systems, în ciuda promisiunii unei viitoare bogăţii, şi din acelaşi motiv a divorţat Juanita, la doi după căsătorie.

Hiro n-a ajuns la nunta lui Da5id cu Juanita; lâncezea în închisoare, unde fusese aruncat la câteva ore după repetiţie. Fusese găsit în Parcul Golden Gate, tânjind de dragoste, nepurtând nimic altceva decât o curea de piele, sorbind prelung dintr-o sticlă uriaşă de Courvoisier şi exersând atacuri kendo[37] cu o sabie de samurai autentică, adică perindându-se de-a lungul pajiştii susţinut de puternicele sale coapse musculoase, ca să taie în câte două bucăţi egale discurile Frisbee care şuierau prin aer, aruncate de alţi amatori de picnic, şi mingile de baseball. Să nimereşti cu muchia lamei o minge de baseball avântată într-un zbor prelung şi să o retezi frumos în două, ca pe un grapefruit, nu e puţin lucru. Singurul neajuns e faptul că proprietarii obiectului pot să-ţi interpreteze greşit intenţiile şi să cheme poliţia.

A ieşit după ce a plătit toate mingile şi toate discurile, însă, în urma acestui episod, nu s-a mai obosit niciodată s-o întrebe pe Juanita dacă

---

37 „Calea sabiei”, arta marţială japoneză a scrimei.

îl consideră sau nu un netrebnic. Acum ştie până şi el care e răspunsul.

De atunci, au mers pe căi diferite. În primii ani ai proiectului Black Sun, singurul mod în care erau plătiţi hackerii era emiterea unor acţiuni pentru ei înşişi. Hiro era înclinat să le vândă pe ale sale tot atât de repede cum le obţinea. Juanita nu. Acum ea e bogată, pe când el nu e. Ar fi uşor de spus că Hiro e un investitor idiot şi Juanita unul inteligent, dar realitatea e ceva mai complicată: Juanita şi-a pus toate ouăle într-un singur coş, ţinându-şi toţi banii în acţiunile Black Sun; s-a dovedit că a câştigat astfel o groază de bani, dar ar fi fost posibil şi să ajungă falită. Iar Hiro, într-un fel, n-a avut de ales. Când s-a îmbolnăvit tatăl lui, Armata şi Departamentul Veteranilor s-au ocupat de cea mai mare parte a facturilor medicale, dar au avut oricum o grămadă de cheltuieli, iar mama lui Hiro – care abia dacă rupea câteva cuvinte în engleză – nu era pregătită să câştige ea însăşi bani. După moartea tatălui său, şi-a transformat toate acţiunile de la Black Sun în bani gheaţă ca să-şi poată instala mama într-o comunitate respectabilă din Coreea. Ei îi place acolo. Joacă golf în fiecare zi. Ar fi putut să-şi păstreze banii la Black Sun şi să scoată zece milioane de dolari cu vreun an mai târziu, când compania a devenit publică, dar mama lui ar fi fost boschetară. Aşa că, ori de câte ori îl vizitează ea în Metavers, bronzată şi fericită în echipamentul de golf, Hiro o priveşte ca pe averea lui personală. Nu-i aduce nicio rentă, dar e OK – când locuieşti într-o gaură de şobolan, există întotdeauna Metaversul, iar în Metavers Hiro Protagonist e un prinţ războinic.

Capitolul 8

Simte înţepături pe limbă; îşi dă seama că, în Realitate, a uitat să-şi înghită berea.

Apariţia Juanitei ca avatar alb-negru, creat de o aparatură de proastă calitate, e o ironie. Ea e aceea care a descoperit o modalitate de a face avatarurile să exprime ceva mult mai apropiat de emoţiile adevărate. Fapt pe care Hiro nu l-a dat niciodată uitării, pentru că munca ei s-a desfăşurat, în cea mai mare parte, în timpul în care au fost împreună şi, ori de câte ori un avatar din Metavers pare surprins, furios sau supărat, el vede în asta o reflexie a lui însuşi sau a Juanitei – cuplul Adam şi Eva al Metaversului. Fapt care îl împiedică să uite.

La scurt timp după divorţul Juanitei de Da5id, Black Sun s-a pus cu adevărat în mişcare. Şi, odată ce şi-au terminat de numărat banii, de vândut produsele secundare şi de absorbit adulaţia altor membri din comunitatea hackerilor, au înţeles cu toţii că transformarea acelui loc într-un succes nu li se datora nici algoritmilor de evitare a coliziunilor, nici demonilor-gorilă, nici oricărei alte chestii. Cheia succesului erau chipurile Juanitei.

Întrebaţi-i pur şi simplu pe oamenii de afaceri din Cvadrantul Nipon. Vin aici să discute deschis cu tipii la costum din întreaga lume şi sunt tot atât de mulţumiţi ca de o convorbire faţă în faţă. Ignoră mai mult sau mai puţin ceea ce se vorbeşte – la urma urmelor, prin traducere se pierde oricum foarte mult. Dau atenţie expresiei faciale şi limbajului trupului oamenilor cu care stau de vorbă. Şi aşa îşi dau seama ce se petrece în mintea altcuiva – condensând faptele din aburul nuanţelor.

Juanita a refuzat să analizeze ceea ce se petrecea, a subliniat cu insistenţă că era un proces inefabil, ceva de neexplicat prin cuvinte. Catolică radicală, purtătoare de rozariu, n-are nicio problemă cu genul ăsta de lucruri. Dar specialiştii care ştiu totul despre calculatoare şi nimic despre restul lumii au fost nemulţumiţi. Au spus că nu era decât misticism iraţional. Aşa că ea a demisionat şi şi-a luat o slujbă la o companie niponă. Japonezii n-au nimic împotriva misticismului iraţional, atâta vreme cât aduce profituri.

Însă Juanita nu mai vine niciodată la Black Sun. În parte, fiindcă Da5id şi ceilalţi hackeri care nu i-au apreciat munca o calcă pe nervi. Dar şi fiindcă a hotărât că totul nu e decât ficţiune. Indiferent cât de bine realizat ar fi, Metaversul denaturează modul în care îşi vorbesc oamenii, iar ea nu-şi doreşte niciun soi de distorsionare de acest gen în propriile relaţii.

Da5id îl vede pe Hiro şi îi dă de înţeles, cu o fluturare a pleoapelor, că nu e un moment potrivit. În mod obişnuit, un gest atât de subtil se pierde printre paraziţii din sistem, însă Da5id are un calculator personal foarte bun şi Juanita l-a ajutat să-şi creeze avatarul – aşa că

mesajul ajunge la ţintă, ca un foc de pistol în tavan.

Hiro face stânga împrejur şi ocoleşte imensul bar circular pe o orbită lentă. Pe cele şaizeci şi patru de scaune de bar s-au instalat, în cea mai mare parte, oameni din industria de nivel inferior, care discută în grupuri de câte doi sau trei, ocupându-se cu ceea ce iese cel mai bine: bârfa şi intriga.

– Aşa că am fost împreună cu regizorul la o conferinţă despre scenariu. El are casa aia de pe plajă…

– Incredibilă?

– Nu mă stârni.

– Am auzit. Debi a fost acolo la o petrecere, când proprietatea era a lui Frank şi Mitzi.

– Oricum, mai către început există scena asta, în care personajul principal se trezeşte într-un container pentru gunoaie. Ştii, ideea e să arătăm cât de deznădăjduit este…

– Energia aia nebunească…

– Exact.

– Fabulos.

– Îmi place. Ei, el vrea s-o înlocuiască cu o scenă în care ăsta e în deşert, cu o bazooka, şi trage în maşinile vechi dintr-un depozit de fier vechi abandonat.

– Glumeşti?

– Aşa că noi stăm acolo, în patioul ăla al lui dat naibii de pe plajă şi el face *buum! buum!,* imitând blestemăţia de aruncător de grenade antitanc. E încântat de idee. Adică, ăsta e omul care vrea să bage un aruncător de grenade antitanc într-un film. Şi eu cred c-am reuşit să-i scot ideea din cap.

– Frumoasă scenă. Dar ai dreptate, o bazooka nu face acelaşi lucru ca un container de gunoaie.

Hiro stă locului destul de mult ca să audă totul, apoi îşi continuă mersul. Murmură din nou „Bigboard”, îşi readuce în faţa ochilor harta magică, îşi marchează propriul amplasament, apoi citeşte numerele scenaristului de alături. Mai târziu poate căuta prin presa de specialitate ca să descopere la ce scenariu lucrează tipul, aflând astfel numele misteriosului regizor care fetişizează aruncătoarele de grenade antitanc. De vreme ce discuţia i-a ajuns la urechi prin intermediul propriului calculator, poate înregistra totul pe o bandă audio. Pe urmă o poate procesa ca să modifice vocile, urmând s-o încarce apoi în Bibliotecă, adăugând o referinţă încrucişată la numele regizorului. O sută de scenarişti dornici să evadeze din sărăcie şi din anonimat vor accesa conversaţia, o vor asculta în repetate rânduri, până ce vor ajunge s-o memoreze, plătindu-i lui Hiro pentru acest privilegiu, şi, în câteva săptămâni, biroul regizorului va fi inundat de scenarii cu bazooka. *Buum!*

Cvadrantul Vedetelor Rock e aproape prea strălucitor ca să poată fi privit. Avatarurile starurilor au coafuri pe care nu şi le pot permite decât în vis. Hiro mătură locul cu privirea în grabă, în căutarea prietenilor săi, dar acolo sunt mai ales paraziţi şi foşti. Marea majoritate a cunoştinţelor lui Hiro e alcătuită din staruri în ascensiune şi din aspiranţi.

Prin Cvadrantul Starurilor de Film e mai uşor să-ţi arunci privirea. Actorilor le place să vină aici fiindcă în Black Sun pot arăta la fel de bine cum arată în filme. Şi, spre deosebire de barurile şi de cluburile din Realitate, pot ajunge în locul ăsta fără să-şi părăsească efectiv vila, apartamentul de hotel, cabana de schi, cabina personală de avion, sau ce-o mai fi. Se pot plimba ţanţoşi şi îşi pot vizita prietenii fără să se expună în faţa răpitorilor, a paparazzilor, a lansatorilor de scenarii, a asasinilor, a foştilor soţi sau a fostelor soţii, a brokerilor de autografe, a curierilor care aduc citaţii, a fanilor *Psycho,* a propunerilor de căsătorie, sau a jurnaliştilor specializaţi în articole despre celebrităţi.

Se îndepărtează de scaunele de la bar şi reintră pe orbita sa lentă, trecând în revistă Cvadrantul Nipon. E plin de tipi la costum, ca de obicei. Unii stau de vorbă cu o serie de gringo din Industrie. Iar o mare parte a cvadrantului, din colţul din spate, e ecranată de o partiţie temporară.

Din nou Bigboard. Hiro îşi dă seama ce mese se află în spatele partiţiei. Începe să citească numele. Singurul pe care îl recunoaşte imediat e al unui american: L. Bob Rife, deţinătorul monopolului televiziunii prin cablu. Un nume mare în Industrie, deşi e văzut foarte rar. Se pare că are o întâlnire cu o întreagă mulţime de mari *honcho*[38] japonezi. Hiro îi cere calculatorului să le memoreze numele, ca să le poată căuta în baza de date a CIC şi să afle cine sunt. Pare să fie o întrunire importantă, de mare amploare.

– Agent secret Hiro! Ce mai faci?

Hiro se întoarce. Juanita e chiar în spatele lui, iese în evidenţă în avatarul ei alb-negru şi arată bine oricum.

– Ce mai faci? îl întreabă.

– Foarte bine. Dar tu?

– Excelent. Sper că nu te deranjează să stai de vorbă cu mine în avatarul ăsta viaţă-prin-fax.

– Juanita, prefer să mă uit la un fax care te înfăţişează decât la aproape orice altă femeie în carne şi oase.

– Mulţumesc, ticălos viclean. A trecut mult timp de când n-am mai stat de vorbă, remarcă ea, ca şi cum ar fi vorba de un fapt important.

---

38 Şef de clan mafiot – cuvânt de origine japoneză intrat în vocabularul americanilor.

Se petrece ceva.

– Sper că tu n-o s-o faci lată cu *Snow Crash,* spune ea. Da5id nu vrea să m-asculte.

– Şi eu ce sunt, un model de cumpătare? Sunt exact genul care s-ar distra cu aşa ceva.

– Ştii că nu e adevărat. Eşti impulsiv. Dar eşti foarte inteligent. Şi ai reflexe de spadasin.

– Ce legătură are asta cu abuzul de droguri?

– Înseamnă că poţi observa când se apropie ceva rău şi te poţi feri. E un instinct, nu o deprindere. Imediat ce te-ai întors şi-ai dat cu ochii de mine ţi-a apărut pe faţă expresia aia, ca şi cum ai întreba: ce se petrece? Ce naiba pune la cale Juanita?

– Credeam că nu stai de vorbă în Metavers.

– O fac, dacă trebuie să intru urgent în legătură cu cineva, spune ea. Şi-o să stau întotdeauna de vorbă cu tine.

– De ce tocmai cu mine?

– Ştii tu. Pentru că suntem noi. Nu ţii minte? Pentru că a existat relaţia noastră – când lucram eu la chestia asta – noi doi suntem singurii oameni care pot purta vreodată o discuţie sinceră în Metavers.

– Eşti aceeaşi maniacă mistică dintotdeauna, zâmbeşte el, de parcă ar fi făcut cea mai încântătoare declaraţie cu putinţă.

– Nu-ţi poţi imagina cât de mistică şi de maniacă sunt acum, Hiro.

– Cât de mistică şi de maniacă eşti?

Ea îl priveşte cu prudenţă. Exact aşa cum l-a privit cu ani în urmă, când a intrat în biroul ei.

Lui îi trece prin minte să se întrebe de ce e ea întotdeauna atât de vigilentă în prezenţa lui. În facultate credea c-o sperie inteligenţa lui, dar acum ştie de ani de zile că asta e ultima dintre grijile ei. La Black Sun Systems, îşi închipuia că nu era vorba decât de tipica precauţie feminină – Juanita se temea că el încearcă să ajungă în patul ei. Dar şi asta iese cu desăvârşire din discuţie.

În actualul moment târziu al carierei sale amoroase, e suficient de versat ca să vină cu o teorie nouă: e prudentă fiindcă îl place. Îl place, deşi nu vrea să-l placă. El e întruchiparea exactă a acelui gen de alegere romantică tentantă, dar pe de-a-ntregul greşită, pe care o fată deşteaptă ca Juanita trebuie să-nveţe s-o evite.

Asta e, cu siguranţă. Aici e ceva de zis despre înaintarea în vârstă.

În chip de răspuns la întrebarea lui, ea spune:

– Am un asociat pe care mi-ar plăcea să-l cunoşti. Un domn şi un savant pe nume Lagos. E fascinant să stai de vorbă cu el.

– E iubitul tău?

Ea pare mai degrabă să cântărească răspunsul decât să se grăbească să-l dea.

– În pofida purtării mele de la Black Sun, nu mi-o pun cu toţi bărbaţii cu care lucrez. Şi, chiar dacă ar fi aşa, Lagos nu intră în discuţie.

– Nu e genul tău?

– Nicidecum.

– Oricum, care e genul tău?

– Bătrân, bogat, inimaginabil de blond, cu o carieră stabilă.

Asta aproape că trece pe lângă el. Apoi găseşte riposta.

– Ei, aş putea să-mi vopsesc părul. Şi o să-mbătrânesc în cele din urmă.

Ea râde cu adevărat. E un soi de izbucnire care eliberează tensiunea.

– Crede-mă, Hiro, sunt ultima persoană cu care ai vrea să te-ncurci în momentul ăsta.

– E ceva care ţine de povestea cu biserica? întreabă el.

Juanita îşi foloseşte surplusul de bani ca să-şi creeze propria ramură a Bisericii Catolice – se consideră o misionară care se adresează ateilor inteligenţi din întreaga lume.

– Nu fi condescendent, spune ea. E exact atitudinea împotriva căreia lupt. Religia nu e pentru imbecili.

– Îmi cer scuze. Dar nu e corect, o ştii foarte bine – tu îmi poţi citi toate expresiile feţei, în timp ce eu te privesc printr-un afurisit de viscol.

– Are cu siguranţă legătură cu religia, spune ea. Dar e ceva atât de complex şi tu deţii atât de puţine informaţii în domeniul ăsta încât nu ştiu de unde să-ncep.

– Ei, în liceu am mers la biserică în fiecare duminică. Am cântat în cor.

– Ştiu. Tocmai asta e problema. Nouăzeci şi nouă la sută din tot ce se petrece în majoritatea bisericilor creştine n-are absolut nimic de-a face cu religia propriu-zisă. Toţi oamenii inteligenţi îşi dau seama, mai curând sau mai târziu, şi ajung la concluzia că toate cele o sută de procente sunt o minciună, motiv pentru care în mintea oamenilor există o legătură între a fi ateu şi a fi inteligent.

– Deci nimic din tot ce-am învăţat la biserică n-are a face cu lucrurile despre care îmi vorbeşti tu acum?

Juanita se gândeşte o vreme, cu ochii la el. Apoi scoate din buzunar un hipercard.

– Poftim. Ia asta.

În timp ce Hiro i-l trage din mână, hipercardul se transformă dintr-un fragment tremurător de spaţiu bidimensional într-o bucată realistă de hârtie fină de scris, de culoare crem. Pe una dintre feţe sunt tipărite două cuvinte, cu cerneală neagră, lucioasă.

BABEL
(infocalipsă)

Capitolul 9

Lumea încremeneşte şi se întunecă pentru o secundă. Animaţia cursivă din Black Sun se transformă într-o imagine scămoşată, în mişcare cadru cu cadru. E limpede, calculatorul lui tocmai a primit o doză semnificativă de informaţii; toate circuitele sunt ocupate cu procesarea unui bol imens de date – conţinutul hipercardului – şi nu au timp să redeseneze imaginea localului Black Sun cu acea fidelitate care-ţi taie răsuflarea.

– Drăcia dracului! exclamă el, când Black Sun îşi recapătă în totalitate animaţia. Ce naiba e pe cardul ăsta? Probabil ai aici jumătate din Bibliotecă!

– Şi un bibliotecar pe deasupra, spune Juanita, ca să te-ajute s-alegi. Şi o mulţime de înregistrări video cu L. Bob Rife – care oferă explicaţii pentru majoritatea octeţilor.

– Bine, o să arunc o privire, spune el, suspicios.

– Fă-o. Spre deosebire de Da5id, tu eşti destul de inteligent ca să profiţi de asta. Şi, între timp, fereşte-te de Raven[39]. Şi de *Snow Crash.* OK?

– Cine e Raven? întreabă el.

Dar Juanita e deja în drum spre uşă. Când trece pe lângă ele, toate avatarurile fanteziste întorc capul; starurile de cinema îi aruncă priviri ucigătoare, iar hackerii îşi ţuguie buzele şi o privesc lung, cu respect.

Hiro îşi regăseşte orbita şi se întoarce în Cvadrantul Hackerilor. Da5id îşi înşiră hipercardurile în jurul mesei – statistici de afaceri ale lui Black Sun, filme şi clipuri video, fragmente de programe, numere de telefon mâzgălite.

– De fiecare când intri pe uşă, sistemul de operare primeşte un impuls scurt, care mă loveşte direct în măruntaie, spune Da5id. Am întotdeauna aceeaşi premoniţie, că Black Sun se îndreaptă către colaps.

– Trebuie să fie Bigboard, zice Hiro. Are o secvenţă care adaugă timp de o clipă instrucţiuni provizorii pentru o serie de întreruperi din memoria joasă.

– Ah, asta era. Te rog, te rog, aruncă această chestie.

– Ce, Bigboardul?

– Da. La un moment dat a fost o treabă excelentă, dar acum e ca şi cum ai încerca să lucrezi la un reactor de fuziune cu o secure de piatră.

– Mulţumesc.

– Îţi dau toate headerele pachetelor de informaţii dacă vrei să-ţi aduci programul la zi, să-l faci mai puţin periculos, spune Da5id. Nu ţi-

---

39 Corbul.

am contestat talentul, am spus doar că trebuie să ţii pasul cu vremurile.

– E al naibii de greu, răspunde Hiro. Nu se mai găseşte niciun loc pentru un hacker independent. Trebuie să ai în spate o mare corporaţie.

– Sunt conştient de asta. Şi ştiu că tu nu suporţi să lucrezi pentru o mare corporaţie. De-asta spuneam c-o să-ţi dau tot ce-ţi trebuie. Hiro, de când ni s-au despărţit drumurile, eu văd întotdeauna în tine o parte din Black Sun.

E tipic pentru Da5id. Vorbeşte din nou cu inima, evitându-şi mintea. Dacă Da5id n-ar fi hacker, Hiro şi-ar pierde speranţa că o să aibă vreodată destul creier ca să fie în stare de ceva.

– Să schimbăm subiectul, îi spune. Am avut halucinaţii, sau tu şi Juanita vă vorbiţi din nou?

Da5id îi adresează un zâmbet indulgent. A fost foarte amabil cu Hiro de când au purtat Discuţia, cu mai mulţi ani în urmă. A fost o conversaţie care a început ca o pălăvrăgeală prietenească la o bere cu stridii, între doi vechi camarazi de arme. De-abia după primele trei sferturi ale Discuţiei, Hiro şi-a dat seama că era de fapt concediat, chiar în momentul acela. După Discuţie, a început să se ştie că Da5id îi oferea din când în când lui Hiro fragmente utile de informaţii şi de indiscreţii.

– Vrei să pescuieşti ceva util? întreabă Da5id, cu un aer atotştiutor.

Ca mulţi alţi tipi pentru care lumea se rezumă la biţi, Da5id e pe de-a-ntregul inocent, dar, în momente ca ăsta, se crede reîncarnarea lui Machiavelli.

– Am noutăţi pentru tine, omule, spune Hiro. Dintre toate chestiile pe care mi le dai, pe cele mai multe nu le pun niciodată în Bibliotecă.

– De ce nu? La naiba, îţi ofer cele mai folositoare indiscreţii pe care le aflu. Credeam că faci bani din toate chestiile astea.

– Pur şi simplu nu suport să iau fragmente din discuţiile mele particulare şi să le prostituez, zice Hiro. De ce crezi că sunt falit?

Mai e ceva, de care nu aminteşte, faptul că s-a considerat întotdeauna egalul lui Da5id şi că nu suportă ideea de a trăi din firimituri şi din delicatese mărunte, ca un câine încovrigat sub masă.

– M-am bucurat s-o văd pe Juanita venind aici – chiar şi în alb-negru, spune Da5id. Dacă ea nu foloseşte Black Sun – e ca şi cum Alexander Graham Bell ar fi refuzat să folosească telefonul.

– De ce-a venit în seara asta?

– O sâcâie ceva, răspunde Da5id. Voia să ştie dacă am văzut pe Stradă anumite persoane.

– S-a referit la cineva anume?

– Îşi face griji din cauza unui tip foarte solid, cu părul lung, negru, zice Da5id. Un vânzător ambulant de – ţine minte asta – *Snow Crash.*

– A încercat să-l caute în Bibliotecă?
– Da, sau cel puţin aşa cred.
– Şi l-ai văzut pe tip?
– O, da. Nu e greu să-l găseşti, spune Da5id. E chiar în faţa uşii. Am căpătat asta de la el.
Inspectează masa cu privirea, ia unul dintre hipercarduri şi i-l arată lui Hiro.

SNOW CRASH
Rupeţi acest card în două
ca să eliberaţi mostra
dumneavoastră gratuită.

– Da5id, zice Hiro, nu pot să cred c-ai luat un hipercard de la un alb-negru.
Da5id râde.
– Nu mai e ca pe vremuri, amice. Am atâţia antiviruşi în sistem încât nimic nu poate trece de ei. Primesc atât de multe rahaturi virusate de la hackerii care trec pe aici, încât e ca şi cum aş lucra într-un spital cu ciumaţi. Aşa că nu mă tem de indiferent ce-o fi în acest hipercard.
– Păi, în cazul ăsta, sunt curios, spune Hiro.
– Da. Şi eu, râde Da5id.
– Probabil e ceva foarte dezamăgitor.
– Pesemne vreo animeclamă, încuviinţează Da5id. Crezi c-ar trebui s-o fac?
– Da. Dă-i drumul. N-ai în fiecare zi ocazia să-ncerci un drog nou.
– Ei, poţi încerca unul în fiecare zi, dacă o vrei, zice Da5id, dar nu dai în fiecare zi peste unul care nu-ţi poate face niciun rău.
Ia hipercardul şi îl rupe în două.
Pentru o clipă nu se întâmplă nimic.
– Aştept, spune Da5id.
Un avatar se materializează pe masă, în faţa lui, la început fantomatic, transparent, apoi devenind treptat solid şi tridimensional. Efectul e într-adevăr banal. Hiro şi Da5id au izbucnit deja în râs.
Avatarul e o Brandy goală puşcă. Nici măcar nu arată ca o Brandy standard; pare una dintre copiile taiwaneze ieftine, neautorizate. E clar că nu e decât un demon. Ţine în mâini două tuburi, cam de dimensiunile unor rulouri de hârtie igienică.
Da5id se lasă pe spătarul scaunului, savurând spectacolul, întreaga scenă are ceva atât de ţipător, încât e ilar.
Brandy se apleacă, făcându-i semn lui Da5id să se apropie de ea. Da5id se înclină spre faţa ei, cu un zâmbet larg. Ea îşi lipeşte de urechea lui buzele grosolane, rubinii, şi murmură ceva pe care Hiro

nu-l aude.

Când se retrage de lângă Da5id, chipul lui s-a schimbat. Pare năucit şi lipsit de orice expresie. Poate că aşa şi arată în realitate; poate *Snow Crash* i-a stricat cumva avatarul, astfel încât să nu-i mai urmărească adevăratele expresii faciale. Dar se holbează drept înainte, cu ochii încremeniţi în orbite.

Brandy ţine cele două tuburi în faţa chipului lui imobil şi le îndepărtează unul de altul. De fapt e un pergament. Ea îl derulează chiar în faţa lui, întinzându-i-l în dreptul ochilor ca pe un ecran plat, bidimensional. Trăsăturile lui paralizate reflectă lumina emisă de pergament, căpătând o tentă albăstruie.

Hiro ocoleşte masa ca s-arunce o privire. Apucă să întrezărească suprafaţa pergamentului înainte ca Brandy să-l strângă la loc, cu un pocnet. E un zid viu de lumină, ca un televizor flexibil, cu ecranul plat, şi nu arată nimic, doar purici. Zgomot alb. Zăpadă.

Pe urmă ea dispare, fără să lase în urmă nimic. Dinspre câteva mese din Cvartalul Hackerilor se aud aplauze sporadice şi sarcastice.

Da5id a revenit la normal, cu un zâmbet pe jumătate prefăcut şi pe jumătate stânjenit.

– Ce-a fost asta? întreabă Hiro. Eu n-am zărit decât nişte purici, la sfârşit.

– Ai văzut totul, spune Da5id. N-a fost decât un tipar stabil de pixeli în alb-negru, de rezoluţie destul de înaltă. Doar câteva sute de mii de unu şi zero la care să mă uit eu.

– Cu alte cuvinte, cineva tocmai ţi-a expus nervul optic la, cât să fie, poate o sută de mii de octeţi de informaţie, zice Hiro.

– De zgomot, a zgomot semăna mai mult.

– Păi, o informaţie pare să fie zgomot până când îi spargi codul, spune Hiro.

– De ce mi-ar arăta cineva informaţii în cod binar? Nu sunt calculator. Nu pot citi o hartă de biţi.

– Calmează-te, Da5id, am glumit.

– Ştii ce-a fost? Ştii cum încearcă întotdeauna hackerii să-mi arate mostre din munca lor?

– Da.

– Unul a pus la cale asta ca să-mi arate opera lui. Şi totul a mers bine până în clipa când a desfăcut Brandy pergamentul – dar programul lui a fost virusat şi-a dat chix într-un moment nepotrivit, aşa că, în loc să văd rezultatul final, n-am văzut decât pixeli viscoliţi.

– Atunci de ce i-a spus chestiei ăsteia *Snow Crash?*

– Umor negru. Ştia că e virusat.

– Ce ţi-a şoptit Brandy la ureche?

– Ceva într-o limbă pe care n-am recunoscut-o, răspunde Da5id. Nimic altceva decât bâlbâieli.

Bâlbâieli. Babel.

– Pe urmă ai părut oarecum năucit.

Da5id pare ofensat.

– N-am fost năucit, numai că întreaga experienţă mi s-a părut atât de bizară, încât presupun c-am fost luat prin surprindere pentru o clipă.

Hiro îi aruncă o privire extrem de suspicioasă. Da5id o remarcă şi se ridică în picioare.

– Vrei să vezi ce pune la cale concurenţa ta japoneză?

– Ce concurenţă?

– Tu proiectai avataruri pentru vedetele rock, nu?

– Încă mai proiectez.

– Păi, Sushi K e aici în seara asta.

– Are o coafură cât o galaxie.

– Razele i le poţi zări de aici, spune Da5id, fluturându-şi mâna către cvadrantul alăturat, dar vreau să vezi tot costumul.

Ai într-adevăr impresia că soarele răsare de undeva, din centrul Cvadrantului Starurilor Rock. Hiro vede, deasupra capetelor avatarurilor care se vânzolesc, un evantai de raze portocalii ce radiază dintr-un punct aflat în mijlocul mulţimii. Se mişcă întruna, se răsuceşte, se clatină dintr-o parte într-alta şi întregul univers pare să se mişte odată cu el. Pe Stradă, expunerea întregii aure a coafurii Răsărit de Soare a lui Sushi K e interzisă de regulamentul care limitează înălţimea şi lăţimea. Însă în Black Sun Da5id permite exprimarea liberă, aşa că razele portocalii se extind până la hotarele proprietăţii.

– Mă întreb dacă încă nu i-a spus nimeni că americanii nu vor cumpăra muzică rap de la un japonez, spune Hiro, în timp ce merg amândoi agale într-acolo.

– Poate ar trebui să-i spui tu, sugerează Da5id, să-i ceri să plătească în plus pentru asta. Ştii, în momentul ăsta e în Los Angeles.

– Probabil într-un hotel plin cu lingăi care-i povestesc ce mare vedetă o s-ajungă. Trebuie să vină-n contact cu o biomasă reală.

Se încadrează într-un flux de oameni în mişcare, şerpuind prin albia îngustă dintr-o fisură a mulţimii.

– Biomasă? face Da5id.

– Un grup de fiinţe. E un termen ecologic. Dacă iei o jumătate de hectar de junglă, sau un kilometru cub de ocean, sau un cub din Compton şi extragi tot ce e viu – din ţărână şi din apă – obţii o biomasă.

– Jargon industrial, spune Hiro. Industria se hrăneşte cu biomasa din America. Precum o balenă care filtrează planctonul din mare.

Hiro se strecoară printre doi oameni de afaceri niponi. Unul e într-o uniformă albastră, iar celălalt e un neotradiţionalist, poartă un

chimono de culoare închisă. Şi două săbii, aidoma lui Hiro – *katana* lungă pe şoldul stâng şi *wakizashi,* care se ţine cu o singură mână, prinsă în diagonală de centură. Atât el cât şi Hiro aruncă în grabă câte o privire spre armamentul celuilalt. Pe urmă Hiro se uită în altă parte, pretinzând că n-a observat nimic, în timp ce neotradiţionalistul încremeneşte locului, cu excepţia colţurilor gurii, care i se lasă în jos. Hiro a mai văzut aşa ceva. Ştie că e pe punctul de a se implica într-o luptă.

Oamenii se dau la o parte; ceva mare, neînduplecat, brăzdează mulţimea, împingând avatarurile într-o parte şi într-alta. Numai un singur lucru e în stare să îmbrâncească astfel avatarurile în Black Sun, şi acest lucru e un demon-gorilă.

Când ajung mai aproape, Hiro vede că e vorba de o întreagă formaţie triunghiulară, gorile în smochinguri. Gorile adevărate. Şi par să vină spre el.

Încearcă să bată în retragere, dar se împiedică imediat de ceva. Se pare că Bigboard l-a băgat până la urmă într-o belea; Hiro e în drum spre ieşirea din bar.

– Da5id, spune el. Opreşte-i, omule, n-o să mai folosesc chestia aia.

Toată lumea din apropiere priveşte peste umărul lui, cu feţele iluminate de freamătul unor lumini colorate, strălucitoare.

Hiro se răsuceşte pe călcâie, vrea să se uite la Da5id. Însă Da5id nu mai e acolo.

În locul lui n-a mai rămas decât un nor fluctuant de karmă numerică rea. E atât de strălucitor, de rapid şi de lipsit de sens încât te doare când îl priveşti. Licăreşte, ba colorându-se, ba devenind alb-negru, iar ori de câte ori îşi recapătă culorile, acestea se schimbă nebuneşte, parcurgând întregul spectru, parcă expulzate dintr-un stroboscop de mare putere. Şi nu se limitează la propriul său spaţiu; şiruri de pixeli de grosimea firului de păr sunt lansate într-o parte, străbat întregul Black Sun şi ies prin perete. Nu mai e un trup bine organizat, ci mai degrabă un nor de linii şi de poligoane în mişcare centrifugă, al cărui centru nu-şi poate păstra coerenţa, azvârlindu-şi fragmente colorate din corp în întreaga încăpere, ca pe nişte schije ce interferează cu avatarurile oamenilor, pâlpâie şi dispar.

Gorilelor nu le pasă. Îşi împing degetele lungi, îmblănite, în pâcla norului în dezintegrare, şi le înţepenesc cumva în interior şi îl cară pe lângă Hiro, purtându-l către ieşire. Când trece pe lângă el, Hiro se uită în jos şi zăreşte ceva care seamănă foarte mult cu faţa lui Da5id, văzută printr-un morman de sticlă spartă. Nu e decât o străfulgerare. Pe urmă avatarul dispare, aruncat dincolo de uşa din faţă cu lovituri experte de picior şi avântându-se pe deasupra Străzii pe o traiectorie nesfârşită, ca un arc aplatizat, care îl duce dincolo de orizont. Hiro se uită în lungul culoarului de mese şi o vede pe a lui Da5id, liberă,

înconjurată de hackeri uluiţi. Unii sunt şocaţi, alţii încearcă să-şi ascundă zâmbetele.

Da5id Meier, impresionantul hacker suprem, părintele fondator al protocolului Metaversului şi proprietarul lui Black Sun, localul celebru în întreaga lume, tocmai a suferit o cădere de sistem. Propriii săi demoni l-au aruncat afară din propriul său bar.

Capitolul 10

Al doilea sau al treilea lucru pe care au învăţat să-l facă în timpul studiilor de la şcoala de kurieri a fost deschiderea cătuşelor cu cuţitul. Cătuşele nu sunt concepute ca dispozitive de restrângere a libertăţii pe termen lung, în ciuda existenţei milioanelor de francize Pârnaie. Iar îndelungatul statut de grup etnic oprimat al skateboarderilor înseamnă că toţi sunt acum, într-o anumită măsură, nişte artişti ai evadării.

Să începem cu începutul. Y.T. are o mulţime de obiecte prinse de uniformă. Iar uniforma are sute de buzunare, buzunare mari şi plate pentru transportul livrărilor, buzunare extrem de mici şi de înguste pentru instrumente, buzunare cusute în mâneci, în dreptul coapselor, al ţurloaielor. Instrumentele introduse în aceste buzunare de toate tipurile trebuie să fie mici, ingenioase, uşoare: pixuri, markere, lanterne-stilou, bricege, şperacle, scanere pentru coduri de bare, semnalizatoare luminoase, şurubelniţe, Boxuri-Lichide, paralizoare şi beţişoare luminoase. De coapsa ei dreaptă e prins de-a-ndoaselea un calculator de buzunar, cu dublul rol de aparat de taxare în funcţie de kilometraj şi de cronometru.

Pe cealaltă coapsă are un telefon personal. Începe să sune în timp ce managerul încuie uşa de sus. Y.T. îl desprinde cu mâna liberă. E mama ei.

– Bună, mamă. Excelent, tu ce faci? Sunt acasă la Tracy. Da, am fost în Metavers. Am făcut pur şi simplu un tur prin pasaje. De-a dreptul minunat. *Da,* am avut un avatar frumos. Nu, mama lui Tracy spune c-o să mă aducă acasă cu maşina, mai târziu. Dar s-ar putea să ne oprim o vreme pe Victory, pentru o plimbare, OK? OK, păi, somn uşor, mamă. Aşa o să fac. Şi eu te iubesc. Ne vedem mai târziu.

Apasă butonul de acces rapid, întrerupând convorbirea cu mama ei şi obţinând un alt ton de apel, într-un interval de o jumătate de secundă.

– Roadkill[40], spune ea.

Telefonul caută în memorie şi formează numărul lui Roadkill.

Zgomote puternice. E vuietul aerului care trece peste microfonul telefonului lui Roadkill cu o viteză înspăimântătoare. Şi concurenţii săi, şuierăturile numeroaselor cauciucuri care rulează pe pavaj, întrerupte de percuţia prin găurile acestuia; după sunet, e asfaltul făcut praf de pe Ventura.

– Sal', Y.T., spune Roadkill, ce faci?

– Tu ce faci?

– Surf pe gazon. Tu?

– Zac la Pârnaie.

---

40 Animal ucis pe stradă de către o maşină.

– Uau! Cin' te-a săltat?

– MetaPoliţia. M-a legat de poarta din White Columns c-o armă cu flegmă.

– Uau, ce tare! Când pleci?

– Curând. Poţi să treci pe-aici şi să-mi dai o mână de ajutor?

– Cum adică?

Bărbaţii ăştia.

– Ştii tu, *să m-ajuţi.* Eşti prietenu' meu, spune ea, cu vorbe simple şi sincere. Dacă sunt arestată, e de-aşteptat să m-ajuţi să scap.

N-ar trebui să ştie toată lumea chestia asta? Părinţii nu-şi mai învaţă copiii nimic?

– Păi, ăă, unde eşti?

– Buy 'n' Fly, numărul 501.762.

– Io-s în drum spre Bernie, cu o super-ultra.

Cum ar fi, în San Bernardino. Cum ar fi, cu o livrare super-ultra-urgentă. Cum ar fi, n-ai noroc.

– OK, mersi pentru nimic.

– Îmi pare rău.

– Surf sigur, spune Y.T, încheind discuţia cu sarcasmul tradiţional.

– Trage-ţi răsuflarea, spune Roadkill.

Zgomotul tunător se întrerupe brusc.

Ce bulangiu. La următoarea întâlnire va trebui să se târască-n patru labe. Dar, între timp, mai există o altă persoană care îi e datoare. Singura problemă e că s-ar putea să fie un idiot. Dar merită o-ncercare.

– Alo? spune el, răspunzând la telefonul personal.

Respiră greu şi două sirene se duelează în fundal.

– Hiro Protagonist?

– Da, cine e?

– Y.T. Unde eşti?

– Într-o parcare a unui Safeway[41] de pe Oahu, răspunde el.

Şi spune adevărul; în fundal se aud cărucioarele pentru cumpărături executându-şi zăngănitoarea copulaţie anală.

– Sunt oarecum ocupat în momentul ăsta, Whitey – dar cu ce te pot ajuta?

– E Y.T., spune ea, şi mă poţi ajuta s-o tai din Pârnaie.

Îi dă detaliile.

– De când te-a dus acolo?

– De zece minute.

– OK, în biblioraftul cu trei inele pentru francizele Pârnaie scrie că managerul trebuie să-l controleze pe deţinut la o jumătate de oră după încarcerare.

---

41 Numele unui lanţ de supermarketuri.

– De unde ştii chestiile-astea? întreabă ea pe ton acuzator.

– Foloseşte-ţi imaginaţia. După verificarea asta, aşteaptă zece minute, apoi fă-ţi mutarea. O să-ncerc să te-ajut. OK?

– S-a-nţeles.

După exact o jumătate de oră, aude uşa din spate descuindu-se. Se aprinde lumina. Ochelarii Knight Vision o scapă de o durere cumplită de ochi. Managerul coboară vreo două trepte care trosnesc găunos şi o priveşte cu asprime, o priveşte vreme îndelungată. E clar că e tentat. Imaginea cărnii întrezărite pentru o clipă i-a ricoşat prin creier timp de o jumătate de oră. Îşi face praf mintea cu dileme cosmologice vaste. Y.T. speră că n-o să încerce nimic, fiindcă efectele dentatei sunt imprevizibile.

– Hotărăşte-te-n pana mea odată, spune ea.

Şi asta funcţionează. Noua explozie a şocului cultural îl desprinde zgomotos pe jik de problema lui etică. Îi aruncă lui Y.T. o privire dezaprobatoare – la urma urmelor, l-a silit să se simtă atras de ea, l-a silit să se excite, i-a făcut capul să se-nvârtească – nu trebuia să se lase arestată, nu-i aşa? – aşa că în primul rând e furios pe ea. De parc-ar avea tot dreptul să fie.

Oamenii de genul ăsta au inventat vaccinul antipoliomielitic?

Se întoarce cu spatele, urcă înapoi, stinge lumina, închide uşa.

Ea îşi notează ora, îşi programează ceasul să sune peste cinci minute – nu mai există niciun alt nord-american care ştie într-adevăr cum să-şi programeze soneria ceasului de mână numeric – îşi scoate setul de cuţite dintr-un buzunar îngust de pe mânecă. Scoate şi un beţişor luminos şi îl aprinde cu un pocnet, ca să vadă ce se petrece. Găseşte o bucată îngustă şi plată de oţel de arc, o strecoară în mecanismul cătuşelor, apasă pe închizătoarea acţionată de un resort. Cătuşele, pe vremuri acţionate de o roată de clichet cu un singur sens, care nu putea decât să le strângă mai tare, se deschid brusc, căzând de pe ţeava de apă rece.

Ar putea să şi le scoată de pe mână, dar decide că îi place cum arată. Îşi prinde şi cătuşa deschisă de încheietură, alături de cealaltă, formând o brăţară dublă. Genul de lucruri pe care obişnuia să le facă mama ei, înainte, când era punkistă.

Uşa de oţel e încuiată, dar regulamentul de siguranţă al francizelor Buy ’n’ Fly impune existenţa unei ieşiri de urgenţă din subsol, în caz de incendiu. Aici are forma unei ferestre de subsol cu gratii groase şi cu o alarmă anti-incendiu mare şi roşie, fixată cu buloane, alături de instrucţiunile în mai multe limbi. În lumina verde a beţişorului, roşul pare negru. Y.T. citeşte instrucţiunile în engleză, le repetă o dată sau de două ori în gând, apoi aşteaptă să se declanşeze alarma. Între timp, se distrează citind toate celelalte versiuni ale instrucţiunilor şi

întrebându-se în ce limbă e fiecare dintre ele. Pentru ea, toate seamănă cu taxilinga.

Geamul e aproape prea soios ca să poată vedea prin el, dar zăreşte ceva negru trecând pe lângă fereastră. Hiro.

Ceasul ei de mână începe să sune peste vreo zece secunde. Împinge în uşa ieşirii de urgenţă. Alarma sună. Barele sunt mai groase decât a crezut – bine că nu e un foc adevărat – dar în final reuşeşte să le deschidă. Îşi aruncă planşa afară, în parcare, şi se strecoară prin deschidere exact când aude uşa din spate descuindu-se. În momentul în care posesorul biblioraftului cu trei inele descoperă întrerupătorul de importanţă vitală al luminii electrice, ea se înclină pe o parte, executând o întoarcere în unghi ascuţit în parcarea din faţă – care s-a transformat într-un festival al jikilor!

Se pare că toţi jikii din California de Sud sunt acolo, conducându-şi taxiurile mari, stâlcite în accidente, cu animale de fermă străine pe bancheta din spate, duhnind a tămâie şi revărsând miresme din odorizante Airwick cu irizări de neon. Au instalat o narghilea uriaşă, cu opt tuburi, pe platforma unuia dintre taxiuri şi inhalează zgomotos, umplându-şi plămânii lor uriaşi de oameni ai muntelui cu fum înăbuşitor.

Şi se holbează cu toţii la Hiro Protagonist, care le întoarce privirea. Toată lumea din parcare pare pe deplin uluită.

Probabil că el a venit din spate – nu şi-a dat seama că în faţă e plin de jiki. Indiferent ce plănuia să facă, n-o să meargă. Planul s-a dus naibii.

Managerul vine în fugă din spatele francizei, dând alarma în taxilingă, cu un urlet care-ţi face părul măciucă. Se uită ţintă la fundul lui Y.T.

Dar jikii din jurul narghilelei nu se sinchisesc de ea. Ei îl privesc ţintă pe Hiro. Agaţă cu grijă muştiucurile ornamentate, din argint, de un suport încastrat în gâtul meganarghilelei. Se pun în mişcare, îndreptându-se spre el şi ducându-şi mâinile către faldurile robelor sau către buzunarele interioare ale hanoracelor.

Atenţia lui Y.T. e distrasă de un şuier ascuţit. Se uită peste umăr, la Hiro, şi vede că a scos o sabie curbată, lungă de un metru, dintr-o teacă pe care n-a observat-o până atunci. Şi-a îndoit genunchii, ghemuindu-se. Lama sabiei luceşte dureros în ucigătoarea lumină de siguranţă a francizei.

Ce drăguţ!

Ar fi un eufemism să spui că băieţii cu narghileaua sunt luaţi prin surprindere. Dar nu sunt atât speriaţi cât, mai degrabă, derutaţi. Cei mai mulţi dintre ei au fără îndoială pistoale. Aşa că de ce-ncearcă ăsta să-i sâcâie cu o sabie?

Y.T. îşi aduce aminte că una dintre multiplele profesiuni înscrise pe

cartea de vizită a lui Hiro e *Cel mai mare spadasin din lume.* Chiar poate scoate din luptă un întreg clan de jiki înarmaţi?

Mâna managerului se încleştează de braţul ei – ca şi cum asta ar putea s-o oprească. Îşi întinde cealaltă mână de-a curmezişul corpului şi i-o trage cu un jet scurt de Boxuri-Lichide. El scoate un grohăit scurt, îndepărtat, dă drumul braţului ei şi se trage înapoi nebuneşte, împleticindu-se, până ajunge să se sprijine de un alt taxi, cu picioarele răşchirate şi apăsându-şi găvanele ochilor cu bazele ambelor palme.

Stai o clipă. În taxiul ăla nu e nimeni. Dar din contact se vede atârnând un lanţ pentru chei – şaizeci de centimetri de macrame.

Îşi aruncă planşa în taxi şi sare înăuntru în urma ei (e mică de statură, deschiderea uşii e opţională), se urcă din spate pe scaunul şoferului, afundându-se într-un cuib adânc din mărgele de lemn şi odorizante, porneşte motorul cu un scrâşnet şi demarează. În marşarier. Îndreptându-se către parcarea din spate. Maşina era orientată către exterior, în stilul taximetriştilor, gata pentru o plecare rapidă, ceea ce ar fi ideal dacă ar fi de una singură – dar trebuie să se gândească şi la Hiro. Aparatul de radio urlă, prinde viaţă cu răbufniri furioase în taxilingă. Y.T. dă înapoi, ocolind franciza, până ajunge în partea opusă. Parcarea din spate e ciudat de liniştită şi de pustie.

Întoarce pe alee şi se repede înapoi, pe unde a venit. Jikii n-au avut timp să reacţioneze, se aşteptau s-o vadă ieşind prin partea opusă. Se opreşte în scârţâit de cauciucuri, chiar lângă Hiro, care a avut deja destulă prezenţă de spirit ca să-şi pună sabia la loc, în teacă. El se aruncă înăuntru prin fereastra pasagerului. Pe urmă ea nu-i mai dă atenţie… Trebuie să se ocupe de alte lucruri, de exemplu să-şi dea seama dacă o să fie sau nu izbită în flanc când iese pe şosea.

Ceea ce nu se întâmplă, deşi o maşină e nevoită s-o ocolească, cu anvelopele scârţâind strident. Dă buzna pe autostradă. Automobilul răspunde la comenzi aşa cum nu o poate face decât un taxi vechi.

Singura problemă e că sunt urmăriţi de alte taxiuri vechi, o jumătate de duzină.

Ceva o apasă pe coapsa stângă. Se uită în jos. E un revolver remarcabil de mare, într-o plasă atârnată de portieră.

Trebuie să găsească un loc unde să poată opri. Dacă ar putea găsi un franciulat Nova Sicilia, problema ar fi rezolvată – Mafia îi e datoare. Sau o New South Africa, pe care o detestă. Numai că tipii de-acolo îi detestă pe jiki încă şi mai mult.

Las-o baltă pe asta; Hiro e negru, sau pe jumătate negru. Nu-l poate duce în New South Africa. Şi nu pot merge în Metazania, fiindcă ea e albă.

– Mr. Lee’s Greater Honk Kong, spune Hiro. La opt sute de metri în faţa noastră, pe dreapta.

– Bună idee – da’ n-o să te primească-năuntru cu săbiile, nu-i aşa?

– Ba da, zice el. Pentru că sunt cetăţean.

Apoi vede suburbclava. Indicatorul iese în evidenţă, fiindcă nu-l întâlneşti prea des. Nu vezi multe de soiul lui. E verde cu albastru, liniştitor şi calm într-un ghetou de francize sfâşiat de stridenţă. Inscripţia e:

MR. LEE’S GREATER HONK KONG

Un zgomot exploziv în spate. Capul i se izbeşte de tetieră. A intrat în ei un alt taxi.

Şi ea pătrunde în parcarea de la Mr. Lee’s cu cauciucurile scrâşnind şi cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Sistemul de pază n-are timp să ia o hotărâre în privinţa vizei ei înainte de a declanşa AGC, deci instalaţia de Avariere Gravă a Cauciucurilor e activă pe tot traseul, şi anvelopele radiale rămân în urmă, pe ţepuşe. Cu cele patru jante dezgolite scoţând scântei, maşina se opreşte cu un zgomot strident pe gazonul caroiat, care are şi rolul de absorbant de bioxid de carbon, şi pe acela de parcare inaccesibilă.

Y.T. şi Hiro coboară din maşină.

El zâmbeşte cu gura până la urechi, imobilizat sub focul încrucişat al unei duzini de raze laser roşii, care îl scanează din toate direcţiile în acelaşi timp. Robotul sistemului de pază din Hong Kong îl verifică. O verifică şi pe Y.T. Ea se uită în jos, urmărind laserele care-i mâzgălesc pieptul.

– Bine aţi venit în Mr. Lee’s Greater Hong Kong, domnule Protagonist. Îi urăm bun venit şi invitatei dumneavoastră, domnişoara Y.T.

Celelalte taxiuri s-au oprit în formaţie, lângă bordură. Mai multe au trecut de intrarea în franciza Hong Kong şi au fost nevoite să se întoarcă în marşarier pe o distanţă de un cvartal sau două. O succesiune de bufnituri scurte, de portiere trântite. Unii nu se ostenesc, îşi lasă motoarele pornite şi uşile larg deschise. Trei jiki zăbovesc pe trotuar, uitându-se la zdrenţele cauciucurilor înfipte în ţepuşe: fâşii lungi de neopren, cu lujeri din fibre de oţel şi de sticlă, ca nişte meşe distruse. Unul dintre ei ţine în mână un revolver îndreptat în jos.

Alţi patru jiki li se alătură în fugă. Y.T. mai numără două revolvere şi o puşcă. Dacă mai apar câţiva din ăştia, vor putea alcătui un guvern.

Păşesc cu grijă peste ţepuşe şi pe luxuriantul gazon grilă din Hong Kong. Moment în care reapar laserele. Pentru o clipă, jekii devin roşii şi grăunţoşi.

Pe urmă se întâmplă ceva diferit. Se aprind lumini. Sistemul de pază vrea să-i scalde pe aceşti indivizi într-o lumină mai puternică.

Franciulatele Hong Kong sunt celebre pentru peluzele lor caroiate – cine-a mai auzit de un gazon pe care poţi parca? – şi pentru antenele lor. Cu antenele alea, toate seamănă a institute de cercetare de la NASA. Unele, îndreptate spre cer, sunt antene de transmisie către satelit. Însă altele, minuscule, sunt orientare către pământ, către peluza caroiată.

Y.T. nu înţelege cu adevărat ce înseamnă asta, dar cele din urmă sunt emiţătoare-receptoare radar cu lungime de undă milimetrică. Ca orice alt radar, se pricep foarte bine să detecteze obiecte metalice. Dar, spre deosebire de radarele de la centrul de control al traficului aerian, pot identifica detaliile. Rezoluţia unui sistem nu poate fi mai fină decât lungimea sa de undă: de vreme ce, în cazul acestui radar, lungimea de undă e cam de un milimetru, înseamnă că vă poate vedea plombele, inserţiile din tocurile înalte ale pantofilor Converse, ţintele blugilor Levi’s. Vă poate calcula valoarea mărunţişului din buzunare.

Armele din raza sa de acţiune nu sunt o problemă. Aparatura asta poate spune dacă sunt încărcate şi cu ce tip de muniţie. E o funcţie importantă, fiindcă în Mr. Lee’s Greater Honk Kong armele sunt ilegale.

Capitolul 11

Nu pare politicos să te foieşti de colo până colo, cu gura căscată din cauză că a căzut calculatorul lui Da5id. Exact asta fac o mulţime dintre hackerii mai tineri, ca modalitate de a le arăta altora cât de bine informaţi sunt. Hiro nu dă importanţă incidentului şi se întoarce în direcţia Cvadrantului Starurilor Rock. Încă mai vrea să vadă coafura lui Sushi K.

Dar drumul e blocat de japonez – de cel neotradiţionalist. Tipul cu săbiile. E cu faţa la Hiro, cam la două lungimi de sabie distanţă, şi nu lasă impresia c-ar avea de gând să se clintească.

Hiro alege acţiunea politicoasă. Se apleacă până la înălţimea taliei, apoi îşi îndreaptă spatele.

Omul de afaceri alege o variantă mai puţin politicoasă. Se uită la Hiro cu mare atenţie, măsurându-l din cap până-n picioare, apoi îi întoarce plecăciunea. Oarecum.

– Acestea…, zice apoi. Foarte frumoase.

– Vă mulţumesc, domnule. Vă rog, simţiţi-vă liber să vorbiţi în japoneză, dacă preferaţi.

– Asta poartă avatarul dumneavoastră. În Realitate nu purtaţi astfel de arme, spune omul de afaceri.

În engleză.

– Îmi pare rău, complic lucrurile, dar adevărul e că port asemenea arme şi în Realitate, răspunde Hiro.

– Exact ca astea?

– Exact.

– Atunci sunt arme foarte vechi, spune omul de afaceri.

– Da, cred că da.

– Cum de-aţi intrat în posesia unor obiecte de familie atât de importante din Japonia? întreabă omul de afaceri.

Hiro ştie care e mesajul ascuns sub cuvintele celuilalt: *La ce foloseşti armele astea, băiete, tai pepeni?*

– Acum sunt armele familiei mele, îi răspunde. Tata le-a câştigat.

– Le-a câştigat? La joc?

– Într-o luptă în doi. Între tatăl meu şi un ofiţer japonez. Povestea e destul de complicată.

– Vă rog să mă scuzaţi dacă vă interpretez greşit spusele, dar aveam impresia că bărbaţilor din rasa dumneavoastră nu li s-a permis să lupte în război.

– Impresia dumneavoastră e corectă, încuviinţează Hiro. Tata a fost şofer de camion.

– Şi cum a ajuns să se lupte cu un ofiţer nipon?

– Incidentul a avut loc în afara unui lagăr de prizonieri de război, spune Hiro. Tata şi un alt prizonier au încercat să evadeze. Au fost urmăriţi de un număr de soldaţi japonezi şi de ofiţerul care poseda

aceste săbii.

– Povestea dumneavoastră e foarte greu de crezut, spune omul de afaceri, pentru că, după o asemenea evadare, tatăl dumneavoastră n-ar fi putut supravieţui destul de mult ca să apuce să-i lase săbiile moştenire fiului său. Japonezii sunt un popor insular. Nu ar fi avut unde să fugă.

– S-a întâmplat cu foarte puţin timp înainte de sfârşitul războiului, iar lagărul era chiar lângă Nagasaki.

Omul de afaceri se îneacă, se înroşeşte, e cât pe ce să-şi piardă controlul. Mâna stângă i se întinde, prinzând teaca sabiei. Hiro se uită în jur; se află, amândoi, dintr-odată, în centrul unui cerc gol, cu diametrul de vreo zece metri.

– Credeţi că modul în care aţi intrat în posesia acestor săbii a fost onorabil? întreabă omul de afaceri.

– Dacă n-aş fi crezut-o, le-aş fi înapoiat de multă vreme, răspunde Hiro.

– Atunci n-o să aveţi nimic de obiectat dacă o să le pierdeţi în acelaşi mod, spune celălalt.

– După cum nu veţi obiecta nici dumneavoastră dacă o să vă pierdeţi săbiile, ripostează Hiro.

Omul de afaceri îşi întinde mâna dreaptă de-a curmezişul trupului, îşi prinde mânerul sabiei chiar de sub gardă, o scoate, o întinde înainte îndreptând-o spre Hiro, apoi îşi pune mâna stângă pe mâner, imediat sub dreapta.

Hiro face acelaşi lucru.

Amândoi îşi îndoaie genunchii, lăsându-se pe vine cu trunchiul rigid, drept ca lumânarea, apoi se ridică din nou şi îşi târşesc tălpile în poziţia corectă – paralele, cu vârfurile drept înainte, piciorul drept în faţa piciorului stâng.

Se dovedeşte că omul de afaceri are foarte mult *zanshin.* Să traduci acest concept în engleză e ca şi când ai traduce „faţă-de-cur” în japoneză, dar, într-un jargon fotbalistic, s-ar putea transpune în „intensitate emoţională”. Îl atacă pe Hiro strigând cât îl ţin plămânii. Mişcarea constă de fapt într-o târâre rapidă a tălpilor, aşa că rămâne tot timpul în echilibru. În ultima clipă, îşi înalţă sabia deasupra capului şi o coboară brusc către Hiro. El îşi ridică propria sabie, rotind-o într-o parte, astfel încât mânerul e sus, deasupra părţii stângi a feţei sale, iar lama se înclină spre dreapta, oferindu-i un acoperiş. Un acoperiş de pe care lovitura omului de afaceri ricoşează ca stropii de ploaie, iar Hiro face un pas în lateral, îl lasă să treacă pe lângă el şi îşi repede sabia spre umărul lui neprotejat, însă omul de afaceri se mişcă prea repede şi sincronizarea lui Hiro dă greş. Lama îi loveşte adversarul în spate şi în lateral.

Amândoi se rotesc, ajung din nou faţă-n faţă, se trag înapoi, revin

în postura iniţială.

Bineînţeles că „intensitatea emoţională” nu redă nici măcar pe jumătate sensul termenului original. E un soi de traducere grosolană, dezamăgitoare, care face trupurile ciopârţite ale samurailor să se răsucească în morminte. Cuvântul *zanshin* e împănat cu o mulţime de alte absurdităţi pe care nu le poţi înţelege dacă nu eşti japonez.

Iar Hiro se gândeşte, cu toată sinceritatea, că toate astea nu sunt, în cea mai mare parte, decât rahaturi pseudomistice, la acelaşi nivel cu sfaturile antrenorului lui de fotbal din liceu, care îi învăţa să se dedice jocului în proporţie de o sută zece la sută.

Omul de afaceri atacă din nou. De data asta totul e cât se poate de clar: o apropiere rapidă, prin târârea picioarelor, apoi o lovitură şuierătoare către coşul pieptului lui Hiro. El o parează.

Iar acum ştie ceva despre acest om de afaceri, şi anume că, aidoma majorităţii spadasinilor japonezi, nu cunoaşte decât un singur stil de luptă: *kendo.*

Pentru un adevărat samurai spadasin, kendo e ceea ce este scrima pentru un adevărat aventurier fanfaron: o încercare de a transforma un conflict extrem de dezorganizat, haotic, violent şi brutal într-un joc drăgălaş. Aşa cum se întâmplă şi în scrimă, se aşteaptă din partea ta să ataci numai anumite părţi ale corpului – cele protejate de armură. Ca şi în scrimă, nu-ţi este permis să-ţi loveşti adversarul cu piciorul în rotulă sau să-i rupi un scaun în cap. Şi arbitrajul e pe de-a-ntregul subiectiv. În kendo, poţi să-i dai adversarului o lovitură serioasă, care să nu-ţi fie totuşi recunoscută, fiindcă arbitrii simt că nu eşti în posesia cantităţii corespunzătoare de *zanshin.*

Hiro n-are niciun strop de *zanshin.* Nu vrea decât să termine cu toată povestea asta. Următoarea dată când omul de afaceri îşi emite strigătul spărgător de timpane şi se îndreaptă spre el târşindu-şi tălpile, Hiro parează atacul, se răsuceşte şi îi taie ambele picioare, exact de deasupra genunchilor.

Omul de afaceri cade pe podea.

E nevoie de mult exerciţiu ca să-ţi mişti avatarul prin Metavers ca şi cum ar fi un om în carne şi oase. Iar când acest avatar îşi pierde ambele picioare, toată îndemânarea îţi zboară pe fereastră.

– Ei, ca să vezi! spune Hiro. Ia te uită!

Loveşte brusc cu sabia într-o parte, retezând ambele antebraţe ale omului de afaceri şi făcând lama să zăngănească de pardoseală.

– Fă focul la grătar, Jemima! continuă Hiro, rotindu-şi sabia şi tăind trupul omului de afaceri în două, chiar pe deasupra buricului. Se apleacă, aşa că îl priveşte pe celălalt drept în ochi. Nu ţi-a povestit nimeni, spune, renunţând la dialect, că am fost hacker?

După care hăcuieşte gâtul tipului, tăindu-i capul. Ţeasta cade pe duşumea, se rostogoleşte pe jumătate şi rămâne locului, holbându-se

drept în tavan. Aşa că Hiro se retrage cu câţiva paşi şi murmură:

– Seif.

Un seif destul de mare, cu latura cam de un metru, se materializează exact sub plafon, cade ca un pietroi şi aterizează drept în capul omului de afaceri. Impactul conduce atât seiful cât şi capul prin podeaua localului Black Sun, în care lasă o gaură pătrată, expunând vederii sistemul de tunele de dedesubt. Restul trupului dezmembrat rămâne împrăştiat pe podea.

În această clipă, un om de afaceri japonez aflat undeva, într-un hotel elegant din Londra, sau într-un birou din Tokyo, sau chiar într-un salon de pe SLAT, Supersonicul Los Angeles/ Tokyo, stă în faţa calculatorului său, roşu la faţă şi asudat, uitându-se la Sala Trofeelor din Black Sun. A fost deconectat, a ieşit din clădire, deconectare care l-a scos şi din Metavers, şi nu mai vede decât un ecran bidimensional. Topul primilor zece spadasini din toate timpurile e afişat alături de fotografiile lor. Dedesubt e o listă derulantă de nume, care începe cu numărul 11. O poate desfăşura dacă vrea să afle pe ce treaptă stă. Afişajul îl informează, îndatoritor, că acum se află pe poziţia 863 – din 890 de oameni care au luat vreodată parte la o luptă cu sabia în Black Sun.

Numărul unu, numele şi fotografia din capul listei îi aparţin lui Hiroaki Protagonist.

Capitolul 12

Unitatea Semiautonomă de Pază Nr. A-367, produsă de Ng Security Industries[42], locuieşte într-un Metavers alb-negru plăcut, unde muşchiul de vită de cea mai bună calitate creşte în copaci, atârnând de ramurile joase, la nivelul capului său, iar prin aerul proaspăt şi răcoros zboară fără niciun motiv anume discuri Frisbee îmbibate în sânge, până când le prinzi.

Are o curte mică, numai şi numai la dispoziţia lui. Ştie că nu poate sări gardul. De fapt, n-a încercat niciodată să-l sară, tocmai fiindcă ştie că nu poate. Nu intră în curte decât atunci când trebuie. Acolo e foarte cald.

Are o misiune importantă. Apără curtea. Uneori vin oameni, intră în curte şi ies din ea. De cele mai multe ori sunt oameni buni şi el nu trebuie să-i deranjeze. Nu ştie de ce sunt oameni buni. Alteori sunt oameni răi şi trebuie să le facă lucruri rele ca să-i alunge. Aşa e frumos şi aşa se cuvine.

În lumea largă, dincolo de curtea lui, sunt alte curţi, cu alţi câini ca el. Nu sunt câini răi. Îi sunt prieteni cu toţii.

Cel mai apropiat dintre câinii vecini e la mare distanţă, atât de mare încât nu-l poate vedea. Dar îl aude lătrând uneori, când se apropie de curtea lui un om rău. Poate auzi şi alţi câini vecini, o întreagă haită, întinzându-se în depărtare, în toate direcţiile. Face parte dintr-o mare haită de câini cumsecade.

El şi ceilalţi câini cumsecade latră ori de câte ori intră câte un străin în curtea lor, sau numai când se apropie de ea. Străinul nu-l aude, dar îl aud toţi ceilalţi câini din haită. Dacă se află în apropiere, sunt stârniţi. Se trezesc şi sunt gata să-i facă lucruri rele străinului aceluia, dacă încearcă să intre în curtea lor.

Ori de câte ori latră un câine din vecini la un străin, în mintea lui pătrund, odată cu lătratul, imagini, sunete şi mirosuri. Ştie dintr-odată cum arată străinul. Ce miros are. Cum îi sună vocea. Pe urmă, dacă străinul acela îşi face apariţia undeva, în apropierea curţii lui, îl recunoaşte. Ajută lătrăturile să ajungă mai departe, la alţi câini cumsecade, astfel încât întreaga haită să fie pregătită pentru lupta cu străinul.

În seara asta, Unitatea Semiautonomă de Pază Nr. A-367 latră. Nu transmite doar lătratul altor câini către haită. Latră fiindcă se simte extrem de excitat din cauza lucrurilor care se petrec în curtea lui.

Mai întâi intră doi oameni. Asta îl excită, fiindcă intră cu mare iuţeală. Inimile le bat repede, sunt transpiraţi şi miros a frică. S-a uitat la ei, să vadă dacă au asupra lor lucruri rele.

Cel mai mic are nişte obiecte stricătoare, dar nu cu adevărat rele.

---

42 Industriile de apărare Ng.

Cel mare aduce nişte lucruri într-adevăr periculoase. Dar el ştie, cumva, că omul mai mare e OK. Locul lui e în această curte. Nu e un străin; locuieşte aici. Iar cel mic e oaspetele lui.

Cu toate astea, simte că se petrece ceva excitant. Începe să latre. Oamenii din curte nu-l aud lătrând. Dar îl aud toţi ceilalţi câini cumsecade din haită, aflaţi la mare depărtare, şi, odată ce o fac, îi văd şi ei pe aceşti doi oameni de treabă speriaţi, le simt mirosurile, îi aud.

Pe urmă în curte intră mai mulţi oameni. Şi ei sunt tulburaţi; le aude bătăile inimilor. Din colţurile botului îi izvorăşte salivă când simte mirosul sângelui sărat şi fierbinte pompat prin arterele lor. Oamenii ăştia sunt excitaţi şi furioşi şi un pic speriaţi. Nu locuiesc aici; sunt străini. Lui nu-i plac prea mult străinii.

Se uită la ei şi vede că au trei revolvere, unul de calibrul 38 şi două Magnum, de 357. Vede că pistolul de calibrul 38 e încărcat cu gloanţe expansive, unul dintre Magnumuri e încărcat cu gloanţe de teflon şi a fost armat; iar puşca cu pompă e încărcată cu alice mari şi are deja un cartuş pe ţeavă, plus alte patru în magazie.

Lucrurile pe care le aduc străinii sunt rele. Înspăimântătoare. Se simte excitat. Se înfurie. E şi puţin speriat, dar îi place, e totuna cu a fi excitat. De fapt, nu-i sunt cunoscute decât două stări: somnul şi excesul de adrenalină.

Străinul ticălos cu puşcă îşi ridică arma!

E un lucru pe de-a-ntregul cumplit. O mulţime de străini excitaţi îi invadează curtea, purtând asupra lor lucruri rele, vin să le facă rău oaspeţilor cumsecade.

Abia are timp să latre, transmiţându-ţi avertismentul către ceilalţi câini cumsecade, înainte de a se lansa din cuşca lui, propulsat de un jet incandescent de emoţie pură, sălbatică.

Y.T. surprinde cu vederea periferică o scurtă străfulgerare, aude zgomotul unei lovituri. Se uită în direcţia aceea şi vede că sursa luminoasă e uşa unui soi de cuşcă de câine din partea laterală a francizei Hong Kong. Uşa tocmai s-a deschis brusc, izbită de ceva care a ieşit dinăuntru, îndreptându-se către peluza caroiată cu viteza şi hotărârea unui obuz.

Toate acestea odată înregistrate în mintea ei, Y.T. începe să audă ţipetele jikilor. Nu sunt nici de furie, nici de spaimă. Sunt ţipetele cuiva căruia tocmai i s-a turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa.

Ţipetele încă mai răsună, ea e în plină întoarcere a capului către jiki, când uşa cuştii de câine emite o altă explozie de lumină. Ochii lui Y.T. se îndreaptă imediat într-acolo; crede că vede ceva, umbră rotundă lungă, pe care lumina o secţionează de-a curmezişul pentru o clipă ceţoasă, în care o izbitură împinge uşa spre interior. Dar când

reuşeşte să focalizeze imaginea nu zăreşte nimic altceva decât legănarea uşii, exact ca mai înainte. Toate nu sunt decât impresii care îi rămân în minte, cu excepţia unui alt amănunt: un şir de scântei care-au dansat de-a lungul peluzei caroiate, dinspre uşa câinelui către jiki şi înapoi, pe parcursul evenimentului desfăşurat vreme de o secundă, ca zborul strălucitor al unei rachete pe deasupra peluzei.

Despre Şobolănos se spune că aleargă pe patru picioare. Poate că ghearele labelor lui de robot scot scânteile alea, când se-nfig în peluza caroiată, pentru tracţiune.

Toţi jikii sunt în mişcare. Unii abia au fost trântiţi pe peluză, ricoşează şi se mai rostogolesc încă. Nu sunt înarmaţi, îşi întind mâinile libere ca să-şi apuce mâinile în care au avut arme, încă strigând, iar în vocile lor se simte acum o oarecare doză de spaimă. Unul are pantalonii sfâşiaţi de la curea până la gleznă şi o fâşie de material se târăşte în urma lui, de parcă buzunarul i-ar fi fost jefuit de ceva prea grăbit ca să-i dea drumul din strânsoare înainte de a fugi. Poate că-n buzunar a avut un cuţit.

Nu se vede nicio urmă de sânge. Şobolănosul acţionează cu precizie. Tipii continuă să-şi strângă o mână cu alta şi să urle. Poate e adevărat ce se spune despre Şobolănos, poate-ţi aplică într-adevăr un şoc electric când vrea să laşi ceva din mână.

– Fii pe fază, se aude Y.T. spunând, au arme.

Hiro se răsuceşte spre ea şi rânjeşte. Dinţii lui sunt foarte albi şi foarte drepţi; are un zâmbet tăios, de carnivor.

– Nu, nu au. Ai uitat că armele sunt ilegale în Hong Kong?

– Aveau arme acu' o secundă, spune Y.T, bulbucându-şi ochii şi scuturând din cap.

– Acum le are Şobolănosul, zice Hiro.

Toţi jikii decid că e mai bine să plece. O rup la fugă, se urcă în taxiurile lor şi demarează cu cauciucurile scârţâind.

Y.T. dă taxiul înapoi, mergând pe jante, îl trece dincolo de AGC-uri, îl scoate în stradă, unde îl parchează paralel cu caroiajul. Pe urmă se întoarce în franciza Hong Kong, cu o nebuloasă de prospeţime aromată pe urmele ei, ca o coadă de cometă. Şi e destul de bizar că se gândeşte cum ar fi dacă s-ar urca pentru o vreme pe bancheta din spate a maşinii, împreună cu Hiro Protagonist. Probabil foarte plăcut. Dar ar trebui să-şi scoată dentata, iar ăsta nu e locul potrivit. În plus, orice bărbat destul de decent ca s-o ajute să evadeze din Pârnaie are probabil un anume gen de scrupule când e vorba să le tăvălească pe fetele de cincisprezece ani.

– A fost frumos din partea ta, spune, arătând cu capul către taxiul parcat. Ai de gând să plăteşti şi cauciucurile tipului?

– Nu. Tu?

– Am ceva probleme cu lichidităţile.

Y.T. stă acolo, în mijlocul peluzei caroiate din Hong Kong. Se măsoară unul pe altul, de sus până jos, cu băgare de seamă.

– Mi-am sunat prietenu'. Da' m-a lăsat baltă, spune ea.

– Alt skateboarder?

– Da.

– Ai făcut aceeaşi greşeală pe care-am făcut-o şi eu cândva, zice el.

– Care-i aia?

– Să amesteci afacerile cu plăcerea. Să ieşi cu un coleg. Devine foarte derutant.

– Mda. Pricep ce zici. Nu e foarte sigură că ştie ce e un coleg. Mă gândeam c-am putea fi parteneri, spune apoi.

Se aşteaptă să fie luată în râs. Însă el zâmbeşte şi dă uşor din cap.

– Şi mie mi-a trecut prin cap acelaşi lucru. Dar trebuie să mă gândesc cum ar putea să funcţioneze.

Y.T. e uluită de ideea că el s-a gândit într-adevăr la asta. Pe urmă pune factorul prostie sub control şi pricepe: el ezită. Ceea ce înseamnă că probabil minte. Probabil că în final va încerca s-ajungă în patul ei.

– Tre' să plec, spune. Tre' s-ajung acasă.

Acum o să vedem cât de repede îşi pierde el interesul faţă de ideea de parteneriat. Îi întoarce spatele.

Lumina reflectoarelor robot din Hong Kong îi învăluie brusc, încă o dată.

Y.T. simte durerea ascuţită a unei lovituri în coaste, de parcă i-ar fi tras cineva un pumn. Dar n-a fost Hiro. E bizar şi impredictibil şi umblă cu săbii, dar ea îi miroase de la un kilometru pe tipii care lovesc femeile.

– Au! exclamă, răsucindu-se din cauza impactului.

Se uită în jos şi vede un obiect mic şi greu ricoşând de pământ, la picioarele ei. Pe stradă scrâşnesc cauciucurile unui taxi vechi, care se grăbeşte să plece. Un jik e aplecat pe geamul din spate şi le arată pumnul. Probabil c-a aruncat în ea cu o piatră.

Numai că nu e o piatră. Obiectul greu de la picioarele lui Y.T., care tocmai i-a ricoşat de coaste, e o grenadă de mână. Se holbează pentru o clipă, o identifică, o binecunoscută pictogramă animată devenită realitate.

Pe urmă o lovitură îi smulge picioarele de sub ea, prea repede ca să simtă durerea cu adevărat. Şi, tocmai când asta îi captează atenţia, dintr-o altă parte a parcării se aude un pocnet dureros de sonor.

Apoi totul se opreşte în sfârşit pentru o vreme destul de îndelungată ca să poată fi văzut şi auzit.

Şobolănosul s-a oprit. Ei nu fac asta niciodată. Faptul că nu reuşeşti să-i vezi ţine de misterul lor, se mişcă prea repede. Nimeni nu ştie cum arată de fapt.

Acum, nimeni în afară de Y.T. şi Hiro.

E mai mare decât şi-a imaginat ea. Corpul e de dimensiunile unui rottweiler, segmentat în plăci dure, suprapuse, ca ale rinocerilor. Picioarele sunt lungi, curbate mult în sus, ca să-i ofere forţă, ca ale unui ghepard. Coada e probabil aceea care-i face pe oameni să le spună Şobolănoşi, fiindcă e singurul lucru care te duce cu gândul la un şobolan, e incredibil de lungă şi de flexibilă. Dar arată ca o coadă de şobolan cu carnea mâncată de un acid, fiindcă e alcătuită din segmente, sute de segmente interconectate cu grijă, ca nişte vertebre.

– Iisuse Hristoase! exclamă Hiro.

Şi, auzindu-l, Y.T. ştie că nici el n-a mai văzut vreodată creatura.

În clipa asta, coada e încolăcită şi strânsă grămadă deasupra trupului, ca o frânghie căzută dintr-un copac. Are părţi care încearcă să se clintească, dar altele par moarte, inerte. Picioarele se agită unul câte unul, spasmodic, fără să-şi coreleze mişcările. Întreaga creatură arată cumplit de anapoda, ca imaginea unui avion fără coadă, străduindu-se să ducă la bun sfârşit manevrele de aterizare. Nu trebuie să fii inginer ca să-ţi dai seama că totul e defect şi deformat.

Coada se zvârcoleşte şi biciuieşte aerul ca un şarpe, se saltă de pe trupul Şobolănosului, se dă la o parte din calea picioarelor. Dar picioarele continuă să aibă probleme; creatura nu se poate ridica.

– Y.T., nu face asta, spune Hiro.

Dar ea o face. Se apropie treptat de Şobolănos.

– E periculos, zice Hiro, urmând-o la o distanţă de câţiva paşi. Se spune că are componente biologice.

– Componente biologice?

– Părţi dintr-un animal. Aşa că poate fi imprevizibil.

Ei îi plac animalele. Continuă să se apropie.

Acum îl vede mai bine. Nu e numai platoşă şi muşchi. De fapt, o mare parte pare destul de fragilă. În afara corpului se proiectează un soi de aripi butucănoase: câte una mare pe fiecare umăr şi altele, mai mici, înşiruite de-a lungul şirei spinării, ca pe un stegozaur. Ochelarii ei Knight Vision îi spun că toate chestiile alea sunt destul de fierbinţi ca să coci pe ele pizza. Pe măsură ce se apropie, par să se întindă şi să crească.

Înfloresc aidoma bobocilor dintr-un film didactic, desfăcându-se şi depliindu-se pentru a da la iveală o structură internă fină şi complicată, care s-a prăbuşit laolaltă în interior. Fiecare dintre aripile boante se despică în copii miniaturale ale ei însăşi, iar acestea se despică la rândul lor în alte copii, şi mai mici, şi aşa mai departe. Cele mai mici nu sunt altceva decât nişte bucăţele minuscule de foiţă, atât de mărunte încât, de la distanţă, muchiile sunt neclare.

Creatura devine tot mai fierbinte. Aripile mici sunt acum aproape

incandescente. Y.T. îşi împinge ochelarii în sus, spre frunte, îşi face palmele căuş în jurul feţei ca să-şi ferească ochii de lumina din jur şi acum e sigură că le vede căpătând o strălucire mată, maronie, ca a unei plite electrice imediat după intrarea în funcţiune. Iarba de sub Şobolănos începe să fumege.

– Ai grijă. Se presupune că au înăuntru nişte izotopi nasoi tare, spune Hiro, din spatele ei.

Acum s-a apropiat ceva mai mult, dar continuă să stea la o distanţă bună în urma ei.

– Ce-i aia un izotop?

– O substanţă radioactivă care dă căldură. Asta-i sursa lor de energie.

– Cum o opreşti?

– N-o opreşti. Continuă să se-ncălzească până se topeşte.

Y.T. e acum la mai puţin de doi metri distanţă de Şobolănos şi obrajii ei îi simt căldura. Aripile s-au desfăcut atât de mult cât e cu putinţă. La bază sunt de un galben-portocaliu strălucitor, care păleşte până la roşu şi maro pe marginile fine, încă întunecate. Fumul înţepător al ierbii aprinse ascunde o parte dintre detalii.

Y.T. îşi spune: Marginile aripilor seamănă cu ceva pe care l-am mai văzut. Seamănă cu paletele fine de metal din exteriorul aparatelor de aer condiţionat de la ferestre, cele pe care îţi poţi scrie numele dacă le striveşti cu degetul.

Sau cu radiatorul unei maşini. Ventilatorul suflă aer pe suprafaţa radiatorului ca să răcească motorul.

– Are radiatoare, spune. Şobolănosul are radiatoare ca să se răcorească.

În clipa asta pune toate informaţiile cap la cap.

Dar creatura nu se răcoreşte, se înfierbântă tot mai tare.

Y.T. îşi câştigă existenţa făcând surf prin blocajele de trafic. Asta e nişa ei economică: e mai rapidă decât traficul. Şi ştie că motorul unei maşini nu fierbe când accelerează pe o autostradă liberă. Fierbe când e blocată în trafic. Fiindcă atunci când stă locului prin radiator nu trece destul aer.

Asta i se întâmplă acum Şobolănosului. Trebuie să se mişte, să silească aerul să ajungă pe radiatoare, sau se supraîncălzeşte şi se topeşte.

– Marfă, spune ea. Mă întreb dac-o să bubuie, sau ce.

Trupul converge către un nas ascuţit. În partea din faţă se îndoaie brusc în jos, unde e o cupolă de sticlă neagră, înclinată, cu panta abruptă, ca parbrizul unui avion de luptă. Dacă Şobolănosul are ochi, atunci pe-acolo se uită.

Sub asta, în locul unde ar trebui să se afle fălcile, sunt rămăşiţele unui soi de mecanism în cea mai mare parte aruncat în aer de

explozia grenadei.

Parbrizul de sticlă neagră – sau masca facială, sau oricum altcumva vreţi să-i spuneţi – are o gaură făcută de explozie. Destul de mare pentru ca Y.T. să-şi poată strecura mâna înăuntru. De cealaltă parte a găurii e întuneric, nu poate zări mare lucru, mai ales atât de aproape de strălucirea portocalie a radiatoarelor. Dar poate vedea că dinăuntru iese ceva roşu. Şi nu e ulei de transmisie. Şobolănosul e rănit şi sângerează.

– Creatura asta-i vie, spune ea. Are sânge-n vene.

Se gândeşte: Asta e o informaţie. *Asta e o informaţie.* Pot scoate bani din asta, împreună cu asociatul meu – cu partenerul meu – Hiro.

Apoi se gândeşte: Sărmanul arde de viu.

– Nu-l atinge. Nu-l atinge, Y.T., zice Hiro.

Ea merge drept spre creatură, îşi lasă ochelarii în jos ca să-şi apere faţa de căldură. Picioarele Şobolănosului îşi încetează mişcările spasmodice, de parcă ar aştepta-o.

Se apleacă şi îl ia de picioarele din faţă. Care reacţionează, îşi crispează muşchii tachet, opunând rezistenţă strângerii mâinilor ei. E exact ca şi cum ai lua un câine de labele din faţă, cerându-i să danseze. Creatura asta e vie. Reacţionează la atingerea ei. Ea o ştie.

Se uită la Hiro, pur şi simplu ca să-şi dea seama dacă el înţelege totul. O face.

– Bulangiule, spune ea. Io-mi risc gâtu' şi spun că vreau să fiu partenera ta, iar tu zici că vrei să te gândeşti la asta? Care-i faza, nu-s destul de bună ca să lucrez cu tine?

Se lasă pe spate şi începe să-l tragă pe Şobolănos, de-a-ndărătelea, de-a lungul peluzei caroiate. E incredibil de uşor. Nu e de mirare că poate alerga atât de repede. Ar fi putut să-l salte în braţe, dacă n-ar fi simţit că arde de vie.

Aşa cum îl trage, cu spatele, către uşa cuştii de câine, Şobolănosul lasă pe peluza caroiată o urmă înnegrită, fumegândă. Y.T. vede cum îi iese abur din salopetă când sudoarea veche şi toate celelalte se evaporă din material. Încape prin uşa pentru câini, e destul de mică pentru asta – un alt lucru pe care-l poate face ea şi nu-l poate face Hiro. Chestiile astea sunt de obicei încuiate, ea a mai încercat să le folosească. Însă cea de aici e deschisă.

În interior, franciza e strălucitoare, albă, cu podele lustruite de roboţi. La câţiva metri de uşa pentru câini e un obiect care seamănă cu o maşină neagră de spălat. E cuşca Şobolănosului, unde stă la pândă în întuneric şi în intimitate, aşteptând să aibă ceva de făcut. E conectată cu franciza printr-un cablu gros, care iese din perete. În clipa asta, uşa cuştii atârnă deschisă în balamale, un alt lucru pe care ea nu l-a mai văzut până acum. Şi din interior ies colaci de abur.

Nu e abur. E rece. Ca atunci când deschizi uşa frigiderului într-o zi

umedă.

Îl împinge pe Şobolănos în cuşca lui. Un soi de lichid rece e pulverizat din pereţi şi explodează, transformându-se în abur chiar înainte de a atinge trupul creaturii, iar vaporii ies din cuşcă într-o răbufnire atât de puternică încât o pocneşte pe Y.T. peste fund.

Coada lungă e întinsă în faţa cuştii, de-a curmezişul podelei şi afară, dincolo de uşa pentru câini. Y.T. saltă un segment, iar muchiile ascuţite mecanic ale vertebrelor îi ciupesc mănuşile.

Coada se încordează brusc, prinde viaţă, vibrează pentru o clipă. Y.T. îşi fereşte mâinile cu o tresărire. Coada e trasă brusc în cuşcă, pocnind ca o bandă de cauciuc. Ea nici măcar nu-i vede mişcarea. Uşa cuştii se trânteşte, închizându-se. Un robot de întreţinere, un aspirator Hoover cu creier, iese zumzăind pe o altă uşă şi curăţă dârele lungi de sânge de pe podea.

Deasupra lui Y.T., agăţată de peretele din faţa uşii holului de la intrare, o ghirlandă de flori de iasomie care au căpătat o tentă de maro intens atârnă deasupra unui afiş înrămat. E o poză a lui Mr. Lee, cu zâmbetul lui extrem de larg şi cu obişnuita declaraţie afişată dedesubt:

BINE AŢI VENIT!

Îmi face plăcere să-i întâmpin pe toţi oamenii de valoare care vizitează Hong Kong. Indiferent dacă aveţi de rezolvat o afacere importantă sau sunteţi un iubitor al petrecerilor, simţiţi-vă ca acasă în această zonă săracă. Dacă există vreun aspect lipsit de o armonie desăvârşită, îndatoraţi-mă aducându-mi-l la cunoştinţă şi voi face toate eforturile ca să fiţi pe deplin mulţumit.

Aici, în Greater Hong Kong, ne mândrim cu multe, toate legate de progresul extravagant al micii noastre naţiuni. Pe feţele celor care considerau insuliţa noastră o firimitură din plăcerea Chinei Roşii a apărut şocul unei uimiri pătrunzătoare când au văzut multe dintre aşa-numitele mari puteri din veghea gardă demoralizate de progresele noastre, de limbajul specific, incitant, antrenant şi nerestricţionat al realizărilor personale de înaltă formaţie tehnică şi de ameliorarea situaţiei tuturor popoarelor. În istoria competiţiei economice, are o valoare inestimabilă potenţialul tuturor etniilor şi al tuturor teoriilor antropologice de a se contopi sub stindardul celor Trei Principii demne de urmat:

1. Informare, informare, informare!
2. Comercializare pe deplin acceptabilă!
3. Ecologie riguroasă!

Cine ar desconsidera înscrierea sub faldurile acestui stindard? Dacă încă nu aţi obţinut cetăţenia Hong-Kong, solicitaţi chiar acum un paşaport! Luna aceasta, obişnuita taxă de 100 HK$ va fi ignorată cu toată bunăvoinţa. Completaţi acum un cupon (se află dedesubt). Dacă nu există cupoane, sunaţi imediat la 1-800-HONG KONG, pentru a solicita ajutorul operatorilor noştri.

Mr. Lee's Greater Hong Kong e o entitate privată, în întregime extrateritorială, suverană şi cvasinaţională, nerecunoscută de nicio altă naţionalitate şi neafiliată sub nicio formă la fosta Colonie a Coroanei Hong Kong, care face parte din Republica Populară Chineză. Republica Populară Chineză nu recunoaşte şi nu acceptă nicio responsabilitate în privinţa lui Mr. Lee, Guvernatorul lui Greater Hong Kong, şi, ca urmare, nici în privinţa oricăruia dintre cetăţeni, a încălcării legilor locale, a daunelor aduse persoanelor sau a avarierii proprietăţilor de pe teritoriile, din clădirile, din instituţiile municipale sau pe proprietăţile mobiliare deţinute, ocupate sau revendicate de Mr. Lee's Greater Hong Kong.

Veniţi chiar acum alături de noi!

Partenerul dumneavoastră întreprinzător,
Mr. Lee.

Ajunsă înapoi, în căsuţa ei răcoroasă, Unitatea Semiautonomă de Pază Nr. A-367 urlă. Afară, în curte, a fost foarte cald şi se simte rău. De câte ori iese în curte se încălzeşte dacă nu aleargă întruna. Când a fost rănit şi a trebuit să stea întins vreme îndelungată, câinele s-a simţit mai încins decât fusese vreodată.

Acum nu-i mai e cald. Dar rana există în continuare. Urlă, e un urlet schilodit. Le spune câinilor din vecini că are nevoie de ajutor. E trist şi supărat şi îşi repetă urletul, îl trimite către toţi ceilalţi câini.

În curând aude apropiindu-se maşina veterinarului. Veterinarul cel cumsecade va veni şi-l va face să se simtă mai bine.

Începe din nou să latre. Le povesteşte celorlalţi câini cum au venit străinii ticăloşi şi cum l-au rănit. Şi cum a fost afară, în curte, când a fost nevoit să zacă la pământ. Şi cum l-a ajutat fata cea cumsecade şi l-a adus înapoi, în casa lui răcoroasă.

Y.T. remarcă o Maşină de Oraş neagră, care stă de ceva vreme chiar în faţa francizei Hong Kong. Nu trebuie să-i vadă plăcuţele de înmatriculare ca să ştie că e a Mafiei. Numai Mafia conduce astfel de maşini. Ferestrele sunt opacizate, dar ştie că acolo, înăuntru, e cineva care o urmăreşte. Cum fac asta? Vezi Maşinile lor de Oraş

pretutindeni, dar niciodată nu sunt în mişcare, nu le vezi niciodată plecând nicăieri. Nici măcar nu e sigură că au motoare.

– OK. Îmi cer scuze, spune Hiro. O să mă gândesc în continuare, dar avem un parteneriat pentru orice informaţie poţi să afli. Câştigul jumi-juma.

– S-a făcut, acceptă ea, urcându-se pe planşă.

– Sună-mă oricând. Ai cartea mea de vizită.

– Hei, mi-am adus aminte. Pe cartea de vizită scrie că te ocupi de trei tipuri de software.

– Da. Muzică, filme şi microcod.

– Ai auzit de Vitaly Chernobyl şi de Meltdowns[43]?

– Nu. E o trupă?

– Da. Cea mai tare trupă. Ar trebui să vezi ce-i ea, amice, asta o să fie următoarea chestie celebră.

Alunecă lin pe şosea şi ponează un Audi cu plăcuţe de înmatriculare din Blooming Greens[44]. O s-o ducă acasă. Mama ei e probabil în pat, se preface că doarme şi e foarte îngrijorată. La o jumătate de cvartal distanţă de intrarea în suburbclavă, se deponează de Audi şi se lasă să alunece într-un McDonald's. Intră în toaleta femeilor. Încăperea are plafon fals. Se urcă pe vasul WC-ului din a treia cabină, împinge una dintre plăcile plafonului, o deplasează în lateral. Din interior apare o mânecă de bumbac, cu un model floral discret. Apucă de ea şi trage în jos întregul ansamblu, bluza, fusta plisată, lenjeria intimă de la Vicky's, pantofii de piele, mărgelele şi cerceii, până şi o afurisită de poşetă. Îşi scoate salopeta de la RadiKS, o rulează, o aşază dincolo de tavanul fals, pune la loc placa desprinsă.

Acum arată exact la fel ca în dimineaţa aceleiaşi zile, când a luat micul dejun împreună cu mama ei.

Îşi cară skateboardul în josul străzii, către Blooming Greens, unde e legal să-l ţii în braţe, dar nu şi să-l pui pe asfalt. Îşi arată paşaportul la postul de control de la graniţă, merge patru sute de metri pe trotuarele noi şi urcă spre casa cu lumina aprinsă pe verandă.

Mama ei e în camera de lucru, în faţa calculatorului, ca de obicei. Lucrează pentru federali. Federalii nu câştigă prea mulţi bani, dar trebuie să muncească din greu ca să-şi demonstreze loialitatea.

Y.T. îşi priveşte mama, care a alunecat în jos pe scaun, şi-a cuprins faţa în mâini, aproape ca şi cum ar poza într-o şedinţă foto, şi şi-a ridicat pe masă picioarele numai în ciorapi. Poartă ciorapii ăia groaznici ai federalilor, care seamănă a cârpă de şters praful, şi coapsele i se freacă sub fustă în timpul mersului, scârţâind. Pe masă e o pungă rezistentă, Ziploc, plină cu apă care-a fost gheaţă cu două

43 Dezastrele nucleare.

44 Pajişti înflorite.

ore în urmă. Y.T. îi priveşte braţul stâng. Şi-a suflecat mâneca, lăsând la vedere vânătaia proaspătă, aflată exact deasupra cotului. Testul federal săptămânal cu poligraful.

– Tu eşti? strigă mama ei, fără să-şi dea seama că ea e în cameră.

Y.T. se retrage în bucătărie, ca să n-o ia prin surprindere.

– Da, mamă, îi răspunde. Cum a fost azi?

– Sunt obosită, spune mama.

Asta spune întotdeauna.

Y.T. desface o bere din frigider şi dă drumul la apă pentru o baie fierbinte. Vâjâitul apei o linişteşte, aidoma generatorului de zgomot alb de pe noptiera mamei sale.

Capitolul 13

În Black Sun, omul de afaceri nipon zace pe podea, tăiat în bucăţi. E surprinzător (arăta atât de real când era dintr-o singură bucată) că în noile secţiuni făcute de sabia lui Hiro prin trupul lui nu vezi nici carne, nici sânge, nici organe interne. Nu e nimic altceva decât o cochilie subţire, din epidermă, o păpuşă gonflabilă incredibil de complexă. Dar aerul nu iese din el şuierând, nu se surpă, te poţi uita în deschiderea făcută de tăietura de sabie şi, în loc de oase şi carne, vezi dosul pielii din partea opusă.

Ceea ce distruge metafora. Avatarul nu se comportă ca un trup adevărat. Le reaminteşte tuturor clienţilor localului Black Sun că trăiesc într-o lume imaginară. Oamenii detestă să li se aducă aminte asta.

Când a creat protocoalele luptei cu sabia pentru Black Sun – program care a fost apoi selectat şi adoptat de întregul Metavers – Hiro a descoperit că nu exista nicio metodă potrivită pentru abordarea consecinţelor. Avatarurile n-au fost concepute ca să moară. N-au fost concepute ca să fie făcute bucăţi. Creatorii Metaversului n-au fost destul de morbizi ca să prevadă apariţia unor asemenea cerinţe. Dar esenţa unei lupte cu sabia constă în a tăia pe cineva şi în a-l ucide. Aşa că Hiro a fost nevoit să apeleze la o asamblare lipsită de eleganţă a unor programe nu tocmai potrivite unele cu altele, pentru ca Metaversul să nu se umple, în decursul timpul, de avataruri inerte, dezmembrate, care nu se dezintegrează niciodată.

Prin urmare, ori de câte ori pierde cineva o luptă cu sabia, primul lucru care se întâmplă e deconectarea calculatorului său de la reţeaua globală numită Metavers. E aruncat cu brutalitate afară din sistem. E cea mai fidelă simulare a morţii pe care o poate oferi Metaversul, dar de fapt nu face altceva decât să-i provoace utilizatorului o mulţime de neplăceri.

În plus, acesta descoperă că, pentru câteva minute, nu se poate întoarce în Metavers. Nu se poate conecta din nou. Pentru că avatarul său dezmembrat e încă acolo şi există o regulă care spune că un avatar nu poate exista în acelaşi timp în două locuri. Aşa că utilizatorul nu se poate întoarce înainte de eliminarea avatarului său.

De înlăturarea avatarurilor ciopârţite se ocupă Demonii Cimitirului, o nouă caracteristică a Metaversului, inventată de Hiro. Sunt indivizi mărunţei şi sprinteni, înveşmântaţi în negru, ca luptătorii ninja, astfel încât nu li se văd nici măcar ochii. Sunt tăcuţi şi eficienţi. Apar chiar în momentul când Hiro face un pas înapoi, îndepărtându-se de trupul ciopârţit al fostului său adversar, ies dintr-o serie de trape invizibile din podea, urcând din lumea morţilor, şi se adună în jurul omului de afaceri căzut. În câteva secunde, au depozitat toate bucăţile corpului în saci negri. Coboară din nou prin trapele lor secrete şi dispar fără

urmă în tunelele ascunse sub duşumea. Vreo doi clienţi curioşi încearcă să-i urmeze, încearcă să salte trapele, dar degetele avatarurilor lor nu dau decât peste ceva neted, colorat în negru mat. Sistemul de tunele nu le e accesibil decât Demonilor Cimitirului.

Şi, întâmplător, lui Hiro. Dar el îl foloseşte rareori.

Demonii Cimitirului vor duce avatarul la Rugul Funerar, un foc subteran etern aflat sub centrul lui Black Sun, şi îl vor arde. Imediat ce e mistuit de flăcări, avatarul dispare din Metavers şi proprietarul său se poate conecta ca de obicei, creându-şi unul nou, în care să se foiască de colo-colo. Dar e de sperat că de acum înainte va fi mult mai prudent şi mult mai politicos.

Hiro îşi ridică privirea către cercul de avataruri care aplaudă, fluieră şi ovaţionează şi observă că toate pălesc, dispărând treptat. Întregul Black Sun pare acum o imagine proiectată pe un văl. De partea cealaltă a vălului strălucesc lumini puternice, care o acoperă. Pe urmă dispare cu desăvârşire.

Îşi scoate ochelarii şi se pomeneşte stând în picioare în parcarea U-Stor-It, ţinând în mână *katana* scoasă din teacă.

Soarele abia a asfinţit. În jurul lui sunt vreo două duzini de oameni, la mare distanţă, adăpostindu-se după maşinile parcate, de unde îi aşteaptă următoarea mişcare. Cei mai mulţi sunt destul de speriaţi, dar câţiva sunt evident excitaţi.

Vitaly Chernobyl stă în uşa deschisă a camerei lor de şase pe zece. Coafura lui e în contralumină. A fost pietrificată cu ajutorul unor albuşuri de ou şi al altor proteine. Aceste substanţe refractă lumina şi emit fragmente minuscule din spectru, un curcubeu năuc, din bucăţi. În clipa asta, computerul lui Hiro proiectează pe bucile lui Vitaly o imagine în miniatură a lui Black Sun. Vitaly se leagănă nesigur de pe un picior pe altul, de parcă într-un moment atât de timpuriu al zilei ar fi prea complicat să se sprijine pe amândouă în acelaşi timp şi nu s-ar fi decis încă pe care să-l întrebuinţeze.

– Mă ecranezi, spune Hiro.

– E timpul să plecăm, zice Vitaly.

– Tu-mi spui mie că e timpul să plecăm? Aştept de-o oră să te trezeşti.

Pe măsură ce Hiro se apropie, Vitaly îi priveşte nesigur sabia. Are ochii uscaţi şi înroşiţi şi buza de jos expune vederii un şancru cât o mandarină.

– Ai câştigat duelul cu sabia?

– Bineînţeles c-am câştigat duelu-n pana mea, răspunde Hiro. Sunt cel mai mare spadasin din lume.

– Şi tot tu ai făcut şi programul.

– Mda. Şi asta, încuviinţează Hiro.

După ce au sosit în Long Beach la bordul unuia dintre cargoboturile furate, pline cu refugiaţi din fosta Uniune Sovietică, Vitaly Chernobyl şi Meltdowns s-au răsfirat în evantai de-a lungul sudului Californiei, în căutarea unor întinderi de fier-beton cel puţin tot atât de vaste şi de sterpe ca acelea pe care le lăsaseră în urmă, la Kiev. Nu tânjeau de dorul meleagurilor natale. Aveau nevoie de un asemenea mediu ca să-şi poată practica arta.

Râul Los Angeles era un cadru natural. Şi era plin de poduri frumoase. N-aveau de făcut altceva decât să-i urmărească pe skateboarderi până în locurile secrete pe care le descoperiseră cu mult timp în urmă. Aceştia şi grupurile de fuzz-grunge nuclear prosperau în acelaşi mediu. Şi acolo merg acum Vitaly şi Hiro.

Vitaly are un Volkswagen Vanagon într-adevăr vechi, din soiul decapotabil, care se poate transforma într-o rulotă improvizată. Înainte de a-l întâlni pe Hiro Protagonist, locuia în el, plasându-l pe străzi sau în francize Snooze ’n’ Cruise. Proprietatea asupra Vanagonului e acum obiectul unor dispute, fiindcă Vitaly îi datorează lui Hiro mai mulţi bani decât valorează practic maşina. Aşa că o împart.

Merg acum făcând un ocol până în partea opusă a clădirii U-Stor-It, claxonând şi semnalizând cu farurile ca să pună pe fugă suta de copilaşi de pe rampa de încărcare. Ăsta nu-i teren de joacă, copii.

Înaintează cu atenţie pe un culoar larg, cerându-şi scuze din doi în doi centimetri, când păşesc peste mici tabere maiaşe, peste altare budiste şi peste sărăntoci albi drogaţi cu Vertigo, Apple Pie, Fuzzy Buzzy, Narthex, Mustard, şi aşa mai departe. Podeaua trebuie măturată: seringi folosite, flacoane de cocaină, linguri carbonizate, cozi de pipă. Sunt şi o grămadă de tuburi mici, de dimensiunea degetului mare al mâinii, din plastic transparent, cu capac roşu la un capăt. Ar putea fi flacoane de cocaină, dar au capacele încă puse, iar fumătorii de cocaină nu sunt atât de exigenţi încât să pună capacul unui flacon gol. Trebuie să fie ceva nou, despre care n-a auzit Hiro, un echivalent din domeniul recipientelor pentru droguri al cutiei din spumă poliuretanică pentru burgeri McDonald’s.

Se strecoară printr-o ieşire de incendiu într-o altă secţiune a clădirii U-Stor-It, care seamănă leit cu cealaltă (în America toate lucrurile arată la fel, trecerea dintr-un loc într-altul se face fără niciun fel de tranziţie). Vitaly e proprietarul celui de-al treilea compartiment de pe dreapta, un mic spaţiu de unu şi jumătate pe trei, acum folosit într-adevăr în scopul căruia i-a fost destinat: depozitare. Vitaly se apropie de uşă şi încearcă să-şi aducă aminte cifrul, ceea ce implică o anumită doză de presupuneri aleatoare. În cele din urmă, lacătul cedează cu un pocnet. Vitaly trage zăvorul şi deschide uşa, trasând un semicerc

în mijlocul accesoriilor drogaţilor. O mare parte a încăperii de unu şi jumătate pe trei e ocupată de două cărucioare de mână mari, cu câte patru roţi, pline vârf cu difuzoare şi amplificatoare.

Hiro şi Vitaly împing cărucioarele spre rampa de încărcare, pun totul în Vanagon, apoi duc cărucioarele înapoi, în compartimentul lor. Teoretic, cărucioarele sunt proprietatea comunităţii, dar nimeni nu crede asta.

Drumul până la scena concertului e lung şi devine încă şi mai lung fiindcă Vitaly respinge viziunea tehnocentristă din Los Angeles asupra universului, conform căreia Viteza e Dumnezeu, preferând să nu intre în miezul lucrurilor şi să meargă cu cincizeci şi cinci de kilometri pe oră. Nici traficul nu e grozav. Aşa că Hiro îşi cuplează calculatorul la brichetă, îşi pune ochelarii şi intră în Metavers.

Nu mai e conectat la reţea prin cablul de fibră optică, prin urmare trebuie să comunice cu lumea exterioară numai prin intermediul undelor radio, care sunt mult mai lente şi mai puţin demne de încredere. Să meargă la Black Sun n-ar fi realist – ar arăta groaznic şi tot aşa i-ar suna şi vocea, iar ceilalţi clienţi l-ar privi ca pe un soi de alb-negru. Dar nu e nicio problemă dacă se duce în biroul lui, generat din măruntaiele propriului calculator, care îi stă în poală; pentru asta nu e nevoie să comunice cu lumea exterioară.

Se materializează în birou, în frumoasa lui căsuţă din vechiul cartier al hackerilor, aflat chiar lângă Stradă. E pe de-a-ntregul japoneză: podeaua e acoperită cu rogojini tatami. Biroul e o placă mare şi roşie de mahon, tăiată grosolan cu fierăstrăul. Lumina difuză, argintie, e filtrată prin pereţii din hârtie de orez. Un panou din faţa lui glisează, dând la iveală o grădină desăvârşită de un izvor ce susură şi de păstrăvi cap de oţel, care sar din când în când din apă după muşte. Tehnic vorbind, iazul ar trebui să fie plin de crapi, dar Hiro e destul de american ca să considere crapii nişte dinozauri necomestibili ce stau pe fundul apei şi mănâncă deşeurile din canalizare.

A apărut şi ceva nou: un glob de dimensiunile unui grapefruit, o reproducere a planetei Pământ executată cu o minuţiozitate desăvârşită, atârnând în spaţiu la o lungime de braţ dinaintea ochilor lui. Hiro a auzit despre el, dar nu l-a mai văzut niciodată. E un soft al CIC-ului, numit, simplu, Terra. E interfaţa utilizator folosită de CIC ca să nu piardă din vedere nici măcar un singur bit din informaţiile spaţiale pe care le posedă – hărţile, datele meteo, schiţele arhitectonice şi tot ce ţine de supravegherea prin satelit.

După socotelile lui Hiro, dacă se descurca într-adevăr bine în afacerea cu informaţii, era posibil să strângă în câţiva ani o sumă suficientă ca să se aboneze la Terra şi să aducă în biroul lui un asemenea obiect. Acum e dintr-odată acolo, gratis. Singura explicaţie e c-a apărut odată cu ceea ce i-a dat Juanita.

Dar începe cu începutul. Cardul Babel/Infocalipsă e încă în buzunarul avatarului. Îl scoate.

Unul dintre panourile din hârtie de orez din care sunt făcuţi pereţii biroului lui glisează, dând naştere unei deschideri. Hiro vede de cealaltă parte o cameră mare, slab luminată, care n-a fost acolo până atunci; după toate aparenţele, Juanita a pătruns înăuntru, adăugându-i casei sale şi o anexă importantă. În birou intră un bărbat.

Demonul Bibliotecar e un tip bărbos de cincizeci şi ceva de ani, cu înfăţişare plăcută, cu părul argintiu şi ochi de un albastru strălucitor, cu un pulover anchior peste cămaşa de lucru şi cu cravată dintr-o ţesătură de lână aspră, cu aspect de tweed. Deşi nu e decât o subrutină, are motive să fie bine dispus; se poate mişca prin mulţimea aproape infinită a informaţiilor din Bibliotecă agil ca un păianjen care dansează pe o plasă imensă, din referinţe încrucişate. Bibliotecarul e singura componentă a softului CIC care costă chiar mai mult decât Terra; singurul lucru pe care-l poate face e să gândească.

– Da, domnule, spune el.

E plin de zel fără să fie supărător de vesel; îşi încleştează mâinile la spate, se apleacă uşor în faţă, legănându-se pe călcâie, îşi înalţă sprâncenele deasupra ochelarilor cu jumătăţi de lentile şi aşteaptă.

– Babel e un oraş din Babilon, nu?

– *A fost* un oraş legendar, răspunde Bibliotecarul. Babel e denumirea biblică a Babilonului. Cuvântul e de origine semitică; Bab înseamnă poartă şi El înseamnă Dumnezeu, deci Babel este „Poarta lui Dumnezeu”. Dar e, probabil, şi cumva onomatopeic, imitând vorbirea într-o limbă de neînţeles. Biblia e plină de calambururi.

– Au construit un turn către Ceruri şi Dumnezeu l-a năruit.

– Asta e o antologie de concepţii greşite frecvente. Dumnezeu nu i-a făcut nimic Turnului în sine. „Şi a zis Domnul: «Iată, toţi sunt de un neam şi o limbă au şi iată ce s-au apucat să facă şi nu se vor opri de la ceea ce şi-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să Ne pogorâm şi să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul.» Şi i-a împrăştiat Domnul de acolo în tot pământul şi au încetat de a mai zidi cetatea şi turnul. De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pământului.”[45] Cartea Facerii 11:6–9, Versiunea Standard Revizuită.

– Prin urmare, Turnul n-a fost dărâmat. Construcţia a fost pur şi simplu întreruptă.

– Corect. N-a fost dărâmat.

---

45 Traducerea tuturor citatelor din Biblie a fost preluată din *Biblia sau Sfânta Scriptură,* editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997.

– Dar e o abureală.
– Abureală?
– Se poate dovedi că nu e adevărat. Juanita e de părere că în Biblie nu există nimic despre care se poate dovedi că este sau că nu este adevărat. Pentru că, dacă se poate dovedi că este un neadevăr, atunci Biblia e o minciună, iar dacă se poate dovedi că e adevărat, atunci existenţa lui Dumnezeu este dovedită şi nu mai rămâne loc pentru credinţă. Se poate dovedi că povestea Turnului Babel nu este adevărată, pentru că, dacă au construit un turn către Ceruri şi Dumnezeu nu l-a năruit, atunci undeva ar trebui să mai existe încă turnul, sau măcar nişte rămăşiţe vizibile.
– Faceţi presupunerea că era foarte înalt bazându-vă pe o expresie scoasă din uz. Turnul este descris, textual, drept unul „al cărui vârf să ajungă până la cer”. Vreme de mai multe secole, s-a considerat că asta se referea la înălţimea atât de mare încât vârful ajungea la cer. Dar în ultimul veac, când au fost dezgropate adevăratele zigurate babiloniene, s-a descoperit că pe vârfurile lor sunt gravate diagrame astrologice – imagini ale cerului.
– Aa. OK, deci *adevărata* poveste vorbeşte despre construirea unui turn cu diagrame cereşti. Ceea ce e mult mai plauzibil decât un turn care ajunge la cer.
– Mai mult decât plauzibil, îi reaminteşte Bibliotecarul. Asemenea construcţii au fost descoperite efectiv.
– Oricum, spuneai că, atunci când Dumnezeu s-a mâniat şi a coborât la ei, nu a fost afectat turnul în sine. Însă au oprit construcţia din cauza unui dezastru informaţional – n-au mai putut vorbi unii cu alţii.
– Dezastru e un termen astrologic, care înseamnă „astru nefast”, subliniază Bibliotecarul. Îmi cer scuze – datorită structurii mele interne, mă dau în vânt după orice *non sequitur*[46].
– E OK, serios, spune Hiro. Eşti un soft foarte decent. Apropo, cine te-a scris?
– În cea mai mare, mă scriu singur, răspunde Bibliotecarul. Adică am o abilitate înnăscută de a învăţa din experienţă. Însă această caracteristică mi-a fost înscrisă iniţial în program de creatorul meu.
– Cine te-a creat? Poate-l cunosc, zice Hiro. Cunosc o mulţime de hackeri.
– N-am fost conceput, *per se,* de un hacker profesionist, ci de un cercetător din Biblioteca Congresului, care-a învăţat programare de unul singur. S-a dedicat problemei des întâlnite a sortării unei cantităţi enorme de detalii irelevante, cu intenţia de a descoperi informaţii preţioase, semnificative. Se numea doctorul Emanuel Lagos.

---

46 „Nu reiese” (în lb. latină) – concluzia nu reiese din premise.

– Numele mi-e cunoscut, spune Hiro. Deci a fost un soi de meta-bibliotecar. E ciudat, aveam impresia c-a fost unul dintre vechii spioni CIA care tăiau frunză la câini la CIC.

– N-a lucrat niciodată pentru CIA.

– OK. Hai să rezolvăm câte ceva. Caută toate informaţiile gratuite din Bibliotecă în care se regăseşte numele L. Bob Rife şi aranjează-le în ordine cronologică. Aici cuvântul-cheie e „gratuit”.

– Televiziunea şi ziarele, domnule, da. O clipă, domnule, zice Bibliotecarul.

Se răsuceşte pe călcâie şi iese mergând pe tălpi de crep. Hiro îşi îndreaptă atenţia spre Terra.

Nivelul de detaliere e fantastic. Rezoluţia, claritatea, aspectul în sine, îi dau de înţeles, lui şi oricui altcuiva se pricepe la calculatoare, că acest program e extraordinar, că merită toată atenţia.

Nu e vorba numai de continente şi de oceane. Arată exact aşa cum ar arăta Pământul privit dintr-un punct chiar deasupra Los Angelesului, de pe o orbită geostaţionară, completat cu sistemele de observaţie meteorologică – răsucirea amplă a galaxiei de nori, plutind chiar deasupra suprafeţei globului şi aruncând umbre cenuşii peste oceane, calotele polare, subţiindu-se şi fragmentându-se când pătrund în mări. O jumătate a globului e luminată de soare, cealaltă e întunecată. Terminatorul – linia dintre noapte şi zi – tocmai a trecut peste L.A. şi se târăşte acum de-a latul Pacificului, mergând către vest.

Totul se petrece cu încetinitorul. Dacă priveşte destul de mult norii, Hiro îi vede schimbându-şi forma. Se pare că pe Coasta de Est e o noapte senină.

Ceva îi atrage atenţia, mişcându-se rapid pe suprafaţa globului. Se gândeşte că trebuie să fie un ţânţar. Dar în Metavers nu sunt ţânţari. Încearcă să-şi focalizeze privirea asupra lui. Trimiţând raze laser de mică intensitate care-i ricoşează de cornee, calculatorul sesizează schimbarea şi Hiro icneşte când are impresia că plonjează către suprafaţa globului, ca un astronaut ce se plimbă prin spaţiu şi care tocmai a căzut de pe poteca sa orbitală. Când reuşeşte în sfârşit să-şi recapete controlul, se află la numai câteva sute de kilometri deasupra pământului, privind în jos, către un grup compact de nori, şi zăreşte ţânţarul alunecând pe sub el. E un satelit CIC, care se roteşte de la nord către sud, pe o orbită polară joasă.

– Informaţiile dumneavoastră, domnule, spune Bibliotecarul.

Hiro tresare şi îşi ridică privirea. Terra oscilează, lăsându-se în jos şi dispărând din câmpul lui vizual, şi iată-l pe Bibliotecar, stând în faţa biroului şi întinzându-i un hipercard. Ca orice Bibliotecar din Realitate, demonul se poate mişca fără să i se audă paşii.

– Poţi să faci ceva mai mult zgomot când mergi? Eu tresar din

orice, zice Hiro.

– S-a rezolvat, domnule. Scuzele mele.

Hiro întinde mâna după hipercard. Bibliotecarul face o jumătate de pas înainte şi se înclină spre el. De data asta, piciorul lui atinge rogojina tatami cu un zgomot discret şi Hiro aude zgomotul alb al cracului pantalonului care îi alunecă pe picior.

Ia hipercardul şi îl priveşte. Partea din faţă poartă titlul:

Rezultatele căutării în Bibliotecă
pentru:
Rife, Lawrence Robert, 1948.

Răsuceşte cardul în mână. Partea din spate e împărţită în câteva zeci de pictograme de dimensiunea unei unghii. Unele sunt imagini minuscule ale primelor pagini din ziare. Multe sunt dreptunghiuri colorate, strălucitoare; ecrane de televizor miniaturale, reproducând clipuri video.

– E imposibil, spune Hiro. Sunt într-o furgonetă VW, OK? Sunt cuplat la reţea printr-o conexiune celulară. Nu puteai muta atât de multe materiale video în calculatorul meu într-un timp atât de scurt.

– N-a fost necesar să mut nimic, explică Bibliotecarul. Toate informaţiile video despre L. Bob Rife au fost colectate de doctorul Lagos şi introduse în pachetul Babel/Infocalipsa, pe care-l aveţi încărcat în sistem.

– Aa.

Capitolul 14

Hiro fixează cu privirea televizorul miniatural din colţul din stânga sus al cardului. Ecranul se măreşte, apropiindu-se de el, până când atinge dimensiunile unui aparat de joasă definiţie, cu diagonala de treizeci de centimetri, plasat la o distanţă de o lungime de braţ. Pe urmă clipul video începe să se deruleze. E înregistrarea filmată, de proastă calitate, pe peliculă de opt milimetri, a unui joc de fotbal între liceeni, din anii şaizeci. Fără sonor.

– Ce-i cu meciul ăsta?

– Odessa, Texas, 1965, răspunde Bibliotecarul. L. Bob Rife e fundaş, numărul opt, în echipament de culoare închisă.

– Sunt mai multe amănunte decât îmi e necesar. Poţi face rezumatul câtorva dintre chestiile astea?

– Nu. Dar le pot lista pe scurt conţinutul. În pachet sunt incluse unsprezece meciuri de fotbal între licee. În ultimul lui an de liceu, Rife a făcut parte din grupul de rezerve al echipei statului Texas. Pe urmă a mers la Universitatea Rice, cu o bursă academică, şi a intrat în echipa de fotbal, aşa că mai sunt şi paisprezece înregistrări ale meciurilor din facultate. Rife a studiat în principal comunicaţiile.

– Pare destul de logic, dacă te gândeşti ce-a ajuns.

– A ajuns reporter sportiv de televiziune pe piaţa din Houston, aşa că există şi patruzeci de ore de film din perioada aceea – bineînţeles că mai ales versiuni care n-au fost difuzate. După doi ani de activitate în acest domeniu, Rife a intrat în afaceri alături de stră-unchiul lui, un bancher cu rădăcini în industria petrolieră. Pachetul conţine câteva articole de ziar pe această temă, care, după cum am remarcat citindu-le, au puncte comune în privinţa textului, ceea ce înseamnă că s-au inspirat din aceeaşi sursă.

– O declaraţie de presă.

– Pe urmă n-a mai apărut nimic, vreme de cinci ani.

– Punea ceva la cale.

– După care începem să găsim mai multe articole, mai ales în secţiunea religioasă a ziarelor din Houston, cu detalii legate de contribuţiile băneşti ale lui Rife în folosul mai multor organizaţii.

– Toate astea mi-au sunat a rezumat. Credeam că nu poţi face rezumate.

– Într-adevăr, nu pot. Am reprodus rezumatul făcut recent de doctorul Lagos pentru Juanita Marquez, în prezenţa mea, când treceau în revistă aceleaşi informaţii.

– Continuă.

– Rife a donat 500$ pentru Biserica din Highlands a Botezului prin Foc, prim-ministru reverendul Wayne Bedford; 2.500$ pentru Liga Tineretului Penticostal din Bayside, preşedinte reverendul Wayne Bedford; 150.000$ pentru Biserica Penticostală a Noii Trinităţi,

fondator şi patriarh reverendul Wayne Bedford; 2.300.000$ pentru Colegiul Biblic Rife, rector şi şef al departamentului de teologie reverendul Wayne Bedford; 20.000.000$ pentru departamentul de arheologie al Colegiului Biblic Rife, plus 45.000.000$ pentru departamentul de astronomie şi 100.000.000$ pentru cel de ştiinţă a calculatoarelor.

– Toate aceste donaţii au fost făcute înainte de hiperinflaţie?

– Da, domnule. Au fost, cum se spune, bani adevăraţi.

– Individul ăsta, Wayne Bedford – e acelaşi Reverend Wayne care conduce Reverend Wayne's Pearly Gates?

– Acelaşi.

– Vrei să spui că Rife deţine posesiunile reverendului Wayne?

– Deţine majoritatea acţiunilor Asociaţiilor Pearly Gates, concernul internaţional care conduce întregul lanţ numit Reverend Wayne's Pearly Gates.

– OK, să continuăm selecţia acestor informaţii, spune Hiro.

Se uită cu atenţie pe deasupra ochelarilor ca să se asigure că Vitaly n-a ajuns încă în apropierea locului concertului, după care plonjează înapoi şi continuă să treacă în revistă clipurile video şi articolele de ziar rezumate de Lagos.

De-a lungul aceloraşi ani în care îşi face donaţiile către reverendul Wayne, Rife apare din ce în ce mai frecvent în rubricile de afaceri, mai întâi în ziarele locale şi apoi în *The Wall Street Journal* şi în *New York Times.* Există un flux puternic de publicitate – plantată evident în scopul promovării relaţiilor cu publicul – după încercarea japonezilor de a-şi folosi reţeaua de tip old-boy[47] pentru a-l exclude de pe piaţa lor de comunicaţii, motiv pentru care s-a îndreptat către publicul american, cheltuind zece milioane de dolari într-o campanie prin care să-l convingă că japonezii erau nişte intriganţi duplicitari. Urmează o copertă triumfală a revistei *The Economist* şi un articol corespunzător, după ce japonezii au fost în sfârşit înfrânţi şi i-au permis să preia controlul pieţei de fibre optice din ţara lor şi, prin extensie, din cea mai mare parte a estului Asiei.

În cele din urmă, încep să apară exemplificări ale stilului său de viaţă. L. Bob Rife îi dă de înţeles agentului său de publicitate că vrea să-şi arate o faţă mai umană. Există un program de jurnalism dedicat personalităţilor în cadrul căruia apare un articol laudativ despre Rife, după ce achiziţionează un iaht nou, din rezervele excedentare ale guvernului Statelor Unite.

L. Bob Rife, ultimul monopolist gen secolul al nouăsprezecelea, este înfăţişat consultându-şi decoratorul în cabina căpitanului. Nu

---

47 Vechiul prieten, denumire dată reţelelor exclusiviste de ajutor reciproc ale anumitor grupuri – de exemplu, foşti colegi de şcoală sau de facultate.

arată rău, dacă ţii cont că Rife a cumpărat iahtul de la Marina Militară, dar pentru el aspectul nu e suficient de texan. Vrea ca toată partea interioară să fie distrusă şi reconstruită. Urmează instantanee cu Rife strecurându-şi trupul de taur prin culoarele înguste şi pe scările abrupte ale navei – un decor de un cenuşiu monoton, tipic pentru Marină, care, îl asigură el pe intervievator, va căpăta o înfăţişare mult mai elegantă.

– Ştiţi, despre Rockefeller se povesteşte că, atunci când şi-a cumpărat un iaht, a ales unul destul de mic, de vreo douăzeci de metri lungime. Mic după standardele vremii. Şi, când a fost întrebat de ce şi-a luat un iaht mititel, s-a uitat pur şi simplu la tipul respectiv şi a spus: „Ce credeţi că sunt eu, un Vanderbilt[48]?” Ha! Oricum, bine-aţi venit la bordul iahtului meu.

L. Bob Rife spune asta stând pe imensa platformă deschisă a unui ascensor, alături de intervievator şi de întreaga echipă de cameramani. Ascensorul urcă. Pacificul se vede în fundal, în timp ce Rife îşi rosteşte ultima parte a replicii, ascensorul ajunge brusc la capătul de sus al cursei, aparatul de filmat se roteşte, şi ne uităm în lungul punţii fostului portavion *Enterprise,* fosta proprietate a Marinei Militare a Statelor Unite, acum iahtul personal al lui L. Bob Rife, care a învins atât Sistemul Defensiv al Generalului Jim cât şi Securitatea Globală a Amiralului Bob după o licitaţie furibundă. L. Bob Rife admiră vastul spaţiu deschis al punţii plate de zbor a portavionului, asemănându-l cu anumite zone ale Texasului. Sugerează că ar fi amuzant să acopere o parte cu pământ şi să crească acolo vite.

O altă schiţă biografică, una scurtă, pentru o reţea de afaceri, după toate aparenţele realizată ceva mai târziu: înapoi pe *Enterprise,* unde biroul căpitanului a fost reconstruit în mod substanţial. L. Bob Rife, stăpân de Bandă-de-Frecvenţă, stă în spatele biroului său, în timp ce i se epilează mustaţa cu ceară. Nu aşa cum îşi epilează femeile picioarele. Curba e îndulcită, reconstruită. Epilatoarea e o asiatică foarte scundă, care lucrează cu atâta delicateţe încât nici măcar nu-l deranjează când vorbeşte, mai ales despre eforturile sale de a-şi extinde reţeaua de cablu TV în toată Coreea şi apoi în China, conectând-o cu linia principală, din fibră optică, ce străbate Siberia şi trece peste Urali.

– Da, ştiţi, munca unui monopolist nu se încheie niciodată. Nu există ceva numit monopolul perfect. Se pare că niciodată nu poţi obţine ultima zecime de procent.

– Guvernul din Coreea nu e încă puternic? Probabil aveţi probleme

---

48 Cornelius Vanderbilt (1794–1877), antreprenor bancher, constructor de căi ferate şi de nave maritime, unul dintre cei mai bogaţi oameni din istorie.

cu legislaţia locală.

L. Bob Rife râde.

– Ştiţi, urmărirea legiuitorilor guvernamentali în timp ce se străduiesc să ţină pasul cu lumea e sportul meu preferat. V-aduceţi aminte cum a fost când au distrus Ma Bell?

– Foarte vag.

Reportera are cel mult douăzeci şi cinci de ani.

– Dar ştiţi ce-a fost, nu?

– Monopolul comunicaţiilor vocale.

– Exact. Erau în aceeaşi branşă cu mine. Industria informaţiilor. Transmiteau conversaţiile telefonice pe cabluri minuscule de cupru, una câte una. Guvernul i-a distrus – chiar în timp ce eu puneam bazele francizelor de televiziune prin cablu în treizeci de state. Ha! Vă vine să credeţi? Ca şi cum ar fi găsit o metodă de adaptare a cailor în timp ce intrau în scenă automobilele alimentate cu produse petroliere şi aeroplanele.

– Dar sistemul de cablu TV şi sistemul comunicaţiilor telefonice nu sunt la fel.

– În stadiul acela nu, fiindcă nu era decât un sistem local. Dar, odată ce extinzi sistemele locale în întreaga lume, nu mai trebuie decât să le conectezi între ele şi ai o reţea globală. Tot atât de vastă ca sistemul telefonic. Cu excepţia faptului că ăsta transportă informaţiile de zece mii de ori mai repede. Transmite imagini, sunete, date, orice altceva vă mai trece prin cap.

Un truc nemascat în privinţa relaţiilor cu publicul, o jumătate de oră de reclame TV care nu-şi propun nimic altceva decât să-i permită expunerea versiunii lui L. Bob Rife într-o anumită privinţă. Se pare că o parte dintre programatorii lui Rife, oamenii care îi menţin sistemele în funcţiune, au format o asociaţie – despre care hackerii n-au auzit nimic – şi l-au dat în judecată pe Rife, pretinzând că instalase în locuinţele lor sisteme de urmărire audio şi video, că de fapt îi supraveghea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi că îi hărţuise şi îi ameninţase pe unii dintre programatorii care făceau ceea ce numea el „alegeri inacceptabile în privinţa stilului de viaţă”. De exemplu, una dintre programatoarele sale, care într-o noapte făcuse sex oral cu soţul ei în propriul dormitor, fusese chemată în dimineaţa următoare de Rife, care o numise târâtură şi sodomită şi îi ceruse să-şi elibereze biroul. Publicitatea negativă a acestui fapt l-a deranjat atât de mult pe Rife încât a simţit nevoia să investească din nou câteva milioane în relaţiile cu publicul.

– Eu fac comerţ cu informaţii, îi spune el pseudoreporterului servil şi linguşitor care îl „intervievează”.

Stă în biroul lui din Houston, părând mai stilat decât de obicei.

– Toate programele de televiziune ajung la consumatorii din întreaga lume prin intermediul meu. Majoritatea informaţiilor transmise din baza de date a CIC-ului şi către ea trec prin reţelele mele. Metaversul – întreaga Stradă – există mulţumită unei reţele pe care o deţin şi o controlez. Dar asta înseamnă, dacă vreţi să-mi urmăriţi puţin raţionamentul, că un programator din subordinea mea, care lucrează cu aceste informaţii, manipulează o putere imensă. Informaţiile ajung în creierul său. Şi rămân acolo. Îl însoţesc când pleacă seara acasă. I se amestecă în vise, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbeşte cu soţia lui despre ele. Şi, fir-ar să fie, n-are niciun drept asupra acestor informaţii. Dacă aş avea o fabrică de automobile, nu i-aş lăsa pe muncitori să plece cu maşinile acasă sau să-mprumute unelte. Însă fac asta zilnic, la ora cinci, când hackerii mei pleacă de la serviciu către casă. Pe vremuri, când hoţii de vite erau spânzuraţi, ultimul lucru pe care-l făceau condamnaţii era să se scape-n pantaloni. Înţelegeţi, era semnul esenţial că pierduseră controlul asupra propriului trup, că erau pe cale să moară. Vă daţi seama, prima funcţie a oricărei organizaţii este controlul propriilor sfinctere. Noi nu facem nici măcar asta. Aşa că ne ocupăm de rafinarea tehnicilor noastre de management astfel încât să putem controla aceste informaţii, indiferent unde s-ar afla – pe hard discurile noastre sau chiar în capetele programatorilor noştri. Ei, nu pot să spun mai multe pentru că îmi fac griji în privinţa concurenţei. Dar speranţa mea arzătoare este că, peste cinci sau zece ani, acest gen de lucruri nici măcar nu va mai reprezenta o problemă.

Un episod de o jumătate de oră dintr-un program de noutăţi ştiinţifice, de data asta tratând noul şi controversatul subiect al infoastronomiei, descoperirea semnalelor radio sosite din alte sisteme solare. L. Bob Rife era direct interesat de subiect; pe măsură ce o serie de guverne naţionale şi-au scos la licitaţie posesiunile, a cumpărat un şir de radio-observatoare şi le-a interconectat, folosindu-se de legendara sa reţea de fibră optică, transformându-le într-o singură antenă gigantică, de dimensiunile întregului Pământ. Scanează cerul douăzeci şi patru de ore pe zi, în căutarea unor unde radio care să aibă o semnificaţie – unde radio purtând informaţiile emise de alte civilizaţii. Şi din ce motiv, întreabă intervievatorul – un profesor renumit de la MIT[49] – din ce motiv îl interesa pe un simplu petrolist o asemenea urmărire abstractă, pretenţioasă?

– Tocmai am obţinut monopolul asupra acestei planete.

Rife îşi rosteşte replica vorbind pe nas, într-un stil incredibil de

---

49 Massachusetts Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

sardonic şi de zeflemitor, cu accentul exagerat al cowboy-ului care are bănuiala că un yankeu savant îl priveşte de sus.

O altă ştire, una care pare să fi fost transmisă cu câţiva ani mai târziu. Suntem din nou pe *Enterprise,* însă atmosfera e iarăşi diferită. Puntea superioară a fost transformată în tabără de refugiaţi în aer liber. Mişună de locuitori ai Bangladesh-ului pe care i-a adunat din Golful Bengal după ce ţara lor a fost înghiţită de ocean ca urmare a unei serii de inundaţii masive, provocate de despăduririle din amonte, din India – război hidrologic. Camera panoramează, privind dincolo de marginea punţii de zbor şi, mult mai jos de ea, vedem începuturile Plutei: o colecţie relativ restrânsă, câteva sute de bărci care s-au agăţat de *Enterprise,* sperând că vor avea parte de o traversare gratuită a oceanului, până în America.

Rife merge printre oameni, împărţindu-le copiilor mici benzi desenate cu subiecte biblice şi sărutări. Ei se îngrămădesc în jurul lui cu zâmbete largi, lipindu-şi palmele una de alta şi înclinându-se. Rife se înclină la rândul său, cu multă stângăcie, dar pe faţa lui nu se vede nicio urmă de voioşie. E extrem de serios.

– Domnule Rife, ce părere aveţi despre persoanele care susţin că faceţi toate astea ca autoextindere a acţiunilor publicitare printr-o ştire de senzaţie?

– La naiba, dacă mi-aş acorda timp ca să am câte o părere despre orice, n-aş mai apuca să fac nimic altceva, răspunde L. Bob Rife. Ar trebui să-i întrebaţi pe oamenii ăştia ce părere au.

– Vreţi să spuneţi că acest program de ajutorare a refugiaţilor n-are nimic de-a face cu imaginea dumneavoastră publică?

– Nu are. Ui…

Urmează o tăietură de la montaj şi apare reporterul, vorbind cu pompă în faţa camerei. Rife era pe punctul de a ţine o predică, intuieşte Hiro, dar a fost exclusă.

Însă unul dintre adevăratele puncte de glorie ale Bibliotecii e deţinerea unui număr foarte mare de scene care n-au fost date publicităţii. Fiindcă simplul fapt că o porţiune dintr-o bandă video n-a fost niciodată inclusă într-un program difuzat nu înseamnă că informaţia ar fi lipsită de valoare. CIC şi-a înfipt de mult degetele în bibliotecile cu înregistrări video ale reţelelor. Toate acele informaţii nedifuzate – milioane de ore de filmare – încă n-au fost încărcate în bibliotecă în format numeric. Dar poţi trimite o cerere şi CIC îţi va pune pe raft banda dorită şi o va rula.

Lagos a făcut-o deja. Banda e aici.

– Nu are. Uitaţi-vă. Pluta e un eveniment mediatic. Dar într-un sens mult mai profund şi mai general decât v-aţi putea imagina.

– Aha.

– E creat de media, prin faptul că, fără media, oamenii n-ar şti că s-a petrecut, refugiaţii nu ar ieşi în larg şi nu s-ar agăţa de asta aşa cum o fac. Şi susţine media. Creează o mulţime de fluxuri informaţionale – filme, reportaje – ştiţi.

– Prin urmare, vă creaţi propriul eveniment de ştiri ca să câştigaţi bani datorită fluxului informaţional pe care îl generează? întreabă reporterul, încercând cu disperare să-l urmărească.

Tonul vocii lui spune că toată discuţia nu e decât o irosire a peliculei. Atitudinea lui plictisită sugerează că nu e pentru prima oară când Rife se îndepărtează de subiect, lansându-se pe o tangentă bizară.

– În parte. Dar asta nu e decât o explicaţie extrem de grosolană. Adevărul e cu mult mai profund. Probabil aţi auzit spunându-se că Industria se hrăneşte cu biomasă, ca o balenă care filtrează planctonul din mare.

– Da, am auzit expresia.

– Îmi aparţine. Eu am inventat-o. Ştiţi, o asemenea expresie e exact ca un virus – e o informaţie – informaţiile se răspândesc trecând de la un om la altul. Ei bine, rolul Plutei este să aducă mai multă biomasă. Să reînnoiască America. Cele mai multe ţări sunt statice, nu trebuie să facă nimic altceva decât să aducă pe lume copii. Însă America e ca o maşină mare, veche, care zăngăneşte şi scoate fum şi care hodorogeşte prin peisaj, adunând şi mâncând tot ce vede în faţa ochilor. Lasă în urmă o dâră de gunoi de un kilometru lăţime. Are întotdeauna nevoie de mai mult combustibil. Aţi citit vreodată povestea despre labirint şi minotaur?

– Bineînţeles. S-a petrecut în Creta, nu?

Reporterul nu răspunde decât din sarcasm; nu-i vine să creadă că ascultă asta, vrea să zboare înapoi, la Los Angeles, ieri.

– Da. În fiecare an, grecii erau obligaţi să plătească drept tribut câteva fecioare, pe care le trimiteau în Creta. Pe urmă regele le ducea în labirint, iar minotaurul le mânca. Citeam asta când eram copil şi mă-ntrebam cine naiba erau tipii ăia din Creta, ca să sperie pe oricine altcineva atât de cumplit încât să-şi trimită cu umilinţă copiii, pentru a fi mâncaţi. Trebuie să fi fost nişte nemernici josnici. Acum privesc toată povestea dintr-o altă perspectivă. America se uită probabil la aceşti mici pederaşti amărâţi de acolo, de jos, aşa cum se uita Creta la nenorociţii de fraieri greci. Excepţie făcând faptul că aici nu e implicată nicio constrângere. Oamenii de jos îşi dau copiii de bunăvoie. Îi trimit cu milioanele în labirint ca să fie mâncaţi. Industria se hrăneşte cu ei şi scuipă apoi imagini, se foloseşte de reţelele mele ca să trimită în exterior, înapoi, la aceşti oameni, filme şi programe de televiziune, imagini ale bogăţiei şi ale unor lucruri exotice care le depăşesc cele mai fanteziste vise, ceva la care să aspire. Şi ăsta e

rolul Plutei. Nu e decât un vechi şi imens zăcământ de plancton.

Reporterul renunţă în sfârşit să se mai poarte ca un reporter, începe pur şi simplu să-l critice pe faţă pe L. Bob Rife. S-a săturat de individul ăsta.

– E dezgustător. Nu-mi vine să cred că vă gândiţi aşa la oameni.

– Rahat, băiete, n-o mai face pe deşteptu'. Nimeni nu-i mâncat de-adevăratelea. E doar o figură de stil. Vin aici, capătă slujbe decente, îşi cumpără un grătar Weber şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţe. Ce-i rău în asta?

Rife e furios. Ţipă. În spatele lui, bangladeshienii îi preiau vibraţiile nervoase şi încep şi ei să se agite. Unul dintre ei, un bărbat incredibil de sfrijit, cu o mustaţă lungă, pe oală, aleargă în faţa camerei şi începe să strige:

– A ma la ge zen ba dam gal nun ka aria su su na an da…

Sunetul trece la vecini, răspândindu-se ca un val de-a lungul punţii de zbor.

– Opriţi, spune reporterul, întorcându-se spre cameră, întrerupeţi şi gata. Brigada Bâlbâită a luat-o de la capăt.

Sunetul constă acum în vocile a o mie de oameni, vorbind în limbi necunoscute, în spatele chicotelilor ascuţite ale lui L. Bob Rife, care sună prosteşte.

– Asta-i miracolul limbilor, zbiară el, acoperind zarva, înţeleg fiecare cuvinţel pe care-l spun oamenii ăştia. Tu-nţelegi, frate?

– Hei! Decuplează-te, partenerule!

Hiro îşi ridică ochii de pe card. În afară de Bibliotecar, în birou nu mai e nimeni.

Imaginea se defocalizează, se înalţă brusc şi dispare din câmpul lui vizual. Hiro se uită la parbrizul Vanagonului. Cineva – nu Vitaly – tocmai i-a smuls ochelarii de pe faţă.

– Sunt aci, afară, cap-cu-ochelari[50]!

Hiro se uită pe geam. E Y.T., care se ţine cu o mână de partea laterală a camionetei şi are în cealaltă ochelarii lui.

– Stai prea mult conectat, spune ea. Încearcă niţică Realitate, omule.

– Acolo unde mergem, riposteazǎ Hiro, o s-avem parte de mai multă Realitate decât doza cu care mă pot descurca.

* * *

Pe măsură ce Hiro şi Vitaly se apropie de pasajul superior al autostrăzii pe care va avea loc concertul din seara asta, fierul care se găseşte din belşug în Vanagon atrage MagnaPonerii aşa cum atrage o

---

50 Aluzie la serialul de desene animate *Digimon,* unde există întotdeauna un personaj cu ochelari pe vârful capului.

prăjitură cu cremă gândacii de bucătărie. Dacă ar şti că în furgonetă se află Vitaly Chernobyl în persoană, ar înnebuni, ar opri motorul maşinii. Însă deocamdată ponează orice s-ar putea îndrepta către locul concertului.

Când ajung mai aproape de pasaj, mulţimea skateboarderilor e atât de numeroasă şi de densă încât încercarea de a conduce mai departe devine o cauză pierdută. E ca şi cum ţi-ai pune bocanci cu crampoane şi ai încerca să mergi printr-o cameră plină cu căţeluşi. Sunt nevoiţi să-şi croiască drum claxonând şi semnalizând cu farurile.

În cele din urmă reuşesc să ajungă pe platforma semitrailerului care e scena concertului din seara asta. Alături e un alt semitrailer, plin cu amplificatoare şi cu alte echipamente de sunet. Şoferii, o minoritate oprimată alcătuită din două persoane, s-au retras în cabina camionului cu echipamente, fumând şi plimbându-şi privirile peste mulţimea de skateboarderi, inamicii lor juruiţi din lanţul trofic al autostrăzii. Nu vor ieşi de-acolo de bunăvoie mai devreme de cinci dimineaţa, când drumul va fi liber.

Alţi doi membri ai formaţiei Meltdowns îşi pierd vremea prin preajmă, fumând ţigări pe care le ţin în stilul slav, între două degete, ca pe nişte săgeţi. Le strivesc de beton sub pantofii lor ieftini, din vinilin, aleargă spre Vanagon şi încep să descarce echipamentul. Vitaly îşi pune ochelarii, se cuplează la un calculator din camionul pentru sonorizare şi începe să acordeze sistemul. În memorie există deja un model tridimensional al pasajului superior. El nu trebuie decât să-şi dea seama cum să sincronizeze defazajele dintre diversele grupuri de difuzoare astfel încât să obţină un maxim de efecte ameninţătoare, zăngănitoare.

Capitolul 15

Formaţia care face încălzirea, Blunt Force Trauma[51], începe să cânte pe la nouă seara. La primul sunet al unei coarde de putere, toată grămada de difuzoare ieftine, cumpărate la mâna a doua, e scurtcircuitată; cablurile de legătură aruncă scântei în aer, trasând o boltă a haosului printre skateboarderii înghesuiţi. Aparatura electronică din camionul cu echipamente acustice izolează circuitul defect şi îl deconectează înainte de fi cineva rănit. Blunt Force Trauma cântă un soi de speed reggae puternic influenţat de ideile antitehnologice ale celor de la Meltdowns.

Tipii ăştia vor cânta probabil o oră, după care vor urma alte două, aşteptate cu nerăbdare, cu Vitaly Chernobyl şi Meltdowns. Iar dacă o să apară Sushi K, o să fie invitat la microfon, ca oaspete.

Pentru cazul că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat, Hiro se retrage din centrul delirant al mulţimii şi începe să orbiteze pe margini, într-un sens şi într-altul. Y.T. e pe acolo, pe undeva, dar n-are sens să-ncerce să-i dea de urmă. Oricum s-ar simţi stânjenită dacă ar fi văzută alături de un tip puriu, ca Hiro.

Acum, după ce a început şi continuă fără probleme, concertul îşi poartă singur de grijă. Hiro nu mai are prea multe de făcut. În plus, lucrurile interesante – schimbările – se petrec pe margini, nu în mijloc, unde totul rămâne la fel. S-ar putea să se-ntâmple câte ceva de-a lungul hotarelor mulţimii, acolo unde pălesc luminile, pierzându-se în întunericul pasajului.

La marginea gloatei locul are o înfăţişare tipică pentru partea dubioasă unui pasaj aerian din L.A. în miez de noapte. Există un bidonville de dimensiuni considerabile, cu un nucleu de şomeri din Lumea a Treia, plus schizofrenici răzleţi din Lumea Întâi, care şi-au ars de mult creierii, mistuiţi până la cenuşă de căldura radiantă a propriei imaginaţii. Mulţi au ieşit din containerele lor de gunoi întoarse cu fundul în sus sau din lăzile frigorifice, stau pe vârfuri la limita aglomeraţiei şi se uită cu atenţie către zgomot şi lumină. Unii par somnoroşi şi cuprinşi de veneraţie, iar alţii – bărbaţi masivi din America Latină – par amuzaţi de toată povestea, îşi dau ţigările din mână-n mână şi clatină din cap cu neîncredere.

Locul e fieful Cripilor. Cripii au vrut să asigure paza, dar Hiro, care a studiat concertul de la Altamont, a decis să-şi asume riscul de a le da peste nas. În locul lor, i-a angajat pe Impunătorii Ordinii.

Aşa că, din patru în patru metri, stă câte un bărbat masiv, drept, purtând un hanorac de un verde acid, pe spatele căruia sunt scrise cuvintele IMPUNĂTOR AL ORDINII. Sărind în ochi, aşa cum le place lor. Dar totul e plin de electropigment, când apar probleme uniformele se

---

51 Trauma forţei brute.

înnegresc prin simpla apăsare a unui buton de pe tiv. Şi, dacă-şi trag până sus fermoarul hanoracului, sunt protejaţi de un echipament antiglonţ. Însă noaptea e caldă, aproape toţi îşi ţin uniformele descheiate, lăsând răcoarea vântului să-i pătrundă. Unii se mişcă pur şi simplu în virtutea inerţiei, dar cei mai mulţi sunt foarte atenţi, cu ochii pe mulţime, nu la formaţia de pe scenă.

Văzând toţi aceşti soldaţi, Hiro îl caută din priviri pe general şi îl descoperă în curând: un negru mărunţel, corpolent, tipul halterofilului scund. Hanoracul lui nu se deosebeşte de al celorlalţi, dar sub el există un strat antiglonţ suplimentar, de care e clipsat un ansamblu drăguţ de echipamente de telecomunicaţii şi de mici dispozitive ingenioase, capabile să rănească oameni. Individul aleargă din plin încoace şi încolo, răsucindu-şi capul dintr-o parte într-alta şi mormăindu-şi scurtele răbufniri de cuvinte în microfonul căştii, ca un antrenor de fotbal pe marginea terenului.

Hiro remarcă un bărbat înalt, ce pare să se apropie de patruzeci de ani, cu barbişon elegant şi cu costum frumos, gri închis. Îi vede diamantele din acul de cravată strălucind, de la treizeci de metri distanţă. Ştie că, dacă o să se apropie mai mult, o să poată citi cuvântul Cripi scris cu safire albastre, cuibărite printre diamante. Are propria sa echipă, alcătuită dintr-o jumătate de duzină de alţi bărbaţi la costum. Deşi nu se ocupă de pază, nu s-au putut abţine şi au trimis o delegaţie simbolică pentru a-şi înălţa drapelul.

Iată un *non sequitur* care macină periferia gândurilor lui Hiro de vreo zece minute: lumina laserului are o intensitate aparte, granulară, o puritate moleculară care-i reflectă originea. Ochii o sesizează, ştiu cumva că e nefirească. Iese în evidenţă oriunde, dar mai ales sub un pasaj murdar, în toiul nopţii. Hiro îi remarcă necontenit străfulgerările cu vederea periferică şi aruncă întruna priviri grăbite, ca să-i descopere sursa. Pentru el e evidentă, dar nimeni altcineva nu pare s-o observe.

Undeva, pe pasajul ăsta, cineva reflectă o rază laser de faţa lui.

E supărător. Îşi schimbă uşor direcţia, fără ostentaţie, merge agale în direcţia vântului, către gunoaiele care ard într-un bidon de oţel. Acum stă în mijlocul unei dâre rarefiate de fum, căreia îi simte mirosul, deşi n-o prea poate vedea.

Însă, cu prima ocazie când îi fulgeră din nou în faţă, laserul răvăşeşte un milion de particule minuscule de cenuşă şi se dezvăluie, ca o linie geometric perfectă ce străbate spaţiul, conducând direct către izvorul său.

E un gargui, stând în umbră, lângă o cocioabă. Şi, pentru cazul că nu sare destul de bine-n ochi, mai poartă şi costum. Hiro o porneşte către el.

Garguii reprezintă partea jenantă a CIC-ului. În loc să folosească laptopuri, îşi poartă calculatoarele pe corp, dezmembrate în module care le atârnă de talie, pe spate, de cască. Au rolul unor dispozitive umane de supraveghere, înregistrând tot ce se petrece în jur. Nimic n-ar putea arăta mai stupid: costumele sunt echivalentul modern al husei riglei de calcul sau a calculatorului de buzunar, prinsă de centură, înscriindu-l pe utilizator într-o clasă situată în acelaşi timp deasupra societăţii umane şi sub nivelul ei. Garguii întruchipează cel mai neplăcut stereotip al corespondentului CIC, fiind o binefacere pentru Hiro. Atrag toată atenţia. Recompensa acestei ostracizări autoimpuse constă în faptul că poţi sta tot timpul în Metavers, adunând informaţii.

Administraţia CIC-ului nu-i poate suferi pe tipii ăştia, fiindcă încarcă în baza de date cantităţi cutremurătoare de informaţii inutile, pentru cazul în care unele se vor dovedi în final utile. E ca şi cum ai nota toate numerele de înmatriculare ale maşinilor pe care le vezi în fiecare dimineaţă, în drum spre serviciu, în ideea că una dintre ele va fugi de la locul unui accident în care va fi implicată. Nici măcar baza de date a CIC nu poate deţine atât de mult gunoi. Aşa că garguii nărăviţi sunt daţi afară din CIC destul de curând.

Individul ăsta încă n-a fost expulzat. Şi, dacă judeci după calitatea echipamentului – care e foarte scump – se pare că-şi practică meseria de ceva timp. Înseamnă că trebuie să fie foarte bun.

Şi, dacă e aşa, de ce-şi pierde vremea aici?

– Hiro Protanonist, spune garguiul, când Hiro ajunge la el, în întunecimea de lângă baracă. Corespondent CIC de unsprezece luni. Specializat în Industrie. Fost hacker, paznic, livrator de pizza, promotor de concerte.

Mai degrabă mormăie toate astea, nedorind ca Hiro să-i irosească timpul recitând un snop de lucruri cunoscute.

Raza laser care l-a tot împuns pe Hiro în ochi a fost lansată din calculatorul individului cu ajutorul unui dispozitiv periferic, plasat deasupra ochelarilor săi, în mijlocul frunţii. Un scaner de retină cu rază mare de acţiune. Dacă te-ntorci spre el cu ochii deschişi, laserul se declanşează, îţi penetrează irisul, cel mai sensibil dintre sfinctere, şi îţi scanează retina. Rezultatul e lansat către CIC, care are o bază de date cu zeci de milioane de retine scanate. Dacă ai fost deja înregistrat în bază, celălalt află cine eşti în câteva secunde. Dacă nu erai luat în evidenţă, ei bine, acum eşti.

Bineînţeles că utilizatorul trebuie să deţină privilegii de acces. Şi, odată ce-ţi descoperă identitatea, are nevoie de privilegii suplimentare ca să-ţi afle datele personale. Iar garguiul ăsta deţine, după toate aparenţele, o mulţime de asemenea privilegii. Cu mult mai multe decât Hiro.

– Mă numesc Lagos.

Deci ăsta-i tipul. Hiro se gândeşte dacă să-l întrebe ce naiba caută acolo. I-ar plăcea să bea ceva împreună, să discute despre modul în care a fost programat Bibliotecarul. Dar e nervos. Lagos nu-l tratează cu politeţe (garguii sunt necuviincioşi prin definiţie).

– Ai venit pentru Raven? Sau e vorba doar de cântăreţul fuzz-grunge pentru care lucrezi de, ăă, aproximativ treizeci şi şase de zile? întreabă Lagos.

Nu e amuzant să discuţi cu garguii. Nu termină niciodată o frază. Plutesc în derivă într-o lume conturată de lasere, scanând retine în toate direcţiile, verificând trecutul tuturor persoanelor de pe o rază de nouă sute de metri, văzând totul în lumină naturală, în infraroşu, pe radarul cu unde milimetrice, şi recepţionând ultrasunete în acelaşi timp. Ai impresia că vorbesc cu tine, dar adevărul e că studiază cu atenţie istoricul creditului unui străin din partea opusă a încăperii, sau identifică tipul şi modelul avionului care vă zboară pe deasupra capetelor. Din câte ştie el, Lagos ar putea sta acolo măsurându-i lungimea penisului prin pantaloni.

– Eşti tipul care lucrează cu Juanita, nu? zice Hiro.

– Sau ea lucrează cu mine. Sau ceva de genul ăsta.

– Spunea că vrea să te cunosc.

Lagos stă neclintit vreme de câteva secunde. Scormoneşte prin mai multe informaţii. Hiro îşi doreşte să-i arunce o găleată cu apă în cap.

– Are sens, zice el. Metaversul ţi-e tot atât de familiar ca oricui. Hacker independent – e cât se poate de potrivit.

– Cât se poate de potrivit pentru ce? Nimeni nu mai vrea hackeri independenţi.

– Hackerii de pe liniile de asamblare ale corporaţiilor sunt sensibili la infecţii. Vor cădea cu miile, exact ca armata lui Senaherib în faţa zidurilor Ierusalimului, spune Lagos.

– Infecţii? Senaherib?

– Şi te poţi apăra şi în Realitate – asta o să fie bine dac-o s-ajungi vreodată să-l înfrunţi pe Raven. Nu uita, tăişul cuţitelor e comparabil cu particulele cele mai fine. Trec prin vesta antiglonţ ca prin lenjerie.

– Pe Raven?

– Probabil c-o să-l vezi în seara asta. Nu-l sâcâi.

– OK, încuviinţează Hiro. O să fiu prudent în privinţa lui.

– Eu n-am spus asta. Am spus să nu-l sâcâi.

– De ce nu?

– Lumea noastră e periculoasă, zice Lagos. Devine din ce în ce mai periculoasă. Aşa că nu vrem să inversăm echilibrul terorii. E suficient să te gândeşti la Războiul Rece.

– Mda.

Singurul lucru pe care şi-l doreşte Hiro e să plece şi să nu-l mai vadă pe individul ăsta niciodată, aşa că nu vrea să stimuleze conversaţia.

– Eşti hacker. Asta înseamnă că ai structuri profunde, pentru care trebuie să-ţi faci griji.

– Structuri profunde?

– Trasee neuro-lingvistice în creier. Îţi aduci aminte cum a fost când ai învăţat codul binar?

– Bineînţeles.

– Ţi-ai format trasee în creier. Structuri profunde. Nervii tăi au creat conexiuni noi pe măsură ce i-ai folosit – axonii s-au spintecat şi s-au extins către celulele divizate din nevroglie – structura ta biologică e supusă automodificării – softul devine hard. Aşa că eşti vulnerabil – toţi hackerii sunt vulnerabili – faţă de *nam-shub.* Trebuie să avem grijă unii de alţii.

– Ce înseamnă *nam-shub?* De ce sunt vulnerabil faţă de chestia asta?

– Pur şi simplu nu te uita la nicio hartă de biţi. A-ncercat cineva să-ţi arate o hartă rudimentară de biţi în ultima vreme? În Metavers, de exemplu?

Interesant.

– Nu mie personal, dar acum, dacă ai vorbit despre asta, o Brandy a venit la prietenul meu…

– O prostituată rituală din templul Aşerei. Încercând să răspândească molima. Ceea ce e sinonim cu răul. Sună melodramatic? Nu tocmai. Ştii, pentru mesopotamieni, răul nu era un concept independent. Nu exista decât boală şi sănătate. Răul era sinonim cu boala. Aşa că, ce-ţi spune asta?

Hiro se îndepărtează, aşa cum se îndepărtează de vagabonzii nebuni care-l urmăresc pe stradă.

– Îţi spune că răul e un virus! strigă Lagos în urma lui. Nu lăsa *nam-shub*-ul în sistemul tău de operare!

Juanita lucrează cu ţicnitul ăsta?

Blunt Force Trauma cântă de o oră bună, trecând de la o melodie la alta fără întrerupere, fără nicio fisură în zidul de zgomot. Totul ţine de estetică. Când se opreşte muzica, întregul lor aranjament se năruie. Hiro reuşeşte pentru prima oară să audă exaltarea mulţimii. E o explozie de sunete stridente pe care le simte în ţeastă, răsunându-i în urechi.

Dar se mai aude şi un sunet grav, înăbuşit, de parcă ar lovi cineva cu pumnii într-o tobă mare, şi pentru o clipă se gândeşte că poate e un camion care trece pe pasajul suspendat de deasupra lor. Dar zgomotul e prea uniform şi nu se pierde în depărtare.

Vine din spate. L-au auzit şi alţii, se răsucesc să se uite în direcţia aceea, se îngrămădesc, grăbindu-se să se retragă din calea lui. Hiro face un pas în lateral, întorcându-se să vadă despre ce e vorba.

E uriaş şi negru, în primul rând. Nu-ţi vine să crezi că un bărbat atât de masiv s-ar putea urca pe o motocicletă, fie şi pe o Harley atât de mare şi de uruitoare ca asta.

Rectificare. E o Harley cu un soi de ataş, un proiectil negru, lucios, agăţat în dreapta şi susţinut de propria roată. Dar în ataş nu stă nimeni.

Nu pare posibil ca un om să fie atât de mătăhălos fără să fie gras. Dar el nu are niciun strop de grăsime, poartă haine strâmte, elastice – ca pielea, dar nu tocmai – care lasă să se vadă oasele şi muşchii, şi nimic altceva.

Merge pe Harley atât de încet încât, dacă n-ar exista ataşul, ar cădea cu siguranţă. Din când în când accelerează scurt, apăsând uşor cu degetele ambreiajul de mână.

Poate că unul dintre motivele pentru care pare atât de masiv – în afară de faptul că e într-adevăr masiv – e impresia că îi lipseşte gâtul. Capul său e lat începând din creştet şi continuă pur şi simplu să se lăţească, până ce se contopeşte cu umerii. La început, Hiro crede că trebuie să fie un soi de cască de tip nou, original. Însă, când tipul trece pe lângă el, acoperitoarea imensă i se mişcă, flutură, şi Hiro vede că nu e altceva decât păr, o coamă deasă şi neagră, căzându-i peste umeri şi atârnându-i pe spate, aproape până la talie.

În timp ce se minunează de asta, îşi dă seama că motociclistul a-ntors capul şi se uită la el. Sau, oricum, în direcţia lui. E imposibil să spui la ce se uită, din cauza ochelarilor, o carapace netedă, convexă, care îi acoperă ochii, întreruptă de o fantă subţire, orizontală.

Chiar se uită la Hiro. Îi adresează acelaşi zâmbet ca o înjurătură pe care l-a afişat ceva mai devreme, în aceeaşi seară, când Hiro stătea la intrarea în Black Sun, iar el era undeva, la un terminal public.

Ăsta e tipul. Raven. Tipul pe care îl caută Juanita. Tipul pe care i-a spus Lagos să nu-l sâcâie. Şi Hiro l-a mai văzut, în faţa intrării în Black Sun. Ăsta e tipul care i-a dat cardul *Snow Crash* lui Da5id.

Tatuajul de pe fruntea lui e alcătuit din patru cuvinte, scrise cu majuscule: CONTROL INSUFICIENT AL IMPULSURILOR.

Hiro tresare şi sare literalmente în sus când Vitaly Chernobyl şi Meltdowns îşi lansează piesa de deschidere, „Ars de radiaţii”. E o tornadă de sunete extrem de stridente şi de distorsionate, de parcă trupurile le-ar fi aruncate printr-un zid din cârlige de undiţă.

În vremurile astea, majoritatea statelor sunt franciulate şi suburbclave, multe dintre ele prea mici ca să aibă ceva de genul unei închisori, sau chiar un sistem judiciar. Aşa că, atunci când cineva săvârşeşte o faptă reprobabilă, se încearcă găsirea unor pedepse

rapide şi urâte, cum ar fi biciuirea, confiscarea averii, umilirea publică, sau, în cazul unor oameni cu un potenţial deosebit în privinţa vătămării altora, un tatuaj avertizator pe o parte extrem de vizibilă a corpului. CONTROL INSUFICIENT AL IMPULSURILOR. După toate aparenţele, individul ăsta a fost într-un astfel de loc şi şi-a pierdut foarte tare controlul.

Un caroiaj de un roşu strălucitor se întipăreşte pentru o fracţiune de secundă în lateralul feţei lui Raven. Se contractă rapid, convergând din toate părţile către pupila dreaptă. Raven scutură din cap şi se întoarce, căutând sursa razei laser, dar aceasta a şi dispărut. Lagos a terminat deja scanarea retinei.

De asta e Lagos la concert. Nu-l interesează nici Hiro, nici Vitaly Chernobyl. Îl interesează Raven. Şi a ştiut cumva că o să fie acolo. Aşa că acum se află undeva, în apropiere, filmându-l, examinându-i conţinutul buzunarelor cu radarul, înregistrându-i pulsul şi respiraţia.

Hiro îşi scoate telefonul.

– Y.T., spune, şi aparatul formează numărul fetei.

Sună mult, apoi ea răspunde. Din cauza zgomotului concertului, e aproape imposibil să auzi ceva.

– Ce pana mea vrei?

– Îmi cer scuze, Y.T. dar se întâmplă ceva. Ceva foarte important. Stau cu ochii pe un motociclist uriaş, pe nume Raven.

– Problema voastră, a hackerilor, e că nu-ntrerupeţi niciodată lucrul.

– Asta înseamnă să fii hacker, zice Hiro.

– O să stau şi io cu ochii pe Raven ăsta, spune ea, cândva, *când o să lucrez.*

Pe urmă închide.

Capitolul 16

Raven descrie două arce largi, leneşe, de-a lungul perimetrului mulţimii, uitându-se în toate părţile. E enervant de calm şi de tacticos.

Apoi se avântă la distanţă mai mare, în întuneric, îndepărtându-se de aglomeraţie. Mai inspectează pentru scurtă vreme locul, cercetând perimetrul îngrămădirii de cocioabe. Şi, în final, întoarce uriaşa motocicletă Harley pe o traiectorie care îl aduce înapoi, către şeful Cripilor. Tipul cu ac de cravată cu safire şi cu o echipă personală de pază.

Hiro şerpuieşte prin mulţime într-acolo, încercând să nu-şi trădeze prea tare intenţia. Se pare c-o să fie interesant.

Pe măsură ce Raven înaintează, gărzile de corp converg către Cripul şef, plasându-se în jurul lui, pe un inel larg, protector. Când ajunge mai aproape, se retrag cu toţii cu câte un pas sau doi, de parcă individul ar fi înconjurat de un câmp de forţă invizibil. El se opreşte în sfârşit, binevoieşte să-şi sprijine tălpile pe pământ. Apasă scurt câteva comutatoare de pe ghidon înainte de a se îndepărta de motocicletă. Apoi, anticipând ce-o să urmeze, se opreşte cu picioarele depărtate şi cu mâinile ridicate.

Din fiecare parte se apropie câte un Crip. Nu par prea încântaţi de această îndatorire specială, aruncă tot timpul priviri piezişe către motocicletă. Şeful le adresează îndemnuri verbale, îşi flutură palmele, gonindu-i spre el. Fiecare Crip ţine în mână câte un detector de metale, sub formă de baghetă. Le rotesc în jurul motociclistului şi nu descoperă nimic, nici măcar o fărâmă de metal, nici măcar monede în buzunar. Raven e în întregime organic. Aşa că avertizarea lui Lagos în privinţa cuţitului se dovedeşte lipsită de sens.

Cei doi Cripi se grăbesc să se întoarcă în grup. Raven îi urmează. Dar Cripul şef face un pas înapoi şi îşi ridică ambele mâini într-un gest care înseamnă „stop”. Raven se opreşte şi rămâne locului, cu zâmbetul reîntorcându-i-se pe chip.

Şeful Cripilor se răsuceşte şi face un semn către BMW-ul său negru. Uşa din faţă a maşinii se deschide şi un bărbat coboară, un negru scund, mai tânăr, cu ochelari rotunzi, cu rame metalice, în blugi, cu tenişi albi, purtând îmbrăcămintea tipică a unui student.

Se apropie încet de Raven, scoţând ceva din buzunar. Un aparat de mână, prea voluminos ca să fie un calculator. Are o tastatură în partea de sus şi într-un capăt e un soi de fereastră, pe care studentul o tot îndreaptă spre Raven. Deasupra tastaturii se află un afişaj cu LED-uri, sub care pâlpâie o lumină roşie. Studentul poartă căşti conectate la o mufă din capătul mai gros al aparatului.

Pentru început, studentul îndreaptă fereastra către pământ, apoi către cer, apoi către Raven, cu un ochi la lumina roşie pâlpâitoare şi la afişaj. Totul creează sentimentul unui ritual religios, acceptând

informaţiile numerice de la spiritele cerului şi apoi de la ale pământului, şi în final de la marele înger negru, motociclist.

După care se apropie din nou încet de Raven, pas cu pas. Hiro vede lumina roşie clipind intermitent, fără să urmeze niciun tipar sau ritm aparte.

Studentul ajunge la un metru de Raven şi orbitează de două ori în jurul lui, ţinând întotdeauna aparatul îndreptat către interior. Când termină, face un pas grăbit înapoi, se întoarce şi îndreaptă obiectul spre motocicletă. Când acesta e aţintit spre Harley, lumina roşie clipeşte mult mai repede.

Studentul se îndreaptă spre şeful Cripilor, îşi scoate căştile şi poartă o conversaţie scurtă. Cripul îl ascultă pe student, dar nu-l scapă din ochi pe Raven, dă din cap de câteva ori şi în final îl bate pe tânăr pe umăr şi îl trimite înapoi, în BMW.

Aparatul e un contor Geiger.

Raven se apropie tacticos de Cripul-şef. Se salută cu o strângere de mână standard, în vechiul stil european, fără variaţiuni fanteziste. Nu e o întâlnire cu adevărat prietenească. Cripul îşi ţine ochii cam prea larg deschişi, Hiro îi vede cutele de pe frunte, şi tot ce ţine de postura şi de chipul lui urlă: Luaţi-mă de lângă marţianul ăsta.

Raven se întoarce la Harley-ul lui radioactiv, desface câteva dintre cordoanele pentru fixarea bagajelor şi ia o servietă metalică. I-o întinde Cripului-şef, apoi îşi strâng din nou mâinile. Pe urmă se întoarce cu spatele, revine încet şi calm lângă motocicletă, se urcă şi se îndepărtează ca o maşinuţă de golf.

Lui Hiro i-ar plăcea să rămână prin preajmă şi să mai vadă câte ceva, dar are sentimentul că Lagos a înregistrat în întregime acest eveniment special. În plus, îl aşteaptă alte treburi. Prin înghesuială îşi croiesc drum două limuzine, îndreptându-se către scenă.

Se opresc, iar japonezii încep să coboare. Îmbrăcaţi în negru, convenţionali, rămân stângaci locului în mijlocul petrecerii/dezmăţului, ca o mână de unghii tăiate suspendate într-un vas cu jeleu colorat. În cele urmă, Hiro se încumetă să se apropie şi să se uite pe unul dintre geamuri, încercând să vadă dacă înăuntru e cine crede el că e.

Nu vede nimic prin sticla fumurie. Se apleacă şi îşi aduce faţa chiar în dreptul geamului, străduindu-se să atragă cât mai mult atenţia asupra gestului său.

Tot niciun răspuns. În final, bate în geam.

Tăcere. Îşi ridică privirea către anturaj. Japonezii îl urmăresc. Dar când se uită spre ei îşi întorc capetele, amintindu-şi brusc să tragă din ţigări sau să se frece la ochi.

În interiorul limuzinei există o singură sursă de lumină, destul de

strălucitoare ca să fie vizibilă prin geamul fumuriu, şi aceea e ecranul bombat şi distinct al unui televizor.

Ce naiba. Asta e America, iar Hiro e pe jumătate american şi n-are niciun rost să ducă toată această politeţe până la o extremă nesănătoasă. Trage de portieră şi se uită în spatele limuzinei.

Sushi K stă acolo, înghesuit între alţi doi japonezi tineri, programatori din echipa lui de imagistică. Coafura lui e strânsă, aşa că arată ca o frizură afro portocalie. Poartă un costum de scenă incomplet, din mai multe piese, după toate aparenţele fiind pregătit să intre în spectacol. S-ar părea c-a acceptat oferta lui Hiro.

Se uită la un program de televiziune celebru, numit Ochiul Spion[52]. E produs de CIC şi comercializat prin intermediul unuia dintre studiourile de importanţă majoră. Se încadrează în categoria emisiunilor bazate pe realitate: CIC îl alege pe unul dintre agenţii săi, implicat într-o operaţiune sângeroasă – realmente de capă şi spadă – şi îi cer să se poarte un echipament de gargui, astfel încât tot ce vede şi aude este transmis înapoi, acasă, la baza din Langley. Materialul e apoi montat sub forma unui program de câte o oră pe săptămână.

Hiro nu-l urmăreşte niciodată. Acum, când lucrează pentru CIC, îl găseşte oarecum enervant. Dar aude o mulţime de pălăvrăgeli despre emisiune şi ştie că în seara asta se difuzează antepenultimul episod dintr-un serial în cinci părţi. CIC a trimis un tip pe Plută, unde încearcă să infiltreze una dintre numeroasele sale echipaje de piraţi sadice şi pline de culoare: Organizaţia Bruce Lee.

Hiro intră în limuzină şi aruncă o privire către ecran exact la timp ca să-l vadă pe Bruce Lee în persoană, privit din perspectiva unui spion gargui ghinionist, cum se apropie pe unul dintre coridoarele umede şi reci ale unei nave-fantomă din Plută.

– Oamenii lui Bruce Lee l-au încolţit pe spion pe o navă-uzină coreeană veche din Centru, spune unul dintre colaboratorii lui Sushi K, şuierându-şi grăbit explicaţia. Acum îl caută.

Bruce Lee e ţintuit brusc în lumina strălucitoare a unui proiector, sub care fulgeră ca un braţ de galaxie zâmbetul lui caracteristic, zâmbetul de diamant. În mijlocul ecranului apare un reticul, centrat pe fruntea lui. Se pare că spionul a hotărât că trebuie să lupte ca să iasă din încurcătură şi aduce în scenă un sistem puternic de arme ale CIC-ului, concentrându-le asupra ţestei lui Bruce Lee. Pe urmă din lateral se apropie o umbră, o formă întunecată misterioasă, ascunzând imaginea lui Bruce Lee. Reticulul este acum centrat pe – pe ce anume?

Vom afla dacă aşteptăm până săptămâna viitoare.

---

52 *Eye Spy,* numele unei reviste din Marea Britanie dedicată povestirilor despre spionaj.

Hiro stă vizavi de Sushi K şi de programatori, alături de televizor, aşa că-l vede pe cântăreţ de parcă imaginea i-ar fi redată de o cameră TV.

– Sunt Hiro Protagonist. Presupun că aţi primit mesajul meu.

– Fabu! exclamă Sushi K, apelând la prescurtarea japoneză a adjectivului „fabulos” folosit la Hollywood pentru orice.

Şi continuă:

– Hiro-san, vă sunt profund îndatorat pentru această şansă unică într-o viaţă, şansa de a-mi interpreta modestele compoziţii în faţa unui asemenea public.

Spune totul în japoneză, excepţie făcând „şansă unică într-o viaţă”.

– Trebuie să-mi cer umil scuze pentru că am aranjat totul atât de în grabă şi atât de la voia întâmplării, spune Hiro.

– Sunt adânc îndurerat fiindcă simţiţi nevoia să vă cereţi scuze, când mi-aţi oferit o şansă pentru care orice rapper japonez ar plăti oricât – şansa de a-mi interpreta compoziţiile umile în faţa băieţilor din ghetourile Los Angelesului.

– Mă simt extrem de jenat dezvăluindu-vă că aceşti fani nu sunt tocmai nişte băieţi din ghetouri, aşa cum v-am făcut probabil din neglijenţă să credeţi. Sunt surferi pe role. Skateboarderi cărora le place muzica, atât rap cât şi heavy metal.

– Ah. Atunci e foarte bine, spune Sushi K.

Dar tonul vocii sale sugerează că nu e bine deloc.

– Însă sunt prezenţi şi reprezentanţii Cripilor, adaugă Hiro, făcând raţionamente foarte, foarte rapide, chiar şi după standardele sale, şi, dacă spectacolul dumneavoastră va fi bine primit, aşa cum sunt sigur că se va întâmpla, vor răspândi vestea în întreaga lor comunitate.

Sushi K lasă geamul în jos. Nivelul decibelilor creşte brusc, de cinci ori. Se holbează la mulţime, cinci mii de potenţiale vânzări, oameni tineri cu minţile pline de muzică. N-au ascultat niciodată o melodie care să nu sune perfect. E vorba fie de sunetul numeric înregistrat dumnezeieşte în studiouri şi redat de CD playerele lor, fie de un fuzz-grunge desăvârşit, de performanţă, cântat de cei mai buni oameni din branşă, grupurile care au venit în L.A. să-şi facă un nume şi au supravieţuit cu adevărat luptei de gladiatori din cluburi. Faţa lui Sushi K e luminată de un amalgam de bucurie şi spaimă. Acum chiar trebuie să meargă acolo sus şi s-o facă. În faţa unei biomase în clocot.

Hiro coboară şi îi pregăteşte terenul. E destul de simplu. Pe urmă pleacă. A terminat partea lui. N-are rost să-şi piardă vremea cu acest insignifiant Sushi K când Raven e undeva, acolo, reprezentând o sursă de venit mult mai importantă. Aşa că se îndreaptă din nou, agale, către periferie.

– Hei! Tipul cu săbiile, spune cineva.

Hiro se întoarce şi vede un Impunător al Ordinii, în haină verde,

făcându-i semn. E tipul scund, îndesat, cu căşti, cel care conduce grupul de pază.

– Squeaky, spune, întinzându-i mâna.

– Hiro, îi răspunde el, strângând mâna întinsă şi oferindu-i cartea lui de vizită.

N-are de ce să se jeneze faţă de tipii ăştia.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Squeaky?

Squeaky citeşte cartea de vizită. Se poartă cu un soi de politeţe exagerată, caracteristică într-un fel oricărui militar. E calm, matur, un exemplu demn de urmat, ca un antrenor de fotbal din liceu.

– Dumneavoastră conduceţi toată chestia asta?

– În măsura în care o conduce cineva.

– Domnule Protagonist, acum câteva minute am primit un telefon de la o prietenă de-a dumneavoastră, pe nume Y.T.

– S-a întâmplat ceva? E OK?

– O, da, domnule, ea e cât se poate de bine. Dar ştiţi gângania cu care-aţi vorbit mai devreme?

Hiro n-a mai auzit niciodată termenul „gânganie” folosit astfel, dar presupune că Squeaky se referă la gargui, la Lagos.

– Da.

– Ei bine, a apărut o situaţie, în care este implicat acel domn şi asupra căreia s-ar putea spune că ne-a avertizat Y.T. Ne-am gândit că vreţi poate s-aruncaţi o privire.

– Ce se petrece?

– Ăă, de ce nu veniţi cu mine? Unele lucruri sunt mai uşor de arătat decât de explicat prin cuvinte.

În timp ce Squeaky face stânga-mprejur, începe prima melodie rap a lui Sushi K. Vocea e încordată.

Eu sunt Sushi K şi îţi spun ceva:
Cânt rap şi îmi place să-l cânt altcumva

Ştiu că în oraş tu nu ai egal
Dar rapul meu este, păzea, un regal

Mesajul meu este profund şi e greu
Nu-i stereotip de student pămpălău

Iar părul îmi este ca o galaxie
Fiindcă am acces la tehnologie

Hiro îl urmează pe Squeaky, îndepărtându-se de mulţime, intrând în zona slab luminată de la marginea cartierului de cocioabe. Deasupra lor, pe rambleul pasajului, desluşeşte siluete vagi,

fosforescente – Impunători ai Ordinii în uniforme verzi, orbitând în jurul aceluiaşi straniu punct de atracţie.

– Aveţi grijă unde puneţi piciorul, spune Squeaky, când încep să urce pe rambleu. Alunecă pe alocuri.

Îmi place să cânt idilele dulci
Spre care m-atrag ambiţii adânci

Deci iată ce este de remarcat
La rapul meu azi, specialul meu rap

Sunt un samurai cu vorba tăioasă
Sunt Sushi K, fenomen ce dă clasă

În Asia de Est, şi chiar în Pacific
În Zona Prosperă, ţin să specific

E obişnuita pantă cu ţărână şi pietre ce par gata să alunece la prima ploaie puternică. Ici şi colo, salvie, cactuşi şi scaieţi, toate crescute la întâmplare şi pe jumătate uscate din cauza aerului poluat.

E greu să desluşeşti ceva cu claritate, fiindcă, sub ei, Sushi K ţopăie pe scenă şi razele de un portocaliu strălucitor ale coafurii sale gen soare-ţâşnind-de-sub-nori mătură rambleul încoace şi încolo, cu o viteză ce pare supersonică, aşternând peste buruieni şi peste pietre o lumină grăunţoasă şi transformând totul în cadre statice, stranii, decolorate, contrastante.

Sunt ascultat în metrou către seară
Chiar eu, Sushi K, bomba nucleară

Gojiro dragonul, care suflă foc,
Eroul meu este, e pe primul loc

Cu rapul lui arde cartierul. Nu staţi
Acţiuni Sushi K chiar azi cumpăraţi

La bursă, la Nikkei, grozav au crescut
Ale altor rapperi, vă spun, au scăzut.

În mine ţi-e banul perfect investit
Tu eşti mai bogat, eu sunt fericit.

Squeaky urcă pieptiş, pe lângă urma proaspătă de motocicletă adânc întipărită în solul galben, afânat. E formată dintr-un făgaş

adânc şi lat, paralel cu un altul, mai îngust, aflat la vreun metru în dreapta celui dintâi.

Pe măsură ce înaintează, urma e tot mai adâncă. Mai adâncă şi mai întunecată. Seamănă din ce în ce mai puţin cu urma lăsată de o motocicletă în ţărâna moale şi din ce în ce mai mult cu un canal de scurgere a unei ape reziduale negre, sinistre.

De când în America am debarcat
Alţi rapperi pe rând îmi spun, ne-ncetat:

– Ascultă, te rog, stai în ţara ta.
Cu tine noi nu putem concura!

În SUA toţi rapperii s-au ofuscat
Acum rapul lor şi-l vor protejat

Se tem de Sushi K, pot jura,
Se tem că fanii spre el vor migra

El are şi sponsori, e şi finanţat
Iar lor peste bot vreo două le-a dat

El e o maşină, e omul-orchestră
Rapid, eficient, claritate celestă,

E un mecanism ce merge în draci
Şi lor le trage un şut între craci

Unul dintre Impunătorii Ordinii de pe deal are o lanternă. Când merge, fasciculul ei mătură pământul sub unghi drept, iluminându-l pentru scurtă vreme, ca un proiector. Cade pentru o clipă peste urma motocicletei şi Hiro vede că făgaşul s-a transformat într-un râu roşu, strălucitor, de sânge oxigenat.

Engleza o ştie, perfect a-nvăţat-o
Cu japoneza a combinat-o

Şi este super, este-o minune,
Îşi adună fanii în orice naţiune

Cei din Hong Kong tot engleză vorbesc.
Şi astfel de rapperi, fireşte, doresc

La antipozi, orice anglofon

Se-ntreabă şi el, ca oricare om,

Când o să răsară şi în rap o stea
Născută la ei, nu altundeva

Lagos zace pe pământ, de-a lungul urmei de cauciuc, cu braţele şi picioarele depărtate. A fost despicat ca un somon, cu o singură tăietură cu muchii netede, care începe de la anus şi urcă spre pântec, trece prin mijlocul sternului şi ajunge până încheietura maxilarelor. Nu e o tăietură superficială. În unele locuri, pare să pătrundă până la şira spinării. Curelele de nailon negru care îi susţin piesele calculatorului au fost tăiate cu grijă în locurile unde traversează planul median al corpului şi jumătate dintre componente au căzut în ţărână.

O să am trafic radio bogat
O să-l vedeţi statistic demonstrat

Prin cercetare am adeverit:
Am viitor măreţ, de neoprit

Îmi creşte capitalul dintr-un foc
Rapperii-americani intră în şoc

Capitolul 17

Jason Breckinridge poartă un blazer maro-roşcat. E culoarea Siciliei. Jason Breckinridge n-a fost niciodată în Sicilia. Poate c-o s-ajungă acolo, ca premiu. Ca să câştige o călătorie gratuită în Sicilia, Jason trebuie să acumuleze 10.000 Puncte Goombata.

Începe această expediţie dintr-o poziţie favorabilă. Deschizându-şi propria franciză Nova Sicilia a primit automat 3.333 de puncte în Banca de Puncte Goombata. Adăugaţi la asta Bonusul de Cetăţenie, acordabil o singură dată, şi balanţa începe să arate foarte bine. Numărul este păstrat în marele calculator din Brooklyn.

Jason a crescut în suburbiile din vestul oraşului Chicago, una dintre zonele cu cele mai multe francize din ţară. A frecventat cursurile şcolii de afaceri de la Universitatea din Illinois, obţinând un GPA de 2,9567, şi a susţinut o disertaţie intitulată „Interacţiunea Dimensiunilor Etnografică, Financiară şi Paramilitară în Competiţia de pe Anumite Pieţe". Ceea ce a reprezentat un studiu de caz al luptei pentru teritoriu dintre francizele Nova Sicilia şi Narcolombia din vechiul cartier din Aurora.

Enrique Cortazar conducea franciza în decădere Narcolombia la care se referise Jason în demonstraţia sa. Jason îl intervievase de mai multe ori la telefon, scurt, dar nu-l întâlnise niciodată pe domnul Cortazar faţă în faţă.

Domnul Cortazar a sărbătorit absolvirea lui Jason punând o bombă incendiară în camioneta Omni Horizon a familiei Breckinridge, aflată într-o parcare, şi trăgând apoi în peretele din faţă al casei lor cu o puşcă automată, până când a golit unsprezece încărcătoare.

Din fericire, domnul Caruso, care conducea lanţul local de franciulate Nova Sicilia, pe cale de a-l înfrânge definitiv pe Enrique Cortazar, a mirosit ceva în privinţa acestor atacuri înainte de a se petrece, probabil interceptând semnalele flotei de telefoane celulare şi staţii radio care emiteau în benzile de frecvenţe publice, toate prost protejate, deţinute de domnul Cortazar. A reuşit să avertizeze familia lui Jason la timp, aşa că, în miezul de noapte când prin casa lor au zburat gloanţele, ei savurau o şampanie suplimentară într-un han Old Sicilia, aflat la opt kilometri distanţă de autostrada 96.

Fireşte că, la târgul de slujbe de sfârşit de an organizat de şcoala de afaceri, Jason şi-a făcut o datorie din a trece pe la standul Novei Sicilia, ca să-i mulţumească domnului Caruso pentru că-i salvase întreaga familie de la o moarte sigură.

– Ei, ştii, a fost aşa, o chestie de se face între vecini, ştii, Jasie, băiete? a spus domnul Caruso, bătându-l pe Jason cu putere pe umeri şi strângându-l de deltoizi, care erau de dimensiunile unor cantalupi.

Jason nu-şi mai injecta tot atât de mulţi steroizi ca la cincisprezece ani, dar continua să fie într-o formă foarte bună.

Domnul Caruso era din New York. Avea unul dintre cele mai populare standuri la târgul de slujbe. Târgul se ţinea într-un spaţiu expoziţional uriaş al Sindicatului. Fusese creat pornind de la modelul unor străzi imaginare. Era împărţit în cvartale de două „autostrăzi” de-a lungul cărora îşi aveau standurile atât toate companiile francize cât şi toate naţionalităţile. Suburbclavele şi alte companii aveau standuri ascunse printre „străzile” suburbane din cvartale. Standul Nova Sicilia al domnului Caruso se afla exact la intersecţia celor două autostrăzi. Câteva zeci de absolvenţi pipernciţi ai şcolii de afaceri stăteau la coadă în aşteptarea unui interviu, dar domnul Caruso l-a remarcat pe Jason printre ei, s-a dus drept la el, l-a tras afară din rând şi l-a prins de deltoizi. Toţi ceilalţi absolvenţi s-au holbat la el cu invidie. Ceea ce l-a făcut pe Jason să se simtă bine, cu adevărat deosebit. Ăsta era sentimentul pe care i-l trezea Nova Sicilia: atenţie personalizată.

– Păi, aveam de gând să vin la interviu aici, bineînţeles, şi la Mr. Lee’s Greater Hong Kong, pentru că sunt sincer interesat de tehnica de vârf, a spus Jason, ca răspuns la întrebările părinteşti ale domnului Caruso.

Acesta i-a oferit o strângere de umeri specială, mai puternică. Vocea lui trăda o surprindere dureroasă, dar dădea de înţeles că asta nu-l făcea neapărat să-i acorde lui Jason mai puţină atenţie, sau oricum, nu încă.

– Hong Kong? Ce-are a face un puşti alb inteligent ca tine c-o operaţiune de-a nipilor, în kilu’ meu?

– Păi, tehnic vorbind, nu sunt nipi – asta fiind o prescurtare pentru niponi, a răspuns Jason. Hong Kongul e predominant cantonez…

– Toţi îs nipi, a zis domnul Caruso, şi ştii de ce spun asta? Nu fiindcă-s un rasist în pana mea, fiindcă nu-s. Fiindcă pentru ei – pentru oamenii ăştia, ştii, pentru nipi – noi toţi nu suntem decât nişte diavoli străini. Aşa ne spun. Diavoli străini. Ce zici de asta?

Jason s-a mulţumit să râdă apreciativ.

– După toate lucrurile bune pe care le-am făcut pentru ei. Dar, Jasie băiete, aici, în America, suntem cu toţii nişte diavoli străini, nu-i aşa? Toţi am venit aici de undeva – în afar’ de indieni, în kilu’ meu. N-ai de gând să te duci la interviu la Naţiunea Lakota, nu?

– Nu, domnule Caruso, a răspuns Jason.

– Bine gândit. Cu asta sunt de acord. Mă îndepărtez de ţinta mea principală, care zice că, de vreme ce tot ne avem cu toţii identitatea noastră unică, etnică şi culturală, trebuie să ne luăm o slujbă într-o organizaţie care respectă în mod unic aceste identităţi distincte şi caută să le păstreze – adunându-le laolaltă într-un întreg funcţional, ştii?

– Da, vă înţeleg punctul de vedere, domnule Caruso, a zis Jason.

Între timp, domnul Caruso îl condusese la o oarecare distanţă şi cutreiera alături de el de-a lungul uneia dintre metaforicele Autostrăzi ale Oportunităţilor.

– Ei, Jasie băiete, te poţi gândi la nişte organizaţii de afaceri care-s în stare, în pana mea, să facă treaba asta?

– Păi…

– Nu Hong Kong, în kilu' meu. Ăsta-i pentru albii care vor să fie japi da' nu pot, ştiai? Tu nu vrei să fii jap, nu-i aşa?

– Ha ha. Nu, domnule Caruso.

– Ştii ce-am auzit?

Domnul Caruso i-a dat drumul lui Jason, s-a răsucit şi s-a aşezat aproape de el, piept în piept, cu ţigara vâjâindu-i pe lângă urechea lui ca o săgeată aprinsă când gesticula. Purtau o parte confidenţială a conversaţiei, o mică anecdotă împărtăşită de doi bărbaţi.

– Cum e în Japonia, când o dai în bară? Trebuie să-ţi tai un deget. Să-l retezi. Pur şi simplu. Jur pe Dumnezeu. Mă crezi?

– Vă cred. Dar nu în toată Japonia, domnule. Numai în *Yakuza.* În Mafia japoneză.

Domnul Caruso şi-a dat capul pe spate şi a râs, apoi şi-a pus din nou braţul în jurul umerilor lui Jason.

– Ştii, îmi placi, Jason, chiar îmi placi, a zis. Mafia japoneză. Spune-mi ceva, Jason, a auzit vreodată pe cineva descriind afacerea asta, a noastră, drept „Yakuza siciliană"? Ă?

Jason a râs.

– Nu, domnule.

– Ştii de ce? Ştii?

Domnul Caruso ajunsese la partea serioasă, plină de semnificaţii, a discursului său.

– De ce, domnule?

Domnul Caruso l-a răsucit, astfel încât să se poată uita amândoi în lungul autostrăzii, către chipul Unchiului Enzo, plasat deasupra intersecţiei, ca Statuia Libertăţii.

– Pentru că nu există decât una singură, fiule. Numai una. Iar tu ai putea face parte din ea.

– Dar concurenţa e atât de mare…

– Ce? Ascultă asta! Ai absolvit cu o medie de trei puncte! O să dai clasă, fiule!

Ca toţi ceilalţi deţinători de francize, domnul Caruso avea acces la Turfnet[53], serviciul de listare multiplă folosit de Nova Sicilia ca să ţină evidenţa a ceea ce numea „zone de oportunitate". L-a dus pe Jason înapoi la stand – chiar pe lângă tăntălăii care aşteptau la coadă, ceea ce i-a făcut lui Jason o reală plăcere – şi s-a cuplat la reţea. Jason nu

---

53 Reţeaua Teritoriu.

trebuia să facă nimic altceva decât să-şi aleagă o zonă.

– Am un unchi care intermediază vânzările de maşini în sudul Californiei, a spus Jason, şi ştiu că e o zonă care se extinde rapid, şi…

– O grămadă de zone de oportunitate! a exclamat domnul Caruso, lovind tastele cu un gest ostentativ.

A rotit monitorul ca să-i arate lui Jason o hartă a zonei L.A. învăpăiată de pete roşii, reprezentând sectoare nerevendicate.

– Alege, Jasie, băiete!

* * *

Jason Breckinridge e acum managerul Novei Sicilia #5328 din Valley. În fiecare dimineaţă îşi pune blazerul elegant şi pleacă la lucru în autoturismul său Oldsmobile. O mulţime de antreprenori tineri conduc câte un BMW sau câte un Acura, dar organizaţia din care face acum parte Jason pune mare preţ pe tradiţie şi pe valorile de familie şi nu aleargă după obiecte ţipătoare de import.

– Dacă o maşină americană e destul de bună pentru Unchiul Enzo…

Blazerul lui Jason are emblema Mafiei brodată pe buzunarul de la piept. În emblemă e inclus un „G”, de la Gambino, numele diviziei care manevrează conturile din Bazinul Los Angeles. Numele lui e scris dedesubt: „Jason (Halterofilul) Breckinridge”. Asta e porecla născocită de el şi de domnul Caruso cu un an în urmă, la târgul de slujbe din Illinois. Toată lumea trebuie să aibă o poreclă, e o tradiţie şi un semn de mândrie, şi le place să-ţi alegi una care spune ceva despre tine.

Ca manager al unui birou local, datoria lui Jason e să împartă activităţile între contractanţii din zonă. În fiecare dimineaţă îşi parchează Oldsmobile-ul în faţă şi intră în birou, trecând cu iuţeală dincolo de uşa blindată, ca să strice planurile eventualilor lunetişti narcolumbieni. Ceea ce nu-i împiedică să tragă mişeleşte în marele Unchi Enzo, înălţat deasupra francizei, dar panourile astea pot suporta un număr uimitor de abuzuri înainte de a începe să se jerpelească.

Odată ajuns în siguranţă în interior, Jason se conectează la Turfnet. Pe ecran se derulează automat o listă de slujbe. Înainte de a pleca în seara asta acasă, Jason n-are de făcut nimic altceva în afară de a găsi contractanţi pentru toate aceste activităţi, sau va trebui să se ocupe el însuşi de ele. Trebuie făcute, într-un fel sau altul. Majoritatea sunt simple livrări, pe care le împarte mai multor kurieri. Apoi urmează colectarea banilor de la datornicii aflaţi în culpă şi de la francizele care depind de Nova Sicilia pentru protecţia bunurilor lor. Dacă e o primă avertizare, lui Jason îi place să treacă pe acolo el însuşi, pur şi simplu ca reprezentant al organizaţiei sale, ca să sublinieze că aceasta abordează toate problemele legate de datorii personal, ca pe o relaţie biunivocă, cu participare activă şi control amănunţit. Dacă avertizarea este a doua sau a treia, de obicei ia legătura prin scris cu

Insolvabilităţi Internaţional, o agenţie de colectare a datoriilor de mare eficienţă, de serviciile căreia a fost întotdeauna încântat. Pe urmă mai este ocazionalul Cod H. Jason detestă să aibă de-a face cu problemele de acest tip, le consideră simptome ale unei căderi a sistemului de încredere reciprocă datorită căruia funcţionează societatea, însă de obicei sunt tratate direct la nivel regional şi Jason nu trebuie să se ocupe decât de consecinţe şi de manipularea ştirilor difuzate despre eveniment.

În dimineaţa asta, Jason arată deosebit de bine, Oldsmobile-ul lui e proaspăt dat cu ceară şi lustruit. Înainte de a intra, adună două ambalaje de burgeri din parcare, lua-i-ar naiba de lunetişti. A auzit că Unchiul Enzo e în zonă şi nu se ştie niciodată când anume îşi opreşte flota de limuzine şi de furgonete de luptă în parcarea unei francize de cartier şi intră să dea mâna cu membrii de rând ai organizaţiei. Da, Jason o să stea în seara asta până târziu, lucrând cu sârguinţă până când i se va da de veste că avionul Unchiului Enzo e în siguranţă, în afara regiunii.

Se conectează la Turfnet. Lista de însărcinări apare ca de obicei, şi nu e una foarte lungă. Activităţile de colaborare între francize sunt reduse astăzi, când toţi managerii locali se pregătesc, lustruiesc şi fac cercetări în privinţa posibilei sosiri a Unchiului Enzo. Dar una dintre însărcinări apare cu litere roşii, e prioritară.

Însărcinările prioritare sunt oarecum neobişnuite. Un simptom al deficitului de încredere şi al neglijenţei generale. Toate însărcinările ar trebui să fie prioritare. Dar, din când în când, apare câte ceva care pur şi simplu nu poate fi amânat sau ratat. Un manager local, ca Jason, nu poate decreta că o sarcină e prioritară: decizia trebuie să vină de la eşalonul superior.

O însărcinare prioritară e, de obicei, un Cod H. Dar Jason constată, uşurat, că n-are de-a face decât cu o simplă livrare. Anumite documente trebuie transportate prin curier din biroul lui la Nova Sicilia #4649, care e la sud de centrul oraşului.

Mult către sud. Compton. O zonă de război, de multă vreme o fortăreaţă a ucigaşilor profesionişti narcolumbieni şi rastafarieni[54].

Compton. De ce naiba ar avea nevoie un birou din Compton de o copie semnată a înregistrărilor lui financiare? Acolo ar trebui să-şi dedice tot timpul concurenţei, rezolvând însărcinări din Codul H.

De fapt, într-un anumit cartier din Compton există a grupare foarte activă a Mafiei Tinere, care tocmai a reuşit să pună pe fugă toţi

---

54 Mişcarea Rastafariană (sau Rastafari sau Rasta), mişcare religioasă abrahamică, monoteistă, care îl recunoaşte pe Ras Tafari Makonen (1892–1975), împăratul Etiopiei dintre anii 1930–1935 şi 1941–1974, numit de către rastafarieni Haile Selassie (Regele Regilor şi Lordul Lorzilor), drept încarnarea lui Dumnezeu.

narcolumbienii şi să transforme întreaga zonă într-un cartier sub Supraveghere Mafiotă. Doamnele bătrâne se plimbă din nou pe străzi. Copiii aşteaptă autobuzele şcolilor şi joacă şotron pe trotuarele până nu de mult pătate de sânge. E un exemplu excelent; dacă se poate face în cartierul ăla, atunci se poate face oriunde.

Adevărul e că Unchiul Enzo vine să-i felicite personal.

În după-amiaza asta.

Şi #4649 va fi, temporar, cartierul său general.

Implicaţiile sunt uimitoare.

Jason a primit sarcina prioritară de a-şi trimite înregistrările chiar la franciza unde îşi va bea Unchiul Enzo cafeaua expres în după-amiaza asta!

Unchiul Enzo e interesat de el.

Domnul Caruso a pretins că are legături suspuse, dar e cu putinţă să ajungă cu adevărat la un asemenea nivel?

Jason se lasă pe spătarul scaunului său pivotant, în culori cu tentă pământie, luând în considerare însăşi posibilitatea de a ajunge, peste câteva zile, managerul întregii regiuni – sau chiar mai mult decât atât.

Un lucru e sigur – asta nu e o livrare care să-i fie încredinţată oricărui kurier, oricărui punkist sau skateboarder. Jason o să-şi conducă Oldsmobile-ul până în Compton ca să livreze personal materialul ăsta.

Capitolul 18

Are o oră avans faţă de program. Îşi propusese să ajungă cu treizeci de minute mai devreme, dar odată ce se vede în Compton şi se uită cu atenţie în jur – bineînţeles c-a auzit poveşti despre locul ăsta, dar, Dumnezeule –, începe să şofeze ca un maniac. Francize ieftine, murdare, cu tendinţa de a alege firme cu multe culori strălucitoare, cu o grămadă de galben oribil, aşa că Alameda Street i se conturează cu claritate în faţa ochilor, o pată de urină radioactivă azvârlită spre sud din centrul mort al Los Angelesului. Jason ţâşneşte drept către mijlocul şoselei, ignorând marcajele benzilor de circulaţie şi luminile roşii, şi calcă acceleraţia până la podea.

Majoritatea francizelor, cum ar fi Uptown[55], Narcolombia, Caymans Plus, Metazania şi Pârnaia, au firme galbene şi operează în slujba concurenţei. Însă, în smârcurile astea, franciulatele Nova Sicilia ies în evidenţă ca nişte insule de stâncă – capete de pod ale eforturilor depuse de Mafie pentru a câştiga duelul cu copleşitor de puternica Narcolombie.

Parcelele mizerabile, pe care nu le-ar cumpăra nici măcar Pârnaia, au întotdeauna tendinţa de a fi achiziţionate de posesori ai biblioraftului cu trei inele cu mintea obsedată de probleme economice, care abia au reuşit să adune un milion de yeni pentru o licenţă Narcolombia şi care au nevoie de o proprietate imobiliară, de orice proprietate imobiliară în jurul căreia pot înălţa un gard, scoţând-o de sub actuala jurisdicţie teritorială. Aceste franciulate locale trimit cea mai mare parte a venitului lor brut la Medellin, ca taxă de franciză, şi abia dacă-şi păstrează destui bani pentru plata facturilor de întreţinere.

Unii încearcă să trişeze, să strecoare câteva bancnote în buzunar când au impresia că nu-i surprinde camera de supraveghere şi să dea fuga în josul străzii, la cel mai apropiat franciulat Caymans Plus sau The Alps, care se îngrămădesc în zonă ca muştele pe un hoit de pe şosea. Însă oamenii ăştia află curând că, în Narcolombia, aproape orice este o infracţiune care atrage după sine pedeapsa capitală şi că nu există niciun sistem judiciar căruia să i te adresezi, nu există decât patrulele mobile de justiţie care au dreptul să-ţi arunce franciulatul în aer la orice oră din zi sau din noapte şi să-ţi trimită toate înregistrările, prin fax, către calculatorul din Medellin, notoriu pentru meticulozitate. Nimic nu e mai scabros decât să fii târât în faţa plutonului de execuţie, fiind pus la zidul construcţiei pe care ai înălţat-o cu mâinile tale.

Unchiul Enzo e de părere că, ţinând cont de accentul pus de Mafie pe loialitate şi pe valorile tradiţionale ale familiei, pot racola o mulţime

55 Zona rezidenţială.

dintre aceşti antreprenori – înainte de a ajunge cetăţeni narcolumbieni.

Ceea ce explică existenţa tuturor panourilor de afişaj pe care Jason le vede din ce în ce mai des, pe măsură ce pătrunde mai adânc în Compton. Chipul zâmbitor al Unchiului Enzo pare să-şi iradieze energia din fiecare colţ. De obicei îşi ţine braţul în jurul umerilor unui puşti negru, mustind de sănătate, iar deasupra imaginii apare o frază: MAFIA – AI UN PRIETEN ÎN FAMILIE! şi RELAXEAZĂ-TE, INTRI ÎNTR-UN CARTIER SUPRAVEGHEAT DE MAFIE! şi UNCHIUL ENZO IARTĂ ŞI UITĂ.

Cea din urmă însoţeşte de obicei o poză a Unchiului Enzo înconjurând cu braţul umerii unui adolescent, pe care îl mustră cu expresia serioasă a unui unchi. E o aluzie la faptul că atât columbienii cât şi jamaicanii ucid aproape pe toată lumea.

NICI GÂND, JOSÉ! Cu mâna ridicată, Unchiul Enzo opreşte o jigodie hispanică, înarmată cu un Uzi; în spatele lui e o falangă de copii şi de bunicuţe, aparţinându-i în exclusivitate aceleiaşi etnii, cu degetele încleştate cu hotărâre pe bâte de baseball şi pe tigăi.

Ei, fireşte că narcolumbienii au în continuare monopolul frunzelor de coca, dar acum, când uriaşa fabrică de sintetizare a cocainei deţinută în Mexic de Nippon Pharmaceutical e aproape gata, acest fapt îşi va pierde importanţa. Mafia e gata să parieze că orice tânăr inteligent care intră în afaceri în zilele noastre va remarca aceste panouri şi se va gândi bine. De ce s-o sfârşeşti sufocându-te în propriile viscere, în dosul unei francize Buy ’n’ Fly, când poţi în schimb să-ţi pui un blazer curat, de culoare maro-roşcată, şi să intri într-o familie jovială? Mai ales acum, când avem o serie de capo negri, hispanici şi asiatici, care-ţi vor respecta identitatea culturală? Pe termen lung, Jason e optimist în privinţa Sindicatului.

Într-un asemenea loc, Oldsmobile-ul lui negru e cercul din centrul unei ţinte. Compton e cel mai cumplit lucru pe care l-a văzut vreodată. Declasaţi prăjind câini la frigare, deasupra unor butoaie cu kerosen aprins. Oamenii ai străzii împingând cărucioare de marfă, pline cu teancuri picurând de apă de bancnote de câte un milion – sau un miliard – de dolari, pe care le-au cules din vreun canal de scurgere. Mortăciuni de pe autostradă – mortăciuni imense – atât de mari încât nu pot fi decât leşurile unor fiinţe omeneşti, înşirate în brazde informe în întregul cartier. Baricade stradale în flăcări de-a latul majorităţii bulevardelor. Nicio franciză pe nicăieri. Oldsmobile-ul pocneşte întruna. Jason nu pricepe ce se petrece, până când îşi dă seama că oamenii trag în el. Bine că s-a lăsat convins de unchiul său şi a scos banii pentru un blindaj complet! Când înţelege asta, se sperie cu adevărat. Asta-i realitatea, omule! Îşi conduce Olds-ul şi ticăloşii trag în el, şi pur şi simplu n-are importanţă!

Pe trei cvartale din jurul francizei, străzile sunt blocate de

furgonetele de luptă ale Mafiei. Oamenii pândesc pe ruinele caselor arse, cu puşti lungi de aproape doi metri şi purtând hanorace negre, pe spatele cărora cuvântul MAFIA e scris cu litere fluorescente, de doisprezece centimetri.

Asta e, omule, e de-adevăratelea.

Când opreşte la punctul de control, observă că maşina lui e acum călare pe o mină antipersonal portabilă. Dacă nu e cine trebuie să fie, o să-i transforme Olds-ul într-o gogoaşă de metal. Dar el nu e cine nu trebuie. E omul aşteptat. Îndeplineşte o misiune prioritară, are un teanc de documente pe scaunul de alături, împachetate etanş şi estetic.

Lasă geamul în jos şi un paznic din garda eşalonului superior al Mafiei îndreaptă spre el un scaner de retină. Nici vorbă de idioţenia cu legitimaţiile de identitate. Vor afla cine e într-o microsecundă. Se lasă pe spate, sprijinindu-se de tetieră, răsuceşte oglinda retrovizoare către el însuşi, îşi verifică pieptănătura. N-arată rău deloc.

– Nu eşti pe listă, amice, spune paznicul.

– Ba da, sunt, îl contrazice Jason. Asta e o livrare prioritară. Am hârtiile chiar aici.

Îi înmânează o copie a însărcinării primite de pe Turfnet paznicului, care o priveşte, se încruntă şi intră în furgoneta lui de luptă, împodobită cu antene din belşug.

Urmează o aşteptare lungă, foarte lungă.

Se apropie un bărbat, străbătând pe jos spaţiul gol dintre franciză şi perimetru. Parcarea pustie e un deşert de cărămizi arse şi de cabluri electrice contorsionate, dar el o traversează mergând precum Hristos pe marea Galileei. Poartă un costum în întregime negru. Aşa cum îi e şi părul. Nu e însoţit de nicio gardă de corp. Atât de eficientă e paza perimetrului.

Jason observă că paznicii din punctul de verificare stau ceva mai drepţi, îşi potrivesc cravatele, îşi netezesc manşetele. Jason vrea să coboare din automobilul lui ciuruit de gloanţe, să-i arate respectul cuvenit acestui tip, indiferent cine ar fi, dar nu poate deschide portiera fiindcă un paznic uriaş stă chiar în dreptul ei, folosind plafonul maşinii drept oglindă.

Şi, mult prea repede, nou-venitul e acolo.

– El e? îl întreabă pe paznic.

Acesta se uită la Jason vreo două secunde, ca şi cum n-ar fi convins întru totul, apoi îşi întoarce privirea spre bărbatul în costum negru şi dă din cap.

Tipul în negru îi răspunde tot cu o înclinare a capului, se trage uşor de manşete, trage cu coada ochiului în jur preţ de câteva clipe, uitându-se la lunetiştii de pe acoperiş, uitându-se peste tot, dar nu şi la Jason. Apoi face un pas înainte. Are un ochi de sticlă, care nu

priveşte în aceeaşi direcţie cu celălalt. Jason are impresia că se uită în altă parte. Dar ochiul teafăr e îndreptat spre el. Sau poate că nu. Jason nu poate spune care ochi e cel adevărat. Se cutremură şi se crispează ca un căţeluş pus în congelator.

– Jason Breckinridge, spune omul.

– Halterofilul, îi reaminteşte Jason.

– Ţine-ţi gura. În restul conversaţiei, tu nu spui nimic. Când îţi explic ce-ai greşit, nu spui că-ţi pare rău, fiindcă ştiu deja că-ţi pare. Şi când pleci de aici viu, nu-mi mulţumeşti c-ai rămas în viaţă. Şi nu-mi spui la revedere.

Jason dă din cap.

– Mă enervezi atât de mult, încât nu vreau nici măcar să dai din cap. Stai nemişcat şi nu vorbi. OK, să-i dăm drumul. Ţi-am repartizat o misiune specială în dimineaţa asta. Era tare simplu. Tot ce-aveai de făcut era să citeşti, în kilu’ meu, specificaţia. Dar n-ai citit-o. Te-ai apucat să faci livrarea de capu’ tău, în pana mea. Specificaţia îţi spunea în mod explicit să n-o faci.

Ochii lui Jason se îndreaptă fulgerător spre pachetul cu documente de pe scaun.

– Astea-s rahaturi, spune celălalt. Pana mea, n-avem nevoie de documente tale. Nu ne pasă nici de tine, nici de blestemata ta de franciză de la mama dracului. Tot ce ne interesa era kuriera. Specificaţia spunea că livrarea trebuie să fie făcută de o kurieră anume, Y.T., care lucrează în zona ta. Se-ntâmplă ca Unchiului Enzo să-i placă Y.T. Vrea s-o cunoască. Acum, din cauză că tu ai făcut-o de oaie, Unchiul Enzo nu-şi poate îndeplini dorinţa. Ce rezultat groaznic. Ce jenant. Incredibil ce-ai dat-o-n bară, chiar asta e. E prea târziu ca să-ţi mai salvezi franciza, Jason Halterofilule, dar poate că nu-i prea târziu ca să-i împiedici pe şobolanii din canal să-ţi mănânce sfârcurile la cină.

Capitolul 19

– Asta nu s-a făcut cu o sabie, spune Hiro.

Stând în picioare şi uitându-se la leşul lui Lagos, a trecut dincolo de uimire. Probabil că toate emoţiile îl vor năpădi mai târziu, acasă, când va încerca să adoarmă. În clipa asta, acea parte a minţii sale care face raţionamentele pare să i se fi desprins de restul trupului, de parcă ar fi înghiţit o mare cantitate de droguri, şi e tot atât de calm ca Squeaky.

– A, da? De unde ştiţi? întreabă acesta.

– Săbiile fac tăieturi rapide, complete. Adică, tai capul, sau un braţ. Un om ucis cu o sabie nu arată aşa.

– Serios? Aţi ucis mulţi oameni cu săbiile, domnule Protagonist?

– Da. În Metavers.

Mai rămân acolo o vreme, uitându-se la cadavru.

– Asta nu arată a mişcare rapidă. Seamănă a mişcare plină de forţă, zice Squeaky.

– Raven pare destul de puternic.

– Aşa e.

– Dar nu cred c-avea vreo armă. Cripii l-au percheziţionat mai devreme şi era curat.

– Ei, probabil c-a împrumutat una mai târziu, zice Squeaky. Ştii, gângania asta era peste tot. Noi stăteam cu ochii pe el, fiindcă ne temeam c-o să-l sâcâie pe Raven. S-a tot foit, căutând un punct avantajos de observaţie.

– E plin de echipamente de supraveghere, spune Hiro. Cu cât se duce mai sus, cu atât îi funcţionează mai bine.

– Aşa c-a sfârşit prin a ajunge aici, pe rambleu. Şi s-ar părea că făptaşul ştia unde se află.

– Praful, zice Hiro. Urmăriţi laserele.

Jos, sub ei, o sticlă de bere ricoşează de fruntea lui Sushi K, care face o piruetă spasmodică. Un fascicol de raze laser mătură rambleul, conturându-se clar prin praful fin înălţat de vânt.

– Individul ăsta – gângania – folosea lasere. Imediat ce a ajuns aici, sus…

– I-au trădat poziţia, completează Squeaky.

– Şi Raven a venit după el.

– Păi, noi nu spunem c-a fost el, specifică Squeaky. Dar trebuie să ştiu dacă acest personaj – dă din cap către cadavru – ar fi putut face ceva din cauza căruia s-a simţit Raven ameninţat.

– Ce-i asta, terapie în grup? Cui îi pasă dacă Raven s-a simţit ameninţat?

– Mie, răspunde Squeaky, extrem de ferm.

– Lagos nu era decât un gargui. Un aspirator de informaţii. Nu cred că se ocupa de operaţiuni sângeroase – şi chiar dacă o fi fost aşa, nu

cred c-ar fi făcut-o în echipamentul ăsta.

– Atunci de ce credeţi că s-a enervat Raven?

– Presupun că nu-i place să fie supravegheat, spune Hiro.

– Da, aprobă Squeaky. Ar trebui să ţineţi minte asta.

Pe urmă îşi pune o mână peste ureche ca să audă mai bine staţia radio din căşti.

– Y.T. a văzut ce s-a întâmplat? întreabă Hiro.

– Nu, mormăie celălalt, câteva secunde mai târziu. Dar l-a văzut părăsind scena. Îl urmăreşte.

– De ce-ar face asta?

– Cred că i-aţi spus s-o facă, sau cam aşa ceva.

– Nu cred că s-ar lua după el.

– Păi, ea nu ştie că l-a omorât pe tip, spune Squeaky. A dat pur şi simplu telefon fiindcă a observat ceva – el a intrat cu Harley-ul în Chinatown.

Şi o ia la fugă în susul rambleului. Două maşini ale Impunătorilor Ordinii sunt parcate acolo, pe acostamentul autostrăzii, aşteptând.

Hiro o porneşte pe urmele lui. Datorită luptei cu săbiile, picioarele îi sunt într-o formă excelentă, şi reuşeşte să-l ajungă pe Squeaky când acesta e lângă maşină. După ce şoferul descuie încuietorile electrice ale uşilor, Hiro se repede pe bancheta din spate, în timp de Squeaky se instalează pe cea din faţă. Impunătorul Ordinii se răsuceşte şi-i aruncă o privire obosită.

– O să am grijă cum mă port, spune Hiro.

– O singură chestie…

– Ştiu. Nu face figuri cu Raven.

– Exact.

Squeaky continuă să-l privească pentru încă o secundă, apoi se întoarce şi-i face semn şoferului să pornească. Rupe cu nerăbdare trei metri de hârtie ieşită din imprimata de bord şi începe să frunzărească textul.

Hiro vede pe fâşia lungă de hârtie mai multe imagini ale Cripului important, tipul cu barbişon cu care a tratat Raven mai devreme. Pe hârtia scoasă la imprimantă e etichetat drept „T-Bone[56] Murphy”.

E şi o fotografie a lui Raven. A fost surprins în mişcare, nu e una dintre fotografiile făcute pentru evidenţele poliţiei. Rezultatul e înspăimântător. A fost realizat cu ajutorul unui sistem optic care amplifică lumina şi şterge culorile, făcând totul să apară incredibil de grăunţos şi cu un contrast incredibil de scăzut. Se pare ca s-a apelat la o procesare a imaginii, pentru a mări claritatea contururilor, ceea ce o face de asemenea grăunţoasă. Plăcuţa de înmatriculare e o pată ca o elipsă turtită, ascunsă de strălucirea farului din spate.

---

56 [Biftec cu] os terminal.

Motocicleta e înclinată mult într-o parte, cu roata ataşului la câţiva centimetri de pământ. Iar motociclistul nu are gât vizibil; capul lui, sau mai degrabă pata întunecată de acolo, se lăţeşte întruna, până când se contopeşte cu umerii. E cu siguranţă Raven.

– Cum de aveţi acolo fotografiile lui T-Bone Murphy? întreabă Hiro.

– Îl urmăreşte, răspunde Squeaky.

– Cine urmăreşte pe cine?

– Păi, prietena dumneavoastră Y.T. nu-i tocmai Edward R. Murrow[57]. Dar, din câte ne putem da seama din rapoartele ei, au fost văzuţi în aceeaşi zonă, încercând să se ucidă unul pe altul, răspunde Squeaky.

Vorbeşte rar, pe tonul distant al cuiva care primeşte în căşti actualizări în direct.

– Mai devreme au făcut un soi de târg, spune Hiro.

– Atunci nu-s prea surprins că-ncearcă să se ucidă acum.

Odată ce ajung într-o anumită parte a oraşului, urmărirea spectacolului dat de T-Bone şi Raven devine o problemă de conectare-a-ambulanţelor. Din două în două cvartale dau peste câte un grup de poliţişti şi de medici, de lumini scânteietoare, de tusea staţiilor radio. Tot ce au de făcut e să meargă de la unii la alţii.

În primul loc, pe pavaj zace un Crip mort. Din trup i se scurge un şuvoi pe sânge lat de aproape doi metri, traversând strada în diagonală către un canal. Personalul ambulanţei îl înconjoară, fumând şi bând cafele din căni de plastic, aşteptând ca Impunătorii Ordinii să termine cu măsurătorile şi cu fotografiile, ca să poată duce cadavrul la morgă. Nu există furtunaşe de perfuzie intravenoasă, în zonă nu sunt împrăştiate resturi de substanţe medicamentoase, nu sunt truse medicale deschise, nici măcar nu au încercat.

Virează de mai multe ori, până ce ajung la următoarea constelaţie de lumini pâlpâitoare. Aici, şoferii ambulanţelor sporesc aglomeraţia din jurul piciorului unui MetaPoliţist.

– Călcat de motocicletă, spune Squeaky, clătinând din cap cu tradiţionalul dispreţ al Impunătorilor Ordinii faţă de mai tinerii lor omologi patetici, MetaPoliţiştii.

În cele din urmă, îşi conectează staţia radio la bord, ca s-o audă toţi.

Urmele motociclistului s-au răcit de-acum şi se pare că poliţia locală se confruntă cu consecinţele. Dar cineva a sunat ca să se plângă că un bărbat pe motocicletă şi mai multe alte persoane distrug o plantaţie de hamei din cvartal.

– La trei cvartale de aici, îi spune Squeaky şoferului.

---

57 Edward R. Murrow (1908–1965), corespondent radio din Al Doilea Război Mondial.

– Hamei? se miră Hiro.

– Cunosc locul. O fabrică locală de bere, îi explică Squeaky. Îşi cultivă singuri hameiul. Au contracte cu grădinari urbani. Ţăranii chinezi fac munca brută în locul lor.

Când sosesc, fiind primii reprezentanţi ai autorităţilor la faţa locului, e evident de ce-a preferat Raven să fie urmărit într-un lan de hamei. E un adăpost excelent. Plantele sunt lujeri grei, înfloriţi, care cresc pe spaliere fixate de stâlpi înalţi de bambus. Înălţimea spalierelor e de trei metri; nu vezi nimic.

Coboară cu toţii din maşină.

– T-Bone? strigă Squealy.

Aud pe cineva zbierând în engleză din mijlocul lanului.

– Aici!

Dar răspunsul nu e pentru Squeaky.

Intră pe plantaţie. Cu grijă. Se simt învăluiţi de o mireasmă, de un parfum de răşină care nu se deosebeşte de marijuana, mirosul pătrunzător al unei beri scumpe. Squeaky îi face semn lui Hiro să stea în spatele lui.

În alte circumstanţe, Hiro l-ar asculta. E pe jumătate japonez şi, în anumite împrejurări, dă dovadă de tot respectul faţă de autorităţi.

Dar asta nu e una dintre ele. Dacă Raven apare undeva, în apropierea lui, Hiro are de gând să-i vorbească folosindu-şi *katana.* Şi, dacă se ajunge la asta, nu vrea ca Squeaky să fie prin preajmă, pentru că l-ar putea lăsa fără o mână sau fără un picior când îşi avântă sabia, pregătind lovitura.

– Hei, T-Bone! strigă Squeaky. Suntem Impunătorii Ordinii şi suntem cu capsa pusă! Ieşi în puii mei de-acolo, omule! Hai să mergem acasă!

T-Bone, adică Hiro presupune că e T-Bone, răspunde cu o scurtă rafală de pistol mitralieră. Flacăra de la gura ţevii luminează lanul de hamei ca un stroboscop. Hiro se aruncă la pământ cu umărul înainte, se îngroapă pentru câteva secunde în ţărână moale şi în frunze.

– Futu-i! spune T-Bone.

E o înjurătură deziluzionată, dar o înjurătură în care se simte tonul apăsător al unei frustrări copleşitoare şi destul de multă spaimă.

Hiro se saltă, rămâne ghemuit într-o poziţie defensivă şi se uită în jur. Squeaky şi celălalt Impunător al Ordinii nu se văd nicăieri.

Hiro îşi croieşte drum cu forţa printr-unul dintre spaliere şi pătrunde pe un rând aflat mai aproape de acţiune.

Celălalt Impunător al Ordinii – şoferul – e pe acelaşi rând, la vreo zece metri distanţă, cu spatele către Hiro. Se uită peste umăr, în direcţia lui, sau în direcţia opusă, unde zăreşte pe altcineva – Hiro nu poate vedea pe cine, fiindcă Impunătorul îi stă în faţă.

– Ce pana mea, spune Impunătorul.

Tresaltă uşor, ca o tresărire de spaimă, şi cu spatele hainei lui se întâmplă ceva.

– Cine e? întreabă Hiro.

Impunătorul nu răspunde. Încearcă să se întoarcă, dar ceva îl împiedică. Ceva scutură lujerii din jurul lui.

El se cutremură, se înclină în lateral, lăsându-se de pe un picior pe altul.

– Trebuie să mă eliberez, spune, cu voce tare, fără să se adreseze cuiva în particular.

O ia la fugă cu paşi mărunţi, îndepărtându-se de Hiro. Cealaltă persoană care s-a aflat pe rând a dispărut. Impunătorul Ordinii aleargă ciudat, drept şi ţeapăn, cu braţele atârnând. Hanoracul lui de un verde strălucitor nu atârnă aşa cum ar trebui.

Hiro fuge după el. Impunătorul aleargă spre capătul rândului, unde se văd luminile străzii.

Iese din lan cu vreo două secunde înaintea lui Hiro şi, când acesta ajunge la bordură, el e în mijlocul drumului, luminat mai ales de lumina albastră, pâlpâitoare, a unui ecran video uriaş, suspendat deasupra capetelor. Se învârteşte în loc, cu paşi stranii, mici şi apăsaţi, fără să-şi ţină prea bine echilibrul.

– Aaah, aaah, spune, cu voce joasă şi calmă, care bolboroseşte ca şi cum ar avea mare nevoie să-şi dreagă glasul.

În timp ce Impunătorul Ordinii se roteşte, Hiro vede c-a fost străpuns de o suliţă de bambus, lungă de doi metri cincizeci. O jumătate din ea îi iese în afară prin faţă, iar cealaltă prin spate. Aceasta din urmă e de culoare întunecată, plină de sânge şi de ghemotoace negre de fecale, iar cea din faţă e curată, verde-gălbuie. E singura pe care o vede Impunătorul şi mâinile i se plimbă în susul şi în josul ei, încercând să-şi verifice autenticitatea imaginii din faţa ochilor. Pe urmă partea din spate izbeşte o maşină parcată, împroşcând capacul cernit şi lustruit al portbagajului cu un evantai îngust de sebum. Alarma maşinii începe să sune. Impunătorul Ordinii o aude şi se întoarce să vadă ce s-a întâmplat.

Când îl zăreşte Hiro pentru ultima oară, aleargă prin lumina intermitentă de neon de pe mijlocul străzii, îndreptându-se spre centrul cartierului chinezesc şi tânguindu-se pe notele înşirate la întâmplare ale unui cântec teribil, care distonează cu behăitul alarmei. Hiro simte, chiar în aceeaşi clipă, că lumea se fisurează, sfâşiată, şi că el însuşi se leagănă deasupra crăpăturii, holbându-se către un loc unde nu-şi doreşte să se afle. Pierdut în biomasă.

Îşi scoate *katana.*

– Squeaky! strigă apoi. Ăla aruncă suliţe! Se pricepe foarte bine! Ţi-a nimerit şoferul!

– Am înţeles! zbiară Squeaky.

Hiro intră pe cel mai apropiat rând. Aude un sunet în dreapta şi-şi foloseşte sabia ca să pătrundă pe rândul de alături. Nu e minunat să te afli în locul ăla, dar, pe moment, e mai sigur decât să stai pe stradă, sub lumina de abis a ecranului video.

În josul rândului e un bărbat. Hiro îl recunoaşte după forma stranie a capului, care se lăţeşte pur şi simplu până când atinge umerii. Ţine într-o mână un băţ de bambus proaspăt tăiat, smuls dintr-un spalier.

Raven îi loveşte un capăt cu mâna cealaltă şi o bucată cade jos. În mâna cu care a lovit licăreşte ceva, după toate aparenţele lama unui cuţit. Tocmai a tăiat un cap al băţului sub un unghi ascuţit, transformându-l în suliţă.

O azvârle cu o mişcare fluidă. Calmă, frumoasă. Suliţa dispare fiindcă zboară drept către Hiro.

El n-are timp să adopte poziţia corectă, ceea ce e perfect, fiindcă a adoptat-o deja. O adoptă din reflex ori de câte ori ţine o *katana* în mână, temându-se că altminteri şi-ar putea pierde echilibrul, tăindu-şi din neglijenţă una dintre extremităţi. Tălpile paralele, cu vârfurile degetelor drept înainte, piciorul drept în faţa piciorului stâng, *katana* ţinută jos, la nivelul vintrelor, ca o extensie a falusului. Hiro îi ridică vârful şi plesneşte suliţa cu lateralul lamei, deviind-o exact atât cât e nevoie; se roteşte uşor în lateral şi vârful îl ratează la mustaţă pe Hiro şi se încâlceşte în lujerii din dreapta lui. Partea din spate descrie un arc şi se agaţă în stânga, sfâşiind o serie de lujeri înainte de a se opri. E grea şi zboară cu mare viteză.

Raven a dispărut.

De ţinut minte: indiferent dacă şi-a propus sau nu să înfrunte în seara asta de unul singur un grup de Cripi şi de Impunători ai Ordinii, nici măcar nu s-a ostenit să-şi ia o armă.

Răsună o altă salvă de împuşcături, venind de la o distanţă de câteva rânduri.

Hiro a stat locului destul de mult, gândindu-se la cele abia petrecute. Îşi taie drum către următorul şir de lujeri şi se îndreaptă către scăpărările de la gura ţevii, vorbind întruna:

– Nu trage în partea asta, T-Bone, sunt de partea ta, omule.

– Bulangiul mi-a aruncat un băţ în piept, omule! se plânge T-Bone.

Când porţi o vestă antiglonţ, o lovitură de suliţă nu-nseamnă mare lucru.

– Poate-ar trebui s-o laşi baltă, spune Hiro.

Trebuie să-şi taie drum printr-o grămadă de spaliere ca să ajungă la T-Bone, dar, atâta timp cât acesta continuă să vorbească, îi poate da de urmă.

– Sunt un Crip. Noi nu lăsăm nimic baltă, spune T-Bone. Tu eşti ăsta?

– Nu, răspunde Hiro. Încă n-am ajuns acolo.

Alte împuşcături, într-o rafală foarte scurtă, rapid întreruptă. Dintr-odată nu mai vorbeşte nimeni. Hiro îşi croieşte drum către rândul următor şi e cât pe ce să calce pe mâna lui T-Bone, care a fost amputată de la încheietură. Degetul e încă pe piedica unui pistol MAC-11.

Restul lui T-Bone e la două rânduri distanţă. Hiro se opreşte şi se uită printre lujeri.

Raven e unul dintre cei mai masivi bărbaţi pe care i-a văzut vreodată în afara unei competiţii sportive. T-Bone dă înapoi, retrăgându-se din faţa lui de-a lungul rândului. Înaintând cu paşi mari, încrezători, Raven îl ajunge şi îşi ridică o mână, repezind-o către el; Hiro nu trebuie să vadă cuţitul ca să ştie că e acolo.

Se pare că T-Bone o să scape din toată povestea asta fără nimic mai rău decât o mână cusută la loc şi o cură de redobândire a abilităţilor, fiindcă nu poţi înjunghia de moarte un om în felul ăsta când poartă o vestă antiglonţ.

T-Bone ţipă.

Saltă în sus şi-n jos în mâna lui Raven. Cuţitul a pătruns prin materialul rezistent la gloanţe şi Raven încearcă acum să-l spintece aşa cum l-a spintecat pe Lagos. Dar cuţitul – sau ce naiba o fi – n-o să taie astfel materialul ăla. E destul de ascuţit ca să-l străpungă – ceea ce ar trebui să fie imposibil – dar nu şi ca să-l reteze.

Raven îl scoate, se lasă într-un genunchi şi îşi roteşte mâna cu cuţitul pe o elipsă amplă, între coapsele lui T-Bone. Pe urmă sare peste trupul în cădere al acestuia şi fuge.

Hiro înţelege că T-Bone e un om mort, aşa că-l urmăreşte pe Raven. N-are de gând să-l prindă, ci mai degrabă să ştie în permanenţă foarte bine unde se află.

Trebuie să-şi taie drum printr-o mulţime de spaliere. Îl pierde repede pe Raven. Se gândeşte că e bine să alerge din toate puterile în direcţia opusă.

Pe urmă aude huruitul profund şi prelung al unui motor de motocicletă. Fuge către cea mai apropiată ieşire în stradă, sperând să poată arunca o scurtă privire.

Şi o face, deşi imaginea dispare rapid şi nu e aproape cu nimic mai bună decât cea grafică, din maşina poliţiei. Raven se întoarce ca să se uite la Hiro, exact în clipa când dispare în viteză. E sub un felinar şi Hiro îi zăreşte pentru prima dată clar faţa. E asiatic. Mustaţa subţire îi coboară către bărbie.

Un alt Crip apare pe stradă alergând, la o jumătate de secundă după Hiro, când Raven demarează. Încetineşte pentru o clipă, apreciind situaţia, apoi şarjează ca un fundaş pe urmele motocicletei. Timp în care scoate un strigăt de luptă.

Squeaky îşi face apariţia aproape în acelaşi timp cu Cripul şi se apucă să-i urmărească pe amândoi de-a lungul străzii.

Raven nu pare să fie conştient că în spatele lui aleargă Cripul, dar, apreciind retroactiv lucrurile, se pare că i-a urmărit apropierea în oglinda retrovizoare. Când bărbatul ajunge în raza lui de acţiune, mâna lui Raven se desprinde de pe maneta de acceleraţie şi zvâcneşte spre spate, ca şi cum ar arunca un gunoi. Pumnul său îl izbeşte pe Crip în mijlocul feţei, ca o bucată de şuncă îngheţată azvârlită dintr-un tun. Capul Cripului zvâcneşte spre spate, picioarele îi sunt săltate de pe pământ, se avântă spre spate într-un salt aproape acrobatic şi izbeşte pavajul atingându-l mai întâi cu ceafa, moment în care loveşte în asfalt cu ambele braţe. Mişcarea seamănă foarte mult cu o cădere controlată, deşi, chiar dacă e aşa, totul trebuie să fi fost mai degrabă un reflex.

Squeaky încetineşte, se întoarce şi îngenunchează alături de poliţistul căzut, ignorându-l pe Raven.

Hiro îl priveşte pe lordul drogurilor, masiv, radioactiv, aruncător de săgeţi ucigaşe, conducându-şi motocicleta către Chinatown. Ceea ce e acelaşi lucru cu a o conduce prin China, dacă te gândeşti să-l urmăreşti.

Aleargă spre Cripul care zace crucificat în mijlocul străzii. E destul de greu să-ţi dai seama ce e de fapt partea de jos a feţei lui. Are ochii pe jumătate deschişi şi pare de-a dreptul relaxat. Vorbeşte cu voce scăzută.

– Pana mea, e un indian, sau cam aşa ceva.

Interesantă idee. Dar Hiro continuă să creadă că e asiatic.

– Ce puii mei credeai că faci, dobitocule? întreabă Squeaky.

Pare atât de scos din sărite încât Hiro se îndepărtează de el cu un pas.

– Bulangiul ăla ne-a tras în piept – servieta a ars, mormăie Cripul cu falca zdrobită.

– Şi de ce n-aţi lăsat-o baltă? Sunteţi nebuni, faceţi figuri cu Raven în halul ăsta?

– Ne-a tras în piept. Nimeni nu rămâne-n viaţă după asta.

– Ei, el tocmai a reuşit, spune Squeaky.

În cele din urmă pare să se fi calmat puţin. Se leagănă pe călcâie şi se uită în sus, spre Hiro.

– E puţin probabil ca T-Bone şi şoferul tău să mai fie în viaţă, zice Hiro. Ăsta ar face bine să nu se mişte – s-ar putea să-şi fi fracturat gâtul.

– Are noroc, în puii mei, că nu-i frâng eu gâtul, face Squeaky.

Tipii de la ambulanţă ajung exact la timp ca să trântească un guler cervical gonflabil în jurul gâtului Cripului înainte ca ambiţia să-l îndemne să se ridice. În numai câteva minute, îl urcă în maşină şi

pleacă.

Hiro se întoarce în lanul de hamei şi îl găseşte pe T-Bone. E mort, căzut în genunchi şi sprijinit de un spalier. Probabil că tăietura făcută prin vesta antiglonţ nu i-ar fi fost fatală, dar Raven nu s-a mulţumit cu asta. S-a aplecat şi i-a ciopârţit, în sus şi-n jos, interiorul coapselor, acum despicate până la os. I-a făcut astfel tăieturi adânci în lungul arterelor femurale, lăsându-l fără întreaga rezervă de sânge. Ca şi cum ai reteza fundul unei ceşti din spumă poliuretanică.

Capitolul 20

Impunătorii Ordinii transformă întregul cvartal într-un cartier general de poliţie mobil, cu maşini şi furgonete pentru arestaţi, cu antene de satelit pe camioane cu caroserie deschisă. Tipi în halate albe, cu contoare Geiger, se foiesc în sus şi-n jos prin lanul de hamei. Squeaky umblă de colo-colo cu căştile pe urechi şi ochii în gol, discutând cu oameni care nu sunt de faţă. Apare un trailer care remorchează BMW-ul negru al lui T-Bone.

– Hei, partenerule!

Hiro se întoarce şi se uită în jur. E Y.T. Tocmai a ieşit dintr-o franciză Hunan de vizavi. Îi întinde lui Hiro o cutiuţă albă şi două beţişoare.

– Pui picant cu sos de fasole neagră, fără GMS[58]. Ştii să umbli cu beţişoarele?

Hiro nu ia în seamă insulta.

– Am făcut comandă dublă, continuă Y.T., că mă gândesc că-n seara asta am prins informaţii valoroase.

– Ştii ce s-a-ntâmplat aici?

– Nu. Adică, e evident că unii au fost răniţi.

– Dar n-ai fost martor ocular.

– Nu, n-am reuşit să mă ţin după ei.

– Asta-i bine, spune Hiro.

– Ce s-a-ntâmplat?

El se mulţumeşte să clatine din cap. În lumină, puiul cu mirodenii are un luciu întunecat; în toată viaţa lui, nu i-a fost niciodată mai puţin foame.

– Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi amestecat. Am crezut că nu e decât o misiune de supraveghere.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu vreau să intru-n amănunte. Uite ce e. Fereşte-te de Raven, OK?

– Sigur, spune ea.

Vorbeşte pe tonul vioi pe care-l foloseşte când minte şi vrea să se asigure c-o ştii şi tu.

Squeaky deschide portiera din spate a BMW-ului şi aruncă o privire pe banchetă. Hiro vine ceva mai aproape şi simte un miros neplăcut, de fum rece. E miros de plastic ars.

Servieta de aluminiu pe care i-a dat-o Raven lui T-Bone ceva mai devreme stă în mijlocul banchetei. Arată de parcă ar fi fost aruncată în foc; pe încuietori se lăţesc pete negre de fum, iar mânerul de plastic s-a topit pe jumătate. Pielea de culoarea untului de pe

---

58 Glutamat monosodic, folosit ca aditiv alimentar şi ca aromatizant în bucătăria chineză şi japoneză.

banchetele BMW-ului are urme de arsură. Nu-i de mirare că T-Bone şi-a ieşit din sărite.

Squeaky îşi pune o pereche de mănuşi din latex. Trage servieta afară, o aşază pe capacul portbagajului şi desface încuietorile cu o rangă mică.

Indiferent ce-ar fi, e o chestie complicată, proiectată de un expert. În jumătatea de deasupra sunt mai multe şiruri de flacoane cu dopuri roşii, de tipul celor văzute de Hiro la U-Stor-It. Sunt cinci şiruri şi fiecare conţine vreo douăzeci de flacoane.

Jumătatea de jos pare să fie un soi de terminal miniaturizat de calculator, de modă veche. Cea mai mare parte e ocupată de o tastatură. Există şi un mic ecran cu cristale lichide, pe care se pot afişa simultan probabil vreo cinci rânduri de text. Un obiect care seamănă a creion e ataşat de servietă printr-un cablu care, odată desfăşurat, ajunge, după toate aparenţele, la aproape un metru. Seamănă a indicator de lumină, sau a scaner pentru coduri de bare. Deasupra tastaturii e un obiectiv, plasat sub un astfel de unghi încât e îndreptat spre persoana care foloseşte tastatura. Mai sunt şi alte elemente, al căror scop e mai puţin clar: o fantă, care ar putea servi pentru inserarea unui card de credit sau de identitate, şi o mufă cilindrică, cam de mărimea unuia dintre micile flacoane.

Asta nu e decât o reconstituire, aşa crede Hiro c-a arătat cândva obiectul din faţa lui. Când îl vede, toate componentele sunt topite laolaltă. Judecând după modelul lăsat de urmele de fum din exteriorul servietei – fum care pare să fi ieşit din fanta dintre cele două jumătăţi – focul a pornit din interior, nu din afară.

Squeaky întinde mâna, desprinde din suport unul dintre flacoane şi îl ridică în bătaia luminilor strălucitoare din Chinatown. A fost transparent, dar l-au mânjit căldura şi fumul. De la distanţă pare o simplă sticluţă, dar, apropiindu-se ca să se uite mai atent, Hiro desluşeşte în interior cel puţin o jumătate de duzină de compartimente minuscule, conectate între ele prin tuburi capilare. La unul dintre capete are un capac de plastic roşu. Capacul e prevăzut cu o fereastră neagră, dreptunghiulară şi, când Squeaky îl roteşte, Hiro zăreşte strălucirea roşie a unui afişaj cu LED-uri inactiv, ca ecranul unui calculator închis. Sub ele e o mică perforaţie. Dar nu e o simplă gaură. E mai largă la suprafaţă şi se îngustează rapid către o deschidere aproape invizibilă, de dimensiunile unui vârf de ac, ca pâlnia unei trompete.

Compartimentele din interior sunt umplute parţial cu lichide. Unele sunt transparente, iar altele de un maroniu întunecat. Cele maronii trebuie să fie substanţe organice de un anume tip, acum transformate de căldură în supă de pui. Cele transparente ar putea fi orice.

– A intrat într-un bar să bea ceva, mormăie Squeaky. Ce dobitoc.

– Cine?

– T-Bone. Înţelegi, T-Bone a fost, cum s-ar spune, posesorul înregistrat al acestei unităţi. Al servietei. Imediat ce s-a îndepărtat de ea cu mai mult de trei metri – *vââj* – s-a autodistrus.

– De ce?

Squeaky se uită la Hiro ca la un idiot.

– Ei, nu se poate spune că lucrez pentru Central Intelligence, sau ceva de genul. Dar aş zice că indiferent cine fabrică drogul ăsta – i se spune Numărătoarea-Inversă, sau Capac-Roşu, sau *Snow Crash* – are o pasiune pentru secretul tranzacţiilor. Aşa că, dacă traficantul abandonează servieta, sau o pierde, sau încearcă s-o transfere în proprietatea altcuiva – *vââj.*

– Ce crezi, Cripii vor reuşi să-l prindă pe Raven?

– Nu în Chinatown. Rahat, zice Squeaky, enervându-se când îşi aduce aminte. Nu-mi vine să cred ce-a făcut ăsta. Aş fi fost în stare să-l ucid.

– Pe Raven?

– Nu. Pe Cripul care l-a urmărit pe Raven. A avut noroc că l-a pocnit el înaintea mea.

– Îl urmăreai pe Crip?

– Da, îl urmăream pe Crip. Ce, credeai că-ncercam să-l prind pe Raven?

– Într-un fel, da, adică, el e răufăcătorul, nu?

– Cu siguranţă. Aşa că l-aş fi urmărit pe Raven dacă aş fi fost poliţist şi dacă misiunea mea ar fi fost să-i prind pe răufăcători. Dar sunt un Impunător, misiunea mea e să impun ordinea. Aşa că fac tot ce pot, ca orice alt Impunător din oraş, ca să-l protejez pe Raven. Şi dacă ai cumva de gând să-ncerci să dai de urma lui Raven şi să-ţi războuni colegul pe care l-a ucis, poţi s-o laşi baltă.

– Ucis? Care coleg? se amestecă Y.T.

Ea n-a văzut ce s-a întâmplat cu Lagos.

Ideea îl ofensează pe Hiro.

– De-asta-mi spunea toată lumea să nu fac figuri cu Raven? Se temeau c-o să-l atac?

Squeaky se uită la săbii.

– Ai cu ce.

– De ce-l protejează toată lumea pe Raven?

Squeaky zâmbeşte, de parcă tocmai ar fi trecut graniţa unui tărâm al glumelor.

– E un suveran.

– Atunci declaraţi-i război.

– Nu e o idee bună să-i declari război unei puteri nucleare.

– Cum?

– Hristoase, face Squeaky, clătinând din cap, dac-aş fi avut idee cât

de puţine ştii despre rahatul ăsta, nu te-aş fi lăsat niciodată să urci în maşina mea. Am crezut că eşti un colaborator serios al CIC-ului, specializat în acţiuni sângeroase. Vrei să zici că-ntr-adevăr nu ştii nimic despre Raven?

– Da, chiar asta spuneam.

– OK. O să-ţi povestesc, ca să nu te-apuci să provoci mai multe necazuri. Raven cară cu sine încărcătura unei torpile pe care a luat-o de pe un submarin sovietic vechi, nuclear. Torpila era proiectată să distrugă o flotilă cu portavion dintr-o singură lovitură. O torpilă nucleară. Ştii ataşul ăla caraghios pe care şi l-a montat Raven pe Harley? Ei bine, omule, aia-i o bombă cu hidrogen. Armată, gata de detonare. Trăgaciul e conectat la electrozi EEG implantaţi în ţeasta lui. Dacă Raven moare, bomba explodează. Aşa că, ori de câte ori apare în oraş, facem tot ce ne stă în putinţă ca să simtă că e bine-venit.

Hiro a rămas cu gura căscată. Y.T. e nevoită să intervină, vorbind în numele lui.

– OK, spune ea. Atât eu, cât şi partenerul meu o să ne ferim din calea lui.

Capitolul 21

Y.T. apreciază că-şi va petrece toată după-amiaza ca o balegă pe rampă. Pe Harbor Freeway e întotdeauna trafic, ceea ce o aduce din centrul oraşului în Compton, dar rampele de intrare în cartierul ăla sunt folosite atât de rar încât în fisurile din asfalt cresc scaieţi de un metru. Şi e hotărâtă să nu circule prin Compton folosindu-şi propriile forţe. Vrea să poneze ceva mare şi rapid.

Nu poate folosi trucul standard, o comandă de pizza la destinaţia ei, ca să-l poneze apoi pe comisionar când trece vâjâind pe lângă ea, fiindcă niciun lanţ de pizzerii nu face livrări în cartierul ăsta. Aşa că va trebui să se oprească pe rampa de ieşire de pe autostradă şi să aştepte ore în şir până apare cineva. O balegă pe rampă.

Nu-şi doreşte nicidecum să facă livrarea asta. Dar proprietarul francizei ţine morţiş. Chiar morţiş. I-a oferit o sumă de bani ridicol de mare. Pachetul trebuie să fie plin cu vreun drog nou, foarte puternic.

Dar asta nu e atât de ciudat cum e ceea ce se petrece în continuare. Navighează pe Harbor Freeway, se apropie de ieşirea dorită, ponată de un semitrailer care merge spre sud. La patru sute de metri de rampa de ieşire, pe lângă ea trece un Oldsmobile negru, ciuruit de gloanţe, cu lumina de semnalizare din dreapta pâlpâind. O să iasă de pe autostradă. E prea frumos ca să fie adevărat. Ponează Oldsmobile-ul.

În timp ce coboară rampa în spatele sedanului care împroaşcă gaze de eşapament, priveşte imaginea şoferului din oglinda retrovizoare. E chiar proprietarul francizei, cel care i-a plătit o sumă de bani complet ridicolă pentru livrare.

În clipa asta, se teme mai mult de el decât de Compton. Sigur e un psihopat. Probabil îndrăgostit de ea. Totul nu e decât un plan întortocheat, pus la cale de un psihopat îndrăgostit.

Dar acum e puţin cam târziu. Rămâne cu el, căutând o cale de ieşire din cartierul ăsta în flăcări şi în decădere.

Se apropie de o blocadă rutieră a Mafiei, imensă, cu aspect dezgustător. El apasă pe acceleraţie, dând buzna direct spre moarte. Y.T. vede franciza destinaţie chiar în faţa lor. Şoferul întoarce maşina în ultima secundă, merge pieziş şi se opreşte în scârţâit de cauciucuri.

Nici că i-ar fi putut fi de mai mult folos. Y.T. se deponează în timp ce el îi oferă acest ultim impuls şi kuriera navighează către punctul de control cu o viteză sigură, raţională. Paznicii îşi ţin armele îndreptate spre cer şi îşi răsucesc capetele ca să-i privească fundul când trece pe lângă ei.

* * *

Franciza Nova Sicilia din Compton oferă o privelişte înviorătoare. E un cantonament al Tinerimii Mafiote. Tinerii ăştia sunt chiar mai obtuzi

decât cei din suburbclava exclusiv mormonă Deseret[59]. Băieţii poartă costume negre, anoste. Fetele au o crustă de feminitate nesărată. Şi nici măcar nu pot face parte din Tinerimea Mafiotă; trebuie să intre în Asistenţa Feminină şi să servească macaroane pe platouri de argint. „Fete” e un cuvânt prea frumos pentru aceste fiinţe, se află prea sus pe scara evoluţiei. Nu sunt nici măcar puicuţe.

Y.T. merge mult prea repede, aşa că răsuceşte skateboardul, îndreptându-se în lateral, se menţine ferm pe planşă, se înclină către ea şi alunecă spre un punct de oprire, înălţând un val de praf şi de pietriş peste strălucirea pantofilor lustruiţi ai mai multor Tineri Mafioţi care se foiesc în faţa intrării, ciugulind din delicatese italieneşti minuscule şi făcând-o pe oamenii maturi. Praful condensează pe ciorapii de dantelă albă ai Tinerelor protopuicuţe Mafiote. Y.T. sare de pe planşă, părând să-şi regăsească echilibrul în ultima clipă. Loveşte cu piciorul în marginea skateboardului, îl face să salte în aer, la un metru şi un sfert înălţime, să se răsucească scurt în jurul axei lungi şi să ajungă în subsuoara ei, unde îl strânge cu putere sub braţ. Spiţele se retrag, aşa că roţile inteligente abia dacă mai depăşesc dimensiunile propriilor butuci. Apasă MegaPonul cu palma într-un locaş aflat la-ndemână, la baza planşei, aşa că tot echipamentul ei se reduce la un pachet uşor de transportat.

– Y.T., spune ea. Tânără, rapidă şi femeie. Unde pana mea-i Enzo?

Băieţii se decid să dea dovadă de un comportament cu desăvârşire matur faţă de ea. La vârsta lor, sunt preocupaţi să-şi rupă unul altuia indispensabilii şi să se-mbete până intră-n comă. Dar în prezenţa unei femei sunt „maturi”. E ilar. Unul iese uşor în faţă, interpunându-se între Y.T. şi cea mai apropiată proto-puicuţă.

– Bine-ai venit în Nova Sicilia, spune. Te pot ajuta cu ceva?

Y.T. oftează adânc. E o femeie de afaceri pe deplin independentă şi oamenii ăştia încearcă s-o facă pe lorzii cu ea.

– O livrare pentru unu’, Enzo? Ştii, abia aştept să plec din cartieru’ ăsta.

– Acum e un cartier bun, spune Tânărul Mafiot. Ar trebui să mai stai pe-aici câteva minute. Poate-nveţi câte ceva despre bunele maniere.

– Tu ar trebui să faci surf pe Ventura, la oră de vârf. Poate-nveţi câte ceva despre limitele tale.

Tânărul Mafiot râde, adică: OK, dac’-aşa vrei tu. Arată spre uşă.

– Omul cu care vrei să vorbeşti e acolo, înăuntru. Poate vrea, sau poate nu vrea să stea de vorbă cu tine, de asta nu sunt sigur.

– În puii mei, a cerut să vin io, spune Y.T.

– A străbătut toată ţara ca să fie cu noi, zice tipul, şi pare foarte

---

59 Zonă propusă de mormoni, în 1849, ca stat independent sau ca stat al Uniunii – Congresul a refuzat să-l recunoască, creând în schimb statul Utah.

fericit printre noi.

Ceilalţi Tineri Mafioţi îl susţin mormăind şi dând din cap.

– Atunci de ce staţi afară? întreabă Y.T. şi intră.

În franciză, atmosfera e uluitor de calmă. Unchiul Enzo e acolo, arată exact ca în fotografii, numai că e mai înalt decât se aştepta Y.T. Stă la un birou, jucând cărţi cu alţi tipi în haine de ciocli. Fumează un trabuc şi soarbe din când în când dintr-o cafea expres. Se pare că nu suportă prea multe stimulente.

Înăuntru e un întreg sistem portabil de susţinere a Unchiului Enzo. Pe un alt birou a fost instalat un automat de cafea expres de voiaj. Alături de el stă un dulap ale cărui uşi deschise dau la iveală o pungă mare, din foiţă de metal, cu cafea italiană decofeinizată prin metoda apei şi o cutie de trabucuri Havana. Într-un colţ stă un gargui, ataşat de un laptop supradimensionat şi mormăind pentru el însuşi.

Y.T. ridică braţul, lăsând planşa să-i alunece în mână. O trânteşte pe un birou gol şi se apropie de Unchiul Enzo, desprinzându-şi pachetul agăţat de umăr.

– Gino, te rog, spune Unchiul Enzo, dând din cap către obiectul livrat.

Gino face un pas înainte şi îl ia din mâna ei.

– Trebe semnătura ta pe chestia asta, spune Y.T.

Dintr-un anumit motiv, nu i se adresează cu „amice” sau „nene”.

Atenţia îi e atrasă pe moment de Gino. Unchiul Enzo e dintr-odată destul de aproape de ea, îi ia mâna dreaptă în mâna lui stângă. Mănuşile ei de kurier au pe dosul palmei o deschizătură exact atât de mare cât e nevoie pentru buzele lui. Îi plantează un sărut pe mână. E cald şi umed. N-o umple de salivă şi nu e obscen, nu e nici antiseptic şi uscat. Interesant. Individul ăsta are încrederea ca atu. Hristoase, e rafinat. Plăcute buze. Ferme şi musculoase, nu gelatinoase şi unsuroase, aşa cum pot fi buzele la cincisprezece ani. Unchiul Enzo miroase a citrice şi a tutun vechi. Ca să-i simtă în întregime mirosul, ar trebui să fie foarte aproape de el. O domină cu înălţimea lui, acum stând la o distanţă decentă şi privind-o cu un licăr al ochilor bătrâni, conturaţi de creţuri.

Pare foarte cumsecade.

– Nu pot să-ţi spun cu câtă nerăbdare am aşteptat să te cunosc, Y.T., zice el.

– Salut, răspunde ea.

Vocea sună chiar mai vesel decât îi place ei. Aşa că adaugă:

– Oricum, ce pana mea e atât de valoros în punga asta?

– Absolut nimic, precizează Unchiul Enzo.

Zâmbetul lui nu e tocmai infatuat. E mai degrabă jenat, ca o încercare stângace de a cunoaşte pe cineva.

– Totul are de-a face cu imaginea, îi explică, desfăcându-şi palma

unei mâini într-un gest de respingere. Nu sunt prea multe moduri în care un bărbat ca mine se poate întâlni cu o fată tânără fără să genereze o imagine incorectă în media. E stupid. Dar noi dăm atenţie acestor lucruri.

– Şi de ce voiai să mă cunoşti? Ai o livrare pe care vrei s-o fac io?

Toţi tipii din încăpere râd.

Sunetul râsului o face pe Y.T. să tresară uşor, îi aduce aminte că se dă în spectacol în faţa unei mulţimi. Ochii i se desprind pentru o clipă de Unchiul Enzo.

El observă. Zâmbetul îi devine infinitezimal mai subţire şi ezită preţ de o secundă. În secunda aceea, toţi ceilalţi tipi din încăpere se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

– S-ar putea să nu mă crezi, spune el, dar am vrut pur şi simplu să-ţi mulţumesc fiindcă ai livrat pizza aia, acum câteva săptămâni.

– De ce nu te-aş crede? întreabă ea.

E uimită când aude lucruri plăcute, prietenoase, ieşindu-i din gură.

Aşa cum e şi Unchiul Enzo.

– Sunt sigur că motivul nu-l poţi găsi decât tu.

– Ei, spune ea, petreci o zi plăcută alături de Tinerimea Mafiotă?

El îi aruncă o privire care spune: ai grijă, fetiţo. La o secundă după ce se sperie, Y.T. începe să râdă, fiindcă el se preface, nu vrea decât s-o pună în dificultate. El zâmbeşte, dând de înţeles că e OK, poate să râdă.

Y.T. nu-şi mai aduce aminte de când nu s-a mai implicat atât de mult într-o conversaţie. De ce nu sunt toţi oamenii ca Unchiul Enzo?

– Ia să văd, spune el, uitându-se în tavan şi trecându-şi în revistă baza de date. Ştiu câteva lucruri despre tine. Ai cincisprezece ani şi locuieşti împreună cu maică-ta într-o suburbclavă din Valley.

– Şi eu ştiu câteva lucruri despre tine, se hazardează Y.T.

Unchiul Enzo râde.

– Nici pe departe atât de multe cum crezi, îţi garantez. Spune-mi, ce părere are maică-ta despre cariera ta?

Frumos din partea lui că foloseşte cuvântul „carieră”.

– Nu-i pe de-a-ntregul conştientă de ea – sau nu vrea să ştie.

– Probabil te-nşeli, spune Unchiul Enzo.

O spune cu destul de multă veselie, fără să încerce să-i facă reproşuri sau altceva în acelaşi gen.

– S-ar putea să fii şocată când o să afli ce bine informată e. Cel puţin aşa îmi spune experienţa mea, oricum. Cum îşi câştigă maică-ta existenţa?

– Lucrează pentru federali.

Unchiul Enzo găseşte că e extrem de amuzant.

– Iar fiica ei livrează pizza pentru Nova Sicilia. Ce face pentru federali?

– Ceva pe care nu mi-l poate spune cu adevărat, pentru cazul că m-aş apuca să trăncănesc. Dar trebuie să facă o grămadă de teste cu poligraful.

Unchiul Enzo pare să-nţeleagă extrem de bine asta.

– Da, foarte multe dintre slujbele federalilor sunt aşa.

Urmează o tăcere oportună.

– Asta mă cam sperie, spune Y.T.

– Faptul că lucrează pentru federali?

– Testele cu poligraful. Îi pun o chestie în jurul braţului – ca să-i măsoare presiunea sângelui.

– Un tensiometru, spune vioi Unchiul Enzo.

– Îi lasă o vânătaie. Dintr-un anumit motiv, asta mă cam deranjează.

– E normal să te deranjeze.

– Şi casa e plină de microfoane. Aşa că, atunci când sunt acasă – indiferent ce fac – probabil că altcineva ascultă.

– Ei, ştiu cum e, de asta sunt sigur, spune Unchiul Enzo.

Râd amândoi.

– O să-ţi pun o întrebare pe care-am vrut întotdeauna să i-o pun unui kurier, spune el. Vă urmăresc întotdeauna pe geamurile limuzinei. De fapt, când mă ponează un kurier, îi spun întotdeauna lui Peter, şoferul meu, să nu-i facă zile fripte. Uite care e întrebarea: sunteţi acoperiţi din cap până-n picioare cu căptuşeală protectoare. Dar de ce nu purtaţi şi cască?

– Costumul are un airbag cervical, care se umflă când cazi de pe skateboard, aşa că nu te poţi lovi la cap. În plus, căştile dau o senzaţie ciudată. Se spune că nu-ţi afectează auzul, dar nu e adevărat.

– Deci vă folosiţi destul de mult auzul când lucraţi?

– Cu siguranţă, da.

Unchiul Enzo dă din cap.

– Aşa bănuiam şi eu. Noi aveam aceeaşi senzaţie, eu şi băieţii din unitatea mea din Vietnam.

– Am auzit că ai fost în Vietnam, dar…

Se opreşte, simţind că e periculos.

– Ai crezut că e o şarlatanie. Nu e, am fost acolo. Aş fi putut să stau deoparte, dacă aş fi vrut. Dar m-am oferit voluntar.

– Te-ai oferit voluntar să pleci în Vietnam?

Unchiul Enzo râde.

– Da, am făcut-o. Eu, singurul băiat din familia mea care-a făcut una ca asta.

– De ce?

– M-am gândit c-o să fiu mai în siguranţă decât în Brooklyn.

Y.T. râde.

– E o glumă proastă, spune el. M-am oferit fiindcă tata nu era de

acord să plec. Am vrut să-l scot din sărite.

– Serios?

– Cu siguranţă. Mi-am petrecut ani de-a rândul căutând metode prin care să-l enervez. Am ieşit cu fete de culoare. Mi-am lăsat părul lung. Am fumat marijuana. Dar cheia mea de boltă, realizarea mea fundamentală – chiar mai bună decât să-mi găuresc urechea – a fost să mă ofer voluntar pentru serviciul din Vietnam. Dar a trebuit să iau măsuri extreme, chiar şi atunci.

Y.T. se uită la urechile Unchiului Enzo, privirea i se mută grăbită de la un lob zbârcit şi pielos la celălalt. Pe cel stâng reuşeşte cu greu să vadă o bobiţă minusculă de diamant.

– Cum adică, măsuri extreme?

– Toată lumea ştia cine sunt. Ştii, vorbele se răspândesc repede. Dacă mă ofeream voluntar pentru armata obişnuită, aş fi sfârşit prin a rămâne în America, completând formulare – poate tocmai la Fortul Hamilton, chiar acolo, în Bensonhurst. Ca să împiedic asta, m-am înrolat voluntar în Forţele Speciale, am făcut tot ce-am putut ca să ajung într-o unitate de pe linia frontului. Unchiul Enzo râde. Şi a mers. Oricum, bat câmpii ca un moşneag. Încercam să-mi justific părerea despre căşti.

– O, da.

– Misiunea noastră era să ne foim prin junglă, făcându-le necazuri unor domni vicleni, care cărau nişte puşti mai mari decât ei. Nişte tipi care umblau pe furiş. Aşa că şi noi depindeam de auz – exact ca voi. Şi ştii ce? Nu purtam niciodată căşti.

– Din acelaşi motiv.

– Exact. Chiar dacă nu-ţi acoperă de fapt urechile, au ceva de-a face cu simţul auzului. Încă mai cred că mi-am salvat viaţa umblând cu capul descoperit.

– E tare mişto. E tare interesant.

– Ai fi crezut că până acum au rezolvat problema.

– Da, încuviinţează Y.T., fără rezerve, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Unchiul Enzo îşi dă capul pe spate şi râde în hohote. De obicei, Y.T. găseşte astfel de lucruri foarte enervante, dar Unchiul Enzo pare să se distreze pur şi simplu, nu s-o dispreţuiască.

Y.T. vrea să-l întrebe cum a ajuns de la rebeliunea fundamentală la conducerea afacerilor familiei. Nu-l întreabă. Dar Unchiul Enzo simte că ăsta este, în mod firesc, următorul subiect de conversaţie.

– Uneori mă-ntreb cine-o să vină după mine, spune el. Ei, avem o grămadă de oameni excepţionali în generaţia următoare. Dar după aceea – ei bine, nu ştiu. Probabil toţi oamenii bătrâni au impresia că lumea se apropie de sfârşit.

– Aveţi milioane de tipi din ăştia, din Tinerimea Mafiotă, spune ea.

– Meniţi, cu toţii, să poarte blazere şi să încurce hârtiile într-o suburbie. Tu nu-i prea respecţi pe oamenii ăştia, Y.T., fiindcă eşti tânără şi arogantă. Dar nici eu nu-i prea respect, pentru că sunt bătrân şi înţelept.

E destul de şocant să-l auzi pe Unchiul Enzo spunând aşa ceva, dar Y.T. nu se simte şocată. I se pare o declaraţie rezonabilă, făcută de prietenul ei rezonabil, Unchiul Enzo.

– Niciunul dintre ei nu s-ar oferi voluntar drept ţintă de tir în junglă numai ca să-şi enerveze tatăl. Le lipseşte o anumită fibră. Sunt anosti şi înfrânţi.

– E trist, spune Y.T.

Se simte mai bine spunând asta decât desconsiderându-i, cum se simţise înclinată la început.

– Ei, zice Unchiul Enzo.

E acel „ei” cu care începe sfârşitul unei conversaţii.

– Aveam de gând să-ţi trimit trandafiri, dar nu prea te-ar interesa aşa ceva, nu?

– O, nu m-ar deranja, zice ea, şi răspunsul îi sună ei însăşi patetic de lipsit de vlagă.

– Uite ceva mai bun, de vreme ce suntem camarazi de arme, spune el.

Îşi lărgeşte cravata şi gulerul, caută adânc sub cămaşă şi scoate un lănţişor de oţel uimitor de ieftin, de care atârnă două plăcuţe ştanţate, de argint.

– Astea sunt vechile mele plăcuţe de identificare din armată, îi explică. Le port de ani de zile, doar aşa, de-al naibii. Ar fi amuzant dacă le-ai purta tu.

Străduindu-se să-şi controleze tremurul genunchilor, ea îşi pune plăcuţele la gât. Îi atârnă deasupra salopetei.

– Mai bine ţine-le pe dedesubt, sugerează Unchiul Enzo.

Ea le lasă să-i cadă în locul secret dintre sâni. Încă mai au căldura Unchiului Enzo.

– Mulţumesc.

– E doar un amuzament, spune el, dar, dacă o să ai vreodată necazuri şi o să i le arăţi indiferent cui ţi-ar face viaţa grea, lucrurile or să se schimbe probabil foarte repede.

– Mulţumesc, Unchiule Enzo.

– Ai grijă de tine. Poartă-te frumos cu maică-ta. Te iubeşte.

Capitolul 22

Când iese din franciulatul Nova Sicilia, dă peste un tip care-o aşteaptă. Îi zâmbeşte, nu fără ironie, şi face o plecăciune abia schiţată, cumva ca să-i atragă atenţia. E destul de ridicol, dar, după ce a stat o vreme cu Unchiul Enzo, Y.T. e pe fază. Aşa că nici nu-i râde în nas, nici nu face vreun alt gest de acelaşi gen, se mulţumeşte să se uite în altă parte şi să se îndepărteze de el.

– Y.T. Am o însărcinare pentru tine, spune tipul.

– Sunt ocupată, răspunde ea, am de făcut alte livrări.

– Minţi de-ngheaţă apele, spune el, apreciativ. Îl ştii pe garguiul ăla, dinăuntru? E conectat la computerul RadiKS chiar acum. Aşa că suntem cu toţii siguri că n-ai nimic de făcut.

– Păi, nu pot primi însărcinări de la un client, spune Y.T. Repartizarea livrărilor e centralizată. Trebuie să faci o comandă, la număru' cu 1-800.

– Doamne, drept ce fel de cretin nenorocit mă iei? exclamă tipul.

Y.T. se opreşte locului, se întoarce, îl priveşte în sfârşit. E înalt şi slab. Costum negru, păr negru. Şi are un ochi de sticlă, parcă diform.

– Ce s-a-ntâmplat cu ochiu' tău? i se adresează ea.

– Spărgător de gheaţă, Bayonne, 1985, răspunde el. Alte întrebări?

– Scuze, omule, n-a fost decât o întrebare.

– Acum să revenim la afaceri. Pentru că nu gândesc cu fundul, aşa cum pari să presupui, ştiu că repartizarea livrărilor pe kurieri e centralizată şi că trebuie să suni la 1-800. Ei, nouă nu ne plac numerele care-ncep cu 1-800 şi centralizarea livrărilor. Pentru noi, e o chestie impersonală. Ne place să vorbim direct cu omul, după moda veche. Cu alte cuvinte, când e ziua mamei, nu iau telefonul ca să formez 1-800-SUN-O-PE-MAMA. Mă duc chiar eu la ea şi o sărut pe obraz, OK? Acum, în cazul de faţă, te vrem pe tine în mod special.

– De ce?

– Fiindcă ne place grozav să facem afaceri cu puicuţe mititele care pun al dracului de multe întrebări. Aşa că garguiul nostru s-a cuplat deja la computerul RadiKS care repartizează misiunile kurierilor.

Bărbatul cu un ochi se sticlă se răsuceşte, rotindu-şi foarte, foarte mult capul, ca o bufniţă, şi face un semn de încuviinţare către gargui. O secundă mai târziu sună telefonul lui Y.T.

– Răspunde-n puii mei, spune el.

– Ce-i? întreabă ea în telefon.

O voce computerizată îi spune că trebuie să preia un colet din Griffith Park şi să-l livreze unei francize Reverend Wayne's Pearly Gates din Van Nuys.

– Dacă vreţi să duceţi ceva din punctu' A în punctu' B, de ce nu vă urcaţi în maşină ca s-o faceţi chiar voi? întreabă Y.T. Puneţi obiectu' într-un Lincoln de-ăla negru de oraş şi rezolvaţi.

– Pentru că, în cazul ăsta, obiectul nu e tocmai unul dintre bunurile noaste, iar cât despre oamenii din punctele A şi B, ei bine, nu suntem în cele mai bune relaţii cu ei, privind lucrurile din punct de vedere mutual.

– Vreţi să fur ceva, spune Y.T.

Bărbatul cu un ochi de sticlă e îndurerat, rănit.

– Nu, nu, nu. Ascultă-mă, fetiţo. Noi suntem Mafia, în pana mea. Când vrem să furăm ceva, ştim deja cum să procedăm, OK? N-avem nevoie de ajutorul unei fete de cincisprezece ani pentru un furt. Ceea ce facem aici e mai degrabă o acţiune sub acoperire.

– O treabă de spion.

Spionaj.

– Da. O treabă de spion, spune bărbatul, pe un ton care sugerează că încearcă să binedispună pe cineva. Iar această operaţiune e funcţională numai dacă avem un kurier care poate colabora puţin cu noi.

– Aşa că toată povestea cu Unchiul Enzo a fost un truc, spune Y.T. Pur şi simplu încercaţi să vă împrieteniţi cu un kurier.

– Aa, nu, ascultă-mă, spune bărbatul cu ochiul de sticlă, sincer amuzat. Da, de parcă ar trebui să ajungem până la vârf ca să impresionăm o fată de cincisprezece ani. Ascultă, fetiţo, există un milion de kurieri pe care i-am putea mitui pentru asta. Dar mergem pe mâna ta, repet, pentru că ai o relaţie specială cu organizaţia noastră.

– Bine, ce vreţi să fac?

– Exact ceea ce faci de obicei într-o asemenea situaţie, spune bărbatul. Te duci la Griffith Park şi iei obiectul.

– Atât?

– Da. Pe urmă faci livrarea. Dar fă-ne o favoare şi ia-o pe I-5, OK?

– Nu-i cel mai bun traseu…

– Fă-o oricum.

– OK.

– Acum haide, îţi dau o escortă ca să ieşi din iadul ăsta.

Uneori, când vântul bate în direcţia potrivită şi pătrunzi într-un buzunar de aer din spatele unui autocamion cu optsprezece roţi care accelerează, nici măcar nu trebuie să-l ponezi. Vidul te atrage ca un aspirator puternic. Poţi sta acolo o zi întreagă. Dar, dacă dai greş, te trezeşti deodată, singur şi neajutorat, pe banda din stânga a unei autostrăzi, cu un convoi de semitrailere chiar în spatele tău. Dacă te abandonezi în voia lui e la fel de rău, te aspiră direct în şorţurile roţilor, te transformi într-un strat de protecţie pentru osii, fără s-o afle vreodată cineva. Asta se numeşte Ponare cu Aspiratorul Magic. Îi aduce aminte lui Y.T. cum a fost viaţa ei, începând din noaptea fatidică a aventurii cu pizza lui Hiro Protagonist.

Ponul ei nu poate da greş, ori de câte ori îl lansează pe autostrada San Diego. Îşi poate asigura o priză solidă chiar şi agăţându-se de cea mai uşoară şi mai ieftină maşinuţă chinezească economică, din plastic şi aluminiu. Oamenii n-o sâcâie. Şi-a stabilit locul pe asfalt.

De-acum se va ocupa de atât de multe afaceri. Roadkill va trebui s-o înlocuiască în foarte multe privinţe. Şi uneori va fi necesar să se întâlnească undeva, la un motel, ca să pună la punct problemele importante – asta fiind exact ceea ce fac şi adevăraţii oameni de afaceri. Y.T. a încercat de curând să-l înveţe pe Roadkill cum să-i facă un masaj. Dar tipul nu e în stare să treacă dincolo de claviculele ei fără să-şi piardă controlul şi să devină domnul Macho. Ceea ce e oricum drăguţ. Şi, oricum, iei ce poţi lua.

Nu e cel mai direct traseu către Griffith Park, dar asta îi cere Mafia să facă: să meargă pe 405 până în Valley, apoi să se apropie din direcţia aceea, direcţia din care ar fi venit în mod normal. Sunt atât de paranoici. Atât de profesionişti.

LAX se întinde în stânga ei. În dreapta întrezăreşte clădirea U-Stor-It unde şoarecele ăla de bibliotecă, partenerul ei, e probabil cu ochelarii pe nas, conectat la calculator. Y.T. şerpuieşte printre fluxurile complicate de trafic din jurul aeroportului Hughes, care e acum un avanpost particular al Mr. Lee’s Greater Hong Kong. Îşi continuă drumul spre aeroportul Santa Monica, achiziţionat de curând de Securitatea Globală a Amiralului Bob. Scurtează drumul prin mijlocul Fedland[60], unde merge mama ei la lucru în fiecare zi.

Fedland era alcătuit cândva din Spitalul Veteranilor, plus un grup de alte clădiri. Acum s-a redus la o parcelă în formă de rinichi înfăşurată în jurul autostrăzii 405. E înconjurat de un gard construit dintr-un material ca o înşiruire de zale, din sârmă ghimpată, din mormane de moloz şi din bariere Jersey[61] care se întind de la o clădire la alta. Toate construcţiile din Fedland sunt mari şi urâte. Oamenii se agită în jurul soclului fiecărei coloane, purtând haine din stofă de lână de culoarea granitului umed. Sub maiestatea albă a clădirilor, par sfrijiţi şi întunecaţi.

În partea opusă a barierei de la intrarea în Fedland, către dreapta, se vede UCLA[62], acum condusă, în colaborare, de japonezii din Mr. Lee’s Greater Hong Kong şi de câteva corporaţii americane de mari proporţii.

Lumea spune că în stânga, în Pacific Palisades, există o clădire mare, plasată deasupra oceanului, în care şi-a stabilit CIC cartierul

---

60 Domeniul federalilor.

61 Bariere solide din beton modular pentru controlul zgomotului, cu rol de pereţi de izolare fonică de proximitate.

62 Universitatea din California, Los Angeles.

general de pe Coasta de Vest. Y.T. va merge curând – poate chiar mâine – acolo sus, va găsi clădirea şi poate va trece cu skateboardul pe lângă ea, fluturându-şi mâna. Acum ştie lucruri importante, pe care i le va spune lui Hiro. Informaţii importante despre Unchiul Enzo. Oamenii vor plăti milioane pentru ele.

Dar în adâncul inimii simte deja mustrări de conştiinţă. Ştie că nu poate trăda încrederea acordată, povestind despre Mafie. Nu fiindcă se teme de mafioţi. Fiindcă ei au încredere în ea. Se poartă frumos cu ea. Şi, cine ştie, de aici ar putea ieşi ceva. O carieră mai frumoasă decât i-ar putea oferi CIC.

Nu sunt prea multe maşini care să se-nscrie pe rampa de acces către Fedland. Mama ei o face în fiecare dimineaţă, ea şi un grup de alţi federali. Dar toţi se duc la lucru dimineaţa devreme şi stau până seara târziu. La ei e vorba de loialitate. O transformă în fetiş – de vreme ce nu câştigă nici o grămadă de bani, nicio grămadă de respect, trebuie să-şi dovedească lor înşişi că s-au dedicat muncii lor şi că nu se sinchisesc de aceste zorzoane.

Cazul în desfăşurare: de la LAX încoace, Y.T. e ponată de acelaşi taxi. Pe bancheta din spate stă un arab. Burnuzul îi flutură în bătaia vântului care pătrunde prin geamul deschis, aerul condiţionat nu funcţionează, un taximetrist din LA nu câştigă destul de mult ca să cumpere Răcitor-Freon – de pe piaţa neagră. E tipic: numai federalii ar pune un oaspete în situaţia de a se urca într-un taxi murdar, fără aer condiţionat. Aşa cum era de aşteptat, maşina îşi expulzează jetul puternic de gaze de eşapament intrând pe rampa marcată drept STATELE UNITE. Y.T. se desprinde şi îşi lansează ponul către furgoneta unui furnizor care merge spre Valley.

Pe imensa Clădire Federală stau la pândă câţiva oameni cu walkie-talkie, ochelari negri şi hanorace cu inscripţia FED, îndreptându-şi transfocatoarele lungi către parbrizele vehiculelor intrate pe Wilshire Boulevard. Dacă ar fi noapte, Y.T. ar vedea probabil raza unui scaner laser dansând deasupra codului de bare de pe plăcuţa de înmatriculare a taxiului care virează, intrând pe rampa de ieşire către Statele Unite.

Mama ei i-a povestit despre tipii ăştia. Reprezintă EBGOC, Executive Branch General Operational Command[63]. FBI-ul, Şerifii Federali, Serviciile Secrete şi Forţele Speciale continuă să pretindă că au dreptul la identităţi separate, aşa cum obişnuiau s-o facă Armata, Marina Militară şi Forţele Aeriene, însă se află, toate, sub comanda EBGOC, fac toate acelaşi lucru şi sunt mai mult sau mai puţin interschimbabile. În afara domeniului lor, toată lumea îi cunoaşte, pur şi simplu, sub numele de federali. EBGOC pretinde că are dreptul să

---

63 Ramura executivă a Centrului general de comandă al operaţiunilor.

meargă, oricând, în orice loc aflat între graniţele iniţiale ale Statelor Unite ale Americii, fără mandant, ba chiar şi fără nicio scuză plauzibilă. Dar nu se simt cu adevărat acasă decât aici, în Fedland, holbându-se de-a lungul unui tub cu lentile telefoto, sau fiind dotaţi cu un microfon, sau cu o puşcă cu lunetă. Cu cât e mai mare distanţa, cu atât e mai bine.

Jos, sub ei, taxiul cu arab pe bancheta din spate încetineşte până la o viteză subluminică şi îşi continuă drumul făcând slalom printre barierele Jersey dotate cu cuiburi de mitralieră plasate strategic, ici şi colo. Se opreşte în faţa unui dispozitiv AGC, stând călare pe o cavitate deschisă, unde sunt instalaţi băieţii de la EBGOC, cu câini şi cu lanterne puternice, pregătiţi să-i inspecteze dedesubturile, în căutarea bombelor sau a agenţilor NBCI (nucleari-biologici-chimici-informaţionali) plasaţi în şasiu. Între timp, şoferul coboară şi saltă capota şi capacul portbagajului, pentru a fi cercetate de alţi federali; un alt agent se sprijină de geamul din dreptul arabului şi îl interoghează prin deschidere.

Se spune că toate muzeele şi toate monumentele din D.C. au fost concesionate unor persoane din afară şi transformate într-un parc turistic, care asigură acum vreo zece la sută din veniturile guvernului. Federalii ar putea administra ei înşişi concesiunea, păstrând probabil o parte mai mare a venitului brut, dar nu e asta esenţa. E o chestiune de natură filosofică. De întoarcere-la-esenţă. Guvernul ar trebui să guverneze. Doar nu e o industrie a distracţiilor, nu? Să lase distracţiile pe seama excentricilor industriei – a celor care au avut drept obiect principal de studiu stepul. Federalii nu sunt aşa. Federalii sunt oameni serioşi. Oameni care au studiat ştiinţele politice. Preşedinţi ai comitetelor studenţeşti. Ai cluburilor de dezbateri. Genul de oameni care îndrăznesc să poarte un costum din stofă de lână, de culoare întunecată, şi să-şi ţină gulerul încheiat până sus chiar şi atunci când efectul de seră a ridicat temperatura la patruzeci şi trei de grade şi umiditatea e destul de accentuată ca să reducă viteza unui avion cu reacţie de mare capacitate. Genul de oameni care se simt ca la ei acasă dincolo de partea întunecată a unei oglinzi semireflectorizante.

Capitolul 23

Vrând să-şi dovedească bărbăţia, băieţii cam de vârsta lui Y.T. îşi conduc uneori maşinile către extremitatea estică a dealurilor Hollywood, în Grifftith Park, aleg o stradă la întâmplare şi o străbat pur şi simplu. Dacă te întorci de acolo teafăr, e în foarte mare măsură ca şi cum ţi-ai câştiga prestigiul pe un câmp de luptă indian din High Plains; simplul fapt că te-ai aflat atât de aproape de pericol îţi conferă mai multă bărbăţie.

Prin definiţie, tot ceea ce văd ei vreodată sunt străzile. Dacă îţi conduci maşina prin Griffith Park cu intenţia de a-ţi oferi o petrecere zgomotoasă şi vezi indicatorul DRUM ÎNFUNDAT, ştii că e timpul să bagi în marşarier automobilul Accord al tatălui tău şi să mergi aşa pe tot drumul până acasă, apăsând pedala de acceleraţie până ce dai acul vitezometrului peste cap.

Fireşte că, imediat ce intră în parc, pe drumul pe care i s-a spus să-l urmeze, Y.T. nu vede nimic care să indice vreun DRUM ÎNFUNDAT.

Nu e ea primul kurier care acceptă o asemenea misiune, aşa că a auzit vorbindu-se despre locul în care merge. E un canion îngust, accesibil numai de pe acest drum, iar pe fundul canionului locuieşte o nouă bandă. Toată lumea o numeşte Falabala, fiindcă aşa vorbesc membrii ei unii cu alţii. Au propria lor limbă şi sună ca o bâlbâială.

În momentul de faţă, cel mai important lucru e să nu se gândească la stupiditatea acestui fapt. Din punctul de vedere al priorităţii, luarea unei decizii corecte se află undeva, jos, alături de aprovizionarea cu o cantitate suficientă de acid nicotic şi de scrisoarea către bunica, ca mulţumire pentru frumoşii cercei cu perle. Singurul lucru important e să nu dea înapoi.

Graniţa teritoriului Falabala e marcată printr-un şir de cuiburi de mitralieră. Lui Y.T. i se pare un exces de putere distructivă. Pe de altă parte, ea n-a fost niciodată în conflict cu Mafia. Acţionează calm, se apropie de barieră fără grabă, cu şaisprezece kilometri la oră. Dacă o fi să fie, abia acolo o să se piardă cu firea şi o să-i fie frică. Ţine în sus documentele RadiKS, transmise color prin fax, care afişează sigla cibernetică, cu ridiche, proclamând că ea se află într-adevăr acolo ca să ridice o livrare importantă, pe bune. Cu tipii ăştia n-o să meargă niciodată.

Dar merge. Un colac noduros de sârmă ghimpată e tras din calea ei ca prin farmec şi skateboardul alunecă fără oprire şi fără să-ncetinească. Şi acum ştie c-o să iasă bine. Oamenii ăştia fac pur şi simplu afaceri, ca oricine altcineva.

Nu trebuie să pătrundă prea mult în canion. Slavă Domnului. la câteva viraje, ajunge într-un soi de zonă plată deschisă, înconjurată de copaci, şi se pomeneşte într-un azil de nebuni în aer liber.

Sau la un festival religios, sau cam aşa ceva.

În locul ăla sunt vreo două duzini de oameni. Niciunul nu şi-a purtat prea mult de grijă. Poartă, cu toţii, zdrenţele unor haine cândva decente. O jumătate de duzină sunt îngenuncheaţi pe pavaj, cu mâinile strâns încleştate una de alta, mormăind ceva către entităţi nevăzute.

Pe capacul portbagajului unei maşini stricate au instalat un calculator vechi, recuperat din gunoaie, nimic altceva decât un monitor pe al cărui ecran întunecat crăpăturile formează o pânză enormă de păianjen, ca şi cum cineva ar fi aruncat în el cu o cafetieră. Un bărbat gras, cu bretele roşii atârnându-i în jurul genunchilor, îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe tastatură, lovind tastele cu putere şi la întâmplare şi înşirând cu voce sonoră o bâlbâială fără înţeles. Alţi doi stau în spatele lui, uitându-i-se peste umăr sau pe lângă trup şi încercând din când în când să se amestece, dar el îi împinge, dându-i deoparte.

Mai există şi o grămadă de oameni care bat din palme, legănându-de şi cântând „Vagabondul Fericit”. Şi ei sunt fericiţi. Y.T. n-a mai văzut o asemenea încântare copilărească pe faţa cuiva de când l-a lăsat pentru prima oară pe Roadkill să-i scoată hainele. Dar ăsta e un alt soi de voioşie copilărească, nicidecum potrivită pentru un grup de oameni de treizeci şi ceva de ani, cu părul murdar.

Şi, în sfârşit, mai e un tip pe care Y.T. îl porecleşte Marele Preot. Poartă un halat cândva alb, cu sigla unei companii din Zona Golfului. E culcat în spatele unui break defect, dar când apare Y.T. sare în sus şi se apropie alergând într-un mod pe care ea nu poate să nu-l găsească oarecum ameninţător. Însă, în comparaţie cu ceilalţi, arată aproape ca un boschetar psihopat obişnuit, sănătos.

– Ai venit să iei o servietă, nu?

– Am venit să iau ceva. Nu ştiu ce este, răspunde ea.

El se îndreaptă către una dintre maşinile defecte, deblochează capota şi scoate o servietă de aluminiu. Seamănă leit cu cea scoasă de Squeaky din BMW în noaptea precedentă.

– Asta e livrarea ta, spune, apropiindu-se cu paşi mari.

Ea se retrage instinctiv.

– Înţeleg, înţeleg, zice el. Sunt un bau-bau.

Lasă servieta jos, îşi pune piciorul pe ea, o împinge. Obiectul alunecă pe pavaj către Y.T., dislocând pietrele întâlnite întâmplător.

– Nu e mare grabă cu livrarea, spune el. N-ai vrea să mai stai şi să bei ceva? Avem Kool-Aid.

– Mi-ar plăcea, răspunde Y.T., dar diabetu’ meu face figuri tare nasoale.

– Atunci ai putea rămâne pur şi simplu ca oaspete al comunităţii. Avem o mulţime de lucruri minunate despre care să-ţi povestim. Lucruri care ţi-ar putea schimba într-adevăr viaţa.

– Aveţi ceva scris? Ceva pe care l-aş putea lua cu mine?

– Păi, mă tem că nu. De ce nu rămâi? Pari o persoană într-adevăr drăguţă.

– Îmi pare rău, Jack, da’ mă confunzi probabil cu vreo pipiţă, spune Y.T. Mersi pentru servietă. Am plecat.

Loveşte în pavaj cu un picior, căpătând viteză cât mai repede cu putinţă. În drum spre ieşire, trece pe lângă o femeie tânără, cu capul ras, îmbrăcată în rămăşiţele murdare şi destrămate ale unei rochii Chanel contrafăcute. Când Y.T. ajunge în dreptul ei, zâmbeşte în gol, întinde mâna şi şi-o flutură.

– Hei, spune femeia, ba ma zu na la amu pa go lu ne me a ba du.

– Sal’, răspunde Y.T.

* * *

Două minute mai târziu, e ponată şi merge pe I-5, îndreptându-se spre Valley. S-a pierdut puţin cu firea, planificarea timpului i s-a dat peste cap. Încearcă să se calmeze. Prin cap i se tot învârte o melodie: „Vagabondul fericit”. O înnebuneşte.

O pată mare, neagră, merge permanent alături de ea. Ar fi o ţintă tentantă, atât de mare şi de feroasă, dacă ar merge mai repede. Dar ea poate scoate un timp mai bun decât barja asta, chiar şi atunci când nu se grăbeşte.

Geamul şoferului maşinii negre se lasă în jos. E tipul. Jason. Îşi scoate capul în întregime în afară şi se uită în urmă, către ea, conducând orbeşte. La optzeci de kilometri pe oră, vântul nu-i ciufuleşte părul tuns cu lama şi geluit.

El zâmbeşte. Are ceva implorator, e aceeaşi expresie pe care o capătă Roadkill. Arată sugestiv către aripa din spate a maşinii.

Ce naiba. Ultima dată când l-a ponat pe ăsta, a dus-o exact unde voia să meargă. Y.T. se desprinde de Acura care a transportat-o gratis pe ultimii opt sute de metri, aruncă ponul către Olds-ul voluminos al lui Jason. Şi Jason o duce pe autostradă şi pe Victory Boulevard, îndreptându-se spre Van Nuys, adică exact în direcţia potrivită.

Dar, după vreo trei kilometri, trage brusc de volan în dreapta şi opreşte în scârţâit de cauciucuri în parcarea unui mall fantomă, ceea ce nu e bine. În clipa asta, în parcare nu e oprit decât un semitrailer cu optsprezece roţi, pe ale cărui laturi scrie SALDUCCI BROS. TRANSPORT & DEPOZITARE.

– Haide, spune Jason, coborând din Oldsmobile. Doar nu vrei să pierzi timpul.

– Du-te-n mă-ta, găozarule, spune ea, desprinzându-şi ponul şi uitându-se spre bulevard, în căutarea unui vehicul promiţător care să meargă spre vest.

Indiferent la ce s-ar gândi individul ăsta, probabil nu e profesional.

– Domnişoară, spune o altă voce, mai vârstnică şi mai frapantă, e

perfect dacă nu-ţi place Jason. Dar prietenul tău, Unchiul Enzo, are nevoie de ajutor.

O uşă din spatele semitrailerului s-a deschis. Acolo stă un bărbat în costum negru. Dincolo de el, interiorul e strălucitor. Lumina de halogen luceşte pe pieptănătura lui unsuroasă. Chiar şi aşa, în contralumină, îşi poate da seama că e tipul cu ochiul de sticlă.

– Ce vrei? întreabă ea.

– Ce vreau, răspunde el, măsurând-o de sus până jos, şi ce-mi trebuie sunt două lucruri diferite. În momentul ăsta lucrez, după cum vezi, şi asta înseamnă că n-are nicio importanţă ce vreau. Ceea ce îmi trebuie e să te urci în camionul ăsta, cu skateboardul şi cu servieta aia.

Pe urmă adaugă:

– Mă-nţelegi?

Pune întrebarea aproape retoric, ca şi cum ar presupune că răspunsul e nu.

– Vorbeşte serios, spune Jason, de parcă Y.T. ar aştepta părerea lui.

– Ei, asta e, spune bărbatul cu ochiul de sticlă.

Y.T. ar trebui să fie în drum spre franciza Reverend Wayne’s Pearly Gates. Dacă nu face livrarea, înseamnă că-l trădează pe Dumnezeu, care ar putea să existe sau nu şi care e oricum capabil de iertare. Dar Mafia există cu siguranţă şi aderă la un standard mai înalt al obedienţei.

Îi întinde lucrurile ei – planşa şi servieta – bărbatului cu ochiul de sticlă, apoi sare în semitrailer, ignorând mâna lui întinsă. El se retrage, îşi ridică palma în sus, o priveşte de parcă ar vrea să vadă ce cusur are. În clipa când picioarele ei se desprind de pământ, camionul e deja în mişcare. Când se închide uşa în urma ei, au ieşit deja pe bulevard.

– Trebuie să facem câteva teste cu această livrare a ta, spune bărbatul cu ochiul de sticlă.

– Te gândeşti vreodată să te prezinţi? spune Y.T.

– Nu, răspunde el, oamenii uită întotdeauna numele. Poţi să te gândeşti la mine ca fiind gagiul ăla, ştii?

Y.T. nu-l ascultă cu adevărat. Studiază interiorul camionului.

Trailerele de acest tip constau dintr-o singură încăpere îngustă. Y.T. a pătruns prin singura ei intrare. În capătul apropiat tândălesc doi mafioţi, aşa cum o fac întotdeauna. Cea mai mare parte a spaţiului e ocupată de echipamente electronice. Mari.

– Trebuie să facem câte ceva cu calculatoru’, ştii, spune el, întinzându-i servieta unui specialist în programare.

Y.T. ştie că asta e fiindcă are părul lung, prins în coadă de cal, poartă blugi şi pare blajin.

– Hei, dacă se-ntâmplă ceva cu chestia asta, am pus-o, spune Y.T.

Încearcă să pară dură şi curajoasă, dar, în asemenea circumstanţe, încercarea e lipsită de noimă.

Bărbatul cu ochiul se sticlă pare şocat.

– Ce crezi că sunt eu, vreun soi de dobitoc de o prostie indescriptibilă? Rahat, asta-i tot ce-mi lipseşte acum, să-ncerc să-i explic Unchiului Enzo ce şi cum am făcut, pentru ca iepuraşul lui să fie-mpuşcat în rotule.

– Procedura nu e invazivă, spune specialistul în calculatoare, placid, cu voce lichidă.

Roteşte servieta în mâini de câteva ori, pur şi simplu ca să se familiarizeze cu ea. Apoi o împinge într-un cilindru larg deschis la un capăt, aşezat pe o masă. Are pereţi groşi de cinci centimetri. Pe el pare să crească gheaţă. Iar din el se scurg întruna gaze misterioase, ca şi cum ai arunca lapte cu lingura într-o apă tumultuoasă. Gazele se lasă în jos, traversează masa şi cad pe podea, alcătuind o carpetă de ceaţă care li se prelinge şi le înfloreşte în jurul pantofilor. Odată ce a pus servieta la locul potrivit, specialistul îşi retrage brusc mâna din zona îngheţată.

Pe urmă îşi pune o pereche de ochelari pentru calculator.

Şi asta e tot. Stă pur şi simplu acolo, timp de câteva minute. Y.T. nu se pricepe la programare, dar ştie că undeva, dincolo de dulapurile şi de uşile din partea din spate a trailerului, e un calculator uriaş care face tot felul de lucruri, chiar în acest moment.

– E un scaner CAT[64], spune bărbatul cu ochiul de sticlă, pe tonul moale şi liniştitor al comentatorului unui turneu de golf. Dar citeşte tot, ştii, adaugă, şi mâinile i se rotesc nerăbdătoare, trasând cercuri închise.

– Cât costă?

– Nu ştiu.

– Cum se numeşte?

– N-are încă un nume adevărat.

– Păi, cine îl face?

– Noi am făcut blestemăţia, spune bărbatul cu ochiul de sticlă. Cum s-ar spune, în ultimele două săptămâni.

– Pentru?

– Pui prea multe întrebări. Uite ce e. Eşti o puştoaică drăgălaşă. Adică o puicuţă pe cinste. O bombă sexy. Dar nu te gândi că-n stadiul ăsta eşti foarte importantă.

În stadiul ăsta. Hmm.

---

64 Computerized Axial Tomography, tomograf axial computerizat, cu raze X.

Capitolul 24

Hiro e în încăperea de şase pe zece din U-Store-It. Petrece ceva timp şi în Realitate, după cum i-a sugerat partenera lui. Uşa e deschisă, aşa că se simte briza oceanului şi gazele de eşapament pot străbate locul. Toată mobila – saltelele, lada şi piesele experimentale, din blocuri de zgură – a fost împinsă lângă pereţi. Hiro ţine în mâini o bucată lungă de armătură metalică grea, cu un capăt înfăşurat în sfoară, închipuind un mâner. Bara e aproximarea unei *katana,* dar cântăreşte cu mult mai mult. El îi spune *katana* mitocănească.

E într-o postură de kendo, cu picioarele goale. Ar trebui să poarte pantaloni largi, lungi până la glezne, şi o tunică grea, indigo, aceasta fiind uniforma tradiţională, dar el şi-a pus în schimb o pereche de boxeri. Transpiraţia i se scurge de-a lungul musculaturii netede a spatelui de culoarea cafelei cappuccino şi îi explorează şanţul dintre fese. Sub încheieturile degetelor piciorului stâng i se formează băşici de dimensiunile boabelor verzi de strugure. Are inima şi plămânii bine dezvoltaţi şi a fost binecuvântat cu reflexe neobişnuit de rapide, dar nu e cu adevărat puternic, nu aşa cum a fost tatăl lui. Şi, chiar dacă ar avea puterea lui, antrenamentul cu *katana* mitocănească tot ar fi foarte dificil.

E plin de adrenalină, nervii îi plesnesc, iar mintea îi e bântuită de o anxietate care pluteşte la voia întâmplării – pluteşte pe un ocean de teroare generalizată.

Picioarele îi alunecă pe axa de zece metri a încăperii. Din când în când accelerează, îşi saltă *katana* mitocănească deasupra capului, până când ajunge cu vârful către spate, apoi o coboară cu o mişcare rapidă şi încheieturile mâinilor îi zvâcnesc în ultima clipă, oprind-o în plin zbor. Pe urmă spune:

– Următorul.

Teoretic. În realitate, *katana* mitocănească e greu de oprit, odată ce ai pus-o în mişcare. Dar e un exerciţiu bun. Antebraţele lui par mănunchiuri de cabluri din oţel. Aproape. Ei, oricum aşa vor arăta în curând.

Japonezii nu sunt preocupaţi de prostia asta, despre finalizarea loviturii. Dacă loveşti un om cu o *katana* în creştetul capului şi nu faci niciun efort ca să opreşti lama, îi va despica ţeasta şi îi va rămâne probabil înţepenită în claviculă sau în pelvis, iar tu vei fi apoi acolo, în mijlocul câmpului de bătălie medieval, cu un picior pe faţa duşmanului răposat, încercând să-ţi eliberezi sabia în timp ce prietenul lui cel mai bun se apropie în fugă, cu un anumit licăr de răzbunare în ochi. Aşa că planul e să opreşti definitiv lama imediat după impact, poate după ce i-ai despicat ţeasta pe o adâncime de cel mult cinci centimetri, apoi s-o smulgi şi să cauţi un alt samurai, ceea ce explică strigătul:

– Următorul!

S-a tot gândit la cele întâmplate în prima parte a nopţii, cu Raven, ceea ce alungă foarte bine somnul, şi aşa a ajuns să se antreneze cu *katana* mitocănească la trei dimineaţa.

Ştie c-a fost luat în întregime prin surprindere. Suliţa a zburat pur şi simplu spre el. A plesnit-o cu lama. S-a întâmplat s-o pocnească în momentul potrivit şi lovitura l-a ratat. Dar a făcut-o aproape cu gândul în altă parte.

Poate aşa se poartă marii războinici. Cu nepăsare, fără să-şi distrugă mintea gândindu-se la consecinţe.

Poate se flatează singur.

Au trecut câteva minute de când zgomotul elicopterului e tot mai puternic. E neobişnuit, deşi Hiro locuieşte alături de aeroport. Elicopterele n-ar trebui să zboare chiar pe lângă LAX, ceea ce ridică, evident, întrebări legate de siguranţă.

Zgomotul continuă să se înteţească până când e foarte sonor, moment în care elicopterul planează cam la un metru deasupra parcării, chiar în faţa camerei de şase pe zece ocupate de Hiro şi Vitaly. E un aparat frumos, elicopterul cu reacţie al unei corporaţii, verde întunecat, cu marcaje distinctive estompate. Hiro bănuieşte că, într-o lumină mai puternică, ar fi posibil să desluşească sigla unui contractant din domeniul sistemelor defensive, fiind probabil vorba de Sistemul Defensiv al Generalului Jim.

Din elicopter sare un bărbat alb, palid, cu fruntea înaltă contopindu-i-se cu începutul de chelie şi părând mult mai atletic decât ai crede, judecând după faţă şi după comportament, şi traversează în fugă parcarea, venind drept către Hiro. E genul de tip de care-şi aduce aminte Hiro din vremea când era tatăl lui în armată – nu veteranul zbârcit din legende şi din filme, ci doar un soi de om obişnuit, de treizeci şi cinci de ani, care trăncăneşte foindu-se de colo-colo într-o uniformă masivă. E maior. Numele lui, brodat pe uniformă, e Clem.

– Hiro Protagonist?

– Aşa mă cheamă.

– Juanita m-a trimis să te iau. A spus c-o să recunoşti numele.

– Recunosc numele. Dar adevărul e că nu lucrez pentru Juanita.

– Ea spune că acum lucrezi.

– Ei, asta-i drăguţ, zice Hiro. Să bănuiesc că-i un soi de urgenţă?

– Cred că ar fi o presupunere corectă, răspunde maiorul Clem.

– Pot irosi câteva minute? Fiindcă mă antrenam, şi-ar trebui să dau o fugă alături.

Maiorul Clem aruncă o privire spre uşa alăturată. Pe următoarea siglă din şir scrie BAIE PUBLICĂ.

– Situaţia e suficient de stabilă. Poţi pierde cinci minute, spune el.

Hiro are cont la Toaleta Publică. Ca să poţi locui în U-Stor-It, un

astfel de cont e oarecum necesar. Aşa că trece fără oprire pe lângă ghişeul de la intrare, unde aşteaptă gestionarul, lângă casa de marcaj. Îşi introduce legitimaţia de membru într-o fantă şi un ecran de calculator se luminează, afişând trei opţiuni:

B
F
COPII (AMBELE SEXE)

Hiro îşi pune palma pe butonul „B”.

Imaginea de pe ecran se schimbă, afişând acum un meniu cu patru opţiuni:

FACILITĂŢILE NOASTRE SPECIALE LIMITATE – ECONOMICE DAR IGIENICE
FACILITĂŢI STANDARD – EXACT CA ACASĂ – POATE CHIAR CEVA MAI BINE
FACILITĂŢI DE PRIMA MÂNĂ – UN LOC DE BUN GUST PENTRU CLIENTUL RAFINAT
TOALETA GRANDE ROYALE

Trebuie să-şi înfrângă reflexul mult prea familiar de a apăsa automat pe FACILITĂŢILE NOASTRE SPECIALE LIMITATE, pe care le folosesc de obicei el şi ceilalţi rezidenţi din U-Stor-It. E aproape imposibil să intri acolo şi să nu vii în contact cu fluidele corporale ale altcuiva. Nu e o privelişte plăcută. Total lipsită de bun-gust. În schimb – ce naiba, Juanita are de gând să-l angajeze, nu? – pocneşte butonul pentru TOALETA GRANDE ROYALE.

Până acum n-a mai intrat niciodată acolo. Seamănă cu ceva de la ultimul etaj al unui cazino turn, de lux, din Atlantic City, locul unde îi duc pe adulţii semiretardaţi din Philadelphia de Sud, după ce-au pierdut tot la megaloterie. E dotat cu tot ceea ce înţelege prin lux un cartofor înrăit, sărac cu duhul: robinete placate cu aur, pseudomarmură turnată prin injecţie, draperii de catifea şi un majordom.

Niciunul dintre rezidenţii din U-Stor-It nu foloseşte vreodată Toaleta Grande Royale. Singurul motiv al existenţei sale e faptul că această clădire se află, întâmplător, vizavi de LAX. Preşedinţii companiilor din Singapore care au chef de un duş şi vor să-şi facă nevoile pe îndelete, bucurându-se de toate efectele de sunet, fără să fie nevoiţi să-i audă pe alţi călători care au aceeaşi îndeletnicire şi fără să le simtă mirosurile, vin aici şi plătesc totul cu cartea de credit pentru deplasări oferită de corporaţie.

Majordomul e un tip de vreo treizeci de ani, din America Centrală,

ai cărui ochi arată oarecum straniu, de parcă ar fi stat închişi în ultimele câteva ore. Când dă buzna Hiro, tocmai îşi arunca pe braţ nişte prosoape de o grosime neverosimilă.

– Trebuie să termin în cinci minute, spune Hiro.

– Vreţi bărbierit? întreabă majordomul.

Îşi atinge în mod sugestivi obrajii, incapabil să-l încadreze pe Hiro într-un grup etnic.

– Mi-ar plăcea. N-am timp.

Îşi scoate boxerii, îşi aruncă săbiile pe catifeaua gofrată a canapelei şi intră în amfiteatrul cu aspect de marmură al cabinei de duş. Apa fierbinte îl izbeşte din toate direcţiile în acelaşi timp. Pe perete e un mâner sferic, aşa că-ţi poţi alege temperatura preferată.

După duş i-ar plăcea să-şi golească măruntaiele, citind una dintre revistele lucioase, de dimensiunile unei cărţi de telefon, plasate alături de vasul WC-ului de înaltă tehnologie, dar trebuie să plece. Se şterge cu un prosop curat, de dimensiunile unui cort de circ, îşi trage o pereche de pantaloni largi, cu şiret în talie, şi un tricou, îi azvârle majordomului câţiva dolari Kong şi iese în fugă, încingându-se cu săbiile.

Zborul nu durează mult, în primul rând din cauză că pilotul militar evită cu încântare confortul în favoarea vitezei. Elicopterul decolează sub un unghi foarte mic, rămânând la mică altitudine ca să nu fie aspirat de niciunul dintre avioanele cu reacţie mari şi, imediat ce are spaţiu de manevră, îşi roteşte coada, îşi pleacă botul şi lasă rotorul să-i ducă înainte şi în sus, traversând bazinul către luminile răsfirate pe dealurile Hollywoodului.

Dar se opresc la mică distanţă de dealuri, încheindu-şi călătoria pe acoperişul unui spital. Este inclus în reţeaua Clemenţa, ceea ce îi plasează, tehnic, în spaţiul aerian al Vaticanului. Până aici, pe toată povestea asta scrie Juanita, de jur împrejur.

– Secţia de neurologie, spune maiorul Clem, înşirând cuvintele ca pe un ordin. Nivelul cinci, aripa de est, camera 564.

Bărbatul din camera de spital e Da5id.

De-a curmezişul picioarelor şi al capului patului au fost întinse curele de piele, extrem de groase. De ele sunt ataşate cătuşe de piele, căptuşite cu blană pufoasă de oaie. Cătuşele sunt prinse de încheieturile mâinilor lui Da5id şi de gleznele lui. Poartă o cămaşă de noapte de spital, care i-a alunecat de pe trup în mare parte.

Cel mai rău lucru e că nu se uită tot timpul în aceeaşi direcţie. E conectat la un electrocardiograf care îi afişează bătăile inimii şi, cu toate că nu e doctor, Hiro îşi poate da seama că tiparul lor nu e uniform. Inima îi bate uneori prea repede, apoi nu mai bate deloc,

apoi sună alarma, apoi începe să bată din nou.

E cu totul lipsit de expresie. Ochii lui nu văd nimic. La început, Hiro crede că trupul celuilalt e flasc şi relaxat. Când ajunge mai aproape, vede că Da5id e încordat şi tremură, lucind de transpiraţie.

– I-am pus un stabilizator cardiac temporar, spune o femeie.

Hiro se întoarce. E o călugăriţă care pare să fie şi chirurg.

– De când are convulsii?

– Fosta lui soţie ne-a sunat, a spus că e îngrijorată.

– Juanita.

– Da. Când au sosit paramedicii, căzuse de pe scaunul lui de acasă şi era cuprins de convulsii pe podea. Puteţi vedea o vânătaie, acolo, unde presupunem că l-a lovit peste coaste calculatorul lui, când a căzut de pe masă. L-am imobilizat în patru puncte, ca să-l ferim de alte vătămări. Dar în ultima jumătate de oră a fost exact aşa – de parcă i-ar fi intrat tot corpul în fibrilaţie. Dacă rămâne în aceeaşi stare, o să-i scoatem cătuşele.

– Purta ochelari pentru calculator?

– Nu ştiu. Pot să verific.

– Dar credeţi că asta s-a întâmplat în timp ce era conectat?

– Chiar nu ştiu, domnule. Tot ce ştiu este că are o aritmie cardiacă atât de severă încât am fost nevoiţi să-i implantăm un stabilizator cardiac temporar, chiar aici, pe podea. I-am administrat medicamente indicate pentru atacurile de apoplexie, care n-au dat rezultate. I-am dat calmante, ceea ce l-a ajutat într-o foarte mică măsură. I-am pus capul în diverse aparate care redau imaginea organelor interne, încercând să descoperim care e problema. Juriul încă n-a reuşit să dea un verdict.

– Păi, mă duc să arunc o privire la el acasă, spune Hiro.

Doctoriţa ridică din umeri.

– Anunţaţi-mă când îşi revine, adaugă Hiro.

Doctoriţa nu răspunde. Hiro îşi dă seama pentru prima oară că starea lui Da5id ar putea să nu fie temporară.

În timp ce face primul pas pe coridor, îl aude pe Da5id vorbind:

– E ne em ma ni a gi a gi ni mu ma ma dam e ne em am an ki ga a gi a gi…

Se întoarce şi se uită înapoi. Da5id zace moale în legături, pare relaxat, pe jumătate adormit. Îl priveşte pe Hiro cu ochii pe jumătate închişi.

– E ne em dam gal nun na a gi agi e ne em u mu un abzu ka a gi a agi…

Vorbeşte cu voce adâncă, placidă, fără nicio urmă de intonaţie. Silabele i se rostogolesc pe limbă de parcă ar pălăvrăgi. În timp ce se îndepărtează în lungul coridorului, Hiro îl aude trăncănind fără încetare:

– I ge en i ge en nu ge en nu ge en us sa tur ra lu ra ze em men…

* * *

Hiro se urcă din nou în elicopter. Îşi continuă călătoria prin mijlocul canionului Beachwood, îndreptându-se drept către emblema Hollywoodului.

Casa lui Da5id a fost transfigurată de lumină. Se află în capătul propriei sale alei, pe vârful unui deal. Aleea e blocată de un soi de jeep din dotarea trupelor Generalului Jim, ca o broască ghemuită, din care izvorăsc lumini saturate de roşu şi verde, pulsând şi măturând împrejurimile. Deasupra casei e un alt elicopter, susţinut de o coloană de radiaţii învârtejite. Soldaţii se furişează în susul şi în josul proprietăţii, cu lanterne în mâini.

– Am luat toate precauţiile necesare pentru paza zonei, spune maiorul Clem.

La hotarele luminii, Hiro desluşeşte culorile organice inerte ale coastei de deal. Soldaţii încearcă să le îndepărteze cu fasciculele lanternelor, încearcă să le mistuie. Hiro e pe cale să se îngroape în ele, să devină un unic pixel întunecat, la geamul unui pasager de pe o linie aeriană. Plonjează în biomasă.

Laptopul lui Da5id e pe podea, alături de masa la care-i plăcea să lucreze. E înconjurat de deşeuri de natură medicală. În mijlocul acestora Hiro găseşte ochelarii lui Da5id, care fie au căzut pe duşumea, fie au fost trântiţi de paramedici.

Hiro îi ridică. Când şi-i apropie de ochi, vede imaginea: un zid de paraziţi în alb-negru. Calculatorul lui Da5id a fost infestat de *snow crash.*

Închide ochii şi lasă ochelarii să cadă. N-ai ce să păţeşti dacă te uiţi la o hartă de biţi. Sau ai?

Casa e un soi de castel modernist, cu un foişor înalt într-un capăt. Da5id, Hiro şi ceilalţi hackeri obişnuiau să meargă acolo, sus, cu o ladă de bere şi cu un grătar portabil şi să-şi petreacă întreaga noapte mâncând creveţi uriaşi şi stridii, care le alunecau în josul gâtului pe valuri de bere. Acum e părăsit, fireşte, n-a mai rămas decât grătarul, ruginit şi aproape îngropat în cenuşă, ca o relicvă arheologică. Hiro a desfăcut o bere din frigiderul lui Da5id şi e în foişor de ceva vreme, stând pe locul lui preferat de altădată, sorbind încet lichidul, aşa cum obişnuia pe vremuri, şi citind poveşti în lumini.

Vechile cartiere din centru sunt strâns înghesuite sub o ceaţă organică eternă. În alte oraşe respiri contaminanţi industriali, însă în L.A. respiri aminoacizi. Întinderea ceţoasă e încercuită şi străbătută de o reţea de linii incandescente, ca grilele dintr-un prăjitor de pâine. La ieşirea din canion, reţeaua se îngustează destul de mult pentru ca lumina să se intensifice şi să se dezintegreze în stele, arce şi litere

strălucitoare. Şuvoaie de corpusculi albi şi roşii vibrează de-a lungul autostrăzilor, către logica difuză a luminilor inteligente din trafic. Mult mai departe, răspândite de-a lungul bazinului, un milion de firme animate se contopesc în pete, generând arce solide, ca nişte puncte geometrice îmbinate în curbe. Pe toate laturile ghetourilor de francize, logolumul se împuţinează înşirându-se pe câteva straturi superficiale extinse şi pierzându-se în întunecimea din jur, sfâşiată ici şi colo de izbucnirea unui proiector de pază din curtea din spate a unei locuinţe.

Francizele şi virusurile funcţionează după acelaşi principiu: ceea ce prosperă într-un loc, va prospera şi într-altul. Nu trebuie decât să găseşti un plan de afaceri destul de virulent, să-l condensezi într-un biblioraft cu trei inele – ADN-ul său – să-l xerografiezi şi să-l inserezi pe pavajul fertil al unei autostrăzi intens circulate, de preferat pe una cu o bandă de circulaţie reversibilă. După care cultura se va extinde până când va ajunge la graniţele sale prestabilite.

Pe vremuri, făceai o plimbare până la o Mom's Cafe[65] ca să guşti câte ceva şi să bei o cană cu cafea şi te simţeai exact ca acasă. Mergea perfect dacă nu-ţi părăseai niciodată oraşul de baştină. Dar dacă te duceai în oraşul vecin, toată lumea îşi ridica ochii şi se holba la tine când apăreai în cadrul uşii, iar Specialitatea Casei era ceva ce nu recunoşteai. Oricât de mult călătoreai, nu te simţeai niciodată nicăieri ca acasă.

Însă, când un om de afaceri din New Jersey se duce la Dubuyue, ştie că poate intra într-un restaurant McDonald's fără să se holbeze cineva la el. Poate comanda fără să se uite în meniu, iar mâncarea va avea întotdeauna acelaşi gust. McDonald's este Acasă, e Casa condensată într-un biblioraft cu trei inele şi xeroxată. „Nicio surpriză" e deviza ghetoului de francize, e pecetea Bunei Gospodăriri, blazonul subliminal de pe toate firmele şi siglele ce alcătuiesc curbele şi reţelele luminoase care conturează Bazinul Golfului.

Oamenii din America, locuitorii celei mai surprinzătoare şi mai teribile ţări, se simt susţinuţi de această deviză. Urmăriţi logolumul în exterior, acolo unde extinderea sa e învăluită de văi şi de canioane, şi veţi găsi tărâmul refugiaţilor. Au fugit din adevărata Americă, America bombelor atomice, a comerţului ilegal, a hip-hop-ului, a teoriei haosului, a pantofilor de ciment[66], a mânuitorilor de şerpi[67], a criminalilor în serie, a ieşirilor în afara navelor spaţiale, a uciderii în masă a bizonilor, a focurilor ucigătoare de armă trase din maşini în

---

65 Cafeneaua mamei.

66 Aluzie la o metodă de execuţie atribuită în filme mafiei americane – victima aruncată în apă după ce i s-au încastrat picioarele în ciment.

67 Practică religioasă adoptată la începutul secolului al XX-lea de unii membri ai Bisericii Penticostale.

mers, a rachetelor de croazieră, a Marşului lui Sherman[68], a blocajelor din trafic, a bandelor de motociclişti şi a săriturilor cu coarda elastică.

Îşi parchează cutiuţele pentru pipiţe paralel cu bordurile pe străzile suburbclavelor, proiectate de calculator după un acelaşi tipar, şi se ascund ei înşişi în case simetrice, dezgustătoare, din panouri de ipsos, cu podele din vinilin şi tâmplărie nepotrivită, fără trotuare, case imense de fermă din ţinutul sălbatic al logolumului, un mediu de cultură pentru o cultură medie.

În oraşe n-au mai rămas decât oamenii străzii, hrănindu-se cu resturi; imigranţii, propulsaţi ca nişte şrapnele de nimicirea puterilor asiatice; tinerii nonconformişti; şi preoţimea tehnomedia din Mr. Lee's Greater Hong Kong. Oamenii tineri şi inteligenţi ca Da5id şi Hiro, care-şi asumă riscul de a locui în oraş fiindcă le plac situaţiile neprevăzute şi ştiu că le pot face faţă.

---

68 Marşul lui Sherman spre Mare, campania condusă de generalul unionist William Tecumseh Sherman în timpul războiului civil american; a început cu plecarea trupelor lui Sherman din oraşul ocupat Atlanta, Georgia, la 15 noiembrie 1864 şi s-a încheiat cu capturarea portului Savannah în ziua de 22 decembrie a aceluiaşi an.

Capitolul 25

Y.T. nu poate spune cu adevărat unde-au ajuns. E clar că sunt blocaţi în trafic. Nu se poate spune că blocajele ar fi previzibile, sau cam aşa ceva.

– Y.T. tre’ să plece acu’, anunţă ea.

Nicio reacţie, timp de o secundă. Pe urmă hackerul se lasă pe spătarul scaunului, se holbează prin ochelari, ignorând afişajul tridimensional al calculatorului şi având parte de o vedere minunată a peretelui.

– OK, spune el.

Iute ca o mangustă, bărbatul cu ochiul de sticlă se repede, smulge servieta de aluminiu din cilindrul criogenic şi i-o aruncă lui Y.T. Între timp, unul dintre mafioţii care tândălesc deschide uşa din spate a semitrailerului, oferindu-le vederea pitorească a traficului blocat de pe bulevard.

– Mai e ceva, spune bărbatul cu ochi de sticlă, şi îndeasă un plic într-unul dintre mult prea numeroasele buzunare ale lui Y.T.

– Ce-i asta? întreabă ea.

El îşi ridică mâinile într-un gest de autoapărare.

– Nu-ţi face probleme, nu e decât o mică atenţie. Acum du-te.

Apoi îi face semn tipului care ţine planşa ei. Şi care dovedeşte că e destul de bine informat, fiindcă aruncă pur şi simplu skateboardul. Acesta aterizează pe podea, între ei, sub un unghi ciudat. Dar spiţele au văzut de mult duşumeaua apropiindu-se, au calculat unghiurile, s-au extins şi s-au contractat aidoma picioarelor şi tălpilor unui jucător de baschet ce recade pe pământ după un salt colosal către coş. Planşa aterizează pe picioarele ei, se înclină într-o parte şi într-alta, îşi regăseşte echilibrul, se îndreaptă glonţ către Y.T. şi se opreşte alături de ea.

Y.T. se urcă pe skateboard, loveşte de câteva ori cu piciorul, zboară prin uşa din spate a semitrailerului şi ajunge pe capota unui Pontiac care îi urmează mult prea îndeaproape. Parbrizul lui e o suprafaţă pe care să se încline şi de pe care să se lanseze şi când atinge pavajul şi-a inversat deja cu dibăcie direcţia de mers. Proprietarul Pontiacului claxonează, sigur de sine, dar n-are cum s-o urmărească, fiindcă traficul a înţepenit cu desăvârşire şi, pe o rază de câţiva kilometri, Y.T. e singurul obiect într-adevăr capabil să se deplaseze. Ceea ce reprezintă prima raţiune de a exista a kurierilor.

Reverend Wayne’s Pearly Gates #1106 e o franciză destul de mare. Numărul mic de serie implică o vârstă însemnată. A fost construită cu mult timp în urmă, când terenurile erau ieftine şi loturile mari. Parcarea e pe jumătate plină. La Reverendul Wayne nu vezi de obicei decât pisălogi bătrâni cu expresii spaniole excentrice scrise cu

lac de unghii pe bara de protecţie din spate – vehiculele evangheliştilor centro-americani care au venit din nord ca să-şi găsească slujbe decente şi să scape de stilul implacabil al catolicilor din ţinuturile lor de baştină. În parcare sunt şi o grămadă de cutiuţe de pipiţă vechi, simple, obişnuite, cu plăcuţe de înmatriculare din toate suburbclavele.

Pe partea asta de bulevard traficul curge ceva mai bine, aşa că Y.T. intră în parcare purtată de un impuls destul de puternic şi orbitează o dată sau de două ori în jurul francizei, ca să-şi reducă viteza. O parcare netedă e o tentaţie căreia e greu să i te opui când mergi foarte repede şi, ca să privească lucrurile dintr-un punct de vedere mai puţin copilăresc, e o idee bună să evaluezi lucrurile, să te familiarizezi cu mediul înconjurător. Y.T. descoperă că parcarea e în legătură cu o alta, a francizei Chop shop[69] de alături („Transformăm orice vehicul în BANI GHEAŢĂ în câteva minute”), care, la rândul său, dă în parcarea unui mall învecinat. Un skateboarder consacrat ar naviga probabil din L.A. până la New York trecând dintr-o parcare într-alta.

În unele zone din parcare se aud pocnete şi zgomote ale unor obiecte care alunecă. Se uită în jos şi vede că în spatele francizei, lângă containerul de gunoi, asfaltul e presărat cu flacoane mici de sticlă, ca acela la care s-a uitat Squeaky cu o noapte înainte. Sunt împrăştiate ca nişte chiştoace de ţigară în spatele unui bar. Ori de câte ori trece peste ele, tălpile roţilor le aruncă în sus şi le fac să alunece pe pavaj.

Oamenii sunt aliniaţi în faţa uşii, aşteptând să intre. Y.T. se bagă peste rând şi intră.

Prima încăpere din Reverend Wayne’s Pearly Gates arată, fireşte, ca în orice altă franciză. Un şir de scaune tapisate cu vinilin, pe care pot sta credincioşii, aşteptând să fie strigat numărul lor, cu câte o plantă în ghiveci la fiecare capăt al mesei presărate cu reviste străvechi. Un colţ pentru copii, unde îşi pot omorî timpul, repunând în scenă bătălii cosmice imaginare cu jucării din plastic injectat. O tejghea din lemn sintetic, părând să provină dintr-o biserică veche. În spatele tejghelei, o copiliţă durdulie, elevă de liceu, cu părul blond spălăcit, aranjat foarte frumos cu drotul, fard de pleoape de un albastru metalic, un strat uniform de roşu de obraji peste pometţii laţi, gelatinoşi, cu un soi de robă subţire, de corist, aruncată peste tricou.

Când intră Y.T., e în mijlocul unei tranzacţii. O vede imediat, dar niciun biblioraft cu trei inele din lume nu-ţi permite să slăbeşti ritmul sau să te opreşti într-o asemenea situaţie.

69 Atelier în care sunt demontate maşinile furate.

Văzând că i se pun beţe-n roate, Y.T. oftează şi îşi încrucişează braţele ca să-şi arate iritarea. În orice alt aşezământ comercial, şi-ar fi exprimat deja zgomotos nemulţumirea şi ar fi intrat în spatele tejghelei, ca şi cum ar fi fost ea însăşi patroana. Dar asta e o biserică, dar-ar dracii în ea.

De-a lungul părţii din faţă a tejghelei e un mic raft cu broşuri religioase, uşor de dobândit în schimbul unei donaţii.

Mai multe dintre compartimentele sale sunt ocupate de faimosul bestseller al reverendului Wayne, *Cum a fost salvată America de comunism: ELVIS L-A ÎMPUŞCAT PE JFK.*

Y.T. scoate plicul pe care i l-a îndesat în buzunar bărbatul cu ochiul de sticlă. Din nefericire, nu e destul de gros şi de moale ca să conţină o grămadă de bani.

Conţine o jumătate de duzină de fotografii. Toate îl înfăţişează pe Unchiul Enzo. E pe aleea lată şi plană, în formă de potcoavă, a unei case mari, mai mare decât orice altă casă pe care a văzut-o vreodată Y.T. cu ochii ei. Stă pe un skateboard. Sau cade de pe un skateboard. Sau merge pe un skateboard, încet, cu braţele întinse mult în lături, urmărit de membrii tensionaţi ai gărzii personale.

În jurul pozelor e înfăşurată o bucată de hârtie. Pe ea e scris: „Y.T. Mulţumesc pentru ajutor. După cum vezi din aceste fotografii, am încercat să mă antrenez pentru această însărcinare, dar o să fie nevoie de ceva exerciţiu. Prietenul tău, Unchiul Enzo.”

Y.T. înfăşoară pozele exact aşa cum au fost, le pune la loc în buzunar, îşi ascunde un zâmbet şi se-ntoarce la problemele de afaceri.

Fata în robă din spatele tejghelei încă se mai ocupă de tranzacţia ei. Persoana cu care o încheie e o femeie îndesată, vorbitoare de limbă spaniolă, într-o rochie portocalie.

Fata tastează ceva la computer. Clienta îşi trânteşte cardul Visa pe altarul de lemn sintetic; sună ca o împuşcătură. Fata o ridică anevoie cu unghiile ei lungi, o operaţiune riscantă şi complicată, care o duce pe Y.T. cu gândul la nişte insecte ieşind din ou. Fata săvârşeşte sacramentul trecând cardul prin fanta electromagnetică destinată acestui scop cu o mişcare de alunecare atent modulată, de parcă ar îndepărta un văl, întinzând fişa şi murmurând că are nevoie de o semnătură şi de un număr de telefon valabil pe timpul zilei. E tot una cu a vorbi în latină, dar e OK, de vreme ce clienta familiarizată cu liturghia semnează şi-şi trece numărul înainte de a se încheia fraza.

Pe urmă nu mai e nevoie decât de Cuvântul de Sus. Dar calculatoarele şi comunicaţiile funcţionează extrem de bine în zilele noastre şi verificarea cardului de credit se face de obicei în numai două secunde. Mica maşinărie îşi ţiuie codul de aprobare, din difuzoare minuscule izvorăsc sunete celeste şi o pereche de uşi

sidefate se deschide maiestuos în partea din spate a încăperii.
– Vă mulţumim pentru donaţie, spune fata, unind toate cuvintele într-o singură silabă.
Clienta se îndreaptă spre uşile duble cu paşi apăsaţi, atrasă de sunetele hipnotice ale unei orgi. Interiorul capelei are culori stranii, luminate pe de o parte de lămpile fluorescente încastrate în plafon şi pe de alta de casete mari, colorate şi luminoase, care simulează ferestre cu vitralii. Cea mai mare dintre ele, de forma unei arcade gotice masive, înfăţişează o trinitate de o strălucire arzătoare: Isus, Elvis şi reverendul Wayne. Isus ocupă locul de frunte. Adoratoarea nu face mai mult de şase paşi înăuntru înainte de a cădea în genunchi cu un zgomot surd şi de a începe să vorbească în limbi:
– Ar ia ari ar isa ve na a mir ia i sa, ve na a mir ia a sar ia…
Uşile se închid din nou.
– Stai un pic, spune fata, uitându-se la Y.T. cu o uşoară tensiune.
Merge după colţ, rămâne în mijlocul zonei de joacă, cu tivul robei prins din neatenţie într-un modul de luptă Plutaşii Luptători Ninja, şi bate în uşa WC-ului.
– Ocupat! strigă o voce de bărbat de dincolo de uşă.
– A venit kuriera, anunţă fata.
– Ies imediat, spune bărbatul, cu voce ceva mai scăzută.
Şi chiar iese imediat. Y.T. nu percepe niciun timp de aşteptare, niciun zgomot de fermoar încheindu-se sau de spălare a mâinilor. Tipul poartă un costum negru cu guler clerical, peste care îşi trage o robă neagră, uşoară, în momentul când apare în zona jucăriilor, strivind sub pantofii lui negri figurinele care sunt personajele jocului şi un avion de luptă. Are câteva şuviţe cărunte în părul negru, dat cu gel din belşug, şi poartă ochelari bifocali, cu o tentă maronie subtilă şi cu rame de sârmă. Are pori foarte largi.
Şi, când ajunge destul de aproape pentru ca Y.T. să poată remarca toate aceste detalii, ea îi simte şi mirosul. Miroase a Old Spice, la care se adaugă izul puternic de vomă al respiraţiei. Dar nu e o vomă de beţiv.
– Dă-mi asta, spune, şi-i smulge din mână servieta de aluminiu.
Y.T. nu-i lasă niciodată pe clienţi să facă aşa ceva.
– Tre’ să semnezi pentru ea, spune.
Dar ştie că e prea târziu. Dacă nu-i pui să semneze mai întâi, ai încurcat-o. N-ai nicio putere, niciun mecanism de constrângere. Nu eşti decât un puştan pe un skateboard.
De aceea Y.T. nu lasă niciodată pe nimeni să-i smulgă pachetele din mână. Dar individul e preot, pentru numele lui Dumnezeu. Pur şi simplu nu s-a aşteptat să facă asta. I-a smuls servieta din mână – şi acum fuge cu ea înapoi, în biroul lui.
– Pot să semnez eu, spune fata.

Pare speriată. Mai mult decât atât, pare bolnavă.

– Tre' să semneze el, personal, precizează Y.T. Reverendu' Dale T. Thorpe.

Acum nu mai e şocată şi începe să fie furioasă la culme. Aşa că-l urmează în birou.

– Nu poţi intra acolo, spune fata, dar vorbeşte pe un ton visător, de parcă toată povestea ar fi deja pe jumătate uitată. Y.T. deschide uşa.

Reverendul Dale T. Thorpe stă la biroul lui. Are în faţă servieta de aluminiu, deschisă. E plină cu aceleaşi chestii complicate pe care le-a văzut cu o noapte înainte, după povestea cu Raven. Reverendul pare să aibă gâtul legat de servietă.

Nu, de fapt poartă ceva la gât, pe un şnur. Îl ţinea sub haine, aşa cum ţine Y.T. plăcuţele Unchiului Enzo. Acum a scos obiectul şi l-a introdus într-o fantă din caseta de aluminiu. Pare să fie un card de identitate lamelar, cu un cod de bare.

Îl scoate şi îl lasă să-i atârne în faţă. Y.T. nu poate spune dacă a observat-o sau nu. Scrie ceva pe tastatură, apăsând pe taste cu două degete, mâncând litere, luând-o de la început.

Pe urmă motoarele şi servomecanismele din servieta de aluminiu zumzăie şi vibrează. Reverendul Dale T. Thorpe a desprins unul dintre micile flacoane din locul lui de pe capac şi l-a introdus într-un locaş de lângă tastatură. Acesta e tras încet în interiorul maşinăriei.

Cu un pocnet, flaconul iese din nou. Capacul roşu de plastic emite o lumină grăunţoasă, de aceeaşi culoare. Are încorporate LED-uri minuscule, care conturează cifre, derulând o numărătoare inversă a secundelor: 5, 4, 3, 2, 1…

Reverendul Dale T. Thorpe ridică flaconul la nara stângă. Flaconul şuieră, lăsând aerul să iasă printr-un ventil când numărătoarea ajunge la zero. În acelaşi timp, bărbatul inhalează cu putere, trăgând totul în plămâni. Apoi aruncă flaconul în coşul de hârtii, cu o mişcare de expert.

– Domnule pastor? spune fata.

Y.T. se întoarce şi o vede apropiindu-se de birou cu mers lin.

– Acum vă ocupaţi de a mea, vă rog?

Reverendul Dale T. Thorpe nu răspunde. A căzut înapoi, pe scaunul său pivotant, tapisat cu piele şi se holbează la fotografia mărită, în ramă de neon, care îl înfăţişează pe Elvis în zilele lui din armată, cu o puşcă în mâini.

Capitolul 26

Când se trezeşte, e miezul zilei, soarele l-a deshidratat cu totul şi păsările i se rotesc deasupra capului, încercând să hotărască dacă e mort sau viu. Hiro coboară de pe acoperişului foişorului şi, lăsând prudenţa să se ducă pe apa sâmbetei, bea trei pahare de apă de robinet din L.A. Scoate nişte şuncă din frigiderul lui Da5id şi o aruncă în cuptorul cu microunde. Cei mai mulţi dintre oamenii Generalului Jim au plecat şi n-a mai rămas decât o gardă simbolică de soldaţi, la capătul aleii. Hiro se uită la uşile care dau spre coasta dealului, fiindcă nu se poate împiedica să se gândească la Raven. Se aşază la masa din bucătărie, îşi pune ochelarii şi se conectează la calculator.

Black Sun e plin mai ales de asiatici, printre care o mulţime de oameni din industria filmului din Bombay, care îşi aruncă unul altuia priviri severe, mângâindu-şi mustăţile negre şi încercând să ghicească ce gen de film de acţiune hiperviolent va rula anul viitor în Persepolis[70]. La ei e noapte. Hiro e unul dintre puţinii americani din local.

De-a lungul peretelui din spate al barului se află un şir de încăperi private, variind de la camerele mici, pentru întâlniri între patru ochi, până la sălile de conferinţă, în care un grup de avataruri poate organiza o întrunire. Juanita îl aşteaptă pe Hiro într-una dintre primele. Avatarul ei arată ca ea. E o reprezentare corectă, fără nicio încercare de a ascunde semnele premature de talpa-gâştei apărute la colţurile ochilor mari şi negri. Părul ei lucios e atât de bine redat încât Hiro vede fiecare şuviţă reflectând lumina în curcubee minuscule.

– Eu sunt acasă la Da5id. Tu unde eşti? întreabă Hiro.

– Într-un avion – aşa că s-ar putea să fiu deconectată, răspunde Juanita.

– În drum spre ce?

– Spre Oregon, de fapt.

– Portland?

– Astoria.

– De ce Dumnezeu te duci în Astoria, Oregon, într-un asemenea moment?

Ea inspiră adânc, apoi expiră clătinându-se.

– Dacă-ţi spun, o să ne certăm.

– Care sunt ultimele veşti despre Da5id?

– Aceleaşi.

– Vreun diagnostic?

Juanita oftează, obosită.

– N-o să fie niciun diagnostic, spune ea. Problema ţine de software, nu de hardware.

---

70 Capitala Imperiului persan din antichitate.

– Cum?

– Au verificat tot ce suspectează de obicei. Tomografie cu raze X, rezonanţă magnetică nucleară, tomografie cu emisie de pozitroni, electroencefalogramă. Totul e perfect. Nu s-a-ntâmplat nimic cu creierul lui – cu hardul lui.

– Se-ntâmplă pur şi simplu să ruleze un program nepotrivit?

– I-a fost infectat software-ul. Da5id s-a ales azi-noapte cu un *snow crash,* în propriul cap.

– Încerci să-mi spui că e o problemă psihologică?

– E ceva situat, într-un fel, între categoriile prestabilite, spune Juanita, pentru că e un fenomen nou. Adică unul foarte vechi.

– Chestia asta se petrece spontan, sau cum?

– Tu trebuie să-mi spui, zice ea. Ai fost acolo azi-noapte. S-a-ntâmplat ceva după ce-am plecat?

– Avea un hipercard *Snow Crash* pe care-l primise de la Raven, lângă Black Sun.

– Rahat. Nemernicul.

– Cine e nemernicul? Raven sau Da5id?

– Da5id. Am încercat să-l previn.

– L-a folosit.

Hiro îi povesteşte despre Brandy, despre pergamentul ei magic.

– Pe urmă a avut probleme cu calculatorul şi-a fost expulzat.

– Despre asta am auzit, spune ea. De aceea am chemat paramedicii.

– Nu văd legătura dintre căderea calculatorului lui Da5id şi faptul că ai chemat o ambulanţă.

– Pergamentul lui Brandy n-a afişat, pur şi simplu, nişte paraziţi întâmplători. A transmis o cantitate foarte mare de informaţii numerice, în formă binară. Informaţiile au pătruns direct în nervul optic al lui Da5id. Care face întâmplător parte din creier – dacă te uiţi în pupila cuiva, poţi să vezi terminalul creierului.

– Da5id nu e calculator. Nu poate citi codul binar.

– E hacker. Vine în contact cu codul ăsta ca să-şi câştige existenţa. E o abilitate puternic implantată în profunzimea structurii creierului său. Aşa că are o sensibilitate faţă de asemenea informaţii. Aşa cum ai şi tu, amice.

– Despre ce tip de informaţii vorbim?

– Veşti proaste. E un metavirus, spune Juanita. E bomba atomică a războiului informaţional – un virus care face orice sistem să se autoinfecteze cu viruşi noi.

– Şi asta l-a îmbolnăvit pe Da5id?

– Da.

– Eu de ce nu m-am îmbolnăvit?

– Ai fost prea departe. Ochii tăi n-au putut descifra harta de biţi.

Trebuie s-o ai exact în faţă.

– O să mă gândesc la asta, spune Hiro. Dar mai am o întrebare. Raven distribuie şi un alt drog – în Realitate – numit, printre altele, şi *Snow Crash.* Ce e?

– Nu e drog, răspunde Juanita. Îl fac să arate ca un drog şi să dea aceleaşi senzaţii ca un drog, astfel încât oamenii să fie dornici să-l ia. E amestecat cu cocaină şi cu alte chestii.

– Dacă nu e drog, atunci ce e?

– E lichid seros, ser de sânge, extras de la persoane infectate cu metavirusul şi prelucrat chimic, spune Juanita. Adică nu reprezintă decât un alt mod de a răspândi infecţia.

– Cine o răspândeşte?

– Biserica particulară a lui L. Bob Rife. Toţi oamenii infectaţi.

Hiro îşi prinde capul în mâini. Nu s-ar putea spune că se gândeşte la toate astea; le lasă să-i ricoşeze prin ţeastă, aşteptând să vină şi restul.

– Stai o clipă, Juanita. Hotărăşte-te. Acest *Snow Crash* – e un virus, un drog, sau o religie?

Ea ridică din umeri.

– Care e diferenţa?

Faptul că Juanita îi vorbeşte astfel nu-l ajută pe Hiro să se simtă sigur pe el în conversaţia asta.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Tu însăţi eşti credincioasă.

– Nu pune toate credinţele la grămadă.

– Scuze.

– Toţi oamenii au câte o religie. E ca şi cum în celulele creierelor noastre ar fi încastraţi receptori de religie, sau cam aşa ceva, şi ne ataşăm de orice umple pentru noi această nişă. Ei, religia era pe vremuri mai presus de toate virală – o informaţie care se reproducea în mintea umană, trecând de la un individ la altul. Aşa era şi, din nefericire, în momentul de faţă se îndreaptă în aceeaşi direcţie. Dar s-au făcut mai multe eforturi pentru a ne elibera din mâinile unei religii primitive, iraţionale. Primul i-a aparţinut cuiva pe nume Enki, cu vreo patru mii de ani în urmă. Al doilea a fost făcut de cărturarii evrei, în secolul al optulea înainte de Hristos, când au fost izgoniţi din ţinutul lor de baştină ca urmare a invaziei lui Sargon al II-lea, însă, în ultimă instanţă, totul a involuat către o stricteţe găunoasă. O altă încercare a fost făcută de către Isus – aceasta fiind deturnată de influenţe virale în primele cincizeci de zile de după moartea sa. Virusul a fost suprimat de Biserica Catolică, dar acum ne aflăm în mijlocul unei mari epidemii care a început în Kansas, în 1900, şi de-atunci a câştigat tot mai multă forţă.

– Crezi în Dumnezeu sau nu? zice Hiro.

Să-ncepem cu începutul.

– Absolut.

– Crezi în Isus?

– Da. Dar nu în învierea lui fizică, trupească.

– Cum poţi să fii creştin fără să crezi în asta?

– Eu aş spune, ripostează Juanita, cum poţi să fii creştin crezând în asta? Oricine se osteneşte să studieze Evangheliile îşi dă seama că învierea trupească e un mit însăilat în povestea adevărată la mai mulţi ani după scrierea istoriei reale. Aduce atât de mult a *National Enquirer*[71], nu crezi?

În afară de asta, Juanita nu are prea multe de spus. Susţine că nu vrea să intre în amănunte acum. Nu vrea să influenţeze raţionamentele lui Hiro „în acest moment".

– Asta sugerează că vor mai fi şi alte momente? E vorba de o relaţie neîntreruptă? întreabă Hiro.

– Vrei să-i găseşti pe oamenii care l-au contaminat pe Da5id?

– Da. La naiba, Juanita, chiar dacă nu mi-ar fi prieten, aş vrea să le dau de urmă înainte de a mă contamina pe mine.

– Uită-te în pachetul Babel, Hiro, şi fă-mi o vizită dacă mă-ntorc de la Astoria.

– Dacă te-ntorci? Ce faci acolo?

– Cercetări.

I-a pus întregii lor conversaţii o faţadă tip discuţie de afaceri, împroşcându-l cu informaţii, spunându-i cum stau lucrurile. Dar e obosită şi neliniştită, iar Hiro îşi dă seama că e foarte speriată.

– Baftă, îi spune.

A fost întru totul pregătit să flirteze cu ea pe parcursul acestei întâlniri, reluând de unde rămăseseră cu o seară în urmă. Dar, de atunci şi până acum, în mintea Juanitei s-a schimbat ceva. Flirtul e ultimul lucru pe care-l are în gând.

Juanita intenţionează să întreprindă ceva periculos în Oregon. Şi nu vrea să ştie Hiro, ca să nu-şi facă griji.

– În pachetul Babel sunt nişte lucruri interesante despre un personaj pe nume Inanna, spune ea.

– Cine e Inanna?

– O zeiţă sumeriană. Într-un fel, m-am îndrăgostit de ea. Oricum, nu poţi înţelege ce caut până când n-o înţelegi pe Inanna.

– Păi, succes, spune Hiro. Salut-o pe Inanna din partea mea.

– Mulţumesc.

– Când te întorci, vreau să petrecem ceva timp împreună.

---

71 Revistă săptămânală din SUA, notorie pentru faptul că publică ştiri exagerate sau născocite despre celebrităţi.

– Sentimentul e reciproc, zice ea. Dar trebuie să ieşim mai întâi din asta.

– Aa, nu mi-am dat seama că eram în ceva.

– Nu fi idiot. Toţi suntem în asta.

Hiro pleacă, se întoarce în Black Sun.

Un tip care hoinăreşte în jurul Cvadrantului Hackerilor iese într-adevăr în evidenţă. Avatarul lui nu arată prea grozav. Şi are probleme când e vorba să-l controleze. Pare un individ care şi-a pus ochelarii şi a intrat în Metavers pentru prima oară, şi nu ştie cum să se deplaseze. Se loveşte întruna de mese şi, când vrea să se întoarcă, se învârteşte de mai multe ori, neavând idee cum să se oprească.

Hiro se îndreaptă spre el, fiindcă faţa lui i se pare oarecum cunoscută. Când tipul stă în sfârşit locului destul de mult ca să-l vadă clar, recunoaşte avatarul. E un Clint. Cel mai adesea văzut în compania unei Brandy.

Clint-ul îl recunoaşte pe Hiro şi îşi afişează pentru o clipă expresia surprinsă, înlocuită apoi de obişnuita sa înfăţişare serioasă, cu buze ţepene, colţuroasă. Îşi ridică ambele mâini în faţă şi Hiro vede că ţine un pergament, exact ca al lui Brandy.

Întinde mâna către *katana,* dar pergamentul e deja în faţa lui, desfăşurându-se ca să dezvăluie strălucirea albastră a hărţii de biţi din interior. Păşeşte într-o parte, ajunge în flancul lui Clint, ridică sabia deasupra capului şi o coboară brusc, drept în jos, retezându-i braţele.

Pergamentul cade şi se desfăşoară încă şi mai mult. Hiro nu îndrăzneşte să-l privească. Clint s-a întors cu spatele şi se străduieşte cu stângăcie să iasă din Black Sun, ricoşând dintr-o masă într-alta, ca o bilă de pinball.

Dacă Hiro l-ar putea ucide – tăindu-i capul – atunci avatarul i-ar rămâne în Black Sun, de unde ar fi scos de Demonii Cimitirului. Hiro ar putea face nişte investigaţii clandestine şi poate-ar reuşi să afle cine e şi de unde-a venit.

Dar în bar îşi pierd vremea câteva zeci de hackeri, urmărind ceea ce se petrece şi, dacă vin să se uite la pergament, vor sfârşi toţi ca Da5id.

Hiro se ghemuieşte, ferindu-se să privească spre sulul desfăşurat, şi saltă una dintre trapele ascunse, care duc în sistemul de tunele. El e cel care a proiectat aceste tunele din Black Sun de la bun început; e singura persoană din întregul bar care le poate folosi. Mătură pergamentul cu o mână şi îl aruncă sub trapă, apoi o închide.

Îl vede pe Clint, care s-a îndepărtat şi e aproape de ieşire, încercând să-şi ghideze avatarul ca să nimerească uşa. Aleargă după el. Dacă individul ajunge pe Stradă, dispare – o să se transforme într-o stafie translucidă. Cu un avans de cincisprezece metri, într-o mulţime de un milion de alte stafii translucide, pur şi simplu nu e nimic de

făcut. Pe Stradă, în faţa clădirii se află, ca de obicei, o mulţime de aspiranţi. Hiro zăreşte asortimentul obişnuit, inclusiv câţiva alb-negri.

Una dintre aceştia din urmă e Y.T. Îşi pierde vremea acolo, în aşteptarea lui.

– Y.T.! strigă el. Urmăreşte-l pe gagiul ăla fără braţe!

Apoi iese pe uşă, cu câteva secunde în urma lui Clint. Atât acesta cât şi Y.T. au dispărut deja.

Hiro se întoarce în Black Sun, ridică o trapă şi coboară în sistemul de tunele, tărâmul Demonilor Cimitirului. Unul dintre ei a înhăţat deja pergamentul şi se îndreaptă cu paşi târşiţi către centru, să-l arunce în foc.

– Hei, amice, spune Hiro, ia-o la dreapta prin următorul tunel şi lasă obiectul ăla în biroul meu, OK? Dar fă-mi o favoare şi rulează-l mai întâi.

Îl urmăreşte pe Demonul Cimitirului de-a lungul tunelului, pe dedesubtul Străzii, până când ajung în cartierul unde îşi au casele el şi ceilalţi hackeri. Apoi îl pune pe demon să lase pergamentul rulat în atelierul lui, la subsol – încăperea în care îşi desfăşoară munca de hacker. Şi continuă să urce scările, către biroul său.

Capitolul 27

Telefonul lui sună. Hiro răspunde.

– Partenerule, spune Y.T., tocmai începusem să cred că n-o să mai ieşi niciodată de-acolo.

– Unde eşti? întreabă Hiro.

– În Realitate, sau în Metavers?

– În amândouă.

– În Metavers sunt într-un monorai în sens pozitiv. Tocmai am trecut de Portu’ 35.

– Deja? Înseamnă că e un expres.

– Bine gândit. Clint-ul căruia i-ai tăiat braţele e cu două vagoane mai în faţă. Cre’ că nu ştie că-l urmăresc.

– În Realitate unde eşti?

– La un terminal public, vizavi de o franciză a Reverendului Wayne, răspunde ea.

– A, da? Interesant.

– Tocmai am făcut o livrare acolo.

– Ce fel de livrare?

– O servietă de aluminiu.

Hiro scoate de la ea toată povestea, sau cel puţin ceea ce crede el că e toată povestea – n-are cum să afle dacă ăsta e adevărul.

– Eşti sigură că bâlbâiala oamenilor din parc era la fel ca a femeii din franciza Reverendului Wayne?

– Bineînţeles, spune ea. Cunosc o groază de oameni care merg acolo. Sau părinţii lor merg acolo şi îi trag după ei, ştii cum e.

– La Reverend Wayne’s Pearly Gates?

– Da. Şi toţi vorbesc în limbi. Aşa c-am mai auzit asta şi înainte.

– Vorbim mai târziu, partenera, spune Hiro. Am de făcut nişte cercetări importante.

– Pe curând.

Cardul Babel/Infocalipsă se odihneşte în mijlocul biroului lui. Hiro îl ridică. Bibliotecarul intră în încăpere.

Hiro e pe punctul să-l întrebe dacă ştie c-a murit Lagos. Dar întrebarea e lipsită de sens. Bibliotecarul o ştie, dar nu o ştie. Dacă ar vrea să caute în Bibliotecă, ar afla imediat. Însă n-ar reţine cu adevărat informaţia. N-are o memorie independentă. Biblioteca e memoria lui şi nu foloseşte simultan decât mici părţi din ea.

– Ce-mi poţi spune despre vorbirea în limbi? întreabă Hiro.

– Termenul tehnic e „glosolalia”, spune Bibliotecarul.

– Termenul tehnic? De ce facem efortul de a avea un termen tehnic pentru un ritual religios?

Bibliotecarul ridică din sprâncene.

– Ei, pe tema asta există o grămadă de literatură tehnică. E un fenomen neurologic pe care ritualurile religioase nu fac decât *să-l*

exploateze.

– E o chestie care ţine de creştinism, nu?

– Aşa cred penticostalii creştini, dar se amăgesc singuri. Grecii păgâni o făceau – Platon numea asta *teomanie.* O făceau şi cultele orientale din Imperiul Roman. Şi eschimoşii din Golful Hudson, şamanii tribului Chukchi[72], laponii, iacuţii[73], pigmeii semang[74], cultele din nordul insulei Borneo, preoţii vorbitori de trhi din Ghana. Cultul Zulu Amandiki şi sectele religioase ale chinezilor din Shang-ti Hui. Mediumii din Tonga şi cultul brazilian Umbanda. Triburile tunguse din Siberia spun că, atunci când intră în transă şi delirează, înşirând silabe incoerente, şamanul învaţă întregul limbaj al Naturii.

– Limbajul Naturii.

– Da, domnule. Populaţia sukuma din Africa spune că acest limbaj e *kinaturu,* limba strămoşilor tuturor magicienilor, despre care se crede că sunt descendenţii unui singur trib aparte.

– Care e cauza?

– Dacă excludem explicaţiile mistice, atunci se pare că glosolalia este generată de structuri ascunse în profunzimea creierului, comune tuturor oamenilor.

– Cum se manifestă? Ce fac oamenii ăştia?

– C.W. Shumway a studiat întrunirea evanghelistă de revitalizare a credinţei ţinută la Los Angeles în 1906 şi a consemnat cinci simptome de bază: pierderea completă a controlului raţiunii; predominanţa emoţiilor care conduc către isterie; absenţa capacităţii de gândire sau a voinţei; funcţionarea automată a organelor vorbirii; amnezia; manifestări fizice, ocazionale şi sporadice, de tipul convulsiilor sau al ticurilor nervoase. Eusebiu a remarcat fenomene similare în jurul anului 300, spunând că un profet fals începe să se manifeste prin suprimarea deliberată a gândirii conştiente şi sfârşeşte prin a cădea pradă unui delir asupra căruia n-are niciun control.

– Care e justificarea creştină pentru asta? Există ceva în Biblie care s-o susţină?

– Pentecostul.

– Ai mai pronunţat cuvântul ăsta şi înainte – ce înseamnă?

– Vine din grecescul *pentekostos,* care înseamnă al cincizecilea. Se referă la a cincizecea zi de după Răstignire.

– Juanita tocmai mi-a spus despre creştinism c-a fost deturnat de influenţe virale când nu data decât de cincizeci de zile. Probabil

---

72 Populaţie din peninsula Chukchi şi de ţărmurile mării Chukchi (partea Oceanului Arctic care se întinde la Nord de Marea Bering, între coasta Peninsulei Alaska şi Siberia).

73 Populaţie de origine turcă din Siberia.

74 Populaţie din extremitatea de sud-est a Asiei (peninsula Malacca).

vorbea despre asta. Ce semnificaţie are?

– „Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi. Şi erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbaţi cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Şi, iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulţimea şi s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Şi erau uimiţi toţi şi se minunau zicând: Iată, nu sunt aceştia care vorbesc toţi galileieni? Şi cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut? Parţi şi mezi şi elamiţi şi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea şi în Capadocia, în Pont şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egipt şi în părţile Libiei cea de lângă Cirene, şi romani în treacăt, iudei şi prozeliţi, cretani şi arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu! Şi toţi erau uimiţi şi nu se dumireau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta?” Faptele Sfinţilor Apostoli 2:4–12.

– Să fiu al naibii dacă pricep, spune Hiro. Sună a Babel în sens invers.

– Da, domnule. Mulţi creştini penticostali cred că darul vorbirii în limbi le-a fost dat ca să-şi poată propovădui religia în mijlocul altor popoare, fără să le înveţe de fapt limba. Cuvântul care defineşte fenomenul este „xenoglosie”.

– Asta pretindea Rife în fragmentul acela de înregistrare video de pe *Enterprise.* Spunea că înţelege ce spun bangladeshienii.

– Da, domnule.

– Treaba asta chiar funcţionează?

– În secolul al şaisprezecelea, Sfântul Louis Bertrand a folosit darul vorbirii în limbi ca să convertească la creştinism un număr de indieni sud-americani situat undeva între treizeci de mii şi trei sute de mii, spune Bibliotecarul.

– Uau. S-a răspândit printre oamenii ăia chiar mai repede decât variola.

– Ce părere au avut evreii despre acest Pentecost? întreabă Hiro. Ţara mai era încă condusă de ei, nu?

– Romanii conduceau ţara, spune Bibliotecarul, dar aveau şi o serie de autorităţi religioase iudaice. În momentul acela, existau trei grupări iudaice: fariseii, saducheii şi esenienii.

– Îmi aduc aminte de fariseii din filmul *Isus Hristos, Superstar.* Erau cei cu voci groase, care-l sâcâiau întotdeauna pe Hristos.

– Îl sâcâiau, spune Bibliotecarul, fiindcă erau de o mare stricteţe în privinţa credinţei. Aderaseră la o versiune religioasă care respecta cu mare rigurozitate toate detaliile Legii; pentru ei, Legea era totul. Bineînţeles că Isus Hristos era o ameninţare pentru ei, fiindcă el propunea, în esenţă, o abolire a acelei Legi.

– Voia o renegociere a contractului cu Dumnezeu.

– Asta sună ca o analogie, iar eu nu sunt foarte bun la analogii – dar, chiar dacă o interpretezi *ad literam,* e adevărat.

– Ce erau celelalte două grupări?

– Saducheii erau materialişti.

– Asta ce înseamnă? Conduceau BMW-uri?

– Nu. Materialişti în sens filosofic. Toţi filosofii sunt fie monişti, fie dualişti. Moniştii cred că lumea materială e singura lume – prin urmare sunt materialişti. Dualiştii cred într-un univers binar, cred că, pe lângă lumea materială, există şi o lume spirituală.

– Păi, ca specialist în calculatoare, eu trebuie să cred în universul binar.

Bibliotecarul ridică din sprâncene.

– De unde rezultă asta?

– Scuze. E o glumă. Un calambur răutăcios. Înţelegi, calculatoarele folosesc codul binar ca să reprezinte informaţiile. Aşa c-am glumit spunând că ar trebui să cred într-un univers binar, că ar trebui să fiu dualist.

– Ce nostim, spune Bibliotecarul, fără să pară prea amuzat. Totuşi, gluma dumneavoastră s-ar putea să nu fie lipsită de un merit autentic.

– Cum adică? Am glumit pur şi simplu, zău.

– Calculatoarele se bazează pe cifrele unu şi zero ca să reprezinte lumea. Această distincţie între ceva şi nimic – această separare esenţială dintre fiinţă şi ne-fiinţă – e într-adevăr fundamentală şi întăreşte multe mituri creştine.

Hiro îşi simte faţa înfierbântându-se uşor, se simte enervându-se. Bănuieşte că Bibliotecarul îl ia peste picior, că-l ia drept un prost. Dar ştie că, oricât de convingătoare ar fi înfăţişarea lui, Bibliotecarul nu e decât o componentă a unui program, că pur şi simplu nu e capabil de aşa ceva.

– Până şi cuvântul „ştiinţă” provine dintr-o rădăcină lingvistică indo-europeană care înseamnă „a tăia”, sau „a separa”. Aceeaşi rădăcină a condus şi spre cuvântul „a se slobozi”, care înseamnă, bineînţeles, a separa carnea vie de dejecţiile care nu sunt vii. Aceeaşi rădăcină ne-a dat şi „sciziune”, „scindare” şi „schismă”, care au legături evidente cu conceptul de separare.

– Dar „sabie”?

– E dintr-o rădăcină cu mai multe înţelesuri. Unul dintre ele este „a tăia” sau „a străpunge”. Altul este „suport” sau „toiag”. Iar un altul este, pur şi simplu, „a vorbi”.

– Să rămânem la subiect, zice Hiro.

– Perfect. Dacă doriţi, ne putem întoarce mai târziu la această potenţială ramificaţie a discuţiei.

– Nu vreau să ramific totul în stadiul ăsta. Povesteşte-mi despre al

treilea grup – despre esenieni.

– Trăiau în comun şi credeau că între curăţenia fizică şi cea spirituală există o legătură intimă. Îşi făceau mereu baie, stăteau dezbrăcaţi la soare, apelau la clisme ca să scape de fecale şi făceau mari eforturi ca să se asigure că hrana lor era pură, necontaminată. Aveau propriile lor versiuni pentru Evanghelii, în care Isus vindeca oameni posedaţi, dar nu cu miracole, ci scoţând din trup paraziţii, cum ar fi tenia. Paraziţii erau consideraţi sinonimi cu demonii.

– Par un fel de hippy.

– Legătura s-a mai făcut şi înainte, dar e imperfectă în multe privinţe. Esenienii erau foarte riguroşi în privinţa religiei şi n-ar fi luat niciodată droguri.

– Prin urmare, în ochii lor nu exista nicio diferenţă între contaminarea cu un parazit, cum e tenia, şi posedarea demonică.

– Exact.

– Interesant. Mă întreb ce părere ar fi avut despre viruşii de calculator.

– Speculaţia nu e domeniul meu.

– Fiindcă a venit vorba – Lagos mi-a îndrugat ceva despre viruşi, contaminare şi *nam-shub.*

– *Nam-shub* e un cuvânt din limba sumeriană.

– Sumeriană?

– Da, domnule. Vorbită în Mesopotamia, până în jurul anului 2000 înainte de Hristos. Cel mai vechi limbaj scris.

– Oh. Deci toate celelalte limbi descind din ea?

Ochii Bibliotecarului privesc pentru o clipă în sus, ca şi cum s-ar gândi la ceva. E un indiciu vizual, care îl informează pe Hiro că dă o scurtă raită prin Bibliotecă.

– De fapt, nu, răspunde el. Absolut nicio limbă nu descinde din sumeriană. E o limbă aglutinantă, ceea ce înseamnă că e o colecţie de morfeme sau de silabe, care se grupează în cuvinte – foarte neobişnuit.

– Vrei să spui, zice Hiro, aducându-şi aminte de Da5id în spital, că, dacă aş auzi pe cineva vorbind în sumeriană, mi-ar suna ca un şuvoi lung de silabe înşirate laolaltă?

– Da, domnule.

– Ar suna cumva ca glosolalia?

– Aici e nevoie de un raţionament. Întrebaţi o persoană reală, spune Bibliotecarul.

– Seamănă cu vreuna dintre limbile moderne?

– Nu există nicio relaţie genetică demonstrabilă între sumeriană şi oricare dintre limbile apărute ulterior.

– E ciudat. Nu mai ţin minte nimic despre istoria Mesopotamiei, spune Hiro. Ce s-a-ntâmplat cu sumerienii? Genocid?

– Nu, domnule. Au fost cuceriţi, dar nu există nicio dovadă a unui genocid în sine.

– Toate popoarele sunt cucerite mai curând sau mai târziu, zice Hiro. Dar limbile lor nu mor. De ce-a dispărut sumeriana?

– Nefiind decât o subrutină, speculaţiile m-ar aduce pe o gheaţă mult prea subţire, zice Bibliotecarul.

– OK. Înţelege cineva sumeriana?

– Da. Se pare că în orice moment există în lume în jur de zece oameni care o pot citi.

– Unde lucrează?

– Unul în Israel. Unul la British Museum. Unul în Irak. Unul la Universitatea din Chicago. Şi cinci la Colegiul Biblic Rife din Houston, Texas.

– Frumoasă repartizare. Şi a descoperit vreunul dintre aceşti oameni ce înseamnă *nam-shub* în sumeriană?

– Da. Un *nam-shub* e un limbaj cu forţă magică. Cel mai apropiat termen din engleză ar fi „incantaţie”, numai că are o serie de conotaţii incorecte.

– Sumerienii credeau în magie?

Bibliotecarul clatină imperceptibil din cap.

– Ăsta e genul de întrebare aparent explicită care e de fapt foarte profundă şi în privinţa căreia o subrutină de tipul meu e notoriu de stângace. Permiteţi-mi să citez din cartea lui Kramer, Samuel Noah, şi Maier, John R., intitulată *Myths of Enki, the Crafty God*[75] New York, Oxford, Oxford University Press, 1989: „Religia, magia şi medicina se împletesc atât de strâns în Mesopotamia încât separarea lor e o muncă frustrantă şi probabil inutilă… [Incantaţiile sumeriene] demonstrează existenţa unei legături intime între religie, magie şi estetică, o legătură atât de desăvârşită încât încercarea de a o extrage pe una dintre ele ar denatura întregul.” Aici există mai multe materiale care ar putea contribui la o explicaţie a subiectului.

– Aici?

– În camera de alături, spune Bibliotecarul, arătând spre perete.

Se apropie şi pune în mişcare unul dintre panourile din hârtie de orez, care glisează, deschizând drumul.

Un limbaj cu forţă magică. Oamenii zilelor noastre nu mai cred în acest gen de lucruri. Adică exceptând Metaversul, unde magia e posibilă. Metaversul e o structură ficţională, al cărei material de construcţie e un program. Iar programarea nu e nimic altceva decât un limbaj – un limbaj pe care îl înţeleg calculatoarele. În întregul său, Metaversul poate fi considerat un singur *nam-shub* vast, pus în scenă pe reţeaua de fibre optice al lui L. Bob Rife.

---

75 Legendele lui Enki, zeul îndemânatic.

Se aude sunetul unui telefon.

– Nu durează decât o clipă, spune Hiro.

– Nu vă grăbiţi, răspunde Bibliotecarul, fără să adauge o remarcă evidentă, prin care să-i aducă aminte că el, unul, poate aştepta şi un milion de ani dacă e necesar.

– Tot io, zice Y.T. Sunt încă-n tren. Cioate a coborât în Portu' Expres 127.

– Hmm. Asta-i la antipozi faţă de Centrul Oraşului. Adică e locul cel mai îndepărtat de centru în care poţi ajunge.

– Serios?

– Da. Unu-doi-şapte e doi la puterea a şaptea minus unu…

– Scuteşte-mă, te cred pe cuvânt. Sigur e-n pana mea la dracu-n praznic, spune ea.

– N-ai coborât să-l urmăreşti?

– Faci mişto? Tocmai acolo? E la şaişpe mii de kilometri distanţă de cea mai apropiată clădire, Hiro.

Are dreptate. Metaversul a fost construit lăsându-se o grămadă de loc pentru expansiune. Zona în care s-a extins e cuprinsă aproape în întregime în spaţiul a două sau trei Porturi Expres – în jur de cinci sute de kilometri – care reprezintă Centrul Oraşului. Portul 127 e la treizeci şi două de mii de kilometri distanţă.

– Ce e acolo?

– Un cub negru cu latura de exact trei'ş'doi de kilometri.

– În întregime negru?

– Da.

– Cum poţi măsura un cub negru atât de mare?

– Călătoresc uitându-mă la stele, OK? Dintr-odată, nu pot să le mai văd pe cele din dreapta trenului. Încep să număr porturile locale. Număr şai'ş'pe. Ajungem în Portu' Expres 127 şi Cioate coboară şi-o ia către obiectu' negru. Număr încă şai'ş'pe porturi locale şi stelele reapar. Pe urmă adun şai'ş'pe cu şai'ş'pe şi obţin trei'ş'doi de kilometri – găozarule.

– Asta-i bine, spune Hiro. E o informaţie valoroasă.

– Cine crezi că poate fi proprietarul unui cub negru, cu latura de trei'ş'doi de kilometri?

– Bazându-mă pe o pură prejudecată iraţională, cred că L. Bob Rife. Se presupune că are o felie serioasă de proprietate imobiliară la dracu-n praznic, unde îşi ţine toate măruntaiele Metaversului. Când făceam curse de motociclete, unii dintre noi se izbeau din când în când de ea.

– Bine, partenerule, tre' să plec.

Capitolul 28

Hiro închide telefonul şi trece în camera alăturată. Bibliotecarul îl urmează.

Încăperea are latura de vreo cincisprezece metri. Centrul e ocupat de trei artefacte mari, sau mai degrabă de reprezentările lor tridimensionale. În mijloc, suspendată în spaţiu, se află o tăbliţă de lut ars de dimensiunile unei măsuţe pentru cafea, groasă de treizeci de centimetri. Hiro bănuieşte că e reprezentarea mărită a unui obiect mai mic. Suprafeţele late sunt acoperite în întregime cu o scriere ascuţită, pe care o recunoaşte ca fiind cuneiformă. De-a lungul marginilor sunt adâncituri rotunde, paralele, părând să fi fost făcute de degetele modelatorului lespezii.

În dreapta tăbliei se află un stâlp de lemn cu ramuri în vârf, un soi de copac stilizat. În stânga e un obelisc înalt de doi metri şi jumătate, de asemenea acoperit cu litere cuneiforme, cu un basorelief dăltuit în partea de sus.

Camera e plină cu o constelaţie tridimensională de hipercarduri, suspendate imponderabil în aer. Arată ca o fotografie cu timp de expunere mic a unui viscol în plină desfăşurare. În unele locuri, hipercardurile alcătuiesc modele geometrice exacte, ca atomii dintr-un cristal. În alte părţi sunt teancuri întregi, îngrămădite laolaltă. În colţuri s-au strâns în mormane, de parcă Lagos le-ar fi aruncat când şi-a încheiat lucrul. Hiro descoperă că avatarul lui poate trece printre ele fără să le modifice aranjamentul. Totul nu e nimic altceva decât duplicatul tridimensional al unui desktop dezordonat, cu toate materialele inutile rămase acolo unde le-a lăsat Lagos. Norul de hipercarduri se întinde în fiecare cotlon al spaţiului de şaisprezece pe şaisprezece metri, de la podea până la un nivel aflat cu doi metri şi jumătate mai sus, aceasta fiind înălţimea până la care putea ajunge avatarul lui Lagos.

– Câte hipercarduri sunt aici?

– Zece mii patru sute şaizeci şi trei, răspunde Bibliotecarul.

– Pur şi simplu n-am timp să le trec în revistă pe toate, spune Hiro. Mă poţi ajuta să-mi fac idee la ce lucra?

– Păi, dacă vreţi, pot citi numele tuturor cardurilor. Lagos le-a grupat în patru categorii mari: studii biblice, studii sumeriene, studii neurolingvistice şi informaţii despre L. Bob Rife.

– Fără să intri în genul ăsta de detalii – ce-şi pusese Lagos în gând? Unde voia să ajungă?

– Semăn a psiholog? întreabă Bibliotecarul. Nu pot răspunde la astfel de întrebări.

– Lasă-mă să mai fac o-ncercare. Ce legătură au toate astea, dacă au vreuna, cu viruşii?

– Legăturile sunt sofisticate. Pentru rezumarea lor e nevoie atât de creativitate, cât şi de discernământ. Ca entitate mecanică, nu posed niciuna dintre cele două calităţi.

– Cât de vechi sunt chestiile astea? întreabă Hiro, arătând către cele trei artefacte.

– Plicul de lut e sumerian. E din mileniul trei înainte de Hristos. A fost descoperit în oraşul Eridu, din sud-estul Irakului. Stela sau obeliscul negru este Codul lui Hammurabi[76], care datează din jurul anului 1760 înainte de Hristos. Construcţia în formă de copac e un totem al cultului lui Iahve, realizat în jurul anului 1750 înainte de Hristos. Se numeşte *aşeră.* Datează, cu aproximaţie, din anul 900 înainte de Hristos.

– Ai numit tăbliţa *plic!*

– Da. În ea e învelită o tăbliţă mai mică. Aşa realizau sumerienii documente inviolabile.

– Să presupun că obiectele astea se găsesc undeva, într-un muzeu?

– Aşera şi codul lui Hammurabi sunt în muzee. Plicul de lut face parte din colecţia personală a lui L. Bob Rife.

– Pe L. Bob Rife îl interesează evident chestia asta.

– Departamentul de arheologie din Colegiul Biblic Rife, al cărui fondator este, e cel mai bogat din lume. Au condus o serie de săpături arheologice din Eridu, unde s-a aflat centrul cultului zeului sumerian Enki.

– Ce legătură există între obiectele astea?

Bibliotecarul ridică din sprâncene.

– Poftim?

– Păi, hai să-ncercăm un raţionament prin eliminare. Ai idee de ce considera Lagos scrierile sumeriene mai interesante decât cele, să zicem, greceşti sau egiptene?

---

76 Cea mai veche culegere de legi, alcătuită de regele babilonian Hammurabi cel Mare (1792–1750 î.H.).

– Egiptul a fost o civilizaţie a pietrei. Arta şi arhitectura lor sunt din piatră, prin urmare vor dura o veşnicie. Dar pe piatră nu poţi să scrii. De aceea au inventat papirusul şi l-au folosit pentru scris. Dar papirusul e perisabil. Aşa că, deşi arhitectura şi arta lor au supravieţuit, documentele lor scrise – informaţiile lor – au dispărut într-o foarte mare măsură.

– Dar inscripţiile hieroglifice?

– Lagos le numea abţibilduri. Discursuri politice denaturate. Aveau tendinţa nefericită de a crea inscripţii laudative despre victoriile lor militare înainte ca bătăliile să fi avut loc.

– Şi Sumerul e altfel?

– Civilizaţia sumeriană e o civilizaţie a lutului. Îşi înălţau construcţiile din lut şi scriau pe ele. Statuile lor erau din ghips, care se dizolvă în apă. Aşa că şi clădirile şi statuile au fost între timp năruite de intemperii. Dar tăbliţele lor de lut au fost fie întărite prin ardere, fie îngropate în vase. Aşa că toate informaţiile sumerienilor au supravieţuit. Egiptul şi-a lăsat moştenirea în artă şi în literatură; moştenirea Sumerului e în megaocteţi.

– Câţi megaocteţi?

– Atât de mulţi câţi se ostenesc arheologii să dezgroape. Sumerienii scriau pe orice. Când construiau ceva, scriau cu literele lor cuneiforme pe fiecare cărămidă. Când se năruiau clădirile, cărămizile rămâneau, împrăştiate prin deşert. În Coran, îngerii trimişi să distrugă Sodoma şi Gomora spun: „Suntem trimişi asupra unui popor păcătos, de aceea ni se îngăduie să prăvălim asupra lui ploaie de pietre de lut ars, însemnate de Dumnezeul tău pentru nimicirea celor nelegiuiţi.” Asta i s-a părut lui Lagos interesant – această împrăştiere dezordonată a informaţiilor, scrise pe un suport care durează o veşnicie. A spus ceva despre polenul purtat de vânt – cred c-a fost un soi de analogie.

– Aşa e. Spune-mi – inscripţia de pe acest plic de lut a fost tradusă?

– Da. E un avertisment. Ne previne că „acest plic conţine *nam-shub*-ul lui Enki”.

– Ştiu ce e un *nam-shub.* Care e *nam-shub*-ul lui Enki?

Bibliotecarul se uită în gol şi îşi drege spectaculos glasul:

– „Odată ca niciodată, nu era nici urmă de şarpe,
nici urmă de scorpion.
Nici urmă de hienă, nici urmă de leu,
Nici urmă de câine sălbatic sau de lup,
Nu se ştia ce-i spaima, ce e groaza,
Omul nu avea potrivnic.
În zilele acelea, ţinutul Shubur-Hamazi,
Unde răsuna dulcele grai al Sumerului, măreţul ţinut al principatului meu,

Un ţinutul dăruit cu tot ce se cuvine,
Ţinutul Martu, odihnindu-se ferit de primejdii,
Toate îi grăiau lui Enlil într-o singură limbă.
Universul întreg, oamenii oblăduiţi temeinic,
Lui Enlil îi grăiau într-o singură limbă.
Apoi stăpânitorul sfidător, prinţul sfidător, regele sfidător,
Enki, domnul belşugului, ale cărui porunci sunt vrednice de încredere,
Domnul înţelepciunii, care cercetează pământul,
Mai marele zeilor,
Stăpânitorul din Eridu, înzestrat cu înţelepciune,
A schimbat graiul de pe buzele lor, a pus vrajbă în el,
În graiul omului, care fusese unul singur."

Asta e traducerea făcută de Kramer.

– E o poveste, spune Hiro. Credeam că *nam-shub* e o incantaţie.

– *Nam-shub*-ul lui Enki e atât poveste cât şi incantaţie, zice Bibliotecarul. O ficţiune care se autoîndeplineşte. Lagos credea că forma sa originală, pe care această traducere nu face mai mult decât să o sugereze, a făcut într-adevăr ceea ce povesteşte.

– Vrei să spui c-a schimbat graiul de pe buzele oamenilor?

– Da, răspunde Bibliotecarul.

– E o poveste tip Babel, nu? spune Hiro. Toată lumea vorbea aceeaşi limbă şi pe urmă Enki le-a schimbat graiul, aşa că nu s-au mai putut înţelege unii cu alţii. Asta se află probabil la baza istoriei despre Turnul Babel din Biblie.

– Încăperea în care ne aflăm conţine o serie de carduri care urmăresc această legătură, precizează Bibliotecarul.

– Ai spus mai înainte că, la un moment dat, toată lumea vorbea limba sumeriană. Pe urmă n-a mai vorbit-o nimeni. A dispărut fără urmă, ca dinozaurii. Şi n-a existat niciun genocid, ca explicaţie pentru cele întâmplate. Ceea ce corespunde cu povestea Turnului Babel şi cu *nam-shub*-ul lui Enki. Lagos era de părere că istoria asta, despre Babel, e adevărată?

– Era sigur de asta. Era destul de îngrijorat de numărul imens al limbilor vorbite de oameni. Simţea, pur şi simplu, că sunt prea multe.

– Cât de multe?

– Zeci de mii. În multe părţi ale lumii, găseşti oameni din aceeaşi etnie, care trăiesc la câţiva kilometri depărtare unii de alţii, în văi similare şi în condiţii similare, vorbind limbi care nu au absolut nimic în comun. Asta e o ciudăţenie – şi e omniprezentă. Mulţi lingvişti au încercat să înţeleagă fenomenul Babel, s-au întrebat de ce are limbajul uman tendinţa de a se fragmenta, în loc să conveargă către o limbă comună.

– A găsit cineva vreun răspuns?

– Întrebarea e dificilă şi profundă, spune Bibliotecarul. Lagos avea o teorie.

– Da?

– Era de părere că Babel a fost un eveniment istoric real. Că s-a petrecut într-un moment şi într-un loc anume, coincizând cu dispariţia limbii sumeriene. Că înainte de Babel/Infocalipsă, limbile aveau tendinţa de a converge. Şi că, după aceea, au avut întotdeauna o tendinţă inerentă de a diverge şi de a deveni de neînţeles una pentru alta – iar această tendinţă este, cum spunea el, încolăcită ca un şarpe în jurul trunchiului cerebral omenesc.

– Singurul lucru care ar putea explica asta e…

Hiro se opreşte, fiindcă nu vrea s-o spună.

– Da? face Bibliotecarul.

– A avut loc un fenomen care s-a propagat în rândul populaţiei, modificând minţile astfel încât limbajul sumerian n-a mai putut fi procesat. Oarecum în acelaşi mod în care trece un virus de la un calculator la altul, dereglându-le pe toate în acelaşi mod. Încolăcindu-se în jurul trunchiului cerebral.

– Lagos i-a dedicat acestei idei mult timp şi mult efort, precizează Bibliotecarul. Simţea că *nam-shub*-ul lui Enki a fost un virus neurolingvistic.

– Şi că acest Enki a fost un personaj real?

– E posibil.

– Şi că a inventat virusul şi l-a răspândit în întregul Sumer, folosind tăbliţe cum e aceasta?

– Da. A fost găsită o tăbliţă cu o scrisoare către Enki, în care autorul se plângea de aşa ceva.

– O scrisoare către un zeu?

– Da. E de la Sin-samuh, Scribul. Începe slăvindu-l pe Enki şi exprimându-şi devotamentul faţă de el. Apoi se plânge:

„Ca un tânăr… (rând întrerupt)
Am încheietura mâinii înţepenită.

Ca o căruţă cu jugul crăpat
Stau neclintit pe drum.

Zac într-un pat numit «O! şi O Nu!»
Las să-mi scape un vaiet.

Trupul meu zvelt stă cu gâtul întins pe pământ,
Mi-au înţepenit picioarele.

… mi-a fost luat, afundat în pământ.
Corpul mi s-a preschimbat.

Noaptea nu pot să dorm,
puterea mi s-a scurs,
viaţa îmi apune.

Ziua mea strălucitoare a fost întunecată pentru mine.
Am alunecat în propriul meu mormânt.

Eu, un scrib care ştie multe lucruri, am fost făcut să fiu prost.
Mâna mea a încetat să mai scrie
Nu mai am niciun cuvânt pe buze.”

După ce îşi mai descrie şi alte suferinţe, scribul încheie spunând:

„Zeul meu, de tine mă tem.

Ţi-am scris o scrisoare.
Îndură-te de mine.

Inima zeului meu: fă să-mi fie dată înapoi.”

Capitolul 29

Y.T. a ajuns la limita răbdării într-o Mom's Truck Stop[77] de pe 405, aşteptându-şi mijlocul de transport. De obicei nu se opreşte într-un asemenea loc nici în ruptul capului. Dacă, de exemplu, un semitrailer ar trece peste ea cu toate cele optsprezece roţi în faţa unui Mom's Truck Stop, n-ar intra acolo, ci mai degrabă s-ar târî pe acostamentul şoselei, folosindu-şi muşchii pleoapelor, până când ar ajunge la un Snooze 'n' Cruise. Dar, când eşti profesionist, ţi se dă uneori câte o însărcinare care nu-ţi place şi trebuie să fii pur şi simplu foarte calm şi să iei lucrurile aşa cum sunt.

Pentru îndeplinirea misiunii din seara asta, bărbatul cu ochiul de sticlă i-a făcut deja rost de un „şofer şi gardă de corp", cum l-a numit el. Un individ total necunoscut. Y.T. nu e sigură că-i place să se acomodeze cu un tip misterios. În minte i s-a format deja o imagine, are impresia c-o să semene cu un antrenor de lupte greco-romane de la liceu. Ceea ce ar fi atât de dezgustător de grotesc. Oricum, în locul ăsta trebuie să-l întâlnească.

Îşi comandă o cafea şi o porţie de plăcintă cu vişine cu îngheţată. Le duce până la terminalul public al Străzii, aflat într-un colţ. E un soi de gheretă din oţel inoxidabil, cu laturile rotunjite, înghesuită între o cabină telefonică inundată de un şofer de camion bolnav de dor de casă şi un joc mecanic de pinball, de forma unei puicuţe cu sâni mari, care se luminează ori de câte ori reuşeşti să trimiţi mingea prin magicele sale tuburi fallopiene.

Y.T. nu e expertă în privinţa Metaversului, dar se descurcă, şi are o adresă. Iar o adresă din Metavers n-ar trebui să fie mai greu de găsit decât una din Realitate, cel puţin dacă nu eşti cu desăvârşire retardat.

Imediat ce face primii paşi pe Stradă, oamenii încep să-i arunce acele priviri. Aceleaşi priviri pe care i le aruncă ori de câte ori trece, în echipamentul ei dinamic de kurier, albastru-cu-portocaliu, prin părăginitul Westlake Corporate Park, care te duce cu gândul la stofa de lână pieptănată. Ştie că oamenii de pe Stradă o măsoară cu priviri răuvoitoare fiindcă vine de la un terminal public mizerabil. E o alb-neagră de două parale.

În dreapta ei, partea ocupată de clădiri a Străzii din jurul Portului Zero formează un nor cumulus luminiscent. Y.T. îi întoarce spatele şi se urcă în monorai. I-ar plăcea să meargă în oraş, dar o vizită acolo e costisitoare, iar ea aruncă bani în fanta pentru monede aproape în fiecare zecime de milisecundă.

Numele tipului e Ng. În Realitate, se află undeva, în sud-estul Californiei. Y.T. nu ştie exact ce maşină conduce; un soi de furgonetă plină cu ceea ce bărbatul cu ochiul de sticlă a descris drept „chestii,

---

77 Popas pentru camioane ca la mama acasă.

nişte chestii de-a dreptul incredibile, despre care nu trebuie să ştii nimic”. În Metavers, locuieşte în afara oraşului, în preajma Portului 2, unde construcţiile încep într-adevăr să se rarefieze.

Locuinţa lui Ng din Metavers e o vilă colonială în stil francez, plasată în Delta Mekongului, în satul My Tho, redat aşa cum arăta înainte de război. A-i face o vizită e ca şi cum ai merge în Vietnamul anului 1955, cu excepţia faptului că nu transpiri. Ca să aibă loc pentru creaţia sa, a solicitat un teren din Metavers situat la mai bine de trei kilometri distanţă faţă de Stradă. În această zonă cu chirii ieftine nu există monorai, aşa că avatarul lui Y.T. e nevoit să meargă pe jos.

Ng are un birou mare, cu uşi de sticlă şi cu un balcon cu vedere spre nesfârşitele lanuri de orez în care muncesc vietnamezii. E limpede că individul e un adevărat programator entuziast, un pasionat înrăit, pentru că Y.T. numără în lanurile lui de orez sute de oameni, plus alte câteva zeci foindu-se prin sat, cu toţii foarte bine redaţi şi făcând lucruri diferite. Ea nu e o specialistă obsedată de biţi, dar ştie că tipul îşi pune la bătaie o foarte mare parte a timpului petrecut în faţa calculatorului ca să creeze priveliştea realistă oferită de ferestrele biroului său. Iar faptul că priveliştea e din Vietnam face ca totul să pară denaturat şi bizar. Y.T. de-abia aşteaptă să-i povestească lui Roadkill despre locul ăsta. Se întreabă dacă au loc bombardamente, mitralieri, incendieri cu napalm. Ar fi partea cea mai frumoasă.

Ng, sau cel puţin avatarul lui, e un vietnamez trecut de cincizeci de ani, scund, foarte vioi, cu părul dat cu gel şi purtând un costum kaki, în stil militar. În momentul când intră Y.T. în birou, stă aplecat pe scaun şi o gheişă îi frământă umerii.

O gheişă în Vietnam?

Bunicul ei, care a fost acolo pentru o vreme, i-a povestit lui Y.T. că japonezii au luat Vietnamul în stăpânire în timpul războiului şi s-au purtat cu o cruzime considerată caracteristica lor specifică înainte de a-i supune noi bombardamentului atomic şi de a descoperi ei că erau pacifişti. Ca majoritatea celorlalţi asiatici, vietnamezii îi urăsc pe japonezi. Şi, după cât s-ar părea, acestui Ng îi place grozav ideea de a avea o gheişă japoneză care să-i maseze spatele.

Ceea ce e foarte straniu, pentru un singur motiv: gheişa nu e nimic altceva decât o imagine de pe ochelarii lui Ng şi de pe ai lui Y.T. Iar o imagine nu-ţi poate face masaj. Aşa că, de ce să-ţi baţi capul cu asta?

Când o vede pe Y.T. intrând, Ng se ridică în picioare şi se-nclină. Aşa se salută unii pe alţii împătimiţii excentrici ai Străzii. Nu le place să-şi strângă mâinile, fiindcă nu simţi contactul, iar asta îţi aduce aminte că nu te afli cu adevărat acolo.

– Mda, salut, spune Y.T.

Ng se aşază din nou şi gheişa îşi reia îndeletnicirea. Biroul lui e o

antichitate frumoasă, de provenienţă franceză, cu un şir de televizoare mici de-a lungul laturii din spate, orientate cu faţa către el. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului privindu-le, chiar şi atunci când vorbeşte.

– Mi-au povestit câte ceva despre tine, spune.

– N-ar trebui s-asculţi zvonuri răutăcioase, vine replica ei.

Ng soarbe dintr-un pahar pe care îl ia de pe birou. Pare să fie cu julep[78]. Broboane de condens se formează pe suprafaţa paharului, se desprind, se preling în jos. Totul e redat cu atâta perfecţiune încât Y.T. vede imaginile minuscule ale ferestrelor biroului reflectate în fiecare bulă. E pur şi simplu pe de-a-ntregul ostentativ. Tipului ăstuia nu-i stă mintea decât la biţi.

O priveşte cu o faţă total lipsită de emoţii, dar ea îşi închipuie că vede o expresie de ură şi dezgust. Să cheltuieşti atâţia bani pentru cea mai grozavă casă din Metavers şi să te trezeşti cu un skateboarder alb-negru, grăunţos. Trebuie să fie un adevărat şut în boaşele metaforice.

De undeva, din casă, se aude un aparat de radio, cântând un amestec de muzică lounge vietnameză şi rock yankeu pentru bătrânei în scaun cu rotile.

– Eşti cetăţeană din Nova Sicilia? întreabă Ng.

– Nu, doar frec menta câteodată cu Unchiul Enzo şi cu ăilalţi tipi din Mafie.

– Ah. Foarte neobişnuit.

Ng nu e genul de om care se grăbeşte. A absorbit pacea apatică a Deltei Mekongului şi e mulţumit să stea acolo, să se uite la televizoarele lui şi să turuie câte o frază o dată la câteva minute.

Mai e ceva: s-ar părea că e afectat de sindromul Tourette sau de o altă afecţiune a creierului, fiindcă, din când în când, fără niciun motiv aparent, din gura lui ies zgomote stranii. Zbârnâie, conţin acel sunet nazal pe care-l auzi întotdeauna dinspre vietnamezii care stau de vorbă în camerele din spatele magazinelor şi restaurantelor, certându-se cu familia în limba lor maternă, dar, din câte îşi poate da Y.T. seama, nu sunt cuvinte, doar efecte sonore.

– Lucrezi mult pentru tipii ăştia? îl întreabă ea.

– Mici însărcinări ocazionale, pentru pază. Spre deosebire de majoritatea marilor corporaţii, Mafia are o tradiţie puternică a coordonării propriilor aranjamente în materie de securitate. Dar când e nevoie de abilităţi tehnice speciale…

Se întrerupe în mijlocul frazei ca să scoată pe nas un bâzâit incredibil de gros.

– Asta e specialitatea ta? Paza?

---

78 Cocktail cu mentă şi whisky.

Ng îşi examinează toate televizoarele. Pocneşte din degete şi gheişa se grăbeşte să iasă din încăpere. Îşi îndoaie braţele, îşi alătură mâinile pe birou şi se apleacă în faţă. Se holbează la Y.T.

– Da, îi răspunde.

Ea îi întoarce pentru scurtă vreme privirea, aşteptându-se să continue. După câteva secunde, atenţia lui e atrasă din nou de televizoare.

– Îmi desfăşor cea mai mare parte a muncii în cadrul unui contract amplu cu Mr. Lee, trânteşte el.

Y.T. aşteaptă continuarea propoziţiei. Nu „Mr. Lee”, ci „Mr. Lee’s Greater Hong Kong”.

A, bine. Dacă ea poate trânti numele Unchiului Enzo, atunci îl poate trânti şi el pe al lui Mr. Lee.

– Structura socială a oricărui stat naţional e determinată, în ultimă instanţă, de modul în care îşi organizează securitatea, iar Mr. Lee înţelege asta, spune Ng.

A, vai, acum o să fim profunzi. Ng a început dintr-odată să vorbească exact ca albii bătrâni de la conferinţele televizate ale experţilor, pe care mama ei are obsesia să le urmărească.

– În loc să angajezi o forţă umană numeroasă de pază – ceea ce are impact asupra mediului social – ştii, o mulţime de persoane cu salarii minime stând peste tot cu mitraliere – Mr. Lee apelează la sisteme non-umane.

Sisteme non-umane. „Ce ştii despre Şobolănos?” e gata să-l întrebe Y.T. Dar n-are rost. N-o să-i spună. Şi relaţia lor o să înceapă cu stângul, ea cerându-i lui Ng informaţii, informaţii pe care el n-o să i le dea niciodată, iar din cauza asta întreaga scenă ar putea deveni încă şi mai ciudată decât e acum, lucru pe care Y.T. nu şi-l poate imagina.

Ng scoate un lung şir de sunete zbârnâitoare, pocnete şi consoane glotale.

– Căţeaua dracului, mormăie el.

– Poftim?

– Nimic, o cutiuţă de pipiţă mi-a tăiat faţa. Nimeni nu înţelege ce e cu vehiculul ăsta, i-aş putea strivi ca pe un porc burtos sub un transportor blindat.

– O cutiuţă de pipiţă – conduci o maşină?

– Da. Vin să te iau – ţi-aduci aminte?

– Îmi dai voie?

– Da, oftează el, ca şi cum ar ceda împotriva voinţei sale.

Y.T. îi ocoleşte biroul şi se opreşte să privească din spatele acestuia.

Fiecare dintre micile monitoare expune câte o vedere diferită din exteriorul furgonetei lui Ng: prin parbriz, prin geamul din stânga, prin

geamul din dreapta, prin lunetă. Un altul afişează o hartă electronică, arătându-i poziţia sa: e în San Bernandino, nu prea departe.

– Furgoneta e condusă prin comandă vocală, îi explică el. Am eliminat interfaţa volan-şi-pedale fiindcă am descoperit că e mult mai convenabil să-ţi foloseşti vocea. De-asta scot uneori sunete neobişnuite – controlez sistemele vehiculului.

Y.T. iese pentru scurt timp din Metavers ca să-şi limpezească mintea şi să urineze. Când îşi scoate ochelarii, descoperă că a atras un public destul de numeros, alcătuit din şoferi şi mecanici, care stau în picioare în jurul cabinei terminalului, ascultând trăncăneala ei cu Ng. Când se ridică, atenţia tuturor se îndreaptă, fireşte, către fesele ei.

Y.T. se duce la baie, îşi termină plăcinta şi iese agale în strălucirea ultravioletelor apusului de soare, ca să-l aştepte pe Ng.

Îi recunoaşte furgoneta cu destulă uşurinţă. E enormă. Are doi metri şi jumătate înălţime şi e mai mult lată decât înaltă, fapt pentru care, pe vremuri, când existau legi, ar fi intrat în rândul vehiculelor cu gabarit depăşit. E pătrăţoasă şi colţuroasă; a fost construită prin sudarea unor plăci din tablă de oţel striată, folosită de obicei pentru capacele gurilor de canal şi pentru treptele scărilor. Cauciucurile sunt uriaşe, ca nişte anvelope de tractor cu suprafaţă de rulare mai ingenioasă, şi sunt şase: două osii în faţă şi una în spate. Motorul e atât de mare încât Y.T. îi simte huruitul în coaste înainte de a-l vedea, de parcă s-ar afla într-o navă spaţială malefică din filme; o ţeavă de eşapament tip diesel iese, trecând prin două burlane verticale bondoace, de culoare roşie, care pornesc din plafon, îndreptându-se spre spate. Parbrizul e un dreptunghi perfect, de un metru pe doi şi jumătate, din sticlă fumurie atât de întunecată încât Y.T. nu poate desluşi nici măcar un singur contur din interior. Botul maşinii e împodobit cu toate tipurile de faruri de mare putere cunoscute de ştiinţă, de parcă proprietarul ar fi intrat într-o franciză New South Africa într-o noapte de sâmbătă şi ar fi furat toate sursele de lumină de pe toate plafoanele maşinilor, iar de-a latul aceluiaşi bot a fost montată o mască din şine smulse de pe o cale ferată abandonată, asamblate prin sudare. Probabil că numai masca în sine cântăreşte mai mult decât o maşină mică.

Portiera pasagerului se deschide. Y.T. se apropie şi se urcă pe scaunul din faţă.

– Sal’, spune ea. Tre’ să dai calu’ la apă sau ceva?

Ng nu e acolo.

Sau poate că e.

În locul unde ar trebui să se afle scaunul şoferului se află un soi de sac de neopren, cam de dimensiunile unui container pentru gunoi, suspendat de tavan printr-o reţea de curele, cordoane elastice cu

cleme metalice, ţevi, sârme, cabluri din fibră optică şi conducte hidraulice. E înfăşurat în atât de multe chestii încât e greu să-ţi dai seama care sunt adevăratele sale contururi.

În gura sacului, Y.T. zăreşte un petec de piele înconjurat de păr negru – creştetul unui bărbat chel. Orice altceva, de la tâmple în jos, e împachetat într-un ansamblu enorm, mască/ochelari/căşti radio/tub pentru hrană, menţinut în jurul capului de curele inteligente, care se strâng şi se lărgesc în permanenţă, pentru ca dispozitivul să fie confortabil şi corect poziţionat.

Dedesubt, în ambele părţi, acolo unde te-ai aştepta să vezi braţele, sunt fascicule imense de sârme, fibre optice şi ţevi ce ies din podea şi par să fie conectate la mufele de pe umerii lui Ng. În locul unde se presupune că îi sunt picioarele se află un aranjament similar, iar alte chestii i se îndreaptă spre vintre şi spre diverse locuri de pe trunchi. Totul e înfăşurat într-un acoperământ dintr-o singură bucată, un sac, mai larg decât e probabil nevoie pentru trupul lui, şi care se umflă şi pulsează în permanenţă, ca şi cum ar fi viu.

– Mulţumesc, toate necesităţile mele sunt avute în vedere, răspunde Ng.

Portiera se trânteşte în spatele ei. Ng scoate un sunet care aduce a lătrat şi furgoneta iese pe aleea paralelă cu autostrada, îndreptându-se către 405.

– Te rog să-mi scuzi înfăţişarea, spune el, după două minute stânjenitoare. Elicopterul meu a luat foc în timpul evacuării din Saigon, în 1974 – un proiectil rătăcit, tras de la sol.

– Uau, ce naşpa.

– Am reuşit s-ajung pe un portavion american de lângă coastă, dar, ştii, combustibilul a fost pulverizat binişor în jur în timpul incendiului.

– Mda, îmi imaginez, îhî.

– O vreme am încercat cu proteze – unele sunt foarte bune. Dar nimic nu se compară cu un scaun cu rotile motorizat. Iar apoi m-am gândit, de ce trebuie ca scaunele astea să fie întotdeauna nişte obiecte minuscule şi jalnice, care se forţează din greu când e vorba să urce pe o rampă mititică? Aşa că am cumpărat asta – e o maşină de pompieri folosită pe aeroporturile din Germania – şi am transformat-o în noul meu scaun motorizat.

– E foarte frumos.

– America e minunată, pentru că poţi obţine orice fără să cobori din maşină. Alimentare cu combustibil, băutură, servicii bancare, spălarea autovehiculului, servicii funerare, orice doreşti – maşinile au acces în interior! Aşa că vehiculul ăsta e mult mai bun decât un mic şi jalnic scaun cu rotile. E o extensie a trupului meu.

– Şi când îţi masează gheişa spatele?

Ng mormăie ceva şi sacul începe să pulseze şi să-i onduleze în jurul

trupului.

– Gheişa e un demon, fireşte. Cât despre masaj, trupul meu e suspendat într-un gel electrocontractabil, care mă masează atunci când simt nevoia. Am şi o suedeză tânără şi o africană, dar nu sunt nişte demoni la fel de bine realizaţi.

– Şi mint julep-ul?

– Printr-un tub de alimentare. Fără alcool, ha ha.

– Aşadar, spune Y.T., când au ajuns la mare distanţă de LAX şi se gândeşte că e prea târziu ca să se mai sperie, care-i planu'? Avem un plan?

– Mergem la Long Beach. În Zona Sacrificată de pe Terminal Island. Şi cumpărăm nişte droguri, spune Ng. Sau, de fapt, tu le cumperi, de vreme ce eu sunt suferind.

– Asta-i treaba mea? Să cumpăr nişte droguri?

– Le cumperi, apoi le arunci în aer.

– Într-o Zonă Sacrificată?

– Da. Iar în rest ne ocupăm noi.

– Care noi, tipule?

– Mai sunt şi alte, ăă, entităţi care ne pot ajuta.

– Cum adică, partea din spate a furgonetei e plină cu mai mulţi... oameni ca tine?

– Ceva de genul, admite Ng. Eşti aproape de adevăr.

– Şi ăştia ar fi, să zicem, nişte sisteme non-umane?

– Cred că termenul e suficient de cuprinzător.

Y.T. ia asta drept un *da* hotărât.

– Eşti obosit? Vrei să conduc eu, sau ceva?

Ng râde ascuţit, ca un tir îndepărtat de antiaeriană, şi furgoneta e cât pe ce să iasă de pe drum. Y.T. n-are sentimentul că râde fiindcă l-a distrat gluma; râde gândindu-se ce fraieră e ea.

Capitolul 30

– OK, am vorbit despre plicul de lut. Dar chestia asta? Asta care seamănă cu un copac? întreabă Hiro, arătând spre artefacte.

– E un totem al zeiţei Aşera, răspunde cu voce clară Bibliotecarul.

– Acum începe să aibă sens, zice Hiro. Lagos a spus că acea Brandy din Black Sun era o prostituată rituală a Aşerei. Aşadar, cine e Aşera?

– A fost soţia lui El, cunoscut şi ca Iahve, spune Bibliotecarul. A mai fost cunoscută şi sub alte nume: Elat, cel mai obişnuit. Grecii o numeau Diona sau Rea. Cananeenii o ştiau sub numele de Tannit sau Hawwa, ceea ce e totuna cu Eva.

– Eva?

– Etimologia numelui Tannit, propusă de Cross, este următoarea: femininul termenului „tannin”, care înseamnă „cea cu şarpele”. În plus, în epoca bronzului Aşerei i s-a mai atribuit încă un nume, „dat batni”, care înseamnă, de asemenea, „cea cu şarpele”. Sumerienii o ştiau drept Nintu sau Ninhursag. Simbolul ei e un şarpe încolăcit în jurul unui copac sau al unui toiag, caduceul.

– Cine o venera pe Aşera? Presupun că o mulţime de oameni.

– Toată lumea care locuia între India şi Spania, începând din mileniul al doilea înainte de Hristos şi până în era creştină. Cu excepţia evreilor, care n-au venerat-o decât până la reformele religioase impuse de Iezechia şi, mai târziu, de Iosia.

– Credeam că evreii erau monoteişti. Cum de-o puteau venera pe Aşera?

– Erau monolatri. Nu negau *existenţa* altor zei. Dar ei nu trebuiau să i se *închine* decât lui Iahve. Aşera era venerată ca soţie a acestuia.

– Din Biblie nu-mi aduc aminte că Dumnezeu ar fi avut o soţie.

– Biblia nu exista în momentul respectiv. Iudaismul nu era nimic altceva decât un ansamblu de culte iahvice disparate, având altare şi practici diferite. Istoria Exodului nu fusese încă oficializată printr-o Scriptură. Iar întâmplările ulterioare din Biblie încă nu se petrecuseră.

– Cine-a hotărât s-o elimine pe Aşera din iudaism?

– Şcoala deuteronomică – definită, prin convenţie, ca fiind alcătuită din oamenii care au scris atât Deuteronomul, a cincea carte a Vechiului Testament, precum şi cartea lui Iosua Navi, Cartea Judecătorilor şi cele patru Cărţi ale Regilor.

– Ce fel de oameni erau?

– Naţionalişti. Monarhişti. Adepţi ai centralizării. Precursorii fariseilor. La vremea respectivă, regele asirian Sargon al II-lea cucerise de curând Samaria – partea de nord a Israelului – impunând o migraţie a evreilor către sud, în Ierusalim. Iar Ierusalimul s-a extins într-o foarte mare măsură după ce evreii au început să cucerească teritorii din vest, est şi sud. A fost o epocă a naţionalismului acut şi a

fervorii patriotice. Şcoala deuteronomică a concretizat aceste atitudini într-o scriptură, rescriind şi reorganizând vechile poveşti.

– Rescriindu-le în ce mod?

– Moise şi ceilalţi credeau că râul Iordan era graniţa Israelului, însă deuteronomiştii erau de părere că din Israel făcea parte şi Transiordania, ceea ce justifica atacurile întreprinse în est. Mai există multe alte exemple: legea predeuteronomică nu spunea nimic despre vreun monarh. Legea întocmită de şcoala deuteronomică oferea o imagine a sistemului monarhist. Legea predeuteronomică acorda o foarte mare atenţie problemelor de natură sacră, pe când cea deuteronomică era preocupată în primul rând de educaţia regelui şi de a oamenilor lui – cu alte cuvinte, de probleme laice. Deuteronomiştii insistau asupra centralizării religiei în jurul Templului din Ierusalim, distrugând centrele de cult mai îndepărtate. Şi mai există încă o trăsătură pe care o considera Lagos semnificativă.

– Care?

– Deuteronomul e singura carte a Pentateuhului[79], care se referă la o Tora scrisă, care să descrie voinţa divină: „Căci, când se va sui pe scaunul regatului său, trebuie să-şi scrie pentru sine cartea legii acesteia din cartea care se află la preoţii leviţilor; şi să fie aceasta la el şi el să o citească în toate zilele vieţii sale, ca să înveţe a se teme de Domnul Dumnezeul său şi să se silească a împlini toate cuvintele legii acesteia şi toate hotărârile acestea; ca să nu se îngâmfe inima lui faţă de fraţii lui şi ca să nu se abată el de la lege nici la dreapta, nici la stânga, ci ca să fie el şi fiii lui zile multe la domnie în Israel.” Deutenoromul 17:18–20.

– Prin urmare, deuteronomiştii au sistematizat religia. Au transformat-o într-o entitate organizată, autoreproductibilă, spune Hiro. Nu vreau s-o numesc virus. Dar, conform citatului pe care mi l-ai dat, Tora e ca un virus. Foloseşte creierul uman drept gazdă. Gazda – omul – face cópii ale Torei. Iar alţi oameni vin la sinagogă şi o citesc.

– Nu pot procesa analogia. Dar ceea ce spuneţi e corect în măsura în care e corect şi următorul fapt: după ce au reformat deuteronomiştii iudaismul, evreii au înlocuit sacrificiile cu mersul la sinagogă, unde citeau Cartea. Dacă n-ar fi existat deuteronomiştii, lumea monotesită ar mai sacrifica încă animale şi şi-ar propaga religia prin tradiţie orală.

– Folosirea ácelor în comun[80], spune Hiro. Când ai trecut toate astea în revistă împreună cu Lagos, a spus vreodată că Biblia e un

---

79 Termen care poate fi tradus prin „sulul cu cinci cărţi” şi care se referă la primele cinci cărţi ale Bibliei, cunoscute sub numele de „Cărţile lui Moise”.

80 Folosirea aceluiaşi ac de seringă de către mai multe persoane care îşi administrează droguri pe cale intravenoasă.

virus?

– A spus că are anumite lucruri în comun cu un virus, dar că e diferită. O considera un virus benign. Ca acelea folosite pentru vaccinări. Spunea că virusul Aşera era malign într-o mult mai mare măsură, că se putea răspândi prin schimbul de fluide corporale.

– Mai exact, religia bazată pe carte a deuteronomiştilor le-a inoculat evreilor un vaccin împotriva virusului Aşera.

– Da, asociată cu o monogamie riguroasă şi cu alte obiceiuri cuşer, precizează Bibliotecarul. Religiile anterioare, de la Sumer până la Deuteronom, sunt cunoscute drept preraţionale. Iudaismul a fost prima religie raţională. Ca atare, în viziunea lui Lagos, era mult mai puţin sensibilă la infecţiile virale, pentru că se baza pe informaţii nealterabile, scrise. Asta a dus la venerarea Torei şi la întocmirea cópiilor sale cu minuţiozitate – igiena informaţiei.

– Şi acum în ce epocă suntem? Într-una postraţională?

– Juanita a făcut comentarii în acest sens.

– Pun pariu c-a făcut. Încep s-o înţeleg tot mai bine pe Juanita.

– Oo.

– Până acum n-am înţeles-o niciodată atât de bine.

– Îmi dau seama.

– Cred că, dacă pot petrece împreună cu tine un timp suficient ca să-mi dau seama ce e în mintea Juanitei – ei bine, atunci s-ar putea întâmpla lucruri minunate.

– O să-ncerc să fiu de ajutor.

– Înapoi la lucru – nu e un moment potrivit pentru erecţii. Se pare că Aşera era purtătoarea unei infecţii virale. Deuteronimiştii şi-au dat cumva seama şi au exterminat-o blocând toţi vectorii prin care putea infecta noi victime.

– În ceea ce priveşte infecţiile virale, spune Bibliotecarul, dacă îmi este îngăduit să apelez la o referinţă încrucişată extrem de directă şi de spontană – lucru pe care sunt programat să-l fac atunci când e oportun – poate vreţi să studiaţi herpes simplex, un virus care se instalează în sistemul nervos şi nu-l mai părăseşte niciodată. E capabil să transporte gene noi în neuronii existenţi şi să-i reconstruiască. Specialişti în terapia genetică din lumea modernă îl folosesc în acest scop. Lagos credea că e posibil ca herpex simplex să fie un descendent modern benign al Aşerei.

– Nu întotdeauna benign, spune Hiro, aducându-şi aminte de unul dintre prietenii lui, bolnav de SIDA şi mort ca urmare a unor complicaţii; în ultimele zile ale vieţii, avea leziuni de tip herpes începând de la buze şi coborând în josul gâtului. E benign numai fiindcă suntem imuni.

– Da, domnule.

– Lagos era deci de părere că virusul Aşera altera realmente ADN-

ul celulelor creierului?
– Da. Făcea din asta coloana vertebrală a ipotezei că virusul era capabil să se transforme dintr-un lanţ ADN transmis pe cale biologică într-un ansamblu de comportamente.
– Ce fel de comportamente? În ce consta venerarea Aşerei? Făceau sacrificii?
– Nu, dar există dovezi ale existenţei unei prostituări rituale, atât a bărbaţilor cât şi a femeilor.
– Asta înseamnă ceea ce cred eu? Persoane credincioase care stăteau prin templu şi regulau oamenii?
– Mai mult sau mai puţin.
– Bingo. Excelentă modalitate de răspândire a viruşilor. Acum vreau să ne-ntoarcem la o bifurcaţie anterioară a discuţiei.
– Cum doriţi. Pot face faţă unor bifurcaţii în serie, până la o adâncime practic infinită.
– Ai făcut o legătură între Aşera şi Eva.
– Eva – al cărei nume biblic este Hawwa – reprezintă evident interpretarea ebraică a unui mit mai vechi. Hawwa e o zeiţă mamă ofidiană.
– Ofidiană?
– Asociată cu şerpii. Şi Aşera e tot o zeiţă mamă ofidiană. Şi amândouă sunt asociate, în aceeaşi măsură, şi cu copacii.
– Din câte îmi aduc aminte, Eva e considerată vinovată fiindcă l-a făcut pe Adam să mănânce fructul oprit, dintr-un pom al cunoaşterii binelui şi răului. Unde ar fi de spus că nu e vorba de un simplu fruct – e informaţie.
– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule.
– Mă întreb dacă viruşii au fost sau nu întotdeauna printre noi. Există un soi de presupunere implicită, presupunerea că au fost aici dintotdeauna. Dar poate nu e adevărat. Poate într-o anumită epocă a istoriei au fost inexistenţi, sau cel puţin neobişnuiţi. Şi, la un moment dat, când şi-a făcut apariţia metavirusul, seria de viruşi diferiţi a răbufnit şi o mulţime de oameni au început să se-mbolnăvească. Asta ar explica faptul că toate culturile au câte un mit despre Paradis şi despre Căderea din Paradis.
– Poate.
– Mi-ai spus că esenienii credeau că teniile sunt demoni. Dacă ar fi ştiut ce sunt virusurile, probabil ar fi crezut şi despre ele acelaşi lucru. Iar Lagos mi-a spus, alaltăieri noapte, că, în viziunea sumerienilor, nu exista niciun concept al binelui şi răului, ca atare.
– Corect. După cum afirmă Kramer şi Maier, există demoni buni şi demoni răi. Cei buni aduc sănătatea fizică şi emoţională. Cei răi aduc dezorientarea şi o varietate de suferinţe fizice şi emoţionale… însă e foarte greu să deosebeşti aceşti demoni de boala pe care o

personifică… iar în urechile moderne numele foarte multor boli sugerează o natură psihosomatică.

– Asta spun doctorii despre Da5id, că boala lui trebuie să fie psihosomatică.

– Nu ştiu nimic despre Da5id, cu excepţia câtorva statistici banale.

– E ca şi cum „binele” şi „răul” ar fi fost invenţia autorului legendei despre Adam şi Eva, ca să explice de ce se îmbolnăvesc oamenii – de ce au viruşi fizici şi mentali.

– E posibil.

– De aici următoarea mea întrebare: Cine a scris legenda lui Adam şi a Evei?

– Asta e sursa multor dispute scolastice.

– Ce părere avea Lagos? Mai la obiect, ce crede Juanita?

– Conform interpretării radicale date de Nicolas Wyatt poveştii lui Adam şi Evei, aceasta ar fi fost de fapt scrisă de deuteronomişti, ca alegorie politică.

– Credeam că ei au scris cărţile ulterioare, nu Cartea Facerii.

– E adevărat. Dar s-au implicat şi în compilarea şi redactarea cărţilor mai timpurii. Vreme de mai mulţi ani, s-a presupus că această Carte a Facerii a fost scrisă în jurul anului 900 înainte de Hristos, sau chiar mai devreme – cu mult înainte de apariţia deuteronomiştilor. Dar analizele mai recente ale vocabularului şi ale conţinutului sugerează că o mare parte a activităţii de redactare – ba poate chiar şi de scriere – s-ar fi desfăşurat în perioada Exilului, când deuteronomiştii au deţinut conducerea.

– Aşa că e posibil să fi rescris legenda mai timpurie despre Adam şi Eva.

– Se pare c-au avut numeroase ocazii. Conform interpretării date de Hvidberg şi ulterior de Wyatt, Adam în grădina lui este o parabolă referitoare la un rege în sanctuarul său, şi anume la regele Osea, care a domnit în regatul de nord până la cucerirea acestuia de către Sargon al II-lea, în anul 722 înainte de Hristos.

– Asta e cucerirea pe care ai amintit-o mai devreme – cea care i-a împins pe deuteronomişti spre sud, către Ierusalim.

– Întocmai. Acum, „Eden”, care poate fi privit ca fiind, pur şi simplu, cuvântul ebraic „desfătare”, reprezintă situaţia fericită în care se afla regele înainte de cucerire. Izgonirea din Eden în ţinuturile neprimitoare din est e o parabolă pentru deportarea masivă a israeliţilor în Asiria, care a urmat după victoria lui Sargon. Conform acestei interpretări, regele a fost ispitit să se îndepărteze de calea cea dreaptă, de rigurozitatea cultului lui El, îndepărtarea fiind asociată cu venerarea Aşerei – asociată la rândul ei cu şerpii şi având drept simbol un copac.

– Iar asocierea cu Aşera a dus, într-un fel sau altul, la cucerirea ţării

lui – aşa că, după ce au ajuns la Ierusalim, deuteronomiştii au modificat legenda lui Adam şi a Evei, ca avertisment pentru conducătorii regatului din sud.

– Da.

– Şi, poate, din cauză că nimeni nu le-a dat ascultare, au inventat conceptele de bine şi rău pe parcurs, drept cârlig.

– Cârlig?

– Termen tehnic. Şi pe urmă ce s-a-ntâmplat? Sargon a încercat să cucerească şi regatul din sud?

– Urmaşul lui, Senaherib, a făcut-o. Regele Iezechia, care domnea în regatul din Sud, s-a pregătit cu febrilitate ca să facă faţă atacului, îmbunătăţind într-o foarte mare măsură fortificaţiile Ierusalimului şi mărind rezervele de apă potabilă. Tot el a fost şi autorul unei serii de reforme religioase cu urmări extrem de importante, pe care le-a înfăptuit sub îndrumarea deuteronimiştilor.

– Care-au fost rezultatele?

– Forţele lui Senaherib au încercuit Ierusalimul. „În noaptea aceea s-a întâmplat că a ieşit îngerul Domnului şi a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci şi cinci de mii, şi când s-au sculat dimineaţa, iată erau peste tot numai trupuri moarte. Atunci Senaherib, regele Asiriei, sculându-se, a plecat…” Cartea a patra a Regilor 19:35–36.

– Sigur c-a plecat. Dă-mi voie să formulez asta direct: prin intermediul lui Iezechia, deuteronomiştii au impus în Ierusalim o politică de igienă a informaţiei şi au făcut o serie de lucrări de inginerie civilă – spuneai că s-au ocupat de rezervele de apă?

– „A astupat toate izvoarele şi pârâul care curgea prin mijlocul ţării, zicând: Să nu vină regele Asiriei şi găsind apă multă, să se întărească.” Cartea a doua Paralipomena, sau Cartea a doua a Cronicilor 32:4. Pe urmă evreii au săpat, în rocă dură, un tunel de cinci sute de metri, ca să aducă apa în interiorul zidurilor cetăţii.

– Şi, imediat ce-au apărut în scenă, toţi soldaţii lui Senaherib au căzut morţi din cauza a ceea ce nu poate fi decât o boală extrem de virulentă, la care, după toate aparenţele, oamenii din Ierusalim erau imuni. Hmm, interesant – mă întreb ce-o fi fost în apa aia.

Capitolul 31

Y.T. nu vine prea des la Long Beach, însă atunci când ajunge acolo face aproape orice ca să evite Zona Sacrificată. E un şantier naval abandonat, de dimensiunile unui orăşel. Pătrunde în golful San Pedro, unde suburbclavele cele mai vechi şi mai dezgustătoare din Bazin – nesistematizate, cu case minuscule acoperite cu ţiglă de azbest şi cu patrule de cambodgieni cu sprâncene groase şi puşti cu pompă – dispar, înlocuite de plajele sărutate de spumă. Cea mai mare parte se află pe insula din apropiere, Terminal Island, şi, de vreme ce planşa ei nu merge pe apă, înseamnă că nu poate intra şi ieşi decât pe singurul drum de acces.

Ca oricare altă Zonă Sacrificată, şi asta e înconjurată de un gard; iar de gard sunt fixate cu sârmă pancarte galbene de metal, plasate la fiecare câţiva metri.

ZONĂ SACRIFICATĂ

AVERTISMENT. Serviciul Naţional al Parcurilor a declarat acest teren Zonă Naţională Sacrificată. Programul Zonelor Sacrificate a fost creat pentru administrarea parcelelor de teren ale căror costuri de curăţare depăşesc viitoarea lor valoare economică totală.

Şi, ca toate gardurile Zonelor Sacrificate, ăsta e găurit şi pe alocuri dărâmat. Băietanii scoşi din minţi de hormonii masculini naturali şi artificiali trebuie să aibă un loc în care să-şi desfăşoare ritualurile idioate de majorat. Vin din suburbclavele din întreaga zonă în camioanele lor cu tracţiune integrală şi străbat în goană terenul deschis, făcând tăieturi adânci, ondulate, în acoperământul de lut care a fost plasat deasupra locurilor într-adevăr grav afectate, cu intenţia de a împiedica bucăţile de azbest purtate de vânt să se transforme în viscol deasupra Disneylandului.

Y.T. se simte ciudat de satisfăcută ştiind că băieţii ăştia nici măcar n-au visat vreodată la un vehicul pentru orice tip de teren ca scaunul cu rotile motorizat al lui Ng. Iese de pe drumul asfaltat fără nicio pierdere de viteză – încep să se simtă câteva tresăltări uşoare – şi trece prin gardul de plasă ca printr-un val de ceaţă, îndesându-l în pământ o porţiune de treizeci de metri.

E o noapte senină, aşa că Zona Sacrificată scânteiază, un covor imens de cioburi de sticlă şi de azbest zdrenţuit. La treizeci de metri distanţă, nişte pescăruşi sfâşie pântecul unui câine-lup întins pe spate. Cioburile de sticlă scapără şi licăresc întruna, fiindcă terenul se unduieşte fără încetare; cauza e o amplă migraţie a şobolanilor răzleţiţi. Rizurile adânci, proiectate pe calculator, de pe cauciucurile groase şi noduroase ale băieţilor din suburbclave desenează pe lut rune imense, aidoma figurilor misterioase din Peru despre a căror

existenţă a aflat mama ei la cursurile de la NeoAquarian Temple[81]. Y.T. aude prin geamuri răbufnirile ocazionale ale petardelor sau ale focurilor de armă.

Îl aude şi pe Ng, dintre buzele căruia ies sunete noi, încă şi mai stranii.

În furgonetă e încorporat un sistem de difuzoare – stereo, deşi intenţia de a asculta vreo melodie e departe de Ng. Y.T. îl simte pornind, simte un şuierat aproape inaudibil venind dinspre difuzoare.

Furgoneta începe să traverseze Zona furişându-se.

Şuierele inaudibile se contopesc într-un murmur electronic grav. Nu e constant, intensitatea creşte şi descreşte, rămânând pe o notă destul de joasă, cum se întâmplă când îşi face Roadkill de lucru cu basul lui electric. Ng schimbă întruna direcţia camionetei, ca şi cum ar căuta ceva, iar Y.T. are senzaţia că murmurul devine mai ascuţit.

E evident că sunetul se înalţă, crescând până la un ţipăt. Ng mârâie o comandă şi volumul scade. Acum conduce foarte încet.

– S-ar putea să nu fii nevoită să cumperi niciun strop de *Snow Crash,* murmură el. E posibil să fi dat peste o tainiţă nepăzită.

– Ce-i zgomotu-ăsta cumplit de enervant?

– Un senzor bioelectronic. Membrane de celule omeneşti. Cultivate *in vitro,* ceea ce înseamnă în sticlă – într-o eprubetă. O parte e expusă la aerul din exterior, iar cealaltă rămâne imaculată. Când ajung în această parte, substanţele străine care au penetrat membrana sunt detectate. Cu cât pătrund mai multe molecule străine, cu atât mai înalt e sunetul.

– Ca un contor Geiger?

– Seamănă foarte mult cu un contor Geiger pentru compuşi care penetrează celulele, răspunde Ng.

Ca, de exemplu? vrea să-ntrebe Y.T. Dar nu întreabă.

Ng opreşte camioneta. Aprinde câteva lumini – foarte slabe. Atât de chiţibuşar e individul ăsta – s-a agitat ca să instaleze lumini speciale, palide, în completarea celor strălucitoare.

Au în faţa ochilor un soi de adâncitură. Chiar la poalele unui morman mare de containere cilindrice, presărat cu gunoaie. Cele mai multe sunt cutii de bere goale. În mijloc e un crater. Majoritatea urmelor de cauciucuri converg aici.

– A, e bine, spune Ng. Un loc unde se droghează tinerii.

Y.T. dă ochii peste cap la vederea expoziţiei de tuburi. Ăsta trebuie să fie autorul tuturor pamfletelor antidrog care li se împart la şcoală.

De parcă el n-ar primi milioane de galoane de drog pe secundă din toate tuburile alea groase.

– Nu văd nimic care să indice c-ar fi minat, spune Ng. Ce-ar fi să

81 Templul Noului Vărsător.

coborí şi să vezi ce colecţie de droguri e acolo?

Ea îi aruncă o privire, gen, *ce face?*

– În spatele scaunului tău e agăţată o mască antitoxine, zice el.

– Ce-i afară din punctu' de vedere al toxinelor?

– Bucăţi de azbest aruncate, din industria constructoare de nave. Vopsele antivegetative folosite de marină, pline de metale grele. Ştii, foloseau PCB[82]-uri şi pentru o grămadă de alte lucruri.

– Grozav.

– Înţeleg că nu te trage inima. Dar, dacă putem lua o mostră de *Snow Crash* din acest loc de drogare, scăpăm de tot restul misiunii.

– Bine, dacă pui problema aşa, spune Y.T., şi înşfacă masca.

E din cauciuc şi prelată şi îi acoperă în întregime capul şi gâtul. La început i se pare grea, stânjenitoare, dar cel care a conceput-o a avut exact ideea potrivită, centrul de greutate cade acolo unde trebuie. Găseşte şi o pereche de mănuşi grele, pe care şi le pune. Îi sunt mult prea mari. Ca şi cum tipii care le confecţionează nici măcar n-ar fi visat vreodată că o femeie în carne şi oase poate purta aşa ceva.

Îşi târâie picioarele pe solul acoperit cu sticlă-şi-azbest, sperând că Ng n-are de gând să trântească uşa şi să plece, lăsând-o acolo.

De fapt, şi-ar dori s-o facă. Ar fi o aventură mişto.

Oricum, se îndreaptă spre centrul „locului de drogare”. Nu e prea surprinsă să vadă un mic grup de ace hipodermice aruncate. Şi câteva flacoane minuscule goale. Ia două şi le citeşte etichetele.

– Ce-ai găsit? o întreabă Ng când se întoarce în furgonetă şi îşi scoate masca.

– Ace. Mai ales Hyponarx. Dar sunt şi câteva Ultra Laminar şi nişte Mosquito douăzeci şi cinci.

– Ce-nseamnă asta?

– Hyponarx găseşti la orice Buy 'n' Fly, li se spune cuie ruginite, sunt ieftine şi boante. Se zice că sunt ácele diabeticilor negri săraci şi ale heroinomanilor. Ultra Laminar şi Mosquito sunt la modă, le găseşti în prejma suburbclavelor elegante. Nu te doare atât de tare când ţi le înfigi şi au un design mai frumos. Ştii, seringi ergonomice, culori în ton cu moda.

– Ce drog injectează?

– Vezi aici, spune Y.T. şi ridică un flacon către Hg.

Pe urmă îşi dă seama că el nu-şi poate întoarce capul să privească.

– Unde s-o ţin ca s-o vezi?

Ng fredonează un cântecel. Un braţ robot se depliază, coborând din plafon, ia flaconul din mâna ei cu o mişcare de mare precizie, îl roteşte şi îl plasează în faţa unei camere de luat vederi încastrate în bord.

---

82 Bifenil policlorinat.

Pe eticheta tipărită de o imprimantă şi lipită pe flacon nu scrie decât „Testosteron”.

– Ha ha, alarmă falsă, spune Ng.

Furgoneta se năpusteşte înainte, se îndreaptă direct către centrul Zonei Sacrificate.

– Vrei să-mi explici şi mie ce se petrece, întreabă Y.T., din moment ce e necesar să fiu în echipamentul ăsta când fac ce am de făcut?

– Pereţii celulelor, explică Ng. Detectorul găseşte toate substanţele chimice care penetrează pereţii celulelor. Aşa că am fost conduşi, după cum era de aşteptat, către o sursă de testosteron. O pistă falsă. Ce amuzant. Vezi tu, biochimiştii noştri trăiesc în izolare, n-au anticipat că ar putea exista oameni cu mintea atât de pervertită încât să folosească hormonii ca pe un fel de drog. Ce bizar.

Y.T. zâmbeşte în sinea ei. Îi place într-adevăr ideea traiului într-o lume în care cineva ca Ng îi poate considera pe alţii bizari.

– Ce cauţi?

– *Snow Crash.* În schimb am dat peste Inelul celor Şaptesprezece.

– *Snow Cash* e un drog care se livrează-n tuburi mici, spune Y.T., ştiu asta. Ce e Inelu’ celor Şapti’ş’pe? O trupă de-aia dementă de rock pe care-o ascultă puştanii din ziua de azi?

– *Snow Crash* penetrează pereţii celulelor craniene şi ajunge în nucleu, acolo unde se află ADN-ul. Pentru îndeplinirea misiunii noastre, am creat un detector care ne dă posibilitatea să descoperim toţi compuşii chimici penetratori ai pereţilor celulari, dacă sunt prezenţi în aer. Dar n-am ţinut cont de mormanele de fiole goale de testosteron împrăştiate aici, peste tot. Toţi steroizii – hormonii artificiali – au la bază aceeaşi structură, un inel de şaptesprezece atomi care acţionează precum o cheie magică, permiţându-le să treacă prin pereţii celulelor. De aceea sunt steroizii nişte substanţe atât de puternice când se dezlănţuie în organism. Pot pătrunde adânc în interiorul celulelor, în nucleele lor, schimbându-le de fapt modul de funcţionare. În rezumat: detectorul nu ne e de niciun folos. Abordarea pe ascuns n-o să dea rezultate. Aşa că ne întoarcem la planul iniţial. Cumperi nişte *Snow Crash* şi-l aruncăm în aer.

Y.T. încă nu înţelege prea bine ultima parte. Dar păstrează o vreme tăcerea, pentru că, după părerea ei, Ng trebuie să conducă maşina cu mai multă atenţie.

Odată ce ies din locul ăla care îţi dă într-adevăr fiori, cea mai mare parte a Zonei de Sacrificiu se dovedeşte a fi un pustiu acoperit de buruieni uscate, maronii, şi de bucăţi de metal abandonate. Din loc în loc se văd, în grămezi mari, tot felul de rahaturi: cărbune, sau zgură, sau cocs, sau minereu topit, sau altceva.

De fiecare dată când trec dincolo de un colţ, dau peste câte o mică plantaţie de legume, îngrijită de asiatici sau de sud americani. Y.T. are

impresia că Ng vrea pur şi simplu să treacă peste ei, dar se răzgândeşte de fiecare dată în ultima clipă şi-i ocoleşte.

Câţiva negri vorbitori de spaniolă joacă baseball pe un teren lat, plan, folosind drept baze capacele rotunde al unor butoaie de două sute de litri. Au parcat pe margini o jumătate de duzină de maşini vechi şi le-au aprins farurile, ca să lumineze locul. Alături e un bar, găzduit într-o rulotă prăpădită, având o firmă scrisă cu graffiti: ZONA SACRIFICATĂ. Într-o curte cu gardul din şine de cale ferată ruginite sunt abandonate mai multe şiruri de furgonete, cu cactuşi crescuţi între cauciucuri. Una dintre ele a fost transformată într-o franciză Reverend Wayne's Pearly Gates şi mai mulţi centro-americani evanghelişti stau la coadă ca să-şi facă penitenţa şi vorbesc în limbi sub un Elvis de neon. În Zona Sacrificată nu există nicio franciză NeoAquarian Temple.

– Zona depozitelor nu e la fel de murdară ca primul loc în care-am fost, spune Ng, pe un ton liniştitor, aşa că nu e chiar atât de rău că nu poţi folosi masca antitoxine. N-are nimic dacă inhalezi câţiva aburi de Răcitor.

Y.T. e surprinsă şi reacţionează cu întârziere la apariţia acestui nou fenomen: Ng apelând la argou când vorbeşte despre o substanţă controlată.

– Adică freon? întreabă ea.

– Da. Omul care e obiectul investigaţiei noastre are ocupaţii diversificate, pe orizontală. Adică face trafic cu o serie de substanţe diferite. Dar a început cu freonul. E cel mai mare comerciant de freon, în vrac şi cu amănuntul, de pe Coasta de Vest.

Y.T. înţelege în cele din urmă. Furgoneta lui Ng are aer condiţionat. Şi nu foloseşte unul dintre aparatele alea de rahat, nevătămătoare pentru stratul de ozon, ci unul adevărat, solid, de mare capacitate, un generator de viscol Frigidaire, care-ţi îngheaţă măduva-n oase. Are nevoie de o cantitate incredibilă de freon.

Practic, aparatul de aer condiţionat e o parte a trupului lui Ng. Y.T. face o plimbare în compania singurului om din lume care se droghează cu freon.

– Cumperi Răcitor de la ăsta?

– Până acum, da. Dar pentru viitor am făcut o înţelegere cu altcineva.

Altcineva. Mafia.

* * *

Au ajuns lângă apă. Mai multe depozite paralele, lungi şi înguste, cu câte un singur nivel, se înşiră către ţărm. În capătul ăsta, toate folosesc aceeaşi cale de acces. Printre ele se întind alei mai înguste, coborând către locul unde se aflau cândva docurile. Ici şi colo se vede câte un trailer abandonat.

Ng îşi opreşte furgoneta pe drumul de acces, într-un cotlon îngust, pe jumătate ascuns între o veche uzină electrică din cărămidă roşie şi un morman de containere navale. O întoarce, orientând-o spre ieşire, ca şi cum s-ar aştepta să plece în grabă.

– În compartimentul de depozitare din faţa ta sunt bani, spune el.

Y.T. deschide torpedoul, pe care oricine altcineva l-ar numi astfel, şi găseşte un teanc de bancnote de câte un trilion de dolari, uzate şi murdare. Un teanc de Ed Mees[83].

– Iisuse, nu puteai să găseşti nişte Gipperşi[84]? Ăştia-s cam prea mulţi.

– Un kurier ar plăti mai degrabă cu aşa ceva.

– Fiindcă suntem toţi nişte secături?

– Fără comentarii.

– Cât e aici, un trilion de dolari?

– Unu şi jumătate. Inflaţia, ştii.

– Ce tre’ să fac?

– Al patrulea depozit pe stânga, spune Ng. După ce iei tubul, îl arunci în sus, în aer.

– Şi pe urmă?

– O să mă ocup de tot restul.

Y.T. are dubii în privinţa asta. Dar, dacă dă de belea, poate oricând să scoată cele două plăcuţe de identificare.

În timp ce ea coboară din furgonetă cu skateboardul, din gura lui Ng ies sunete noi. Y.T. aude ceva alunecând şi tropotind, zgomotele cu care intră în rezonanţă caroseria când prinde viaţă un mecanism. Se răsuceşte să privească şi vede că deasupra furgonetei s-a deschis un cocon de oţel. Înăuntru e un elicopter în miniatură, pliat. Paletele rotorului se răsfiră, ca un fluture întinzându-şi aripile. Numele e scris în lateral: WHIRLWIND REAPER[85].

---

83 Mees, Kenneth (1882–1960), chimist şi fizician american de origine engleză.

84 George „The Gipper” Gipp (1895–1920), fotbalist.

85 Vârtejul devastator.

Capitolul 32

De aici e cât se poate de evident despre ce depozit e vorba. Al patrulea de pe stânga, unde drumul care coboară spre apă e blocat de mai multe containere navale – lăzile imense de oţel pe care le vezi în remorcile semitrailerelor cu optsprezece roţi. Sunt plasate în zigzag, aşa că nu poţi trece dincolo de ele decât făcând slalom, luând o duzină de viraje ca să străbaţi un canal ca un labirint, conturat de pereţi înalţi, de oţel. Sus, pe containere, sunt bărbaţi înarmaţi, care îşi coboară privirile spre Y.T. în timp ce-şi conduce planşa de-a lungul cursei cu obstacole. Când ajunge într-un loc larg, a fost deja studiată din belşug.

Jur împrejur sunt întinse ghirlande luminoase pentru ocazii festive, ba chiar şi vreo două pentru pomul de Crăciun. Toate sunt aprinse, cu simpla intenţie de a o face să se simtă ceva mai bine-venită. Nu reuşeşte să vadă decât halouri luminoase în mijlocul unui nor de praf şi de ceaţă. În faţa ei, un alt labirint de containere de transport blochează drumul spre apă. Pe unul e o reclamă în graffiti: INDO ZICE: ÎNCEARCĂ AZI NIŞTE NUMĂRĂTOARE INVERSĂ!

– Ce-nseamnă INDO? întreabă ea, pur şi simplu ca să spargă gheaţa.

– Împăratul Necontestat al Distrugătorilor Ozonului, răspunde o voce de bărbat.

În timp ce vorbeşte, sare de pe rampa de încărcare a depozitului din stânga ei. În depozit, Y.T. vede lumini electrice şi ţigări aprinse.

– Noi îi zicem Emilio.

– A, da, spune Y.T. Tipu' cu freonu'. N-am venit pentru Răcitor.

– Bine, răspunde tipul, un individ înalt şi deşirat, între patruzeci şi cincizeci de ani, mult prea costeliv ca să aibă patruzeci. Îşi smulge un chiştoc de ţigară dintre buze şi-l azvârle ca pe-o săgeată. Atunci ce să fie?

– Cât costă *Snow Crash?*

– Unu şaptezeci şi cinci Gipperşi, răspunde tipul.

– Credeam că e unu cincizeci, spune Y.T.

Tipul clatină din cap.

– Inflaţia, ştii. Totuşi, e un chilipir. Ce dracu', planşa pe care stai face probabil o sută de Gipperşi.

– Nici măcar n-o poţi cumpăra cu dolari, se înfurie Y.T. Uite ce e, n-am decât un trilion jum'ate de dolari.

Scoate ghemotocul de bani din buzunar.

Bărbatul râde, scutură din cap, strigă către colegii lui din depozit.

– Băieţi, avem o puicuţă care vrea să plătească în Meeşi.

– Mai bine scapă repede de ei, scumpeteo, spune o voce mai ascuţită, mai dezgustătoare, sau fă-ţi rost de-o roabă.

E un tip încă şi mai bătrân, burduhănos şi pleşuv, cu păr creţ în

jurul creştetului chel. E cocoţat pe o rampă de încărcare.

– Dacă n-aveţi de gând să-i luaţi, ziceţi, spune Y.T.

Toată trăncăneala asta n-are nimic în comun cu afacerile.

– Pe-aici nu vin prea des puicuţe, spune burduhănosul chel.

Y.T. ştie că trebuie să fie INDO în persoană.

– Aşa c-o să-ţi fac o reducere, fiindcă eşti plină de viaţă. Întoarce-te cu spatele.

– Du-te-n mă-ta, spune Y.T.

N-are de gând să se-nvârtească pentru individul ăsta.

Toţi cei care o aud râd.

– OK, fă-o, spune INDO.

Tipul înalt şi sfrijit se întoarce spre docul de încărcare, aduce o servietă de aluminiu şi o aşază în mijlocul drumului, pe un butoi din tablă de oţel, astfel încât îi ajunge la înălţimea taliei.

– Plăteşte mai întâi, spune el.

Ea îi întinde Meeşii. El studiază teancul, îl priveşte batjocoritor şi îl aruncă în depozit cu o zvâcnire bruscă a mâinii către spate. Tipii dinăuntru râd din nou.

El deschide servieta, dând la iveală mica tastatură de calculator. Îşi împinge cardul de identitate în fantă şi tastează ceva timp de vreo două secunde.

Desprinde un tub din partea de sus a servietei şi îl aşază într-un locaş din partea de jos. Maşinăria îl trage înăuntru, face ceva, îl scuipă din nou afară.

Bărbatul îi întinde tubul lui Y.T. Cifrele roşii de pe capac derulează o numărătoare inversă, începând de la zece.

– Când ajunge la unu, îl ridici la nas şi-ncepi să inhalezi, spune tipul.

Ea se îndepărtează deja, mergând cu spatele.

– Ai vreo problemă, fetiţo? o întreabă el.

– Încă nu, răspunde ea.

Apoi aruncă tubul în sus, cu toată puterea.

Vârtejul paletelor de rotor apare de niciunde. *Whirlwind Reaper* le trece pe deasupra capetelor ca o pată; toţi se ghemuiesc pentru o clipă, când surpriza le înmoaie genunchii. Tubul nu revine pe pământ.

– Căţeaua naibii, spune sfrijitul.

– Un plan într-adevăr tare, comentează INDO, dar nu-nţeleg ceva, de ce ia o fată frumoasă şi deşteaptă ca tine parte la o misiune sinucigaşă?

Apare soarele. De fapt, apar vreo şase sori, sus, în aer, înconjurându-i, aşa că nu mai există nicio umbră. Sub strălucirea orbitoare, faţa sfrijitului şi a lui INDO par plate, lipsite de trăsături. Y.T. e singura persoană care mai poate vedea câte ceva, fiindcă ochelarii ei Knight Visions au făcut ajustările; bărbaţii se retrag, se încovoaie

sub lumină.

Y.T. se întoarce ca să se uite în urmă. Unul dintre sorii în miniatură e suspendat deasupra labirintului de containere navale, aruncându-şi lumina în toate adânciturile şi orbindu-i pe paznicii înarmaţi. Imaginea oscilează, e când prea luminoasă, când prea întunecată, în timp ce ochelarii ei electronici încearcă să ia o decizie. Dar, în mijlocul acestei harababuri vizuale, desluşeşte o imagine care i se întipăreşte definitiv pe retină: paznicii înarmaţi aplecându-se ca liziera unei păduri sub lovitura uraganului şi, pentru o singură clipă, un şir de creaturi negre, costelive, profilându-se deasupra labirintului când se prăvălesc asupra lui, ca un tsunami cibernetic. Şobolănoşi.

Au invadat întregul labirint, sărind pe deasupra lui pe traiectorii parabolice, lungi şi aplatizate. În trecere, unii au izbit în plin trupurile bărbaţilor înarmaţi, ca fundaşii din Liga Naţională de Fotbal făcându-şi loc cu cea mai mare viteză printre fotografii mototoli de pe marginea terenului. Apoi, când aterizează pe drumul din faţa labirintului, un val de praf ţâşneşte brusc în aer, cu scântei albe rotindu-i-se la bază într-un dans frenetic, şi, în vreme ce se întâmplă toate astea, Y.T. nu aude, ci simte impactul unui Şobolănos cu tipul sfrijit, aude coastele acestuia din urmă pocnind ca o pungă de celofan. În depozit s-a dezlănţuit deja iadul, iar ochii ei încearcă să urmărească acţiunea privind dârele de scântei-şi-praf lăsate de-a lungul drumului de alţi Şobolănoşi care aterizează pentru o clipă înainte de a se reînălţa în aer, sărind peste bariera următoare.

De când a azvârlit în sus tubul au trecut trei secunde. Se întoarce ca să se uite în depozit. Dar pe depozit e cineva care îi atrage pentru o clipă privirea. E un alt bărbat înarmat, un lunetist, ieşind din spatele unei instalaţii de aer condiţionat, obişnuindu-se cu lumina, ridicându-şi puşca la umăr. Y.T. sare ca arsă când raza roşie a laserului armei îi trece peste ochi o dată, de două ori, în timp ce lunetistul îi ia fruntea drept ţintă. În spatele lui se zăreşte *Whirlwind Reaper,* cu elicea trasând un disc în lumina strălucitoare, un disc ce capătă perspectivă, transformându-se într-o elipsă prelungă, apoi într-o linie argintie, neîntreruptă. Şi zboară chiar pe lângă lunetist.

Elicopterul se înalţă, întorcându-se brusc în căutarea unei prăzi suplimentare şi, când sub el cade ceva pe o traiectorie scurtă, Y.T. crede c-a aruncat o bombă. Dar e capul lunetistului, răsucindu-se cu iuţeală şi azvârlind în lumină o spirală fină, rozalie. Probabil că rotorul micului elicopter l-a izbit în ceafă. O parte din ea priveşte imperturbabilă capul care ricoşează şi se răsuceşte în praf, iar cealaltă parte ţipă cât o ţin plămânii.

Aude un pocnet, primul zgomot puternic de până atunci. Se întoarce în direcţia sunetului, privind către un turn de apă ce domină zona, un punct excelent de observaţie pentru un lunetist.

Însă atenţia îi e apoi atrasă de dâra alb-albăstruie, de grosimea unui creion, rămasă în urma unei rachete minuscule, lansate către cer din furgoneta lui Ng. Racheta nu face nimic; ajunge la o anumită înălţime şi planează, stând pe propria ei dâră. Y.T. nu se sinchiseşte, îşi propulsează planşa izbind pământul cu piciorul, străduindu-se să pună ceva între ea şi turnul de apă.

Se aude un al doilea pocnet. Chiar înainte ca sunetul să ajungă la urechile ei, racheta se avântă în plan orizontal, ca un peşte mărunt, face una sau două corecţii minore ale cursului şi ia drept ţintă poziţia lunetistului, aflat sus, pe scara de acces a turnului de apă. Urmează o explozie puternică, distrugătoare, neînsoţită de flăcări sau de lumină, ca bubuiturile fără noimă care-ţi ajung uneori la urechi în timpul spectacolelor cu focuri de artificii. Pentru o clipă aude larma şrapnelelor ce se izbesc răsunător de scheletul metalic al turnului de apă.

Chiar înainte de a se avânta din nou printre containere, o dâră de praf fâlfâie pe lângă ea, azvârlindu-i în faţă pietricele şi cioburi de sticlă. Se repede în labirint. O aude pe toată lungimea traseului, de parcă ar juca ping-pong când îşi schimbă direcţia aruncându-se dintr-un perete de oţel într-altul. E un Şobolănos care curăţă drumul pentru ea.

Ce drăguţ!

– Screme-te mai puţin, ciocolax, spune Y.T., urcându-se înapoi, în camioneta lui Ng.

Îşi simte gâtul vâscos şi umflat. Poate din cauza ţipetelor, poate din cauza deşeurilor toxice, poate că e gata să vomite.

– Ştiai de lunetişti? întreabă.

Dacă reuşeşte să vorbească despre amănuntele misiunii, poate reuşeşte să nu se gândească la ceea ce a făcut *Whirlwind Reaper.*

– Nu ştiam de ăla de pe turnul de apă, răspunde Ng. Dar, imediat ce-a tras două gloanţe, le-am reprezentat traiectoriile în banda radio de extrem de înaltă frecvenţă şi le-am parcurs în sens invers.

Vorbeşte cu furgoneta şi demarează, ieşind din ascunzătoare şi îndreptându-se spre I-405.

– Era oarecum evident că-n locu’ ăla trebuie să cauţi un lunetist.

– Avea o poziţie nefortificată, expusă din toate părţile, spune Ng. A preferat să lucreze dintr-o postură de sinucigaş. Ceea ce nu reprezintă un comportament tipic pentru traficanţii de droguri. Pentru ei e tipic să fie mai pragmatici. Ei, mai ai şi alte critici la adresa prestaţiei mele?

– Păi, a funcţionat?

– Da. Tubul a fost inserat într-un compartiment etanş din elicopter înainte de a-şi elibera conţinutul. A fost congelat instantaneu în heliu

lichid, înainte de se putea autodistruge pe cale chimică. Acum avem o mostră de *Snow Crash,* pe care nimeni altcineva n-a mai fost în stare s-o obţină. Pe genul ăsta de succes se bazează reputaţia unor oameni ca mine.

– Şi Şobolănoşii?

– Ce-i cu ei?

– S-au întors în furgonetă? Acolo?

Y.T. arată spre partea din spate a vehiculului cu o zvâcnire a capului.

Ng păstrează o clipă tăcerea. Y.T. îşi aduce aminte că tipul stă în biroul lui din Vietnamul anului 1955, privind la televizor tot ce se petrece.

– Trei s-au întors, răspunde el. Trei sunt pe drumul de întoarcere. Iar alţi trei au rămas în urmă, ca să ia nişte măsuri suplimentare de pacificare.

– Îi laşi în urmă?

– Ne vor ajunge, o asigură Ng. Pe drum drept pot alerga cu o viteză de o mie o sută de kilometri pe oră.

– E adevărat că au în ei nişte chestii nucleare?

– Izotopi radiotermali.

– Ce se întâmplă dacă unu’ se face bucăţi? Toată lumea din jur se umple de mutaţii?

– Dacă o să te afli vreodată în prezenţa unei forţe distructive suficient de puternice ca să decapsuleze izotopii ăia, spune Ng, bolile provocate de radiaţii vor fi cea mai neînsemnată dintre grijile tale.

– O să fie-n stare să găsească drumul înapoi, la noi?

– Când erai copil, te-ai uitat vreodată la *Lassie se întoarce acasă?* o întreabă el. Sau, mai degrabă, când erai copil într-o măsură mai mare decât acum?

Aşa. Deci a avut dreptate, Şobolănoşii sunt alcătuiţi din organe de câine.

– Asta-i o cruzime, zice ea.

– Genul ăsta de sentimentalism e foarte previzibil, ripostează el.

– Să scoţi un câine din corpul lui – să-l ţii tot timpul într-o cuşcă.

– Ştii ce face un Şobolănos, cum îi spui tu, când e în cuşca lui?

– Îşi linge ouţele electrice?

– Aleargă după discuri frisbee prin valuri. La nesfârşit. Mănâncă o mulţime de cotlete, care cresc în copaci. Încă n-am instalat nicio simulare a lingerii testiculelor, dar acum, dacă ai adus asta în discuţie, o s-o iau în considerare.

– Dar când nu e-n cuşca lui, când aleargă de colo-colo, îndeplinind însărcinările primite de la tine?

– Îţi imaginezi cât de eliberator e pentru un bull-terrier să poată alerga cu o mie o sută de kilometri pe oră?

Y.T. nu răspunde. E prea ocupată încercând să cuprindă cu mintea acest concept.

– Greşeşti, spune Ng, imaginându-ţi că toate organismele asistate mecanic – ca mine – sunt nişte schilozi jalnici. Adevărul e că suntem mai buni decât înainte.

– De unde luaţi pitbullii?

– În fiecare zi sunt abandonaţi incredibil de mulţi, în toate oraşele.

– Ciopârţiţi căţeluşi?

– Salvăm puii abandonaţi de la o moarte sigură şi îi trimitem în ceea ce seamănă cu un rai al câinilor.

– Eu şi prietenu' meu Roadkill am avut un pitbull. Fido. L-am găsit pe-o alee. Un găozar îl împuşcase în picior. L-am dus la veterinar, să-l vindece. L-am ţinut câteva luni într-un apartament gol din clădirea-n care stă Roadkill, ne-am jucat cu el în fiecare zi, i-am dus mâncare. Pe urmă, într-o bună zi ne-am dus să ne jucăm cu Fido şi dispăruse. Cineva a forţat uşa şi l-a luat. Probabil l-a vândut unui laborator de cercetări.

– Probabil, zice Ng, dar nu aşa se ţine un câine.

– O ducea mai bine aşa decât înainte.

Conversaţia se întrerupe în timp ce Ng vorbeşte cu furgoneta, conducând-o pe Long Beach Freeway, pe drumul de întoarcere către oraş.

– Îşi aduc aminte diverse lucruri? întreabă Y.T.

– În măsura în care îşi poate aduce aminte un câine, răspunde Ng. Nu cunoaştem nicio metodă de ştergere a memoriei.

– Atunci poate că Fido trăieşte undeva, ca Şobolănos, chiar acum.

– Spre binele lui, sper că e aşa, spune Ng.

Într-o franciză Mr. Lee's Greater Hong Kong din Phoenix, Arizona, se trezeşte din somn Unitatea Semiautonomă de Pază B-782, produsă de Ng Security Industries.

Fabrica în care a fost asamblată o consideră un robot cunoscut drept Numărul B-782. Dar ea se gândeşte la sine însăşi considerându-se un pitbull-terrier pe nume Fido.

În vremurile de demult, Fido era uneori un căţeluş rău. Dar acum Fido trăieşte într-o căsuţă frumoasă, dintr-o cutie mică frumoasă. Acum a devenit un căţeluş cumsecade. Îi place să stea în casa lui şi să-i asculte pe alţi căţei cumsecade lătrând. Fido face parte dintr-o haită mare.

În seara asta se aud o mulţime de lătrături dintr-un loc îndepărtat. Când le ascultă, Fido ştie că o întreagă haită de căţei cumsecade e foarte excitată dintr-un anumit motiv. O mulţime de oameni ticăloşi încearcă să-i facă rău unei fete cumsecade. Asta îi înfurie foarte tare pe căţei şi îi excită. Ca s-o apere pe fata cumsecade, le fac rău unora

dintre oamenii ticăloşi.

Ceea ce e aşa cum trebuie să fie.

Fido nu iese din casa lui. Când a auzit mai întâi lătrăturile, s-a simţit excitat. Îi plac fetele cumsecade şi e din cale afară de supărat când oamenii ticăloşi încearcă să le facă rău. Cândva a existat o fată cumsecade care îl iubea. Asta a fost înainte, când trăia într-un loc înspăimântător, îi era întotdeauna foame şi mulţi oameni erau răi cu el. Dar fata cumsecade îl iubea şi era bună cu el. Fido o iubeşte foarte mult pe fata cumsecade.

Dar îşi dă seama, din lătrăturile celorlalţi căţei, că fata cumsecade e acum în siguranţă. Aşa că se culcă din nou.

Capitolul 33

– Scuză-mă, partenerule, spune Y.T., intrând în camera Babel/Infocalipsă. Iisuse! Locu’ ăsta arată ca un glob de zăpadă pe care-l scuturi.

– Salut, Y.T.

– Mai am nişte informaţii pentru tine, partenerule.

– Dă-i drumul.

– *Snow Crash* e un steroid. Sau altceva similar cu un steroid. Da, aşa e. Intră în pereţii celulelor tale, exact ca un steroid. Şi pe urmă îi face ceva nucleului celulelor.

– Ai avut dreptate, îi spune Hiro Bibliotecarului, exact ca herpesul.

– Individu’ ăsta cu care-am stat de vorbă a spus că intră în ADN-ul tău propriu-zis. Nu pricep decât pe jum’ate ce-nseamnă toate rahaturile-astea, da’ aşa a spus.

– Cine e tipul cu care-ai stat de vorbă?

– Ng. De la Ng Security Industries. Nu te obosi să vorbeşti cu el, n-o să-ţi dea nicio informaţie, spune ea, cu un aer de desconsideraţie.

– De ce-ţi petreci timpul cu un tip ca Ng?

– Misiune din partea Mafiei. Acum are pentru prima oară o mostră de drog, mulţumită mie şi lui Ng. Până acum s-a autodistrus întotdeauna înainte de-a ajunge la ei. Cred c-o analizează, sau aşa ceva. Poate-ncearcă să facă un antidot.

– Sau să reproducă substanţa.

– Mafia n-ar face asta.

– Nu fi proastă, spune Hiro. Bineînţeles c-ar face-o.

Y.T. pare să se supere.

– Uite ce e, zice el. Îmi pare rău că trebuie să-ţi reamintesc, dar, dac-am mai avea legi, Mafia ar fi o organizaţie criminală.

– Da’ n-avem legi, ripostează ea, aşa că nu-i decât un lanţ de francize.

– Bine, eu nu spun decât că e posibil să n-o facă pentru binele omenirii.

– Şi tu de ce stai aici, singur cu demonu-ăsta specializat? întreabă ea, arătând către Bibliotecar. Pentru binele omenirii? Sau fiindcă vânezi o partidă de sex? Indiferent care-ar fi numele tipei?

– OK, OK, hai să nu mai vorbim despre Mafie. Am de lucru.

– Şi eu.

Y.T. se deconectează iarăşi brusc, lăsând în Metavers o gaură astupată repede de calculatorul lui Hiro.

– Cred că e posibil să i se scurgă ochii după mine, explică Hiro.

– Părea foarte afectuoasă, comentează Bibliotecarul.

– OK, spune Hiro. Să ne-ntoarcem la lucru. De unde provine Aşera?

– Iniţial din mitologia sumeriană. Ca urmare, era de asemenea o divinitate importantă din miturile babilonienilor, asirienilor,

canaaniţilor, evreilor şi ugariţilor, care descind, cu toţii, din sumerieni.

– Interesant. Aşadar limba sumeriană a dispărut, dar miturile acestui popor au fost transpuse cumva în limbile noi.

– Exact. Sumeriana a fost folosită de civilizaţiile ulterioare ca limbaj al religiei şi al cărturarilor, cam aşa cum a fost folosită latina în Europa, în Evul Mediu. Nimeni n-o mai vorbea ca limbă maternă, dar cărturarii ştiau s-o citească. În felul ăsta, religia sumeriană a ajuns la generaţiile următoare.

– Ce făcea Aşera în miturile sumeriene?

– Relatările sunt fragmentate. Au fost descoperite puţine tăbliţe, iar acestea sunt sparte şi disparate. Se bănuieşte că L. Bob Rife a dezgropat multe plăcuţe intacte, dar el refuză să le predea. Legendele sumeriene care au supravieţuit există sub formă de fragmente şi au o însuşire bizară. Lagos le-a comparat cu imaginaţia unui copil de doi ani, care are febră. Porţiuni întregi pur şi simplu nu pot fi traduse – literele sunt lizibile şi bine cunoscute, dar puse alături nu spun nimic care să se întipărească într-o minte modernă.

– Ca instrucţiunile pentru programarea unui video-casetofon.

– Există o mulţime de repetiţii monotone. Se mai găseşte din belşug şi ceva pe care Lagos l-a numit „Susţinerea Clubului Local al Oamenilor de Afaceri” – scribii proslăvesc virtuţile oraşului lor, superior altor oraşe.

– Ce face un oraş sumerian să fie mai bun decât altul? Un zigurat mai mare? O echipă de fotbal mai bună?

– *Me* mai bune.

– Ce înseamnă *me?*

– Regulile sau principiile care controlează funcţionarea societăţii, ca un cod de legi, dar la un nivel cu mult mai esenţial.

– Nu înţeleg.

– Tocmai asta este. Miturile sumeriene nu sunt „lecturabile” sau „distractive”, în sensul în care pot fi numite astfel cele greceşti sau ebraice. Reflectă o cunoaştere fundamental diferită de a noastră.

– Presupun că le-am găsi mult mai interesante dacă am trăi într-o cultură bazată pe cea sumeriană, spune Hiro.

– Legendele akadiene au apărut după cele sumeriene şi se bazează în mod evident pe acestea din urmă, într-o foarte mare măsură. E clar c-au fost redactate de oameni care au trecut prin miturile sumeriene, au modificat părţile bizare (pentru noi) şi de neînţeles şi le-au înşiruit laolaltă în lucrări mai ample, cum ar fi Epopeea lui Ghilgameş. Akadienii erau semiţi – veri cu evreii.

– Ce spun akadienii despre ea?

– E o zeiţă a erotismului şi a fertilităţii. Are şi o latură distructivă, răzbunătoare. Într-una dintre legende, îl face pe Kirta, un rege de-al oamenilor, să capete o boală cumplită. Numai El, regele zeilor, îl poate

lecui. El le conferă anumitor persoane privilegiul de a suge la sânul Aşerei. El şi Aşera adoptă adesea copii de-ai oamenilor şi ea le este doică – într-unul dintre texte, hrăneşte cu laptele ei şaptezeci de fii divini.

– Răspândind astfel virusul, spune Hiro. Mamele bolnave de SIDA le pot transmite copiilor boala alăptându-i. Dar asta e versiunea akadiană, nu?

– Da, domnule.

– Aş vrea s-aud ceva sumerian, chiar dacă e intraductibil.

– Aţi vrea s-aflaţi cum l-a-mbolnăvit Aşera pe Enki?

– Sigur că da.

– Traducerea poveştii depinde de modul în care e interpretată. Unii o privesc ca pe-o relatare a Căderii din Paradis. Alţii o văd ca pe-o luptă între masculinitate şi feminitate, sau între apă şi pământ. Alţii o consideră o alegorie a fertilităţii. Ceea ce urmează se bazează pe interpretarea dată de Bendt Alster.

– Am luat notă.

– În rezumat: Enki şi Ninhursag – care e Aşera, deşi în povestea asta mai poartă şi alte nume – trăiesc într-un loc numit Dilmun. Dilmun e neprihănit, curat şi strălucitor, nu există boli, oamenii nu îmbătrânesc, animalele de pradă nu fac niciun rău. Dar nu există apă. Aşa că Ninhursag insistă pe lângă Enki, care e un soi de zeu al apei, să aducă apă în Dilmun. El o face masturbându-se printre trestiile din canale şi lăsând să i se scurgă sămânţa dătătoare de viaţă – „apa inimii”, cum este numită. În acelaşi timp, rosteşte un *nam-shub,* interzicându-le tuturor să intre în zona respectivă – nu vrea să se-apropie nimeni de sămânţa lui.

– De ce nu?

– Legenda nu spune.

– Atunci, presupune Hiro, trebuie să se fi gândit că era preţioasă, sau periculoasă, sau şi una şi alta.

– Dilmun e acum un loc mai bun decât înainte. Ogoarele dau recolte îmbelşugate şi aşa mai departe.

– Scuză-mă, dar cum funcţiona agricultura sumeriană? Făceau irigaţii?

– Erau pe de-a-ntregul dependenţi de ele.

– Prin urmare, conform acestei legende, Enki e cel căruia i se datorează irigarea câmpurilor, cu „apa inimii”.

– Enki era zeul apei, da.

– OK, continuă.

– Dar Ninhursag – Aşera – încalcă legea, ia sămânţa lui Enki şi se fecundează cu ea. După nouă zile, dă naştere, fără dureri, unei fiice, Ninmu. Ninmu se plimbă pe malul apei. Enki o vede, e mistuit de furie, traversează râul şi face sex cu ea.

– Cu propria lui fiică.

– Da. Nouă zile mai târziu, ea naşte o altă fată, pe nume Ninkurra, şi povestea se repetă întocmai.

– Enki face sex şi cu Ninkurra?

– Da, şi ea are o fiică, numită Uttu. Ei, se pare că, în momentul acela, Ninhursag a identificat deja tiparul comportamentului lui Enki, aşa că o sfătuieşte pe Uttu să rămână în casa ei, prorocind că Enki va încerca apoi să se apropie de ea aducându-i daruri şi s-o seducă.

– Şi el o face?

– Enki umple din nou canalele cu „apa inimii”, care face plantele să crească. Grădinarul se bucură şi îl îmbrăţişează pe Enki.

– Cine e grădinarul?

– Pur şi simplu un personaj din poveste, spune bibliotecarul. El îi oferă lui Enki struguri şi alte daruri. Enki se deghizează în grădinar, se duce la Uttu şi o seduce. Dar, de data asta, Ninhursag reuşeşte să ia o mostră din sperma lui Enki de pe coapsele lui Uttu.

– Dumnezeule. Apropo de soacre date dracului.

– Ninhursag împrăştie sperma pe pământ, ceea ce face opt plante să-ncolţească.

– Şi pe urmă Enki face sex cu plantele?

– Nu, le mănâncă – într-un anumit sens, făcând asta le află secretele.

– Aşa că avem motivul Adam şi Eva.

– Ninhursag îl blestemă pe Enki, spunând: „Până ce nu vei fi mort, nu voi pogorî asupra ta privirea «ochiului vieţii».” Pe urmă ea dispare, iar Enki se îmbolnăveşte foarte rău. I se îmbolnăvesc opt organe, câte unul pentru fiecare plantă. În cele din urmă, Ninhursag este convinsă să se-ntoarcă. Şi naşte opt zeităţi, câte una pentru fiecare parte bolnavă a trupului lui Enki, care se însănătoşeşte. Aceste zeităţi alcătuiesc panteonul din Dilmun; cu alte cuvinte, prin aceasta se sparge cercul incesturilor şi este creată o nouă rasă de zei, de ambele sexe, care se pot reproduce normal.

– Încep să înţeleg ce-a vrut să spună Lagos vorbind despre copilul de doi ani cu febră.

– Alster consideră legenda o „expunere a unei probleme logice: Presupunând că iniţial nu a existat decât un singur creator, cum au putut lua fiinţă relaţiile sexuale obişnuite, binare?”

– A, iată că apare din nou cuvântul „binar”.

– Poate vă aduceţi aminte de una dintre ramificaţiile neexplorate ale conversaţiei noastre de mai înainte, care ne-ar fi putut aduce în acelaşi loc, pe o altă rută. Această legendă poate fi comparată cu mitul sumerian al creaţiei, în care cerul şi pământul sunt la început unite, dar lumea nu ia fiinţă cu adevărat decât după separarea lor. Cele mai multe legende ale creaţiei încep cu „o unitate paradoxală a

tuturor lucrurilor, considerată fie haos, fie Paradis”, iar lumea, aşa cum o cunoaştem noi, nu apare decât după ce se schimbă acest lucru. Aici aş sublinia că primul nume al lui Enki a fost En-Kur, Stăpânul Oceanului. Kur era oceanul primordial – Haosul – care-a fost cucerit de Enki.

– Cu asta se poate identifica orice hacker.

– Dar şi Aşera are conotaţii similare. Numele ei în limba ugaritică, *atiratu yammi,* înseamnă „cea care păşeşte pe (dragonul-) mare”.

– OK, deci atât Enki cât şi Aşera erau personaje care învinseseră într-un fel sau altul haosul. Iar tu vrei să spui că această victorie asupra haosului, separarea paraziţilor electrostatici, unificarea lumii într-un sistem binar, este identificată cu creaţia.

– Exact.

– Ce altceva îmi mai poţi spune despre Enki?

– Era *en*-ul cetăţii Eridu.

– Ce e un *en?* Un soi de rege?

– Un fel de preot-rege. *En*-ul era custodele templului local, unde se păstrau *me*-urile – legile societăţii – înscrise pe tăbliţe de lut.

– OK. Unde se află cetatea Eridu?

– În sudul Irakului. A fost dezgropată abia în ultimii câţiva ani.

– De oamenii lui Rife?

– Da. După cum a dedus Kramer, Enki e zeul înţelepciunii – dar traducerea nu e corectă. Înţelepciunea lui nu e înţelepciunea unui bătrân, ci mai degrabă o cunoaştere a modului în care se fac anumite lucruri, mai ales cele oculte. „Îi uimeşte până şi pe ceilalţi zei găsind soluţii şocante pentru probleme aparent nerezolvabile.” În cea mai mare parte, e un zeu înţelegător, care ajută omenirea.

– Serios?

– Da. Stă în centrul celor mai importante mituri sumeriene. Aşa cum am menţionat, e asociat cu apa. El umple râurile şi sistemul extensiv de canale cu sământa lui dătătoare de viaţă. Se spune că ar fi creat Tigrul, printr-un singur act epocal de masturbare. Se descrie pe sine însuşi după cum urmează: „Sunt un stăpânitor. Sunt cel ale cărui cuvinte dăinuie. Sunt veşnic.” Alţii îl descriu astfel: „un singur cuvânt de-al tău – şi se vor înălţa mormane uriaşe de grâne”. „Tu, cel care cobori stelele de pe cer, ştii numărul lor.” El rosteşte numele a tot ce s-a creat…

– „Rosteşte numele a tot ce s-a creat”?

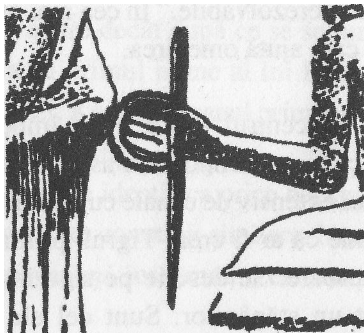
– În multe mituri ale creaţiei, a da nume unui lucru înseamnă a-l crea. În diverse legende este numit „maestrul care dă naştere incantaţiilor”, „bogat în cuvinte”, „Enki, stăpânul tuturor poruncilor potrivite” şi, după cum au dedus Kramer şi Maier, „cuvântul lui poate aduce ordinea acolo unde n-a fost decât haos şi poate abate dezordinea asupra locurilor unde a domnit armonia”. Face foarte

multe eforturi ca să-i împărtăşească aceste cunoştinţe fiului său, Marduk, zeul suprem al babilonienilor.

– Deci sumerienii îl venerau pe Enki, iar babilonienii, care au apărut după sumerieni, îl venerau pe Marduk, fiul lui.

– Da, domnule. Şi, ori de câte ori se împotmolea, Marduk cerea ajutorul tatălui său, Enki. Iată o reprezentare a lui Marduk pe această stelă – pe codul lui Hammurabi. După spusele lui Hammurabi, codul i-a fost înmânat, personal, de Marduk.

Hiro se duce la codul lui Hammurabi şi ceva îi atrage privirea. Cuneiformele nu-i spun nimic, dar ilustraţia din partea de sus e uşor de înţeles. Mai ales partea din mijloc.

– Care e explicaţia exactă a faptului că, în imaginea asta, Marduk îi înmânează lui Hammurabi un unu şi un zero?

– Erau simbolurile puterii regale, spune Bibliotecarul. Originea lor e obscură.

– Enki trebuie să fie responsabil pentru asta, spune Hiro.

– Cel mai important rol al lui Enki era acela de creator şi de paznic al *me*-urilor şi al *gis-hur*-urilor, „cuvintele-cheie" şi „tiparele" care guvernează universul.

– Spune-mi mai multe despre *me*-uri.

– Ca să-i citez din nou pe Kramer şi Maier: „[Ei credeau că,] începând dintr-un timp primordial, exista un ansamblu fundamental, inalterabil şi vast de puteri şi de îndatoriri, de norme şi de standarde, de legi şi regulamente, cunoscut sub numele de *me* şi referindu-se la cosmos şi la componentele sale, la zei şi la oameni, la cetăţi şi la ţări, şi la diversele aspecte ale vieţii civilizate."

– Semănau, într-un fel, cu Tora.

– Da, dar aveau un soi de forţă mistică, sau magică. Şi se refereau adesea la subiecte banale – nu numai la religie.

– Exemple?

– Într-unul dintre mituri, zeiţa Inanna vine la Eridu şi îl păcăleşte pe Enki, care îi dă nouăzeci şi patru de *me*-uri, iar ea le aduce în Uruk,

oraşul ei de reşedinţă, unde sunt primite cu multă zarvă şi cu mare bucurie.

– Inanna o obsedează pe Juanita.

– Da, domnule. E ovaţionată ca o mântuitoare, fiindcă „a adus execuţia corectă a *me*-urilor”.

– Execuţie? Ca şi cum ai executa un program de calculator?

– Da. După toate aparenţele, *me*-urile sunt algoritmii de înfăptuire a anumitor activităţi esenţiale pentru societate. Unele au legătură cu preoţia şi cu monarhia. Altele descriu modul de desfăşurare al ceremoniilor religioase. Altele se referă la arta războiului şi la diplomaţie. Multe sunt dedicate artelor şi meşteşugurilor: muzică, dulgherie, fierărie, tăbăcărie, construcţii, agricultură, sau chiar sarcini foarte simple, cum ar fi aprinderea focului.

– Sistemul de operare al societăţii.

– Poftim?

– În momentul când îl deschizi, un calculator nu e decât o colecţie inertă de circuite care nu pot face, de fapt, nimic. Ca să porneşti maşinăria, trebuie să infiltrezi în aceste circuite o colecţie de reguli care să le spună cum trebuie să funcţioneze. Cum să fie un calculator. Se pare că aceste *me*-uri serveau drept sistem de operare al societăţii, organizând o colecţie inertă de oameni sub forma unui ansamblu funcţional.

– Cum doriţi. În orice caz, Enki era paznicul lor.

– Adică era într-adevăr un tip de treabă.

– Era cel mai iubit dintre zei.

– Pare un fel de hacker. Ceea ce face ca *nam-shub*-ul lui să fie foarte greu de înţeles. Dacă era un tip atât de cumsecade, de ce-a făcut figura de la Turnul Babel?

– E unul dintre misterele lui Enki. După cum aţi observat, comportamentul lui n-a fost întotdeauna în concordanţă cu normele moderne.

– Nu cred chestia asta. Nu cred că şi-a regulat într-adevăr sora, fiica şi aşa mai departe. Povestea trebuie să fie o metaforă pentru altceva. Cred că se referă la un proces informaţional recurent. Întregul mit duhneşte a aşa ceva. Pentru oamenii ăştia, apa e totuna cu sperma. Are sens, fiindcă probabil nu aveau un concept al apei limpezi – oricum era toată maronie, noroioasă şi plină de viruşi. Dar, dintr-un punct modern de vedere, sperma e un simplu purtător de informaţii – conţine şi sământă benefică, şi viruşi malefici. Apa lui Enki – sperma lui, informaţiile lui, colecţia lui de *me*-uri – curg prin ţara Sumerului şi o fac să-nflorească.

– După cum ştiţi probabil, Sumerul se afla în valea inundabilă dintre două fluvii importante, Tigru şi Eufrat. De acolo provine argila – o luau direct din albiile fluviilor.

– Enki le oferea aşadar până şi suportul de transport al informaţiilor – lutul. Scriau pe lut umed şi apoi îl uscau – scăpau de apă. Dacă apa apărea mai târziu, informaţia era distrusă. Dar ei îl ardeau şi îi scoteau toată apa, sterilizau sămânţa lui Enki cu căldură, iar tăbliţa rezista apoi o veşnicie, imuabilă, precum cuvintele din Tora. Vorbesc ca un maniac?

– Nu ştiu, spune Bibliotecarul, dar îmi aduceţi puţin aminte de Lagos.

– Sunt încântat. Până să-ţi dai seama ce se-ntâmplă, o să devin gargui.

Capitolul 34

Orice pieton poate intra în Griffith Park fără să fie observat. Iar Y.T. îşi imaginează că, în ciuda barierelor plasate de-a curmezişul drumului, tabăra Falabala nu e prea bine păzită, dacă ai posibilitatea să te deplasezi pe teren, în afara şoselelor. Pentru un ninja pe un skateboard nou-nouţ şi cu o pereche nouă-nouţă de ochelari Knight Vision (hei, ca să faci bani trebuie să cheltuieşti bani) n-o să fie nicio problemă. Nu trebuie decât să găsească un rambleu care coboară în canion în pantă şi să meargă pe marginea lui până când zăreşte, jos, focurile de tabără. Şi apoi să alunece în josul dealului. Încrede-te în gravitaţie.

La jumătatea coborârii îşi dă seama că salopeta ei albastră-cu-portocaliu, aşa şmecheră cum e, are să atragă cu adevărat atenţia în toiul nopţii în zona Falabala, aşa că îşi duce mâna la guler, pipăie discul dur cusut în material şi îl strânge între degetul mare şi arătător până când aude un declic. Salopeta ei se întunecă, culorile îi pâlpâie în electropigment ca o pată de ulei, şi apoi e neagră.

La prima vizită n-a studiat locul cu atenţie, fiindcă spera să nu se mai întoarcă niciodată. Aşa că rambleul se dovedeşte a fi mai înalt şi mai abrupt decât îşi aducea aminte. Poate şi cu terase, porţiuni foarte abrupte şi goluri adânci ceva mai multe decât credea. Are impresia asta pentru că pare să se afle de foarte multe ori în cădere liberă. Coboară extrem de brusc. Ca un proiectil. E mişto, îşi spune, ţine de meseria ei. Roţile inteligente sunt bune la aşa ceva. Trunchiurile întunecate ale copacilor au o tentă albastră, nu se detaşează destul de bine de fundalul negru-albăstrui. Singurul alt lucru pe care-l poate vedea e lumina laserului roşu al vitezometrului numeric din partea din faţă a planşei, care nu-i oferă nicio informaţie autentică. Numerele vibrează, contopindu-se într-un nor grăunţos de lumină roşie când senzorul de viteză al radarului încearcă să ia un punct de referinţă.

Y.T. închide vitezometrul. Acum înaintează într-un întuneric deplin. Goneşte către dulcele beton de pe fundul văii ca un înger negru căruia Atotputernicul tocmai i-a retezat chingile paraşutei celeste. Şi, când roţile ating în sfârşit pavajul, impactul aproape că-i pocneşte genunchii de maxilar. Încheie întreaga tranzacţie gravitaţională cu puţină altitudine şi cu o viteză oarbă imensă.

De ţinut minte: Data viitoare e de preferat să sară dracului de pe un pod. Măcar aşa nu rişti să te-alegi cu o bucată nevăzută de cactus arborescent pe nas.

Virează în viteză, trece dincolo de un colţ aplecându-se atât de tare pe o parte încât ar putea linge linia galbenă dintre benzile de circulaţie, şi ochelarii Kinght Vision îi dezvăluie totul într-o revărsare de radiaţii multispectrale. În infraroşu, campamentul Falabala e o auroră turbionară de ceaţă rozalie, punctată de exploziile de un alb

fierbinte ale focurilor de tabără. Totul se sprijină pe pavajul albăstrui, ceea ce, în acea schemă de culori măsluite, înseamnă că e rece. Dincolo de toate e linia de orizont zimţată trasată de tehnologia neconvenţională a barierei improvizate, la care tipii din Falabala se pricep atât de bine. O barieră pe deplin dispreţuită, umilită şi păcălită de Y.T., care a căzut din cer în mijlocul aşezării, ca un avion de luptă invizibil afectat de un complex de inferioritate.

Odată ce ai pătruns în tabăra propriu-zisă, oamenii nu te remarcă şi nu le pasă cine eşti. Vreo doi o remarcă, o privesc alunecând pe lângă ei, dar nu se zbârlesc de spaimă. Probabil că văd o mulţime de kurieri trecând pe acolo. O mulţime de kurieri ţicniţi, creduli, băutori de Kool-Aid. O specie de care tipii ăştia n-o pot deosebi pe Y.T, nefiind destul de bine informaţi. Dar e OK, de-acum poate trece drept una de-a lor, atâta vreme cât nu-i studiază nimeni în detaliu noul skateboard.

Focurile de tabără oferă destulă lumină obişnuită, din spectrul vizibil, pentru a prezenta această afacere patetică drept ceea ce este în realitate: o ceată de cercetaşi demenţi, o jamboree fără insigne de merit şi fără igienă. Cu vizorul în infraroşu suprapus peste spectrul vizibil, poate desluşi şi chipuri vagi, de un roşu spectral, în zona neluminată, unde ochii ei neasistaţi n-ar vedea decât întunericul. Noii ochelari Knight Vision au costat-o un teanc gros din banii câştigaţi din afacerea cu droguri a Mafiei. Exact la aşa ceva s-a gândit mama ei când a insistat ca Y.T. să-şi ia o slujbă cu program redus.

O parte dintre oamenii care erau aici data trecută au dispărut, şi vede câţiva noi, pe care nu-i recunoaşte.

Doi poartă pur şi simplu cămăşi de forţă, din bandă adezivă. E o îmbrăcăminte care sare-n ochi, rezervată întru totul celor scăpaţi de sub control, care se rostogolesc şi se zvârcolesc pe pământ. Şi mai sunt câţiva cuprinşi de spasme, dar nu la fel de rău, iar unul sau doi sunt pur şi simplu confuzi, ca bătrânii candizi abandonaţi pe care-i vezi la Snooze ’n’ Cruise.

– Ei, ia te uită! exclamă cineva. E prietena noastră, kuriera! Bine-ai venit!

Are tubul cu Boxuri Lichide destupat, la-ndemână şi bine agitat înainte de întrebuinţare. Are manşete metalice, de ultimul tip, străbătute de un curent de înaltă tensiune, pentru cazul că ar face cineva încercarea de a o înşfăca de încheietura mâinii. Şi un paralizor în partea de sus a mânecii. Numai cei mai înapoiaţi indivizi mai poartă arme de foc. Pentru că au nevoie de un timp îndelungat ca să dea rezultate (trebuie să aştepţi să sângereze victima de moarte), dar sfârşesc, paradoxal, prin a ucide destul de des. Însă nimeni nu te mai sâcâie după ce l-ai nimerit cu un paralizor. Sau cel puţin aşa spun reclamele.

Prin urmare, nu s-ar putea spune că se simte vulnerabilă, însă

preferă să-şi aleagă singură ţinta. Aşa că nu renunţă la viteza de evadare până când nu o găseşte pe femeia care părea prietenoasă – puicuţa chealǎ cu zdreanţa de rochie Chanel contrafăcută – şi se duce drept spre ea.

– Hai să mergem în pădure, spune Y.T., vreau să stăm de vorbă despre ceea ce se petrece cu ce-a mai rămas din creierul tău.

Femeia zâmbeşte, se străduieşte să se ridice în picioare cu stângăcia bonomă a unui retardat bine dispus.

– Îmi place să vorbesc despre asta, spune ea. Pentru că în asta cred.

Y.T. nu se opreşte să stea prea mult la taclale, o înşfacă pur şi simplu pe cealaltă de mână şi o conduce în susul dealului, printre arbuştii pitici, departe de drum. În infraroşu nu vede nicio faţă rozalie stând la pândă acolo sus, aşa că locul ar trebui să fie sigur. Dar în spatele ei sunt doi indivizi, mergând agale, în tihnă, fără să se uite la ea, ca şi cum ar fi hotărât pur şi simplu că e momentul să facă o plimbare prin pădure în miez de noapte. Unul dintre ei e Marele Preot.

Femeia are probabil vreo douăzeci şi cinci de ani, e înaltă şi greoaie, simpatică – dar nu frumoasă, probabil c-a fost o jucătoare energică de baschet în echipa liceului, însă fără să marcheze prea des. Y.T. se aşază pe o piatră în întuneric.

– Ai idee unde te afli? întreabă ea.

– În parc, răspunde femeia, cu prietenii mei. Ajutăm la răspândirea Cuvântului.

– Cum ai ajuns aici?

– De pe *Enterprise.* Acolo mergem să-nvăţăm lucruri..

– Adică vrei să spui că de pe Plută? De pe Pluta *Enterprise?* De-acolo aţi venit cu toţii?

– Nu ştiu de unde-am venit, spune femeia. Uneori mi-e greu să-mi aduc aminte diverse lucruri. Dar asta n-are nicio importanţă.

– Unde-ai fost înainte? Doar n-ai crescut pe Plută, nu?

– Am fost programator de sisteme la 3verse Systems, în Mountain View, California, răspunde femeia, articulând dintr-odată cuvintele cu repeziciune, într-o engleză perfectă, care sună normal.

– Cum de-ai ajuns pe Plută?

– Nu ştiu. Vechea mea viaţă a încetat. Noua mea viaţă a început. Acum sunt aici.

Înapoi la bâlbâială.

– Care e ultimu' lucru pe care ţi-l aminteşti, dinainte să-nceteze viaţa veche?

– Am lucrat până târziu. Calculatorul meu avea probleme.

– Asta e tot? Ăsta e ultimu' lucru normal care ţi s-a-ntâmplat?

– Sistemul meu a căzut, spune ea. Am văzut paraziţi. Pe urmă m-

am îmbolnăvit foarte rău. Am mers la spital. Şi acolo, la spital, am întâlnit un bărbat care mi-a explicat totul. Mi-a explicat că am fost spălată în sânge. Că acum îi aparţin Cuvântului. Şi totul a căpătat dintr-odată sens. Şi m-am hotărât să merg pe Plută.

– Tu ai hotărât, sau a hotărât altcineva pentru tine?

– Eu am vrut, pur şi simplu. Ăla e locul unde mergem.

– Cine mai era pe Plută, cu tine?

– Mai mulţi oameni ca mine.

– În ce sens ca tine?

– Numai programatori. Ca mine. Care văzuseră Cuvântul.

– Îl văzuseră pe calculatoarele lor?

– Da. Sau, uneori, la televizor.

– Ce-aţi făcut pe plută?

Femeia îşi ridică una dintre mânecile puloverului zdrenţuit ca să expună un braţ ciuruit de ace.

– Aţi luat droguri?

– Nu. Am dat sânge.

– *V-au extras sângele?*

– Da. Uneori am lucrat puţin şi la programare. Dar numai unii dintre noi.

– Cât timp ai stat acolo?

– Nu ştiu. Ne mută aici când venele noastre nu mai sunt bune. Nu facem altceva decât lucruri care ajută la răspândirea Cuvântului – tragem una-alta de colo-colo, construim baricade. Dar nu petrecem prea multă vreme lucrând. În cea mai mare parte a timpului cântăm, ne rugăm şi le povestim altor oameni despre Cuvânt.

– Vrei să pleci? Pot să te scot de-aici.

– Nu, răspunde femeia. Niciodată n-am mai fost atât de fericită.

– Cum poţi să zici asta? Ai fost un hacker de mare succes. Acum eşti un soi de idioată, dacă pot s-o spun p-aia dreaptă.

– E OK, remarca nu mă jigneşte. Când eram hacker nu mă simţeam cu adevărat fericită. Nu mă gândeam niciodată la lucrurile importante. La Dumnezeu. La Rai. La tot ce ţine de spirit. În America e greu să te gândeşti la astfel de lucruri. Le dai pur şi simplu la o parte. Însă acestea sunt cele cu adevărat importante – nu să programezi calculatoare sau să faci bani. Acum nu mă mai gândesc decât la ele.

Y.T. stă tot timpul cu ochii pe Marele Preot şi pe însoţitorul lui. Vin încet către ea, pas cu pas. Au ajuns destul de aproape ca să poată simţi mirosul mâncării care le-a servit drept cină. Femeia îşi pune mâna pe umărul vătuit al salopetei ei.

– Vreau să stai aici, cu mine. Nu vrei să vii jos şi să bei ceva răcoritor? Probabil ţi-e sete.

– Tre’ să fug, spune Y.T., ridicându-se în picioare.

– Trebuie într-adevăr să obiectez în privinţa asta, spune Marele

Preot, făcând un pas înainte.

Nu vorbeşte cu furie. Încearcă să se poarte de parcă ar fi tatăl lui Y.T.

– Hotărârea asta nu e realmente cea mai potrivită pentru tine.

– Ce te crezi, un model de viaţă?

– E OK. Nu trebuie să fii de acord. Dar hai să mergem jos, să stăm lângă foc şi să vorbim despre asta.

– Plecaţi în pana mea de lângă Y.T. înainte să ia poziţia de autoapărare, spune ea.

Toţi cei trei falabalezi fac câte un pas înapoi, îndepărtându-se de ea. Foarte cooperanţi. Marele Preot ridică mâinile, liniştind-o.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi ameninţată.

– Aţi devenit doar puţin cam ciudaţi, zice Y.T., comutându-şi ochelarii înapoi, în infraroşu.

Şi acum poate vedea că al treilea falabalez, cel care a venit împreună cu Marele Preot, ţine într-o mână un obiect mic, neobişnuit de cald.

Y.T. îl ţintuieşte cu lanterna-stilou, cuprinzându-i partea de sus a corpului într-un fascicul subţire de lumină galbenă. În cea mai mare parte e murdar, de culoare cenuşie şi reflectă lumina într-o foarte mică măsură. Dar există un obiect mic, roşu şi lucios, o scânteiere de rubin.

E un ac hipodermic. Plin cu un lichid roşu. Cu ochelarii în infraroşu, se vede că e cald. E sânge proaspăt.

Şi ea nu înţelege cu exactitate – de ce se plimbă tipii ăştia cu o seringă plină cu sânge proaspăt. Dar a văzut destul.

Boxurile Lichide ţâşnesc din recipient într-un şuvoi îngust, verde-neon, şi, când îl nimeresc în faţă, capul omului cu seringa zvâcneşte spre ceafă de parcă ar fi fost izbit cu o secure în şaua nasului, iar el cade pe spate, fără să scoată nici măcar un sunet. Apoi Y.T. îi dă o porţie Marelui Preot, de control. Femeia stă pur şi simplu locului, părând cu desăvârşire îngrozită.

Y.T. se propulsează în afara canionului cu atâta viteză încât atunci când pătrunde brusc în trafic se mişcă aproape le fel de repede ca orice alt vehicul. După ce se ponează zdravăn de o autocisternă care face un transport nocturn de lăptuci, îi dă un telefon mamei sale.

– Mamă, ascultă-mă. Nu, mamă, zgomotul n-are nicio importanţă. Da, sunt cu skateboardul pe şosea. Dar ascultă-mă o clipă, mamă…

Trebuie să-i închidă telefonul căţelei bătrâne. E imposibil să se-nţeleagă cu ea. Pe urmă încearcă să obţină o conexiune vocală cu Hiro. Reuşeşte abia după două minute.

– Alo! Alo! Alo! strigă ea.

Pe urmă aude claxonul unei maşini. Răsunând din telefon.

– Alo?
– Sunt Y.T.
– Ce mai faci?
Individul ăsta pare întotdeauna puţin cam prea relaxat când e vorba de relaţiile lui personale. Y.T. nu vrea de fapt să discute despre ea. Aude un alt claxon în fundal, acoperit de vocea lui.
– Unde naiba eşti, Hiro?
– Mă plimb pe-o stradă din L.A.
– Cum naiba poţi să fii cuplat la Metavers când mergi pe stradă?
Pe urmă înţelege cumplitul adevăr:
– Oh, Doamne, nu te-ai transformat în gargui, este?
– Păi, zice Hiro.
Ezită, e stânjenit, ca şi cum până atunci nu i-ar fi trecut prin cap ce face de fapt.
– Nu e tocmai ca şi cum aş fi gargui. Îţi aduci aminte când mi-ai spus că-mi cheltuiesc toţi banii pe diverse chestii pentru calculator?
– Da.
– Am hotărât că nu cheltuiam destul. Aşa că mi-am luat un calculator ataşabil la centură. Cel mai mic din câte s-au fabricat vreodată. Merg pe stradă cu el prins de curea. E tare de tot.
– Eşti un gargui.
– Da, dar nu-i totuna cu a avea toate rahaturile alea demodate agăţate de corp…
– Eşti un gargui. Ascultă, am vorbit cu o tipă din gaşca angrosiştilor ălora.
– Da?
– Spune c-a fost hacker. A văzut ceva ciudat pe calculatorul ei. Pe urmă a fost o vreme bolnavă, s-a alăturat cultului ăstuia şi a sfârşit prin a ajunge pe Plută.
– Pe Plută. Continuă, te rog.
– Pe *Enterprise.* Acolo le iau sânge, Hiro. Li-l extrag din trupuri. Infectează oamenii injectându-le sângele hackerilor bolnavi. Şi, când venele lor ajung la fel de ciuruite ca ale unui drogat, îi iau de acolo şi îi trimit pe continent, să se ocupe de vânzările în vrac.
– Asta-i o treabă bună, spune el. E o informaţie valoroasă.
– Spune că a văzut nişte paraziţi pe ecranul calculatorului şi imaginea a îmbolnăvit-o. Ştii ceva despre asta?
– Da. E adevărat.
– E adevărat?
– Da. Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji. Nu-i afectează decât pe hackeri.
Ea e atât de nervoasă încât timp de un minut nu poate vorbi.
– Mama e programatoare, lucrează pentru federali. Găozarule. De ce nu m-ai avertizat?

O jumătate de oră mai târziu, e acolo. De data asta nu se osteneşte să apeleze la deghizarea WASP[86], dă buzna în casă îmbrăcată în negrul simplu şi urât al salopetei. În trecere îşi lasă planşa să cadă pe podea. Înşfacă una dintre ciudăţeniile mamei ei de pe etajeră – un premiu greu, de cristal – de fapt e plastic transparent – pe care l-a câştigat cu doi ani în urmă, fiindcă şi-a linguşit şeful şi a trecut toate testele cu poligraful – şi intră în micul birou.

Mama ei e acolo. Ca de obicei. Lucrând la calculator. Dar în clipa asta nu priveşte ecranul, răsfoieşte notiţele pe care le ţine în poală.

Exact când îşi ridică ochii spre ea, Y.T. îşi roteşte braţul şi aruncă premiul de cristal. Obiectul trece pe lângă umărul mamei sale, loveşte pieziş masa calculatorului şi zboară drept prin tubul monitorului. Cu rezultate uimitoare. Y.T. şi-a dorit dintotdeauna s-o facă. Rămâne nemişcată preţ de câteva secunde, admirându-şi opera, timp în care în mama ei se învăpăiază de tot soiul de emoţii bizare. Ce-i cu tine în uniforma aia? Nu ţi-am spus să nu mergi cu skateboardul pe şosea? N-ar trebui s-arunci lucruri prin casă. Obiectul ăla e al meu şi ţin la el. De ce-ai spart calculatorul? E proprietatea guvernului. Oricum, ce se petrece aici?

Y.T. ştie c-o s-o ţină aşa timp de vreo două minute, prin urmare se duce în bucătărie, îşi aruncă nişte apă pe faţă, îşi toarnă suc într-un pahar, lăsându-şi pur şi simplu mama să se foiască în jurul ei şi să agite aerul de deasupra umerilor ei vătuiţi.

În cele din urmă mama ei se calmează, înfrântă de Y.T. prin strategia tăcerii.

– Pana mea, tocmai ţi-am salvat viaţa, mamă. Ai putea măcar să-mi oferi un Oreo[87].

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Păi, dacă voi – dacă oamenii de o anumită vârstă – aţi face un efort ca să fiţi la curent cu evenimentele esenţiale din epoca modernă, copiii voştri n-ar mai fi nevoiţi să ia astfel de măsuri drastice.

86 White Anglo-Saxon Protestant, protestant anglo-saxon alb.

87 Prăjiturică de ciocolată cu cremă.

Capitolul 35

Terra se materializează, rotindu-se maiestuos în faţa ochilor lui. Hiro întinde mâna şi o prinde. O răsuceşte – ca să vadă Oregonul. Îi cere să scape de nori, iar globul o face, oferindu-i o vedere limpede precum cristalul a munţilor şi a ţărmului oceanului.

Chiar acolo, la câteva sute de kilometri în largul coastelor Oregonului, e un soi de furuncul zgrunţuros, crescut pe suprafaţa apei. Purulent nu e un cuvânt prea dur. Acum e la trei sute de kilometri sud faţă de Astoria şi înaintează tot către sud. Ceea ce explică de ce-a plecat Juanita la Astoria cu două zile în urmă: a vrut să ajungă aproape de Plută. Din ce motiv, rămâne de ghicit.

Hiro îşi ridică ochii, îşi focalizează privirea asupra Terrei, îşi concentrează atenţia asupra ei. Pe măsură ce se uită tot mai de aproape, imaginea se schimbă, fotografiile luate de la distanţă de sateliţii geostaţionari fiind înlocuite cu altele, de bună calitate, descărcate în computerul CIC-ului de o întreagă flotă de păsări spion, ce zboară la altitudini joase. Are în faţa ochilor un mozaic de imagini luate cu nu mai mult de câteva ore în urmă.

Obiectul se întinde pe mai mulţi kilometri. Forma i se schimbă întruna, dar în momentul când au fost făcute fotografiile arăta ca un soi de rinichi dolofan; ceea ce înseamnă că încearcă să fie un V cu vârful îndreptat către sud, ca un stol de gâşte, dar în sistem sunt prea mulţi paraziţi, aşa că e atât de amorf şi de dezorganizat încât această tentativă nu-l poate aduce decât până la forma rinichiului.

În centru se află o pereche de vase imense: *Enterprise* şi un tanc petrolier, legate alături, bord la bord. Aceşti doi coloşi sunt înconjuraţi de un zid alcătuit din alte vase mari, un ansamblu de vapoare cu containere şi de alte cargoboturi. Nucleul.

În rest, totul e minuscul. Ocazional apare câte un iaht furat sau câte un trauler. Dar cele mai multe vase din plută nu sunt altceva decât nişte bărci. Ambarcaţiuni de dimensiuni reduse, pentru călătorii de plăcere, şampane, jonci, *dhow*[88]-uri, şalupe mici, bărci de salvare, locuinţe plutitoare, vase improvizate din butoaie pentru petrol pline cu aer şi din plăci de spumă poliuretanică. Mai bine de cincizeci la sută dintre materialele folosite nu sunt nicidecum destinate construcţiei bărcilor, fiind doar un amalgam diform de frânghii, cabluri, scânduri, năvoade şi alte resturi legate laolaltă deasupra oricărui tip de epavă plutitoare aflat la-ndemână.

Iar L. Bob Rife stă în mijlocul tuturor. Hiro nu ştie exact ce face, nici ce legătură are Juanita cu toate astea. Dar e timpul să meargă acolo şi să afle.

---

88 Corăbii specific arabe mici, dar mai mari decât felucile, destinate transportului de marfă de-a lungul coastelor.

Scott Lagerquist stă exact la hotarul Magazinului Non-Stop de Motociclete Mark Norman's, aşteptând, când în faţa lui apare un bărbat înarmat cu săbii, mergând pe trotuar cu paşi mari. Un pieton e o privelişte bizară în L.A., cu mult mai bizară decât un bărbat cu săbii. Dar e bine-venită. Oricine intră în magazinul unui vânzător de motociclete fiind la volan este deja, prin definiţie, proprietarul unei maşini, aşa că e dificil să apelezi la reclama agresivă. Cu un pieton ar trebui să fie floare la ureche.

– Scott Wilson Lagerquist! strigă tipul, de la cincisprezece metri distanţă, continuând să se apropie. Ce mai faci?

– Fabulos! răspunde Scott.

E oarecum luat prin surprindere. Nu-şi poate aminti numele tipului ăsta, ceea ce e o problemă. Unde l-a mai văzut?

– E minunat să te revăd! spune el, alergând în întâmpinarea nou-venitului şi scuturându-i mâna. Nu te-am mai văzut de, ăă…

– Pinky[89] e aici azi? întreabă tipul.

– Pinky?

– Da. Mark. Mark Norman. Pinky era porecla lui în facultate. Presupun că nu-i mai place să i se spună aşa acum, când conduce, ia să vedem, o jumătate de duzină de afaceri de intermediere, trei McDonald's şi un Holiday Inn, e?

– Nu ştiam că domnul Norman se ocupă şi de mâncăruri la minut.

– Da. Are trei francize în Long Beach. De fapt, le deţine în cadrul unui parteneriat limitat. E aici azi?

– Nu, e în concediu.

– Aa, da. În Corsica. La Ajaccio Hyatt. Camera 543. E-n ordine, uitasem cu totul de asta.

– Păi, ai trecut numai ca să-l saluţi, sau…

– Nu. Am de gând să cumpăr o motocicletă.

– Aa. Ce fel de motocicletă cauţi?

– Una dintre noile Yamaha? Cu noua generaţie de roţi inteligente?

Scott zâmbeşte cu bărbăţie, căutând să pună într-un ambalaj cât mai frumos lucrul îngrozitor pe care e pe cale să-l dezvăluie.

– Ştiu exact la ce te referi. Dar îţi spun cu părere de rău că, de fapt, azi n-avem niciuna pe stoc.

– N-aveţi?

– Nu. E un model cu totul nou. Nimeni nu-l are.

– Eşti sigur? Fiindcă aţi comandat una.

– Am comandat?

– Da. Acum o lună. Tipul îşi lungeşte brusc gâtul, uitându-se peste umărul lui Scott de-a lungul bulevardului. Ei, vorbeam de lup. Uite-l că

89 Rozaliul.

e la uşă.

Un semitrailer Yamaha opreşte în faţa intrării camioanelor, cu un nou transport de motociclete.

– E în camionul ăla, spune tipul. Dacă-mi poţi da una dintre cărţile tale de vizită, îţi scriu numărul de înmatriculare al vehiculului pe verso, ca să-l poţi scoate din camion pentru mine.

– E un soi de comandă specială făcută de domnul Norman?

– A pretins că o comandă doar ca model pentru vitrină, înţelegi? Dar se poate spune că pe ea e scris numele meu.

– Da, domnule, înţeleg perfect.

După cum era de aşteptat, motocicleta iese din trailer, exact aşa cum a descris-o tipul, corespunzând întru totul schemei de culoare (e neagră) şi cu numărul respectiv de înmatriculare. E o motocicletă superbă. Atrage mulţimea prin simplul fapt că stă în parcare – ceilalţi vânzători îşi lasă realmente jos ceştile cu cafea, îşi coboară picioarele de pe birouri şi ies ca s-o privească. Pare o torpilă neagră de uscat. Tracţiune pe ambele roţi, fireşte. Roţi atât de progresiste încât nici măcar nu mai sunt roţi – par versiuni uriaşe, de mare rezistenţă, ale roţilor inteligente întrebuinţate de skateboardurile de mare viteză, au spiţe telescopice independente cu tălpi groase de tracţiune la capete. În faţă, în botul conic al motocicletei, oscilează setul de senzori care monitorizează starea drumului, decid unde trebuie plasată fiecare spiţă pe măsură ce e rostogolită înainte, cât de mult trebuie extinsă, cum trebuie rotită pedala pentru a obţine maximum de tracţiune. Totul e controlat de un bios – Built-In Operating System[90] – un calculator de bord cu un ecran plat, încastrat deasupra rezervorului de benzină.

Se spune că bebeluşul ăsta poate atinge o sută nouăzeci de kilometri pe oră mergând prin moloz. Biosul se conectează la reţeaua meteo a CIC-ului, aşa că ştie unde-o să dea peste precipitaţii. Capota aerodinamică a motorului e pe de-a-ntregul flexibilă, îşi calculează forma cea mai eficientă în funcţie de viteza curentă şi de condiţiile de vânt, îşi schimbă curburile în consecinţă, se înfăşoară în jurul lui ca o gimnastă nimfomană.

Scott îşi închipuie că, fiind prieten şi confident al domnului Norman, tipul vrea să obţină obiectul cu uşurinţă, în schimbul unei facturi de dealer. Şi pentru un vânzător cu mintea întreagă nu e nicidecum simplu să scrie un contract şi să vândă o fiară atât de sexy pe o factură de dealer. Ezită un moment. Se întreabă ce-o să i se întâmple dacă toată povestea asta e un soi de greşeală.

Tipul îl priveşte cu atenţie, pare să-i simtă tensiunea, aproape ca şi

---

90 Sistem de operare încorporat.

cum i-ar auzi bătăile inimii. Şi în ultima clipă o lasă mai moale, devine mărinimos – lui Scott îi plac tipii ăştia care aruncă banii cu uşurinţă – decide să pluseze câteva sute de dolari Kong peste factură, aşa că Scott poate adăuga un mic comision. De fapt, un bacşiş.

Pe urmă – cireaşa de pe tort – tipul o ia razna în magazinul de motociclete. Căpiază de-a binelea. Cumpără un echipament complet. Totul. Tot ce e mai bun şi mai scump. O salopetă neagră completă, care îl înfăşoară în întregime, de la vârfurile picioarelor până la gât, într-un material antiglonţ permeabil pentru aer, cu căptuşeală de armorgel oriunde e cazul şi cu airbaguri în jurul gâtului. Nici măcar un fanatic al siguranţei personale nu mai poartă cască dacă îmbracă o asemenea minunăţie.

Şi, imediat ce descoperă cum să-şi ataşeze săbiile în exteriorul salopetei, e gata de plecare.

– Nu pot să nu spun, zice Scott, în vreme ce tipul stă pe noua lui motocicletă potrivindu-şi săbiile şi făcându-i biosului ceva incredibil de neautorizat, că arăţi ca un nemernic dat dracului.

– Mulţumesc, cred că e un compliment.

Răsuceşte maneta de acceleraţie o singură dată şi Scott simte, dar nu aude, puterea motorului. Bebeluşul ăsta e atât de eficient încât nu-şi iroseşte forţele făcând zgomot.

– Salut-o pe nepoata ta nou-născută, spune tipul, după care eliberează ambreiajul.

Spiţele se curbează, se adună laolaltă, şi motocicleta ţâşneşte din parcare, părând să sară pe labele sale electrice. Scurtează drumul prin parcarea francizei NeoAquarian Temple de alături şi iese pe şosea. O jumătate de secundă mai târziu, tipul cu săbiile nu mai e decât un punct la orizont. Şi apoi dispare. Către Nord.

Capitolul 36

Până când împlineşte treizeci şi cinci de ani, un bărbat continuă să creadă, din când în când, că, în împrejurările potrivite, ar putea fi cel mai mare nemernic din lume. Dacă aş fi mers la o mănăstire din China, dedicată artelor marţiale, şi le-aş fi studiat din greu vreme de zece ani. Dacă familia mea ar fi fost rasă de pe faţa pământului de traficanţii columbieni de arme şi aş fi jurat să mă răzbun. Dacă m-aş fi îmbolnăvit de o boală fatală şi n-aş mai fi avut decât un an de trăit, devotându-l stârpirii delincvenţei stradale. Dacă mi-aş fi pierdut iluziile şi speranţele, m-aş fi recunoscut învins şi aş fi hotărât să-i dedic răului întreaga mea viaţă.

Şi Hiro a avut astfel de sentimente, însă s-a întâmplat să dea peste Raven. Într-un fel, a fost o eliberare. Nu trebuie să-şi mai facă griji în privinţa tentativei de a fi cel mai mare nemernic din lume. Locul e ocupat. Coroana regală, singurul lucru care face adevărata clasă a celor mai mari nemernici din lume total inaccesibilă, e, fireşte, bomba cu hidrogen. În lipsa ei, un bărbat ar mai fi putut încă să aspire. Să descopere, poate, că Raven are un călcâi al lui Ahile. Să se furişeze, să obţină un avantaj, să-i pună ceva în băutură, să-l tragă pe sfoară. Dar umbrela nucleară a lui Raven face titlul de campion mondial inaccesibil.

Ceea ce e OK. Uneori e în ordine dacă nu eşti rău decât puţin. Dacă îţi cunoşti limitele. Trebuie să te descurci cu ce ai.

Odată ce reuşeşte să intre pe autostradă, îndreptându-se către munţi, îşi pune ochelarii şi se conectează, intrând în biroul lui. Terra e tot acolo, cu imaginea Plutei mărită. Hiro o studiază, o suprapune în tonuri fantomatice peste imaginea autostrăzii în timp merge spre Oregon cu două sute douăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

De la distanţă, Pluta pare mai mare decât în realitate. Când se apropie, îşi dă seama că iluzia e creată de învelişul pe care şi-l generează singură, o suprafaţă lucioasă / un nor de deşeuri lichide şi de aer poluat, pierzându-se în ocean şi în atmosferă.

Străbate Pacificul în sensul acelor de ceas. Când pornesc cazanele cu aburi de pe *Enterprise,* pot controla într-o mică măsură direcţia de mers, dar cu toate celelalte rahaturi legate de vas, navigaţia e practic imposibilă. Pluta merge acolo unde o duc vântul şi efectul Coriolis. Cu doi ani în urmă, a trecut pe lângă Filipine, Vietnam, China şi Siberia, adunând refugi. Pe urmă a descris un arc, îndreptându-se spre arhipelagul insulelor Aleutine, a mers în josul peninsulei Alaska, iar acum alunecă pe lângă orăşelul Port Sherman, Oregon, în apropiere de graniţa Californiei.

În timp ce călătoreşte prin Pacific, purtată mai ales de curenţii oceanici, pierde uneori bucăţi mari din ea însăşi. În final, aceste fragmente sunt aduse de apă în locuri ca Santa Barbara, unde ajung

fiind încă legate între ele şi purtând o încărcătură de schelete şi de oase putrede.

Când va ajunge în California, va intra într-o nouă etapă a ciclului său de viaţă. Îşi va pierde o mare parte a rarefiatului său trup improvizat când câteva sute de mii de refugi se vor desprinde şi vor vâsli către ţărm. Singurii care vor reuşi să ajungă atât de departe vor fi, prin definiţie, cei destul de agili ca să ajungă în primul rând pe Plută, destul de bine aprovizionaţi ca să supravieţuiască traversării agonizant de lungi prin apele îngheţate şi destul de duri ca să nu fie ucişi de ceilalţi refugi. Băieţi buni, cu toţii. Exact genul de oameni pe care ţi-ar plăcea să-i vezi apărând pe plaja ta personală în grupuri de câteva mii.

Dezgolită până se va reduce la câteva nave mari şi ceva mai manevrabilă, *Enterprise* va descrie apoi un arc pe suprafaţa Pacificului de Sud, îndreptându-se spre Indonezia, de unde se va întoarce iar către nord, începându-şi noul ciclu al migraţiei.

Armatele de furnici traversează fluviile mari cocoţându-se una peste alta şi strângându-se grămadă, într-un mic ghem care pluteşte. Multe cad şi se scufundă şi bineînţeles că toate cele din partea de jos a ghemului se îneacă. Cele destul de iuţi şi de viguroase ca să-şi taie întruna drum către partea de sus supravieţuiesc. Foarte multe reuşesc să traverseze, de aceea nu poţi opri înaintarea unei armate de furnici dinamitând podurile. În acelaşi mod traversează refugii Pacificul, cu toate că sunt prea săraci ca să plătească un bilet pe o navă adevărată sau ca să-şi cumpere un vas potrivit pentru călătoria pe mare. Apele lasă câte un nou val pe Coasta de Vest cam o dată la cinci ani, când curenţii oceanici aduc *Enterprise* înapoi.

De două luni încoace, deţinătorii proprietăţilor ce dau către plajă angajează oameni de pază, montează reflectoare şi garduri antipersonal pe linia fluxului şi îşi instalează mitraliere pe iahturi. S-au abonat cu toţii la Raportul despre Plută difuzat de CIC douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, primind direct de la satelit cele mai recente ştiri despre momentul în care s-a desprins de Plută ultimul contingent de douăzeci şi cinci de mii de eurasiatici înfometaţi, afundându-şi milioanele de vâsle în Pacific, ca pe nişte picioare de furnici.

– E timpul pentru alte săpături, îi spune Bibliotecarului. Dar o s-o facem în exclusivitate verbal, fiindcă acum merg pe I-5 cu o viteză incredibilă şi trebuie să evit maşinile lente, cu rulote, şi alte chestii.

– O să ţin minte, se aude în căşti vocea Bibliotecarului. Evitaţi trailerul stâlcit, aflat la sud de Santa Clarita. Şi pe banda din stânga, în apropierea ieşirii spre Tukane, e o gaură mare-n asfalt.

– Mulţumesc. Oricum, cine erau zeii ăştia? Lagos avea vreo părere?

– Lagos credea că e posibil să fi fost magicieni – adică oameni obişnuiţi cu puteri deosebite – sau extratereştri.

– Ho, ho, stai aşa. S-o luăm pe rând. Ce înţelegea Lagos prin „oameni obişnuiţi cu puteri deosebite”?

– Să presupunem că *nam-shub*-ul lui Enki funcţiona într-adevăr ca un virus. Să presupunem c-a fost inventat de cineva pe nume Enki. Atunci Enki trebuie să fi avut un soi de putere lingvistică mai presus de conceptul nostru despre normalitate.

– Şi cum funcţionează puterea asta? Care e mecanismul?

– Nu vă pot oferi decât referinţele create ulterior de Lagos.

– OK. Spune-mi câteva.

– Credinţa în puterea magică a limbajului nu e neobişnuită, nici în literatura mistică, nici în cea academică. Cabaliştii – evreii mistici din Spania şi Palestina – credeau că intuiţia şi puterea puteau deveni supranaturale ca rezultat al combinării corecte a literelor Numelui Divin. De exemplu, despre Abu Aharon, unul dintre primii cabalişti, care a emigrat de la Bagdad în Italia, se spunea că făcea minuni folosindu-se de puterea Numelor Sacre.

– Despre ce fel de putere e vorba aici?

– Cei mai mulţi cabalişti erau teoreticieni, interesaţi numai de meditaţia pură. Dar mai existau şi aşa-numiţii „cabalişti pragmatici”, care încercau să-ntrebuinţeze puterea Cabalei în viaţa de zi cu zi.

– Cu alte cuvinte, erau vrăjitori.

– Da. Aceşti cabalişti pragmatici foloseau un aşa-numit „alfabet al îngerilor”, care semăna cu scrierea cuneiformă. Cabaliştii vorbeau despre el numindu-l „scriere cu ochi”, pentru că literele erau alcătuite din linii şi cerculeţe, care semănau cu nişte ochi.

– Cifre de unu şi zero.

– O parte dintre cabalişti clasificau literele alfabetului în funcţie de zona gurii în care era produs sunetul respectiv.

– OK. Deci ne-am putea gândi că făceau o legătură între litera scrisă şi conexiunile neurale solicitate pentru pronunţarea ei.

– Da. Analizând felul în care erau pronunţate cuvintele, reuşeau să tragă ceea ce numeau ei concluzii aprofundate despre adevăratul lor înţeles şi despre adevărata lor semnificaţie ascunsă.

– OK. Dacă spui tu.

– Pe tărâm academic, literatura de specialitate nu e la fel de facilă. Dar o mare parte a eforturilor a fost dedicată descoperirii unei explicaţii pentru Babel. Nu pentru evenimentul Babel – pe care majoritatea oamenilor îl consideră un mit – ci pentru faptul că limbile au tendinţa de a diverge. Ca urmare a strădaniilor de a uni toate limbile, au luat naştere o serie de teorii lingvistice.

– Teoriile pe care a-ncercat Lagos să le aplice ipotezei sale despre virus.

– Da. Există două şcoli: relativiştii şi universaliştii. Conform rezumatului făcut de George Sanders, relativiştii au tendinţa de a crede că limba nu e un vehicul al gândurilor, ci mediul care le determină. Este scheletul cunoaşterii. Percepţiile noastre asupra tuturor lucrurilor sunt sistematizate de un flux al senzaţiilor care trece peste acest schelet. Ca urmare, studiul evoluţiei limbajului este studiul evoluţiei minţii omeneşti.

– OK, îmi dau seama care e semnificaţia. Cum e cu universaliştii?

– Spre deosebire de relativişti, care credeau că limbajele nu trebuie să aibă nimic în comun unul cu altul, după părerea universaliştilor, dacă analizezi suficient de mult limbajele, îţi poţi da seama că toate au anumite trăsături în comun. Aşa că le analizează, în căutarea acestor trăsături.

– Au găsit vreuna?

– Nu. Se pare că de la toate regulile există excepţii.

– Ceea ce distruge teoria universaliştilor.

– Nu neapărat. Ei explică apariţia acestei probleme spunând că trăsăturile comune sunt prea adânc îngropate pentru a fi analizabile.

– Ceea ce înseamnă că se eschivează.

– Punctul lor de vedere este că, la un anumit nivel, limbajul trebuie să funcţioneze în interiorul creierului uman. De vreme ce creierele umane sunt mai mult sau mai puţin identice…

– Au acelaşi hardware. Dar nu şi acelaşi software.

– Folosiţi un soi de metaforă pe care n-o înţeleg.

Hiro trece în viteză pe lângă o rulotă Airstream voluminoasă, care se leagănă dintr-o parte într-alta în bătaia vântului periculos ce suflă dinspre vale.

– Păi, creierul unui vorbitor de limbă franceză începe prin a fi identic cu al unui vorbitor de engleză. Pe măsură ce cresc, cei doi sunt programaţi folosindu-se câte un alt software – învaţă limbi diferite.

– Da. De aceea, conform teoriei universaliştilor, franceza şi engleza – şi oricare altă limbă – trebuie să aibă trăsături comune, care îşi au rădăcinile în „structurile profunde” ale creierului omenesc. Conform teoriei lui Chomsky[91], aceste structuri profunde sunt componente înnăscute ale creierului, care îi oferă posibilitatea de a efectua anumite tipuri de operaţiuni formale cu şiruri de simboluri. Sau, după cum spune Steiner, parafrazându-l pe Emmon Bach: Aceste structuri profunde conduc, în final, la modelarea propriu-zisă a cortexului, cu reţeaua lui de canale electrochimice şi neurofiziologice, extraordinar de ramificată şi, în acelaşi timp, „programată”.

– Însă aceste structuri profunde sunt atât de profunde încât nu le putem vedea?

---

91 Noam Chomsky (n. 1928), lingvist american.

– Universaliştii plasează nodurile active ale vieţii lingvistice – structurile profunde – la o adâncime suficient de mare pentru a desfide orice observare şi orice descriere. Sau, ca să folosesc analogia lui Steiner: încearcă să scoţi la suprafaţă o creatură din adâncurile oceanului şi se va dezintegra sau îşi va schimba forma în mod grotesc.

– Aici apare din nou şarpele ăla. Şi în ce teorie credea Lagos? În relativism sau în universalism?

– Nu părea să aibă impresia că între ele ar exista cine ştie ce diferenţă. În cele din urmă, amândouă sunt cumva mistice. Lagos era de părere că ambele şcoli de gândire au ajuns, în esenţă, în acelaşi loc, urmărind două raţionamente diferite.

– Dar mie mi se pare că există o diferenţă-cheie, spune Hiro. Universaliştii cred că suntem influenţaţi de o structură a creierului cu tipar prestabilit – traseele nervoase din cortex. Relativiştii cred că nu avem nicio limită.

– Lagos a modificat teoria strictă elaborată de Chomsky, presupunând că învăţarea unei limbi e similară cu introducerea unui program în PROM-uri – o analogie pe care n-o pot interpreta.

– E clară. PROM-uri înseamnă cipuri Programmable Read-Only Memory[92], spune Hiro. Când sosesc din fabrică, n-au niciun conţinut. Poţi introduce informaţii în aceste cipuri o dată şi numai o singură dată, după care le imobilizezi – informaţiile, soft-ul, sunt imobilizate în cip – care se transformă în hardware. Odată ce ai introdus programul în aceste PROM-uri, îl poţi citi, dar nu mai poţi scrie peste el. Aşa că Lagos încerca să spună că nu există nicio structură a creierului noului născut – cum ar spune şi relativiştii – şi că, pe măsură ce copilul învaţă să vorbească, creierul în dezvoltare se structurează în consecinţă, limbajul e „introdus" în hardware şi devine o componentă permanentă a structurii profunde a creierului – cum ar spune universaliştii.

– Da. Asta era interpretarea dată de el.

– OK. Prin urmare, când vorbea despre Enki considerându-l o persoană reală cu puteri magice, voia să spună că Enki înţelesese cumva care e legătura dintre limbaj şi creier şi ştia cum s-o manipuleze. În acelaşi mod în care, cunoscând secretele unui sistem computerizat, un hacker poate să scrie un program care să-l controleze – un *nam-shub* numeric.

– Lagos spunea că Enki deţinea abilitatea de a ascende în universul limbajului şi de a-l vedea în faţa ochilor. Fapt similar, într-o mare măsură, cu modul în care pătrund oamenii în Metavers. Asta îi conferea puterea de a crea *nam-shub*-uri. Iar *nam-shub*-ul aveau

92 Cipuri programabile de memorie numai în citire.

puterea de a modifica funcţionarea creierului şi a organismului.

– De ce nu mai face nimeni aşa ceva în zilele noastre? De ce nu există *nam-shub*-uri în limba engleză?

– Limbajele nu sunt toate de acelaşi tip, după cum subliniază Steiner. Unele sunt mai indicate pentru metafore decât altele. Ebraica, aramaica, greaca şi chineza se pretează la jocuri de cuvinte şi, ca urmare, sunt ancorate mult mai trainic în realitate: în Palestina a existat Qiryat Sefer, „Cetatea Scrisorii”, iar în Siria era Byblos, „Oraşul Cărţii”. Prin comparaţie, alte civilizaţii sunt „fără grai” sau cel puţin nu cunosc în întregime puterile creatoare şi transformatoare ale limbajului – aşa cum s-ar putea să fi fost cazul Egiptului. Lagos credea că sumeriana a fost o limbă extraordinar de puternică – cel puţin în Sumerul de acum cinci mii de ani.

– O limbă care s-a pretat la alterările neurolingvistice operate de Enki.

– Primii lingvişti credeau, aidoma cabaliştilor, în existenţa unui limbaj fictiv, numit limba din Eden, limba lui Adam. O limbă care le permitea tuturor oamenilor să se înţeleagă între ei, să comunice fără niciun fel de interpretări greşite. Aceasta era limba Logos-ului, momentul în care a creat Dumnezeu lumea, prin rostirea unui cuvânt. În limbajul din Eden, a da nume unui lucru era totuna cu a-l crea. Ca să-l citez din nou pe Steiner: „Limbajul nostru se interpune între înţelegere şi adevăr ca un ochi de geam prăfuit, sau ca o oglindă deformantă. Limba din Eden era ca sticla fără niciun cusur; prin ea trecea o lumină a înţelegerii depline. De aceea Turnul Babel a reprezentat o a doua Cădere.” Iar Isaac cel Orb, unul dintre primii cabalişti, a spus, în traducerea lui Gershom Scholem, pe care o citez: „Limbajul omului se află în legătură cu limbajul divin, şi toate limbile, fie ele cereşti sau omeneşti, se trag dintr-un acelaşi izvor: Numele Divin.” Cabaliştii pragmatici, vrăjitorii, purtau titlul de *Ba ’al Shem,* ceea ce înseamnă „stăpânul numelui divin”.

– Limbajul-maşină al lumii, spune Hiro.

– E o altă analogie?

– Calculatoarele vorbesc limbajul-maşină, explică Hiro. E scris cu cifre de unu şi zero – limbajul binar. La cel mai de jos nivel, toate calculatoarele sunt programate cu ajutorul înşiruirilor de unu şi zero. Când faci programare în limbaj-maşină, controlezi trunchiul cerebral al calculatorului, rădăcina existenţei sale. E limba din Eden. Dar e foarte dificil să lucrezi în acest limbaj fiindcă, acţionând la un nivel atât de minuţios, o iei razna după o vreme. Aşa că pentru programatori s-a creat un întreg Babel al limbajelor de programare: FORTRAN, BASIC, COBOL, LISP, Pascal, C, PROLOG, FORTH. Îi vorbeşti calculatorului într-unul dintre aceste limbaje, pe care un program numit compilator îl converteşte în limbaj maşină. Dar nu poţi şti niciodată cu exactitate ce

face compilatorul. Nu iese întotdeauna aşa cum ai vrea. E ca şi cum ar exista un ochi de geam prăfuit sau o oglindă deformantă. Un hacker într-adevăr priceput ajunge să înţeleagă adevăratul mod de funcţionare secretă a maşinii – vede prin limbajul în care lucrează şi întrezăreşte funcţionarea secretă a codului binar – devine un fel de *Ba 'al Shem.*

– Lagos credea că legendele despre limbajul din Eden erau versiuni exagerate ale unor evenimente reale, spune Bibliotecarul. Aceste legende reflectă amintirile nostalgice despre o vreme în care oamenii vorbeau sumeriana, o limbă superioară tuturor celor care i-au urmat.

– Şi e într-adevăr chiar atât de grozavă?

– Nu, din ceea ce pot spune lingviştii din epoca modernă, răspunde Bibliotecarul. Aşa cum am menţionat, pentru noi e aproape imposibil s-o înţelegem. Lagos bănuia că, în vremurile acelea, cuvintele lucrau în cu totul alt mod. Dacă limba maternă influenţează într-adevăr structura fizică a creierului în formare, atunci e corect să spunem că sumerienii – care vorbeau o limbă radical diferită de tot ceea ce există astăzi – aveau creiere total diferite de ale noastre. Lagos credea că, din acest motiv, sumeriana era o limbă ideală pentru crearea şi propagarea viruşilor. Şi că, odată lansat în Sumer, un virus s-ar fi răspândit cu rapiditate şi virulenţă, până când ar fi infectat pe toată lumea.

– Poate că şi Enki ştia asta, spune Hiro. Poate *nam-shub*-ul lui n-a fost un lucru chiar atât de rău. Poate că Babel a fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

Capitolul 37

Mama lui Y.T. lucrează în Fedland. Şi-a parcat maşinuţa în propriul ei mic locaş numerotat, pentru care Federalii îi cer să plătească în jur de zece procente din salariu (dacă nu-i convine, poate lua taxiul sau poate veni pe jos) şi a urcat la o înălţime egală cu a mai multor etaje mergând pe o spirală de beton armat, strălucitor luminată, pe care majoritatea spaţiilor de parcare – spaţiile bune, aflate aproape de suprafaţă – sunt rezervate pentru alte persoane, dar sunt goale. Ea urcă întotdeauna prin mijlocul rampei, printre şirurile de maşini parcate, pentru ca băieţii de la EBGOC să nu creadă că spionează, pierde vremea, se fofilează, chiuleşte sau fumează.

Odată ajunsă la intrarea subterană a clădirii, şi-a scos toate obiectele de metal din buzunare, plus mica bijuterie pe care o poartă, le-a lăsat să cadă într-un bol murdar de plastic, apoi a trecut prin detector. Şi-a arătat insigna. A semnat şi a notat timpul numeric. S-a lăsat percheziţionată de o fată de la EBGOC. Supărător, dar cu siguranţă mai bine decât o percheziţie a cavităţilor corporale. Au dreptul să ţi-o facă oricând doresc. Odată a avut parte de aşa ceva zi de zi, timp de o lună întreagă, imediat după ce a luat cuvântul într-o şedinţă şi a sugerat că era posibil ca şefa ei să fi abordat un proiect major de programare pe o cale greşită. Fusese o pedeapsă şi o răutate, ştia că asta fusese, dar îşi dorise întotdeauna să-i ofere ceva ţării ei, iar când lucrezi pentru federali trebuie să accepţi faptul c-o să te loveşti şi de policitianism. Şi, fiindcă te afli pe un nivel inferior al ierarhiei, trebuie să duci greul. Iar mai târziu urci pe scara GS[93] şi nu trebuie să mai suporţi atât de multe rahaturi. E departe de intenţia de a se certa cu şefa de proiect. Şefa ei, Marietta, nu se află pe un nivel deosebit de important în GS, dar are acces la nivelurile superioare. Are relaţii. Marietta cunoaşte oameni care cunosc oameni. Marietta a luat parte la cocteiluri la care au fost prezenţi şi alţi oameni, ei, dacă i-ai vedea ai face ochii cât cepele.

A trecut cu bine de perchiziţie. Şi-a pus obiectele metalice înapoi, în poşetă. A urcat o jumătate de duzină de seturi de trepte până la etajul ei. Lifturile încă mai funcţionează, dar anumite persoane aflate undeva, foarte sus în ierarhia Fedlandului au avut grijă să se afle – nimic oficial, dar au diverse metode prin care să răspândească vestea – că e de datoria tuturor să economisească energia. Şi federalii sunt cât se poate de serioşi când e vorba de datorie. Datorie, loialitate, responsabilitate. E colagenul care ne ţine laolaltă în Statele Unite. Aşa că scările sunt pline de stofă de lână asudată şi de foşnet de piele. Dacă iei liftul, nimeni n-o să-ţi spună de fapt nimic, dar o să fii remarcat. Remarcat, notat, luat în evidenţă. Oamenii te vor privi, te

93 General Staff, Statul-major.

vor măsura de sus până jos, ca şi cum te-ar întreba: ce-ai păţit, ţi-ai scrântit glezna?

Federalii nu fumează. Federalii nu mănâncă prea mult. Asigurările de sănătate conţin formulări specifice, includ stimulente majore, îngraşă-te prea mult sau respiră astmatic şi nimeni n-o să-ţi spună nimic – ar fi nepoliticos – dar vei simţi o anumită presiune, vei avea sentimentul că nu te încadrezi, privirile te vor urmări când traversezi marea de birouri, îţi vor aprecia excesul de grăsime de pe coapse, se vor schimba priviri în toate părţile, ca şi cum colegii tăi s-ar întreba, prin consens, oare cu cât ridică el sau ea valoarea primelor noastre de asigurare?

Aşa că mama lui Y.T. a urcat lovind zgomotos treptele cu pantofii ei negri şi a intrat în biroul ei, de fapt o încăpere mare, cu calculatoare plasate de-a lungul, pe un caroiaj. Pe vremuri a fost partiţionată, dar băieţilor de la EBGOC nu le-a plăcut, au întrebat ce s-ar fi întâmplat în cazul unei evacuări. Pereţii despărţitori ar fi stat în calea oamenilor cuprinşi de panică. Aşa că fără partiţii. Numai calculatoare şi scaune. Nici măcar birouri. Birourile te încurajează să foloseşti hârtie, un obicei arhaic şi care reflectă un spirit de echipă inadecvat. Ce are munca ta atât de aparte încât să fie scris pe o bucată de hârtie, ca să nu-l poţi vedea decât tu? Pe care trebuie să-l încui într-un birou? Când eşti în serviciul federalilor, tot ce faci e proprietatea Statelor Unite ale Americii. Lucrezi pe calculator. Calculatorul păstrează un exemplar din orice, aşa că, dacă te îmbolnăveşti sau se întâmplă altceva, totul se află acolo, accesibil pentru colegii şi pentru şefii tăi. Dacă vrei să-ţi iei câte o notiţă sau să mâzgăleşti desene fără noimă când vorbeşti la telefon eşti cu desăvârşire liber s-o faci acasă, în timpul tău liber.

Şi mai e şi problema interschimbabilităţii. Federalii, ca şi militarii, trebuie să fie componente interschimbabile. Ce faci dacă ţi se defectează calculatorul? Stai cu braţele încrucişate până se repară? Nu, domnule, te muţi la un calculator liber şi-ţi continui munca acolo. Şi această flexibilitate nu există când ai o tonă de hârtii personale depozitate într-un birou sau împrăştiate pe el.

De aceea într-un birou federal nu există nicio hârtie. Şi toate calculatoarele sunt la fel. Intri dimineaţa, alegi unul la întâmplare, te aşezi şi începi lucrul. Ai putea să preferi unul anume, să încerci să stai acolo în fiecare zi, dar s-ar băga de seamă. În general, alegi acel calculator liber care se află cel mai aproape de uşă. În acest fel, oricine soseşte mai devreme stă mai aproape de ieşire, iar cine vine mai târziu e în fundul încăperii, aşa că în tot restul zilei îţi dai seama, dintr-o singură privire, cine e prompt şi eficient în biroul ăsta şi cine are probleme – fapt despre care se discută pe şoptite la toaletă.

Nu se poate spune că identitatea primului sosit ar fi vreun mare secret. Dimineaţa, când te aşezi şi accesezi programul de lucru,

calculatorul central observă. Calculatorul central observă aproape orice. Ţine evidenţa oricărei taste pe care o atingi, cât e ziua de lungă, ştie la ce oră ai apăsat-o, cu o precizie de milisecunde, ştie dacă a fost tasta corectă sau a fost o eroare, ştie câte greşeli faci şi când le faci. Nu ţi se cere să fii în faţa calculatorului tău decât de la opt la cinci, cu o pauză de jumătate de oră pentru masa de prânz şi cu două pauze de câte zece minute pentru cafea, dar dacă respecţi cu stricteţe orarul acest lucru va fi evident observat, motiv pentru care mama lui Y.T. se aşează în faţa primului calculator liber şi intră în program la şapte fără un sfert. Vreo şase alte persoane sunt deja acolo, lucrând pe calculatoare mai apropiate de intrare, dar nu e rău. Dacă reuşeşte să menţină acest gen de performanţă se poate aştepta, în continuare, la o carieră rezonabil de stabilă.

Federalii încă mai lucrează în Flatland[94]. Fără accesoriile pentru interfaţa tridimensională, fără ochelari, fără sunet stereo. Calculatoarele nu sunt nimic altceva decât ecrane plate, bidimensionale. Pe desktop apar ferestre care conţin documente scurte, de tip text. Totul face parte dintr-un program de austeritate. De la care se aşteaptă în curând beneficii majore.

Ea intră în program şi îşi citeşte corespondenţa. Nimic personal, doar două hotărâri oficiale difuzate în masă de Marietta.

NOUL REGULAMENT PENTRU FOLOSIREA REZERVELOR DE HÂRTIE IGIENICĂ

Am fost rugată să difuzez noile regulamente referitoare la activităţile de grup din birouri. Memoriul inclus este un nou subcapitol din manualul de Proceduri EBGOC, care înlocuieşte vechiul subcapitol intitulat INFRASTRUCTURĂ DE ÎNTREŢINERE/ CALIFORNIA/ LOS ANGELES/ CLĂDIRI/ SPAŢII DESTINATE BIROURILOR/ REGULAMENTE DE AMPLASARE/ APORTUL ANGAJATULUI/ ACTIVITĂŢI DE GRUP

Vechiul subcapitol reprezenta o interdicţie categorică a utilizării spaţiilor birourilor şi a timpului petrecut în acest spaţiu pentru orice tip de activităţi „de grup”, fie acestea permanente (de exemplu pauza comună pentru cafea) sau ocazionale (de exemplu petrecerile cu ocazia zilelor de naştere).

Interdicţia rămâne în vigoare, dar a fost făcută o singură excepţie, aplicabilă cu o singură ocazie, pentru orice birou care doreşte să urmărească o strategie de gestionare a hârtiei igienice.

Ca introducere, am să fac câteva comentarii generale asupra subiectului. Problema distribuirii hârtiei igienice pentru angajaţi reprezintă o provocare inerentă pentru orice sistem de

94 Spaţiul bidimensional.

management al unui birou, ca urmare a inerentei imprevizibilităţi a întrebuinţării acesteia – hârtia igienică nu este necesară în absolut toate ocaziile când se foloseşte respectiva facilitate, iar atunci când este folosită, cantitatea (numărul de pătrate) variază într-o foarte mare măsură de la o persoană la alta şi de la o întrebuinţare la alta. Fapt care nici măcar nu ia în considerare folosirea ocazională a hârtiei igienice în scopuri imprevizibile/ creatoare, cum ar fi aplicarea sau îndepărtarea fardurilor, rezolvarea problemei băuturilor vărsate etc. Din acest motiv, în loc de a încerca ambalarea hârtiei igienice în pachete mici, pentru o singură întrebuinţare (cum se procedează, de exemplu, cu şerveţelele umede), ceea ce poate duce la irosirea hârtiei în unele cazuri şi la restricţionarea întrebuinţării în altele, se obişnuieşte, în mod tradiţional, ca acest produs să fie ambalat în unităţi de distribuţie mari, ce depăşesc numărul maxim de pătrate de care se presupune că poate avea nevoie o persoană la o singură întrebuinţare (excluzând cazurile de forţă majoră). Ceea ce reduce la un minim numărul de întrebuinţări în timpul cărora se poate epuiza conţinutul unei unităţi de distribuţie (sulul se termină), situaţie ce poate conduce la apariţia stresului emoţional al angajatului afectat. Acest fapt îl confruntă oricum pe manager cu o serie de provocări, prin faptul că unitatea de distribuţie este de mari dimensiuni şi, pentru a nu fi irosită, trebuie folosită în mod repetat de mai multe persoane.

După implementarea etapei a XVII-a din Programul de Austeritate, angajaţilor li s-a permis să-şi aducă de acasă propria hârtie igienică. Această abordare este, dintr-un anumit punct de vedere, acaparatoare de spaţiu şi generatoare de surplusuri, de vreme ce fiecare angajat îşi aduce de obicei propriul sul.

O serie de birouri au încercat să facă faţă acestei provocări prin înfiinţarea unor containere comune pentru hârtia igienică.

Fără a generaliza în mod excesiv, se poate afirma că una dintre trăsăturile inerente şi ireductibile ale implementării unui container pentru hârtie igienică la nivel de birou, într-un mediu (de exemplu într-o clădire) în care toaletele sunt distribuite luându-se ca unitate de bază palierul (de exemplu când mai multe birouri beneficiază în comun de o singură facilitate de acest tip), este necesitatea stocării unităţilor de distribuţie a hârtiei igienice (de exemplu a sulurilor) pe durata staţionării lor temporare în interiorul fiecărui birou. Ceea ce se deduce din faptul că, dacă UDHI[95]-urile (sulurile) sunt plasate, în perioada lor de inactivitate, în afara câmpului vizual al biroului ce le gestionează (de exemplu, biroul care a achiziţionat aceste UDHI-uri dintr-un fond comun) – cu alte cuvinte, dacă UDHI-urile sunt

95 Unităţile de distribuţie a hârtiei igienice.

depozitate, de exemplu, pe un hol sau în facilitatea unde sunt de fapt utilizate, vor fi obiectul furtişagurilor şi al „reducerii dimensionale”, fiind consumate de persoane neautorizate, fie sub forma furtului conştientizat ca atare, fie ca urmare a unei reale interpretări greşite, de exemplu ca urmare a convingerii că UDHI-urile sunt furnizate gratuit de agenţia operaţională (în cazul nostru Guvernul Statelor Unite), sau ca rezultat al necesităţii, cum este cazul vărsării unui lichid care poate pătrunde în interiorul unor echipamente electronice sensibile, ceea ce impune adoptarea unor măsuri neîntârziate în vederea menţinerii incidentului sub control. Fapt care a condus, în unele birouri (pe care nu le voi numi – cei în cauză se vor recunoaşte), la înfiinţarea unor depozite improvizate de UDHI-uri, care servesc, în acelaşi timp, drept puncte de colectare a contribuţiilor. Depozitele în cauză apar de obicei sub forma unei mese plasate alături de uşa cea mai apropiată de facilitatea respectivă, masă pe care UDHI-urile sunt stivuite, sau alteori înşirate, alături de un bol sau de un alt tip de recipient în care utilizatorii îşi pot plasa contribuţiile şi, de obicei, de un afiş sau de un alt instrument menit să atragă atenţia (cum ar fi un animal împăiat sau o caricatură), care solicită donaţii. O privire rapidă asupra regulamentelor în vigoare vă va demonstra că amplasarea unui asemenea afiş/ depozit reprezintă o violare a manualului procedurilor. Însă, în interesul igienei angajaţilor, al moralei şi al creării spiritului de echipă, superiorii mei au căzut de acord să accepte o excepţie de la regulament.

Aşa cum este de dorit în cazul oricărei alte secţiuni, vechi sau noi, a manualului cu proceduri, este datoria dumneavoastră să vă familiarizaţi cu tot ceea ce cuprinde acest material. Durata estimată pentru lectură este de 15,62 minute (să nu vă imaginaţi că nu va fi verificată). Vă rog reţineţi cele mai importante puncte stipulate de acest document, după cum urmează:

1) Depozitele de UDHI şi afişajele aferente sunt acum permise, ca experiment, urmând ca noua politică să fie reevaluată peste şase luni.

2) Totul va funcţiona pe baza unei activităţi voluntare, de grup, aşa cum este descrisă acesta în subcapitolul dedicat grupărilor de angajaţi. (Notă: Aceasta presupune existenţa unor registre şi înregistrarea tuturor tranzacţiilor.)

3) UDHI-urile trebuie să fie aduse de angajaţi (nu livrate sub formă de colet) şi să respecte toate reglementările uzuale în ceea ce priveşte percheziţionarea şi confiscarea.

4) UDHI-urile parfumate sunt interzise, fiindcă pot provoca reacţii alergice, astm etc.

5) Ca orice altă tranzacţie monetară desfăşurată pe un teritoriu

aparţinând Guvernului Statelor Unite, donaţiile în bani se vor face în moneda oficială a SUA – fără yeni sau dolari Kong!

Fireşte că aceasta va genera o problemă de spaţiu, dacă angajaţii vor încerca să folosească recipientul pentru donaţii drept groapă de gunoi pentru ghemotoacele de bancnote vechi de un miliard sau de un bilion de dolari. Personalul de la Administraţia Clădirilor şi Terenurilor este îngrijorat de problemele ridicate de evacuarea deşeurilor şi de potenţialul risc de incendiu implicat de apariţia unor mormane imense de miliarde şi bilioane. Drept pentru care una dintre prevederile cheie ale noului regulament stipulează că recipientul pentru donaţii trebuie golit în fiecare zi – sau chiar mai des, în situaţia apariţiei unor stive exagerate.

În aceeaşi ordine de idei, personalul de la C&T aşteaptă din partea mea să subliniez că mulţi dintre noi, fiind dornici să scape de bancnotele SUA în exces, încearcă să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură, folosind bancnotele vechi de un miliard drept hârtie igienică. Deşi creatoare, această abordare a problemei prezintă două inconveniente:

1) Înfundă ţevile şi

2) Este o deteriorare a valutei Statelor Unite, considerată delict federal.

NU O FACEŢI.

Contribuiţi în schimb la rezerva comună de hârtie igienică a biroului dumneavoastră. E simplu, igienic şi legal.

Colaborare fericită!

Marietta.

Mama lui Y.T. deschide noul memoriu, se uită la ceas şi începe să-l citească. Durata estimată pentru lectură este de 15,62 minute. Mai târziu, la nouă seara, când va întocmi sumarul statistic al zilei stând în biroul ei privat, Marietta va vedea numele fiecărui angajat şi, alături de el, timpul petrecut pentru citirea acestui memoriu, timp pe baza căruia va reacţiona într-un mod foarte asemănător următoarei descrieri:

Sub 10 min. E necesară o discuţie cu angajatul şi eventual o consiliere în privinţa atitudinii.

10–14 min. Fii cu ochii pe acest angajat; s-ar putea să dezvolte o atitudine caracterizată de neglijenţă.

14–15,61 min. Angajatul este eficient, dar e posibil să scape uneori detalii importante.

Exact 15,62 min. Face pe deşteptul. E necesară consilierea în privinţa atitudinii.

15,62–16 min. Nemernic. A nu i se acorda încredere.

16–18 min. Angajatul este metodic, dar se agaţă uneori de detalii minore.
Peste 18 min. Verifică înregistrarea realizată de camera de supraveghere, vezi ce anume a făcut angajatul (de exemplu, o posibilă pauză neautorizată, la toaletă).

Mama lui Y.T. se hotărăşte să petreacă între paisprezece şi cincisprezece minute citind memoriul. Pentru angajaţii mai tineri e indicat să aleagă o perioadă mai lungă de timp, demonstrând astfel că sunt atenţi, nu îngâmfaţi. Pentru cei mai vârstnici e bine să se mişte ceva mai repede, demonstrând că posedă un bun potenţial managerial. Ea împlineşte patruzeci de ani. Răsfoieşte memoriul, apăsând tasta Page Down la intervale rezonabil de uniforme şi se întoarce din când în când, pretinzând că reciteşte unul dintre paragrafele anterioare. Calculatorul înregistrează totul. Confirmă recitirea. E un fapt mărunt, dar, după ce s-a scurs în jur de un deceniu, toate chestiile astea chiar îţi apar în sumarul obiceiurilor de lucru.

Odată ce a scăpat de asta, se concentrează asupra muncii. E programator de aplicaţii, în beneficiul federalilor. Pe vremuri şi-ar fi câştigat existenţa scriind programe pentru calculator. În zilele noastre, scrie fragmente de programe pentru calculator. Programele sunt create de Marietta şi de superiorii ei în timpul întrunirilor de mare amploare ţinute la ultimul etaj, pe durata unei săptămâni întregi. Proiectul odată stabilit, încep să divizeze problema în segmente din ce în ce mai mici şi mai mici, trimise către coordonatorii de grup, care le împart în bucăţele şi mai mărunte, încredinţate programatorilor individuali. Pentru ca să nu devină incompatibile, lucrările acestora trebuie să respecte un set de norme şi de regulamente chiar mai amplu şi mai fluid decât manualul de proceduri întocmit de guvern.

Aşa că, după ce termină de citit subcapitolul despre stocurile de hârtie igienică, mama lui Y.T. începe prin a se conecta la acel subsistem al calculatorului principal care coordonează proiectul ei. Nu ştie nici în ce constă proiectul – e secret – nici cum se numeşte. E proiectul ei şi atât. Lucrează împreună cu alte câteva sute de programatori, fără să ştie cu certitudine care sunt aceştia. Şi, în fiecare zi, după conectare, găseşte un teanc de memorii care o aşteaptă, conţinând noile regulamente şi modificările normelor pe care trebuie să le respecte cu toţii când concep programul. Regulamente pe lângă care toată afacerea cu hârtia igienică pare tot atât de simplă şi de elegantă precum Cele Zece Porunci.

Până în jurul orei unsprezece dimineaţa îşi petrece timpul citind, recitind şi înţelegând noile schimbări din Proiect. Sunt multe, fiindcă e luni, iar Marietta şi superiorii ei şi-au petrecut întregul sfârşit de

săptămână înghesuiţi la etajul de sus, discutând zgomotos despre proiect şi schimbând totul.

Apoi trece în revistă programul pe care l-a scris până atunci şi întocmeşte o listă cu tot ce trebuie modificat pentru a deveni compatibil cu noile specificaţii. În esenţă, trebuie să rescrie totul, întreaga ei lucrare. Pentru a treia oară în tot atâtea luni.

Dar, hei, are o slujbă.

Pe la unsprezece şi jumătate, îşi înalţă ochii cu o tresărire şi vede că în jurul calculatorului ei stau în picioare o jumătate de duzină de persoane. Marietta. Şi o inspectoare. Şi câţiva federali de sex masculin. Şi Leon, tipul cu poligraful.

– Am făcut testul joi, spune ea.

– E timpul să mai faci unul, răspunde Marietta. Hai, să punem treaba pe roate.

– Ţine mâinile la vedere, îi cere inspectoarea.

Capitolul 38

Mama lui Y.T. se ridică în picioare, cu mâinile pe lângă trup, şi se pune în mişcare. Merge drept către ieşirea din birou. Niciunul dintre ceilalţi programatori nu-şi saltă privirea. Gestul nu e permis. Indiferenţă faţă de necesităţile colegilor. Îl face pe cel testat să se simtă stingherit şi singularizat, când poligraful e de fapt o parte a modului de viaţă al federalilor. Aude în spatele ei pocnetul pantofilor inspectoarei, care merge cu doi paşi în urmă, veghind, cu ochii pe mâinile ei, ca să nu poată face nimic, să nu-şi bage în gură, de exemplu, o pastilă de valium sau vreun alt medicament care ar putea măslui testul.

Se opreşte în faţa uşii sălii de baie. Inspectoarea trece în faţa ei, i-o deschide, o lasă să intre şi o urmează.

Ultima cabină de pe partea stângă e supradimensionată, suficient de spaţioasă pentru două persoane. Mama lui Y.T. intră, urmată de inspectoare, care închide uşa şi o încuie. Mama lui Y.T. îşi lasă în jos ciorapii-pantalon, îşi ridică fusta, se aşază pe vine deasupra unei cuve, urinează. Inspectoarea urmăreşte fiecare picătură ce ajunge în recipient, îl ridică şi îl goleşte într-o eprubetă deja etichetată cu numele şi cu data.

Apoi din nou pe coridor, urmată iar de inspectoare. În drum spre sala poligrafului ţi se permite să iei liftul, ca să nu ajungi acolo transpirat şi cu răsuflarea tăiată.

Pe vremuri, încăperea era un simplu birou, cu un scaun şi cu o serie de instrumente pe o masă. Pe urmă au achiziţionat un poligraf nou, modern. Acum e ca şi cum te-ai supune unei investigaţii medicale avansate. Camera a fost complet reconstruită, n-a mai rămas nimic care să aducă aminte de vechea ei utilizare, fereastra a fost astupată, totul e neted şi bej şi miroase a spital. Nu există decât un singur scaun, în mijloc. Mama lui Y.T. se aşază, îşi pune braţele pe braţele lui, îşi cuibăreşte degetele şi palmele în adâncituri şi aşteaptă. Pumnul de neopren al manşetei tensiometrului caută pe bâjbâite, îi găseşte braţul şi i-l prinde. Între timp, lumina din încăpere păleşte, uşa se închide, ea e singură. Coroana de spini îi cuprinde fruntea, simte înţepăturile electrozilor în scalp, simte scurgându-i-se în josul umerilor aerul răcoros izvorât dintr-o serie de dispozitive supraconductoare cu interferenţă cuantică – radarele care îi monitorizează creierul. Ştie că undeva, de partea cealaltă a peretelui, se află o jumătate de duzină de tehnicieni, privind imaginea pupilelor ei, mărită pe un ecran imens într-o cameră de control.

Pe urmă simte o înţepătură arzătoare în braţ şi ştie că i-au injectat ceva. Ceea ce înseamnă că nu e vorba de un test poligrafic obişnuit. Au adus-o acolo pentru ceva special. Arsura i se răspândeşte în tot corpul, inima îi bate cu putere, ochii i se umezesc. I-au injectat

cafeină, ca să devină hiperactivă, cu chef de vorbă.

Prin urmare, gata cu munca pe ziua de azi. Chestiile astea durează uneori şi câte douăsprezece ore.

– Cum te numeşti? întreabă o voce.

O voce nefiresc de calmă şi de fluidă. Generată de calculator. În felul ăsta tot ce i se spune e imparţial, dezgolit de orice emoţie, nu poate primi niciun indiciu despre modul în care evoluează ancheta.

Cafeina şi celelalte substanţe injectate odată cu ea i-au modificat şi simţul timpului.

Detestă lucrurile astea, dar li se întâmplă tuturor din când în când şi, când lucrezi pentru federali, semnezi pe linia punctată şi îţi dai acordul pentru aşa ceva. Într-un fel, e un motiv de mândrie şi de onoare. Oricine lucrează pentru federali o face din toată inima. Dacă e altminteri, se vede limpede încă din prima azi când îţi vine rândul să te aşezi pe scaunul ăla.

Întrebările curg întruna. Mai ales întrebări fără sens.

– Ai fost vreodată în Scoţia?

– Pâinea albă e mai scumpă decât pâinea intermediară?

Totul numai ca s-o liniştească, pentru ca întregul organism să-i funcţioneze ca uns. Tot ce se obţine în prima oră de interogatoriu se aruncă, fiindcă se confundă cu paraziţii din sistem.

Se simte relaxându-se. Se spune că după câteva teste cu poligraful înveţi să te relaxezi, că totul merge mai repede. Scaunul o imobilizează, cafeina o împiedică să adoarmă, lipsa stimulilor senzoriali îi limpezeşte mintea.

– Care e porecla fiicei tale?

– Y.T.

– Cum îi spui când vorbeşti despre ea?

– O strig folosindu-i porecla. Y.T. Ea insistă.

– Y.T. are o slujbă?

– Da. E kurier. La RadiKS.

– Câţi bani câştigă din asta?

– Nu ştiu. Câţiva dolari, când şi când.

– Cât de des îşi cumpără echipamente noi pentru slujbă?

– Habar n-am. Adevărul e că nu ţin evidenţa.

– Y.T. a făcut ceva neobişnuit în ultima vreme?

– Depinde ce înţelegeţi prin asta. Apoi îşi dă seama că răspunsul e echivoc. Face întotdeauna lucruri pe care alţii le-ar putea eticheta astfel.

Asta nu sună prea bine, pare să sugereze nonconformismul.

– Adică vreau să spun că face întotdeauna lucruri neobişnuite.

– Y.T. a spart în ultima vreme ceva din casă?

– Da.

Cedează. Dacă federalii ştiu deja asta, înseamnă că în locuinţa ei

sunt microfoane şi camere de supraveghere. E de mirare că toată aparatura asta suplimentară nu scurtcircuitează reţeaua electrică.

– Mi-a spart calculatorul.

– A dat vreo explicaţie pentru asta?

– Da. Un soi de explicaţie. Adică, în măsura în care ceva lipsit de sens poate trece drept explicaţie.

– Ce-a spus?

– Se temea – e ceva atât de ridicol – se temea că o să iau un virus din calculator.

– Nu se temea c-o să ia şi ea acelaşi virus?

– Nu. A spus că nu-l pot lua decât programatorii.

De ce-i pun toate întrebările astea? Doar au înregistrat totul.

– Ai crezut explicaţia dată de Y.T. când a spart calculatorul?

Asta era.

Asta-i interesează.

Vor să afle singurul lucru pe care nu-l pot intercepta – ce se petrece în mintea ei. Vor să ştie dacă ea crede sau nu povestea lui Y.T. despre virus.

Şi ştie că face o greşeală lăsând să-i treacă toate astea prin minte. Pentru că toate acele SQUID[96] cu sistem puternic de răcire le sesizează. Nu pot să-şi dea seama ce gândeşte ea. Dar pot să-şi dea seama că în creierul ei se petrece ceva, că în clipa asta îşi foloseşte părţi ale creierului pe care nu le-a folosit când îi puneau întrebările prosteşti.

Cu alte cuvinte, îşi dau seama că ea analizează situaţia, încercând să le deducă intenţiile. Şi că n-ar face-o dacă n-ar vrea să le ascundă ceva.

– Ce vreţi să ştiţi? spune ea. De ce nu veniţi să mă-ntrebaţi direct? Să discutăm despre asta faţă în faţă. Să stăm în aceeaşi încăpere, ca nişte oameni maturi, şi să discutăm despre asta.

Simte o altă înţepătură puternică în braţ, simte amorţeala şi răceala răspândindu-i-se în corp într-un interval de două secunde, timp în care drogurile i se dizolvă în sânge. Îi e din ce în ce mai greu să urmărească discuţia.

– Cum te numeşti? întreabă vocea.

---

96 Superconducting Quantum-Interference Devices (dispozitive supraconductoare cu interferenţă cuantică).

Capitolul 39

Alcan – Alaska Highway – e cel mai lung ghetou de francize din lume, un oraş unidimensional, lung de trei mii de kilometri şi lat de treizeci de metri, care se extinde cu o rată de o sută cincizeci de kilometri pe an, sau cu viteza cu care îşi pot conduce oamenii maşinile până la hotarul sălbăticiei, unde îşi parchează rulotele în următorul spaţiu disponibil. E singurul mod în care poţi pleca din America dacă n-ai acces la un avion sau la o navă maritimă.

E o şosea cu două benzi, asfaltată, dar nu bine asfaltată, şi sufocată de locuinţe mobile, de furgonete de familie, de camionete cu partea din spate adaptată pentru campare. Începe undeva, în mijlocul Columbiei Britanice, la o intersecţie din Prince George, unde converg câteva drumuri secundare, unindu-se într-o singură autostradă îndreptată către nord. La sud de locul acela, afluenţii de asfalt se răsfiră într-o deltă de drumuri ce traversează graniţa canadiano-americană într-o duzină de locuri, înşirate pe o distanţă de două mii cinci sute de kilometri, începând din fiordurile Columbiei Britanice şi ajungând în vastele lanuri vârstate de grâu din centrul Montanei. Pe urmă fac joncţiunea cu sistemul american de drumuri, care serveşte drept izvor al migraţiei. Această fâşie de teren de două mii cinci sute de kilometri e plină de aspiranţi la titlul de explorator arctic, în case mari pe roţi, mergând optimişti către nord, şi de nu puţini alţii, care s-au lepădat de ţinuturile nordice, unde şi-au abandonat caravanele motorizate şi de unde se întorc cu autostopul. Rulotele masive şi vehiculele pe patru roţi, instabile din cauza încărcăturii prea mari, alcătuiesc, pentru Hiro, o pistă mobilă de slalom.

Şi caucazienii ăştia vânjoşi, înarmaţi! Adună destul de mulţi laolaltă, în căutarea Americii în care cred întotdeauna că or să crească, şi-o să-i vezi strângându-se grămadă ca orezul fiert prea mult, formând mici unităţi compacte, rigide. Cu uneltele lor motorizate, cu generatoarele portabile, cu armele, cu vehiculele cu tracţiune integrală şi cu calculatoarele personale, par castori întărâtaţi de metamfetamină, ingineri maniaci fără niciun proiect, muşcând din pustietate, construind şi abandonând, schimbând cursul fluviilor şi părăsind apoi locul pentru că nu mai e cum a fost cândva.

Produsele secundare ale acestui stil de viaţă sunt apele poluate, efectul de seră, soţiile abuzate, slujbele evangheliste televizate şi ucigaşii în serie. Dar, atâta vreme cât eşti posesorul unui vehicul cu tracţiune integrală şi te poţi îndrepta spre nord, poţi face faţă ritmului, te poţi mişca suficient de repede ca să fii cu un pas înaintea propriului tău torent devastator. În douăzeci de ani, zece milioane de oameni albi vor converge către Polul Nord, unde îşi vor parca rulotele. Sub radiaţiile de joasă intensitate ale deşeurilor stilului lor de viaţă intensă, termodinamică, gheaţa cristalină va deveni maleabilă,

înşelătoare. Se va topi, sfredelind o gaură în calota polară, şi toate metalele se vor scurge la fund, luând biomasa cu ele.

În schimbul unei taxe, poţi pătrunde într-o franciză Snooze ’n’ Cruise, unde rulota ta capătă un cordon ombilical. Cuvintele magice sunt „Niciun efort – Servicii Complete”, ceea ce înseamnă că poţi să intri în franciză, să te cuplezi, să dormi, să te decuplezi şi să pleci fără să fii nici măcar nevoit să-ţi bagi zepelinul de teren în marşarier.

Pe vremuri pretindeau că zona e un camping şi încercau să-i dea francizei o înfăţişare rustică, dar clienţii continuau să transforme indicatoarele din buşteni şi scânduri şi mesele de lemn pentru picnic în surcele pentru focurile la care-şi pregăteau mâncarea. În zilele noastre, indicatoarele sunt baloane din policarbonat cu afişaj electric, siglele corporaţiei sunt rotunjite, lustruite, netede, în stilul unui pisoar, pentru ca murdăria să nu se poată aduna în fisuri. Pentru că nu poate fi vorba de un camping autentic atunci când nu ai o casă în care să te întorci.

La şaisprezece ore distanţă de California, Hiro opreşte într-o Snooze ’n’ Cruise de pe versantul estic al Munţilor Cascadelor din Oregon. E la o distanţă de mai multe sute de kilometri spre nord faţă de locul unde se află Pluta şi de cealaltă parte a munţilor. Dar acolo e un tip căruia vrea să-i pună nişte întrebări.

Există trei parcări. Una care nu se vede, de-a lungul unui drum de ţară plin de gropi, semnalizată de indicatoare căzute la pământ. Alta e ceva mai aproape; pe margini îşi pierd vremea tipi păroşi care te bagă-n sperieţi şi în lumina lunii pline licăresc şi zvâcnesc discuri argintii când îşi îndreaptă spre cer fundurile cutiilor cu bere. Şi o a treia, chiar în faţa Towne Hall[97], cu paznici înarmaţi. Dacă vrei să parchezi acolo, trebuie să plăteşti. Hiro se hotărăşte s-o facă. Îşi lasă motocicleta cu botul către exterior, scoate biosul din funcţiune fără să-i întrerupă alimentarea, ca să-l poată reporni cu uşurinţă mai târziu, dacă va fi necesar, şi îi aruncă unui paznic câţiva dolari Kong. Pe urmă îşi roteşte capul în toate părţile, ca un câine de vânătoare, adulmecând aerul încremenit într-o încercare de a găsi aşa-numita Glade[98].

E o zonă scăldată în lumina lunii, aflată la vreo treizeci de metri distanţă, unde câţiva oameni au dat dovadă de suficient spirit de aventură ca să înalţe un cort. Aceştia sunt, de obicei, cel mai bine înarmaţi, sau au cel mai puţin de pierdut. Hiro o porneşte într-acolo şi zăreşte în curând copertina întinsă peste Glade.

Toţi ceilalţi îi spun Body Lot[99]. E pur şi simplu o fâşie golaşă de

---

97 Clădirea centrală a oraşului.

98 Luminişul.

99 Parcarea trupurilor.

pământ, acoperită cândva de iarbă, iar acum de încărcătura de nisip a mai multor camioane, care s-a amestecat cu gunoaie, cu cioburi de sticlă şi cu dejecţii umane. Deasupra a fost întinsă o copertină care fereşte locul de ploaie şi, din doi în doi metri, din pământ se înalţă capişoane de forma unor ciuperci uriaşe, care emană aer cald în nopţile reci. Nu te costă prea mult dacă vrei să dormi în Glade. E inovaţia unora dintre creatorii francizelor din sud, şi a ajuns în nord odată cu clienţii.

Clienţi aflaţi aici în număr de vreo şase, răsfiraţi pe sub supapele pentru aer cald şi blindaţi împotriva frigului cu păturile lor de armată. Doi au aprins un foc şi fac un joc de cărţi la lumina lui. Hiro îi ignoră şi se foieşte printre ceilalţi.

– Chuck Wrightson, spune el. Domnule preşedinte, eşti aici?

Când îşi repetă vorbele, un morman de lână din stânga lui începe să se zvârcolească şi să se răsucească. Un cap iese la iveală. Hiro se întoarce într-acolo şi-şi ridică mâinile, demonstrând că nu e înarmat.

– Cine eşti? întreabă capul.

E detestabil de speriat.

– Raven?

– Nu sunt Raven, răspunde Hiro. Nu-ţi face griji. Eşti Chuck Wrightson? Fostul preşedinte al TROKK[100]?

– Da. Ce vrei? N-am niciun ban.

– Nu vreau decât să stăm de vorbă. Lucrez pentru CIC, meseria mea e s-adun informaţii.

– Trebuie să beau, în kilu' meu, ceva, spune Chuck Wrightson.

Towne Hall e o clădire mare, gonflabilă, plasată în centrul francizei Snooze 'n' Cruise. E Las Vegasul său abandonat: magazin local, sală de jocuri video, spălătorie automată, bar, magazin de băuturi, talcioc, bordel. Pare întotdeauna condus de micul procentaj din populaţia umană care e în stare să petreacă noapte de noapte până la ora cinci şi nu deţine nicio altă funcţie.

În majoritatea cazurilor, în Towne Hall găseşti câteva francize în franciză. Hiro vede o Kelley's Tap[101], care e aproape cea mai frumoasă speluncă dintr-o Snooze 'n' Cruise, şi îl conduce pe Chuck Wrightson înăuntru. Chuck poartă mai multe straturi de haine, cândva de culori diferite. Acum au toate culoarea kaki a pielii posesorului.

Orice local dintr-un Towne Hall, inclusiv barul în care au intrat, te duce cu gândul la o navă-închisoare – totul fixat de duşumea, puternic luminat timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, tot personalul izolat în spatele unor paravane groase de sticlă, care s-a

---

100 Temporary Republic Of Kenai and Kodiak – Republica provizorie Kenai şi Kodiak.

101 Cepul lui Kelley.

îngălbenit şi au căpătat o tentă întunecoasă. În acest Towne Hall, paza e asigurată de Impunătorii Ordinii, aşa că sunt de faţă o mulţime de dependenţi de steroizi în haine negre, din armorgel, care se plimbă în sus şi-n jos în grupuri de câte doi sau trei, violând cu entuziasm drepturile omului.

Hiro şi Chuck pun stăpânire pe obiectul care seamănă cel mai mult cu o masă de colţ. Hiro i se adresează cu insistenţă unui chelner şi comandă pe şoptite un ulcior cu Bere Specială, amestecată în părţi egale cu bere fără alcool. În felul ăsta, Chuck o să se-mbete ceva mai greu.

Nu e nevoie de mult timp ca să-l stârnească la vorbă. Seamănă cu membrii unei administraţii prezidenţiale silite să se retragă din cauza scandalului. Îşi dedică restul vieţii descoperirii unor oameni care să-l asculte.

– Da, am fost doi ani preşedintele TROKK. Şi încă mă mai consider preşedintele guvernului în exil.

Hiro se străduieşte să nu dea ochii peste cap. Chuck pare să bage de seamă.

– OK, OK, gata cu asta. Dar TROKK a fost, o vreme, o ţară înfloritoare. O mulţime de oameni şi-ar dori să vadă din nou aşa ceva în ascensiune. Vreau să spun că singurul lucru care ne-a silit să plecăm – singurul mod în care au putut pune maniacii ăia mâna pe putere – a fost, ştii, cu totul şi cu totul… Se pare că nu găseşte cuvintele potrivite. Cum te-ai fi putut aştepta la una ca asta?

– Cine v-a silit să plecaţi? A fost un război civil?

– Au fost nişte revolte, mai devreme. În zone cele mai îndepărtate din Kodiak, unde puterea noastră n-a avut niciodată o bază solidă. Dar n-a fost niciodată un război civil, în adevăratul sens al cuvântului. Vezi tu, americanilor le plăcea guvernul nostru. Americanii deţineau toate armele, toate utilajele, toată infrastructura. Ortoşii nu erau decât o ceată de hirsuţi care bântuia prin păduri.

– Ortoşii?

– Ruşi ortodocşi. La început au fost o minoritate infimă. Mai ales indieni – înţelegi, tlingiţi[102] şi aleutini, care fuseseră convertiţi de ruşi cu sute de ani în urmă. Dar, când lucrurile au luat-o razna în Rusia, au început să traverseze Linia Datei în tot felul de bărci.

– Şi nu-şi doreau o democraţie constituţională.

– Nu. Nicidecum.

– Dar ce voiau? Un ţar?

– Nu. Ţariştii – tradiţionaliştii – au rămas în Rusia. Ortoşii care-au venit în TROKK erau proscrişi în toată regula. Fuseseră izgoniţi de Biserica Ortodoxă Rusă oficială.

102 Indieni americani din sudul Alaskăi.

– De ce?

– Erau ieretici. Adică „eretici”, în ruseşte. Ortoşii care-au venit în TROKK erau o sectă nouă – numai penticostali. Erau cumva în legătură cu Reverend Wayne’s Pearly Gates. Misionarii din Texas au tot venit să-i întâlnească, în toată perioada aia blestemată. Vorbeau întotdeauna în limbi. Biserica Ortodoxă Rusă spunea că e lucrarea diavolului.

– Şi câţi penticostali ortodocşi ruşi au venit în TROKK?

– Iisuse, al naibii de mulţi. Pe puţin cincizeci de mii.

– Şi americanii câţi erau?

– Aproape o sută de mii.

– Şi cum au reuşit de fapt ortoşii să preia puterea?

– Păi, ne-am trezit într-o bună dimineaţă şi în centrul Pieţei Guvernului din New Washington era parcată o rulotă Airstream, chiar în mijlocul tuturor celorlalte, în care se afla sediul guvernului. Ortoşii o remorcaseră până acolo în timpul nopţii, apoi îi scoseseră roţile, ca să nu poată fi clintită. Ne-am închipuit că era o mişcare de protest. Le-am spus s-o ia. Ei au refuzat şi-au emis o proclamaţie, în limba rusă. Blestemăţia aia ne-a fost tradusă şi s-a dovedit că ne ordonau să ne luăm catrafusele şi să plecăm, lăsându-le puterea ortoşilor.

Ei bine, toată povestea era ridicolă. Aşa că ne-am dus să luăm de-acolo Airstream-ul, şi-am dat de Gurov, aşteptându-ne cu rânjetul lui urât.

– Gurov?

– Da. Unul dintre refugii veniţi din Uniunea Sovietică, de dincolo de Linia Datei. Un fost general KGB, transformat în fanatic religios. Era un soi de Ministru al Apărării în guvernul făcut de ortoşi. Aşa că Gurov a deschis uşa laterală a rulotei şi ne-a lăsat să luăm un prim transport din lucrurile aflate înăuntru.

– Ce era acolo?

– Păi, mai ales o grămadă de echipamente, ştii, un generator portabil, cabluri electrice, o consolă de comandă, şi aşa mai departe. Dar în mijloc se afla un con mare şi negru, aşezat direct pe podea. Cam de forma unui cornet de îngheţată, numai că avea un metru şi jumătate lungime, era neted şi negru. Eu am întrebat ce naiba era chestia aia. Şi Gurov mi-a răspuns că e o bombă cu hidrogen de zece megatone pe care-a recuperat-o de pe o rachetă balistică. O chestie care poate distruge un oraş. Alte întrebări?

– Aşa că aţi capitulat.

– Nu prea puteam face altceva.

– Ai idee cum au intrat ortoşii în posesia bombei cu hidrogen?

Chuck Wrightson ştie, e evident. Respiră mai adânc decât a făcut-o pe toată durata serii, lasă aerul să iasă şi clatină din cap, holbându-se peste umărul lui Hiro. Soarbe de două ori prelung din bere.

– Exista un submarin sovietic cu armament nuclear. Comandantul se numea Ovchinnikov. Era un tip credincios, dar nu fanatic, ca ortoşii. Adică, dar-ar fi fost fanatic n-ar fi primit comanda unui submarin cu rachete nucleare, nu?

– Probabil că nu.

– Trebuia să aibă un psihic stabil. Indiferent ce-ar însemna asta. Oricum, după ce Rusia s-a făcut bucăţi, s-a trezit în posesia acestei arme foarte periculoase. S-a hotărât să debarce tot echipajul şi apoi s-o ducă în Groapa Marianelor. Să îngroape tot armamentul pe vecie. Însă a fost cumva convins să-şi folosească submarinul ca să ajute un grup de ortoşi s-ajungă în Alaska. Ortoşii ăştia, plus o mulţime de alţi refugi, începuseră să se îngrămădească pe coasta Mării Bering. Iar într-o serie dintre taberele lor condiţiile erau cumplite. Ştii, nu se poate spune că pe-acolo ar creşte ceva comestibil. Oamenii ăia mureau cu miile. Stăteau pur şi simplu pe plajă, morţi de foame, în aşteptarea unei nave. Aşa că Ovchinnikov s-a lăsat înduplecat să-şi folosească submarinul – care e foarte mare şi foarte rapid – ca s-aducă o parte dintre amărâţii ăia de refugi în TROKK. Dar bineînţeles că era paranoic în privinţa îmbarcării unei întregi hoarde de necunoscuţi pe vasul lui. Căpitanii ăştia de submarine nucleare sunt de-a dreptul ciudaţi când e vorba de securitate, din motive evidente. Aşa că a creat un sistem foarte riguros. Toţi refugii care urmau să urce la bord trebuiau să treacă printr-un detector de metale şi să fie percheziţionaţi. Şi aveau să fie supravegheaţi de paznici înarmaţi pe tot drumul, până în Alaska. Ei, ortoşii fanatici îl aveau pe un oarecare Raven…

– Mi-e cunoscut.

– Ei bine, Raven s-a îmbarcat pe submarinul nuclear.

– O, Doamne.

– A ajuns cumva pe coasta Siberiei – probabil c-a făcut surf în blestemăţia lui de caiac.

– Surf?

– Aşa călătoresc aleutinii între insule.

– Raven e aleutin?

– Da. Vânător de balene aleutin. Ştii ce sunt aleutinii?

– Da. Tata a cunoscut unul în Japonia, spune Hiro.

O serie dintre vechile poveşti ale tatălui său despre lagărul de prizonieri încep să se agite în memoria lui Hiro, încercând să iasă din cotlonul lor foarte, foarte adânc.

– Aleutinii ies în larg vâslind în caiacele lor, până prind un val. Ştii, pot naviga mai repede decât un vas cu aburi.

– Nu ştiam.

– Oricum, Raven a ajuns într-una dintre taberele de refugi şi s-a dat drept un bărbat din triburile siberiene. Pe unii dintre siberienii ăştia

nu-i poţi deosebi de indienii noştri. Se pare că ortoşii aveau în taberele alea nişte partizani care l-au adus pe Raven în primele rânduri, aşa c-a ajuns pe submarin.

– Dar spuneai c-aveau un detector de metale.

– Nu le-a fost de folos. El foloseşte cuţite de sticlă. Le ciopleşte din plăci de sticlă. Ştii, sunt cele mai ascuţite lame din univers.

– Nu ştiam nici asta.

– Da. Muchia are lăţimea unei singure molecule. Doctorii le folosesc pentru chirurgia oculară – îţi pot tăia corneea fără să lase nicio cicatrice. Şi, ştii, indienii ăştia aşa îşi câştigă existenţa. Cioplesc scalpele pentru ochi.

– Ei, cred că-nveţi ceva nou în fiecare zi. Presupun că un cuţit din ăsta e destul de ascuţit ca să treacă printr-o vestă antiglonţ, spune Hiro.

Chick Wrightson ridică din umeri.

– Am pierdut şirul oamenilor care purtau vestă antiglonţ când i-a-njunghiat Raven.

– Credeam că are vreun cuţit cu laser, ceva de înaltă tehnologie.

– Gândeşte-te mai bine. Cuţit de sticlă. L-a avut la bordul submarinului. Fie l-a adus la bord pe ascuns, fie a găsit o bucată de sticlă şi şi-a făcut unul.

– Şi?

Chuck rămâne din nou cu privirea pierdută, părând să fixeze ceva aflat la o mie de metri distanţă, apoi trage încă o duşcă de bere.

– Ştii, pe un submarin, n-ai unde să pui lucrurile la uscat. Supravieţuitorii pretind că sângele ajungea până la genunchi, în tot submarinul. Raven a ucis pur şi simplu pe toată lumea. Pe toată lumea în afară de ortoşi, de un echipaj redus la strictul necesar şi de alţi câţiva refugi care-au reuşit să se baricadeze în diverse compartimente minuscule de pe navă. Supravieţuitorii povestesc, spune Chuck, sorbind din nou din bere, c-a fost o noapte de groază.

– Şi i-a silit să predea submarinul în mâinile ortoşilor.

– L-au dus în portul lor din Kodiak, zice Chuck. Ortoşii erau pregătiţi. Au creat un echipaj din oamenii lor care fuseseră în marină, tipi care lucraseră pe vremuri pe submarine nucleare – le spuneau raze-X – şi-au luat submarinul în primire. Cât despre noi, habar n-am avut că se întâmplaseră toate astea. Până când ne-am trezit cu încărcătura unei rachete în faţa uşii.

Chuck se uită pe deasupra capului lui Hiro, vede pe cineva. Hiro simte o atingere uşoară pe umăr.

– Scuzaţi-mă, domnule, spune un bărbat. Îmi permiteţi să vă deranjez o secundă?

Capitolul 40

Hiro se răsuceşte. E un bărbat alb gras, cu părul roşu uns cu gel dat pe spate şi cu barbă. Îşi ţine şapca de baseball pe creştetul capului, împinsă mult către spate ca să-şi poată expune cuvintele tatuate pe frunte cu litere mari de tipar:

SCHIMBĂRI BRUŞTE DE DISPOZIŢIE
INSENSIBILITATE RASIALĂ

Hiro vede toate astea pe deasupra orizontului curbat al burdihanului celuilalt, înveşmântat în flanel.

– Ce s-a-ntâmplat? întreabă el.

– Păi, domnule, îmi cer scuze fiindcă vă deranjez în toiul discuţiei pe care o purtaţi cu acest domn, aici de faţă. Dar eu şi prietenii mei ne punem o întrebare. Sunteţi o putoare de cioroi cu curu' negru, mâncător de pepene verde, sau un mic chinezoi fricos şi sifilitic?

Bărbatul ridică mâna şi îşi trage în jos cozorocul şepcii. Hiro vede acum şi steagul confederat imprimat în partea din faţă şi cuvintele brodate: New South Africa, Franciulatul Nr. 153.

Hiro se împinge în sus, pe masă, se răsuceşte şi dă înapoi alunecând pe fese către Chuck, cu intenţia de a pune masa între el şi tipul din New South Africa. Însă lui Chuck i s-a părut convenabil să se facă nevăzut, aşa că Hiro sfârşeşte prin a sta confortabil, cu spatele sprijinit de perete, uitându-se cu atenţie către bar.

În jur de o duzină de bărbaţi se ridică în acelaşi timp de la mesele lor, grupându-se în spatele primului, într-o falangă bronzată şi rânjitoare de steaguri şi perciuni confederaţi.

– Ia să vedem, spune Hiro, asta o fi vreo întrebare-capcană?

Există multe clădiri Towne Hall, din multe francize Snooze 'n' Cruise, unde trebuie să-ţi laşi armele la intrare. Asta nu se numără printre ele.

Hiro nu e sigur dacă e bine sau e rău. Fără arme, ceilalţi ar putea să-l bată măr. Cu arme, poate să riposteze, dar riscurile sunt mai mari. Echipamentul antiglonţ îl acoperă pe Hiro până la gât, dar asta nu înseamnă decât că tipii din New South Africa vor încerca să-i tragă un glonţ în cap. Şi se mândresc cu măiestria lor de ţintaşi. Pentru ei e un fetiş.

– Nu e o franciză NSA vizavi? întreabă Hiro.

– Ba da, spune tipul din fruntea grupului, un bărbat cu trunchiul lung şi deşirat şi cu picioare scurte, butucănoase. E un paradis. Un adevărat paradis. Niciun loc de pe pământ nu se compară cu New South Africa.

– Păi, dacă nu vă supăraţi că-ntreb, zice Hiro, dacă e atât de-al naibii de frumos, de ce nu vă-ntoarceţi toţi în găoaza din care aţi ieşit,

ca să vă petreceţi vremea acolo?

– În New South Africa există o problemă, răspunde tipul. N-aş vrea să sune a lipsă de patriotism, dar ăsta e adevărul.

– Şi care-i problema aia? se interesează Hiro.

– Nu sunt nici negrotei, nici chinezoi, nici jidani pe care să-i batem până le sună apa-n cap.

– Aa. Da, e o problemă, încuviinţează Hiro. Mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai anunţat ce-aveţi de gând – şi mi-ai dat dreptul să fac asta.

Şi Hiro îi taie capul.

Ce altceva ar putea face? Sunt cel puţin doisprezece. Şi-au propus să blocheze singura ieşire. Şi tocmai şi-au anunţat intenţiile. Şi probabil că au cu toţii arme de foc. În plus, pe Plută aşa ceva o să i se-ntâmple din zece în zece secunde.

Tipul din New South Africa n-are idee ce urmează, dar începe să reacţioneze când *katana* lui Hiro zvâcneşte, apropiindu-se de gât, aşa că face un salt înapoi în clipa decapitării. Ceea ce e bine, fiindcă aproape jumătate din toată rezerva de sânge îi e propulsată prin partea de sus a gâtului. Jeturi gemene, câte unul din fiecare carotidă. Pe Hiro nu cade niciun strop.

În Metavers, lama trece pur şi simplu, dacă o roteşti cu suficientă repeziciune. Aici, în Realitate, Hiro se aşteaptă să simtă un şoc puternic în momentul impactului dintre sabie şi gât, aşa cum se întâmplă când loveşti greşit o minge de baseball, dar abia dacă simte ceva. Lama trece cu uşurinţă, descrie aproape un cerc complet şi pătrunde în perete. Probabil c-a avut noroc, a nimerit în golul dintre vertebre. Antrenamentele îi revin în minte în mod bizar. A uitat să-şi oprească mişcarea, să oprească lama, iar asta înseamnă că nu e în formă.

Deşi se aştepta la asta, uimirea îl copleşeşte un minut. Cu avatarurile nu se întâmplă aşa ceva. Cad pur şi simplu. Hiro rămâne locului uluitor de mult, uitându-se la corpul tipului, între timp, norul de sânge înălţat în aer a atins înălţimea maximă, picură de pe plafonul suspendat, stropii sunt împroşcaţi de pe rafturile din spatele barului. Un alcoolic care îşi soarbe votca dublă tresare şi începe să tremure privind cum piere vârtejul galactic al unui bilion de celule roşii în etanolul din paharul lui.

Hiro schimbă câteva priviri lungi cu tipii din New South Africa, de parcă toată lumea din bar ar încerca s-ajungă la un consens în privinţa următoarei acţiuni. Ar trebui să râdă? Să facă o fotografie? Să fugă? Să cheme ambulanţa?

Îşi croieşte drum spre ieşire alergând pe mese. E o mojicie, dar ceilalţi clienţi se lasă pe spate, unii sunt destul de iuţi ca să-şi înhaţe

berile, ferindu-le din calea lui, şi nimeni nu-l înjură. Priveliştea *katanei* scoase din teacă aduce pe toată lumea la un nivel de politeţe aproape japonez. Doi tipi din New South Africa îi stau în drum, dar nu fiindcă ar vrea să oprească pe cineva. S-a întâmplat să se afle acolo când au intrat în stare de şoc. Hiro decide din reflex să nu-i omoare.

Şi acum e afară, în lumina nefirească din coridorul principal al Towne Hall, un tunel inundat de licărirea intermitentă a logolumului, prin care se avântă, cu obiecte ascuţite în mâini, creaturi negre, ca fluxul întunecat al spermei prin trompe fallopiene îmbătrânite. Sunt Impunătorii Legii. Pe lângă ei, un MetaPoliţist te duce cu gândul la Ranger Rick[103].

E timpul să devină gargui. Hiro pune totul în funcţiune: vedere în infraroşu, radar cu unde milimetrice, procesarea zgomotului ambiental. În asemenea împrejurări, infraroşiile nu sunt de prea mare folos, dar radarul desluşeşte toate armele, le scoate în evidenţă în mâinile Impunătorilor, le identifică producătorul, modelul, tipul muniţiei. Toate sunt în întregime automate.

Însă Impunătorii Legii şi tipii din New South Africa n-au nevoie de radar ca să vadă *katana,* cu sânge şi lichid spinal prelingându-i-se în josul lamei.

Muzica lui Vitaly Cernobyl şi a celor de la Meltdowns răsună pretutindeni în jurul lui, din difuzoare de proastă calitate. E primul lor single ajuns pe panourile publicitare, intitulat „Inima mea e o gaură fumegândă în pământ”. Procesorul de zgomot ambiental îl reduce la un nivel sonor mult mai rezonabil, egalizează distorsiunile supărătoare ale difuzoarelor, aşa că îşi aude colegul de cameră cântând mult mai clar. Ceea ce face ca totul să pare extrem de ireal. Îi demonstrează că nu se află în elementul lui. N-are ce căuta acolo. S-a pierdut în biomasă. Dacă ar exista dreptate, ar putea să sară în difuzoare, să meargă de-a lungul cablurilor ca un silf numeric, să urmărească reţeaua, întorcându-se în L.A., acolo unde îi e locul, acolo, pe acoperişul lumii, de unde provine totul, să-i cumpere lui Vitaly de băut, să se târască pe salteaua lui.

Înaintează neajutorat, împleticindu-se, şi spatelui lui i se întâmplă ceva cumplit. Are senzaţia că e masat cu o sută de ciocane cu capete sferice. În acelaşi timp, o lumină gălbuie, pulverizată, acoperă logolumul. Un afişaj de un roşu ţipător i se suprapune fulgerător peste ochelari, informându-l că radarul cu unde milimetrice a observat un torent de gloanţe care se îndreaptă spre el – şi n-aţi vrea să ştiţi de unde vin, domnule?

Hiro tocmai a fost lovit în spate de rafala unui pistol automat. Toate gloanţele s-au izbit de vesta lui şi au căzut pe podea, după ce i-

103 Personaj dintr-o revistă pentru copii.

au fisurat jumătate dintre coastele din partea aceea şi i-au strivit câteva organe interne. Se întoarce în direcţia opusă şi asta doare.

Impunătorul Legii a renunţat la gloanţe şi a scos o altă armă. În partea dreaptă a ochelarilor lui Hiro scrie: PACIFIC ENFORCEMENT HARDWARE[104], INC. APARATURĂ DE PROPULSARE A SUBSTANŢELOR PARALIZANTE MODEL SX-29 (ARMĂ CU FLEGME). Pe care ar fi folosit-o el însuşi în primul rând.

O sabie scoasă nu poate fi o ameninţare deşartă. Nu trebuie s-o scoţi sau s-o ţii afară din teacă dacă n-ai de gând să ucizi pe cineva. Hiro aleargă spre Impunătorul Legii ridicându-şi *katana,* gata să lovească. Impunătorul face ceea ce trebuie, adică se fereşte din calea lui. *Katana* e o fâşie argintie, strălucind deasupra mulţimii. Îi atrage pe Impunători şi face pe oricine altcineva să bată în retragere, aşa că, atunci când aleargă spre centrul Towne Hall, Hiro n-are pe nimeni în faţă, dar în spatele lui sunt mai multe creaturi de un negru strălucitor.

Îşi închide toate rahaturile electronice conectate la ochelari. Nu fac nimic altceva decât să-l deruteze; citeşte statistici despre propria sa moarte, tocmai când e pe punctul de a se petrece. Extrem de postmodernist. E timpul să se afunde în Realitate, ca toţi ceilalţi oameni din jurul lui.

Nici măcar Impunătorii Legii n-ar trage cu armele lor uriaşe în mulţime, dacă ţinta nu e suficient de aproape ca să fie siguri că n-o pot rata, sau dacă nu sunt cu adevărat în toane proaste. Câteva arme cu flegme trag pe lângă Hiro, deja destul de departe ca să nu mai fie decât o sâcâială, şi proiectilele se turtesc de privitori, înfăşurându-i în văluri de funigei lipicioşi.

Undeva, între sala de jocuri video 3D şi vitrina plină de prostituate cu desăvârşire plictisite, ochii lui Hiro se limpezesc şi el zăreşte un miracol: ieşirea din domul pneumatic, care emană în aerul răcoros al nopţii o boare de răsuflări duhnind a bere sintetică şi de fluide corporale pulverizate.

Lucrurile rele şi cele bune se petrec într-o succesiune rapidă. Următorul lucru rău e coborârea unui grilaj de oţel care blochează ieşirea.

Ce naiba, nu e decât o clădire gonflabilă. Hiro deschide radarul doar pentru o clipă şi pereţii par să se prăbuşească, devenind invizibili; acum vede prin ei, vede pădurea de oţel de afară. N-are nevoie de prea mult timp ca să localizeze parcarea în care şi-a lăsat motocicleta, după cum se presupune sub protecţia unor paznici înarmaţi.

Se preface că se-ndreaptă spre bordel, apoi o ia direct către o porţiune neprotejată a peretelui. Materialul clădirii e tare, dar *katana*

---

104 Hardware pacifist de constrângere.

lui face o tăietură de aproape doi metri, alunecând dintr-o singură mişcare, şi el e afară, expulzat prin deschizătură odată cu un jet de aer fetid.

După asta – după ce Hiro ajunge la motocicleta lui, tipii din New South Africa se urcă în camionetele lor de teren, Impunătorii Legii sar în mobilele lor negre, lucioase, şi ies cu toţii pe autostradă vâjâind – după asta totul nu mai e decât o scenă de urmărire.

Capitolul 41

În cariera ei, Y.T. a ajuns în câteva locuri *neobişnuite.* Plăcuţele de pe pieptul salopetei conţin vize pentru vreo trei duzini de state. Iar pe lângă ţările care merită acest nume a ridicat colete şi/sau le-a livrat şi în câteva mici şi încântătoare teritorii recreative, ca Zona Sacrificată de pe Terminal Island, sau tabăra din Griffith Park. Însă acum are cea mai ciudată misiune: cineva i-a cerut să facă o livrare în Statele Unite ale Americii. Chiar aşa scrie pe comandă.

Nu e cine ştie ce livrare, e doar un plic de dimensiuni legale.

– Sunteţi sigur că nu vreţi să trimiteţi asta prin poştă? îl întreabă pe tipul de la care ridică obiectul.

E într-unul dintre înfiorătoarele complexe cu birouri plasate în suburbii. Un soi de suburbclavă destinată unei întreprinderi inutile, dotată cu birouri, telefoane şi alte chestii, dar lăsând impresia că nu face de fapt nimic.

Întrebarea e bineînţeles sarcastică. Poşta nu mai funcţionează decât în Fedland. Toate cutiile poştale au fost îndepărtate şi sunt folosite ca ornamente pentru apartamentele excentricilor nostalgici. Dar e şi un fel de glumă, fiindcă destinaţia e de fapt o clădire din mijlocul Fedland. Aşa că poanta este: dacă vrei să faci afaceri cu federalii, de ce nu foloseşti prăpădita lor de poştă? Nu te temi că o tranzacţie cu cineva atât de incredibil de mişto cum e un kurier o să te pângărească în ochii lor?

– Păi, ăă, poşta nu vine aici, nu-i aşa? face tipul.

Descrierea biroului e lipsită de sens. N-are sens nici să-i reţină imaginea pe retină, nici să i-o păstreze în memorie, în spaţiul valoros al creierului ei. Lumini fluorescente şi pereţi despărţitori, cu mochetă lipită pe ei. Prefer să-mi ţin covoarele pe duşumea, mulţumesc. O schemă de culori. Rahaturi ergonomice. Puicuţe şi ruj. Miros de xerox. Totul nou-nouţ, îşi imaginează ea.

Plicul de dimensiuni legale se odihneşte pe biroul tipului. Nici descrierea lui n-are prea mult sens. Vestigiile unui accent texan. Marginea de jos a plicului e paralelă cu marginea biroului, la şase milimetri distanţă, şi e perfect centrat faţă de laturile din dreapta şi din stânga. De parcă ar fi venit un doctor şi l-ar fi pus pe birou cu penseta. Destinatarul este Camera 968A, MAIL STOP[105] MS-1569835, CLĂDIREA LA-6. STATELE UNITE ALE AMERICII.

– Vreţi să treceţi şi adresa expeditorului? întreabă ea.

– Nu e necesar.

– Dacă n-o să-l pot livra, n-o să vi-l pot aduce înapoi, fiindcă pentru mine toate locurile-astea arată la fel.

– N-are nicio importanţă, spune el. Când credeţi c-ajungeţi la

105 Cod poştal pentru identificarea zonelor unei localităţi.

destinaţie?

– În cel mult două ore.

– De ce e nevoie de atâta timp?

– Vama, omule. Federalii nu şi-au modernizat sistemu’, cum a făcut toată lumea.

Ăsta e şi motivul pentru care majoritatea kurierilor sunt în stare de orice ca să evite livrările în Fedland. Dar ziua asta se scurge alene, Y.T. încă n-a fost chemată să ia parte la nicio misiune secretă pentru Mafie şi poate reuşeşte să-şi prindă mama în pauza de masă.

– Iar numele dumneavoastră e?

– Noi nu ne dăm numele.

– Trebuie să ştiu cine livrează plicul.

– De ce? Spuneaţi că nu e o livrare importantă.

Tipul se agită, e de-a dreptul tulburat.

– OK. S-o lăsăm baltă. Vă rog doar să-l livraţi.

OK, aşa să fie, îşi spune ea în gând. Spune în gând şi o serie de alte lucruri. Ăsta e evident un pervers. A spus-o atât de clar, de deschis: „Iar numele dumneavoastră e?” Moşule, mă laşi?

Numele n-are nicio importanţă. Kurierii sunt interschimbabili, o ştie toată lumea. Numai că unii sunt, din întâmplare, mai rapizi şi mai buni.

Iese din birou pe skateboard. Totul e cât se poate de anonim. Nu există nicio siglă a corporaţiei, nicăieri. Aşa că, în timp ce aşteaptă liftul, sună la RadiKS, încercând să afle cine a solicitat livrarea.

Răspunsul soseşte câteva minute mai târziu, când Y.T. părăseşte zona birourilor, ponată de o frumuseţe de Mercedes: Rife Advanced Research Enterprises[106]. RARE. Una dintre corporaţiile care produc aparatură de înaltă tehnologie, încearcă probabil să obţină un contract cu guvernul. Pesemne se străduiesc să le vândă federalilor sfigmomanometre, sau cam aşa ceva.

Ei, ea nu trebuie decât să facă livrarea. Are impresia că Mercedesul ăsta trişează – merge încet pentru ca ea să poneze altceva – şi chiar ponează altceva, o furgonetă care părăseşte locul. Judecând după faptul că arcurile nu sunt lăsate, trebuie să fie goală, aşa că probabil o să meargă repede.

După cum era de aşteptat, Mercedesul trece în viteză pe lângă ea pe banda din stânga, iar ea îl ponează şi străbate frumos şi rapid vreo trei kilometri.

Intrarea în Fedland e dificilă. Cei mai mulţi federali conduc maşini minuscule, din plastic şi aluminiu, greu de ponat. Dar în cele din urmă se prinde de una, un soi de prăjiturică glazurată, cu geamuri blocate şi motor cu trei cilindri, care o duce până la graniţa Statelor Unite.

---

106 Institutul de cercetări avangardiste Rife.

Cu cât se micşorează ţara asta, cu atât mai paranoici devin locuitorii ei. În prezent, vameşii sunt pur şi simplu imposibili. Trebuie să semneze un document de zece pagini – de fapt chiar o pun să-l citească. Spun că asta ar trebui să-i ia o jumătate de oră.

– Dar l-am citit acum două săptămâni.

– E posibil să se fi schimbat, spune paznicul, deci trebuie să-l citiţi din nou.

În esenţă, hârtiile atestă că Y.T. nu e teroristă, comunistă (indiferent ce-o fi însemnând asta), homosexuală, profanatoare a simbolurilor naţionale, comerciantă de pornografie, parazită a serviciilor de asistenţă socială, insensibilă din punct de vedere rasial, purtătoare de boli infecţioase sau propovăduitoare a unei ideologii care tinde să conteste valorile tradiţionale ale familiei. În cea mai mare parte, conţin definiţiile termenilor de pe prima pagină.

Aşa că Y.T. stă în încăperea minusculă o jumătate de oră, gospodărindu-se – îşi trece lucrurile în revistă, schimbă bateriile micilor ei dispozitive, îşi curăţă unghiile, îşi pune skateboardul să ruleze procedurile de autoîntreţinere. Pe urmă semnează porcăria de document şi i-l întinde tipului. Apoi intră în Fedland.

Clădirea nu e greu de găsit. O construcţie federală tipică – cu un milion de trepte. De parc-ar fi construită pe un munte de trepte. Coloane. Plină de mult mai multe persoane decât de obicei. Tipi bondoci, cu părul dat cu gel. Trebuie să fie un soi de clădire a poliţiei. Tipul de la uşă e poliţist în toată puterea cuvântului, vrea să-i ţină o prelegere moralizatoare fiindcă intenţionează să intre cu skateboardul. De parcă în faţa clădirii ar exista vreun loc sigur unde să-l poată lăsa.

Poliţistul aparţine genului cu care e greu să duci tratative. Dar e OK, Y.T. se încadrează în aceeaşi categorie.

– Poftiţi plicu', spune ea. Duceţi-l singur la etaju' opt, în pauza pentru cafea. E regretabil că trebui' să urcaţi atâtea trepte.

– Uite ce e, face el, exasperat, aici e EBGOC. Cu alte cuvinte, cartierul nostru general. Înţelegeţi? Tot ce se petrece pe o rază de un kilometru şi jumătate e înregistrat. Lumea nu scuipă pe pavaj când e în câmpul nostru vizual. Nu e permis nici măcar să vorbească urât. N-o să vă fure nimeni skateboardul.

– E cu atât mai rău. O să-l fure *ei.* O să spună că nu l-au furat, l-au confiscat. Ştiu de ce sunt în stare federalii, întotdeauna confiscaţi lucruri.

Tipul oftează. Pe urmă i se defocalizează privirea şi tace timp de un minut. Y.T. îşi dă seama că primeşte un mesaj prin receptorul minuscul înfipt în ureche, însemnul unui federal veritabil.

– Intraţi, spune el. Dar trebuie să semnaţi.

– Fireşte, acceptă ea.

Poliţistul îi întinde formularul, care e de fapt un laptop cu creion electronic. Ea scrie Y.T. pe ecran, scrisul e transformat în hartă numerică, i se adaugă automat ora şi data şi e trimis în marele calculator central. Ştie că n-o să poată trece prin detectorul de metale fără să se dezbrace în pielea goală, aşa că sare peste masa poliţistului – ce-o să facă, o s-o împuşte? – şi intră în clădire cu skateboardul sub braţ.

– Hei! strigă el, cu voce slabă.

– Ce e, ai văzut o grămadă de agenţi EBGOC jefuiţi sau violaţi de kuriere în clădirea asta? spune ea, apăsând cu furie pe butonul liftului.

Aşteptarea durează o veşnicie. Y.T. îşi pierde răbdarea şi urcă pe scări, cum fac toţi federalii.

Individul are dreptate, la etajul opt e, cu siguranţă, sediul central al federalilor. Toţi tipii respingători, cu ochelari de soare şi părul unsuros de gel pe care i-ai văzut vreodată s-au adunat acolo, toţi cu spirale de cablu de culoarea pielii atârnându-le din ureche. Sunt şi femei. Arată chiar mai înspăimântător decât bărbaţii. Lucrurile pe care le poate face o femeie cu părul ei ca să-i dea o înfăţişare profesională – Iisuse! De ce nu poartă pur şi simplu o cască de motociclist? Măcar aia poate fi scoasă.

Numai că niciun federal, bărbat sau femeie, nu-şi poartă ochelarii de soare. Fără ei par în pielea goală. E ca şi cum le-ar lipsi pantalonii. Când îi vezi fără ochelarii lor reflectorizanţi e ca şi cum ai intra din greşeală în vestiarul băieţilor.

Y.T. găseşte Camera 968A cu destulă uşurinţă. Cea mai mare parte a palierului e pur şi simplu o mare de birouri. Toate încăperile numerotate sunt pe margini, în spatele uşilor din sticlă mată. Fiecare dintre tipii oribili pare să-şi aibă propriul birou, iar unii se foiesc pe lângă ele, în timp ce ceilalţi fac o grămadă de jogging-de-sală şi ţin conferinţe ad-hoc lângă birourile altor tipi oribili. Cămăşile lor albe sunt deranjant de curate. Nu se văd atât de multe tocuri de umăr cum te-ai aştepta: toţi federalii înarmaţi sunt probabil în locurile numite pe vremuri Alabama şi Chicago, încercând să recâştige teritoriile Statelor Unite din zonele unde se află acum francize Buy ’n’ Fly sau gropi de deşeuri toxice.

Y.T. intră în Camera 986A. E un birou. Înăuntru sunt patru federali, arătând aidoma celorlalţi, cu excepţia faptului că majoritatea sunt ceva mai bătrâni, au între patruzeci şi cincizeci de ani, sau chiar peste cincizeci.

– Am o livrare pentru camera asta, spune ea.

– Eşti Y.T.? întreabă şeful federalilor, din spatele biroului său.

– N-ar trebui să-mi cunoaşteţi numele, zice ea. Cum de mi-l ştiţi?

– Te-am recunoscut, răspunde federalul-şef. O cunosc pe mama ta.

Y.T. nu-l crede. Dar federalii ăştia au o mulţime de metode de a

afla tot felul de chestii.

– Aveţi rude în Afganistan? spune ea.

Tipii se uită unul la altul, parcă întrebându-se: „Tu o-nţelegi pe mititica asta?” Dar nu e vorba de o frază care trebuie înţeleasă. De fapt, Y.T. are o mulţime de aparatură de recunoaştere a vocilor în salopetă şi în planşă. Când spune: „Aveţi rude în Afganistan?” rosteşte de fapt o formulă codificată care îi cere echipamentului ei de spionaj să fie gata, să se adapteze, să se verifice, să-şi ciulească bine urechile electronice.

– Vreţi plicul ăsta sau nu? îi întreabă.

– Îl iau eu, spune federalul-şef, ridicându-se şi întinzând mâna.

Y.T. vine în mijlocul încăperii şi vrea să-i înmâneze plicul. Însă, în loc să-l ia, el fandează în ultima clipă şi o înşfacă de antebraţ.

Ea zăreşte în cealaltă mână a bărbatului o pereche de cătuşe deschise. El le scoate la vedere şi i le prinde cu un pocnet de încheietură, astfel încât se strâng şi i se închid peste manşeta salopetei.

– Îmi pare rău, Y.T., dar trebuie să te-arestez.

– Ce pana mea faci? întreabă ea.

Îşi îndepărtează de birou braţul liber, pentru ca mâinile să nu-i poartă fi încătuşate laolaltă, dar unul dintre ceilalţi federali o înşfacă de încheietură, aşa că acum e întinsă între cei doi federali masivi, ca o frânghie bine tensionată.

– Băieţi, sunteţi morţi, spune ea.

Toţi federalii zâmbesc, părând să se amuze pe seama unei puicuţe curajoase.

– Băieţi, sunteţi morţi, repetă ea.

E fraza-cheie, aşteptată de întregul ei echipament. Când o rosteşte a doua oară, întregul arsenal de protecţie intră în funcţiune, ceea ce înseamnă, printre alte lucruri, câteva mii de volţi de curent de radiofrecvenţă revărsaţi prin partea exterioară a manşetelor.

Federalul-şef din spatele biroului geme din adâncurile stomacului. E azvârlit departe de ea, cu toată jumătatea dreaptă a corpului zvâcnind spasmodic, zboară pe lângă propriul scaun şi se izbeşte de perete cu braţele şi picioarele răşchirate, dând cu capul de pervazul de marmură al ferestrei. Nemernicul care o ţine de braţul celălalt se întinde pe parcă ar fi torturat pe o roată invizibilă, pocnindu-l din întâmplare pe un altul peste faţă şi conducând în capul acestuia din urmă o doză bună de curent. Cad amândoi pe podea, ca un sac cu pisici turbate. N-a mai rămas decât un singur tip, care dă să scoată ceva de sub haină. Y.T. face un pas spre el, îşi roteşte braţul şi capătul liber al cătuşelor îi atinge gâtul. Nu e decât o mângâiere, dar ar putea la fel de bine să fie o lovitură cu securea electrică a lui Satan, dată cu ambele mâini. Înspăimântătoarea descărcare electrică îi trimite

curentul în susul şi în josul şirei spinării şi e azvârlit pe neaşteptate peste două scaune de lemn, vechi şi şubrede, cu braţele şi picioarele întinse, iar pistolul i se roteşte pe podea ca o sfârlează.

Y.T. îşi flexează încheietura mâinii într-un anume fel şi paralizorul îi cade din mânecă, aterizându-i în palmă. Cătuşele care îi atârnă de mâna cealaltă vor avea un efect similar în partea aceea. Scoate şi tubul cu Boxuri Lichide, îi saltă capacul, reglează duza sprayului pentru acţionare sub unghi larg.

Unul dintre federalii scârboşi e suficient de amabil ca să-i deschidă uşa. Pătrunde în încăpere cu arma deja scoasă, susţinut de o jumătate de duzină de colegi din marea de birouri, care s-au strâns grămadă, iar ea îi lasă pe toţi în seama Boxurilor Lichide. Fâââş, e ca un spray de gândaci. Sunetul trupurilor care lovesc podeaua seamănă cu bătăile unei tobe bas. Descoperă că skateboardul ei rulează fără probleme peste trupurile lor căzute cu faţa în jos, apoi iese în sala cu birouri. Federalii converg spre ea din toate părţile, numărul lor e incredibil, iar ea ţine pur şi simplu butonul apăsat, ţintind drept înainte, şi loveşte duşumeaua cu piciorul, căpătând viteză. Boxurile Lichide acţionează ca un berbece zburător de natură chimică şi ea patinează pe un covor de trupuri. Câţiva federali sunt destul de agili ca să se repeadă din spate, încercând s-o prindă, dar ea are pregătit paralizorul, care le transformă pentru câteva minute sistemul nervos în colaci de sârmă ghimpată încinsă, dar despre care se presupune că nu are alte efecte.

A parcurs cam trei sferturi din drumul către ieşire când i se termină Boxurile Lichide. Însă continuă să mai aibă efect pentru încă o secundă sau două, fiindcă tipii se tem de ele şi continuă să se dea la o parte, cu toate că din spray nu mai iese nimic. Pe urmă doi îşi dau seama şi fac greşeala de încerca s-o prindă de încheieturi. Ea îl doboară pe unul cu paralizorul şi pe celălalt cu cătuşele electrificate. Pe urmă se avântă prin uşa deschisă şi ajunge afară, pe palierul scării, lăsând în urmă cincizeci de victime. Ceea ce reprezintă o lecţie binemeritată, nici măcar n-au încercat s-o aresteze ca nişte domni.

Pentru cineva care se deplasează folosindu-şi propriile picioare, scările sunt un obstacol. Dar pentru roţile inteligente arată exact ca o pantă la patruzeci şi cinci de grade. Traseul pare uşor ondulat, mai ales când ajunge pe la etajul întâi şi merge prea repede, dar e cu siguranţă accesibil.

O întâmplare norocoasă: unul dintre poliţiştii de la parter tocmai deschide uşa care dă către scări, fără îndoială alertat de simfonia alarmelor şi a sirenelor, deja contopite într-un zid compact de urlete isterice. Zboară pe lângă tip; el întinde braţul şi încearcă s-o oprească, tentativă în timpul căreia îi înconjoară oarecum mijlocul, făcând-o să-şi piardă echilibrul, dar skateboardul e foarte înţelegător şi e destul de

inteligent ca să-şi încetinească puţin viteza când centrul ei de greutate nu mai cade unde ar trebui. Foarte curând e din nou sub ea şi străbate holul pe care se află liftul într-o poziţie puternic înclinată, având drept ţintă centrul arcadei detectorului de metale, prin care se vede lumina strălucitoare a libertăţii de afară.

Poliţistul, vechiul ei prieten, e în picioare şi reacţia sa suficient de rapidă îl aduce în faţa detectorului, cu picioarele depărtate şi braţele întinse în lateral. Y.T. lasă impresia că merge direct către el, îndreaptă planşa în lateral în ultima clipă, apasă un întrerupător cu vârful pantofului, îşi strânge picioarele sub ea şi se azvârle în aer. Zboară peste mica masă a paznicului şi, o clipă mai târziu, aterizează pe skateboardul care a trecut pe sub aceeaşi masă, se clatină, îşi regăseşte echilibrul. E în hol, îndreptându-se spre ieşire.

Clădirea e veche. Majoritatea uşilor sunt metalice. Dar există şi două uşi rotitoare, nimic altceva decât nişte panouri mari de sticlă.

La început, skateboarderilor li se întâmpla să intre din când în când, din greşeală, în câte un perete de sticlă, ceea ce era o problemă. S-a transformat într-o problemă şi mai mare când s-a înfiinţat kurieratul şi patinatorii pe planşa cu rotile au început să petreacă mult mai mult timp încercând să se deplaseze cu repeziciune prin birouri, unde pereţii de sticlă sunt un concept fundamental. Motiv pentru care, în cazul unui skateboard scump, cum categoric e acesta, poţi beneficia de o caracteristică suplimentară, legată de siguranţa deplasării. Emiţătorul RadiKS de Unde de Şoc în Bandă Îngustă. Funcţionează pe o durată de timp foarte scurtă, ceea ce e bine, dar nu se poate utiliza decât o singură dată (are drept sursă de alimentare o încărcătură explozivă), după care trebuie să-ţi duci planşa la magazin ca să ţi-l înlocuiască.

E ceva care ţine de urgenţe. Un buton pe care apeşi numai când intri în panică. Dar e mişto. Y.T. se asigură că e propulsată direct către uşile rotitoare de sticlă, apoi apasă cu vârful piciorului butonul potrivit.

E – Doamne Sfinte – ca şi cum ai întinde o prelată peste un stadion, transformându-l într-un tam-tam gigantic, şi ai lăsa apoi un Boeing 747 să se prăbuşească peste el. Organele ei interne se deplasează cu câţiva centimetri. Inima face schimb de locuri cu ficatul. Îşi simte tălpile amorţite, cuprinse de furnicături. Şi nici măcar nu stă în calea undei de şoc.

Sticla incasabilă a uşilor rotitoare nu se transformă pur şi simplu în ţăndări care cad pe podea, aşa cum îşi imaginase. E smulsă din monturi. Se revarsă în afara holului, pe treptele din faţă. Y.T. o urmează o clipă mai târziu.

Cascada ridicolă de trepte de marmură din faţa clădirii îi prelungeşte durata deplasării pe pantă. Când ajunge pe trotuar, a

căpătat o viteză suficient de mare ca să poată călători pe coastă până în Mexic.

Când virează pe bulevardul larg, fixându-şi reticulul pe postul vamal aflat la patru sute de metri distanţă şi peste care va trebui să sară, ceva o îndeamnă să privească în sus.

Pentru că, la urma urmelor, clădirea din care tocmai a evadat se înalţă, dominatoare, cu o grămadă de etaje pline de federali nemernici, şi toate alarmele sunt în funcţiune. Cele mai multe ferestre nu se pot deschide, aşa că tot ce pot face ei este să se uite afară. Însă sunt oameni pe acoperiş. Care e, în cea mai mare parte, o pădure de antene. E o pădure, iar tipii ăia sunt micii gnomi răutăcioşi care trăiesc în copaci. Sunt gata de acţiune, au ochelarii de soare pe nas, au arme, se uită la ea.

Dar numai unul singur ţinteşte. Iar obiectul pe care-l aţinteşte spre ea e imens. Ţeava e de dimensiunile unei bâte de baseball. Îi vede flacăra expulzată din gură, înfăşurată brusc de un covrig de fum alb. Nu e îndreptată spre ea, ţinteşte ceva din faţa ei.

Proiectilul aterizează pe stradă, chiar înaintea ei, ricoşează, ajungând sus, în aer, şi explodează la o înălţime de şase metri.

În următorul sfert de secundă nu e orbită de nicio străfulgerare puternică de lumină şi poate pur şi simplu să vadă unda de şoc extinzându-se către exterior, o sferă perfectă, dură, palpabilă, ca o minge de gheaţă. Când intră în contact cu suprafaţa străzii, generează un front de undă circular, care face pietricele să tresalte, dă bobârnace cutiilor vechi de la McDonald’s, de mult strivite şi turtite, şi convinge praful fin şi scămos să iasă din toate crăpăturile minuscule ale pavajului, măturând aşadar drumul ca un viscol microscopic în timp ce se apropie de Y.T. Deasupra, unda de şoc atârnă în văzduh şi se năpusteşte cu viteza sunetului, o lentilă de aer care se aplatizează şi refractă imaginile tuturor obiectelor din partea opusă. Y.T. trece prin ea.

Capitolul 42

La cinci dimineaţa, când Hiro ajunge cu motocicleta sa în cel mai înalt punct al defileului, oraşul Port Sherman din Oregon i se aşterne brusc înainte. O străfulgerare de logolum galben, cuprinsă de valea în formă de U săpată în stâncă de o limbă imensă de gheaţă, cu multă vreme în urmă, într-o perioadă epocală de cunilingus geologic. Nu e decât o pulbere uşoară de aur din jurul muchiilor, unde se pierde în junglă, dar tot mai densă şi mai vizibilă pe măsură ce se apropie de port – o depresiune lungă şi îngustă, ca un fiord, tăiată în coasta dreaptă a Oregonului, un şanţ adânc cu apă rece şi întunecoasă, îndreptat către Japonia.

Hiro a revenit pe Coasta Pacificului. E bine, după o noapte de mers prin zonele rurale. Prea mulţi albi sărăntoci, prea mulţi poliţai canadieni.

Chiar dacă o vezi de la şaisprezece kilometri depărtare şi de la o înălţime de o mie şase sute de metri, priveliştea nu e plăcută. La mare distanţă de zona centrală a portului, Hiro desluşeşte câteva picăţele roşii, gândindu-se că e ceva mai bine decât să fie galbene. Ar prefera să vadă ceva verde, sau albastru, sau violet, dar se pare că nu există niciun cartier împodobit cu aceste culori preferate de un gurmand.

Însă nici nu se poate spune că are o misiune apetisantă.

Se îndepărtează de drum cu vreo opt sute de metri, se aşază pe o piatră plată dintr-un spaţiu deschis – mai mult sau mai puţin ferit de ambuscade – îşi pune ochelarii şi intră în Metavers.

– Bibliotecarule?

– Da, domnule?

– Inanna.

– Un personaj din mitologia sumeriană. Cunoscută în culturile ulterioare ca Ishtar, sau Esther.

– O zeiţă bună, sau rea?

– Bună. O zeiţă îndrăgită.

– Are vreo legătură cu Enki sau cu Aşera?

– Mai ales cu Enki. În decursul timpului, ea şi Enki s-au înţeles când bine, când rău. Inanna a fost cunoscută drept regina măreţelor *me*-uri.

– Credeam că *me*-urile îi aparţineau lui Enki.

– Aşa e. Dar Inanna s-a dus la Abzu – fortăreaţa acvatică din cetatea Eridu în care păstra Enki *me*-urile – şi l-a convins să i le dea ei pe toate. Aşa le-a primit civilizaţia umană.

– Fortăreaţă acvatică, ei?

– Da, domnule.

– Ce părere a avut Enki despre toate astea?

– I le-a dat de bunăvoie, după cât s-ar părea fiindcă a fost beat şi frumuseţea Inannei i-a sucit capul. Când s-a trezit din beţie, a-ncercat s-o urmărească şi să i le ia înapoi, dar ea a fost mai deşteaptă decât

el.

– Să facem o analiză semiotică, mormăie Hiro. Pluta e fortăreaţa acvatică a lui L. Bob Rife. Acolo îşi ţine toate lucrurile. Toate *me*-urile sale. Juanita s-a dus la Astoria, care era, acum două zile, locul cel mai apropiat de Plută. Cred că încearcă s-o facă pe Inanna.

– Într-o altă legendă sumeriană bine-cunoscută, spune Bibliotecarul, Inanna coboară în lumea subpământeană.

– Continuă, îl îndeamnă Hiro.

– Îşi adună toate *me*-urile laolaltă şi intră pe tărâmul de unde nu există întoarcere.

– Excelent.

– Trece prin lumea subpământeană şi ajunge la templul condus de Ereshkigal, zeiţa Morţii. Deşi călătoreşte deghizată, atotvăzătoarea Ereshkigal o recunoaşte cu uşurinţă. Dar o lasă să pătrundă în templu. Când intră, veşmintele, bijuteriile şi *me* îi sunt luate şi ea este adusă, goală goluţă, în faţa lui Ereshkigal şi a celor şapte judecători din lumea subpământeană. Judecătorii „şi-au ţintuit ochii asupra ei, ochii morţii; şi, la porunca lor, un cuvânt care tortureaza spiritul, Inanna s-a preschimbat într-un leş, într-o bucată de carne putrezită, şi a fost atârnată de un cârlig din perete.” Kramer.

– Minunat. De ce naiba a făcut ea una ca asta?

– După cum spune Diane Wolkstein, „Inanna a renunţat… la tot ce realizase în viaţă până când a ajuns să fie cu desăvârşire dezbrăcată şi nu i-a mai rămas nimic în afara dorinţei ei de a renaşte… fiindcă, în urma călătoriei sale în lumea subpământeană, a intrat în posesia puterilor şi a misterelor morţii şi ale renaşterii”.

– Aa. Să presupun aşadar că povestea continuă?

– Mesagerul Inannei aşteaptă trei zile şi, când vede că ea nu se întoarce din lumea de sub pământ, se duce la zei să le ceară ajutor. Niciunul nu vrea s-o ajute, în afară de Enki.

– Vasăzică amicul nostru, Enki, zeul hacker, trebuie s-o scoată din Iad pe cauţiune.

– Enki creează doi oameni, pe care îi trimite în lumea subpământeană ca s-o salveze pe Inanna. Mulţumită vrăjilor lor, Inanna revine la viaţă. Se întoarce din lumea de sub pământ, urmată de o oştire a morţilor.

– Juanita s-a dus pe Plută acum trei zile, spune Hiro. E timpul să ne ocupăm de hacking.

Terra e aşa cum a lăsat-o, continuă să ofere o vedere mărită a Plutei. În lumina discuţiei cu Chuck Wrightson din noaptea trecută, nu-i e greu să găsească zona adăugată de ortoşi cu câteva săptămâni în urmă, când *Enterprise* a ocolit TROKK. Sunt două cargouri sovietice imense, înconjurate de un roi de nave mai mici. Cea mai mare parte a

Plutei e de un maroniu mort, organic, dar zona asta e numai fibră de sticlă albă: ambarcaţiuni pentru croaziere de plăcere furate de la pensionarii prosperi din TROKK. Câteva mii.

Pluta se îndreaptă spre Port Sherman, aşa că, îşi imaginează Hiro, acolo îşi petrec timpul marii preoţi ai Aşerei acum. Peste câteva zile vor fi la Eureka, apoi la San Francisco, apoi la L.A – o legătură plutitoare cu pământul, legătura dintre operaţiunile ortoşilor de pe Plută şi cel mai apropiat punct disponibil de pe continent.

Îşi desprinde atenţia de Plută şi alunecă pe suprafaţa oceanului către Port Sherman, încercând să facă acolo câteva cercetări.

De-a lungul apei se întinde un semicerc de moteluri ieftine, cu firme galbene. Hiro le scormoneşte, în căutarea clienţilor cu nume ruseşti.

E simplu. Chiar în zona de mijloc a ţărmului e un Spectrum 2000. După cum sugerează numele, în fiecare clădire există o gamă variată de camere, începând cu compartimentele personale din holul de la parter şi terminând cu apartamentele luxoase de la ultimul etaj. Şi există o gamă variată de camere închiriate de un grup de persoane cu nume terminate în -off sau -ovski, sau având alte terminaţii care le trădează originea slavă. Infanteriştii dorm în hol, întinşi în compartimente înguste, alături de pistoalele lor mitralieră AK-47, iar preoţii şi generalii locuiesc în camerele frumoase de la etaj. Hiro se întrerupe, întrebându-se ce face un preot penticostal rus ortodox cu un aparat de masaj Magic Fingers[107].

Apartamentul de la ultimul etaj e închiriat de un domn pe nume Gurov. Domnul KGB în persoană. Un tip prea fricos ca să locuiască pe Pluta propriu-zisă, se pare.

Cum a ajuns de pe Plută la Port Sherman? Asta implică traversarea oceanului pe o distanţă de peste trei sute de kilometri; trebuie s-o fi făcut pe un vas de dimensiuni decente.

În Port Sherman sunt o jumătate de duzină de docuri pentru iahturi. Pe moment, cele mai multe sunt ticsite de ambarcaţiuni mici, maronii. Arată ca după un taifun, când şampanele de pe câteva sute de kilometri pătraţi de ocean ajung să se îngrămădească laolaltă, proptite de cea mai apropiată rocă dură. Cu excepţia faptului că acum lucrurile sunt ceva mai bine organizate.

Refugii vin deja pe ţărm. Dacă sunt inteligenţi şi agresivi, ştiu probabil că pot ajunge de aici până în California mergând pe jos.

Asta explică de ce sunt docurile năpădite de ambarcaţiuni mărunte, de duzină. Dar unul dintre ele încă mai seamănă a doc particular. E ocupat cam de o duzină de vase albe, aliniate cu grijă în bazinele lor de staţionare şi neinfestate de drojdia societăţii. Iar

107 Degete magice.

rezoluţia imaginii e destul de bună pentru ca Hiro să vadă că docul e împestriţat de covrigei: probabil inele din saci cu nisip. E singura modalitate de păstra statutul de port personal al propriului tău doc.

Numerele de înmatriculare, steagurile şi celelalte mijloace de identificare sunt mai greu de desluşit. Satelitului nu-i e uşor să selecteze toate amănuntele astea.

Hiro verifică dacă CIC-ul are vreun corespondent în Port Sherman. Ar trebui să aibă, fiindcă Pluta e acolo şi CIC-ul speră să facă afaceri profitabile vânzându-le informaţii despre ea tuturor proprietarilor îngrijoraţi de pe litoralul cuprins între Skadway şi Tierra del Fuego.

Într-adevăr. Sunt câţiva tipi care s-au instalat în oraş, de unde încarcă informaţiile cele mai recente. Iar unul dintre ei nu e nimic altceva decât un cartofor cu o cameră video, care umblă de colo-colo, fotografiind orice.

Hiro trece totul în revistă în grabă. În foarte mare parte, sunt fotografii făcute de la fereastra camerei de hotel a corespondentului: ore după ore de reportaje despre fluxul de ambarcaţiuni prăpădite, mici şi maronii, care se apropie cu trudă de port, legându-se apoi la marginea mini-Plutei care prinde contur în faţa oraşului Port Sherman.

Dar există o semiorganizare, în sensul că o serie de paznici de coastă, care, după toate aparenţele, şi-au atribuit singuri funcţiile, se foiesc într-o şalupă zgomotoasă, ameninţă oamenii cu armele, ţipă la el printr-un megafon. Iar asta explică de ce, indiferent cât de tare s-ar încâlci harababura din port, există întotdeauna un culoar liber, îndreptat către largul oceanului, chiar prin mijlocul fiordului. Iar punctul terminus al acestui culoar liber e docul cel frumos, cu ambarcaţiuni mari.

Acolo sunt ancorate două nave de dimensiuni considerabile. Un vas mare de pescuit ce arborează un steag cu emblema ortoşilor, o cruce şi flacără. E clar c-a fost furat din TROKK, numele scris la pupa e KODIAK QUEEN, pe care ortoşii încă nu s-au ostenit să i-l schimbe. A doua navă e un mic vas de croazieră, proiectat ca să-i transporte pe oamenii cu dare de mână dintr-un loc într-altul în condiţii confortabile. Are un steag verde şi pare să aibă legătură cu Mr. Lee’s Greater Hong Kong.

Hiro mai inspectează încă puţin străzile din Port Sherman şi descoperă existenţa unui franciulat Mr. Lee’s Greater Hong Kong de dimensiuni frumuşele. În stilul Hong Kong tipic, e mai degrabă o împrăştiere de clădiri mici şi de camere în întreg oraşul. Dar o împrăştiere densă.

Suficient de densă pentru ca Hong Kong-ul să aibă aici mai mulţi angajaţi cu normă întreagă, inclusiv un proconsul. Hiro afişează fotografia tipului, ca să-l poată recunoaşte: un cetăţean chinezo-american între cincizeci şi şaizeci de ani, cu o figură morocănoasă.

Deci nu e un franciulat automat, fără personal uman, cum sunt cele pe care le vezi de obicei în Statele Unite Continentale.

Capitolul 43

Când se trezeşte pentru prima oară, încă mai e îmbrăcată în salopeta ei de la RadiKS, e înfăşurată în bandă izolatoare ca o mumie şi zace pe podeaua unei camionete Ford vechi şi murdare care accelerează pe naiba ştie unde. Asta n-are darul s-o binedispună. Unda de şoc a lăsat-o cu o sângerare nazală persistentă şi cu zvâcnirile unei dureri de cap eterne, iar ţeasta îi ricoşează de podeaua din tablă striată ori de câte ori nimereşte furgoneta în câte o gaură din asfalt.

E mai întâi furioasă. Pe urmă începe să aibă scurte momente de teamă – vrea să meargă acasă. După opt ore petrecute în partea din spate a furgonetei, nu se mai îndoieşte câtuşi de puţin că vrea să meargă acasă. Singurul lucru care o împiedică să-şi piardă controlul e curiozitatea. Din câte îşi poate da seama din punctul ei de observare evident dezavantajos, toată povestea asta nu seamănă a operaţiune federală.

Furgoneta iese de pe autostradă, intră pe o alee şi apoi într-o parcare. Uşile din spate se deschid şi urcă două femei. Prin uşile deschise, Y.T. vede sigla ca un arc gotic a unei francize Reverend Wayne’s Pearly Gates.

– O, biata fetiţă, spune una dintre femei.

Cealaltă se mulţumeşte să icnească, îngrozită de starea ei. Una îi ia capul în poală şi o mângâie pe păr, dându-i să soarbă Kool-Aid dulce dintr-o cană de hârtie, în timp de a doua îi desprinde banda adezivă încet şi cu blândeţe.

Când s-a trezit în spatele furgonetei, pantofii îi fuseseră luaţi deja şi nimeni nu i-a oferit o altă pereche. Şi din salopeta ei a fost luat totul. Tot ce era bun. Dar n-au umblat sub salopetă. Mai are încă plăcuţele de identificare. Şi celălalt lucru, cel aflat între picioarele ei şi numit dentata. Pe ăla n-aveau cum să-l găsească.

A ştiut întotdeauna că plăcuţele de identificare sunt probabil un fals. Unchiul Enzo nu umblă încoace şi încolo împărţindu-le puicuţelor de cincisprezece ani suvenirurile lui de război. Dar s-ar putea să aibă totuşi efect asupra cuiva.

Cele două femei se numesc Marla şi Bonnie. Stau tot timpul cu ea. Nu doar cu ea, ci şi în contact cu ea. O mulţime de îmbrăţişări, mâna strânsă şi ţinută într-ale lor, ciufuliri drăgăstoase ale părului. Prima dată când se duce la baie, Bonnie o însoţeşte, deschide uşa cabinei şi chiar stă cu ea, înăuntru. Y.T. se gândeşte că Bonnie îşi face griji, se teme c-o să leşine în toaletă, sau cam aşa ceva. Dar când trebuie să urineze din nou o însoţeşte Marla. N-are niciun strop de intimitate.

Dar nu poate nega că, într-un fel, îi place – asta e singura problemă. Călătoria în furgonetă a rănit-o. A rănit-o serios, cumplit. Nu s-a mai simţit atât de singură în toată viaţa ei. Şi acum e desculţă şi

neajutorată într-un loc necunoscut, iar ele îi oferă ce-i trebuie.

După ce a avut la dispoziţie câteva minute pentru împrospătare – indiferent ce-ar însemna asta – în franciza Reverend Wayne's Pearly Gates, ea, Marla şi Bonnie s-au urcat într-o furgonetă mare, lungă, fără ferestre. Era mochetată, dar nu existau scaune, toată lumea stătea pe podea. Şi era plină când au deschis uşile. Înăuntru se înghesuiau douăzeci de oameni, cu toţii tineri, plini de energie, radioşi. Părea o imposibilitate; Y.T. s-a retras, a făcut un pas înapoi, dând peste Marla şi Bonnie. Dar din furgonetă s-a auzit un strigăt plin de veselie, dinţi albi au licărit în semiîntuneric şi oamenii au început să se ghemuiască mai tare, făcând un loc minuscul pentru ele.

Şi-a petrecut următoarele două zile înghesuită acolo, între Bonnie şi Marla, ţinându-se tot timpul cu ele de mână, aşa că nu putea nici măcar să-şi şteargă nasul fără permisiune. Cântau cântece vesele, până când îşi simţea creierul transformându-se în tapioca. Jucau jocuri aiuristice.

De două ori pe oră, cineva începea să se bâlbâie, exact ca lalabalaşii. Exact ca oamenii din Reverend Wayne's Pearly Gates. Bâlbâiala se răspândea în furgonetă ca o boală contagioasă, fiind preluată în curând de toată lumea.

De toată lumea în afară de Y.T. Ea nu reuşea să se-nveţe cu asta. I se părea ceva jenat de stupid. Aşa că nu făcea altceva decât să mimeze.

De două ori pe zi aveau ocazia să mănânce şi să meargă la toaletă. Se întâmpla întotdeauna în suburbclave. Y.T. simţea furgoneta ieşind de pe autostradă, găsindu-şi calea pe străzi întortocheate, în construcţie, prin fundături, pe alei, prin pieţe. Se deschidea uşa acţionată electric a unui garaj, furgoneta intra, uşa se închidea în urma lor. Ajungeau într-o casă de suburbie, numai că era lipsită de mobile şi de orice altă amprentă personală, se aşezau pe podea în dormitoare goale – unul pentru fete şi altul pentru băieţi – şi mâncau prăjituri şi biscuiţi. Se întâmpla întotdeauna într-o încăpere cu desăvârşire lipsită de mobile, dar decorul era mereu altul: într-un loc, tapet cu flori de câmp şi un miros persistent şi rânced de spray Glade. În altul, tapet albăstrui, cu jucători de hochei, fotbal şi baschet. Altundeva, doar pereţi goi şi albi, cu mâzgăleli vechi, cu cretă colorată. Stând în camerele acelea goale, Y.T. studia zgârieturile vechi lăsate de mobilă pe podea şi crăpăturile din tencuială, medita asupra lor ca un arheolog, îşi punea întrebări despre familiile de mult plecate care locuiseră acolo. Dar către sfârşitul călătoriei nu le mai dădea atenţie.

În furgonetă nu auzea nimic în afară de cântece şi psalmodieri, nu vedea nimic în afară de feţele înghesuite una într-alta ale însoţitorilor ei. Când se opreau pentru alimentare, o făceau în popasuri imense

pentru camioane, de la mama naibii, trăgând lângă pompa cea mai îndepărtată, astfel încât să nu aibă pe nimeni alături. Şi mergeau întruna. Şoferii îşi predau ştafeta unul altuia.

În cele din urmă au ajuns undeva, pe litoral. Y.T. a simţit mirosul oceanului. Şi-au petrecut câteva minute aşteptând, cu motorul în ralanti, apoi furgoneta a trecut peste un soi de prag, a urcat pe câteva rampe şi s-a oprit cu frâna de mână trasă. Şoferul a coborât, i-a lăsat pentru prima oară singuri. Y.T. s-a bucurat fiindcă s-a terminat călătoria.

Pe urmă totul a început să huruie, ceva ca un zgomot de motor, dar de motor mult mai mare. N-a simţit nicio mişcare înainte de a se scurge câteva minute, când şi-a dat seama că se legănau uşor. Furgoneta era parcată pe un vas, iar vasul ieşea în larg.

E o navă oceanică adevărată. Una veche, murdară şi ruginită, care costă probabil cinci dolari în cimitirul şantierului naval. Dar transportă maşini, merge pe apă şi nu se scufundă.

Nava e exact ca furgoneta, doar că e mai mare, cu mai mulţi oameni. Dar ei mănâncă aceleaşi lucruri, cântă aceleaşi cântece, dorm la fel de puţin ca întotdeauna. Lui Y.T. a început acum să i se pară pervers de reconfortant. Ştie că e cu o mulţime de alţi oameni la fel ca ea şi că e în siguranţă. Cunoaşte rutina. Ştie unde îi e locul.

Şi aşa ajung în sfârşit la Plută. Lui Y.T. nu i-a spus nimeni că aici trebuia să ajungă, dar acum e evident. Ar trebui să fie speriată. Dar, dacă acolo ar fi atât de rău cum se spune, n-ar merge cu toţii pe Plută.

Când o vede conturându-i-se înaintea ochilor, se aşteaptă în mare măsură să se strângă toată lumea în jurul ei, din nou cu banda izolatoare. Apoi înţelege că nu e necesar. Nu le-a făcut necazuri. A fost acceptată aici, au încredere în ea. Ceea ce îi trezeşte, într-un fel, un sentiment de mândrie.

Şi n-o să provoace necazuri nici de aici înainte, fiindcă tot ce ar putea face ar fi să fugă din zona lor, trecând pe Pluta propriu-zisă. Chiar aşa. Adevărata Plută. Pluta dintr-o sută de filme cu buget redus turnate în Hong Kong şi din poveştile scăldate în sânge de care sunt pline cărţile japoneze cu benzi desenate. Oamenii ăştia ştiu foarte bine că n-ai nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce i se poate întâmpla unei fete americane blonde, de cincisprezece ani, când e singură pe Plută.

Uneori îşi face griji pentru mama ei, însă apoi îşi împietreşte inima şi se gândeşte că e posibil ca toată povestea să-i prindă bine. S-o scuture puţin. Lucru de care are nevoie. După plecarea tatei, mama ei s-a pliat pur şi simplu în sine însăşi, ca o pasăre din hârtie origami aruncată în foc.

Pe o distanţă de câţiva kilometri, pluta e înconjurată de un nor de ambarcaţiuni mici. Aproape toate sunt bărci de pescuit. Unele transportă bărbaţi înarmaţi, care n-au însă nicio treabă cu feribotul lor. Iar feribotul ocoleşte această zonă exterioară, virând larg, şi se opreşte în final într-o porţiune albă dintr-un flanc al Plutei. Literalmente albă. Toate vasele de aici sunt curate şi noi. Dar sunt şi două nave mari, ruginite, având câte ceva scris cu litere ruseşti pe flancuri, iar feribotul e plasat paralel cu una dintre ele, e legat de ea cu parâme cărora li se adaugă apoi năvoade, punţi de scânduri, straturi de anvelope vechi, uzate.

Pluta nu pare să fie nicidecum un teritoriu potrivit pentru patinajul pe role.

Y.T. se întreabă dacă la bordul feribotului mai sunt şi alţi skateboarderi. Pare puţin probabil. Adevărul e că nu sunt oameni de genul ei. Ea a fost întotdeauna o creatură josnică a autostrăzilor, nu una dintre aceste fiinţe fericite să cânte împreună. Poate că Pluta e cel mai potrivit loc pentru ea.

O duc pe una dintre navele ruseşti şi îi dau cea mai scârboasă slujbă din toate timpurile: o pun să spintece peşte. Ea nu vrea o slujbă, n-a cerut niciuna. Dar asta primeşte. Totuşi, nimeni nu-i vorbeşte cu adevărat, nimeni nu se oboseşte să-i explice ceva, aşa că şi ea se codeşte să-ntrebe. A intrat pur şi simplu într-o undă masivă de şoc cultural, fiindcă majoritatea oamenilor de pe navă sunt bătrâni şi graşi şi ruşi şi nu ştiu englezeşte.

Vreme de vreo două zile petrece o grămadă de timp dormind în timpul lucrului şi e trezită de ghionţii rusoaicelor voinice care muncesc în locul ăla. Şi mai şi mănâncă. O mare parte a peştelui care ajunge la ele miroase destul de urât, dar găseşte o cantitate frumuşică de somon. Ştie că e somon numai pentru că a mâncat sushi la mall – somonul e chestia aia de un portocaliu roşietic. Aşa că-şi face singură sushi, ronţăie nişte carne proaspătă de somon, şi e bună. Îi limpezeşte puţin capul.

Odată ce trece peste şoc şi totul se transformă în rutină, începe să se uite în jurul ei, urmărindu-le pe celelalte femei care spintecă peşte, şi înţelege că aşa e probabil viaţa pentru nouăzeci şi nouă la sută dintre oamenii din întreaga lume. Eşti în locul ăsta. În jurul tău sunt pretutindeni alţi oameni, dar nici ei nu te înţeleg pe tine şi nici tu nu-i înţelegi pe ei, însă toată lumea se bâlbâie oricum o grămadă şi fără niciun sens. Ca să rămâi în viaţă, trebuie să-ţi petreci zi de zi toată ziua făcând lucruri stupide, lipsite de sens. Şi singurul mod în care poţi să scapi de toate e să demisionezi, să devii independent, să te urci într-un avion şi să pleci în lumea crudă, unde-o să fii înghiţit şi nimeni n-o să mai audă de tine vreodată.

Nu e foarte pricepută la spintecatul peştilor. Rusoaicele voinice –

babuşte cu mers apăsat şi feţe impasibile – o dojenesc tot timpul. O privesc ameninţătoare, urmărind-o în timp ce spintecă peştii, spunându-i din priviri că e incredibil de proastă. Pe urmă încearcă să-i arate cum ar trebui să facă, dar ea rămâne la fel de nepricepută. E o muncă grea şi are tot timpul mâinile reci şi amorţite.

După două zile frustrante, îi dau o nouă slujbă, cu mult mai departe pe linia de producţie: o transformă într-o angajată a cantinei cu autoservire. Cum sunt oamenii care curăţă resturile din sala de mese a liceului. Lucrează în cambuza uneia dintre cele două nave ruseşti mari, cărând cazane mari cu ciorbă de peşte în bufet, turnând ciorba în castroane şi împingându-le de-a curmezişul tejghelei către un şir nesfârşit de fanatici religioşi, fanatici religioşi şi alţi fanatici religioşi. Numai că de data asta se pare că sunt cu mult mai mulţi asiatici şi abia dacă vezi printre ei vreun american.

Au şi o nouă specie: oameni cu antene. Le ies din cap şi seamănă a antene de walkie-talkie: scurte, boante, flexibile, îmbrăcate în cauciuc negru. Se înalţă din spatele urechii. Când vede aşa ceva pentru prima oară îşi închipuie că trebuie să fie un nou model de Walkman şi vrea să-l întrebe pe tip de unde l-a luat şi ce ascultă. Dar e un individ ciudat, mai bizar decât toţi ceilalţi, are privirea în permanenţă pierdută la o mie de metri depărtare şi e grav atins de bâlbâială, aşa că sfârşeşte prin a o umple de atât de mulţi fiori reci încât îi trânteşte pur şi simplu în faţă o porţie suplimentară şi generoasă de ciorbă şi îl grăbeşte să plece pe urmele celor aflaţi înaintea lui la coadă.

Din când în când recunoaşte pe câte cineva din furgoneta ei. Dar niciunul nu pare s-o recunoască la rândul lui; toţi se uită drept prin ea. Cu ochi sticloşi. De parcă li s-ar fi spălat creierul.

De parcă ei i s-ar fi spălat creierul.

Nu-i vine să creadă c-a avut nevoie de atât de mult timp ca să-şi dea seama ce-i fac. Iar asta o înfurie pur şi simplu şi mai mult.

Capitolul 44

În Realitate, Port Sherman e un burg surprinzător de mic, alcătuit din numai câteva cvartale pătrate. Înainte de sosirea Plutei, populaţia stabilă era de două mii de oameni. Acum trebuie să se apropie de cincizeci de mii. Hiro trebuie să încetinească puţin, pentru că refugii care dorm până una-alta pe străzi, sunt un impediment pentru trafic.

Dar asta e OK, îi salvează viaţa. Fiindcă, la scurt timp după ce intră în Port Sherman, roţile motocicletei i se blochează – spiţele devin rigide – şi începe să simtă toate hârtoapele. Două secunde mai târziu, motocicleta moare cu totul, devine o bucată inertă de metal. Nici măcar motorul nu mai funcţionează. Îşi coboară privirea către ecranul plat de deasupra rezervorului de benzină, aşteptând să primească un raport de stare, însă nu vede decât purici. Biosul a picat. Motocicleta lui e posedată de Aşera.

O abandonează în mijlocul străzii şi pleacă pe jos către apă. În spatele lui se aud refugii trezindu-se, trudindu-se să iasă de sub pături şi din sacii de dormit, începând să se adune în jurul motocicletei căzute, încercând să fie primii care s-o revendice.

Aude o bufnitură profundă în propriul său piept şi motocicleta lui Raven din L.A. îi revine pentru un minut în minte, alături de tot ce a simţit când a auzit-o pentru prima oară. Dar aici nu e nicio motocicletă prin preajmă. Sunetul vine de sus. E un elicopter. Modelul care zboară.

Simte mirosul algelor putrede de pe plajă, aşa că a ajuns foarte aproape. Trece dincolo de un colţ şi se pomeneşte pe strada dinspre apă, având drept în faţă hotelul Spectrum 2000. Vizavi e oceanul.

Elicopterul înaintează în susul fiordului, îl urmează din marea deschisă către continent, zboară drept către Spectrum 2000. E mic, un aparat agil, construit în foarte mare parte din sticlă. Hiro vede crucile pictate pe el, în toate locurile unde-au fost mai înainte stele roşii. Străluceşte orbitor în lumina albastru-rece a primei ore a dimineţii, pentru că emană un şirag de stele, flăcări albastre-alburii de magneziu ce cad la fiecare câteva secunde, aterizând în apa de dedesubt, unde continuă să ardă, aşternând pe toată lungimea portului o cărăruie de cenuşă. N-a venit acolo ca să-şi etaleze splendoarea. A venit ca să deruteze proiectilele cu detectoare de căldură.

Din locul în care stă, Hiro nu vede acoperişul hotelului, fiindcă îl priveşte uitându-se drept în sus. Dar are sentimentul că Gurov trebuie să fie acolo, pe cea mai înaltă clădire din Port Sherman, aşteptând să fie evacuat în zori şi purtat către cerul de porţelan, purtat către Plută.

Întrebare: De ce e evacuat? Şi de ce îl îngrijorează proiectilele cu detectoare de căldură? Hiro înţelege, cu întârziere, că se petrece ceva important.

Dac-ar mai avea motocicleta, ar putea să urce cu ea pe scara de

incendiu şi să descopere despre ce e vorba. Dar n-o mai are.

Bufnitura înfundată se aude pe acoperişul unei clădiri din dreapta lui. E o casă veche, una dintre construcţiile pionierilor ajunşi acolo cu o sută de ani în urmă. Lui Hiro i se îndoaie genunchii, gura i se deschide, umerii i se gârbovesc fără să vrea, şi se uită în direcţia sunetului. Şi ceva îi atrage privirea, ceva mic şi întunecat, ţâşnind din clădire şi înălţându-se ca o vrabie. Dar când ajunge deasupra apei, la o sută de metri de ţărm, vrabia ia foc, expulzând un nor imens de fum galben, cleios, se transformă într-un glob de flăcări albe şi face un salt înainte. Se mişcă din ce în ce mai repede, dărâmând centrul portului până când ajunge la micul elicopter pe care îl parcurge intrând prin parbriz şi ieşind prin spate. Elicopterul se transformă într-un nor de flăcări, sfărâmându-se în bucăţele de fier vechi, ca o pasăre fenix dezghiocată din coaja oului.

După toate aparenţele, Hiro nu e singurul tip care-l urăşte pe Gurov. Rusul e acum nevoit să coboare şi să plece cu o barcă.

Holul hotelului Spectrum 2000 e o tabără de război, plină de tipi bărboşi cu arme. Încă îşi mai organizează apărarea: tot mai mulţi soldaţi ies din compartimentele lor, îşi pun hainele, îşi înşfacă armele. Un tip oacheş, probabil un sergent tătar lăsat în urmă de Armata Roşie, aleargă prin hol într-o uniformă modificată a Marinei Sovietice, ţipând la oameni şi foindu-i încoace şi încolo.

Gurov o fi un om sfânt, dar nu poate merge pe apă. Va trebui să iasă pe strada dinspre plajă, va trebui să străbată cele două cvartale care îl despart de poarta pentru acces pe docul păzit şi să urce la bordul lui *Kodiak Queen,* care îl aşteaptă, cu fumul negru începând să-i ţâşnească din coşuri, cu luminile începând să i se aprindă. În josul docului, alături de *Kodiak Queen,* e *Kowloon,* nava de mari dimensiuni a francizei Mr. Lee’s Greater Hong Kong.

Hiro se întoarce cu spatele la Spectrum 2000 şi aleargă încolo şi-ncoace pe străzile dinspre apă, uitându-se la toate firmele, până când o găseşte pe cea care-l interesează: Mr. Lee’s Greater Hong Kong.

Nu vor să-l lase să intre. Îşi arată paşaportul; uşile se deschid. Paznicul e chinez, dar ştie puţină engleză. Iată o măsură a ciudăţeniilor din Port Sherman: au portar. Mr. Lee’s Greater Hong Kong e de obicei o ţară deschisă, întotdeauna în căutare de noi cetăţeni, chiar dacă sunt cei mai săraci refugi.

– Îmi cer scuze, spune paznicul, cu voce stridentă, nesinceră. N-am ştiut…

Arată spre paşaportul lui Hiro.

Franciulatul e o adevărată gură de aer proaspăt. Îi lipseşte ambianţa lumii a treia, mirosul de urină e cu desăvârşire inexistent. Ceea ce înseamnă că trebuie să fie cartierul general din zonă, pentru că majoritatea proprietăţilor imobiliare ale Hong Kong-ului din Port

Sherman nu constau probabil decât dintr-un puşcaş ghemuit într-o cabină de telefon public dintr-un hol. Însă locul ăsta e spaţios, curat şi aspectuos. Câteva sute de refugiaţi se holbează la el de dincolo de ferestre, ţinuţi la distanţă nu de simpla sticlă plată, ci de promisiunea elocventă a celor trei cuşti de Şobolănoşi aliniate lângă perete. După cum arată, două dintre ele au fost aduse recent. Merită să întăreşti paza când se apropie Pluta.

Hiro se îndreaptă spre tejghea. Un bărbat vorbeşte la telefon în cantoneză, ceea ce înseamnă că de fapt ţipă. Hiro îl recunoaşte drept proconsulul din Port Sherman. E cât se poate de implicat în discuţie, dar a văzut săbiile lui Hiro şi îl urmăreşte cu atenţie.

– Suntem foarte ocupaţi, spune, închizând telefonul.

– Acum sunteţi şi mai ocupaţi, ripostează Hiro. Aş vrea să închiriez serviciile vasului dumneavoastră, *Kowloon.*

– Costă foarte mult, zice bărbatul.

– Tocmai am aruncat în mijlocul străzii o motocicletă nou-nouţă, cel mai performant şi mai scump model, fiindcă n-am avut chef s-o-mping jumătate de cvartal, până la un garaj, îi povesteşte Hiro. Pot deconta o sumă care-o să vă lase cu gura căscată.

– E stricat.

– Apreciez politeţea de care daţi dovadă nespunându-mi pur şi simplu *nu,* spune Hiro, dar întâmplarea face să ştiu că de fapt nu e stricat şi trebuie să văd în refuzul dumneavoastră un echivalent al acestui cuvânt.

– Nu e disponibil, explică bărbatul. Îl foloseşte altcineva.

– Încă n-a părăsit docul, insistă Hiro, aşa că puteţi anula înţelegerea, folosindu-vă de una dintre scuzele pe care tocmai mi le-aţi oferit mie, iar eu o să vă plătesc mai mult.

– Nu putem face asta, spune celălalt.

– Atunci o să ies în stradă şi o să-i anunţ pe refugi că nava *Kowloon* pleacă spre L.A. exact peste o oră şi că au loc suficient ca să ia cu ei încă douăzeci de oameni, primul venit, primul servit.

– Nu, zice tipul.

– O să le spun să ia legătura cu dumneavoastră personal.

– Unde vreţi să mergeţi cu *Kowloon?*

– La Plută.

– Aa, păi de ce nu spuneţi aşa? face proconsulul. Acolo merge şi celălalt pasager al nostru.

– Mai aveţi pe cineva care vrea s-ajungă pe Plută?

– Asta am spus. Paşaportul dumneavoastră, vă rog.

Hiro i-l întinde. Bărbatul îl împinge într-o fantă. Numele lui Hiro, datele lui personale şi imaginile feţei sale sunt transferate în format numeric în biosul franciulatului, pe care tipul îl convinge, apăsând pe câteva taste, să expulzeze un card de identitate laminat, cu

fotografie.

– Puteţi ajunge pe doc cu ăsta, spune el. E valabil şase ore. Şi puteţi negocia cu celălalt pasager. Pe urmă nu vreau să vă mai văd niciodată.

– Şi dac-o să mai am nevoie de servicii consulare?

– Pot să merg oricând afară, zice celălalt, şi să le spun oamenilor că un negrotei cu săbii violează refugiaţi chinezi.

– Hm. Ăsta nu e tocmai cel mai bun serviciu pe care l-am obţinut la Mr. Lee's Greater Hong Kong.

– Asta nu e o situaţie obişnuită, ripostează proconsulul. Uită-te pe fereastră, găozarule.

Nu s-ar părea că jos, lângă apă, s-au schimbat prea multe. Ortoşii şi-au organizat apărarea la Spectrum 2000, în holul de la intrare: mobila a fost răsturnată, s-au construit baricade. Hiro presupune că în interiorul hotelului propriu-zis se desfăşoară o activitate furibundă.

Nu e clar de cine se apără ortoşii. Hiro nu vede prea multe în timp ce-şi croieşte drum către apă: doar alţi refugi chinezi, în haine lăbărţate. Numai că unii dintre ei par mult mai vigilenţi decât ceilalţi. Creează o impresie total diferită. Cei mai mulţi dintre chinezi sunt cu ochii pe noroiul din faţa picioarelor lor şi cu mintea în cu totul altă parte. Însă unii se plimbă în susul şi în josul străzii cu paşi mari, uitându-se în toate părţile, în alertă, şi se întâmplă să fie, majoritatea, bărbaţi tineri, în jachete voluminoase. Iar tunsorile lor nu sunt din acelaşi univers stilistic pe care-l afişează ceilalţi. Dovada existenţei gelului de fixare e vizibilă.

Intrarea pe docul bogaţilor e blocată cu saci de nisip şi cu sârmă ghimpată, şi e păzită. Hiro se apropie încet, cu mâinile la vedere, şi îi arată permisul şefului gărzii, singurul om alb pe care l-a văzut în Port Sherman.

Şi asta îl aduce pe doc. Ca prin farmec. Aidoma franciulatului Hong Kong, locul e pustiu, liniştit şi nu pute. Se leagănă uşor pe valuri, în sus şi jos, într-un mod pe care Hiro îl găseşte reconfortant. De fapt, nu e nimic altceva decât un tren de plute, platforme de scânduri construite peste bucăţi plutitoare de spumă poliuretanică şi, dacă n-ar fi păzite, ar sfârşi-o probabil prin a fi trase în larg şi legate de Plută.

Spre deosebire de un port obişnuit, nu e tăcut şi izolat. De obicei, oameni îşi amarează bărcile, le încuie şi pleacă. Aici, pe fiecare vas îşi pierde vremea cel puţin câte o persoană, bând cafea, ţinându-şi armele cât mai la vedere şi urmărindu-l cu atenţie în timp ce merge lejer pe doc. Pe docul unde răsună tunetul paşilor la fiecare câteva secunde, când un rus sau doi aleargă pe lângă Hiro, îndreptându-se spre *Kodiak Queen.* Sunt bărbaţi tineri, arătând cu toţii a marinari, şi sar pe navă de parcă ar fi ultima care pleacă din iad, sunt ocărâţi de ofiţeri care zbiară, aleargă să-şi ocupe posturile şi îşi îndeplinesc cu

frenezie îndatoririle.

Pe *Kowloon* lucrurile sunt mult mai calme. E păzit, dar majoritatea oamenilor par să fie chelneri şi stewarzi, în uniforme elegante, cu nasturi de alamă şi mănuşi albe. Uniforme menite să fie folosite în interior, în atmosfera controlată şi plăcută din sălile de mese. Din loc în loc se văd câţiva membri ai echipajului, cu părul negru, dat cu gel şi pieptănat pe spate, şi îmbrăcaţi în hanorace negre, menite să-i apere de frig şi de stropii de apă. Hiro nu vede pe *Kowloon* decât un singur om care pare să fie pasager: un caucazian înalt şi suplu, care se plimbă de colo-colo vorbind la un telefon mobil. Probabil un tembel din Industrie, care vrea să facă o croazieră de o zi şi să se uite la refugii de pe Plută stând într-o sală de mese şi savurând o cină rafinată.

Hiro e cam pe la jumătatea digului când pe mal se dezlănţuie iadul, chiar în faţa motelului Spectrum 2000. Începe cu o serie îndelungată de rafale de mitraliere grele, care nu par să facă prea mult rău, dar eliberează evident cu repeziciune strada. Nouăzeci şi nouă la sută dintre refugi se evaporă pur şi simplu. Ceilalţi, tinerii pe care i-a remarcat Hiro, scot de sub jachete arme interesante, de înaltă clasă, şi dispar sub arcadele uşilor sau în clădiri. Hiro măreşte puţin ritmul şi începe să meargă pe doc de-a-ndăratelea, încercând să pună între el şi acţiune o parte dintre vasele mai mari, care-l pot feri de rafale răzleţe.

Pe doc suflă o briză înviorătoare, venind dinspre apă. Trece pe lângă *Kowloon* luând cu sine mirosul de şuncă prăjită şi de cafea, iar Hiro nu poate să nu-şi aducă meditativ aminte că ultima lui masă a fost o jumătate de cutie de bere ieftină, într-o Kelley’s Tap dintr-o franciză Snooze ’n’ Cruise.

Scena din faţa clădirii Spectrum 2000 a degenerat într-un urlet generalizat, un zgomot alb de o intensitate incredibilă, pe măsură ce oamenii din hotel şi din afara lui au început să tragă, îndreptându-şi deopotrivă rafalele în susul şi în josul străzii.

Ceva îi atinge umărul. Hiro se întoarce să înlăture obiectul şi se trezeşte uitându-se în jos, la o chelneriţă chinezoaică scundă care a coborât de pe *Kowloon.* Odată ce i-a atras atenţia, ea îşi readuce mâinile în poziţia iniţială, adică peste urechi.

– Sunteţi Hiro Protagonist? mimează, sunetul fiind practic de neauzit pe fundalul zgomotului ridicol al schimbului de focuri.

Hiro încuviinţează. Ea îi răspunde cu acelaşi gest, se retrage cu un pas şi arată cu o înclinare a capului către *Kowloon.* Aşa, cu mâinile apăsate pe urechi, mişcarea pare desprinsă dintr-un dans popular.

Hiro merge în urma ei pe doc. La urma urmelor, poate s-au gândit să-l lase să-nchirieze nava. Femeia îl conduce pe pasarela de aluminiu.

Hiro o străbate ridicându-şi privirea către una dintre punţile superioare, unde îşi pierd vremea doi membri ai echipajului, în hanoracele lor negre. Unul se sprijină de o balustradă, urmărind lupta cu un binoclu. Cel de al doilea, mai vârstnic, se apropie de el, se apleacă să-i studieze spatele şi-l bate de două ori cu palma între omoplaţi.

Tipul lasă binoclul în jos şi se-ntoarce să vadă cine l-a lovit. N-are ochi de chinez. Celălalt, mai bătrân, îi spune ceva, gesticulând cu mâna în dreptul gâtului. Nici el nu e chinez.

Cel cu binoclul încuviinţează, ridică o mână şi apasă pe un comutator de pe rever. Când se răsuceşte din nou, literele de neon cu electropigment verde de pe spatele lui alcătuiesc un singur cuvânt: MAFIA.

Tipul mai bătrân face stânga-mprejur. Pe hanoracul lui e scris acelaşi lucru.

Hiro se răsuceşte pe călcâie în mijlocul pasarelei. În jurul lui se află, la vedere, douăzeci de membri ai echipajului. Pe hanoracele lor negre a apărut brusc cuvântul MAFIA. Şi sunt cu toţii înarmaţi, dintr-odată.

Capitolul 45

– Aveam de gând să iau legătura cu Mr. Lee’s Greater Hong Kong şi să mă plâng de proconsulul lor de aici, din Port Sherman, glumeşte Hiro. A fost foarte necooperant în dimineaţa asta, când am insistat să-mi închirieze vasul ăsta, stricând înţelegerea cu dumneavoastră.

Hiro e pe *Kowloon,* stă în sala de mese de la clasa întâi. De partea cealaltă a feţei de masă din olandă albă e aşezat bărbatul pe care l-a crezut mai devreme un industriaş excentric în vacanţă. E îmbrăcat impecabil, într-un costum negru, şi are un ochi de sticlă. Nu s-a ostenit să se prezinte, de parcă s-ar fi aşteptat ca Hiro să-l cunoască deja.

Nu pare amuzat de povestea lui Hiro. E mai degrabă nedumerit.

– Şi?

– Acum nu mai văd niciun motiv pentru care să completez o plângere, spune Hiro.

– De ce nu?

– Păi, fiindcă înţeleg de ce se codea, de ce nu voia să vă înlocuiască.

– Cum adică? Aveţi bani, nu?

– Da, dar…

– Aa, face bărbatul ochiul de sticlă, şi îşi permite un soi de zâmbet forţat. Fiindcă noi suntem Mafia, asta vreţi să spuneţi.

– Da, încuviinţează Hiro, simţind cum încep să-i ardă obrajii.

Nimic nu se compară cu situaţia când te faci de râsul curcilor. Nimic din lume, nu, domnule, nicidecum.

Schimbul de focuri de afară nu e decât un vuiet îndepărtat. Un strat dublu de sticlă neobişnuit de groasă, cu spaţiul dintre panouri umplut cu ceva rece şi gelatinos, izolează sala de mese, o apără de zgomot, de apă, de vânt şi de rafalele de plumbi încinşi. Vuietul nu mai e tot atât de uniform ca înainte.

– Mitraliere blestemate, spune tipul. Le detest. Dintr-o mie de gloanţe, unul singur loveşte, poate, într-adevăr ceva care merită lovit. Şi îmi distrug timpanele. Doriţi cafea, sau altceva?

– Ar fi excelent.

– Am pregătit o masă bogată, care va fi servită în curând. Şuncă, ouă, fructe atât de proaspete încât n-o să vă vină să credeţi.

Tipul pe care l-a văzut Hiro mai devreme, pe punte, bătându-l pe spate pe Omul-Cu-Binoclu, îşi bagă capul înăuntru.

– Scuzaţi-mă, şefule, dar intrăm în, cum s-ar spune, a treia etapă a planului. M-am gândit că poate vreţi să ştiţi.

– Mulţumesc, Livio. Anunţă-mă când ajung ivanii pe doc.

Tipul soarbe din cafea şi observă că Hiro e nedumerit.

– Vedeţi, avem un plan, iar planul e împărţit în mai multe etape.

– Da, asta am înţeles.

– Prima etapă a fost imobilizarea. Eliminarea elicopterului lor. Pe urmă am avut etapa a doua, în care trebuia să-i convingem că-ncercăm să-i ucidem în hotel. Cred că asta ne-a reuşit de minune.

– Şi eu.

– Mulţumesc. O altă parte importantă a acestei etape era să-ţi aducem fundul aici, ceea ce s-a făcut de asemenea.

– Fac şi eu parte din plan?

Bărbatul cu un ochi de sticlă zâmbeşte cu răceală.

– Dacă n-ai fi făcut parte din plan, ai fi fost mort.

– Adică ştiaţi că vin în Port Sherman?

– O ştii pe puicuţa aia, Y.T.? Cea de care te-ai folosit ca să ne spionezi?

– Da.

N-are rost să nege.

– Ei, şi noi am folosit-o ca să te spionăm.

– De ce? De ce naiba vă pasă ce fac eu?

– Asta ar fi o tangentă la discuţia noastră principală, care se referă la toate etapele planului.

– OK. Tocmai am terminat cu etapa a doua.

– Acum, în a treia, care e în plină desfăşurare, le îngăduim să creadă că reuşesc să scape într-un mod incredibil, eroic, alergând de-a lungul străzii, către doc.

– Etapa patru! strigă Livio, locotenentul.

– *Scusi,* spune bărbatul cu ochiul de sticlă, împingându-şi scaunul înapoi şi împăturindu-şi şervetul, pe care-l pune înapoi, pe masă.

Se ridică şi pleacă din sala de mese. Hiro îl urmează pe puntea de sus.

Vreo două duzini de ruşi încearcă să forţeze intrarea pe doc. Numărul celor care pătrunde în acelaşi timp e foarte mic, aşa că sfârşesc răsfirându-se pe o lungime de vreo şaizeci de metri şi alergând cu toţii către adăpostul oferit de *Kodiak Queen.*

Dar o duzină, sau cam aşa ceva, reuşesc să rămână împreună, într-o singură grămadă: un grup de soldaţi, alcătuind un scut uman în jurul unui mănunchi mai mic de oameni din centru.

– Grangurii, spune bărbatul cu ochiul de sticlă, clătinând din cap cu un aer filosofic.

Ruşii aleargă laolaltă, ca un crab, în josul docului, cât mai aplecaţi cu putinţă, acoperindu-se din când în când cu rafale de mitralieră îndreptate spre Port Sherman.

Bărbatul cu ochiul de sticlă strânge din pleoape în bătaia neaşteptată a unei adieri reci. Se întoarce spre Hiro cu o umbră de zâmbet.

– Uită-te la asta, spune, şi apasă un buton de pe o cutiuţă neagră, pe care o ţine în mână.

Explozia e ca o singură bătaie de tobă, venind din toate părţile în acelaşi timp. Hiro o simte urcând din apă şi scuturându-i picioarele. Nu se vede nicio flacără imensă şi niciun nor de fum, dar apare un soi de efect al gheizerelor gemene care izbucnesc de sub *Kodiak Queen,* propulsând în aer jeturi de apă albă, aburindă, ca nişte aripi care se deschid. Aripile se prăbuşesc într-o neaşteptată ploaie torenţială, apoi *Kodiak Queen* pare şocant de afundată în apă. Afundată şi afundându-se tot mai mult.

Toţi bărbaţii care aleargă pe doc încremenesc brusc.

– Acum, murmură tipul cu binoclul în reverul hainei sale.

Se aud câteva explozii mai mici în lungul docului. Care se încovoaie, se răsuceşte ca un şarpe în apă. Un segment anume, cel pe care se află grangurii, se leagănă şi basculează violent, iar din ambele sale capete se înalţă fuioare de fum. Exploziile l-au desprins de restul docului.

Toţi ocupanţii săi cad în aceeaşi direcţie când se smuceşte în lateral şi se pune în mişcare, smuls din locul său. Hiro vede cablul de remorcare ridicându-se din apă pe măsură ce se întinde, tensionându-se şi acoperind distanţa de şaizeci de metri până la o mică şalupă, care iese acum din port.

Pe segment încă mai sunt cam o duzină de gărzi de corp. Una dintre ele evaluează situaţia, îşi îndreaptă pistolul mitralieră AK-47 spre şalupa care îi remorchează, luând linia de ochire pe deasupra apei, şi îşi pierde creierul. Pe puntea de sus a vasului *Kowloon* e un lunetist. Toate celelalte gărzi de corp îşi aruncă armele în apă.

– E momentul să-nceapă etapa cinci, spune omul cu ochiul de sticlă. Un mic dejun pe cinste, în kilu' meu.

În clipa când el şi Hiro se aşază în sala de mese, *Kowloon* s-a desprins de doc şi navighează în josul fiordului, pe un curs paralel cu al şalupei care remorchează segmentul. În vreme ce mănâncă se pot uita pe fereastră, de-a lungul câtorva sute de metri de apă, şi văd bucata de doc ţinând pasul cu ei. Toţi grangurii şi toate gărzile de corp stau acum în fund, ţinându-şi centrul de greutate cât mai jos când segmentul tresaltă cu violenţă.

– Când ne îndepărtăm de uscat, valurile devin tot mai mari, spune bărbatul cu ochiul de sticlă. Detest rahatul ăsta. Tot ce-mi doresc e să-mi păstrez micul dejun destul de mult ca să-l pot astupa cu mâncarea de la prânz.

– Amin, întăreşte Livio, îngrămădindu-şi o porţie de omletă pe farfurie.

– O să-i aduceţi sus pe tipii ăia? întreabă Hiro. Sau îi lăsaţi pur şi simplu să mai stea acolo o vreme?

– Dă-i în kilu' meu. Lasă-i să le-ngheţe curu'. Pe urmă, când o să-i aducem pe nava asta, vor fi gata ne urmeze. Nu se vor opune prea

tare. Hei, s-ar putea chiar să ne mulţumească.

Toată lumea pare cât de poate de flămândă. O vreme nu fac nimic altceva decât să atace cu poftă micul dejun. Ceva mai târziu, bărbatul cu ochiul de sticlă sparge gheaţa trâmbiţând ce grozavă e mâncarea, şi toţi sunt de acord. Hiro se gândeşte că acum e OK să vorbească.

– Mă întrebam de ce sunteţi interesaţi de mine.

E de părere că, în cazul Mafiei, e întotdeauna bine să ştii asta.

– Facem parte din aceeaşi gaşcă fericită[108], răspunde bărbatul cu ochiul de sticlă.

– Ce gaşcă?

– Gaşca lui Lagos.

– Cum?

– Ei, nu e chiar gaşca lui. Dar el e tipul care-a adunat-o laolaltă. Nucleul în jurul căruia s-a format.

– Despre ce vorbeşti?

– OK.

Bărbatul cu ochiul de sticlă îşi împinge farfuria, îndepărtând-o, îşi împătureşte şervetul şi îl pune pe masă.

– Lagos a avut toate ideile astea. Idei despre tot felul de chestii.

– Am băgat de seamă.

– Şi le-a adunat peste tot în pachete, le-a stivuit în funcţie de diverse subiecte. Pachete unde-a strâns laolaltă cunoştinţe din toată lumea, în puii mei, şi le-a legat unele de altele. A stivuit chestiile astea ici şi colo prin Metavers, aşteptând până ce informaţiile aveau să devină utile.

– Nu numai una dintre ele? întreabă Hiro.

– Aşa s-ar părea. Ei bine, acum câţiva ani, Lagos l-a abordat pe L. Bob Rife.

– A făcut-o?

– Da. Ştii, pentru Rife lucrează un milion de programatori. Era paranoic, se temea că-i fură informaţiile.

– Ştiu că le ţinea locuinţele sub observaţie şi aşa mai departe.

– Ştii pentru că ai găsit asta în pachetul lui Lagos. Iar el s-a obosit s-o caute fiindcă făcea studii de piaţă. Căuta pe cineva dispus să-i plătească bani grei pentru tot ce-a scos la lumină în pachetul Babel/Infocalipsă.

– Credea, spune Hiro, că L. Bob Rife ar fi putut găsi o întrebuinţare pentru nişte viruşi.

– Exact. Vezi, eu nu-nţeleg tot rahatul ăsta. Dar cred c-a găsit un virus vechi, sau cam aşa ceva, îndreptat împotriva gânditorilor de elită.

---

108 The Happy Gang, emisiune radiofonică de varietăţi difuzată de Canadian Broadcasting Corporation între anii 1937 şi 1959.

– Preoţia tehnologică, zice Hiro. Infocraţii. A nimicit toată infocraţia din Sumer.

– Cum i-o fi zicând.

– Asta-i o nebunie, spune Hiro. E ca şi cum ai descoperi că angajaţii tăi fură pixuri, i-ai scoate pe toţi afară şi i-ai omorî. N-o să-l poată folosi fără să distrugă minţile programatorilor.

– În forma originală, precizează bărbatul cu ochiul de sticlă. Lagos voia să se axeze pe cercetări în privinţa virusului, ăsta-i şpilul.

– Cercetări despre războiul informaţional.

– Bingo. Voia să izoleze chestia asta şi s-o modifice, ca să poată fi folosită pentru controlul programatorilor fără să le facă zob creierul.

– Şi-a mers?

– Cine ştie? Rife a furat ideea lui Lagos. A luat-o pur şi simplu şi-a fugit cu ea. Şi, după asta, Lagos n-a mai avut habar cum a folosit-o Rife. Dar peste vreo doi ani a-nceput să se-ngrijoreze din cauza mai multor lucruri pe care le vedea.

– Cum ar fi dezvoltarea explozivă a francizelor Reverend Wayne's Pearly Gates.

– Şi rusnacii ăştia care vorbesc în limbi. Şi faptul că Rife dezgropa cetatea aia veche…

– Eridu.

– Da. Şi radioastronomia. Lagos era îngrijorat dintr-o mulţime de motive. Aşa c-a început să abordeze lumea. Ne-a abordat pe noi. A abordat-o pe fata cu care obişnuiai să ieşi…

– Juanita.

– Da. O fată bună. Şi l-a abordat pe Mr. Lee. Prin urmare, s-ar putea spune că la acest mic proiect au lucrat diverse persoane.

Capitolul 46

– Unde-au dispărut? întreabă Hiro.

Toată lumea se uită deja după plută, ca şi cum ar fi observat cu toţii în acelaşi timp că lipseşte. În cele din urmă o văd, la vreo patru sute de metri în spatele lor, neclintită pe apă. Bodyguarzii şi grangurii stau acum în picioare, uitându-se cu toţii în aceeaşi direcţie. Şalupa se învârteşte prin zonă, încercând să recupereze obiectul plutitor.

– Trebuie să fi găsit o modalitate de detaşare a cablului, spune Hiro.

– Puţin probabil, zice omul cu ochiul de sticlă. Era ataşat de partea de dedesubt, sub apă. Şi e un cablu de oţel, nici gând să poată fi tăiat.

Hiro vede o altă ambarcaţiune mică tresăltând pe apă, cam la jumătatea distanţei dintre ruşi şi şalupa care îi remorcase. E greu de observat, fiindcă e minusculă, aproape de suprafaţa apei şi vopsită în culori naturale palide. E un caiac pentru o singură persoană. Şi transportă un bărbat cu părul lung.

– Rahat, spune Livio. Ăsta de unde dracu' a apărut?

Caiacistul se uită o vreme în spatele lui, apreciind valurile, se întoarce brusc cu o sută optzeci de grade şi începe să vâslească în forţă, accelerând şi privind în urmă la fiecare câteva lovituri. Se apropie un val mare şi, când se umflă sub caiac, omul şi-a potrivit viteza cu a lui. Caiacul rămâne pe creastă şi înaintează ca o rachetă, călare pe val, începând deodată să se deplaseze de două ori mai repede decât orice alt obiect de pe suprafaţa apei.

Caiacistul face câteva schimbări rudimentare de direcţie afundând un capăt al vâslei în val. Pe urmă o aşază perpendicular pe caiac, îşi întinde mâna în jos, adânc în interior, şi trage afară un obiect mic, întunecat, un tub lung cam de un metru şi un sfert, pe care şi-l ridică pe un umăr.

El şi şalupa alunecă în viteză unul pe lângă altul, venind din direcţii opuse, despărţiţi de un gol de vreo şase metri. Pe urmă şalupa sare în aer.

Kowloon a trecut de locul unde s-a desfăşurat acţiunea, e la câteva mii de metri distanţă. Execută cea mai strânsă întoarcere de care e capabil un vas de dimensiunile sale, încercând să-şi modifice direcţia cu o sută optzeci de grade, ca să se poată întoarce să trateze cu ruşii şi cu Raven, ceea ce e, într-un anume sens, mai problematic.

Raven vâsleşte, întorcându-se la amicii lui.

– Ce găozar, spune Livio. Ce-are de gând, vrea să-i remorcheze până la Plută cu blestemăţia lui de caiac?

– Chestia asta mă umple de fiori, zice bărbatul cu ochiul de sticlă. Asiguraţi-vă că avem sus nişte băieţi cu lansatoare Stinger. Probabil au vreun elicopter care se apropie.

– Nicio altă navă pe radar, spune unul dintre soldaţi, venind de pe

puntea de comandă. Numai noi şi ei. Şi niciun elicopter.

– Ştiţi că Raven cară după el o bombă nucleară, nu? spune Hiro.

– Aşa am auzit. Dar caiacul nu e destul de mare. E minuscul. Mi-e greu să cred că e posibil să mergi pe mare cu aşa ceva.

Din ocean creşte un munte. O bulă de apă întunecată care se înalţă şi se lăţeşte întruna. La o distanţă bună în spatele plutei săltate de valuri a apărut un turn negru, înălţându-se din apă în poziţie verticală, cu o pereche de înotătoare crescându-i din vârf. Turnul e din ce în ce mai înalt, înotătoarele ies tot mai mult din apă, în timp ce, în faţa şi în spatele lor, muntele se înalţă şi capătă formă. Stele roşii şi câteva cifre. Dar nimeni nu trebuie să citească cifrele ca să ştie că e un submarin. Un submarin cu rachete nucleare.

Care se opreşte. Atât de aproape de ruşi şi de mica lor plută încât Gurov şi prietenii lui pot practic sări pe el. Raven vâsleşte într-acolo, tăind valurile ca un cuţit de sticlă.

– Băga-mi-aş, spune bărbatul cu ochiul de sticlă.

E pe de-a-ntregul uluit.

– Băga-mi-aş, băga-mi-aş, băga-mi-aş. Unchiul Enzo o să se-nfurie.

– N-aveaţi de unde să ştiţi, spune Livio. Tragem în ei?

Înainte ca bărbatul cu ochiul de sticlă să poată lua vreo decizie în privinţa tacticii, puntea armelor din partea superioară a submarinului se deschide. Primul proiectil îi ratează cu numai câţiva metri.

– OK, avem o situaţie cu evoluţie rapidă. Hiro, tu vii cu mine.

Echipajul de pe *Kowloon* a evaluat deja lucrurile şi a apreciat care le sunt şansele împotriva submarinului nuclear. Aleargă de-a lungul copastiei, în toate părţile, aruncând în apă capsule mari din fibră de sticlă. Capsulele se despică şi se deschid, dezvăluind falduri de un portocaliu strălucitor, care înfloresc, transformându-se în plute de dimensiuni reduse.

Odată ce trăgătorii de pe puntea submarinului îşi reglează tirul, situaţia începe să evolueze cu şi mai multă rapiditate. *Kowloon* nu se poate hotărî dacă să se scufunde, să explodeze sau pur şi simplu să se dezintegreze, aşa că le face pe toate trei în acelaşi timp. În momentul respectiv, majoritatea oamenilor de pe navă a reuşit deja să ajungă pe câte o mică plută. Se leagănă toţi pe suprafaţa apei, trăgându-şi fermoarele costumelor portocalii de salvare, şi urmăresc din priviri submarinul nuclear.

Raven coboară ultimul sub puntea submarinului. Petrece un minut sau două scoţând nişte echipamente din caiac: câteva lucruri ambalate în pungi şi un harpon de doi metri şi jumătate, cu vârf translucid, de forma unei frunze. Înainte de a se face nevăzut în tambuchi, se întoarce către epava lui *Kowloon* şi ridică harponul deasupra capului, un gest de triumf şi o promisiune în acelaşi timp. Apoi dispare. Două minute mai târziu, dispare şi submarinul.

– Individul ăsta mă umple de fiori, spune bărbatul cu ochiul de sticlă.

Capitolul 47

Odată ce începe să-i fie din nou clar că toţi oamenii ăştia sunt nişte narcomani cu mintea pervertită, începe să observe, în privinţa lor, şi alte lucruri. De exemplu, niciunul n-o priveşte niciodată în ochi. Mai ales bărbaţii. Tipii ăştia s-au detaşat complet de sex, atât de tare au fost împinşi în ei înşişi. Poate înţelege de ce nu se uită la babuştele grase. Dar ea e o puicuţă americană de cincisprezece ani şi e obişnuită să atragă din când în când privirile. Nu şi aici.

Până într-o bună zi, când îşi ridică ochii de la cazanul ei mare cu peşte şi descoperă că se uită la pieptul unui tip. I-l urmăreşte cu privirea, urcând către gât, apoi de-a lungul gâtului, către faţă, şi vede doi ochi negri, holbându-se la ea, exact pe deasupra tejghelei.

Are ceva scris pe frunte: CONTROL INSUFICIENT AL IMPULSURILOR. Ceea ce e oarecum înspăimântător. Şi sexy. Îi adaugă o anumită doză de romantism, pe care n-o are niciunul dintre oamenii ăştia. Se aşteptase ca Pluta să fie un loc întunecat şi periculos şi, în schimb, e exact ca şi cum ar lucra acolo unde lucrează mama ei. Dintre toţi tipii din jur, ăsta e primul care arată într-adevăr ca şi cum i-ar aparţine Plutei.

Şi-i iese la fix şi căutătura. Într-un stil incredibil de indecent. Deşi are o mustaţă lungă şi subţire, nu prea avantajoasă pentru faţa lui. Nu-i evidenţiază câtuşi de puţin trăsăturile.

– Vrei porcării din astea? Un cap de peşte, sau două? întreabă ea, legănând polonicul cu un gest pitoresc.

Le spune întotdeauna oamenilor tot felul de tâmpenii, fiindcă niciunul n-o înţelege.

– Vreau orice-mi oferi, răspunde tipul.

În engleză. Cu un accent destul de precis.

– Nu ofer nimic, zice ea, da’ dacă vrei să stai aici şi să caşti ochii, n-am nicio problemă.

El stă locului şi se uită o vreme. Destul de mult pentru ca oamenii aflaţi la coadă, cu mult în urma lui, să se ridice pe vârfuri, încercând să vadă care e problema. Dar, când îl recunosc, se lasă din nou pe călcâie cu o reală repeziciune, se gârbovesc, încercând cumva să se piardă în masa de haine cu miros de peşte.

– Ce-avem azi la desert? întreabă tipul. Ai ceva dulce pentru mine?

– Noi nu credem în desert, răspunde ea. Desertu’ e un mare păcat, nu-ţi aduci aminte?

– Depinde de orientarea culturală.

– Aa, da? Şi spre ce cultură eşti orientat?

– Sunt aleutin.

– Ei, de ăştia n-am auzit niciodată.

– Pentru că şi-au bătut joc de noi, spune înfricoşătorul aleutin uriaş, mai rău decât de oricare altă naţiune din istorie.

– Îmi pare rău s-aud asta, zice Y.T. Vasăzică, ăă, vrei să te servesc cu peşte, sau ai de gând să stai flămând?

Aleutinul uriaş se holbează la ea o vreme. Apoi capul îi zvâcneşte în lateral şi spune:

– Haide. Să plecăm în pana mea de-aici.

– Cum, şi să renunţ la slujba asta minunată?

El zâmbeşte larg, iar zâmbetul pare ridicol.

– Îţi pot găsi o slujbă mai bună.

– Una-n care rămân cu hainele pe mine?

– Haide. Plecăm acum, spune bărbatul, şi privirea ochilor lui o arde.

Y.T. încearcă să ignore încordarea caldă pe care-o simte brusc între picioare.

Îl urmează de-a lungul tejghelei, îndreptându-se către o deschidere prin care poate ieşi în sala de mese. Şefa babuştelor ticăloase iese tropăind din compartimentul din spate şi urlă la ea într-o limbă de neînţeles.

Y.T. se întoarce ca să se uite înapoi. Simte două mâini mari alunecându-i pe lângă trup şi urcându-i către subsuori şi îşi aduce braţele lângă coaste, încercând să le oprească. Dar nu ajută la nimic, mâinile ajung până sus şi continuă să se ridice, se înalţă în aer purtând-o cu ele. Tipul uriaş o saltă peste tejghea ca pe-un copil de trei ani şi o pune jos, alături de el.

Y.T. se răsuceşte s-o vadă pe şefa babuştelor ticăloase, care-a înlemnit, pradă unui amestec de surpriză, spaimă şi ultraj sexual. În final învinge frica, babuşca îşi întoarce privirea, se răsuceşte pe călcâie şi se duce s-o înlocuiască pe Y.T. la cazanul de la postul numărul nouă.

– Mersi pentru transport, spune Y.T., cu vocea oscilându-i şi fremătându-i ridicol. Ăă, nu voiai să mănânci ceva?

– Oricum aveam de gând să ies, spune el.

– Să ieşi? Unde poţi să ieşi pe Plută?

– Vino, o să-ţi arăt.

O conduce pe coridoare, în susul unor scări de oţel abrupte şi apoi afară, pe punte. Se apropie ora crepusculului şi turnul de pe *Enterprise* se conturează, compact şi negru, pe fundalul cenuşiu intens al cerului care se înnorează atât de repede încât pare mai întunecat decât la miezul nopţii. Dar luminile nu s-au aprins încă şi totul e numai oţel negru şi cer de ardezie.

Îl urmează de-a lungul punţii, către pupă. Apa e cu nouă metri mai jos şi dincolo de ea se vede zona prosperă şi de un alb imaculat a ruşilor, separată de încâlceala neagră şi mizerabilă a Plutei propriu-zise printr-un canal lat, patrulat de bărbaţi înarmaţi, în robe negre. În partea aceea nu există nicio scară de oţel sau de frânghie, dar de

balustradă atârnă o parâmă groasă. Aleutinul uriaş o trage şi îşi înfăşoară o bucată pe sub un braţ şi peste un picior cu o mişcare grăbită. Apoi înconjoară mijlocul lui Y.T., prinzând-o în îndoitura cotului, se lasă pe spate şi cade de pe navă.

Ea refuză cu hotărâre să ţipe. Simte frânghia oprind trupul lui, îi simte braţul strângând-o atât de tare încât se sufocă pentru o clipă, apoi rămâne suspendată aşa, susţinută de braţul lui îndoit.

Mâinile ei atârnă pe lângă corp, într-o poziţie sfidătoare. Dar aşa, de-a naibii, se sprijină de el, îşi înfăşoară braţele în jurul gâtului lui, îşi pune capul pe umărul lui şi se agaţă de el cu putere. Bărbatul coboară pe parâmă în rapel şi în curând stau amândoi pe versiunea rusească a Plutei, prosperă şi igienizată.

– Totuşi, cum te cheamă? întreabă ea.

– Dmitri Ravinoff, răspunde el. Cunoscut mai degrabă drept Raven.

Of, rahat.

Legăturile dintre ambarcaţiuni sunt încâlcite şi imprevizibile. Ca să ajungi din punctul A în punctul B trebuie să rătăceşti o grămadă. Dar Raven ştie unde merge. Din când în când întinde braţul şi o prinde de mână, dar nu o smuceşte, deşi merge cu mult mai încet decât el. Uneori se uită înapoi, către ea, cu un zâmbet, ca şi cum ar spune: „Ţi-aş putea face rău, dar n-o s-o fac.”

Ajung într-un loc unde zona rusească e legată de restul plutei printr-o pasarelă lată de scânduri, păzită de tipi cu Uzi. Raven îi ignoră, o ia din nou pe Y.T. de mână şi traversează pasarela împreună. Ea abia are timp să se gândească la implicaţiile acestui fapt înainte de a înţelege brusc, se uită în jur, îi vede pe toţi acei asiatici masivi care-i întorc privirea holbându-se la ea de parcă ar fi un festin şi îşi dă seama: sunt pe Plută. Într-adevăr pe Plută.

– Ăştia-s vietnamezi din Hong Kong, spune Raven. Au plecat din Vietnam, au ajuns în Hong Kong ca barcagii după războiul de acolo – aşa că de-acum trăiesc pe şampane de două generaţii. Nu-ţi fie frică, nu e periculos pentru tine.

– Nu cred că ştiu să găsesc drumul până aici, spune Y.T.

– Linişteşte-te, o îndeamnă el. N-am pierdut niciodată o iubită.

– Ai avut vreodată una?

Raven îşi dă capul pe spate şi râde.

– O grămadă, pe vremuri. Ceva mai puţine în ultimii câţiva ani.

– Aa, da? În vremurile de demult? De-atunci ai tatuajul?

– Da. Sunt alcoolic. Intram în tot felul de belele. M-am lăsat de băutură de opt ani.

– Atunci de ce se teme toată lumea de tine?

Raven se întoarce spre ea, zâmbeşte larg, ridică din umeri.

– Ei, ştii, pentru că sunt un ucigaş incredibil de crud şi de eficient,

cu un uluitor sânge-rece.

Y.T. râde. Râde şi Raven.

– Ce meserie ai? întreabă ea.

– Sunt vânător cu harponul.

– Ca în *Moby Dick?*

Lui Y.T. îi place ideea. A citit cartea la şcoală. Cei mai mulţi dintre colegii ei de clasă, chiar şi cei mai sârguincioşi, au considerat povestea de-a dreptul învechită. Dar ei i-a plăcut toată partea despre harponare.

– Nu, în comparaţie cu mine, ăia din *Moby Dick* sunt ageamii.

– Ce vânezi cu harponul?

– Tot ce-ţi trece prin minte.

De aici înainte, Y.T. se uită numai la el. Sau la lucruri neînsufleţite. Fiindcă altminteri n-ar vedea decât mii de ochi întunecaţi întorcându-i privirea. În privinţa asta, e o schimbare majoră faţă de postul de lucrătoare la popota reprimaţilor.

În parte, motivul e faptul că ea arată cu totul altfel. Dar, pe de altă parte, pe Plută nu există niciun strop de intimitate, te deplasezi trecând dintr-o ambarcaţiune într-alta. Dar pe fiecare dintre ele locuiesc treizeci şi ceva de oameni, aşa că treci tot timpul prin camerele lor de zi. Şi prin băi. Şi prin dormitoare. E firesc să te privească.

Cei doi traversează tropăind o platformă improvizată din butoaie de petrol. Pe platformă, doi vietnamezi se ceartă sau se tocmesc pentru ceva, care pare a fi o bucată de peşte. Cel care stă cu faţa spre ei îi vede venind. Ochii îi scânteiază privind-o pe Y.T. fără să se oprească asupra ei, apoi cad asupra lui Raven, rămân pironiţi şi se fac cât cepele. Se retrage cu un pas. Cel cu care vorbea, şi care e cu spatele la ei, se întoarce şi face pur şi simplu un salt în aer, înăbuşindu-şi un murmur de protest. Amândoi se feresc din calea lui Raven, îndepărtându-se cât mai mult.

Şi atunci înţelege Y.T. ceva important. Oamenii nu se uită la ea. Nimeni nu-i aruncă ei o a doua privire. Toţi se uită la Raven. Şi nu e ca şi cum s-ar uita la o celebritate. Toţi tipii ăştia de pe Plută, toţi aceşti locuitori duri ai mării, care te bagă-n sperieţi, se tem de moarte de Raven.

Iar ea are o întâlnire cu el.

Care e abia la-nceput.

Trecând prin salonul altor vietnamezi, Y.T. îşi aduce brusc aminte de cea mai chinuitoare discuţie pe care a purtat-o vreodată, ceea ce s-a întâmplat cu un an în urmă, când mama ei a încercat să-i dea sfaturi, spunându-i ce are de făcut dacă un băiat face figuri. Mda, mamă, sigur. O să ţin minte asta. Mda, o să am grijă să nu uit. Y.T. ştie că sfatul n-are nicio valoare şi că acum se va dovedi că dreptatea

e de partea ei.

Capitolul 48

Pe mica plută sunt patru bărbaţi: Hiro Protagonist, corespondent al Central Intelligence Corporation care lucrează pe cont propriu şi care nu a întreprins până acum decât aşa-numite operaţiuni „uscate”, adică a stat liniştit, absorbind informaţii pe care le-a expulzat mai târziu în Bibliotecă, baza de date a CIC-ului, fără să facă vreodată ceva cu adevărat. Acum acţiunile lui au început să devină extraordinar de umede. E înarmat cu două săbii şi cu un pistol semiautomat de nouă milimetri, numit în limbajul de zi cu zi un nouă, plus două încărcătoare ce conţin câte unsprezece gloanţe.

Vic, numele de familie necunoscut. Dacă încă ar mai exista ceva care să se numească impozit pe venit, atunci Vic ar completa în fiecare an formularul 1040 scriind „lunetist” în rubrica destinată ocupaţiei sale. În stilul clasic al lunetiştilor, Vic e reticent şi stă întotdeauna în banca lui. E înarmat cu o puşcă lungă, de calibru mare, pe care e montat un mecanism voluminos, unde ar putea fi găsit un vizor telescopic dacă Vic nu ar fi unul dintre cei mai buni în meseria lui. Natura exactă a dispozitivului acela nu e cunoscută, dar Hiro presupune că e un set de senzori de foarte mare fineţe, cu un reticul fin suprapus în centru. Se poate presupune fără riscuri că Vic mai are asupra sa şi alte arme ascunse, de dimensiuni reduse.

Eliot Chung. Eliot era căpitanul vasului numit *Kowloon.* În momentul de faţă e în pauza dintre două slujbe. Eliot a crescut în Watts şi când îl auzi vorbind englezeşte ai impresia că e negru. Genetic vorbind, e în întregime chinez. Vorbeşte fluent engleza, în jargonul negrilor şi al albilor, precum şi cantoneza şi taxilinga, plus ceva vietnameză, spaniolă şi limba mandarinilor. Eliot e înarmat cu un revolver Magnum de 44, pe care îl purta asupra sa la bordul lui *Kowloon* „numai pentru halibut”. Cu alte cuvinte, îl folosea ca să omoare peştii înainte ca pasagerii să-i tragă pe vas. Halibutul creşte foarte mare şi e posibil să se zvârcolească atât de violent încât să-i ucidă cu uşurinţă pe oamenii care l-au pescuit; de aceea e prudent să-i tragi câteva gloanţe în cap înainte de a-l urca la bord. E singurul motiv pentru care are Eliot o armă; de toate celelalte necesităţi defensive ale navei *Kowloon* se ocupau membri ai echipajului specializaţi în acest domeniu.

„Fisheye”[109]. E bărbatul cu ochiul de sticlă. Pentru identificare îşi foloseşte întotdeauna porecla. E înarmat cu o servietă mare, neagră.

Servieta e masivă, cu role încorporate, şi cântăreşte între o sută cincizeci de kilograme şi o tonă, după cum descoperă Hiro când încearcă s-o clintească. Greutatea ei transformă fundul de obicei plat al plutei într-un con cutat. Servieta are un ataşament care atrage

109 Ochi de peşte.

atenţia: un cablu flexibil, sau furtun, sau ce-o fi, gros de şaptezeci şi cinci de milimetri şi lung de doi metri, care îi iese dintr-un colţ, se întinde pe suprafaţa înclinată a plutei de salvare, trece peste marginea ei şi se târăşte prin apă. În capătul acestui tentacul misterios se află o bucată de metal de dimensiunile unui coş de gunoi, dar cu atât de multe aripioare şi palete înguste, sculptate cu mare fineţe, încât suprafaţa sa desfăşurată pare să fie de dimensiunile statului Delaware. Hiro nu l-a văzut afară din apă decât pe durata câtorva clipe haotice, când a fost transferat pe pluta de salvare. În momentul acela era de un roşu strălucitor, fierbinte. De atunci e cenuşiu-deschis şi stă ascuns sub suprafaţa oceanului, imposibil de desluşit limpede, fiindcă apa din jurul său e tot timpul învolburată, rostogolindu-se în plin clocot. Bulele de vapori de mărimea unui pumn se întrepătrund în mijlocul filigranului de fractali ai paletelor şi izbesc suprafaţa oceanului zi şi noapte, fără încetare. Mica plută fără motor în jurul căreia clipocesc valurile Pacificului de Nord emite o dâră uriaşă de abur, ca un Cal de Fier ce traversează Munţii Stâncoşi cu viteza sa maximă. Nici Hiro, nici Eliot nu spun vreodată ceva, ba chiar se fac că nu observă ceea ce de-acum e mai mult decât evident, faptul că Fisheye călătoreşte purtând asupra sa o mică sursă independentă de energie nucleară – aproape fără nicio îndoială izotopi radiotermali, de tipul celor care alimentează Şobolănoşii. Atât timp cât Fisheye refuză să anunţe acest lucru, ar fi nepoliticos din partea lor să îl aducă în discuţie.

Cei patru sunt îmbrăcaţi în costume vătuite, colorate în portocaliu strălucitor, care le acoperă tot corpul. Costumele sunt o versiune a vestelor de salvare, folosită în Pacificul de Nord. Sunt voluminoase şi incomode, dar lui Eliot Chung îi place să spună că, în apele nordice, singurul lucru pe care-l face o vestă de salvare e să-ţi menţină cadavrul la suprafaţă.

Barca de salvare e o plută pneumatică de vreo trei metri lungime, genul care nu se livrează echipată cu motor. Are o cupolă impermeabilă, asemănătoare cu un cort, pe care o pot închide cu fermoare de jur împrejur, transformând-o într-o capsulă etanşă; apa nu pătrunde înăuntru nici măcar în timpul celei mai violente furtuni.

Timp de vreo două zile, un vânt puternic şi rece care suflă dinspre munţi îi îndepărtează de Oregon, putându-i către apele deschise. Eliot le explică, vesel, că acest tip de barcă de salvare a fost inventat cu mult timp în urmă, pe vremea când existau marina militară şi paza de coastă, care ar fi venit să-i salveze pe călătorii eşuaţi. Nu trebuia decât să pluteşti şi să fii portocaliu. Fisheye are un walkie-talkie, dar e un aparat cu rază mică de acţiune. Şi calculatorul lui Hiro se poate conecta la reţea, dar, din acest punct de vedere, funcţionarea sa e similară cu a unui telefon celular. Nu merge în mijlocul pustietăţii.

Când vremea e extrem de ploioasă, cei patru stau sub cupolă. Când plouă mai puţin, stau deasupra ei. Toţi au cum să-şi petreacă timpul.

Hiro îşi face de lucru cu calculatorul său, fireşte. O plută eşuată în Pacific e un loc perfect pentru un hacker.

Vic citeşte şi reciteşte un roman în ediţie broşată, murat de apă, pe care l-a avut în buzunarul hanoracului de mafiot în momentul când le-a explodat *Kowloon* sub picioare. Zilele de aşteptare trec mult mai uşor pentru el. Ca lunetist de profesie, ştie cum să-şi omoare timpul.

Eliot se uită în jur cu binoclul, deşi nu prea are la ce se uita. Îşi petrece o grămadă de timp foindu-se de colo-colo pe plută şi frământându-se inutil din pricina ei, aşa cum stă în obiceiul căpitanilor de vas. Şi pescuieşte foarte mult. Au rezerve de hrană din belşug, dar e plăcut să mănânci din când în când halibut sau somon proaspăt.

Fisheye a scos din servieta neagră şi grea ceva care pare un manual de instrucţiuni. E un biblioraft cu trei inele în miniatură, cu paginile tipărite la o imprimantă laser. Biblioraftul e unul ieftin, nemarcat, cumpărat de la papetărie, şi cât se poate de familiar pentru Hiro: cuprinde caracteristicile unui produs de înaltă tehnologie aflat încă în lucru. Toată aparatura tehnică are nevoie de ceva care să semene a documentaţie, dar acest ceva nu poate fi întocmit decât de tehnicienii care se ocupă efectiv de dezvoltarea produsului şi care detestă cu desăvârşire o asemenea însărcinare şi o amână întotdeauna până în ultimul minut. Pe urmă scriu un material într-un procesor de texte, îl tipăresc la o imprimantă laser, trimit secretara departamentului să cumpere un biblioraft ieftin, şi cu asta basta.

Însă lectura îl preocupă de Fisheye pentru puţină vreme. În restul timpului se holbează pur şi simplu la linia orizontului, de parcă s-ar aştepta să vadă Sicilia înălţându-se de dincolo de ea. Ceea ce nu se întâmplă. E deprimat de eşecul misiunii sale şi petrece multe ore mormăind cu voce scăzută, în căutarea unui mod de a repara lucrurile.

– Dacă nu te superi că-ntreb, spune Hiro, care era de fapt misiunea ta?

Fisheye cade puţin pe gânduri.

– Păi, depinde cum priveşti lucrurile. Oficial, obiectivul meu era salvarea unei fete de cincisprezece ani de la găozarii ăştia. Aşa că tactica mea era să iau ostatici câţiva granguri de-ai lor şi să negociez un schimb.

– Cine e fata asta de cincisprezece ani?

Fisheye ridică din umeri.

– O cunoşti. E Y.T.

– Ăsta e singurul tău obiectiv?

– Hiro, ceea ce contează este înţelegerea metodelor Mafiei. Şi

acestea constau în faptul că urmărim obiective mai ample sub masca relaţiilor personale. De exemplu, pe vremea când livrai pizza n-o făceai cu repeziciune ca să câştigi mai mulţi bani, sau fiindcă ar fi fost vorba de vreo politică, în pana mea. O făceai fiindcă duceai la îndeplinire o înţelegere personală între Unchiul Enzo şi fiecare client. Aşa evităm noi capcana unei ideologii autoperpetuante. Ideologia e un virus. Prin urmare, recuperarea acestei puicuţe înseamnă mai mult decât recuperarea unei puicuţe. E manifestarea concretă, beton, a unui scop politic abstract. Şi nouă ne place betonul – este, Vic?

Vic îşi permite un rânjet bine chibzuit şi un hohot de râs gros, scrâşnit.

– Care e ţelul politic abstract în cazul ăsta? întreabă Hiro.

– Nu ţine de departamentul meu, răspunde Fisheye. Dar cred că L. Bob Rife îl calcă foarte tare pe nervi pe Unchiul Enzo.

Hiro îşi pierde timpul în Flatland. O face, în parte, ca să conserve bateriile calculatorului; redarea biroului tridimensional implică funcţionarea continuă a mai multor procesoare, în timp ce afişarea unei simple suprafeţe bidimensionale a tăbliei unei mese nu solicită decât un minimum de energie electrică.

Dar adevăratul motiv al prezenţei sale în Flatland este că Hiro Protagonist, ultimul hacker independent, se ocupă de hacking. Iar atunci când fac aşa ceva, hackerii nu se foiesc prin lumea superficială a Metaversurilor şi a avatarurilor. Coboară sub acest strat de suprafaţă, în lumea subpământeană a programelor şi a încâlcelii de *nam-shub*-uri care le susţin, acolo unde tot ce vezi în Metavers, indiferent cât ar părea de viu, de frumos şi de tridimensional, se reduce la un simplu fişier de tip text: o serie de litere pe o pagină electronică. E o reîntoarcere în zilele când programarea calculatoarelor se făcea cu teleimprimatoare primitive şi cu cartele perforate IBM.

Între timp au fost create instrumente de programare aspectuoase şi prietenoase faţă de utilizator. Poţi programa un calculator stând la biroul tău din Metavers şi conectând manual unităţi mici, preprogramate, ca Tinkertoy[110]. Însă un hacker adevărat nu foloseşte niciodată astfel de tehnici, aşa cum un specialist în mecanică auto nu încearcă să repare o maşină stând la volan şi urmărind luminile de avertizare de pe bord.

Hiro nu ştie ce face, pentru ce se pregăteşte. Dar e OK. Programarea constă, în cea mai mare parte, în construirea unei fundaţii, a unor structuri de cuvinte care par să nu aibă nicio legătură

---

110 Tinkertoy Construction Set, set de elemente de construcţie pentru copii, creat în 1914.

specială cu sarcina pe care ţi-ai propus s-o îndeplineşti.

Ştie un singur lucru: Metaversul a devenit acum un loc unde poţi fi ucis. Sau cel puţin unde creierul îţi poate fi sfredelit într-o asemenea măsură încât e ca şi cum ai fi murit. Ceea ce reprezintă o schimbare radicală a naturii locului. Armele au pătruns în Paradis.

Dar asta le prinde bine, îşi dă el seama. Au creat un loc prea vulnerabil. Şi-au imaginat că nu ţi se poate întâmpla nimic mai rău decât apariţia unui virus care migrează în calculatorul tău, silindu-te să te deconectezi şi să reîncarci sistemul de operare. Şi eventual îţi distruge câteva dintre informaţiile stocate, dacă eşti atât de prost încât să nu instalezi un antivirus. De aceea Metaversul e larg deschis pentru oricine şi nepăzit, aşa cum erau aeroporturile în zilele dinaintea bombelor şi a detectoarelor de metale, sau şcolile elementare înainte de apariţia maniacilor cu puşti de asalt.

Nu există poliţişti. Nu te poţi apăra, nu poţi urmări răufăcătorii. O să fie nevoie de foarte multă muncă pentru a schimba asta – de o reconstruire din temelii a întregului Metavers, desfăşurată la nivel planetar, corporatist.

Între timp, s-ar putea găsi ceva de făcut pentru cei care ştiu cum să se descurce în locul acela. Câteva programe ingenioase ar putea schimba multe în această situaţie. Un hacker independent ar putea face multe, cu mult înainte ca fabricile gigantice de softuri să intre în acţiune pentru a rezolva problema.

Virusul care a corodat creierul lui Da5id a fost un şir de informaţii binare, afişate în faţa lui sub forma unei hărţi – a unei serii de pixeli albi şi negri, unde albul reprezintă cifra zero, iar negrul reprezintă cifra unu. Au pus harta pe pergamente şi au dat pergamentele unor avataruri care au plecat prin Metavers în căutare de victime.

Clint-ul care a încercat să-l contamineze pe Hiro în Black Sun a fugit, dar a lăsat în urma lui pergamentul – nu s-a gândit că era posibil să-i taie cineva mâinile – pe care Hiro l-a aruncat în sistemul de tunele de sub podea, locul unde locuiesc Demonii Cimitirului. Mai târziu, Hiro i-a cerut unui demon să aducă pergamentul în atelierul lui de lucru. Şi orice se află în casa lui Hiro e stocat, prin definiţie, în calculatorul lui. Nu e necesar să se cupleze la reţeaua globală ca să-l poată accesa.

Nu e uşor să lucrezi cu nişte informaţii care te pot ucide. Dar e OK. În Realitate, oamenii lucrează tot timpul cu substanţe periculoase – izotopi radioactivi şi chimicale toxice. Nu trebuie decât să ai instrumentele potrivite: braţe manipulatoare telecomandate, mănuşi, ochelari, sticlă de plumb. Iar în Flatland, când ai nevoie de un instrument, te aşezi şi-l scrii. Aşa că Hiro începe să scrie câteva programe simple, care-i permit să manipuleze conţinutul pergamentului fără să-l vadă vreodată.

Ca orice alt lucru vizibil în Metavers, pergamentul e un soft. Conţine un program care descrie cum trebuie să arate, astfel încât calculatorul tău să ştie cum să-l deseneze, şi câteva proceduri care coordonează modul în care se rulează şi se derulează. Şi mai conţine, undeva în el însuşi, o resursă, o felie de date, versiunea numerică a virusului *Snow Crash.*

Virusul odată extras şi izolat, lui Hiro îi e destul de uşor să scrie un nou program, numit *SnowScan. SnowScan* e un antivirus. Adică un program care protejează sistemul lui Hiro – atât partea de hardware cât şi, cum ar fi spus Lagos, partea de bioware – de virusul numeric *Snow Crash.* Odată ce Hiro îl va instala în sistem, va scana în permanenţă informaţiile primite din exterior, căutând date care se potrivesc cu conţinutul pergamentului. Dacă le va observa, le va bloca.

Mai are ceva de lucru în Flatland. Hiro se pricepe la avataruri, aşa că îşi creează unul invizibil – pur şi simplu pentru că, în noul şi mai periculosul Metavers, ar putea fi de folos. Ceea ce e uşor dacă nu-ţi dai silinţa s-o faci cum ar trebui şi surprinzător de dificil dacă vrei s-o faci bine. Aproape oricine poate concepe un avatar care nu seamănă cu nimic, însă, în momentul utilizării, vor apărea o mulţime de probleme. O parte dintre proprietăţile imobiliare din Metavers – printre care şi Black Sun – vor să ştie cât de mare e avatarul tău, ca să-şi poată da seama ori de câte ori te izbeşti de un alt avatar sau de orice alt obstacol. Dacă răspunsul tău este zero – îţi faci un avatar infinitezimal – fie vei distruge acea proprietate, fie o vei face să creadă că se întâmplă ceva foarte rău. Vei fi invizibil, dar ori de câte ori vei intra în Metavers vei lăsa în urmă o brazdă de distrugeri şi de confuzie lată de un kilometru. În alte locuri, avatarurile invizibile sunt interzise. Dacă avatarul tău e transparent şi nu reflectă niciun fel de radiaţie luminoasă – tipul cel mai uşor de creat – va fi recunoscut instantaneu ca avatar ilegal şi se vor declanşa alarmele. Trebuie conceput astfel încât alţi oameni să nu-l poată vedea, dar softurile proprietăţilor imobiliare să nu-şi dea seama că e invizibil.

Există vreo sută de trucuri mărunte, ca acesta, de care Hiro n-ar fi avut habar dacă în ultimii doi ani n-ar fi creat avataruri pentru oameni ca Vitaly Chernobyl. Ca să concepi un avatar invizibil bun pornind de la zero ai avea nevoie de foarte mult timp, dar el asamblează unul refolosind fragmente din vechile proiecte, pe care şi le-a păstrat în calculator. Aşa procedează de obicei hackerii.

În timp ce se ocupă de asta, dă peste un director destul de vechi, cu programe pentru mijloace de transport. A rămas din zilele foarte îndepărtate ale Metaversului, când nu exista Monoraiul şi singurele posibilităţi de deplasare erau mersul pe jos sau scrierea unui program care să simuleze un vehicul.

În zilele de început, când Metaversul era un glob negru, fără trăsături caracteristice, un asemenea program era o banalitate. Mai târziu, când a apărut Strada şi oamenii au început să construiască, a devenit mai complicat. Pe Stradă, poţi să treci prin avatarurile altora. Dar nu poţi trece prin ziduri. Nu poţi intra pe proprietăţile particulare. Şi nu poţi trece prin alte vehicule, sau prin accesoriile permanente ale Străzii, cum sunt porturile sau coloanele de susţinere ale monoraiului. Dacă încerci să intri în coliziune cu unul dintre aceste lucruri, nici nu mori, nici nu eşti expulzat din Metavers; încremeneşti pur şi simplu, ca un personaj din desene animate care se izbeşte de un zid de beton.

Cu alte cuvinte, când Metaversul a început să se umple cu obstacole prin care nu puteai să treci, călătoria cu viteze mari a devenit dintr-odată mai interesantă. Manevrabilitatea a devenit o condiţie. Dimensiunile au devenit o condiţie. Hiro, Da5id şi ceilalţi au început să renunţe la vehiculele enorme şi bizare pe care le preferau la început – case victoriene pe şenile de tanc, pacheboturi, sfere cristaline cu diametrul de un kilometru şi jumătate, care în flăcări trase de dragoni – în favoarea unor vehicule mici, manevrabile. În esenţă, în favoarea motocicletelor.

În Metavers, vehiculele pot fi tot atât de iuţi şi de agile ca un quarc. Nu există legi ale fizicii din pricina cărora să-ţi faci griji, nu există nicio constrângere în privinţa acceleraţiei, nu există rezistenţa aerului. Cauciucurile nu scârţâie niciodată şi frânele nu se blochează niciodată. Singurul lucru care nu poate fi îmbunătăţit e timpul de reacţie al utilizatorului. Aşa că, atunci când făceau curse cu cele mai recente softuri de motociclete, organizând raliuri dementiale prin centrul oraşului cu viteza de un Mach, nu-şi făceau griji din cauza capacităţii motorului. Îşi făceau griji din cauza interfeţei utilizator, a comenzilor care îi permiteau motociclistului să-i transmită calculatorului reacţiile sale, să vireze, să accelereze, să frâneze cu rapiditatea cu care era capabil să gândească. Fiindcă atunci când te afli într-un grup de motociclişti în plină cursă, trecând în viteză printr-o zonă aglomerată, poţi să dai uitării gândul de a-i ajunge pe ceilalţi din urmă dacă te izbeşti de ceva şi încetineşti brusc, până la o viteză riguros egală cu zero. O singură greşeală şi ai pierdut.

Hiro are o motocicletă foarte bună. Ar fi putut probabil s-o aibă pe cea mai bună de pe Stradă, pur şi simplu fiindcă reflexele lui sunt supranaturale. Dar e mult mai preocupat de lupta cu săbiile decât de mersul pe motocicletă.

Deschide cea mai recentă versiune a softului său de motocicletă, se reobişnuieşte cu comenzile. Urcă din Flatland în Metaversul tridimensional şi exersează o vreme mersul pe motocicletă prin curtea lui. Dincolo de hotarele acesteia nu e nimic altceva decât beznă, fiindcă nu e cuplat la reţea. E o senzaţie dezolantă, se simte pierdut în

pustietate – ca şi cum s-ar afla pe o plută de salvare în Oceanul Pacific.

Capitolul 49

Uneori zăresc ambarcaţiuni în depărtare. Două dintre ele virează şi se apropie să-i studieze, dar niciuna nu pare într-o dispoziţie propice salvării. În vecinătatea Plutei sunt puţini altruişti şi e probabil evident că de la ei nu sunt prea multe de furat.

Din când în când, văd câte o navă veche, de pescuit în ape adânci, de cincisprezece până la treizeci de metri lungime, cu câte o duzină de şalupe mici înghesuite în jurul ei.

Când Eliot îi informează că astea sunt vase-pirat, Vic şi Fisheye ciulesc urechile. Vic îşi desfăşoară puşca din colecţia de pungi pentru gunoi Hefty pe care-o foloseşte ca s-o ferească de apa sărată, şi îi detaşează vizorul voluminos, ca să poată fi utilizat drept lunetă. Hiro nu vede niciun motiv pentru care ar trebui detaşat de puşcă în acest scop, în afara faptului că dai impresia că iei în colimator obiectul la care te uiţi.

Ori de câte ori le apare câte un vas-pirat în raza vizuală, se uită cu schimbul prin vizor şi se joacă setând senzorii în diverse moduri: în spectrul vizibil, în infraroşu şi aşa mai departe. Eliot şi-a petrecut destul timp umblând pe coastele Pacificului ca să se familiarizeze cu culorile diferitelor grupări de piraţi, aşa că, după ce-i studiază prin vizor, poate spune cine sunt: Clint Eastwood şi banda lui merg într-o bună zi paralel cu ei vreme de câteva minute, studiindu-i, iar Magnificent Seven[111] îşi trimit una dintre şalupe să treacă în viteză pe lângă ei, căutând obiecte demne de a fi capturare. Hiro aproape că-şi doreşte să fie luat prizonier de The Magnificent Seven, fiindcă au cea mai frumoasă navă-pirat: un fost iaht de lux, cu tuburi de lansare pentru rachete teleghidate Exocet montate în grabă pe punte. Dar cercetarea nu duce nicăieri. Neşcoliţi într-ale termodinamicii, piraţii nu-şi dau seama ce implică dâra eternă de abur izvorâtă de sub plută.

Într-o dimineaţă, un trauler mare şi vechi se materializează foarte aproape de ei, coagulându-se din nimic odată ce s-a ridicat ceaţa. Hiro i-a auzit motoarele de ceva vreme, dar nu şi-a dat seama că era atât de aproape.

– Cine sunt ăştia? zice Fisheye, strângând cu putere în mână o cană cu cafea instant, pe care n-o poate suferi.

E înfăşurat într-o pătură termală şi cu o parte a corpului ghemuită sub acoperământul impermeabil al bărcii, neavând decât faţa şi mâinile la vedere.

Eliot se uită prin vizor, studiază imaginea mărită a traulerului. Nu e un tip expansiv, dar e clar că nu e încântat de ceea ce vede.

– E Bruce Lee, spune.

– Şi care-i semnificaţia acestui fapt? întreabă Fisheye.

---

111 Cei Şapte Magnifici.

– Păi, uitaţi-vă la culori, răspunde Eliot.

Nava e destul de aproape pentru ca toată lumea să vadă clar steagul. E roşu, cu un pumn argintiu în mijloc, cu o pereche de nunchaku-uri încrucişată dedesubt şi cu iniţialele B şi L de o parte şi de alta.

– Ce-i cu ele? face Fisheye.

– Păi, tipul care-şi spune Bruce Lee, care e, gen, şeful? Are pe el o vestă de culorile astea.

– Şi?

– Şi nu e brodată sau pictată, e făcută din scalpuri. Cusute laolaltă, ca nişte petice.

– Ce spui? întreabă Hiro.

– Se zice, adică e doar un zvon, omule, c-a umblat pe vasele refugilor din Plută, în căutare de oameni cu părul roşu sau argintiu, şi a făcut rost de scalpurile de care avea nevoie.

Hiro încă se mai gândeşte la spusele lui când Fisheye ia o hotărâre neaşteptată.

– Vreau să vorbesc cu Bruce Lee ăsta, spune el. Mă interesează.

– De ce dracu' vrei să vorbeşti cu psihopatu' ăsta, în pana mea? se miră Eliot.

– Da, se amestecă Hiro, n-ai văzut serialele de la Ochiul Spion? E maniac.

Fisheye îşi aruncă mâinile în sus, într-un gest care vrea să spună că răspunsul e, aidoma teologiei catolice, mai presus de înţelegerea muritorilor.

– Asta-i decizia mea.

– Cine pana mea eşti tu? zice Eliot.

– Preşedintele plutei, ce kilu' meu, spune Fisheye. Prin aceasta îmi acord titlul. Există şi un al doilea vot pentru propunere?

– Da, răspunde Vic, care vorbeşte pentru prima oară în patruzeci şi opt de ore.

– Cine e de acord să spună „da”, le cere Fisheye.

– Da, spune Vic, într-o izbucnire de elocinţă flamboaiantă.

– Am câştigat, zice Fisheye. Prin urmare, cum îi facem pe oamenii lui Bruce Lee să vină-ncoace ca să stăm de vorbă?

– De ce-ar vrea s-o facă? întreabă Eliot. N-avem nimic care i-ar putea interesa, în afară de *poontang*[112].

– Vrei să spui că-s poponari? zice Fisheye, încreţindu-şi faţa într-o strâmbătură.

– Rahat, omule, face Eliot, nici măcar n-ai clipit când ţi-am povestit despre scalpuri.

---

112 Act sexual, organe genitale feminine, bordel – termen preluat din Filipine, dialectul Ilokano.

– Ştiam eu că nu-mi place nimic din tot rahatul ăsta cu vapoare, spune Fisheye.

– Dacă asta schimbă ceva, tipii nu sunt gay în sensul pe care i-l dăm noi de obicei cuvântului, explică Eliot. Sunt hetero, dar sunt piraţi. Se dau la orice e cald şi concav.

Fisheye ia o decizie neaşteptată.

– OK, voi doi, Hiro şi Eliot, sunteţi chinezi. Dezbrăcaţi-vă.

– Poftim?

– Daţi-i drumul. Eu sunt şeful, aţi uitat? Sau vreţi să vă dezbrace Vic?

Eliot şi Hiro nu se pot împiedica să se uite la Vic, care stă pur şi simplu locului, ca un butuc. Atitudinea lui extrem de blazată are ceva înspăimântător.

– Daţi-i drumul sau vă omor, să-mi bag picioru', insistă Fisheye, cu hotărâre.

Ţopăind stângaci pe pluta instabilă, Eliot şi Hiro îşi lasă în jos costumele de salvare şi păşesc alături de ele. Pe urmă îşi scot şi restul hainelor, expunându-şi în vânt pielea goală, netedă, pentru prima oară după câteva zile.

Traulerul se aşază paralel cu ei, la nu mai mult de şase metri distanţă, şi îşi opreşte motoarele. E frumos echipat: o jumătate de duzină de bărci Zodiac cu motoare exterioare noi, o rachetă tip Exocet, două radare, câte o mitralieră de calibrul cincizeci la fiecare capăt al vasului, în momentul acela fără mitraliori. Două şalupe sunt remorcate ca bărci de salvare, şi pe fiecare e de asemenea câte o mitralieră. Mai e şi un iaht cu motor, de unsprezece metri lungime, care îi urmează propulsat de propriile motoare.

În banda lui Bruce Lee sunt vreo două duzini de piraţi şi toţi s-au înşirat de-a lungul balustradei traulerului, rânjind, fluierând, urlând ca lupii şi fluturând în aer prezervative Trojan desfăcute.

– Nu-ţi face griji, omule, n-o să-i las să v-o pună, rânjeşte Fisheye.

– Ce-o să faci, întreabă Eliot, o să le înmânezi o scrisoare papală?

– Sunt sigur că vor asculta glasul raţiunii.

– Ăstora nu le e frică de Mafie, dacă la asta te gândeşti, zice Eliot.

– Fiindcă nu ne cunosc încă.

În cele din urmă îşi face apariţia şeful, Bruce Lee în persoană, un tip de vreo patruzeci de ani cu vestă Kevlar, o vestă de camuflaj bine întinsă peste ea, cartuşieră în diagonală, sabie de samurai – lui Hiro i-ar plăcea să se dueleze cu el – nunchaku-uri şi blazonul lui, haina din scalpuri.

Afişează un zâmbet frumos, aruncă o privire spre Hiro şi Eliot, le face un semn extrem de sugestiv, împingându-şi degetul mare în sus, apoi parcurge ţanţoş vasul de la capăt la altul, o sigură dată, bătând pe rând palma cu oamenii săi binedispuşi. Din când în când alege la

întâmplare câte un pirat şi arată spre prezervativul lui. Piratul şi-l duce la gură şi-l umflă, transformându-l într-un balon alunecos şi striat. Pe urmă Bruce Lee îl inspectează, asigurându-se că nu răsuflă pe nicăieri. E evident un căpitan care-şi conduce nava cu mână de fier.

Hiro nu se poate împiedica să se holbeze la scalpurile din spinarea lui. Piraţii îi observă interesul şi se strâmbă la el, arată către scalpuri, dau din cap, îl privesc din nou cu ochi mari şi batjocoritori. Culorile par mult prea uniforme – nicio schimbare a nuanţei de roşu între două porţiuni alăturate. Hiro trage concluzia că, în ciuda reputaţiei sale, piratul trebuie să fi adunat scalpuri de orice culoare pe care le-a decolorat şi le-a vopsit. Ce pămpălău.

În cele din urmă, Bruce Lee reuşeşte s-ajungă din nou în mijlocul navei şi le oferă un alt zâmbet larg şi scurt. Are un zâmbet extraordinar, orbitor, şi o ştie; poate e din cauza diamantelor de câte un carat lipite cu Krazy Glue[113] pe dinţii din faţă.

– Excelentă barcă, spune el. Poate facem troc, voi cu mine, ei? Ha-ha-ha.

Cu excepţia lui Vic, toţi cei din mica barcă schiţează câte un zâmbet firav.

– Unde mergeţi? La Key West? Ha-ha-ha.

Bruce Lee îi studiază o vreme pe Hiro şi Eliot, apoi îşi roteşte arătătorul, făcându-le semn să se răsucească şi să-şi expună partea interesantă. Ei se supun.

– *Quanto?* spune Bruce Lee şi toţi piraţii încep să zbiere, iar el zbiară mai tare decât toţi.

Hiro îşi simte sfincterul anal contractându-se până la dimensiunile unui por.

– Întreabă cât costăm, traduce Eliot. E o glumă, înţelegi, fiindcă ştiu că pot veni încoace ca să profite de bucile noastre gratis.

– Oh, amuzant! exclamă Fisheye.

În timp ce lui Hiro şi Eliot le îngheaţă efectiv fundurile, el, nemernicul, e încă ghemuit sub cupolă.

– Ponrachete? întreabă Bruce Lee, arătând către una dintre rachetele antinavă de pe punte. Goange? Motorole?

– Ponrachetele sunt proiectile antinavă Harpoon, într-adevăr foarte scumpe. Goangele sunt microcipuri. Motorola e o firmă, ca Ford sau Chevrolet. Bruce Lee face afaceri cu o mulţime de componente electronice – ştii, piratul asiatic tipic.

– Ar da un proiectil Harpoon pentru voi? spune Fisheye.

– Nu! E sarcastic, dobitocule! se răsteşte Eliot.

– Spune-i că vrem o barcă cu motor exterior, zice Fisheye.

---

113 Cianoacrilat, adeziv folosit în industrie şi în medicină.

– Un zod[114], un motor, plinul făcut, spune Eliot.
Bruce devine dintr-odată de-a dreptul serios şi ia propunerea în considerare.
– Clauza verificării, drăgălaşilor? Calibru şi vărsătură.
– Se vor gândi la asta dacă pot veni mai întâi să verifice marfa, spune Eliot. Vor să verifice cât de strâmţi suntem şi dacă ne putem suprima reflexul vomei. Astea sunt condiţiile în branşa prostituţiei de pe Plută.
– Băieţeii par de doişpe, hahaha.
– Noi, băieţii, arătăm de parc-am avea fundurile de calibrul doisprezece, zice Eliot, adică suntem lărgiţi şi nu facem nici două parale.
Fisheye trece la adresarea directă, fără translator.
– Nu, nu, patru-zece[115], absolut.
Toţi piraţii de pe punte chicotesc, incitaţi.
– Băieţeii, spune Fisheye, încă mai au acolo cireşe!
Toată puntea explodează într-un hohot de râs grosolan şi strident. Unul dintre piraţi se caţără pe balustradă, îşi roteşte pumnul în aer şi strigă:
– Ba ka na zu ma lay ga no ma la aria ma na po no a ab zu…
Între timp toţii piraţii au încetat să râdă şi au căpătat priviri serioase, iar acum i se alătură, zbierându-şi propriile şiruri de bâlbâieli şi făcând să zăngănească în aer o lamentaţie nesfârşită, hârjâită şi neinteligibilă.
Hiro îşi simte picioarele plecând de sub el când pluta zvâcneşte pe neaşteptate; îl vede pe Eliot căzând alături.
Se uită la nava lui Bruce Lee şi tresare fără să vrea când zăreşte un soi de val întunecat ce se înalţă peste copastie şi îşi croieşte drum de la pupă către provă, măturând şirul de piraţi care stau în picioare. Dar nu e decât un soi de iluzie optică. De fapt nu există niciun val. Au ajuns dintr-odată la cincisprezece metri distanţă, în loc de şase. Pe măsură ce râsetele de lângă balustradă se sting, Hiro aude un sunet nou: un bâzâit gros din direcţia lui Fisheye şi un zgomot şuierător de sfâşiere în văzduhul din jur, ca înainte de lovitura trăsnetului, sau ca atunci când rupi coli de hârtie.
Îşi întoarce din nou privirea către traulerul lui Bruce Lee şi vede că fenomenul cu aspect de talaz întunecat a fost un val de sânge, ca şi cum cineva ar fi stropit puntea cu o aortă gigantică secţionată. Numai că valul n-a venit din exterior. A erupt din trupurile piraţilor, din fiecare pe rând, de la pupă către provă. Puntea navei lui Bruce Lee e acum cu desăvârşire tăcută şi cufundată în nemişcare, cu excepţia

114 Barcă Zodiac.
115 Calibru 410.

sângelui şi a organelor interne transformate în gelatină, care alunecă pe oţelul ruginit şi cad plescăind în apă.

Fisheye s-a ridicat în genunchi şi şi-a smuls cupola şi pătura termică sub care stătea. Ţine într-o mână un aparat lung, cu diametrul de cinci centimetri, care e sursa bâzâitului. E un fascicul cilindric de tuburi paralele, cam de grosimea unui creion, cu o lungime de şaizeci de centimetri, ca o mitralieră Gatling. Zbârnâie rotindu-se cu o asemenea viteză încât e greu să desluşeşti fiecare tub în parte; când funcţionează, mişcarea rapidă îl face de fapt fantomatic şi transparent, un nor translucid, proiectat în afara braţului lui Fisheye. Aparatul e ataşat de un mănunchi de tuburi şi cabluri negre, gros cât încheietura unei mâini, care şerpuieşte spre servieta voluminoasă, acum deschisă pe fundul plutei. În servietă e încorporat un monitor cu ecranul plin de grafice care oferă informaţii despre starea acestui sistem de arme; câtă muniţie a mai rămas, situaţia diverselor subsisteme. Hiro apucă să-i arunce o privire grăbită înainte ca muniţia de la bordul navei lui Bruce Lee să-nceapă să explodeze.

– Vedeţi, v-am spus eu că vor asculta glasul Raţiunii, zice Fisheye, oprind arma zbârnâitoare.

Iar Hiro vede acum plăcuţa de identificare prinsă cu cleme de panoul de control.

RAŢIUNE
versiunea 1.0B7
sistem Gatling calibru 3 mm de canonadă
electromagnetică ultrarapidă
Ng Security Industries, Inc
PROTOTIP – A NU SE FOLOSI ÎN CADRUL
OPERAŢIUNILOR DE TEREN
NU TESTAŢI ÎN ZONE POPULATE
– *ULTIMA RATIO REGUM* –

– În pana mea, reculul ne-a-mpins aproape până-n China, spune apreciativ Fisheye.

– Tu ai făcut asta? Ce s-a-ntâmplat? întreabă Elliot.

– Eu am făcut-o. Cu Raţiune. Vezi, trage cu nişte aşchii minuscule de metal. Merg tare iute – au mai multă energie decât gloanţele. Uraniu sărăcit.

Ţevile rotitoare şi-au încetinit mişcarea, aproape că s-au oprit. S-ar părea că sunt vreo două duzini.

– Credeam că deteşti mitralierele, spune Hiro.

– Detest scârba asta de plută încă şi mai mult. Haideţi să ne facem rost de ceva care merge, înţelegeţi. Ceva cu motor.

Din cauza focurilor şi a micilor explozii declanşate pe nava pirat a

lui Bruce Lee, au nevoie de un minut ca să-şi dea seama că acolo încă mai sunt oameni în viaţă, că încă mai trag în ei. Când devine conştient de asta, Fisheye apasă din nou pe trăgaci, ţevile se rotesc, transformându-se în cilindrul transparent, şi sunetul şuierător de sfâşiere reîncepe. În timp ce mişcă arma în toate părţile, stropindu-şi ţinta cu aversa hipersonică de uraniu sărăcit, întreaga navă a lui Bruce Lee pare să scapere şi să strălucească, de parcă Tinkerbell ar zbura încoace şi încolo, de la provă la pupă, presărând-o cu praf de stele radioactiv.

Iahtul mai mic al lui Bruce Lee face greşeala de a se apropia să vadă ce se întâmplă. Fisheye se întoarce spre el pentru o clipă şi puntea înaltă, ieşită în afară, se prăbuşeşte în apă.

Elementele structurale majore ale traulerului îşi pierd integritatea. Din interior se aud pocnete şi trosnete şi suprastructura se surpă încet, prăbuşindu-se în coca vasului, ca sufleul unui bucătar nepriceput. Când îşi dă seama ce se-ntâmplă, Fisheye opreşte focul.

– Opreşte-te, şefule, spune Vic.

– Am câştigat! exultă Fisheye.

– Am fi putut folosi traulerul ăsta, găozarule, spune Eliot, trăgându-şi pantalonii cu un gest răzbunător.

– N-am vrut să-l arunc în aer cu totul. Cred că proiectilele astea mici trec prin orice.

– Pătrunzătoare gândire, Fisheye, spune Hiro.

– Ei bine, îmi pare rău c-am întreprins o mică acţiune ca să vă salvez fundurile. Haideţi, să luăm una dintre bărcile mici până nu ard toate.

Vâslesc către iahtul decapitat. Când ajung lângă el, traulerul lui Bruce Lee nu mai e decât o carcasă goală de oţel, canarisită, cu flăcările şi fumul scurgându-se din ea, condimentate de explozii ocazionale.

Porţiunea de iaht rămasă e ciuruită de multe, multe găuri mărunte şi fragmentele de fibră de sticlă explodate îl fac să strălucească: un milion de frânturi minuscule, de un milimetru lungime. Căpitanul şi un membru al echipajului, sau mai degrabă tocana în care s-au transformat când a lovit Raţiunea puntea de comandă, alunecă în ocean alături de celelalte resturi, nelăsând nicio urmă a prezenţei lor acolo, cu excepţia unei perechi de dâre lungi, paralele, care se întind pe apă, pierzându-se în ea. Dar cambuza e amplasată atât de jos şi acolo e un băiat filipinez, teafăr şi foarte vag conştient de cele petrecute.

O serie de cabluri electrice au fost tăiate în jumătate. Eliot scoate la lumină o trusă de unelte de sub punte şi îşi petrece următoarele douăsprezece ore cârpindu-le, atât cât e necesar ca să pornească

motorul şi ca să poată fi manevrat iahtul. Hiro, care are cunoştinţe rudimentare de electrician, îndeplineşte fără tragere de inimă rolul de asistent şi de consilier.

– Ai auzit cum vorbeau piraţii înainte de a-i ucide Fisheye? îl întreabă pe Eliot, în timp ce lucrează.

– Adică în argou?

– Nu. La sfârşit. Bâlbâiala.

– Da. E o chestie care se face pe Plută.

– Da?

– Da. Un tip începe şi ceilalţi îl imită. Cred că e o manie la modă.

– Dar o practică toată lumea pe Plută?

– Da. Toţi vorbesc limbi diferite, ştii, toate grupurile alea etnice. E un afurisit de Turn Babel. Cred că atunci când scot sunetul ăla – când se bâlbâie unul la altul – fiecare imită modul în care sună limba celuilalt.

Puştiul filipinez se apucă să pregătească masa. Vic şi Fisheye stau în cabina principală de sub punte, mănâncă, răsfoiesc reviste chinezeşti, se uită la pozele puicuţelor asiatice şi, din când în când, la câte o hartă nautică. După ce Eliot reface sistemul electric şi îl pune în funcţiune, Hiro îşi cuplează calculatorul, ca să-i încarce bateriile.

Când porneşte iahtul, e întuneric. Către sud, o coloană strălucitoare, fluctuantă, dansează încoace şi încolo pe fundalul stratului de nori joşi, suspendaţi deasupra capetelor.

– Acolo e Pluta? întreabă Fisheye, arătând către lumină, când se adună toată lumea în centrul de control improvizat de Eliot.

– Da, răspunde acesta din urmă. O luminează noaptea, ca să găsească bărcile de pescuit drumul înapoi.

– Cât de departe crezi că e? întreabă Fisheye.

Eliot ridică din umeri.

– Treizeci şi doi de kilometri.

– Şi cât de departe e uscatul?

– N-am idee. Căpitanul lui Bruce Lee trebuie să fi ştiut, dar s-a făcut piure, împreună cu toţi ceilalţi.

– Ai avut dreptate, zice Fisheye. Trebuia să setez arma pe „biciuire” sau pe „tocare”.

– Pluta se menţine de obicei la cel puţin o sută cincizeci de kilometri de ţărm, ca să reducă riscul eşuării, spune Hiro.

– Cum stăm cu combustibilul?

– Am verificat nivelul din rezervor, răspunde Eliot, şi, ca să spun adevărul, se pare că nu stăm prea bine.

– Cum adică nu prea bine?

– Nu e întotdeauna uşor să apreciezi nivelul când eşti în larg, zice Eliot. Şi nu ştiu ce randament au motoarele astea. Dar, dacă ne aflăm într-adevăr la o sută treizeci sau la o sută optzeci de kilometri de

ţărm, s-ar putea să n-ajungem.

– Atunci mergem la Plută, hotărăşte Fisheye. Mergem la Plută şi convingem pe cineva că e în interesul lui să ne dea nişte combustibil. Pe urmă ne întoarcem pe continent.

Nimeni nu crede că lucrurile se vor petrece într-adevăr aşa, iar Fisheye o crede cel mai puţin dintre toţi.

– Şi, continuă el, cât stăm acolo – pe Plută – după ce facem rost de combustibil şi înainte de a pleca acasă – s-ar putea întâmpla şi alte lucruri, înţelegeţi. E imprevizibil.

– Dacă ai vreun plan, de ce nu ni-l spui pur şi simplu? zice Hiro.

– OK. Decizie strategică. Tactica ostaticilor a eşuat. Aşa că mergem să facem o extracţie.

– Ce extragem?

– Pe Y.T.

– Mă raliez, spune Hiro, dar, dacă tot ne ocupăm de extracţii, vreau să mai extragem şi altă persoană.

– Pe cine?

– Pe Juanita. Haide, chiar tu ai spus că e o fată bună.

– Dacă se află pe Plută, poate nu e chiar aşa de bună, zice Fisheye.

– Vreau s-o extrag oricum. Suntem împreună în chestia asta, nu? Facem cu toţii parte din gaşca lui Lagos.

– Bruce Lee are oameni acolo, spune Eliot.

– Rectificare: Avea.

– Vreau să spun că vor fi furioşi.

– Tu crezi c-o să fie furioşi. Eu cred c-o să se cace pe ei de frică, zice Fisheye. Acum condu vasul, Eliot. Hai, că m-am săturat în kilu' meu de apa asta.

Capitolul 50

Raven o conduce pe Y.T. pe un vas cu fundul plat, acoperit cu o copertină. E un soi de navă fluvială, transformată în local vietnamez/ american/ thailandez/ chinezesc, un soi de bar/ restaurant/ bordel/ cazinou. Are câteva încăperi mari, unde îşi pierde vremea toată lumea, şi, jos, sub punte, o mulţime de camere minuscule, cu pereţi de oţel, unde Dumnezeu ştie ce soi de activităţi s-or fi desfăşurând.

Sala principală e ticsită de lepădături puse pe chef. Fumul îi ajunge în canalele brahiale, i le transformă în noduri de terţarolă deformate. Locul e echipat cu un sistem de sonorizare asurzitor, din Lumea a Treia: distorsiuni sonore în stare pură, de trei sute de decibeli, reverberând din pereţii de oţel vopsit. Pe televizorul fixat de unul dintre pereţi rulează desene animate străine, realizate într-o schemă de două culori, un magenta spălăcit şi un verde lămâie, în care un lup macabru, un soi de Wile E. Coyote bolnav de rabie, e executat în repetate rânduri, în moduri atât de violente încât nici măcar Warner Bros nu şi le-ar putea imagina.

E un desen animat *snuff*[116]. Sonorul e fie închis cu desăvârşire, fie complet acoperit de melodia emisă de difuzoare. Într-un capăt al încăperii îşi susţine spectacolul o trupă de dansatoare erotice.

Locul e incredibil de aglomerat, nu vor găsi niciodată un loc unde să se aşeze. Dar, la scurt timp după intrarea lui Raven, şase tipi din colţ se ridică brusc de la o masă şi se împrăştie, înhăţându-şi ţigările şi băuturile aproape ca şi cum le-ar fi venit ideea în ultimul moment. Raven o împinge pe Y.T. prin încăpere în faţa lui, de parcă ea ar fi chipul de la prova caiacului, şi, oriunde ajung, oamenii sunt împinşi din calea ei de câmpul de forţă al lui Raven, aproape palpabil.

El se apleacă şi se uită sub masă, saltă un scaun de pe podea şi îi inspectează partea de dedesubt – niciodată nu eşti prea prudent în privinţa bombelor de scaun – îl lasă jos, îl împinge în colţ, exact în locul unde se îmbină cei doi pereţi de oţel, şi se aşază. O îndeamnă cu un gest pe Y.T. să procedeze la fel, şi ea o face, cu spatele către sală. Din locul acela poate vedea faţa lui Raven, luminată mai ales de ocazionalele săgeţi scânteietoare azvârlite de globul cu oglinzi de deasupra dansatoarelor şi filtrate prin mulţime, precum şi de ceaţa omniprezentă, verde-cu-magenta, izvorâtă din televizor şi străpunsă de câte o străfulgerare ori de câte ori lupul din desenul animat face greşeala de a înghiţi o altă bombă cu hidrogen, ori are ghinionul de a fi împroşcat încă o dată cu un aruncător de flăcări.

Un chelner îşi face imediat apariţia. Raven începe să strige ceva către ea, peste masă. Nu-l aude, dar poate c-o întreabă ce vrea să

---

116 În care cineva e torturat şi ucis special pentru a fi filmată scena respectivă.

mănânce.

– Un cheeseburger! îi răspunde, zbierând la rândul ei.

Raven râde şi clatină din cap.

– Vezi vreo vacă pe-aici?

– Orice în afară de peşte! urlă ea.

El vorbeşte o vreme cu chelnerul, într-un soi de variantă a taxilingăi.

– Am comandat calmar, urlă apoi. E o moluscă.

Grozav. Raven, ultimul domn adevărat.

Urmează o conversaţie zbierată, care durează o bună parte dintr-o oră. Raven emite majoritatea zbieretelor. Y.T. se mulţumeşte să asculte, să zâmbească şi să dea din cap. Speră că nu spune ceva de genul: „Îmi plac mult actele sexuale violente şi abuzive.” Crede că nu pomeneşte nicidecum despre aşa ceva. Vorbeşte despre politică. Y.T. aude fragmente din istoria aleutinilor, câte o răbufnire ici şi colo, când Raven nu-şi îndeasă calmar în gură şi când muzica nu e prea zgomotoasă.

– Ruşii şi-au bătut joc de noi… rata de mortalitate a variolei a fost de nouăzeci la sută… am lucrat ca sclavi în industria lor de vânătoare a focilor… Nebunia lui Seward[117]… Nenorociţii de japonezii l-au ridicat pe tata în patruzeci şi doi. L-au dus într-un lagăr de prizonieri pentru… Pe urmă americanii ne-au tras o bombă nucleară, în puii mei. Îţi vine să crezi rahatul ăsta? întreabă Raven.

Muzica se întrerupe o vreme; Y.T. reuşeşte dintr-odată s-audă propoziţii întregi.

– Japonezii spun că ei sunt singurii oamenii care-au fost vreodată victimele unui bombardament atomic. Dar toate puterile nucleare au câte o etnie indigenă căreia i-au bombardat teritoriul ca să-şi testeze armele. Americanii i-au bombardat pe aleutini. Amchitka. Tata, continuă el, rânjind cu mândrie, a fost iradiat de două ori: o dată la Nagasaki, când a orbit, şi încă o dată în 1972, când ne-au bombardat americanii ţinutul de baştină.

Excelent, se gândeşte Y.T. Şi-a găsit un nou prieten şi el e mutant. Ceea ce explică unul sau două lucruri.

– Eu m-am născut după câteva luni, adaugă el, confirmându-i cu vârf şi îndesat ideea.

– Şi cum ai ajuns să li te alături ortoşilor?

– M-am rupt de tradiţiile noastre şi am ajuns să trăiesc în Soldotna[118], lucrând la instalaţiile de foraj, spune Raven, ca şi cum ea

---

117 Denumirea dată de presa americană tranzacţiei din 1867, în cadrul căreia secretarul de stat al SUA, William Henry Seward, a cumpărat Alaska de la imperiul rus, contra sumei de 7.200.000 $.

118 Oraş din peninsula Kenai, Alaska.

ar trebui să ştie unde e Soldotna. Atunci m-am apucat de băutură şi m-am ales cu asta, spune el, arătându-şi tatuajul. Tot atunci am învăţat cum să fac dragoste cu o femeie – singurul lucru la care mă pricep mai bine decât la vânătoarea cu harponul.

Y.T. nu-şi poate izgoni gândul că, în mintea lui Raven, regulatul şi harponatul sunt două activităţi înrudite îndeaproape. Dar, aşa grosolan cum e tipul, nu poate nega c-o face să se simtă neliniştitor de excitată.

– Obişnuiam să lucrez şi pe vasele de pescuit, pentru câţiva bani în plus. Ne întorceam de la o festivitate de patruzeci şi opt de ore, cu ocazia deschiderii sezonului de pescuit pentru halibut – era pe vremuri, când pescuitul mai era încă reglementat – şi ne-am pus costumele de salvare, ne-am îndesat cutii cu bere în buzunare, am sărit în apă şi am plutit pur şi simplu în jurul vasului, bând bere toată noaptea. A fost singura dată când am făcut aşa ceva şi m-am îmbătat până n-am mai ştiut de mine. Când m-am trezit, trecuse o zi, sau poate trecuseră două, habar n-am. Şi eu pluteam, în costumul de salvare, în mijlocul Golfului Cook, de unul singur. Ceilalţi tipi de pe vasul de pescuit uitaseră de mine.

Destul de convenabil, se gândeşte Y.T.

– Oricum, am plutit vreo două zile. Mi s-a făcut sete de-a binelea. Până la urmă, valurile m-au adus la mal, în insula Kodiak. În momentul ăla, eram de-a dreptul sătul de *delirium tremens* şi de orice altceva. Dar oceanul m-a scos la mal lângă o biserică rusă ortodoxă şi oamenii ăia m-au găsit, m-au dus într-un adăpost, m-au pus pe calea cea dreaptă. Atunci mi-am dat seama că modul de viaţă occidental, american, fusese cât pe ce să mă ucidă.

Acum urmează predica.

– Şi am înţeles că putem trăi numai prin credinţă, ducând o viaţă simplă. Fără alcool. Fără televiziune. Fără nimic de soiul lor.

– Atunci ce căutăm aici?

El ridică din umeri.

– E un exemplu de loc nefast, prin care obişnuiam să umblu. Dar, dacă vrei să iei o masă decentă pe Plută, trebuie să vii într-un loc ca ăsta.

Un chelner se apropie de masă. Priveşte cu ochi mari, mişcările îi sunt prudente. Nu vine să ia o comandă; aduce veşti proaste.

– Domnule, sunteţi aşteptat la staţia radio. Îmi cer scuze.

– Cine e? întreabă Raven.

Chelnerul se mulţumeşte să se uite în jur, dând de înţeles că n-ar putea pronunţa niciodată numele în public.

– E foarte important, precizează el.

Raven scoate un oftat adânc, apoi înhaţă ultima bucată de calmar şi şi-o îndeasă în gură. Se ridică şi, înainte ca Y.T. să aibă timp să

reacţioneze, o sărută pe obraz.

– Iubito, am o treabă de făcut, sau cam aşa ceva. Aşteaptă-mă aici, OK?

– *Aici?*

– Nimeni n-o să facă figuri cu tine, spune Raven, în aceeaşi măsură pentru urechile chelnerului cât şi pentru ale ei.

Capitolul 51

De la o distanţă de câţiva kilometri, înfăţişarea Plutei e nefiresc de primitoare. O duzină de reflectoare şi cel puţin tot atâtea lasere montate pe suprastructura impozantă a navei *Enterprise* îşi proiectează lumina pe fundalul norilor, în toate părţile, ca la o premieră hollywoodiană. Când ajungi mai aproape, imaginea nu mai e la fel de strălucitoare şi de clară. Imensa încâlceală de ambarcaţiuni mărunte iradiază un nor sumbru de lumină galbenă, care distruge contrastul.

Două porţiuni din Plută ard. Nu e un foc de tabără frumos şi vesel, ci o vâlvătaie înaltă, bolborositoare, din care se prelinge un fum negru, aşa cum se întâmplă când arzi o cantitate imensă de benzină.

– Poate un război între bande, speculează Eliot.

– O sursă de energie, presupune Hiro.

– Distracţie, spune Fisheye. Kilu' meu, pe Plută n-au televiziune prin cablu.

Înainte de a plonja în Iad, Eliot saltă capacul rezervorului de combustibil şi strecoară joja înăuntru, verificând rezerva. Nu comentează, dar n-arată din cale-afară de încântat.

– Stingeţi luminile, spune el, când se pare că încă mai au de parcurs câţiva kilometri. Nu uitaţi c-am fost deja văzuţi de mai multe sute, sau chiar de mai multe mii de oameni înarmaţi şi flămânzi.

Vic face deja turul bărcii, stingând luminile prin simpla utilizare eficientă a unui ciocan cu cap sferic. Fisheye stă în picioare şi-l ascultă pe Eliot cu atenţie, dintr-odată plin de respect. Căpitanul continuă:

– Scoateţi-vă toate hainele strălucitoare, portocalii, chiar dacă asta înseamnă c-o să-ngheţăm. De acum înainte stăm cât mai ghemuiţi pe punte, ne expunem cât mai puţin şi nu vorbim între noi dacă nu e necesar. Vic, tu stai cu puşca la mijlocul navei şi aştepţi până îndreaptă cineva un proiector spre noi. Dacă o sursă de lumină bate către noi, indiferent din ce direcţie, tragi în ea. Inclusiv în lanternele din bărci. Hiro, misiunea ta e patrularea de-a lungul copastiei. Mergi pur şi simplu în jurul iahtului, prin toate locurile unde ar fi posibil ca un înotător să se caţere peste balustradă şi să se strecoare la bord şi, dacă se întâmplă aşa ceva, taie-i braţele. Uită-te şi după orice soi de gheară de pisică. Fisheye, dacă un alt obiect plutitor ajunge mai aproape de treizeci de metri, scufundă-l. Dacă vedeţi oameni de pe Plută cu antene ieşind din cap, ucideţi-i primii, fiindcă pot vorbi unii cu alţii.

– Antene ieşind din cap? se miră Hiro.

– Da. Gargui de Plută, spune Eliot.

– Cine-s ăştia?

– De unde pana mea să ştiu? I-am văzut doar de câteva ori, de la distanţă. Oricum, am de gând să duc vasul direct către centru şi,

odată ce ajung destul de aproape, virez către tribord şi ocolesc Pluta în sensul acelor de ceas, în căutarea cuiva care ne-ar putea vinde combustibil. În cel mai rău caz, dacă sfârşim prin a ajunge pe Pluta propriu-zisă, rămânem împreună şi angajăm un ghid, fiindcă dacă-ncercăm s-o traversăm fără ajutorul cuiva care cunoaşte reţeaua, s-ar putea să ne trezim într-o situaţie urâtă.

– Ce fel de situaţie urâtă?

– De exemplu pe o plasă pentru mărfuri, putredă şi plină de mâl, întinsă între două nave care se leagănă în ritmuri diferite şi fără nimic dedesubt, în afară de apa rece ca gheaţa, plină de şobolani purtători de ciumă, de deşeuri toxice şi de balene ucigaşe. Alte întrebări?

– Da, zice Fisheye. Pot să plec acasă?

Bun. Dacă Fisheye e speriat, tot aşa e şi Hiro.

– Aduceţi-vă aminte ce-a păţit piratul Bruce Lee, spune Eliot. Era bine-narmat şi puternic. Mergea în fiecare zi în jurul Plutei pline de refugi, căutând *poontang,* şi nici măcar nu şi-a dat seama că moare. Acum sunt o grămadă de oameni care vor să ne facă acelaşi lucru.

– N-au vreun soi de poliţai, sau altceva de genul ăsta? spune Vic. Am auzit că au.

Cu alte cuvinte, Vic a pierdut o grămadă de timp mergând la filmele despre plută din Times Square.

– Tipii de pe *Enterprise* acţionează în modul care s-ar putea numi mânia-lui-Dumnezeu, spune Eliot. Au arme uriaşe, montate în jurul punţii de zbor – mitraliere Gatling imense, ca Raţiunea, numai că trag cu proiectile mai mari. Iniţial au fost montate ca să doboare rachetele Exocet. Lovesc cu forţa unui meteorit. Dacă oamenii de pe Plută îşi fac de cap, ei elimină problema. Dar o crimă neînsemnată sau o revoltă nu e de-ajuns ca să le-atragă atenţia. Însă lucrurile se schimbă dacă apare un duel cu rachete între două organizaţii piratereşti rivale.

Sunt ţintuiţi dintr-odată într-un fascicul luminos atât de amplu şi de intens, încât nu mai pot vedea nimic în afara lui.

Pe urmă e din nou întuneric şi detunătura armei lui Vic se stinge reverberând deasupra apei.

– Frumoasă lovitură, Vic, spune Fisheye.

– Pare să fie vasul unor traficanţi de droguri, zice Vic, uitându-se prin vizorul lui magic. Cinci tipi la bord. Se îndreaptă spre noi.

Trage încă un glonţ.

– Rectific. Patru tipi la bord.

Bum.

– Rectific, nu se mai îndreaptă spre noi.

Bum. O minge de foc erupe din ocean, la o depărtare de şaizeci de metri.

– Rectific. Niciun vas.

Fisheye râde, bătându-se pur şi simplu peste coapse.

– Înregistrezi toate astea, Hiro?

– Nu, spune Hiro. N-ar ieşi nimic bun.

– Aa.

Fisheye pare uluit, de parcă asta ar schimba totul.

– E primul val, spune Eliot. Piraţi bogaţi, în căutare de prăzi uşoare. Dar au foarte mult de pierdut, aşa că se sperie repede.

– Văd încă o ambarcaţiune mare, tip iaht, spune Vic, dar acum se îndepărtează.

Se aude scheunatul strident al unor motoare exterioare, înălţându-se peste zgomotul gros şi înfundat al motorului lor diesel, de mari dimensiuni.

– Al doilea val, spune Eliot. Piraţi în devenire. Se vor apropia cu mai multă viteză, aşa că rămâneţi în alertă.

– Chestia asta are radar cu unde milimetrice, zice Fisheye.

Hiro se uită la el. Strălucirea ecranului încorporat în Raţiune îi luminează faţa de jos în sus.

– Îi văd pe tipii ăştia ca-n toiul zilei, în puii mei.

Vic trage mai multe gloanţe, scoate încărcătorul armei, pune unul nou.

O barcă Zodiac trece pe lângă ei în viteză, alunecând pe crestele valurilor şi bombardându-i cu luminile firave ale lanternelor. Fisheye trage două rafale scurte cu Raţiunea, propulsând vălătuci de abur cald în întunericul rece al nopţii, dar ratează.

– Economiseşte-ţi muniţia, spune Eliot. Chiar dacă au Uzi, nu ne pot nimeri fără să-ncetinească puţin. Şi tu nu-i poţi nimeri nici măcar cu radarul.

Un al doilea Zodiac fulgeră pe lângă ei prin partea opusă, la o distanţă mai mică decât celălalt. Nici Vic, nici Fisheye nu trag. Aud şalupa orbitând în jurul lor şi întorcându-se de unde a venit.

– Bărcile astea două sunt împreună, zice Vic. Au mai adus încă două. Numărul total e patru. Comunică între ele.

– Au venit în recunoaştere, spune Eliot, iar acum îşi stabilesc tactica. Data viitoare ne vor ataca de-adevăratelea.

O secundă mai târziu, din partea din spate a iahtului, unde se află Eliot, se aud două detunături ireal de puternice, însoţite de scurte străfulgerări de lumină. Hiro se răsuceşte şi vede un trup căzând pe punte. Nu e Eliot. Eliot se ghemuieşte, cu arma lui supradimensionată pentru halibut în mână.

Hiro se îndreaptă într-acolo în fugă şi, în lumina palidă strecurată printre nori, se uită la înotătorul mort. E dezbrăcat, cu excepţia unui strat gros de unsoare neagră şi a unei centuri cu un pistol şi un cuţit. Încă se mai ţine de frânghia pe care-a folosit-o ca să urce la bord. Frânghia e prinsă de o gheară de pisică agăţată de zimţii fibrei de sticlă sparte dintr-o parte a iahtului.

– Al treilea val vine ceva cam devreme, spune Eliot, cu voce piţigăiată, tremurătoare.

Se străduieşte atât de mult s-o facă să sune calm încât efectul e cu desăvârşire contrar.

– Hiro, în arma asta au mai rămas trei gloanţe şi îl păstrez pe ultimul pentru tine dacă mai ajung la bord unii dintre bulangiii ăştia.

– Îmi cer scuze, zice Hiro.

Îşi scoate sabia scurtă, *wakizashi.* S-ar simţi mai bine dacă ar putea să-şi ţină pistolul de calibrul nouă în mâna cealaltă, dar are nevoie de o mână liberă ca să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă peste bord. Face în grabă un circuit al iahtului, căutând şi alte gheare de pisică, şi chiar găseşte una în partea opusă, agăţată de un montant de parapet, cu o frânghie bine întinsă atârnând în mare.

Rectificare: e un cablu bine întins. Sabia n-o să-l taie. Şi e atât de tensionat încât nu-l poate desprinde de montant.

Stă ghemuit, luptându-se cu gheara de pisică, când o mână unsuroasă se ridică din apă şi-l prinde de o încheietură. O altă mână vrea să-l înhaţe de cealaltă şi îi înşfacă în schimb sabia. Hiro o eliberează dintr-o smucitură, simţind-o cum răneşte, şi îi împlântă vârful între cele două mâini, chiar în momentul când dinţii cuiva i se înfig între picioare. Dar locul e protejat – salopeta de motociclist e prevăzută cu o cupă de plastic dur – aşa că rechinul uman se alege cu o gură plină de material antiglonţ. Pe urmă strânsoarea îi slăbeşte şi cade în mare. Hiro desprinde gheara de pisică şi o lasă să cadă odată cu el.

Vic trage de trei ori în succesiune rapidă şi o minge de foc iluminează în întregime unul dintre flancurile navei. Pentru o clipă, văd tot ce se află în jurul lor, pe o distanţă de o sută de metri, şi e ca atunci când aprinzi lumina din bucătărie în mijlocul nopţii şi descoperi că tăbliile meselor mişună de şoareci. În jurul lor sunt cel puţin o duzină de bărci.

– Au cocteiluri Molotov, spune Vic.

Şi oamenii din bărci îi pot vedea. În jur zboară gloanţe trasoare, venind din toate părţile. Hiro zăreşte flăcări la gura ţevilor în cel puţin trei locuri. Fisheye deschide focul o dată, de două ori, cu Raţiunea, trăgând rafale scurte, de câteva zeci de gloanţe fiecare, şi dă naştere unei mingi de foc, de data asta mai departe de iaht.

De când s-a mişcat Hiro au trecut cel puţin cinci secunde, aşa că inspectează din nou zona, căutând gheare de pisică, şi îşi reia circuitul pe marginile iahtului. De data asta e curat. Cei doi unsuroşi acţionau probabil împreună.

Un cocteil Molotov trasează un arc pe cer şi se izbeşte de tribordul navei, unde n-o să producă prea multe pagube. Dacă ar fi ajuns în interior ar fi fost mult mai rău. Fisheye foloseşte Raţiunea ca să cureţe

zona din care a fost aruncat cocteilul, însă acum, când acea parte a navei e luminată de flăcări, sunt ţinta tirului mai multor arme de mână. În lumina aceea, Hiro vede firicele de sânge scurgându-se dinspre zona unde e ascuns Vic.

La babord zăreşte ceva lung şi îngust, mult afundat în apă, din care se înalţă trunchiul unui bărbat. Bărbatul are păr lung, care îi atârnă în jurul umerilor, şi ţine în mână un ţăruş de doi metri şi jumătate. Pe care îl aruncă deja în clipa când îl zăreşte Hiro.

Harponul zboară peste şase metri de apă. Cele un milion de faţete cioplite ale vârfului său de sticlă refractă lumina, îl fac să pară un meteorit. Îl loveşte pe Fisheye în spate, pătrunde cu uşurinţă prin stratul de material antiglonţ de sub costum şi îl străpunge până în partea cealaltă a corpului. Impactul îl saltă pe bărbatul cu ochiul de sticlă în aer şi îl aruncă din iaht; cade în apă cu faţa în jos, deja mort.

De ţinut minte: armele lui Raven nu apar pe radar.

Hiro se uită în direcţia lui, însă a dispărut. Alţi doi unsuroşi sar peste copastie, umăr la umăr, la vreo trei metri distanţă de Hiro, dar sunt orbiţi pentru o clipă de flăcări. El îşi scoate pistolul, ţinteşte în direcţia lor şi ţine degetul apăsat pe trăgaci până când cad amândoi înapoi în apă. Nu ştie sigur câte gloanţe i-au mai rămas în pistol.

Se aude un zgomot şuierător, ca o tuse, şi lumina flăcărilor păleşte, apoi dispare. Eliot le-a luat în bătaia jetului unui extinctor.

Iahtul zvâcneşte sub picioarele lui Hiro şi el se izbeşte de punte cu faţa şi cu umărul. Se ridică, înţelegând că fie au dat peste ceva foarte mare, fie au fost izbiţi de ceva foarte mare. Se aude un zgomot înfundat, zgomot de picioare alergând pe punte. Hiro aude câteva lângă el, lasă să cadă sabia *wakizashi,* scoate *katana,* se răsuceşte în acelaşi timp şi pocneşte pe cineva peste mijloc. Ceilalţi îi brăzdează între timp spatele cu un cuţit, dar lama nu pătrunde prin ţesătură, nu-i stârneşte decât o durere uşoară. Îşi eliberează *katana* cu uşurinţă, adică are un noroc chior, fiindcă a uitat să stopeze lovitura şi lama s-ar fi putut înţepeni. Se întoarce din nou, parează instinctiv lovitura cuţitului unui alt unsuros, înalţă *katana* şi îl loveşte în ţeastă. De data asta o face cum trebuie, ucide fără să împlânte lama. Unsuroşii îl flanchează acum din două părţi. Alege o direcţie, roteşte lama în lateral şi îl decapitează pe unul dintre ei.

Pe urmă se învârteşte-n loc. Un alt unsuros se împleticeşte pe puntea înclinată, înarmat cu un buzdugan, dar nu reuşeşte să-şi păstreze echilibrul, spre deosebire de Hiro. Acesta îi iese în întâmpinare cu paşi târşiţi, păstrându-şi centrul de greutate deasupra labelor picioarelor, şi îl străpunge cu *katana.*

Un alt unsuros priveşte totul cu uimire, de lângă provă. Hiro îl împuşcă şi unsurosul cade pe punte. Alţi doi sar de bunăvoie în apă.

Iahtul e încâlcit într-o pânză de păianjen din parâme vechi,

murdare, şi din plase pentru mărfuri, care au fost întinse pe suprafaţa apei pentru fraierii de soiul lor. Motorul iahtului încă se mai opinteşte, dar propulsorul nu se mişcă; ceva s-a înfăşurat în jurul axului.

Nu se mai vede nici urmă de Raven. Poate-a fost angajat pentru o singură lovitură, împotriva lui Fisheye. Poate n-a vrut să se-ncâlcească în plasa de păianjen. Poate şi-a imaginat că, Raţiunea odată anihilată, unsuroşii aveau să facă restul.

Eliot nu mai e la comenzi. Nu mai e pe iaht. Hiro îl strigă, dar nu primeşte răspuns. Nu-l vede nici măcar zvârcolindu-se în apă. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să se aplece peste copastie cu extinctorul, stingând flăcările cocteilului Molotov; smucitura din momentul opririi l-a aruncat probabil peste bord.

Sunt mult mai aproape de *Enterprise* decât şi-ar fi închipuit vreodată. Au înaintat foarte mult în timpul luptei, au ajuns la o distanţă mai mică decât ar fi trebuit. În clipa asta, Hiro e de fapt înconjurat din toate părţile de Plută. Rămăşiţele bărcilor Zodiac purtătoare de cocteiluri Molotov s-au încâlcit în plasa din jur şi ard oferind o lumină săracă, pâlpâitoare.

Hiro nu crede că ar fi înţelept să ducă iahtul înapoi, în apele deschise. Acolo situaţia e oarecum prea agresivă. Se îndreaptă spre pupa. Servieta care serveşte drept sursă de alimentare şi depozit de muniţie pentru Raţiune e deschisă pe punte, alături de el, şi pe monitorul color se poate citi mesajul: *Scuze, eroare fatală în sistem. Restartaţi şi repetaţi încercarea.*

Apoi, sub ochii lui Hiro, sistemul iese pe de-a-ntregul din funcţiune şi sucombă, ucis de un *snow crash.*

Şi Vic e mort, lovit de una dintre rafalele de mitralieră. În jurul lor, vreo şase alte ambarcaţiuni, numai iahturi arătoase, saltă pe valuri, captive în plasa de păianjen. Dar nu mai sunt decât nişte carcase goale, lăsate fără motoare şi fără orice altceva. Simple momeli din faţa unui adăpost de vânătoare. De o baliză din apropiere e prins un indicator pe care e scris cu vopsea cuvântul COMBUSTIBIL, în engleză şi în alte limbi, literele fiind trasate cu mâna liberă.

Mai departe, pe mare, zăbovesc o serie dintre navele care i-au urmărit mai devreme, având grijă să-şi facă manevrele la o distanţă considerabilă faţă de plasa de păianjen. Ştiu că nu pot veni acolo; e domeniul exclusiv al înotătorilor acoperiţi cu unsoare neagră, acum morţi aproape cu toţii.

Dacă se duce singur pe Plută, nu poate fi mai rău. Sau poate?

Iahtul are propria sa barcă pneumatică de salvare, cel mai mic model de Zodiac, cu motor exterior. Hiro o lasă la apă.

– Vin cu tine, se aude o voce.

Se răsuceşte, ridicându-şi pistolul, şi se pomeneşte îndreptându-l către faţa băiatului filipinez, servantul. Băiatul clipeşte, pare uşor

surprins, dar nu din cale-afară de speriat. La urma urmelor, umbla cu piraţii. Motiv pentru care nu par să-l tulbure nici morţii de pe iaht.

– O să-ţi fiu ghid, spune, ba la zin ka nu pa ra ta…

Capitolul 52

Y.T. aşteaptă de atât de multă vreme încât îşi închipuie că între timp trebuie să fi răsărit soarele, dar ştie că de fapt n-au avut cum să treacă mai mult de două ore. Într-un fel, nici măcar nu contează. Nimic nu se schimbă: cântă muzica, banda video cu desene animate se derulează în întregime şi o ia de la-nceput, bărbaţii intră, beau şi încearcă s-o studieze cu priviri insistente fără să fie surprinşi. Oricum e ca şi cum ar fi înlănţuită de masă; n-ar reuşi niciodată să găsească drumul înapoi, către casă. Aşa că aşteaptă.

Raven apare pe neaşteptate în faţa ei. Poartă alte haine, ude şi alunecoase, din piei de animale, sau din ceva asemănător. S-a întors de-afară cu faţa roşie şi umedă.

– Ţi-ai terminat treaba?

– Oarecum, spune el. Am făcut destul.

– Cum adică destul?

– Adică nu-mi place să fiu întrerupt când am o întâlnire, din cauza unei misiuni de rahat. Aşa c-am pus lucrurile în ordine acolo şi, după cum văd eu lucrurile, de detalii trebuie să se ocupe gnomii.

– Ei, eu m-am distrat excelent aici.

– Îmi pare rău, iubito. Hai să plecăm, spune el, pe tonul intens şi nefiresc al unui bărbat care are o erecţie. Să mergem în Nucleu, adaugă, odată ce ajung în aerul răcoros de pe punte.

– Ce e acolo?

– Totul, spune el. Conducătorii acestui loc. Cei mai mulţi dintre oameni – îşi flutură mâna într-un gest cuprinzător, arătând întreaga Plută – nu pot merge acolo. Eu pot. Vrei să-l vezi?

– Sigur, de ce nu? răspunde ea, detestându-se fiindcă pare atât de bătută-n cap.

Dar ce altceva ar putea spune?

El o conduce de-a lungul unor pasarele luminate de lună, către vasele mari din mijlocul Plutei. Aproape că s-ar putea merge cu skateboardul pe-aici, dar ar trebui să fii foarte bun.

– De ce eşti diferit faţă de alţi oameni? întreabă ea.

Cuvintele îi scapă, într-un fel, înainte de a avea timp să se gândească prea bine la ele. Dar pare o întrebare bună.

El râde.

– Sunt aleutin. Noi suntem diferiţi în foarte multe feluri…

– Nu, creieru' tău lucrează altfel, asta vreau să spun, precizează Y.T. N-ai luat-o razna. Mă-nţelegi? N-ai pomenit Cuvântul toată noaptea.

– Noi facem un anumit lucru în caiace. E ca surful, spune Raven.

– Serios? Şi eu fac surf – în trafic.

– La noi nu e un amuzament, îi explică Raven. Ţine de modul nostru de viaţă. Călătorim de pe o insulă pe alta făcând surf pe

crestele valurilor.

– La noi e la fel, spune Y.T., numai că mergem dintr-un franciulat în altu' făcând surf pe maşini.

– Vezi tu, lumea e plină de lucruri mult mai puternice decât noi. Dar, dacă ştii cum să prinzi un mijloc de transport, poţi ajunge unde vrei, zice Raven.

– Corect. Înţeleg foarte bine ce spui.

– Asta fac eu cu ortoşii. Sunt de acord cu o parte din religia lor. Dar nu cu toată. Însă mişcarea lor e foarte puternică. Au o grămadă de oameni, de bani şi de nave.

– Şi tu faci surf pe mişcarea asta.

– Da.

– Marfă, cu aşa ceva pot să mă identific. Ce-ncerci să faci? Adică, scopu' tău real care e?

Traversează o platformă mare, lată. Raven e dintr-odată chiar în spatele ei, o înconjoară cu braţele şi o trage înapoi, către el. Ea abia dacă mai atinge podeaua cu vârfurile degetelor. Simte nasul lui rece lipit de tâmpla ei şi răsuflarea lui fierbinte îi pătrunde într-o ureche. Îi trimite un fior până în vârfurile picioarelor.

– Pe termen scurt, sau pe termen lung? şopteşte el.

– Ăă – pe termen lung.

– Aveam un plan – aveam de gând să detonez o bombă nucleară în America.

– Oh. Păi, s-ar putea spune că asta e o cruzime, zice ea.

– Poate. Depinde în ce toane sunt. În afară de asta, pe termen lung nu urmăresc nimic.

De fiecare dată când şopteşte ceva, respiraţia lui îi gâdilă urechea.

– Dar pe termen mediu?

– Peste câteva ore, Pluta se desface în bucăţi, spune Raven. Ne îndreptăm spre California. În căutarea unui loc unde se poate trăi în condiţii decente. Unii ar putea-ncerca să ne împiedice. Misiunea mea e să-i ajut pe oameni s-ajungă teferi la mal. Prin urmare, ai putea spune că plec la război.

– Oh, mare păcat, murmură ea.

– Deci e greu să mă gândesc la altceva în afară de aici şi acum.

– Da, înţeleg.

– Am închiriat o cameră frumoasă în care să-mi petrec ultima noapte, spune el. Are cearşafuri curate.

Nu vor rămâne aşa multă vreme, se gândeşte Y.T.

Îşi închipuise că buzele lui sunt reci şi ţepene, ca ale unui peşte. Şi e şocată de fierbinţeala lor. Fiecare parte din trupul lui dogoreşte, de parcă n-ar exista alt mod în care să nu-ngheţe în Arctica.

După un sărut de treizeci de secunde, Raven se apleacă spre ea, îi

cuprinde mijlocul cu antebraţele lui mari, vânjoase, o înşfacă şi o saltă în aer, dezlipindu-i tălpile de punte.

Se temuse c-o s-o ducă în vreun loc oribil, dar se dovedeşte că a-nchiriat un întreg container de transport, plasat în partea de sus a unei nave din Nucleu. Locul e un soi de hotel de lux pentru grangurii din zonă.

Y.T. încearcă să decidă ce ar putea face cu picioarele, care îi atârnă acum nefolositoare. Nu e pe de-a-ntregul pregătită să şi le înfăşoare în jurul lui, nu atât de devreme în timpul unei întâlniri. Pe urmă şi le simte îndepărtându-se – îndepărtându-se mult, atât de mult – coapsele lui Raven trebuie să fie mult mai groase decât mijlocul lui. Şi-a pus piciorul între ale ei şi şi l-a ridicat apoi pe un scaun, aşa că ea stă acum călare pe coapsa lui şi Raven îi lipeşte trupul de al lui, cu braţele când strângându-i-se, când relaxându-i-se, strângându-se şi relaxându-se, şi ea oscilează neajutorată înainte şi înapoi, cu toată greutatea pe încheietura picioarelor. Un muşchi imens, partea de sus a cvadricepsului lui, se saltă în sus faţă de punctul în care e ataşat de osul pelvisului şi, în timp ce o leagănă aducând-o tot mai aproape şi strângând-o tot mai tare, ea sfârşeşte prin a sta călare pe muşchiul acela, apăsată pe el atât de tare încât simte cusătura care îi îmbină salopeta, simte monedele din buzunarul blugilor negri ai lui Raven. Pe urmă el îşi lasă mâinile să-i alunece în jos, continuând s-o apese, şi îi strânge fesele în ambele palme, atât de mari încât are probabil impresia că strânge o caisă, cu degete atât de lungi încât se înfăşoară şi împing în încheietura picioarelor ei, şi ea se apleacă în faţă, ferindu-se, dar nu poate s-o sfârşească decât lipită de el, cu faţa desprinzându-i-se din sărut şi alunecând în transpiraţia de pe gâtul lui lat, neted şi lipsit de barbă. Nu-şi poate reţine un scâncet care se transformă în geamăt, şi atunci ştie că e la cheremul lui. Pentru că ea nu scoate niciodată sunete când face sex, dar acum nu s-a putut abţine.

Şi, odată ce hotărăşte asta, e nerăbdătoare să meargă mai departe. Îşi poate mişca braţele, îşi poate mişca picioarele, dar partea de mijloc a corpului îi e ţintuită locului şi n-o să se clintească dacă nu i-o mişcă Raven. Ceea ce n-o să se-ntâmple până când nu-i trezeşte ea dorinţa de a o face. Aşa că trece la lucru cu urechea lui. Asta rezolvă de obicei problema.

El încearcă să se ferească. Raven, încercând să fugă de ceva. Lui Y.T. îi place ideea. Braţele ei sunt la fel de puternice ca ale unui bărbat, şi-a întărit muşchii ţinându-se de pon pe autostradă, aşa că şi le înfăşoară în jurul capului lui, strângându-l ca într-o menghină, îşi apasă fruntea în tâmpla lui şi începe să-şi rotească vârful limbii în jurul marginii îndoite a urechii lui exterioare.

El rămâne paralizat două minute, respirând scurt în timp ce ea îşi

croieşte drum spre interior, şi, când o simte afundându-şi în sfârşit vârful limbii în canalul lui auricular, zvâcneşte şi geme de parcă ar fi fost lovit cu harponul, o saltă pe de picior şi azvârle scaunul de-a lungul încăperii cu un şut atât de puternic încât crapă în urma impactului cu peretele metalic. Ea se simte căzând pe spate, către saltea, şi se gândeşte pentru o clipă că greutatea lui o va strivi, dar el îşi propteşte corpul în coate, cu excepţia părţii de jos, care se izbeşte imediat de ea, trimiţându-i un alt şoc electric de plăcere în susul spatelui şi în josul picioarelor. Coapsele şi pulpele ei sunt tari şi încordate, de parcă tot sângele i-ar fi fost trimis acolo, şi nu le poate relaxa. El se lasă într-un cot, despărţind cele două trupuri pentru o clipă, îşi lipeşte buzele de ale ei ca să păstreze contactul, îi umple gura cu limba lui, o ţintuieşte locului cu ea în timp ce îi descheie cu o mână gulerul salopetei şi îi trage fermoarul în jos, până la încheietura picioarelor. Acum e deschis, expunând un V amplu de piele ce converge dinspre umeri. Raven se rostogoleşte din nou deasupra ei, prinde gulerul salopetei cu ambele mâini şi îl trage în jos, silindu-i braţele să coboare pe lângă coapse, îngrămădindu-i materialul şi căptuşeala vătuită sub şale, astfel încât Y.T. se arcuieşte către el. Şi el e între coapsele ei, muşchi alunecoşi încordaţi la maximum, şi mâinile lui revin în interior, strângându-i din nou fesele, de data asta cu pielea lui fierbinte lipită de a ei, e ca şi cum ar sta pe un grătar cald, uns cu unt, căldura îi ajunge în tot corpul.

În momentul ăsta ar trebui să-şi aducă aminte ceva. Ceva de care trebuie să aibă grijă. Ceva important. Una dintre acele îndatoriri plicticoase care lasă întotdeauna impresia că sunt atât de logice când te gândeşti la ele la modul abstract, dar care, în momente ca acesta, par cu desăvârşire lipsite de legătură cu ceea ce se petrece, motiv pentru care nu-ţi vin niciodată în minte.

Trebuie să fie vreo măsură de contracepţie. Sau cam aşa ceva. Dar Y.T. e neajutorată, copleşită de pasiune, prin urmare are o scuză. Se zvârcoleşte şi loveşte cu genunchii, până când salopeta şi chiloţii îi alunecă, ajungând la glezne.

Raven se dezbracă în întregime în numai trei secunde. Îşi trage cămaşa peste cap şi o aruncă undeva, îşi lasă pantalonii în jos şi îi azvârle cu o lovitură de picior pe podea. Pielea lui e la fel de catifelată ca a ei, ca a unui mamifer ce înoată în mare, dar e caldă, nu e rece, n-are nimic în comun cu un peşte. Ea nu-i vede penisul, dar nici nu vrea să-l vadă, ce rost ar avea, este?

I se întâmplă ceva care nu i s-a mai întâmplat niciodată: are orgasm imediat ce îl simte în ea. O loveşte ca trăsnetul în mijlocul trupului, coboară prin partea din spate a picioarelor încordate, îi urcă pe şira spinării, ajunge în sfârcuri, şi ea inspiră adânc, se umple cu aer până când coşul pieptului e gata să-i străpungă pielea, apoi expiră cu

un ţipăt. Unul singur. Probabil că Raven e acum surd. Dar asta e problema lui, ce naiba.

Se simte lipsită de vlagă. La fel ca el. Probabil au avut orgasmul în acelaşi timp. Ceea ce e OK. E devreme, iar sărmanul Raven era excitat ca un ţap după ieşirea pe mare. Ceva mai târziu o să se poată aştepta să dureze mai mult.

În clipa asta e mulţumită să stea sub el şi să-i absoarbă căldura corpului. I-a fost frig zile de-a rândul. Are picioarele încă reci, atârnând în aer, dar ăsta nu e decât un motiv pentru ca senzaţia din restul trupului să fie mai plăcută.

Şi Raven pare mulţumit. O mulţumire atipică. În ceea ce priveşte extazul. Majoritatea tipilor ar fi început deja să schimbe canalele televizorului. Nu şi Raven. El e mulţumit să stea întins acolo toată noaptea, atingându-i gâtul cu răsuflarea lui uşoară. De fapt, a adormit peste ea. E genul de lucru pe care-l face o femeie.

Aţipeşte şi ea. Rămâne întinsă un minut sau două, cu toate aceste gânduri plimbându-i-se prin cap.

Încăperea e destul de frumoasă. Ca într-un hotel de categorie medie pentru oamenii de afaceri din Valley. Nu şi-a imaginat niciodată că există aşa ceva pe Plută. Dar şi aici sunt oameni bogaţi şi oameni săraci, ca oriunde altundeva.

Când au ajuns într-un anumit loc de pe alee, nu prea departe de prima navă mare din Nucleu, un paznic înarmat bloca drumul. L-a lăsat pe Raven să treacă, iar el a luat-o pe Y.T. cu sine, ţinând-o de mână, şi paznicul a aruncat o privire către ea fără să spună nimic, îndreptându-şi cea mai mare parte a atenţiei spre aleutin.

Pe urmă aleea a început s-arate mult mai bine. Lată, ca o potecă din scânduri de pe plajă, şi fără chinezoaice bătrâne cu boccele imense în spate. Şi nu mai mirosea atât de mult a rahat.

Când au ajuns pe primul vas din Nucleu, au dat de-o scară care i-a dus de la nivelul mării până pe punte. De-acolo au ajuns în interiorul altei nave trecând pe o pasarelă, iar Raven a condus-o prin locul acela de parcă l-ar mai fi străbătut de o mie de ori, şi în cele din urmă au traversat o altă pasarelă, până pe cargobotul ăsta cu containere. Locul părea un afurisit de hotel: hamali cu mănuşi albe cărând bagajele unor tipi la costum, un birou de recepţie, tot tacâmul. Era totuşi o navă – totul făcut din oţel vopsit în alb de un milion de ori – dar nu semăna cu nimic la care s-ar fi aşteptat ea. Exista până şi o mică platformă pentru elicoptere, de unde puteau veni şi pleca tipii în costum. Alături era garat un elicopter cu o siglă pe care Y.T. o mai văzuse: Rife Advanced Research Enterprises. RARE. De la tipii ăştia primise plicul care trebuia livrat la cartierul general al EBGOC. Toate au început să se lege: federalii, L. Bob Rife, Reverend Wayne's Pearly Gates şi Pluta sunt amestecaţi în aceeaşi afacere.

– Cine naiba sunt oamenii ăştia? l-a întrebat pe Raven, când i-a văzut prima oară.

Dar el i-a cerut să tacă, mulţumindu-se să-i adreseze un *sst.*

L-a întrebat din nou mai târziu, când cutreierau în căutarea camerei lor, şi atunci i-a spus: Toţi tipii ăştia lucrează pentru L. Bob Rife. Programatori, ingineri, specialişti în comunicaţii. Rife e o persoană importantă. Are un monopol de condus.

– Rife e aici? l-a întrebat ea.

Juca teatru, fireşte; în momentul acela dedusese deja totul.

– Sst, a spus el.

E o informaţie excelentă. Lui Hiro ar trebui să-i placă, dacă reuşeşte să i-o transmită. Şi o să fie simplu. Nu s-a gândit niciodată că pe Plută s-ar putea găsi terminale de acces în Metavers, dar pe vasul ăsta există un şir întreg, pentru ca vizitatorii la costum să poată lua legătura cu civilizaţia. Nu trebuie decât să ajungă la unul fără să-l trezească pe Raven. Ceea ce reprezintă o problemă spinoasă. Păcat că nu-l poate droga cu ceva, ca-n filmele despre Plută.

Şi atunci înţelege totul. Revelaţia i se desprinde din subconştient, plutind spre suprafaţă ca un coşmar. Sau ca atunci când pleci de acasă şi-ţi aminteşti, peste o jumătate de oră, că ai lăsat ceainicul pe foc. E un fapt neplăcut, petrecut în realitate, în privinţa căruia nu mai e nimic de făcut.

Şi-a adus în sfârşit aminte ce a sâcâit-o pentru o clipă, chiar înaintea momentului când şi-a pus-o.

Nu era vorba de contracepţie. Nu era ceva legat de igienă.

Era dentata ei. Ultima redută a apărării personale. Singurul lucru pe care nu i l-au luat ortoşii, în afară de plăcuţele Unchiului Enzo. Nu i-au luat-o fiindcă ei nu cred în percheziţia cavităţilor corporale. Ceea ce înseamnă că, în momentul când Raven a pătruns în ea, un ac hipodermic minuscul s-a strecurat, imperceptibil, în vena frontală congestionată a penisului, injectându-i automat în fluxul sanguin un cocteil de narcotice şi sedative puternice.

Raven a fost harponat în locul la care se aştepta cel mai puţin. Acum o să doarmă cel puţin patru ore.

Şi pe urmă, Doamne, o să fie furios de-a binelea.

Capitolul 53

Hiro îşi aminteşte avertismentul lui Eliot: Nu vă duceţi pe Pluta propriu-zisă fără un ghid din partea locului. Puştiul trebuie să fie un refug recrutat de Bruce Lee dintr-o comunitate filipineză de pe Plută.

Numele băiatului e Transubstanciacion. Pe scurt, Tranny. Se urcă în Zodiac înainte de a-i spune Hiro s-o facă.

– Stai o clipă, zice acesta din urmă. Trebuie să fac câteva bagaje.

Riscă să aprindă o lanternă minusculă, o foloseşte ca să scotocească pe iaht, luând lucrurile de preţ – câteva sticle cu apă (probabil) potabilă, nişte mâncare, muniţie de rezervă pentru pistolul lui de calibru nouă. Ia şi una dintre ghearele de pisică, îi înfăşoară cablul cu grijă. Pare genul de obiect util pe Plută.

Mai are o sarcină neplăcută, una pe care nu e deloc dornic s-o ducă la îndeplinire.

Hiro a locuit într-o grămadă de locuri unde şoarecii, sau chiar şobolanii, erau o problemă. Obişnuia să scape de ei instalând capcane. După care a avut parte de o serie de ghinioane. Auzea capcana închizându-se cu un pocnet în toiul nopţii, apoi, în loc de linişte, urmau chiţăituri şi zvârcoleli jalnice, şi buşituri puternice când rozătorul sfâşiat de durere încerca să se târască înapoi, în adăpost, cu capcana strânsă în jurul uneia dintre părţile sale anatomice, aceasta fiind de obicei capul. Când te trezeşti la ora trei dimineaţa ca să găseşti pe masa ta din bucătărie un şoarece viu, în urma căruia se aşterne pe plasticul melaminat o dâră de ţesut cranian, e greu să mai adormi din nou, aşa că în ultima vreme prefera să folosească otrava.

Într-un mod oarecum similar, bărbatul grav rănit – ultimul împuşcat de Hiro – se zvârcoleşte pe puntea iahtului, în apropiere de provă, bâlbâindu-se.

Hiro îşi doreşte, mai mult decât şi-a dorit ceva vreodată, să se urce în Zodiac şi să se îndepărteze de omul ăla. Ştie că, dacă vrea să-l ajute sau să-i pună capăt suferinţelor, trebuie să-şi îndrepte lumina lanternei spre el, şi ştie că va vedea ceva pe care nu-l va uita niciodată.

Dar trebuie s-o facă. Înghite în sec de două ori, fiindcă îi vine deja să vomite, şi se îndreaptă spre prova, urmărindu-şi raza lanternei.

E mult mai rău decât s-a aşteptat.

Se pare că glonţul a pătruns pe undeva, pe lângă şaua nasului, urmând o traiectorie ascendentă. Tot ce se afla deasupra acelui punct a fost spulberat aproape în întregime. Hiro vede o secţiune transversală prin partea de jos a creierului.

Ceva iese din cap. Hiro presupune că trebuie să fie o bucată de craniu, sau cam aşa ceva. Dar e prea netedă şi prea uniformă.

Acum, după ce a scăpat de greaţa de la început, i se pare mai uşor să se uite. Îi e de folos să ştie că omul a scăpat de suferinţă. Mai mult

de jumătate din creier a dispărut. Continuă să vorbească – vocea şuieră şi bolboroseşte, ca o orgă defectă, din cauza modificărilor din ţeastă – dar nu e decât o funcţie a trunchiului cerebral, un spasm al coardelor vocale.

Obiectul care îi iese din cap e o antenă flexibilă de vreo treizeci de centimetri lungime. E îmbrăcată în cauciuc negru, ca antenele de walkie-talkie ale poliţailor, şi e prinsă de ţeastă, deasupra urechii stângi. Individul e unul dintre capetele-antenă despre care i-a avertizat Eliot.

Hiro înşfacă antena şi trage. Nu-i strică să ia cu el o cască radio – trebuie să aibă vreo legătură cu modul în care controlează Bob L. Rife Pluta.

Nu iese. Când trage, ce-a mai rămas din capul tipului se răsuceşte, dar antena nu se desprinde. Aşa îşi dă seama că nu e vorba de o cască. Antena a fost grefată pentru totdeauna în baza craniului.

Hiro îşi comută ochelarii în modul radar cu unde milimetrice şi se uită în capul distrus al bărbatului.

Antena e prinsă de craniu cu nişte şuruburi scurte, care intră în os, dar nu îl străpung în întregime. Zona de la bază conţine câteva microcipuri, dar nu poate ghici ce rol au doar uitându-se la ele. Însă în zilele noastre poţi plasa un supercalculator într-un singur cip, aşa că, ori de câte ori vezi cel puţin două alături, înseamnă că ai în faţa ochilor un echipament de mare putere.

O singură sârmă, de grosimea unui fir de păr, iese din baza antenei şi pătrunde în ţeastă. Trece drept prin trunchiul cerebral, apoi se ramifică în repetate rânduri, dând naştere unei reţele de sârme minuscule, invizibile cu ochiul liber, încastrate în ţesutul cranian. Spiralate în jurul trunchiului copacului.

Ceea ce explică de ce continuă tipul să emită un şir neîntrerupt de bâlbâială de Plută, cu toate că îi lipseşte creierul. Se pare că L. Bob Rife a reuşit să stabilească un contact electric cu acea parte a creierului în care sălăşluieşte Aşera. Cuvintele nu-şi au originea în capul lui. E o transmisie a postului penticostal de radio, recepţionată prin antenă.

Raţiunea e încă deschisă, cu ecranul iradiindu-şi paraziţii albăstrui către ceruri. Hiro găseşte comutatorul alimentatorului şi o închide. Calculatoarele de o asemenea putere ar trebui să se închidă singure, odată ce le-ai cerut-o. A le deconecta folosind comutatorul e totuna cu a adormi pe cineva retezându-i şira spinării. Dar un sistem atacat de *snow crash* îşi pierde până şi abilitatea de a se închide singur şi e necesar să recurgi la metode primitive. Hiro aşază întreg ansamblul mitralierei Gatling la loc, în servietă, şi o încuie.

Poate a crezut-o mai grea decât în realitate, sau poate are el adrenalină în exces. Pe urmă îşi dă seama de ce i se pare mult mai

uşoară: greutatea era în mare parte a muniţiei, iar Fisheye a folosit destul de multă. O duce la pupa, pe jumătate cărând-o şi pe jumătate târând-o, având grijă ca schimbătorul de căldură să stea tot timpul în apă, şi o rostogoleşte în Zodiac.

Se urcă după ea, se instalează lângă Tranny şi începe să se ocupe de motor.

– Fără motor, spune puştiul. Se împiedică.

Aşa e. Pânza de păianjen s-ar putea înfăşura în jurul propulsorului. Tranny îi arată lui Hiro cum să fixeze vâslele în suporturile lor.

El vâsleşte o vreme şi se pomeneşte într-o culoar lung, liber, care străbate Pluta în zigzag, ca un canal printre sloiurile plutitoare din Arctica.

– Motorul OK, spune Tranny.

Hiro coboară motorul în apă, Tranny smuceşte de cordonul de alimentare şi motorul porneşte. Porneşte la prima încercare; Bruce Lee avea o navă bine pusă la punct.

Când începe să străbată spaţiul liber, Hiro se teme că nu e decât un mic golf din ghetou. Dar asta nu e decât o festă jucată de lumini. Trece dincolo de un colţ şi vede culoarul întinzându-se pe o oarecare distanţă. E un soi de centură care înconjoară Pluta. Din ea pornesc străzi mici şi alei încă şi mai mici, către diverse ghetouri. Hiro vede prin lunetă că intrările sunt păzite. Toată lumea e liberă să circule pe centură, dar oamenii sunt mult mai protectori faţă de zonele lor.

Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla pe Plută este ca zona ta să fie desprinsă. De aceea e Pluta o asemenea încâlceală. Oamenii din fiecare zonă se tem că bandele din vecini au de gând să-i atace, să-i desprindă de Plută, să-i lase să moară de foame în mijlocul Pacificului. Aşa că găsesc în permanenţă noi moduri de a se lega unii de alţii, trecând cabluri pe deasupra, pe dedesubtul şi prin jurul vecinilor lor, ancorându-se de porţiuni mult mai îndepărtate, sau, de preferat, chiar de una dintre navele Nucleului.

E de la sine înţeles că paznicii zonelor sunt înarmaţi. Se pare că arma preferată e o mică imitaţie neautorizată, realizată de chinezi, a pistolului mitralieră AK-47. Patul său metalic iese foarte clar în evidenţă pe radar. Probabil că guvernul chinez le-a produs într-un număr inimaginabil de mare, pe vremuri, când îşi petrecea o grămadă de timp gândindu-se la posibilitatea de a purta un război pe uscat împotriva sovieticilor.

Majoritatea paznicilor seamănă cu miliţia indolentă din Lumea a Treia, de pe toată suprafaţa globului. Dar, la intrarea într-una dintre zone, Hiro vede că paznicul aflat la datorie are o antenă care se înalţă în aer, crescând din capul lui.

Câteva minute mai târziu, ajung într-un punct unde centura se intersectează cu o stradă largă, care trece exact prin mijlocul Plutei,

unde se află navele mari – Nucleul. Cel mai apropiat vas e o navă japoneză cu containere – joasă, cu punţi plate, cu centrul de comandă la mare înălţime, ticsită cu containere din oţel pentru marfă. E împânzită de scări de frânghie şi de scări improvizate, care îţi oferă posibilitatea să urci într-un container sau într-altul. În multe containere ard lumini.

– Bloc cu apartamente, glumeşte Tranny, observând interesul lui Hiro.

Pe urmă scutură din cap, îşi dă ochii peste cap şi îşi freacă degetul mare de vârfurile celorlalte degete. După toate aparenţele, e o zonă selectă.

Partea plăcută a croazierei se încheie când văd mai multe schifuri rapide ieşind dintr-o zonă întunecată şi plină de fum.

– Bandă vietnameză, spune Tranny.

Îşi pune mâna pe al lui Hiro şi i-o îndepărtează cu blândeţe, dar hotărât, de pe acceleraţia motorului exterior. Hiro verifică pe radar. Doi dintre tipi au pistoale mitralieră AK-47 mici, dar cei mai mulţi sunt înarmaţi cu cuţite şi pistoale, evident aşteptând cu nerăbdare un contact cât mai apropiat, faţă în faţă. Tipii din bărci sunt peonii, fireşte. Domnii, cei care par persoane importante, stau la marginea zonei, fumând şi privind. Doi sunt capete-cu-sârme.

Tranny turează motorul, virează către o zonă rarefiată, cu *dhow*-uri arabe legate lejer unele de altele, şi face o vreme manevre în întuneric, punându-şi din când în când mâna pe capul lui Hiro şi apăsându-i-l cu blândeţe în jos, ca să nu dea cu gâtul în vreo frânghie întinsă.

Când ies din flota de *dhow*-uri, banda vietnameză nu se mai vede. Dacă totul s-ar fi petrecut la lumina zilei, gangsterii i-ar fi putut urmări ghidându-se după dâra de abur a Raţiunii. Tranny virează şi intră pe o stradă de dimensiuni medii, apoi într-un grup de bărci de pescuit. În mijlocul zonei stă un trauler vechi, care tocmai e făcut bucăţi pentru a fi aruncat, iar flăcările aparatelor de tăiat cu oxiacetilenă luminează suprafaţa neagră a apei dimprejur. Dar se lucrează mai ales cu ciocane şi dălţi, care împrăştie un zgomot înfiorător, stârnind ecouri pe suprafaţa liniştită a apei.

– Acasă, spune Tranny, zâmbind, şi arată spre două locuinţe plutitoare, legate una de cealaltă.

Înăuntru se văd lumini, iar afară, pe punte, sunt doi tipi care fumează ţigări groase, rulate de mână, iar prin fereastră se zăresc două femei muncind în bucătărie.

Când ajung mai aproape, tipii de pe punte intră brusc în alertă şi-şi scot revolverele de la centură. Însă Tranny revarsă cu încântare un torent de vorbe în tagalog. Şi se schimbă totul.

Tranny are parte de întreaga ceremonie de întâmpinare a Fiului

Rătăcitor: plânsete, femei grase pradă isteriei, un roi de copii sărind în grabă din hamacuri, sugându-şi degetele şi ţopăind. Bărbaţi în vârstă, arătându-şi golurile imense şi petele negre din zâmbet, privind, dând din cap şi repezindu-se să-l cuprindă în îmbrăţişarea cuvenită cu o asemenea ocazie.

Şi, la marginea îngrămădelii, la o bună distanţă în întuneric, un alt cap-cu-sârmă.

– Vino şi dumneata înăuntru, spune una dintre femei, o matroană între patruzeci şi cincizeci de ani, pe nume Eunice.

– E OK, zice Hiro. Nu vreau să deranjez.

Replica e tradusă şi se transmite ca o undă printre cei o sută nouăzeci şi şase de filipinezi care s-au adunat la faţa locului. E primită ca un şoc extrem. Să deranjezi? De necrezut! Prostii! Cum îndrăzneşti să ne insulţi?

Unul dintre tipii ştirbi, un bătrân în miniatură, probabil veteran din Al Doilea Război Mondial, sare în Zodiacul care se leagănă, se lipeşte de fundul bărcii ca un geko, cuprinde umărul lui Hiro cu braţul şi îi îndeasă în gură o ţigară cu marijauna.

Pare un tip dintr-o bucată. Hiro se apleacă spre el.

– Prietene, cine e tipul cu antena? Un amic de-al vostru?

– Nuu, şopteşte bătrânul, e un găozar.

Pe urmă îşi duce degetul la buze cu un gest spectaculos şi articulează un *sst.*

Capitolul 54

Ochii sunt toată şmecheria. Pe lângă deschiderea cătuşelor cu şperaclul, saltul peste barierele Jersey şi respingerea perverşilor, kurierii mai capătă o deprindere esenţială: deplasarea printr-un loc nefamiliar fără a atrage atenţia. Şi îţi reuşeşte dacă nu te uiţi la nimeni. Priveşti drept înainte, indiferent ce s-ar întâmpla, nu caşti ochii prea tare, nu pari încordat. Asta, ca şi faptul că a intrat acolo, cu puţină vreme înainte, însoţită de un tip de care se teme toată lumea, o ajută s-ajungă la ghişeul de la recepţie.

– Am nevoie de un terminal racordat la Stradă, îi spune recepţionerului. Îl puteţi conecta la camera mea?

– Da, domnişoară, răspunde recepţionerul.

Nu e necesar s-o-ntrebe în ce cameră stă. E tot numai zâmbet, numai respect. Un kurier n-are prea des parte de aşa ceva.

Relaţia cu Raven ar putea ajunge să-i placă, dacă el n-ar fi un mutant criminal.

Capitolul 55

Hiro scapă destul de devreme de la cina festivă în onoarea lui Tranny, trage Raţiunea afară din Zodiac şi apoi pe veranda din faţă a casei plutitoare şi îşi racordează calculatorul personal la biosul ei.

Raţiunea reîncarcă sistemul de operare fără probleme. Era de aşteptat. Dar e de aşteptat şi ca mai târziu, probabil în momentul când el va avea cea mai multă nevoie să fie în funcţiune, să cadă iarăşi, aşa cum i-a făcut lui Fisheye. Ar putea s-o închidă şi s-o redeschidă ori de câte ori se întâmplă asta, dar în focul luptei e stânjenitor, şi nu e o soluţie care să trezească admiraţia unui hacker. Ar fi mult mai înţelept să elimine problema.

Ceea ce ar putea reuşi de unul singur, dacă ar avea timp. Dar e posibil să existe un mod mai bun de rezolvare. E cu putinţă ca Ng Security Industries să fi corectat până acum eroarea – să fi creat o nouă versiune a softului. Dacă e aşa, ar putea obţine un exemplar al acesteia pe Stradă.

Hiro se materializează în biroul lui. Bibliotecarul îşi scoate capul din camera alăturată, pentru cazul că ar dori să-i pună vreo întrebare.

– Ce înseamnă *ultima ratio regum?*

– Ultimul Argument al Regilor, răspunde bibliotecarul. Regele Ludovic al XIV-lea a cerut inscripţionarea acestei expresii pe toate ţevile de tun fabricate în timpul domniei sale.

Hiro se ridică şi iese să se plimbe prin grădină. Motocicleta îl aşteaptă pe aleea acoperită de pietriş ce duce către poartă. Uitându-se peste gard, zăreşte din nou luminile din Centru apărând în depărtare. Calculatorul lui a reuşit să se cupleze la reţeaua globală a lui L. Bob Rife; poate accesa Strada. La asta se şi aşteptase. L. Bob Rife trebuie să aibă un set complet de legături la satelit pe *Enterprise,* conectat la o reţea de telefonie mobilă care acoperă întreaga Plută. Altminteri n-ar putea să ajungă în Metavers din propria sa fortăreaţă acvatică, fapt inacceptabil pentru un om ca el.

Hiro se urcă pe motocicletă, iese cu grijă din cartier şi intră pe Stradă, apoi accelerează până la o viteză de câteva sute de kilometri pe oră, făcând slalom printre stâlpii de susţinere ai monoraiului, ca exerciţiu. Dă peste câţiva şi se opreşte, dar era de aşteptat.

Ng Security Industries ocupă un întreg palier al unui zgârie-nori de neon de un kilometru şi jumătate înălţime, aflat lângă Portul Unu, fix în mijlocul Centrului. Ca orice altceva din Metavers, are program douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fiindcă undeva, în lume, există întotdeauna un loc unde oameni de afaceri sunt în plină activitate. Hiro îşi lasă motocicleta pe Stradă, ia liftul până la etajul trei sute nouăzeci şi şase şi ajunge să stea faţă în faţă cu o recepţioneră demon. În prima clipă, n-o poate încadra în nicio categorie rasială; pe urmă îşi dă seama că e pe jumătate neagră şi pe

jumătate asiatică – exact ca el. Dacă din lift ar fi ieşit un alb, ar fi fost probabil întâmpinat de o blondă. Iar un om de afaceri nipon ar fi stat de vorbă cu o funcţionară japoneză plină de interes.

– Da, domnule, spune recepţionera. E o problemă legată de vânzări, sau de asistenţă pentru clienţi?

– Asistenţă pentru clienţi.

– Pe cine reprezentaţi?

– Spune-le numele şi eu îi reprezint.

– Poftim?

Aidoma recepţionerelor în carne şi oase, demonul nu face câtuşi de puţin faţă ironiilor.

– Pe moment, cred că lucrez pentru Central Intelligence Corporation, pentru Mafie şi pentru Mr. Lee’s Greater Hong Kong.

– Înţeleg, spune recepţionera, notând ceva. Din nou aidoma suratelor ei din specia umană, nu se lasă impresionată de nimic. Şi despre ce produs e vorba?

– Raţiunea.

– Bine aţi venit la Ng Security Industries, domnule, spune o altă voce.

E un alt demon, o negresă/asiatică atrăgătoare, într-un costum cât se poate de profesional, materializată din adâncurile complexului de birouri.

Îl conduce pe un coridor lung, frumos lambrisat, apoi pe un alt coridor lung şi lambrisat, şi apoi pe un altul, lung şi lambrisat de asemenea. La fiecare câţiva paşi, trece printr-o zonă de recepţie, unde sunt avataruri din toată lumea, stând pe scaune, în aşteptare. Dar Hiro nu trebuie să aştepte. Ea îl invită direct într-o încăpere mare, frumoasă, cu pereţi lambrisaţi, unde un asiatic stă în spatele unui birou plin cu machete de elicoptere. E domnul Ng în persoană. Se ridică în picioare; fac schimb de plecăciuni; femeia care l-a condus se retrage.

– Lucraţi cu Fisheye? spune Ng, aprinzându-şi o ţigară.

Fumul se înalţă în aer, încolăcindu-se ostentativ.

Dacă ai în vedere puterea calculatorului utilizat, redarea realistă a fumului expulzat dintre buzele lui Ng e pe picior de egalitate cu simularea sistemului climatic de pe întreaga planetă.

– Fisheye e mort, răspunde Hiro. Raţiunea a clacat într-un moment critic şi el a-nghiţit un harpon.

Ng nu reacţionează, stă doar neclintit câteva clipe, absorbind informaţia, ca şi cum clienţii lui ar fi străpunşi în mod frecvent de harpoane. Probabil că are în propria sa memorie o bază de date cu toţi cei care i-au folosit vreodată jucăriile şi cu soarta fiecăruia.

– I-am spus că e o versiune Beta, zice el. Şi ar fi trebuit să ştie că nu era cazul s-o folosească în luptă. Un şiş cu buton, de doi dolari, i-ar

fi fost de mai mare folos.

– De acord. Dar el era cât se poate de mulţumit.

Ng suflă din nou fumul, dus pe gânduri.

– După cum am învăţat în Vietnam, armele de mare putere generează senzaţii atât de covârşitoare încât sunt similare cu drogurile psihoactive. Aşa cum poate LSD-ul să convingă oamenii că sunt capabili să zboare – făcându-i să sară pe fereastră – armele le pot da prea multă încredere în ei înşişi. Le denaturează raţionamentele tactice. Ca în cazul lui Fisheye.

– O să am grijă să nu uit asta, spune Hiro.

– În ce mediu de luptă vreţi să folosiţi Raţiunea? întreabă Ng.

– Trebuie să preiau controlul unui portavion mâine-dimineaţă.

– *Enterprise?*

– Da.

– Ştiţi, spune Ng, în aparenţă pe tonul unei conversaţii banale, există un tip care chiar a preluat controlul unui submarin nuclear având drept unică armă un ciob de sticlă…

– Da, e cel care l-a ucis pe Fisheye. Şi eu aş putea fi nevoit să-l înfrunt.

Ng râde.

– Asta e obiectivul dumneavoastră suprem? După cum ştiţi, suntem cu toţii implicaţi în asta, de aceeaşi parte, aşa că faţă de mine vă puteţi dezvălui intenţiile.

– Aş prefera ceva mai multă discreţie în acest caz…

– E prea târziu, Hiro, spune o altă voce.

El se întoarce. E Unchiul Enzo, condus de recepţioneră – o italiancă de o frumuseţe uluitoare. Cu câţiva paşi în urma lui se află un om de afaceri şi o recepţioneră, ambii asiatici.

– Mi-am permis să-i invit când aţi sosit, explică Ng, ca să putem ţine o conferinţă.

– Încântat, spune Unchiul Enzo, înclinându-se uşor către Hiro.

Hiro îi răspunde tot cu o plecăciune.

– Îmi pare sincer rău pentru maşină, domnule.

– Am şi uitat de ea, zice Unchiul Enzo.

Asiaticul mărunţel a ajuns acum în încăpere. Hiro îl recunoaşte în sfârşit. E în fotografia de pe pereţii tuturor francizelor Mr. Lee’s Greater Hong Kong din lume.

Prezentări şi plecăciuni. În birou s-au materializat brusc câteva scaune suplimentare şi toată lumea îşi trage câte unul. Ng iese din spatele biroului şi stau cu toţii în cerc.

– Să trecem direct la subiect, fiindcă presupun că dumneata, Hiro, te afli într-o situaţie mult mai periculoasă decât noi, spune Unchiul Enzo.

– E o presupunere corectă, domnule.

– Toţi am vrea să ştim ce naiba se petrece, spune Mr. Lee.

Vorbeşte o engleză aproape fără nicio urmă de accent chinez; e clar că imaginea lui publică, de ţicnit simpatic, nu e decât o faţadă.

– Cât de multe aţi dedus până acum?

– Fragmente disparate, mărturiseşte Unchiul Enzo. Cât de multe ai dedus dumneata?

– Aproape tot, răspunde Hiro. Îndată ce vorbesc cu Juanita, o să ştiu şi restul.

– În cazul ăsta eşti în posesia unor informaţii foarte valoroase, spune Unchiul Enzo.

Îşi duce mâna la buzunar şi scoate un hipercard pe care i-l întinde lui Hiro. Pe el scrie:

Hiro întinde mâna şi ia cardul.

Undeva, într-un loc de pe Pământ, două calculatoare fac schimb de zgomot electronic şi banii sunt transferaţi din contul Mafiei în contul lui Hiro.

– Îi vei împărţi cu Y.T., spune Unchiul Enzo.

Hiro dă din cap. Poţi paria pe asta.

Capitolul 56

– Mă aflu aici, pe Plută, în căutarea unui soft – mai exact a unui medicament – creat acum cinci mii de ani de o personalitate sumeriană, pe nune Enki, un hacker neurolingvistic.

– Ce se înţelege prin asta? întreabă Mr. Lee.

– O persoană care era capabilă să programeze minţile altor oameni cu ajutorul unor fluxuri verbale de date, cunoscute sub denumirea de *nam-shub*-uri.

Chipul lui Ng e total lipsit de expresie. Trage din nou din ţigară, eliberează brusc fumul care i se ridică deasupra capului într-un gheizer, îl priveşte răsfirându-se către plafon.

– Care e mecanismul?

– În minţile noastre există două tipuri de limbaj. Cel pe care-l folosim acum e dobândit. Ne modelează creierele pe măsură ce-l învăţăm. Însă există şi o limbă bazată pe structurile profunde ale creierului, care ne sunt comune tuturor. Aceste structuri sunt reprezentate de circuitele neuronale care trebuie să existe pentru a le permite creierelor noastre să înveţe limbaje mai complicate.

– Infrastructură lingvistică, spune Unchiul Enzo.

– Da, cred că „structură profundă” şi „infrastructură” înseamnă acelaşi lucru. Oricum, putem accesa aceste părţi ale creierului în anumite condiţii. Glosolalia – vorbirea în limbi – este informaţia rezultată în cazul când structurile lingvistice profunde pătrund în limbile şi în vorbirea noastră, conducând la evitarea limbajelor de nivel mai înalt, limbajele dobândite. Toată lumea ştie asta de ceva vreme.

– Sugeraţi că există şi informaţii introduse? întreabă Ng.

– Întocmai. Lucrează în sens invers. În anumite condiţii, urechile dumneavoastră – sau ochii – pot accesa structurile profunde, scurtcircuitând funcţiile limbajului evoluat. Prin urmare, cineva care ştie cuvintele potrivite le poate pronunţa, sau vă poate arăta simboluri vizuale care trec de toate mijloacele dumneavoastră de apărare şi pătrund direct în trunchiul cerebral. Au rolul unui program de acces neautorizat, evită toate măsurile de pază şi se conectează la nucleu, ceea ce permite deţinerea controlului absolut al maşinii.

– În situaţia asta, proprietarul calculatorului e neajutorat, spune Ng.

– Exact. Pentru că el accesează maşina la un nivel mai apropiat de suprafaţă, care poate fi acum suprimat. În mod similar, odată ce un hacker neurolingvistic se conectează la structurile profunde ale creierului nostru, nu-l putem îndepărta – fiindcă nu putem nici măcar să ne controlăm creierul la un nivel atât de profund.

– Asta are vreo legătură cu plăcuţa de lut de pe *Enterprise?* spune Mr. Lee.

– Credeţi-mă că da. Această limbă – limbajul-mamă – e un vestigiu al unei alte etape de dezvoltare a societăţii omeneşti. Societăţile primitive erau controlate de legi verbale, numite *me*-uri. Adică de un soi de programe scurte pentru oameni. Erau necesare ca parte a tranziţiei de la societatea cavernelor la o societate agricolă organizată. De exemplu, exista un program pentru săparea unei brazde şi pentru însămânţarea grânelor. Un program pentru coacerea pâinii şi un altul pentru construcţia caselor. Existau *me*-uri şi pentru funcţiile de nivel mai înalt, cum sunt războiul, diplomaţia, ritualurile religioase. Toate deprinderile necesare pentru coordonarea unei culturi autonome era incluse în *me*-urile scrise pe tăbliţe sau transmise prin tradiţia orală. În orice caz, erau păstrate în templul local, care reprezenta o bază de date pentru *me*-uri, aflată sub controlul unui preot/rege, numit *en.* Când voiau pâine, mergeau la *en* sau la subordonaţii lui, care scoteau din templu *me*-ul pentru făcut pâine. Pe urmă duceau la îndeplinire instrucţiunile – rulau programul – şi, în final, aveau o pâine. O bază de date era necesară, printre altele, fiindcă o parte dintre *me*-uri aveau nevoie de o sincronizare corespunzătoare. Dacă oamenii îl utilizau pe cel referitor la arat-şi-însămânţat într-o perioadă nepotrivită a anului, plantele nu puteau da rod şi toată lumea avea să sufere de foame. Singura cale de a se asigura că există o sincronizare corectă a *me*-urilor era construirea observatoarelor astronomice şi supravegherea cerurilor, urmărind schimbarea anotimpurilor. Aşa că sumerienii construiau turnuri cu „vârfurile până la cer” – cu diagrame astronomice în vârf. *En*-ul urmărea cerul şi împărţea *me*-urile agricole la momentul potrivit al anului, ca să menţină economia în funcţiune.

– Cred că aici avem o problemă tip oul-şi-găina, spune Unchiul Enzo. Cum a fost organizată o asemenea societate la începuturile existenţei sale?

– Există o entitate informaţională numită metavirus, care face sistemele informaţionale să se auto-infecteze cu viruşi personalizaţi. Ceea ce ar putea reprezenta un simplu principiu al naturii, ca selecţia darwinistă, sau ar putea fi într-adevăr o informaţie care pluteşte prin univers, purtată de comete şi de undele radio – nu sunt sigur. În orice caz, iată ce se petrece: orice sistem informaţional suficient de complex va fi infectat inevitabil cu viruşi – viruşi generaţi în interiorul său. Într-un anumit moment din trecutul îndepărtat, metavirusul a infectat rasa umană şi de atunci e alături de noi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost răspândirea conţinutului unei întregi cutii a Pandorei, plină cu viruşi ai ADN-ului – variola, gripa şi aşa mai departe. Sănătatea şi longevitatea au ajuns să fie de domeniul trecutului. O amintire vagă a acestui eveniment s-a păstrat în legendele Căderii din Paradis, care vorbesc despre expulzarea omenirii dintr-un tărâm al

vieţii uşoare într-o lume infestată de boli şi de durere. În final, molima a ajuns într-un soi de fază de platou. Încă mai apar viruşi ai ADN-ului, dar se pare că organismele noastre au devenit rezistente faţă de aceşti viruşi, în general.

– Poate există un număr limitat de viruşi care pot fi activi în ADN-ul uman şi metavirusul i-a creat deja pe toţi, spune Ng.

– Posibil. Oricum, cultura sumeriană – societatea bazată pe *me*-uri – a fost o altă manifestare a metavirusului. Numai că de data asta n-a fost o formă care afectează ADN-ul, ci una lingvistică.

– Scuzaţi-mă, intervine Mr. Lee, cu alte cuvinte, civilizaţia a început prin a fi o infecţie?

– Da, în forma ei primitivă. Fiecare *me* era un soi de virus, lansat pe principiul metavirusului. Să luăm exemplul *me*-ului pentru obţinerea pâinii. Odată ce a pătruns în societate, a devenit o informaţie autonomă. E o simplă problemă de selecţie naturală: oamenii care ştiu cum să facă pâine vor trăi mai bine şi vor fi mai apţi pentru reproducere decât oamenii care nu ştiu. Şi bineînţeles că ei vor răspândi acest *me,* acţionând ca gazde ale informaţiei autoreproductibile. Ceea ce o transformă într-un virus. Cultura sumeriană – cu templele ei pline de *me*-uri – nu era decât o colecţie de viruşi de succes, acumulată de-a lungul mileniilor. Era o franciză, cu excepţia faptului că avea zigurate în loc de arcade aurii şi tăbliţe de lut în loc de biblioraftur cu trei inele. Echivalentul sumerian al cuvintelor „minte” şi „înţelepciune” e similar cu termenul folosit pentru „ureche”. Asta erau toţi acei oameni: urechi cu trupuri ataşate. Receptori pasivi ai informaţiilor. Dar Enki era altfel. Enki a fost un *en* din întâmplare foarte priceput la treaba asta. A avut talentul neobişnuit de a scrie *me*-uri noi – a fost un hacker. A fost, de fapt, primul om modern, o fiinţă umană pe deplin conştientă, aşa cum suntem noi. Enki şi-a dat la un moment dat seama că Sumerul se blocase într-o rutină. Oamenii duceau tot timpul la îndeplinire aceleaşi *me*-uri vechi, nu veneau cu altele noi, nu gândeau pentru ei înşişi. Bănuiesc că era un singuratic, fiind una dintre puţinele fiinţe umane conştiente din lume – sau poate singura. Şi-a dat seama că, pentru a progresa, rasa umană trebuia smulsă din strânsoarea acelei civilizaţii virale. Aşa că a creat *nam-shub*-ul lui Enki, un antivirus, care s-a răspândit pe aceeaşi cale ca *me*-urile şi ca metavirusul. A pătruns în structurile profunde ale creierului şi l-a reprogramat. De atunci înainte, nimeni n-a mai înţeles limba sumeriană, sau vreun alt limbaj bazat pe structurile profunde. Rupţi de aceste structuri comune, am început să creăm limbaje noi, care nu mai aveau nimic în comun unul cu altul. *Me*-urile n-au mai avut niciun efect şi nu s-au mai putut scrie altele noi. Transmiterea metavirusului a fost blocată.

– Şi de ce n-a flămânzit nimeni, lipsit de pâine, după ce s-a pierdut

me-ul care îi învăţa cum s-o facă? întreabă Unchiul Enzo.

– Probabil că unora li s-a întâmplat. Ceilalţi au învăţat să-şi folosească structurile superioare ale creierului şi au descoperit cum s-o pregătească. Prin urmare, s-ar putea spune că *nam-shub*-ul lui Enki a fost începutul conştiinţei umane – atunci am fost nevoiţi pentru prima oară să raţionăm singuri. A fost începutul religiei raţionale, oamenii au început să se gândească la probleme abstracte, cum sunt Divinitatea, Binele şi Răul. De aici vine numele Babel. Înseamnă „Poarta lui Dumnezeu”. A fost poarta care i-a permis lui Dumnezeu să ajungă la rasa umană. Babel e o poartă din minţile noastre, o poartă deschisă de *nam-shub*-ul lui Enki, care ne-a scăpat de metavirus şi ne-a oferit deprinderea de a gândi – ne-a mutat dintr-o lume materialistă într-o lume dualistă – într-o lume binară – care are atât o componentă fizică, cât şi una spirituală. A urmat, probabil, o perioadă de haos şi de revolte. Enki, sau fiul său Marduk, a încercat să reimpună ordinea în societate înlocuind vechiul sistem de *me*-uri cu un cod de legi – codul lui Hammurabi. În parte, a fost un succes. Însă Aşera a continuat totuşi să fie venerată în multe locuri. Cultul ei era incredibil de tenace, era un atavism al Sumerului, şi s-a răspândit atât pe cale verbală, cât şi prin schimbul de fluide corporale – aveau prostituate rituale şi adoptau orfani, împrăştiind virusul prin laptele supt la sân.

– Staţi o clipă, spune Ng. Acum vorbiţi din nou despre un virus biologic.

– Exact. Tocmai asta e problema, în privinţa Aşerei. E şi una, şi alta. Să luăm ca exemplu virusul herpes simplex. Când pătrunde în organism, se îndreaptă direct către sistemul nervos. Unele versiuni stau în sistemul nervos periferic, dar alte versiuni se îndreaptă glonţ către sistemul nervos central şi se instalează definitiv în celulele creierului – se înfăşoară în jurul trunchiului cerebral ca un şarpe în jurul unui copac. Virusul Aşera, care ar putea fi înrudit sau chiar identic cu herpesul, trece prin pereţii celulelor, ajunge în nucleu şi afectează ADN-ul celulei, în acelaşi mod în care o fac steroizii. Dar Aşera e mult mai complexă decât un steroid.

– Şi care e rezultatul alterării ADN-ului?

– Nu l-a studiat nimeni, poate cu excepţia lui L. Bob Rife. Cred că aduce, fără nicio îndoială, limbajul mamă mai aproape de suprafaţă, măreşte abilitatea oamenilor de a vorbi în limbi şi îi face mai sensibili faţă de *me*-uri. Presupun şi că are tendinţa de a încuraja comportamentul iraţional, poate slăbeşte rezistenţa victimei faţă de ideile virale, o îndeamnă la promiscuitate sexuală, poate că face toate astea în acelaşi timp.

– Toate ideile virale au drept pereche un virus biologic? spune Unchiul Enzo.

– Nu. Din câte ştiu eu, numai Aşera are. De aceea, dintre toate *me*-

urile, toţi zeii şi toate practicile religioase din Sumer, Aşera e singura încă puternică în zilele noastre. O idee virală poate fi distrusă – aşa cum s-a întâmplat cu nazismul, cu pantalonii evazaţi şi cu tricourile Bart Simpson – însă Aşera reuşeşte să rămână în organismul uman în stare latentă datorită aspectului ei biologic. După Babel, a continuat să-şi aibă reşedinţa în creierul uman, fiind transmisă de la mamă la copil, precum şi între amanţi. Toţi suntem sensibili la ideile virale. Cum e isteria în masă. Sau o melodie care îţi intră în cap şi o fredonezi toată ziua, până când i-o transmiţi altcuiva. Sau bancurile. Legendele urbane. Religiile trăsnite. Marxismul. Indiferent cât de inteligenţi am fi, există întotdeauna această parte iraţională profundă care ne transformă în gazde potenţiale pentru informaţiile auto-replicatoare. Însă infecţia fizică cu tipul virulent al virusului Aşera ne face mult mai sensibili. Singurul lucru care împiedică aceste lucruri să ia lumea în stăpânire e factorul Babel – zidurile reprezentate de imposibilitatea de a ne înţelege reciproc, care compartimentează rasa umană şi împiedică răspândirea viruşilor. Babel a condus la o explozie care a propulsat o serie de limbi. Ceea ce a făcut parte din planul lui Enki. Monoculturile, de genul unui lan de porumb, sunt sensibile la infecţii, însă culturile diversificate genetic, cum sunt preriile, s-au dovedit extrem de rezistente. După câteva mii de ani, s-a dezvoltat o nouă limbă – ebraica – care deţine o flexibilitate şi o putere ieşite din comun. Deuteronomiştii, un grup de monoteişti radicali din secolele al şaselea şi al şaptelea înainte de Hristos, au fost primii care au profitat de asta. Au trăit într-o epocă a naţionalismului şi xenofobiei împinse la extrem, motiv pentru care le-a fost mai uşor să respingă ideile străine, de genul cultului Aşerei. Şi-au modelat poveştile de demult, incluzându-le în Tora, şi au implementat, prin ea, o lege care îi genera propagarea de-a lungul istoriei – o lege care spunea, de fapt, „faceţi-mi o copie identică şi citiţi-o în fiecare zi”. Şi au încurajat un soi de igienă a informaţiei, credinţa în copierea exactă a acesteia şi în grija deosebită cu care trebuie tratată, fiindcă, aşa cum au înţeles şi ei, e potenţial periculoasă. Au transformat informaţiile într-o substanţă controlată. E posibil să fi mers chiar mai departe de atât. Există dovezi care atestă pregătirea minuţioasă a unui război biologic împotriva armatei lui Senaherib, în momentul când a încercat să cucerească Ierusalimul. E posibil ca deuteronomiştii să-şi fi creat propriul *en.* Sau poate au înţeles pur şi simplu viruşii destul de bine ca să poată profita de tipurile apărute pe cale naturală. Deprinderile cultivate de aceşti oameni au fost transmise în secret, din generaţie în generaţie, şi s-au manifestat peste două mii de ani, în Europa, printre vrăjitorii cabalişti, *ba’al shem*-ii. Maeştrii numelui divin. În orice caz, astfel a luat naştere religia raţională. Toate religiile monoteiste care i-au urmat – cunoscute de musulmani drept „religiile Cărţii”, un nume foarte

potrivit – au încorporat aceste idei, într-o anumită măsură. De exemplu, Coranul afirmă, în repetate rânduri, că este o copie, o transcriere exactă, a unei cărţi din Ceruri. Fireşte că oricine crede asta nu va îndrăzni să modifice textul, sub nicio formă! Ideile de acest gen au împiedicat cu atâta eficienţă răspândirea Aşerei încât, în cele din urmă, fiecare centimetru pătrat al teritoriului pe care a prosperat cândva cultul ei – din India până în Spania – a ajuns sub influenţa islamismului, a creştinismului sau a iudaismului. Însă, datorită potenţialului său latent – se înfăşoară în jurul trunchiului cerebral al celor infestaţi, trece de la o generaţie la alta – virusul Aşera găseşte întotdeauna o cale de a reieşi la suprafaţă. În cazul iudaismului, s-a manifestat sub forma fariseilor, care le-au impus evreilor o teocraţie susţinută de legi rigide. Prin aderenţa sa inflexibilă la legile păstrate într-un templu administrat de preoţi învestiţi cu autoritate civilă, semăna cu vechiul sistem sumerian şi era tot atât de sufocantă. Intervenţia lui Isus Hristos a fost un efort de a scoate iudaismul din starea în care se afla – un soi de ecou al faptelor lui Enki. Evanghelia creştină e un nou *nam-shub,* o încercare de a elibera religia din templu, din mâinile preoţimii, şi de a le dărui tuturor împărăţia lui Dumnezeu. Acesta e mesajul exprimat explicit prin predicile sale şi întrupat simbolic în mormântul gol. După răstignire, apostolii s-au dus la mormânt, sperând să-i găsească trupul, dar n-au găsit nimic. Mesajul a fost destul de clar: Nu trebuie să-l idolatrizăm pe Isus, fiindcă ideile sale sunt de sine stătătoare, iar Biserica lui nu mai e centralizată în jurul unei singure persoane, ci dispersată în întreaga omenire. Oamenii obişnuiţi cu teocraţia rigidă a fariseilor nu puteau concepe ideea unei Biserici populare, lipsite de ierarhie. Voiau papi, episcopi şi preoţi. De aceea Evangheliilor li s-a adăugat mitul Învierii. Mesajul a fost preschimbat într-o formă de idolatrie. În noua versiune a Evangheliilor, Isus a revenit pe Pământ şi a organizat o Biserică, care a devenit mai târziu Biserica Imperiului Roman de Răsărit şi de Apus – o altă teocraţie rigidă, brutală şi iraţională. În acelaşi timp, a fost fondată Biserica Penticostală. Primii creştini vorbeau în limbi. Biblia spune: „Şi toţi erau uimiţi şi nu se dumireau, zicând unul către altul: «Ce va să fie aceasta?»”[119] Ei bine, cred că eu pot da răspunsul. A fost o epidemie virală. Virusul Aşera stătea la pândă, ascuns în sânul populaţiei, încă de la triumful deuteronomiştilor. Măsurile de igienă a informaţiei aplicate de iudei îi înăbuşeau manifestările. Dar în primele zile ale creştinătăţii trebuie să fi domnit într-o foarte mare măsură haosul, cu o mulţime de radicalişti şi de liber cugetători foindu-se peste tot şi nesocotind tradiţiile. Atavisme ale zilelor religiei preraţionale. Atavisme ale Sumerului. Şi cu siguranţă c-au început să-

119 Faptele Apostolilor 2:12.

şi vorbească unii altora în limba Raiului. Ramura principală a Bisericii Creştine a refuzat să accepte glosolalia. A dezaprobat-o vreme de câteva secole şi a eliminat-o, oficial, la Conciliul de la Constantinopol, în anul 381. Cultul glosolaliei a rămas la periferia lumii creştine. Biserica era dispusă să accepte un strop de xenoglosie, dacă o ajuta să convertească păgânii, aşa cum s-a întâmplat în cazul Sfântului Louis Bertrand, care a convertit mii de indieni în secolul al şaisprezecelea, răspândind glosolalia de-a lungul continentului cu o iuţeală mai mare decât a variolei. Dar, imediat după convertire, indienii trebuiau să tacă şi să vorbească latina, ca oricine altcineva. Reforma a deschis uşa ceva mai mult. Dar penticostalismul nu s-a lansat cu adevărat până în 1900, când un mic grup de studenţi de la colegiul biblic din Kansas a început să vorbească în limbi. Ei au răspândit această practică în Texas. Faptul a ajuns să fie cunoscut drept mişcarea renaşterii. S-a răspândit ca focul grecesc pe întreg teritoriul Statelor Unite, apoi în întreaga lume, ajungând în China şi India în 1906. Mijloacele de comunicare în masă din secolul al douăzecilea, rata înaltă a alfabetizării şi mijloacele de transport de mare viteză au fost tot atâţia vectori excelenţi de propagare a infecţiei. Într-o sală de cult ticsită a mişcării renaşterii sau într-o tabără de refugiaţi din Lumea a Treia, glosolalia se răspândeşte de la un om la altul tot atât de repede ca panica. În anii optzeci, numărul penticostalilor din întreaga lume era de ordinul zecilor de milioane. Pe urmă au venit televiziunea şi Reverendul Wayne, bucurându-se de susţinerea imensei puteri mediatice a lui L. Bob Rife. Comportamentul promulgat de Reverendul Wayne prin emisiunile lui de televiziune, prin pamflete şi francize, poate fi urmărit, în linie neîntreruptă, până în zilele creştinismului timpuriu şi de acolo mai departe, până la cultele păgâne ale glosolaliei. Cultul Aşerei trăieşte. Francizele Reverend Wayne’s Pearly Gates sunt un cult al Aşerei.

Capitolul 57

– Lagos a descifrat toate astea. La început a fost cercetător la Biblioteca Congresului, care a fost apoi preluată de CIC, şi aşa a ajuns să facă şi el parte din organizaţia asta. Şi-a câştigat existenţa descoperind în Bibliotecă lucruri interesante pe care nimeni altcineva nu s-a deranjat să le-aducă la lumină. Le sistematiza şi le vindea. Odată ce-a pus cap la cap toată povestea despre Enki/Aşera, a căutat un cumpărător potenţial şi s-a oprit asupra lui L. Bob Rife, Stăpânul Benzii-de-Frecvenţă, deţinătorul monopolului transmisiilor prin fibră optică, pentru care lucrau la momentul acela mai mulţi programatori decât pentru oricine altcineva. Lagos avea un defect fatal, tipic pentru un om care nu se ocupă de afaceri: privea lucrurile dintr-o perspectivă îngustă. Şi-a închipuit că un mic capital de risc era suficient pentru a dezvolta hackingul lui neurolingvistic, ajungându-se la o nouă tehnologie care i-ar fi permis lui Rife să rămână posesorul informaţiilor ajunse în creierele programatorilor săi. Idee care, lăsând deoparte consideraţiile morale, nu era rea. Lui Rife îi place să privească totul dintr-o perspectivă largă. Şi-a dat imediat seama că ideea putea oferi mult mai multă putere. A preluat-o şi i-a spus lui Lagos să-şi ia tălpăşiţa. A început să investească o grămadă de bani în bisericile penticostale. A ales una mică, din Bayview, Texas, şi a transformat-o treptat în universitate. A luat un predicator neînsemnat, reverendul Wayne Bedford, şi a făcut din el o persoană mai importantă decât Papa. A construit un lanţ de francize religioase autonome care s-a întins pe tot globul şi şi-a folosit universitatea şi campusul din Metavers ca să producă, în serie, zeci de mii de misionari, care s-au răspândit în întreaga lume a treia şi au început să convertească oamenii cu sutele de mii, exact ca Sfântul Louis Bertrand. Cultul glosolaliei lansat de L. Bob Rife este cea mai de succes religie de la apariţia Islamului încoace. Vorbeşte mult despre Isus, dar, aidoma majorităţii Bisericilor care se autointitulează creştine, n-are nimic de-a face cu creştinismul, în afara faptului că i-a împrumutat numele. E o religie postraţională. Rife a vrut să răspândească, simultan, şi virusul biologic, ca promotor sau ca intensificator al cultului, dar nu se putea folosi de prostituţia rituală, care se află în contradicţie flagrantă cu creştinismul. Însă una dintre activităţile misionarilor lui din Lumea a Treia era pătrunderea în ţinuturile îndepărtate, pentru a vaccina populaţia – numai că acele lor nu injectau numai vaccinul. Aici, în Lumea Întâi, am fost cu toţii vaccinaţi deja şi nu-i lăsăm pe fanaticii religioşi să-şi înfigă acele în noi. Dar luăm o grămadă de droguri. Pentru noi a inventat o metodă de a extrage virusul din serul de sânge uman şi de a-i da forma unui drog, cunoscut drept *Snow Crash.* În timp, a pus în funcţiune Pluta, ca mijloc de transport în Statele Unite pentru sute de mii de practicanţi ai cultului său din zonele sărace ale

Asiei. Mijloacele de comunicare în masă vehiculează o imagine a Plutei ca loc al haosului deplin, unde se vorbesc mii de limbi diferite şi nu există nicio autoritate centrală. Dar nu e nicidecum aşa. E extrem de bine organizată şi foarte strict controlată. Oamenii ăia îşi vorbesc unul altuia în limbi. L. Bob Rife a perfecţionat xenoglosia, a transformat-o în ştiinţă. Poate controla oamenii grefându-le receptoare în craniu şi difuzând prin unde radio instrucţiuni – *me*-uri – recepţionate direct în trunchiul cerebral. Dacă o singură persoană dintr-o sută e receptor, poate acţiona ca *en* local, distribuindu-le celorlalţi *me*-urile lui L. Bob Rife. Toţi îndeplinesc instrucţiunile lui L. Bob Rife, ca şi cum ar fi fost programaţi s-o facă. Şi, în momentul de faţă, are în jur de un milion de astfel de oameni în largul coastelor Californiei. Deţine şi un metavirus numeric, în cod binar, care poate infecta calculatoarele, sau hackerii, prin intermediul nervului optic.

– Cum l-a transpus în formă binară? întreabă Ng.

– Nu cred că l-a transpus. Cred că l-a găsit în spaţiu. Rife deţine cea mai mare reţea de radio-observatoare din lume. Dar nu se ocupă cu adevărat de astronomie – ascultă pur şi simplu semnalele de pe alte planete. Era de la sine înţeles că una dintre antenele sale parabolice avea să capteze metavirusul, mai curând sau mai târziu.

– De ce era de la sine înţeles?

– Metavirusul e pretutindeni. E prezent oriunde există viaţă, propagându-se prin intermediul ei. La început l-au răspândit cometele. Probabil aşa a ajuns viaţa pe Pământ, probabil tot aşa a ajuns şi metavirusul. Dar cometele sunt lente, pe când undele radio călătoresc rapid. În formă binară, virusul poate ricoşa prin univers cu viteza luminii. Infectează o planetă civilizată, pătrunde în calculatoarele ei, se reproduce şi e transmis, inevitabil, prin radio, televiziune şi prin ce s-o mai găsi. Aceste transmisii nu se opresc la limita atmosferei – sunt difuzate în spaţiu, la nesfârşit. Şi, dacă lovesc o planetă unde există o altă civilizaţie, unde oamenii ascultă stelele, ca Rife, atunci planeta aceea e contaminată. Cred că ăsta a fost planul lui, şi cred c-a mers. Numai c-a fost inteligent – a preluat metavirusul într-un mod controlat. L-a pus într-o sticlă. Ca armă informaţională, pe care s-o poată folosi la discreţie. Când e plasat într-un calculator, produce un *snow crash* făcându-l să se autoinfecteze cu viruşi noi. Dar efectul e cu mult mai devastator când pătrunde în mintea unui hacker, a unei persoane care are mecanismul de descifrare a codului binar implantat în structurile profunde ale creierului. Metavirusul binar distruge mintea hackerului.

– Prin urmare, spune Ng, Rife poate controla două tipuri de oameni. Penticostalii, cu ajutorul *me*-urilor scrise în limba mamă. Şi hackerii, într-un stil mult mai violent, vătămându-le creierele cu viruşi binari.

– Exact.

– Ce credeţi că urmăreşte Rife?

– Vrea să fie Ozymandias[120], Regele Regilor. E simplu. Odată ce te-a convertit la religia lui, te poate controla prin *me*-uri. Şi poate converti milioane de oameni, fiindcă religia asta se răspândeşte ca o blestemăţie de virus – un virus căruia organismul uman nu-i opune nicio rezistenţă, fiindcă nimeni nu e obişnuit să se gândească la religie, oamenii nu sunt destul de raţionali ca să discute în contradictoriu despre asemenea lucruri. În esenţă, oricine citeşte *National Enquirer* sau urmăreşte competiţiile de lupte greco-romane la televizor e uşor de convertit. Iar cu *Snow Crash* drept promotor e încă şi mai uşor să faci prozeliţi. Rife a-nţeles un fapt esenţial, a-nţeles că nu există nicio diferenţă între cultura noastră modernă şi cultura sumeriană. Avem o forţă uriaşă de muncă, neştiutoare de carte sau indiferentă faţă de carte şi dependentă de televiziune – care e un soi de tradiţie orală. Şi avem o elită restrânsă, extrem de cultivată, clasa conducătoare – în esenţă, oamenii care intră în Metavers – care înţelege că informaţia înseamnă putere şi care controlează societatea fiindcă are abilitatea pe jumătate mistică de a vorbi limbile magice ale calculatorului. Asta face din noi o piedică imensă în calea planului lui Rife. Oamenii de genul lui nu pot face nimic fără noi, hackerii. Şi, chiar dacă ne-ar putea converti, n-ar fi în stare să ne folosească, pentru că munca noastră e de natură creatoare şi nu poate fi copiată de oameni care acţionează conform *me*-urilor. Dar ne poate ameninţa cu *Snow Crash,* o unealtă necruţătoare. Cred că asta s-a întâmplat cu Da5id. E posibil să fi fost un experiment, pur şi simplu ca să vadă dacă *Snow Crash* are efect asupra unui hacker adevărat, şi e posibil să fi fost şi un avertisment, menit să demonstreze în faţa comunităţii hackerilor puterea lui Rife. Mesajul: Dacă virusul Aşera e difuzat în comunitatea preoţimii tehnologice…

– Napalm peste flori de câmp, spune Ng.

– Din câte ştiu eu, nu există nicio cale de a opri propagarea virusului binar. Dar există un antidot al falsei religiei a lui Rife. *Nam-shub*-ul lui Enki nu s-a pierdut. I-a dat un exemplar fiului său, Marduk, care i l-a înmânat lui Hammurabi. Poate că Marduk a fost un personaj real, sau poate că nu. Important este că Enki s-a străduit din răsputeri ca să *creeze impresia* că şi-a făcut cunoscut *nam-shub*-ul, într-o formă sau alta. Cu alte cuvinte, a pus la loc sigur un mesaj pe care trebuie să-l descifreze următoarele generaţii de hackeri, dacă virusul Aşera se va ridica din nou la suprafaţă. Sunt aproape sigur că informaţia de care avem nevoie se află într-un plic de lut, care a fost dezgropat acum zece ani din cetatea sumeriană antică Eridu, din sudul Irakului.

---

120 Un alt nume al faraonului Ramses cel Mare – transliterarea numelui său „de tron” în alfabetul grecesc.

Eridu era cetatea condusă de Enki; cu alte cuvinte, Enki era *en*-ul local din Eridu, iar templul din Eridu adăpostea *me*-urile lui, inclusiv *nam-shub*-ul pe care-l căutăm.

– Cine-a dezgropat acest plic de lut?

– Săpăturile arheologice din Eridu au fost sponsorizate, în întregime, de o universitate religioasă din Bayview, Texas.

– Universitatea lui L. Bob Rife?

– Exact. A înfiinţat un departament de arheologie al cărui unic rol era dezgroparea cetăţii Eridu, localizarea templului unde îşi păstra Enki toate *me*-urile şi aducerea acestora acasă. L. Bob Rife voia să studieze abilităţile lui Enki cu ajutorul ingineriei inverse, voia să-şi formeze proprii hackeri neurolingvistici, capabili să scrie *me*-uri noi, care să devină legile de bază, programul noii societăţii pe care are de gând s-o creeze.

– Însă printre aceste *me*-uri se află un exemplar al *nam-shub*-ului lui Enki, spune Ng, care e periculos pentru planurile lui Rife.

– Întocmai. Voia şi tăbliţa aceea – nu ca s-o studieze, ci ca s-o păstreze el însuşi, astfel încât să n-o poată folosi nimeni împotriva lui.

– Dacă ai putea obţine o copie a acestui *nam-shub,* întreabă Ng, ce efect ar avea?

– Dacă am putea difuza *nam-shub*-ul către toţi *en*-ii de pe Plută, ei l-ar retransmite către toţi oamenii îmbarcaţi. Asta le-ar bloca neuronii care pot descifra limbajul-mamă şi l-ar împiedica pe Rife să-i programeze cu *me*-uri noi, răspunde Hiro. Dar trebuie s-o facem neapărat înainte de dezmembrarea Plutei – înainte ca toţi refugii să ajungă la ţărm. Rife li se adresează *en*-ilor lui prin intermediul unui transmiţător de pe Plută, despre care presupun că acoperă o zonă destul de restrânsă, probabil că nu depăşeşte raza câmpului vizual. Cu alte cuvinte, dacă se dezmembrează Pluta, nu vom mai putea intra în legătură cu toţi aceşti oameni printr-o singură transmisiune. Deci trebuie s-o facem cât mai curând cu putinţă.

– Domnul Rife o să fie extrem de nefericit, prezice Ng. O să-ncerce să se răzbune dezlănţuind virusul *Snow Crash* împotriva preoţimii tehnologice.

– Ştiu, spune Hiro, dar nu mă pot ocupa decât de un singur lucru odată. Şi mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

– Uşor de zis şi greu de făcut, răspunde Ng. Ca să ajungi în Nucleu, trebuie să zbori pe deasupra Plutei, sau să conduci o ambarcaţiune de dimensiuni reduse prin mijlocul ei. Rife are un milion de oameni cu puşti şi cu lansatoare de rachete. Nici măcar sistemele de armament de înaltă tehnologie nu pot avea câştig de cauză în faţa un tir masiv şi organizat al armelor de mână.

– Atunci aduceţi nişte elicoptere în zonă, spune Hiro. Faceţi ceva. Orice. Dacă reuşesc să pun mâna pe *nam-shub*-ul lui Enki şi să

contaminez pe toată lumea de pe Plută, atunci vă puteţi apropia în siguranţă.

– O să vedem ce putem face, zice Unchiul Enzo.

– Bun, aprobă Hiro. Dar cum rămâne cu Raţiunea?

Ng mormăie ceva şi în mâna lui apare un card.

– Uite o nouă versiune a programului de operare. Ar trebui să aibă ceva mai puţine erori.

– Ceva mai puţine?

– Niciun program nu e vreodată lipsit de erori, spune Ng.

Iar Unchiul Enzo adaugă:

– Cred că în fiecare dintre noi se ascunde o fărâmă din Aşera.

Capitolul 58

Hiro găseşte singur drumul spre ieşire şi coboară cu liftul până la nivelul Străzii. Când iese din zgârie-norul de neon, pe motocicleta lui stă un avatar alb-negru, o fată care-şi face de lucru cu butoanele de comandă.

– Unde eşti? întreabă ea.

– Tot ca tine, pe Plută. Hei, tocmai am câştigat, împreună, douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

E sigur că, măcar de data asta, Y.T. o să fie impresionată de vorbele lui. Dar se înşală.

– Cu asta o să mi se cumpere o înmormântare foarte simandicoasă, după ce mă vor expedia acasă într-un container de plastic.

– De ce s-ar întâmpla aşa ceva?

– Am necazuri, recunoaşte Y.T. – pentru prima oară în viaţa ei. Cred că prietenu' meu o să mă omoare.

– Cine e prietenul tău?

– Raven.

Dacă avatarurile ar putea să se-albească precum varul şi să fie cuprinse de-o ameţeală care să le oblige să se aşeze pe bordura trotuarului, asta i s-ar întâmpla lui Hiro.

– Acum înţeleg de ce scrie pe fruntea lui CONTROL INSUFICIENT AL IMPULSURILOR.

– Grozav. Speram c-o să am parte de puţină cooperare, sau măcar de-un sfat.

– Dacă-ţi închipui c-o să te ucidă, te înşeli, fiindcă altminteri ai fi deja moartă, spune Hiro.

– Depinde de premise, ripostează ea.

Şi continuă relatându-i o poveste extrem de distractivă despre o dentată.

– O să-ncerc să te-ajut, promite Hiro, dar, pe Pluta asta, nu sunt neapărat tipul cu care e cel mai sigur să te-nhăitezi.

– Ai luat legătura cu prietena ta?

– Nu. Dar am speranţe mari. Presupunând că rămân în viaţă.

– Speranţe mari în ce sens?

– În privinţa relaţiei noastre.

– De ce? întreabă ea. Ce s-a schimbat între timp?

E una dintre acele întrebări simple şi evidente care irită, fiindcă Hiro nu ştie răspunsul exact.

– Păi, cred că am înţeles ce face – de ce-a venit aici.

– Şi?

Altă întrebare simplă şi evidentă.

– Şi am senzaţia că acum o-nţeleg.

– *O-nţelegi?*

– Da, păi, cam aşa ceva.

– Şi ăsta se presupune că e un lucru *bun?*

– Păi, sigur.

– Hiro, eşti picat din lună. Ea e femeie, tu eşti bărbat. Nu e *de-aşteptat* s-o-nţelegi. *Nu* asta caută ea.

– Păi atunci ce caută, după părerea ta – ţinând cont că n-ai întâlnit-o niciodată şi că *tu* umbli cu Raven?

– Nu vrea s-o înţelegi pe *ea.* Ştie că asta e imposibil. Nu vrea decât să te-nţelegi *pe tine însuţi.* Tot restu' e negociabil.

– Aşa crezi?

– Da. Fără nicio îndoială.

– De ce-ai impresia că nu mă-nţeleg pe mine însumi?

– Sare-n ochi. Eşti un hacker foarte inteligent şi cel mai mare spadasin din lume – dar livrezi pizza şi promovezi concerte din care nu scoţi niciun ban. Cum ai vrea ca ea să…?

Restul e potopit de sunetul care îi pătrunde în căşti, venind din Realitate: un zgomot ascuţit, strident, de sfâşiere, care se suprapune peste huruitul unui impact puternic. Pe urmă nu mai rămân decât ţipetele copiilor îngroziţi din jur, strigătele bărbaţilor în tagalog şi trosnetele şi pocnetele unui trauler din oţel, sfărâmându-se sub presiunea apei.

– Ce-a fost asta? întreabă Y.T.

– Meteorit, spune Hiro.

– Cum?

– Rămâi conectată, zice el. Cred că tocmai am intrat într-un duel cu mitraliere Gatling.

– Te deconectezi?

– Taci o clipă.

Zona în care se află are formă de U, fiind construită în jurul unui soi de golf al Plutei, unde sunt amarate o duzină de vase vechi de pescuit. Pe margine se întinde un doc plutitor, din pontoane prost îmbinate.

Un trauler gol, cel pe care-l făceau bucăţi ca să-l arunce, a fost lovit de o rafală a armei enorme de pe puntea navei *Enterprise.* Arată de parcă l-ar fi săltat un val imens, încercând să-l înfăşoare în jurul unui stâlp: un flanc întreg s-a făcut praf, prova şi pupa sunt pur şi simplu curbate una către alta. Partea din spate e distrusă. Calele goale îngurgitează fără oprire apa maronie, întunecoasă a oceanului, absorbind mizeriile de toate culorile aşa cum soarbe o gură de aer un om care se-neacă. Se lasă la fund cu repeziciune.

Hiro aruncă Raţiunea înapoi, în Zodiac, sare înăuntru şi porneşte motorul. N-are timp să dezlege barca de ponton, aşa că taie parâma cu *wakizashi* şi se îndepărtează.

Pontoanele se încovoaie deja spre interior şi în jos, converg, trase de cablurile care ancorau nava distrusă. Traulerul coboară sub

suprafaţa apei, încercând să atragă tot sectorul din jur, ca o gaură neagră.

Doi filipinezi sunt deja afară, cu cuţite scurte, tăind tot ce ţine cartierul lor laolaltă, într-o încercare de a elibera tot ce mai poate fi salvat. Hiro trece peste un ponton deja afundat până la înălţimea genunchilor, găseşte parâmele care îl leagă de cel de alături, care s-a scufundat şi mai mult, şi le izbeşte cu *katana.* Bucăţile rămase pocnesc ca nişte focuri de armă şi pontonul se desprinde, revenind la suprafaţă cu atâta iuţeală încât e cât pe ce să răstoarne Zodiacul.

Întreaga porţiune a digului de pontoane din flancul traulerului nu poate fi salvată. Bărbaţi cu cuţite de pescari şi femei cu satâre de bucătărie stau în genunchi, cu apa deja ajungându-le sub bărbie, şi retează parâme, eliberându-şi locuinţele. Frânghiile cedează una câte una, la întâmplare, aruncându-i pe filipinezi în aer. Un băiat cu o macetă taie singura funie rămasă, al cărei capăt zvâcneşte în sus şi îl plesneşte peste faţă. În cele din urmă, pluta e desprinsă de epavă şi redevine flexibilă, legănându-se şi ondulându-se în căutarea echilibrului, iar în locul unde s-a aflat traulerul nu mai e decât un vârtej clocotitor care scuipă când şi când câte-o rămăşiţă plutitoare.

Alţii s-au căţărat deja în vasul de pescuit care fusese legat alături de trauler. La rândul lui, acesta a suferit câteva avarii: mai mulţi bărbaţi strânşi grămadă se apleacă peste copastie, examinând două cratere mari de impact din lateral. Fiecare e înconjurat de o pată lucioasă, de dimensiunile unui platou pentru mâncare, de unde au zburat vopseaua şi rugina. În mijloc e o gaură de dimensiunea unei mingi de golf.

Hiro decide că e timpul să plece.

Dar, înainte de a se îndepărta, caută în salopetă, scoate un teanc de bani prinşi cu o clemă şi numără câteva mii de dolari Kong. Îi pune pe punte, sub colţul unei canistre cu benzină, din oţel vopsit roşu. Pe urmă o ia din loc.

Nu-i e greu să descopere canalul către sectorul următor. Paranoia i-a ajuns la un nivel foarte înalt, aşa că se tot uită în toate părţile, privind de-a lungul aleilor înguste. Într-una dintre aceste nişe vede un cap-cu-sârmă, murmurând ceva.

Următoarea zonă e malaieziană. Câteva zeci de localnici se adună în preajma podeţului, atraşi de zgomot. Când intră în sectorul lor, vede mai mulţi bărbaţi înarmaţi cu puşti şi cuţite alergând pe podul ondulat, din pontoane, care ţine loc de stradă principală. Poliţia locală. De pe trotuare, din luntre şi din şampane li se alătură alţii, cărora li se potriveşte aceeaşi descriere.

Chiar alături de el răsună un zgomot înspăimântător de puternic când ceva se transformă în aşchii, de parcă un camion cu cherestea tocmai s-a strivit de un zid de cărămidă. Apa îi împroaşcă trupul şi

peste faţă îi trece o răbufnire de abur. Pe urmă e din nou linişte. Hiro se răsuceşte încet, fără tragere de inimă. Pontonul cel mai apropiat a dispărut, lăsând în urmă o supă învolburată şi însângerată de aşchii şi sfărâmături.

Se întoarce şi priveşte în urmă. Capul-cu-sârmă pe care l-a zărit cu câteva secunde înainte e acum într-un loc deschis, stând de unul singur pe marginea unei plute. Toţi ceilalţi au părăsit locul. Vede buzele nemernicului mişcându-se. Virează brusc şi se îndreaptă spre el, îşi scoate sabia *wakizashi* cu mâna liberă şi-l ucide.

Dar vor mai fi şi alţii. Acum ştie că toţi îl caută. Pentru servanţii de pe *Enterprise* n-are nicio importanţă câţi refugi ucid ca să-l prindă pe Hiro.

Din sectorul malaiezian, intră într-unul chinez. E mult mai bine consolidat, conţine câteva nave din oţel şi câteva barje. Se îndepărtează de Nucleu, întinzându-se atât cât vede Hiro cu ochii din poziţia lui dezavantajoasă, aflată la nivelul mării.

E urmărit de un bărbat cocoţat pe suprastructura unuia dintre vasele chinezeşti, un alt cap-cu-sârmă. Îi vede falca mişcându-se când transmite informaţii actualizate către Centru.

Imensa mitralieră Gatling de pe *Enterprise* se dezlănţuie din nou şi expediază un alt meteorit de proiectile din uraniu sărăcit în flancul unei barje pustii, aflate la vreo şase metri de Hiro. Toată partea laterală alunecă spre interior, de parcă oţelul s-ar fi lichefiat şi s-ar scurge într-un canal, metalul devine strălucitor şi unda de şoc transformă pur şi simplu stratul gros de rugină în aerosoli, îl desprinde de oţel cu un zgomot atât de puternic încât Hiro îl simte dureros în adâncul pieptului şi i se face greaţă.

Arma e ghidată de radar. Are o precizie foarte mare când trage într-o bucată de metal, dar acurateţea scade când ia drept ţintă carnea omenească.

– Hiro? Ce pana mea se-ntâmplă? urlă Y.T. în căşti.

– Nu pot vorbi. Du-mă în biroul meu, răspunde el. Trage-mă pe locul din spate al motocicletei şi condu-o până acolo.

– Nu ştiu să conduc motocicleta, spune ea.

– Are un singur mecanism de comandă. Răsuceşti mânerul de acceleraţie şi porneşte.

Pe urmă îşi îndreaptă barca spre apa deschisă şi accelerează, mergând în linie dreaptă. Peste imaginea Realităţii se suprapune, neclară, silueta în alb-negru a lui Y.T., stând în faţa lui pe motocicletă; întinde mâna către acceleraţie şi amândoi zvâcnesc către peretele unui zgârie-nori, de care se izbesc cu o viteză egală cu un Mach.

Hiro îşi comută sistemul vizual în întregime în Metavers, făcându-şi ochelarii cu desăvârşire transparenţi. Apoi intră în totalitate în modul gargui: adaugă la spectrul vizibil radiaţiile infraroşii şi radarul cu unde

milimetrice.

Imaginea lumii îşi măreşte granulaţia, îşi reduce culorile la alb-negru şi devine mult mai strălucitoare. Ici şi colo, o serie de lucruri lucesc neclare, roz sau roşii. E din cauza infraroşiilor, înseamnă că sunt calde sau fierbinţi; oameni roz, motoare şi flăcări roşii.

Tot ce percepe radarul cu unde milimetrice se suprapune, mult mai clar şi mai precis conturat, într-un verde neon. Toate obiectele metalice devin vizibile. Hiro navighează acum pe un bulevard acvatic de un gri întunecat, granular, cu barje de culoare verde neon, cu navele presărate cu sclipiri roşii în toate locurile unde generează căldură. Nu e frumos. De fapt, arată atât de urât încât explică, probabil, de ce sunt în general garguii atât de retardaţi din punct de vedere social. Dar îi e mult mai de folos decât imaginea pe care o percepea înainte, în nuanţe de cărbune şi abanos.

Şi îi salvează viaţa. În timp ce străbate în goană un canal sinuos şi îngust, zăreşte o parabolă verde, îngustă, atârnând în aer de-a curmezişul apei din faţa lui, de unde ţâşneşte pe neaşteptate, transformându-se într-o linie perfect dreaptă, la înălţimea gâtului. E o coardă de pian. Hiro se ghemuieşte, trecând pe sub ea, le face cu mâna celor doi tineri chinezi care-au instalat capcana şi îşi continuă drumul.

Radarul distinge trei siluete roz cu pistoale mitralieră AK-47 chinezeşti, stând în picioare pe marginea canalului. Hiro le evită intrând pe un canal lateral. Dar e un canal îngust şi nu ştie sigur încotro merge.

– Y.T., întreabă el, unde dracu’ suntem?

– Pe strada către casa ta. Am trecut deja pe lângă ea de vreo şase ori.

În faţa lui, canalul se înfundă. Hiro face o întoarcere la o sută optzeci de grade. Cu schimbătorul mare de căldură pe care-l trage în urma ei, barca nu e nici pe departe atât de uşor manevrabilă şi de rapidă cum şi-ar dori. Trece din nou pe sub coarda capcană şi începe să exploreze un canal îngust căruia nu i-a dat atenţie mai devreme.

– OK, suntem acasă. Stai la biroul tău, îl anunţă Y.T.

– OK, spune el, urmează o treabă complicată.

Se opreşte în mijlocul canalului, cercetează locul, uitându-se după tipii din miliţii şi după capete-cu-sârmă, şi nu vede niciunul. În ambarcaţiunea de lângă el e o chinezoaică de un metru cincizeci înălţime, care taie ceva cu un satâr de bucătărie. Hiro apreciază că reprezintă un risc căruia îi poate face faţă, aşa că se detaşează de Realitate şi se întoarce în Metavers.

E aşezat la biroul lui. Y.T. stă în picioare alături, cu braţele încrucişate, într-o poziţie teatrală.

– Bibliotecarule?

– Da, domnule, răspunde demonul, intrând cu paşi apăsaţi.

– Am nevoie de planurile portavionului *Enterprise.* Repede. Ar fi excelent dacă mi-ai putea face rost de ceva tridimensional.

– Da, domnule, spune Bibliotecarul.

Hiro întinde mâna şi înşfacă Terra.

– EŞTI AICI, spune.

Terra se roteşte până când Pluta îi ajunge exact în faţa ochilor. Apoi Hiro plonjează spre ea cu o viteză înspăimântătoare. Coborârea durează trei secunde.

Dacă s-ar afla într-o parte normală, stabilă a lumii, cum e Manhattan-ul de Jos, totul ar fi tridimensional. Însă aici trebuie să se mulţumească cu o imagine bidimensională, din satelit. Se uită la un punct roşu, suprapus peste o fotografie alb-negru a Plutei. Punctul roşu e în mijlocul unui canal negru: EŞTI AICI.

Labirintul e totuşi incredibil. Dar e mult mai uşor să găseşti ieşirea dintr-un labirint când îl priveşti de sus. În şaizeci de secunde, e în apele deschise ale Pacificului. Lumina zorilor e cenuşie şi e ceaţă. Dâra de abur înălţată din schimbătorul de căldură al Raţiunii o îngroaşă uşor.

– Unde dracu' eşti? întreabă Y.T.

– Părăsesc Pluta.

– Grozav, îţi mulţumesc mult pentru ajutor.

– Mă-ntorc într-un minut. Am pur şi simplu nevoie de o secundă ca să mă organizez.

– Aici sunt o grămadă de tipi care te bagă-n sperieţi, spune Y.T. Se uită la mine.

– E OK, spune Hiro. Sunt sigur că vor da ascultare Raţiunii.

Capitolul 59

Deschide servieta. Ecranul e încă în funcţiune, pe desktop e afişată o imagine plană, cu o bară de meniuri în partea de sus. Hiro foloseşte un trackball ca să deruleze un meniu:

AJUTOR
Pregătire
Tragere cu Raţiunea
Sfaturi tactice întreţinere
Reîncărcare
Depanare
Diverse

Opţiunea „Pregătire” conţine mai multe informaţii decât şi-ar putea dori vreodată să afle, inclusiv o înregistrare video de o jumătate de oră, un film deranjant de supraexpus, având drept vedetă un asiatic îndesat, cu faţa însemnată de o cicatrice şi trăsăturile paralizate într-o expresie de dispreţ perpetuu. Se îmbracă. Îşi face exerciţiile de încălzire, care includ nişte întinderi speciale. Deschide Raţiunea. Verifică ţevile, se asigură că nu sunt deformate sau murdare. Hiro derulează rapid înregistrarea, trecând peste toate astea.

În cele din urnă, asiaticul îndesat pune arma în funcţiune. Fisheye nu folosea Raţiunea foarte corect; e prevăzută cu propriul său set de curele care ţi-o fixează de trup, astfel încât poţi absorbi reculul cu pelvisul, conducând forţa exact în centrul de greutate al corpului. Harnaşamentul are amortizoare de şoc şi aparate hidraulice miniaturale care îi compensează greutatea şi reculul. Dacă plasezi toate astea aşa cum trebuie, e mult mai uşor să utilizezi corect arma. Dacă eşti conectat la un calculator prin intermediul ochelarilor, arma suprapune un reticul în cruce peste ţintă.

– Informaţiile dumneavoastră, domnule, spune Bibliotecarul.

– Eşti suficient de inteligent ca să le interconectezi cu programul EŞTI AICI? întreabă Hiro.

– O să văd ce pot face, domnule. Formatele par compatibile. Domnule?

– Da?

– Planurile sunt de acum câţiva ani. *Enterprise* a fost între timp cumpărată de o persoană particulară…

– Care-a făcut o serie de modificări. Am înţeles.

Hiro e înapoi, în Realitate.

Găseşte un bulevard de apă care duce în interiorul Nucleului. De-a lungul uneia dintre margini se întinde un soi de pasarelă îngustă, pentru pietoni, făcută din bucăţi asamblate cam la întâmplare, o procesiune parcă nesfârşită de podeţe, pontoane, buşteni, luntre

abandonate, canoe de aluminiu, butoaie de petrol. În oricare alt loc de pe Pământ, ar trece drept o cursă cu obstacole; aici, în lumea a cincea, e o superautostradă.

Hiro se plasează exact pe mijloc şi nu merge foarte repede. Dacă s-ar izbi de ceva, s-ar putea răsturna barca. Raţiunea s-ar duce la fund. Şi el e legat cu curele de Raţiune.

Intră în modul gargui şi vede clar un şir rarefiat de posturi de pază, domuri emisferice plasate de-a lungul uneia dintre marginile punţii de zbor de pe *Enterprise.* Pe ecranul său, echipamentul le identifică, în totalitate, drept antenele radar ale armelor antirachetă Phalanx. De sub fiecare dom iese câte o mitralieră cu mai multe ţevi.

Hiro încetineşte, aproape oprindu-se, şi plimbă o clipă ţeava Raţiunii înainte şi înapoi, până când îi apare în câmpul vizual crucea reticulului. Care reprezintă punctul de ochire. Îl fixează în mijloc, exact pe una dintre Phalanxuri, şi apasă pe trăgaci jumătate de secundă.

Domul imens se transformă într-o fântână de resturi zimţate. Sub ele sunt încă vizibile ţevile armei, împestriţate de câteva puncte roşii; Hiro coboară reticulul o idee mai jos şi trage încă o rafală de cincizeci de gloanţe, care desprinde arma din suportul său. Apoi începe să-i explodeze, sporadic, banda cu muniţie, aşa că Hiro e silit să se uite în altă parte.

Îşi îndreaptă privirea spre următoarea Phalanx şi se trezeşte holbându-se exact în lungul ţevilor. Senzaţia e atât de înspăimântătoare încât apasă aproape involuntar pe trăgaci şi trage o rafală lungă, care pare să nu aibă niciun efect. Pe urmă ceva îi obstrucţionează vederea; reculul l-a împins înapoi, în spatele unui iaht vechi, amarat paralel cu marginea canalului.

Ştie ce se va întâmpla în continuare – din cauza aburului, e uşor să fie găsit – aşa că părăseşte în grabă locul. O clipă mai târziu, iahtul e pur şi simplu împins sub apă de o lovitură a tunului mare. Hiro continuă să se îndepărteze pentru câteva secunde, găseşte un ponton unde poate avea o poziţie stabilă şi deschide din nou focul, o rafală prelungă; când termină, marginea navei *Enterprise* poartă urma zimţată a unei muşcături semicirculare, chiar în locul unde au fost armele Phalanx.

Hiro înaintează din nou către interiorul Plutei pe artera principală şi se opreşte când se termină canalul, sub unul dintre vasele din Nucleu, o navă cu containere, transformată în bloc turn cu apartamente. O plasă de încărcare serveşte drept rampă de trecere de la un vas la altul. Probabil are şi rol de pod mobil, când indezirabilii încearcă să iasă din ghetou căţărându-se. Hiro e atât de indezirabil cât poate fi un om de pe Plută, dar au lăsat plasa acolo, pentru el. Ceea ce e în ordine. Deocamdată rămâne în mica lui barcă. Pluteşte de-a lungul flancului navei cu containere şi îi ocoleşte prova făcând o întoarcere în

U.

Următorul vas e un petrolier mare, aproape gol, foarte puţin lăsat în apă. Uitându-se în susul canionului abrupt de oţel care desparte cele două nave, nu vede nicio plasă. Nu vor să ajungă pe tanc teroriştii sau hoţii, care l-ar găuri ca să extragă petrolul.

Următoarea navă e *Enterprise.*

Cele două vase enorme, petrolierul şi portavionul, înaintează paralel unul cu altul, conturând un canal care variază între trei şi cincisprezece metri, şi sunt unite printr-o serie de cabluri gigantice separate de airbaguri uriaşe, de parcă între ele ar fi fost comprimate câteva dirijabile, împiedicându-le astfel să se frece unele de altele. Cablurile grele nu sunt legate pur şi simplu între o navă şi alta, li s-au adăugat mecanisme ingenioase, cu greutăţi şi scripeţi, cu scopul, bănuieşte Hiro, de a îngădui să fie slăbite când marea agitată împinge navele în direcţii opuse.

Hiro pătrunde între ele pe micul său airbag personal. În comparaţie cu restul Plutei, acest canal de oţel cenuşiu e tăcut şi izolat; cu excepţia lui, nimeni n-are motiv să se afle acolo. Pentru o clipă, nu-şi doreşte altceva decât să stea locului şi să se relaxeze.

Ceea ce nu prea e cu putinţă, dacă te gândeşti bine.

– EŞTI AICI, spune.

În ochii lui, imaginea cocii navei *Enterprise* – o întindere uşor curbată de oţel cenuşiu – se transformă într-un cadru tridimensional de sârmă, dezvăluindu-i toate măruntaiele navei din partea sa opusă.

Jos, lângă linia apei, vasul are o centură groasă, o zonă blindată, din material antitorpilă. N-arată prea promiţător. Ceva mai sus, blindajul se subţiază, iar dincolo de el sunt lucruri interesante, diverse încăperi, nu rezervoare de combustibil sau depozite de muniţie.

Hiro o alege pe cea etichetată drept CAREUL OFIŢERILOR şi deschide focul.

Coca navei e surprinzător de dură. Raţiunea nu reuşeşte s-o spulbere pur şi simplu, pătrunzând dincolo de ea printr-un crater; rafala are nevoie de câteva clipe ca s-o poată penetra. După care nu izbuteşte decât să sfredelească o gaură cu diametrul de cincisprezece centimetri. Reculul îl împinge pe Hiro înapoi, către coca ruginită a petrolierului.

Oricum nu poate lua arma cu el. Continuă să apese pe trăgaci şi încearcă să menţină arma îndreptată în aceeaşi direcţie până se termină toată muniţia. Pe urmă şi-o desprinde de trup şi o azvârle cu totul peste bord. O să ajungă la fund şi-o să-şi marcheze poziţia cu o coloană de abur; Mr. Lee's Greater Hong Kong poate trimite mai târziu, pentru recuperare, una dintre patrulele sale de acţiune ecologică directă. Dacă vrea, patrula îl poate aduce pe Hiro dinaintea Tribunalului pentru Delicte Ecologice. În momentul ăsta, lui puţin îi

pasă.

Are nevoie de vreo şase încercări până când reuşeşte să fixeze gheara de pisică de gaura cu margini zdrenţuite, cu şase metri mai sus de suprafaţa apei.

În timp ce se strecoară prin gaură, salopeta lui pocneşte şi şuieră când zimţii metalici încinşi şi ascuţiţi topesc şi sfâşie materialul sintetic. Sfârşeşte prin a lăsa bucăţi din ea în urmă, lipite de cocă. S-a ales cu câteva arsuri de gradul unu şi doi în locurile unde pielea îi e acum expusă, dar încă nu simte cu adevărat durerea. E prea încordat. O va simţi mai târziu. Tălpile pantofilor i se topesc sfârâind când calcă pe stratul incandescent de şrapnel. În încăpere e destul de mult fum, dar portavioanele nu sunt bune de nimic dacă nu sunt rezistente la incendii, iar în locul ăsta există extrem de puţine lucruri inflamabile. Hiro trece pur şi simplu prin fum în drum spre uşa transformată în dantelărie de tirul Raţiunii. O smulge din cadru cu o lovitură de picior şi pătrunde într-un loc desemnat pe planul navei prin simpla denumire de CULOAR. Pe urmă îşi scoate *katana* – fiindcă momentul i se pare la fel de potrivit ca oricare altul.

Capitolul 60

Când partenerul ei e preocupat de ceea ce se petrece în Realitate, avatarul lui rămâne, cumva, lipsit de vlagă. Trupul îi stă acolo, ca o păpuşă gonflabilă, iar faţa continuă să exerseze tot soiul de expresii. Y.T. nu ştie ce face el de fapt, dar pare să fie ceva palpitant, fiindcă, în cea mai mare parte a timpului, e fie extrem de surprins, fie speriat de moarte.

La scurt timp după ce Hiro vorbeşte cu Bibliotecarul despre portavion, de afară încep să se audă huruieli profunde – zgomote din Realitate. Ceva între rafală de mitralieră şi fierăstrău circular. Ori de câte ori aude ea un asemenea sunet, faţa lui Hiro capătă o expresie uimită, ca şi cum ar spune: Sunt pe moarte.

Cineva o bate pe umăr. Vreun tip la costum care are o întâlnire matinală în Metavers îşi închipuie că indiferent ce-ar face o kurieră e mai puţin important. Îl ignoră timp de un minut.

Pe urmă imaginea biroului lui Hiro se defocalizează, saltă în aer pe parcă ar fi desenată pe o jaluzea, iar ea se uită la mutra unui tip. Un asiatic. Unul care-ţi dă fiori reci. Un cap-cu-sârmă. Unul dintre tipii înfricoşători, cu antenă.

– OK, spune ea, ce vrei?

El o înşfacă de braţ şi o trage afară din cabină. E însoţit de încă unul, care o prinde de braţul celălalt. Se pun cu toţii în mişcare, îndreptându-se spre ieşire.

– Daţi-mi drumu-n pana mea, zice ea. Vin cu voi. E OK.

Nu e prima oară când e aruncată afară dintr-o clădire plină cu tipi la costum. Însă de data asta situaţia e oarecum diferită. De data asta, gorilele sunt, în mărime naturală, două păpuşi de plastic de pe site-ul Toys R Us.

Probabil că nu ştiu englezeşte, ceea ce nu e singura problemă. Se poartă pur şi simplu nefiresc. Y.T. reuşeşte să-şi elibereze un braţ, răsucindu-l, şi tipul n-o loveşte, nu face nimic de genul ăsta, se mulţumeşte să se-ntoarcă spre ea cu trupul rigid şi s-o atingă cu mişcări de automat, până când reuşeşte să-i prindă din nou braţul. Pe chipul lui nu se schimbă nimic. Ochii privesc fix, ca nişte faruri defecte. Îşi ţine gura suficient de deschisă ca să poată respira, dar buzele nu i se clintesc niciodată, nu-şi schimbă niciodată expresia.

Complexul de cabine de vapor şi de containere deschise prin tăierea câte unei porţiuni în care se află Y.T. joacă rolul holului unui hotel. Capetele-cu-sârmă o trag afară, apoi peste marcajul trasat grosolan de pe platforma pentru elicoptere. O fac exact la timp, fiindcă un elicopter tocmai se apropie, pregătindu-se de aterizare. În locul ăsta, măsurile de protecţie sunt mizerabile; toţi trei s-ar fi putut alege cu capetele retezate. E elicopterul lucios, cu sigla corporaţiei RARE, pe care l-a văzut mai devreme.

Capetele-cu-sârmă încearcă s-o târască spre un soi de pasarelă care traversează apa, către nava alăturată. Ea reuşeşte să se întoarcă, să se prindă cu ambele mâini de copastie şi să se agaţe de stâlpii de susţinere, printre care îşi înţepeneşte gleznele. Unul dintre cei doi trece în spatele ei, o prinde de talie şi încearcă s-o smucească, desprinzând-o de balustradă, iar celălalt îi stă în faţă şi îi desface degetele, unul câte unul.

Din elicopterul RARE coboară o grămadă de indivizi. Poartă salopete cu aparatură îndesată în buzunare şi Y.T. recunoaşte cel puţin un stetoscop. Târăsc afară din elicopter cutii mari, din fibră de sticlă, pe care sunt vopsite cruci roşii, şi intră alergând în nava cu containere. Ea ştie că n-o fac în beneficiul vreunui om de afaceri gras cu testiculele transformate în compot de prune de o lovitură puternică. Se duc să-l reanimeze pe prietenul ei. Pompează stimulente în Raven: de asta are lumea cea mai mare nevoie acum.

Cei doi o târăsc pe puntea vasului de alături. De acolo urcă pe un fel de scară până la nivelul navei următoare, care e imensă. Y.T. crede că e un petrolier. Se poate uita de-a curmezişul punţii late, printr-o încâlceală de ţevi cu rugina infiltrată prin vopseaua albă, şi vede *Enterprise* dincolo de ele. E locul spre care se îndreaptă.

Nu există nicio legătură directă. O macara de pe Enterprise şi-a rotit braţul ca să atârne o cuşcă mică de sârmă deasupra petrolierului, cu numai un metru mai sus de punte; cuşca tresaltă, se leagănă într-o parte şi într-alta, acoperind o porţiune destul de mare când cele două nave sunt împinse de valuri în direcţii diferite, şi oscilează ca un pendul la capătul cablului care o susţine. Într-o parte are o uşă care atârnă deschisă în balamale.

Acolo vor cei doi s-o arunce, cu capul înainte, ţinându-i braţele lipite de coaste ca să nu poată îndepărta cuşca, şi îşi petrec câteva secunde îndoindu-i picioarele către spate. E evident că vorbele n-au niciun efect, aşa că Y.T. se împotriveşte luptându-se în tăcere. Reuşeşte să-i tragă unuia dintre din ei un picior în şaua nasului, simte şi aude deopotrivă osul rupându-se, dar tipul nu reacţionează în niciun fel, doar capul îi zvâcneşte brusc în momentul impactului. Y.T. e atât de ocupată să-l urmărească, să vadă când o să-şi dea seama că are nasul spart şi că ea a făcut asta, încât nu mai loveşte cu picioarele şi nu şi le mai agită destul de mult ca să nu fie îndesată cu totul în cuşcă. Şi uşa se închide cu un pocnet.

Un raton experimentat ar putea deschide închizătoarea. Cuşca nu e făcută pentru oameni. Dar în momentul când reuşeşte să-şi răsucească trupul astfel încât s-o poată atinge cu mâna, e la şase metri înălţime deasupra punţii, privind în jos, către aleea de apă întunecată dintre petrolier şi *Enterprise.* Vede sub ea Zodiacul abandonat, ricoşând într-o parte şi-ntr-alta când se loveşte de pereţii

de oţel.

Pe *Enterprise* nu e totul aşa cum ar trebui. Undeva arde ceva. Se aud focuri de armă. Y.T. nu e pe de-a-ntregul sigură că vrea să se afle acolo. Cât timp se mai află încă sus, în aer, inspectează vasul şi îşi confirmă faptul că nu există nicio cale de a-l părăsi, nicio pasarelă accesibilă, nicio scară.

E coborâtă spre navă. Cuşca se înclină într-o parte şi într-alta, atinge în treacăt puntea, suspendată de cablu, şi alunecă pe o distanţă cam de un metru înainte de a se opri. Ea deschide încuietoarea şi iese. Şi acum?

Pe punte e pictat un cerc, ca o ţintă, în jurul căruia staţionează mai multe elicoptere bine ancorate. Şi mai este unul, un mamut cu două motoare cu reacţie identice, ca un soi de cadă zburătoare împodobită cu mitraliere şi rachete şi plasată exact în centrul ţintei, cu toate luminile aprinse, cu motoarele vâjâind şi cu rotoarele învârtindu-se neuniform. Lângă el stă un mic grup de bărbaţi.

Y.T. se îndreaptă într-acolo. Detestă asta. Ştie că face exact ce se aşteptau ceilalţi să facă. Dar pur şi simplu nu există nicio altă opţiune. Îşi doreşte din tot adâncul inimii să fi avut skateboardul cu ea. Puntea portavionului e cel mai bun teren de patinaj pe role pe care l-a văzut vreodată. A văzut, în filme, că astfel de nave au catapulte imense cu aburi, pentru lansarea avioanelor către cer. Gândiţi-vă cum ar fi să mergeţi cu planşa pe o asemenea catapultă!

În vreme ce se îndreaptă spre elicopter, unul dintre bărbaţii de lângă acesta se desprinde de grup şi îi iese în întâmpinare. E voinic, cu trupul cât un butoi de două sute de litri şi cu o mustaţă cu vârfurile răsucite în sus. Şi vine spre ea râzând satisfăcut, ceea ce o scoate din sărite.

– Ei, zău că arăţi ca o sărăcie de jivină neajutorată! spune el. Rahat, scumpo, parc-ai fi un şobolan înecat care-ncearcă să se usuce.

– Mersi, răspunde ea. Tu semeni a carne tocată dăltuită.

– Foarte amuzant, zice el.

– Atunci cum de nu râzi? Te temi că e adevărat?

– Uite ce e, spune el. N-am timp pentru zeflemele de-astea pentru adolescenţi. M-am maturizat şi am îmbătrânit tocmai ca să scap de-aşa ceva.

– Nu-i chestia că n-ai timp, ripostează ea. E chestia că nu prea le ai pe-astea.

– Ştii cine sunt? întreabă el.

– Da, ştiu. Tu ştii cine sunt?

– Y.T. O kurieră de cincisprezece ani.

– Şi o foarte bună prietenă de-a lu’ Unchiu’ Enzo, precizează ea, smulgându-şi plăcuţele de identificare de la gât şi aruncându-i-le.

El întinde mâna, uimit, şi lanţul îi cade în jurul degetelor. Ridică

plăcuţele şi le citeşte.

– Bine, bine, spune, e un suvenir frumos. Îi aruncă plăcuţele înapoi. Ştiam că eşti prietenă cu Unchiul Enzo. Altfel te-aş fi aruncat pur şi simplu în apă, în loc să te-aduc aici, la ferma mea de vite. Şi adevărul e că puţin îmi pasă, fiindcă, înainte de a se încheia ziua, sau Unchiul Enzo o să fie şomer, sau eu o să fiu, cum ai spus tu, carne tocată dăltuită. Dar îmi închipui că Marele Macaronar n-are de gând să-mi trimită o rachetă Stinger în turbina elicopterului când ştie că mica lui *chiquita* e la bord.

– Nu-i chiar aşa, spune Y.T. Nu-i o relaţie în care să intre şi cordeala.

Dar e mâhnită fiindcă, după atâta timp, îşi dă seama că plăcuţele de identificare n-au niciun efect magic asupra băieţilor răi.

Rife face stânga-mprejur şi pleacă spre elicopter. După câţiva paşi se-ntoarce şi se uită la ea, aşa cum stă acolo, străduindu-se să nu plângă.

– Vii? o întreabă.

Ea se uită la elicopter. Un bilet de plecare de pe Plută.

– Pot să-i las un bilet lu’ Raven?

– În ce-l priveşte pe Raven, cred că ţi-ai demonstrat deja punctul de vedere – ha ha ha. Haide, fetiţo, irosim combustibil – şi nu e bine pentru afurisitul ăsta de mediu ambiant.

Y.T. se îndreaptă spre elicopter pe urmele lui, se urcă la bord. E cald şi interiorul e luminos, cu scaune confortabile. Ca şi cum te-ai întoarce într-o seară de vineri, după ce-ai făcut surf pe cele mai prost pavate autostrăzi, şi te-ai instala într-un fotoliu capitonat.

– A trebuit să refac interiorul, spune Rife. E un elicopter sovietic vechi, de luptă, şi n-a fost conceput ca să ofere confort. Dar ăsta e preţul pentru blindaj.

Înăuntru mai sunt doi tipi. Unul are cam cincizeci de ani, e sfrijit, cu pori mari, cu ochelari bifocali cu rame de sârmă, cu un laptop. Un tehnician. Celălalt e un afro-american masiv, cu o puşcă.

– Y.T., spune L. Bob Rife, politicos ca întotdeauna, fă cunoştinţă cu Frank Frost, directorul meu tehnic, şi cu Tony Michaels, şeful securităţii.

– Domnişoară, spune Tony.

– Salut, zice Frank.

– Sugi ciorapii, răspunde Y.T.

– Nu călca pe aia, te rog, îi atrage atenţie Frank.

Ea se uită în jos. Aşezându-se pe scaunul liber de lângă uşă, a pus piciorul pe un pachet de pe podea. Are dimensiunile unei cărţi de telefon, dar arată neuniform, e foarte greu şi e înfăşurat în plastic cu bule şi apoi într-o folie transparentă. Culoarea e maroniu-roşcat, o nuanţă deschisă. E acoperit cu un scris de neînţeles. Şi e tare ca

piatra.

– Ce-i asta? întreabă Y.T. Pâine de casă de la mămica?

– E un artefact antic, răspunde Frank, acum scos din sărite.

Rife chicoteşte, încântat şi uşurat fiindcă Y.T. insultă pe altcineva.

Un alt bărbat traversează puntea de zbor mergând ghemuit, speriat de moarte de paletele rotorului în mişcare, şi se urcă la bord. E un tip de vreo şaizeci de ani, cu claia de păr alb cât un dirijabil câtuşi de puţin răvăşită de curentul de aer.

– Salutare tuturor, spune el, vesel. Nu cred că v-am cunoscut pe toţi. Am venit aici în dimineaţa asta şi acum merg acasă.

– Cine eşti? întreabă Tony.

Nou-venitul pare demoralizat.

– Greg Ritchie, răspunde.

Pe urmă, fiindcă nimeni nu reacţionează, le împrospătează memoria.

– Preşedintele Statelor Unite.

– Oh! Îmi cer scuze. Încântat de cunoştinţă, domnule Preşedinte, spune Tony, întinzându-i mâna. Tony Michaels.

– Frank Frost, spune directorul tehnic, întinzând şi el mâna şi părând plictisit.

– Nu mă lua în seamă, spune Y.T. când Ritchie se uită spre ea. Sunt o ostatică.

– Uimeşte-o pe păpuşica asta, îi spune Rife pilotului. Mergem în L.A. Avem o Misiune de Coordonat.

Pilotul are o faţă colţuroasă pe care, după experienţa de pe Plută, Y.T. o recunoaşte ca fiind tipic rusească. Începe să acţioneze comenzile. Motoarele vuiesc mai tare şi paletele se rotesc cu mai multă forţă.

Y.T. simte două explozii mici, dar nu le aude. Toată lumea le simte, dar Tony e singurul care reacţionează; se ghemuieşte pe podea, scoate un pistol din haină şi deschide uşa pe care o are-n lateral. Între timp, motoarele oftează şi coboară cu o treaptă, iar rotorul îşi încetineşte din nou mişcarea.

Y.T. îl zăreşte pe geam. E Hiro. E plin de fum şi de sânge şi ţine în mână un pistol. Tocmai a tras de două ori în aer, ca să capteze atenţia, iar acum se retrage în spatele unuia dintre elicopterele garate, ca să fie acoperit.

– Eşti un om mort, zbiară Rife. Eşti blocat pe Plută, găozarule. Am aici o mie de mirmidoni[121]. O să-i omori pe toţi?

– Săbiile nu rămân fără muniţie, strigă Hiro.

– Ei, ce vrei?

---

121 Luptători din Tesalia, supuşii lui Ahile, care i-a condus în războiul troian.

– Vreau tăbliţa. Mi-o dai şi pe urmă poţi să decolezi şi să-ţi laşi milionul de capete-cu-sârmă să mă omoare. Dacă nu mi-o dai, îmi golesc încărcătorul în parbrizul elicopterului.

– E din material antiglonţ! Ha! face Rife.

– Rebelii din Afganistan au descoperit că nu e, zice Hiro.

– Are dreptate, confirmă pilotul.

– Rahat sovietic! I-au băgat tot oţelul ăla în burtă şi i-au făcut parbrizul din sticlă?

– Dă-mi tăbliţa, spune Hiro, sau trag.

– Nu, n-o s-o faci, spune Rife, fiindc-o am aici pe Tinkerbell.

Y.T. încearcă să se ghemuiască, ascunzându-se în ultimul moment, ca să n-o vadă. Îi e ruşine. Dar Hiro îi întâlneşte ochii pentru o clipă şi ea îi citeşte înfrângerea pe chip.

Se aruncă la podea şi iese pe jumătate în afară, în curentul aer stârnit de rotor. Tony o înşfacă de gulerul salopetei şi o trage înapoi. O trânteşte pe burtă şi îi pune un genunchi pe şale, ţintuind-o în loc. Între timp, motorul e alimentat iarăşi şi ea vede orizontul de oţel al punţii portavionului dispărând din vedere.

După atâta timp, planul a eşuat din cauza ei. Îi datorează o despăgubire lui Hiro.

Sau poate că nu.

Îşi propteşte podul palmei în muchia tăbliţei de lut şi împinge cu toată puterea. Tăbliţa alunecă pe podea, se leagănă în deschiderea uşii şi se rostogoleşte afară din elicopter.

Încă o livrare făcută, încă un client mulţumit.

Capitolul 61

Vreme de aproape un minut, elicopterul planează la şase metri înălţime. Toată lumea de la bord se uită în jos cu ochii holbaţi, urmărind tăbliţa, care a ţâşnit din învelitoare în mijlocul ţintei trasate pe punte. Plasticul s-a rupt în jurul colţurilor şi bucăţi – bucăţi mari – din tăbliţă s-au împrăştiat în toate direcţiile, pe o rază de vreun metru.

Şi Hiro se holbează la ea, încă în siguranţă în spatele elicopterului garat. Se holbează cu atâta de intensitate încât uită să mai privească şi altceva. Pe urmă două capete-cu-sârmă îi aterizează în spate, strivindu-i faţa de flancul elicopterului. Alunecă într-o parte şi cade pe burtă. Are mâna cu arma încă liberă, dar alte două capete-cu-sârmă se aşază pe ea. Alţi doi sunt pe picioarele lui. E complet imobilizat. Şi nu vede nimic altceva decât tăbliţa spartă, la şase metri distanţă, pe puntea de zbor. Zgomotul elicopterului lui Rife şi curentul de aer îşi pierd puterea, se reduc la un sunet uşor, îndepărtat, şi se scurge destul de mult timp până dispare cu desăvârşire.

Simte un ţiuit în spatele urechii, anticipează scalpelul şi burghiul.

Capetele-cu-sârmă operează fiind telecomandate de altcineva. Ng părea să fie de părere că alcătuiesc un sistem defensiv organizat al Plutei. Poate există un hacker de serviciu, un *en,* în turnul de comandă de pe *Enterprise,* de unde îi trimite pe tipii ăştia în toate părţile, ca un controlor de trafic aerian.

În orice caz, nu sunt din cale-afară de spontani. Stau grămadă pe el câteva minute înainte de a se hotărî ce să facă. Pe urmă, mai multe braţe se întind şi îl prind de încheieturile mâinilor şi de glezne, de coate şi de genunchi. Îl cară pe puntea de zbor ca pe un coşciug, cu faţa în sus. Hiro îşi ridică privirea spre turnul de comandă şi vede două feţe uitându-se în jos, spre el. Unul dintre cei doi – un *en* – vorbeşte într-un microfon.

În cele din urmă, ajung la platforma unui ascensor imens, care coboară în măruntaiele navei, ieşind din câmpul vizual al turnului de comandă. Se opreşte pe una dintre punţile inferioare, după toate aparenţele un hangar folosit cândva pentru întreţinerea avioanelor.

Hiro aude o voce de femeie, rostind cuvintele cu blândeţe, dar foarte clar:

– Me lu lu mu al nu um me en ki me en me lu lu mu me al nu um me al nu ume me me mu lu e al nu um me dug ga mu me mu lu e al nu um me…

De punte îl desparte un metru, distanţă pe care-o parcurge în cădere liberă, pentru a ateriza pe spate, lovindu-se la cap. Toate membrele ricoşează nestingherite de suprafaţa metalică. În jur vede ţestele capetelor-cu-sârmă căzând ca nişte prosoape ude de pe un raft.

Nu-şi poate mişca nicio parte a corpului. Abia dacă-şi poate

controla ochii. În câmpul vizual îi apare un chip şi îi e greu să-i analizeze trăsăturile, nu-şi poate focaliza privirea, dar recunoaşte postura femeii, felul în care îşi aruncă părul înapoi, peste umăr, când îi cade pe faţă. E Juanita. Juanita cu o antenă înălţându-i-se de la baza craniului.

Îngenunchează lângă el, se apleacă, îşi face mâna căuş în jurul urechii lui şi vorbeşte în şoaptă. Aerul fierbinte îl gâdilă în ureche şi Hiro încearcă să se mişte, ferindu-se, dar nu poate. Ea şopteşte un alt şir lung de silabe. Pe urmă se îndreaptă şi-l ciupeşte de coaste. Hiro tresare, îndepărtându-se de ea.

– Ridică-te, leneşule, spune Juanita.

El se ridică. Acum se simte perfect. Dar capetele-cu-sârmă zac în jurul lui, perfect nemişcate.

– E doar un mic *nam-shub* pe care l-am pregătit la repezeală, explică ea. Îşi vor reveni.

– Salut, spune el.

– Salut. Mă bucur să te văd, Hiro. Acum o să te-mbrăţişez – atenţie la antenă.

Îl cuprinde în braţe. O îmbrăţişează şi el. Antena îi ajunge la nas, dar e OK.

– Odată ce scoatem chestia asta, părul şi tot restul vor creşte la loc, şopteşte ea.

În cele din urmă îi dă drumul.

– Îmbrăţişarea a fost mai degrabă pentru mine decât pentru tine. M-am simţit singură aici. Singură şi speriată.

E un comportament paradoxal, tipic pentru Juanita – să-şi exprime afecţiunea direct, prin atingeri, într-un asemenea moment.

– Să nu mă-nţelegi greşit, spune Hiro, dar acum nu faci parte din tabăra băieţilor răi?

– Oh, vorbeşti serios?

– Da, nu lucrezi pentru ei?

– Dacă e aşa, nu fac o treabă prea bună, râde ea, arătând către cercul de capete-cu-sârmă nemişcate. Nu. Asta n-are efect asupra mea. A avut, într-un fel, pentru o vreme, dar există metode prin care i te poţi împotrivi.

– De ce? De ce n-are efect asupra ta?

– Mi-am petrecut ultimii câţiva ani printre iezuiţi, răspunde ea. Uite cum stau lucrurile. Mintea ta e un sistem imun, aşa cum e şi trupul tău. Cu cât o foloseşti mai mult – cu cât o expui mai mult la viruşi – cu atât îi creşte imunitatea. Şi eu am un sistem al naibii de imun. Nu uita, am fost atee o vreme, după care m-am reîntors la religie pe calea cea mai grea.

– De ce nu ţi-au tulburat mintea, cum au făcut cu Da5id?

– Eu am venit aici de bunăvoie.

– Ca Inanna.
– Da.
– De ce-ar veni cineva aici de bunăvoie?
– Hiro, nu înţelegi? Ăsta e locul. Aici e centrul nervos al unei religii în acelaşi timp nouă-nouţă şi foarte veche. Când te afli aici, e ca şi cum l-ai urma pe Isus sau pe Mahomed şi ai ajunge să asişti la naşterea unei credinţe noi.
– Dar e groaznic. Rife e anticristul.
– Bineînţeles că asta e. Dar locul e totuşi interesant. Iar Rife mai deţine încă o atracţie: Eridu.
– Cetatea lui Enki.
– Exact. Are toate tăbliţele pe care le-a scris vreodată Enki. Pentru cineva interesat şi de religie şi de hacking, ăsta e singurul loc din lume unde trebuie să se afle. Dacă tăbliţele ar fi fost în Arabia, aş fi purtat văl şi mi-aş fi ars permisul de conducere ca să pot merge acolo. Dar tăbliţele sunt aici, aşa că i-am lăsat în schimb să-mi pună antena.
– Deci ţinta ta a fost întotdeauna studiul tăbliţelor lui Enki.
– Am vrut să le obţin, întocmai ca Inanna. Ce altceva aş fi putut urmări?
– Şi le-ai studiat?
– O, da.
– Şi?
Ea arată către capetele-cu-sârmă prăbuşite.
– Şi acum pot s-o fac. Sunt o *ba'al shem.* Pot programa trunchiul cerebral.
– OK. Mă bucur pentru tine, Juanita. Dar, pe moment, avem o mică problemă. Suntem înconjuraţi de un milion de oameni care vor să ne omoare. Îi poţi paraliza pe toţi?
– Da, spune ea, dar pe urmă vor muri.
– Ştii ce-avem de făcut, nu-i aşa, Juanita?
– Transmitem *nam-shub*-ul lui Enki, spune ea. Aplicăm procedeul Babel.
– Să mergem să-l luăm, zice Hiro.
– Să-ncepem cu-nceputul. Turnul de comandă.
– OK, pregăteşte-te să iei tăbliţa, iar eu scap de turnul de comandă.
– Cum? Căsăpind oamenii cu săbiile?
– Da. E singurul lucru la care le pot folosi.
– Eu zic să facem invers, spune ea.
Se ridică şi traversează puntea hangarului.

Nam-shub-ul lui Enki e o tăbliţă de lut înfăşurată într-un plic de lut, pe care e inscripţionat echivalentul cuneiform al avertizării de pe un autocolant. Întregul ansamblu s-a spart în zeci de bucăţi. Cele mai

multe au rămas înfăşurate în plastic, dar unele s-au rostogolit de-a curmezişul punţii de zbor. Hiro le adună de pe platforma de aterizare a elicopterului şi le aduce pe toate în centru.

După ce le scoate din învelitoarea de plastic, o vede pe Juanita făcându-i cu mâna de la fereastra de sus a turnului de control.

Hiro ia bucăţile care par să facă parte din plic şi le stivuieşte într-un morman separat. Pe urmă asamblează rămăşiţele tăbliţei propriu-zise într-un ansamblu coerent. Modul în care trebuie alăturate nu e totuşi evident, iar el n-are timp să rezolve jocuri de puzzle. Aşa că se conectează la Metavers şi intră în biroul lui, foloseşte computerul ca să obţină o fotografie a fragmentelor în format electronic şi îl cheamă pe Bibliotecar.

– Da, domnule?

– Hipercardul ăsta conţine fotografia unei tăbliţe de lut sparte. Ştii vreun soft care poate asambla bucăţile în mod corect?

– O clipă, domnule, spune Bibliotecarul.

Pe urmă în mâna lui apare un hipercard. Conţine fotografia tăbliţei asamblate.

– Poţi citi inscripţii sumeriene?

– Da, domnule.

– Poţi citi tăbliţa asta cu voce tare?

– Da, domnule.

– Pregăteşte-te s-o faci. Şi aşteaptă o clipă.

Hiro se apropie de baza turnului de comandă. Acolo există o uşă, care-i permite accesul la o scară. Urcă în camera de comandă, unde epoca fierului şi aparatura de înaltă tehnologie alcătuiesc un ansamblu bizar. Juanita îl aşteaptă acolo, înconjurată de capete-cu-sârmă paşnice, adormite. Ea bate uşurel cu degetul în microfonul din capătul unei tije flexibile, proiectată în afara unei console de comunicaţii – acelaşi microfon la care vorbise *en*-ul.

– Eşti în legătură directă cu Pluta, îl anunţă. Dă-i drumul.

Hiro comută computerul pe difuzoare şi se aşază lângă microfon.

– Citeşte, Bibliotecarule, spune el.

Şi din difuzor se revarsă un şir de silabe.

În toiul lecturii, Hiro se uită la Juanita. E în colţul opus al încăperii, cu degetele îndesate în urechi.

La baza scărilor, un cap-cu-sârmă începe să vorbească. Şi din adâncurile navei se aude vorbărie. Şi e în întregime lipsită de sens. Un simplu noian de bâlbâieli.

Din turnul de comandă porneşte o pasarelă exterioară. Acolo iese Hiro şi ascultă Pluta. Un vuiet estompat vine din toate părţile, dar nu e nici al valurilor, nici al vântului, ci al unui milion de voci omeneşti dezlănţuite, vorbind într-o cacofonie de limbi.

Juanita i se alătură, ascultând şi ea. Hiro vede un firicel roşu

prelingându-i-se sub ureche.

– Sângerezi, spune el.

– Ştiu. Un strop de chirurgie rudimentară, explică ea.

Vocea e încordată, stânjenită.

– Am la mine un scalpel, pentru asemenea cazuri.

– Ce-ai făcut?

– O tăietură sub baza antenei, după care am retezat firul care-mi intră în ţeastă.

– Când ai făcut-o?

– Când erai pe puntea de zbor.

– De ce?

– Tu de ce crezi? întreabă ea. Ca să nu fiu afectată de *nam-shub*-ul lui Enki. Acum sunt un hacker neurolingvistic, Hiro. Am trecut prin iad ca să obţin cunoştinţele astea. Fac parte din mine. Nu te poţi aştepta să fiu de acord cu o lobotomie.

– Dacă scăpăm de-aici, o să fii iubita mea?

– Bineînţeles, spune ea. Acum să scăpăm de-aici.

Capitolul 62

– Nu mi-am făcut decât meseria, omule, zice ea. Acest Enki voia să-i trimită un mesaj lui Hiro, iar eu l-am predat.

– Taci, spune Rife.

Dar n-o spune fiindcă e nervos. Nu vrea decât să tacă ea. Fiindcă fapta ei nu mai are nicio importanţă acum, când atâtea capete-cu-sârmă sunt grămadă peste Hiro.

Y.T. se uită pe fereastră. Elicopterul zboară deasupra Pacificului, la o altitudine suficient de joasă, aşa că se zăreşte apa alunecând grăbită sub ei. Nu ştie ce viteză au, dar se pare că e al naibii de mare. Ea a crezut întotdeauna că oceanul trebuie să fie albastru, dar fapt este că are cea mai dezgustătoare nuanţă de gri pe care-a văzut-o vreodată. Şi se întinde pe kilometri întregi.

După câteva minute, un alt elicopter îi ajunge din urmă şi începe să zboare alături de ei, foarte aproape, în formaţie. E elicopterul corporaţiei RARE, cel plin cu medici.

Prin geamul cabinei îl vede pe Raven, aşezat pe unul dintre scaune. La început îl crede inconştient, fiindcă stă oarecum gârbovit, nemişcat.

Pe urmă îşi saltă capul şi Y.T. îşi dă seama că are ochelari şi e cuplat la Metavers. El ridică mâna şi îşi împinge pentru o clipă ochelarii în susul frunţii, se uită cu coada ochiului pe geam şi o vede. Privirile li se întâlnesc şi inima ei prinde să tresalte uşor, ca un iepuraş închis într-o pungă ermetică. El zâmbeşte larg şi îi face cu mâna.

Y.T. se lasă pe spătarul scaunului şi trage jaluzeaua în jos.

Capitolul 63

Din curtea din faţă a casei lui Hiro până la cubul negru al lui L. Bob Rife din Portul 127 ai de parcurs o jumătate din circumferinţa Metaversului, 32.768 de kilometri. Singura parte cu adevărat dificilă a traseului e cea din Centru. Hiro poate trece cu motocicleta direct prin avataruri, ca de obicei, însă pe Stradă se află şi un talmeş-balmeş de vehicule, de panouri cu animeclame comerciale, de pieţe publice şi de alte fragmente de softuri cu aspect solid care îi stau în drum.

Ca să nu mai vorbim de cele câteva locuri de distracţie. În dreapta lui, cam la un kilometru distanţă de Black Sun, linia orizontului acestui hiper-Manhattan e întreruptă de o gaură adâncă. E o piaţă descoperită, lată de un kilometru şi jumătate, un soi de parc unde se pot aduna avatarurile pentru concerte, convenţii şi festivaluri. Cea mai mare parte e ocupată de un amfiteatru adânc în care încap aproape un milion de avataruri în acelaşi timp. În partea de jos e o scenă imensă, rotundă.

Scena e de obicei ocupată de formaţii renumite de muzică rock. În seara asta e rezervată pentru cele mai grandioase şi mai strălucitoare halucinaţii generate de calculator pe care le poate inventa mintea omenească. Deasupra atârnă afişul tridimensional care anunţă evenimentul: un concert grafic de binefacere în folosul lui Da5id Meier, care suferă de o boală necunoscută şi e încă în spital. Jumătate dintre spectatorii care umplu amfiteatrul sunt hackeri.

Odată ce iese din teatru, Hiro accelerează la maximum şi parcurge cei peste treizeci şi două de mii de kilometri care i-au mai rămas în vreo zece minute. Deasupra capului său şuieră trenurile expres mergând cu o viteză metaforică de şaisprezece mii de kilometri pe oră; el le depăşeşte de parcă ar sta pe loc. Ceea ce e cu putinţă fiindcă parcurge un traseu cu desăvârşire drept. Programul motocicletei conţine o subrutină care îi permite să urmărească automat şina monoraiului, astfel încât nu trebuie să-şi facă nicio grijă în privinţa schimbărilor de direcţie.

În tot acest timp, Juanita stă alături de el, în Realitate. Are perechea ei de ochelari; vede aceleaşi lucruri pe care le vede Hiro.

– Rife are o conexiune mobilă în elicopterul corporaţiei, similară cu legăturile din avioanele liniilor comerciale, aşa că poate intra în Metavers în timpul zborului. Cât timp e în aer, e singura lui legătură cu Metaversul. Dacă am putea pătrunde în conexiunea asta şi am putea s-o blocăm, sau cam aşa ceva…

– Comunicaţiile în limbaj-maşină sunt prea pline de antiviruşi ca să le putem deregla în deceniul ăsta, spune Hiro, oprindu-şi motocicleta. Drăcia dracului. E exact cum l-a descris Y.T.

A ajuns în faţa Portului 127. Cubul negru al lui Rife e acolo, nu diferă cu nimic de descrierea lui Y.T. Nu există nicio uşă.

Hiro părăseşte Strada, îndreptându-se spre el. Construcţia nu reflectă niciun strop de lumină, aşa că nu-şi poate da seama dacă e la zece metri sau la zece kilometri distanţă decât după ce încep să se materializeze demonii din serviciul de pază. Sunt o jumătate de duzină, avataruri masive, robuste, în salopete albastre, semănând în mare măsură a uniforme militare, dar fără însemnele gradului. N-au nevoie de grade, fiindcă sunt coordonaţi de acelaşi program. Se materializează în jurul lui, pe conturul exact al unui semicerc cu raza de vreo trei metri, blocându-i drumul către cub.

Hiro murmură un cuvânt şi dispare – se strecoară în avatarul său invizibil. Ar fi interesant să rămână locului şi să vadă cum îi fac faţă aceşti demoni-paznici, dar în clipa asta trebuie să se mişte înainte de-a avea ei şansa să opereze vreo modificare.

Şi ei n-o fac, cel puţin nu foarte bine. Hiro trece printre doi paznici, alergând către zidul cubului. Ajunge în sfârşit şi se izbeşte de el, oprindu-se brusc. Toţi demonii au făcut stânga împrejur şi îl urmăresc. Îşi pot da seama unde e – calculatorul le spune măcar atâta lucru – dar nu-i pot face mai nimic. Aidoma demonilor-gorile din Black Sun, la al căror program a dat şi el o mână de ajutor, pot înşfăca oamenii aplicând regulile de bază ale fizicii avatarurilor. Hiro fiind invizibil, nu prea au pe cine înşfăca. Dar, dacă au un program bun, ar putea interveni apelând la metode mai subtile, aşa că nu pierde timpul. Îşi înfige *katana* în peretele cubului şi merge pe urmele ei, ajungând în partea opusă.

A fost un truc. Ceva bazat pe o şmecherie foarte veche, pe o portiţă pe care a descoperit-o cu ani în urmă, când se străduia să grefeze regulile luptei cu sabia pe softul deja existent al Metaversului. Lama nu are puterea de a tăia o gaură în perete – asta ar presupune o schimbare permanentă a formei unei clădiri care îi aparţine altcuiva – dar are puterea de a penetra lucrurile. Putere pe care avatarurile nu o au. E vorba de scopul zidurilor din Metavers; sunt structuri care nu le permit avatarurilor să le penetreze. Dar, ca tot ce există în Metavers, regula asta nu e nimic altceva decât un protocol, o convenţie acceptată de mai multe calculatoare. Teoretic, nu poate fi ignorată. Însă în practică depinde de abilitatea diverselor calculatoare de a face schimb de informaţii cu mare precizie, cu viteză foarte mare şi exact la momentul potrivit. Iar când accesezi sistemul cu ajutorul unei conexiuni prin satelit, aşa cum o face Hiro, care se află pe Plută, există o întârziere, fiindcă semnalul trebuie să ajungă la satelit şi să fie trimis înapoi. O întârziere de care se poate profita, dacă te mişti repede şi nu te uiţi înapoi. Hiro trece prin zid imediat după *katana* care penetrează orice.

Rifeland[122] e un spaţiu vast, strălucitor luminat, ocupat de corpuri geometrice simple, având culorile de bază. E ca şi cum te-ai afla în interiorul unui spaţiu de joacă educaţional, menit să-i înveţe geometrie în spaţiu pe copiii de trei ani: cuburi, sfere, tetraedre, poliedre, conectate printr-o reţea de cilindri, linii şi spirale. Dar, în cazul de faţă, totul scăpat rău, rău de tot de sub control, de parcă toate seturile Tinkertoy şi Lego fabricate vreodată ar fi fost amestecate, respectând un plan de mult dat uitării.

Hiro intră în Metavers de destul de multă vreme ca să ştie că, în ciuda aparenţei sale vesele şi strălucitoare, structura e de fapt tot atât de simplă şi de utilitară ca o tabără a armatei. E vorba de modelul unui sistem. Un sistem amplu şi complicat. Corpurile geometrice reprezintă probabil calculatoare, sau noduri centrale ale reţelei mondiale a lui Rife, sau francize Pearly Gates, sau orice alt tip de birou regional plasat de Rife în întreaga lume. Urcându-se pe această construcţie şi pătrunzând în corpurile strălucitoare, Hiro ar reuşi probabil să descopere o parte a programului care asigură funcţionarea reţelei lui Rife. Probabil că ar putea încerca să-l modifice, cum a sugerat Juanita.

Însă n-are rost să răvăşească un sistem pe care nu-l înţelege. Ar putea pierde ore întregi căutând o anumită subrutină, ca să descopere în final că nu e decât un soft care coordonează tragerea apei la WC-urile automate din Colegiul Biblic Rife. Aşa că Hiro continuă să înainteze, continuă să studieze încâlceala de forme, încercând să descopere un tipar. Acum ştie că a pătruns în sala cazanelor întregului Metavers. Dar n-are idee ce caută.

Îşi dă seama că sistemul e alcătuit de fapt din mai multe reţele separate, care se întrepătrund în acelaşi spaţiu. Există o încâlceală extrem de complicată de linii subţiri, roşii, milioane, întinse în toate direcţiile, între mii de sfere roşii mărunte. Hiro presupune, fără să se bazeze pe ceva anume, că ar putea reprezenta reţeaua de fibre optice a lui Rife, cu nenumăratele sale birouri zonale şi cu noduri în întreaga lume. Sunt şi câteva reţele mai puţin complicate, de alte culori, care ar putea fi circuite coaxiale, de tipul celor de televiziune prin cablu sau de telefonie vocală.

Şi mai există o reţea nefinisată, solidă şi compactă, de culoare albastră. E alcătuită dintr-un număr redus – nu sunt nici măcar o duzină – de cuburi albastre mari. Sunt conectate, numai şi numai între ele, prin intermediul unor tuburi albastre masive; tuburile sunt transparente şi Hiro zăreşte, în interiorul lor, grupuri de conexiuni de dimensiuni mai mici şi de diferite culori. Are nevoie de ceva timp ca să vadă toate astea, pentru că toate cuburile albastre sunt aproape

122 Domeniul Rife.

ascunse; toate sunt înconjurate de globuri roşii, mici, şi de alte noduri de dimensiuni reduse, ca nişte copaci năpădiţi de kudzu[123]. Se pare că e vorba de un anumit tip de reţea mai veche, preexistentă, cu propriile sale canale interne, în cea mai mare parte rudimentare, de genul celor de telefonie vocală. Rife a pătruns masiv în ea, conectându-se cu sistemele sale de înaltă tehnologie.

Hiro reuşeşte să ajungă mai aproape şi să studieze unul dintre cuburile albastre, uitându-se prin încâlceala de linii din jurul său. Pe fiecare dintre cele şase feţe ale cubului albastru e câte o stea mare, albă.

– Guvernul Statelor Unite, spune Juanita.

– Locul unde se duc hackerii să moară, zice Hiro.

Cel mai mare şi totuşi cel mai ineficient producător de programe pentru calculator din lume.

Hiro şi Y.T. au mâncat o grămadă de mâncare săracă în calorii în diferite spelunci din întregul L.A. – gogoşi, *burritos,* pizza, *sushi* şi orice altceva – şi ea a tot povestit despre mama ei şi despre slujba ei groaznică, ca angajată a federalilor. Despre înregimentare. Despre testele cu detectorul de minciuni. Despre faptul că nu ştie dacă, în realitate, tot ce lucrează e sau nu pentru guvern.

Ceea ce a fost întotdeauna un mister şi pentru Hiro, dar aşa e guvernul. A fost inventat ca să facă lucruri de care nu se sinchisesc întreprinderile particulare, ceea ce înseamnă că sunt probabil lipsite de orice raţiune; nu ştii niciodată ce fac, sau de ce. Prin tradiţie, hackerii privesc întotdeauna cu groază munca grea şi prost plătită a programatorilor din solda guvernului şi încearcă să uite că există aşa ceva.

Însă aceşti programatori sunt cu miile. Lucrează câte douăsprezece ore pe zi, îmboldiţi de un simţ deformat al loialităţii. Deşi brutale şi urâte, tehnicile lor de inginerie software sunt foarte sofisticate. Trebuie să fi pus ceva la cale.

– Juanita?

– Da?

– Nu mă-ntreba de ce am impresia asta. Dar cred că guvernul se ocupă de un proiect software foarte important, în folosul lui L. Bob Rife.

– Are sens, spune ea. Relaţia lui Rife cu programatorii e de iubire-ură – are nevoie de ei, dar n-are încredere în ei. Guvernul e singura organizaţie care-i inspiră destulă încredere ca să-i încredinţeze un proiect important. Mă-ntreb despre ce-o fi vorba.

– Aşteaptă o clipă, îi cere Hiro. Aşteaptă.

---

123 Plantă cu creştere foarte rapidă, originară din sudul Japoniei şi din sud-estul Chinei.

Acum e la o azvârlitură de băţ de un cub albastru mare, plasat la nivelul podelei. Toate celelalte par să fie conectate la el. Alături de cub e o motocicletă, redată în culori, dar calitatea imaginii nu e cu mult mai bună decât în alb-negru; pixeli mari, zimţaţi, paletă de culori redusă. E o motocicletă cu ataş. Lângă ea stă Raven.

Şi cară ceva în braţe. Un alt corp geometric simplu, un elipsoid albastru, neted, de vreo şaizeci de centimetri lungime. După cum se mişcă, Hiro deduce că abia l-a scos din cub; îl duce la motocicletă şi îl aşază în ataş.

– Bomba cea Mare, spune Hiro.

– Exact lucrul de care ne temeam, adaugă Juanita. Răzbunarea lui Rife.

– În drum spre amfiteatru. Unde s-au adunat toţi hackerii. Rife vrea să-i contamineze pe toţi odată. Vrea să le ardă minţile.

Capitolul 64

Raven s-a urcat deja pe motocicletă. Dacă Hiro aleargă după el pe jos, s-ar putea să-l prindă înainte de a ajunge pe Stradă.

Dar e posibil şi să nu-l prindă. Caz în care Raven se va afla în drum spre Centru, cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră, în timp ce el încă se va mai strădui să se întoarcă la propria motocicletă. La asemenea viteze, odată ce-l pierde din vedere pe Raven, îl pierde pentru totdeauna.

Raven îşi porneşte motocicleta, începe s-o manevreze cu grijă prin încâlceala reţelelor, se îndreaptă spre ieşire. Hiro o ia la fugă, cu toată viteza de care sunt capabile picioarele lui invizibile, drept către zid.

Îl străbate peste două secunde şi fuge în direcţia Străzii. Micul lui avatar invizibil nu poate conduce, aşa că îşi reia înfăţişarea obişnuită, se urcă pe motocicletă şi o întoarce. Uitându-se în urmă, îl vede pe Raven îndreptându-se către Stradă, cu bomba logică strălucind într-un albastru pastelat, ca apa grea dintr-un reactor. Încă nu l-a văzut pe Hiro.

Acum are o şansă. Îşi scoate *katana,* îşi îndreaptă motocicleta spre Raven, o accelerează până la o sută de kilometri pe oră. N-are rost să meargă prea repede. Singurul mod în care poate ucide avatarul lui Raven e să-i taie capul. Dac-ar trece peste el cu motocicleta nu s-ar întâmpla nimic.

Un demon-paznic aleargă spre Raven, fluturându-şi braţele. Raven îşi ridică privirea, îl vede pe Hiro repezindu-se la el şi se năpusteşte înainte. Sabia taie aerul din spatele capului lui.

E prea târziu. Raven trebuie să fi plecat deja – dar, întorcându-se, Hiro îl vede în mijlocul Străzii. A intrat într-unul dintre pilonii de susţinere ai liniei de monorai – un motiv etern de iritare pentru motocicliştii vitezomani.

– Rahat! spun amândoi într-un glas.

Raven îşi întoarce motocicleta spre Centru şi accelerează în timp ce Hiro iese în spatele lui pe Stradă, făcând acelaşi lucru. Peste două secunde, gonesc amândoi cu opt mii de kilometri pe oră. Hiro e cu opt sute de metri în urma lui Raven, dar îl vede clar: luminile Străzii s-au contopit într-o dâră dublă, de un galben suav, iar Raven străluceşte în mijlocul ei, ca o furtună de culori de prost gust şi de pixeli enormi.

– Dacă reuşesc să-i retez capul, s-a zis cu el, spune Hiro.

– M-am prins, răspunde Juanita. Fiindcă, dacă-l ucizi, e expulzat din sistem. Şi nu se poate reconecta până când nu se descotorosesc Demonii Cimitirului de avatarul lui.

– Iar eu îi controlez pe Demonii Cimitirului. Aşa că nu trebuie să-l ucid pe nemernic decât o singură dată.

– Când ajung cu elicopterele pe uscat, vor avea acces mai bun la reţea – vor putea trimite pe altcineva în Metavers ca să preia bomba,

îl avertizează Juanita.

– Te-nşeli. Fiindcă pe uscat îi aşteaptă Unchiul Enzo şi Mr. Lee. Trebuie s-o facă-n ora următoare, sau n-o vor mai face niciodată.

Capitolul 65

Y.T. se trezeşte brusc. A adormit fără să-şi dea seama. Probabil că zgomotul ritmic al paletelor rotorului a avut ceva care a adormit-o. Trebuie să fie obosită moartă, asta e realitatea.

– Ce *pielea mea* se-ntâmplă cu reţeaua mea de comunicaţii? ţipă L. Bob Rife.

– Nimeni nu răspunde, zice pilotul rus. Nici Pluta, nici L.A., nici *Kiuston.*

– Atunci fă-mi legătura cu L.A. prin telefon, spune Rife. Vreau să mergem la Houston cu un avion cu reacţie. O să ne mişcăm fundurile până-n campus să vedem ce se-ntâmplă acolo.

Pilotul îşi face de lucru cu panoul de comandă.

– Problemă, anunţă el.

– *Cee?*

Pilotul scutură deznădăjduit din cap.

– Cineva dereglează telefonul prin satelit. Cineva ne bruiază.

– S-ar putea să obţin eu o legătură, intervine preşedintele.

Privirea pe care i-o aruncă Rife vrea să zică: da, cum să nu, găozarule.

– Puii mei, are cineva o monedă de-un sfert? strigă Rife.

Pentru început, Frank şi Tony sunt nedumeriţi.

– Trebuie s-aterizăm lângă prima cabină de telefon public, să vedem dacă putem vorbi dracului cu cineva. Râde. Vă vine să credeţi? Eu, folosind *un telefon?*

O clipă mai târziu, Y.T. se uită pe geam şi vede, cu surprindere, că se pregătesc să aterizeze acolo, pe şoseaua cu două benzi care şerpuieşte către căldura unei plaje. E California.

Elicopterul încetineşte, se apropie de pământ şi începe să urmărească autostrada. În cea mai mare parte, nu se văd lumini de plastic şi de neon, dar, nu după mult timp, se îndreaptă către o mică porţiune cu ghetou de francize, care ocupă ambele părţi ale drumului într-o zonă destul de îndepărtată de plajă.

Elicopterul coboară în parcarea unei francize Buy ’n’ Fly. Din fericire, e aproape pustie, nu retează niciun cap. Doi tineri joacă în interior jocuri video şi abia dacă dau atenţie apariţiei uimitoare a elicopterului. Y.T. se bucură; se jenează în ultimul hal să fie văzută împreună cu gaşca asta de babalâci plicticoşi. Elicopterul rămâne acolo, cu motorul în ralanti, în timp ce L. Bob Rifle sare jos şi aleargă către telefonul public prins în şuruburi de faţadă.

Tipii ăştia au fost destul de proşti ca s-o aşeze pe scaunul de lângă extinctor. Nu vede de ce n-ar profita. Îl smulge din suport, trăgându-i cuiul de siguranţă practic din aceeaşi mişcare, îl îndreaptă spre faţa lui Tony şi apasă pe declanşator.

Nu se-ntâmplă nimic.

– Futu-i! strigă Y.T., şi îl aruncă spre el, sau mai degrabă îl împinge spre el.

Bărbatul tocmai s-a aplecat înainte, prinzând-o de încheietură, şi impactul cu extinctorul care îl pocneşte peste faţă e suficient ca să-i taie elanul. Îi lasă ei destul timp ca să-şi rotească picioarele în afara elicopterului.

Totul îi iese pe dos. Unul dintre buzunare are fermoarul desfăcut şi de buzunarul ăla i se agaţă brida extinctorului, ţinând-o pe loc în timp ce dă să coboare, pe jumătate căzând şi pe jumătate rostogolindu-se. Când izbuteşte să se elibereze, Tony reintră în acţiune, acum în patru labe, întinzându-şi mâna după ea. Dar reuşeşte să-l evite. Aleargă liberă prin parcare. În spatele ei e franciza Buy ’n’ Fly, în părţile laterale sunt gardurile înalte care servesc drept hotar pentru o franciză NeoAquarian Temple într-o parte şi pentru una Mr. Lee’s Greater Hong Kong în cealaltă. Sigura cale de scăpare e către şosea – în partea opusă elicopterului. Dar pilotul, Frank şi Tony au sărit deja jos şi îi stau în drum.

NeoAquarian Temple n-o s-o ajute. Dacă imploră şi insistă, s-ar putea s-o includă în mantrele lor de săptămâna viitoare, însă cu Mr. Lee’s Greater Hong Kong e altă poveste. Aleargă spre gard şi încearcă să se caţere. Doi metri şi jumătate de plasă metalică, în vârf cu sârmă ghimpată. Dar salopeta ei ar trebui să s-o ferească de banda ţepoasă. În cea mai mare parte.

Urcă aproape până la jumătate. Pe urmă în jurul taliei ei se strâng braţe durdulii, dar puternice. Are ghinion. L. Bob Rife o saltă de pe gard, cu braţele şi picioarele zbătându-i-se inutil în aer. El face câţiva paşi mergând cu spatele, apoi o duce spre elicopter.

Ea se uită înapoi, către franciza Hong Kong. A fost cât pe ce.

În parcare e cineva. Un kurier care părăseşte autostrada, încetinind şi relaxându-se.

– Hei! ţipă ea.

Îşi duce mâna spre întrerupătorul de pe rever şi îşi schimbă culoarea salopetei, care străluceşte acum, albastră cu portocaliu.

– Hei, sunt kurieră! Mă numesc Y.T.! Lepădăturile astea maniace mă răpesc!

– Uau, spune kurierul. Ce naşpa.

Pe urmă o întreabă ceva. Dar Y.T. n-aude, fiindcă paletele elicopterului încep să se rotească.

– Ăştia mă duc la LAX! urlă ea din răsputeri.

Pe urmă Rife o aruncă în elicopter cu capul înainte. Aparatul se înalţă, urmărit cu rigurozitate de o audienţă de antene de pe acoperişul francizei Mr. Lee’s Greater Hong Kong.

În parcare, kurierul priveşte elicopterul îndepărtându-se. E marfă să te uiţi la el şi e plin de arme. Dar tipii ăia dinăuntru o brutalizau pe

gagica aia *grupa mare.*

Kurierul îşi scoate telefonul din husă, ia legătura cu Centrul de Comandă RadiKS şi apasă un buton mare, roşu. Activează un Cod.

Pe malurile consolidate cu beton ale râului Los Angeles s-au adunat două mii cinci sute de kurieri. Jos, în albia apei, Vitaly Chernobyl şi formaţia Meltdowns încep cea mai frumoasă parte a noului lor single, un hit numit „Blocarea barei de reglare”. Unii profită de sonoritatea melodiei ca să se avânte în susul şi în josul malului; când îl aud pe Vitaly cântând în direct, adrenalina le pulsează în vene destul de tare ca să poată patina cu o sută douăzeci de kilometri pe oră pe un mal abrupt, fără să dea cu fundul de ciment.

Pe urmă, masa întunecată de fani Meltdowns se transformă în vârtejul unei galaxii, în clipa când iau naştere două mii cinci sute de stele noi. E o privelişte care te lasă cu gura căscată şi, la început, toată lumea îşi închipuie că e un nou efect vizual creat de Vitaly şi de inginerii lui de imagine. Pare zvâcnirea unei aglomerări de brichete aprinse, numai că e mai strălucitoare şi mai bine organizată; fiecare kurier îşi coboară privirea către centură şi vede că pe telefonul său pâlpâie o lumină roşie. Se pare că un skateboarder are necazuri şi a activat un Cod.

Într-o franciză Mr. Lee’s Greater Hong Kong de la periferia oraşului Phoenix, Şobolănosul numărul B-782 se trezeşte.

Fido s-a trezit fiindcă în noaptea asta câinii latră.

Întotdeauna latră cineva. Cele mai multe lătrături sunt foarte îndepărtate. Şi Fido ştie că nu sunt la fel de importante precum acelea din apropiere, aşa că doarme adesea, în ciuda lor.

Dar lătrăturile din depărtare aduc uneori cu ele un sunet care-l excită, şi nu se poate împiedica să se trezească.

Şi aşa ceva aude acum. Vine de foarte departe, dar e urgent. Undeva, un câine de treabă e foarte supărat. E atât de supărat încât lătratul lui s-a răspândit în întreaga haită.

Fido ascultă lătratul. Şi e din ce în ce mai incitat. Nişte străini ticăloşi s-au apropiat de curtea unui câine cumsecade. Erau într-un obiect zburător. Şi aveau o mulţime de arme.

Lui Fido nu prea-i plac armele. Odată l-a împuşcat un străin, iar asta l-a făcut să sufere. Pe urmă a venit o fată cumsecade, care l-a ajutat.

Străinii ăştia sunt foarte ticăloşi. Orice câine cumsecade şi întreg la minte şi-ar dori să le facă rău şi să-i gonească. Ascultând lătratul, Fido vede cum arată ăia şi le aude vocile. Dacă unul dintre aceşti străini foarte ticăloşi ar intra în curtea lui, ar fi foarte supărat.

Pe urmă Fido află că străinii foarte ticăloşi urmăreau pe cineva.

Poate spune că străinii îi fac rău fetei după cum sună glasul ei şi după cum se mişcă.

Străinii ticăloşi îi fac rău fetei cumsecade care îl iubeşte! Fido se înfurie mai tare ca niciodată, mai tare decât atunci când l-a împuşcat omul ticălos, cu mult timp în urmă.

Datoria lui e să-i ţină pe străinii ticăloşi departe de curtea pe care o are în pază. Nu face nimic altceva.

Dar e mai important s-o apere pe fata cumsecade care-l iubeşte. E mai important decât orice. Şi nimic nu-l poate opri. Nici măcar gardul.

Gardul e foarte înalt. Dar îşi aminteşte cum sărea, cu foarte mult timp în urmă, peste lucruri care depăşeau înălţimea capului său.

Fido iese din cuşca lui, îşi îndoaie picioarele lungi sub el şi sare peste gardul curţii înainte de a-şi aduce aminte că nu-l poate sări. Dar nu sesizează contradicţia; fiind un câine, introspecţia nu se numără printre punctele lui tari.

Lătratul său se îndreaptă către un alt loc îndepărtat. Toţi câinii cumsecade din locul acela sunt avertizaţi să-i găsească pe străinii foarte ticăloşi şi pe fata care-l iubeşte pe Fido, pentru că se îndreaptă într-acolo. Fido vede locul în minte. E mare şi larg şi plat şi deschis, ca un teren unde alegi după discuri Frisbee. E plin cu multe lucruri zburătoare. La marginea lui sunt două curţi unde trăiesc câini cumsecade.

Fido aude lătratul acelor câini cumsecade, care îi răspund. Ştie unde e. Departe. Dar poţi ajunge acolo pe străzi. Fido ştie o grămadă de străzi. Aleargă pe străzi şi ştie unde se află şi unde merge.

La început, singura dovadă a trecerii lui B-782 e o dâră de scântei care dansează în centrul ghetoului de francize. Dar, odată ce ajunge într-o zonă dreaptă şi lungă a autostrăzii, apare o altă dovadă: o spumă de cioburi albastre de sticlă blindată azvârlită spre exterior, în brazde paralele, de pe toate cele patru benzi de circulaţie, când geamurile şi parbrizele maşinilor sunt smulse din ramele lor, pulverizându-se în aer ca picăturile de apă în urma unei bărci cu motor.

Ca parte integrantă din politica de bună vecinătate a lui Mr. Lee, toţi Şobolănoşii sunt programaţi să nu depăşească niciodată viteza sunetului într-o zonă populată. Dar Fido e prea grăbit ca să se mai sinchisească de aşa ceva. Ridicaţi bariera sunetului. Zgomotul e bine-venit.

Capitolul 66

– Raven, zice Hiro, dă-mi voie să-ţi spun o poveste înainte de a te ucide.

– Te ascult, acceptă Raven. E un drum lung.

Toate vehiculele din Metavers au telefoane. Hiro a sunat pur şi simplu acasă şi i-a cerut Bibliotecarului să caute numărul lui Raven. Acum înaintează amândoi în acelaşi ritm pe suprafaţa neagră a planetei imaginare, cu toate că Hiro câştigă teren, metru cu metru.

– În Al Doilea Război Mondial, tata a fost în armată. A minţit când şi-a declarat vârsta, ca să fie admis. L-au trimis în Pacific, să facă munca de jos. Oricum, a fost capturat de japonezi.

– Şi?

– Şi l-au trimis în Japonia. Într-un lagăr de prizonieri. Unde erau mulţi americani, plus ceva englezi şi chinezi. Şi doi tipi pe care n-a ştiut unde să-i încadreze. Semănau a indieni. Vorbeau puţin engleza. Dar vorbeau mai bine în ruseşte.

– Erau aleutini, spune Raven. Cetăţeni americani. Dar nimeni n-a auzit niciodată de ei. Cei mai mulţi oameni habar n-au că japonezii au cucerit teritorii americane în timpul războiului – mai multe insule de la marginea Arhipelagului Aleutin. Locuite. De poporul meu. Au luat doi aleutini de seamă şi i-au dus într-un lagăr de prizonieri din Japonia. Unul era primarul din insula Attu – cea mai importantă autoritate civilă. Celălalt era, pentru noi, încă şi mai important. Era conducătorul tuturor vânătorilor aleutini cu harponul.

– Primarul s-a-mbolnăvit şi a murit, spune Hiro. Sistemul lui imunitar era la pământ. Însă vânătorul cu harponul era un ticălos rezistent. S-a îmbolnăvit şi el de câteva ori, dar a supravieţuit. A ieşit să muncească la câmp, împreună cu ceilalţi prizonieri, cultivând hrană pentru susţinerea războiului. A lucrat la bucătărie, unde pregătea lăturile pe care le mâncau prizonierii şi paznicii. Era foarte retras. Toată lumea îl evita, fiindcă mirosea oribil. Patul lui împuţea baraca.

– Pregătea otravă pentru balene, din aconiţi, din ciuperci şi din alte substanţe pe care le găsea pe câmp şi şi le ascundea în haine, spune Raven.

– În afară de asta, continuă Hiro, toţi erau furioşi fiindcă la un moment dat spărsese un ochi de geam din baracă, lăsând aerul rece să intre înăuntru toată iarna. Oricum, într-o bună zi, după prânz, toţi paznicii s-au îmbolnăvit foarte rău.

– Otravă pentru balene în ciorba de peşte, precizează Raven.

– Prizonierii erau deja la muncă pe câmp şi, când li s-a făcut rău, gardienii au început să-i trimită pe toţi înapoi, în barăci, fiindcă erau prea chinuiţi de crampe ca să-i poată păzi. Era către sfârşitul războiului, nu era uşor s-aducă întăriri. Tata era ultimul din şirul de prizonieri. Şi aleutinul mergea chiar în faţa lui.

– Când traversau un canal de irigaţii, zice Raven, aleutinul s-a scufundat sub apă şi a dispărut.

– Tata n-a ştiut ce să facă, continuă Hiro, până când nu l-a auzit gemând pe paznicul care încheia coloana. S-a întors şi-a văzut c-avea trupul străpuns de o suliţă de bambus. Venită de nicăieri. Şi aleutinul tot nu se zărea. Pe urmă a căzut un alt paznic, cu gâtul spintecat, şi lângă el era aleutinul, aruncând o altă suliţă, care-a doborât un alt paznic.

– Făcuse harpoane şi le ascunsese sub apă, în canalul de irigaţii, spune Raven.

– Tata şi-a dat seama, povesteşte mai departe Hiro, că era condamnat. Fiindcă, indiferent ce le-ar fi spus, paznicii ar fi considerat că luase parte la tentativa de evadare, ar fi adus o sabie şi i-ar fi tăiat capul. Aşa că, gândindu-se că n-ar fi stricat să doboare câţiva duşmani înainte de a fi ucis, a luat arma primului gardian căzut, a sărit în canalul de irigaţii, ca să fie acoperit, şi a-mpuşcat doi japonezi care veneau să vadă ce se-ntâmpla.

– Aleutinul, spune Raven, a luat-o la fugă spre gardul lagărului, care era fragil, din bambus. Acolo ar fi trebuit să se afle un câmp minat, dar el l-a traversat de-a dreptul şi n-a păţit nimic. A fost norocos, sau minele – dacă existau într-adevăr – erau puţine şi puse la distanţe mari.

– Nu se oboseau să păzească prea bine perimetrul, zice Hiro, fiindcă Japonia e o insulă – aşa că, dacă evada cineva, unde-ar fi putut fugi?

– Un aleutin avea totuşi unde să fugă, explică Raven. Putea ajunge în cel mai apropiat loc de pe coastă şi-şi putea construi un caiac. Putea ieşi în larg, mergând în susul coastei, după care putea face surf, de la o insulă la alta, până în Aleutine.

– Da, spune Hiro, asta e singura parte a poveştii pe care n-am înţeles-o niciodată – până când nu te-am văzut în larg, în caiacul care mergea mai repede decât şalupa. Atunci am pus totul cap la cap. Tatăl tău nu era nebun. Avea un plan perfect.

– Da. Dar tatăl tău n-a înţeles.

– Tata a traversat câmpul minat alergând pe urmele tatălui tău. Erau liberi – în Japonia. Tatăl tău a luat-o la vale, către ocean. Tata voia să urce în munţi, îşi închipuia că ar fi putut trăi într-un loc izolat până la sfârşitul războiului.

– Era o tâmpenie, spune Raven, Japonia e foarte dens populată. Nu exista niciun loc unde-ar fi putut trece neobservaţi.

– Tata nici măcar nu ştia ce e un caiac.

– Ignoranţa nu e o scuză, zice Raven.

– Cearta – aceeaşi ceartă pe care o purtăm noi acum – i-a dus la pieire. Japonezii i-au ajuns din urmă pe un drum, chiar lângă Nagasaki.

Nici măcar n-aveau cătuşe, aşa că le-au legat mâinile la spate cu şireturi de ghete şi i-au pus să-ngenuncheze – pe drumul ăla, faţă în faţă. Pe urmă locotenentul şi-a scos sabia din teacă. Era o sabie veche; locotenentul era descendentul unei familii trufaşe de samurai şi se afla într-o misiune din interiorul ţării numai şi numai fiindcă rămăsese fără un picior în prima parte a războiului. A ridicat sabia deasupra capului tatălui meu.

– A şuierat ascuţit în văzduh, spune Raven, îndurerând urechile tatei.

– Dar n-a mai coborât niciodată.

– Tata a văzut scheletul tatălui tău îngenunchind în faţa lui. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut în viaţa lui.

– Tata stătea cu spatele spre Nagasaki, povesteşte Hiro. Lumina l-a orbit pentru o vreme; a căzut cu faţa în jos şi şi-a lipit-o de pământ, ca să scape de strălucirea cumplită pe care continua s-o aibă în faţa ochilor. Pe urmă totul a revenit la normal.

– Numai că tata era orb, spune Raven. N-a putut decât s-asculte cum se lupta tatăl tău cu locotenentul.

– Era un samurai cu un singur picior, pe jumătate orb, înarmat cu o *katana*, împotriva unui bărbat sănătos şi voinic, cu mâinile legate la spate, zice Hiro. O luptă foarte interesantă. Şi foarte corectă. Tata a câştigat. Şi acela a fost sfârşitul războiului. Trupele de ocupaţie au ajuns acolo peste două săptămâni. Tata s-a-ntors acasă, a umblat din loc în loc o vreme şi, în cele din urmă, a avut un copil în anii şaptezeci. Aşa cum s-a-ntâmplat şi cu tatăl tău.

– Amchitka, 1972, spune Raven. Voi, nemernicilor, l-aţi iradiat pe tata a doua oară.

– Îţi înţeleg profunzimea sentimentelor. Dar nu crezi că te-ai răzbunat de-ajuns? întreabă Hiro.

– Niciodată nu e de-ajuns, răspunde Raven.

Hiro accelerează şi se apropie de el, fluturându-şi *katana.* Dar Raven îl vede în oglinda retrovizoare şi întinde braţul în spate, parând lovitura; ţine într-o mână un cuţit mare, lung. Pe urmă îşi reduce viteza aproape la zero şi se strecoară între doi stâlpi de susţinere. Hiro îl depăşeşte, încetineşte prea mult şi îl întrezăreşte pe Raven, care trece de el vâjâind, dincolo de şina monoraiului.

Şi aşa merg mai departe. Gonesc de-a lungul străzii intersectându-şi traiectoriile în zigzag, trecând de o parte şi de alta a monoraiului. Jocul e simplu. Raven nu trebuie decât să-l facă pe Hiro să intre într-un stâlp. Pentru că astfel se va opri o clipă. Timp în care Raven va ajunge departe, ieşind din raza vizuală, şi el nu va mai avea cum să-l urmărească.

Jocul e mai simplu pentru Raven decât pentru Hiro. Dar Hiro se pricepe la asta mai bine decât Raven. Ceea ce le egalizează şansele.

Fac slalom pe sub şina monoraiului cu viteze între o sută şi o sută de mii de kilometri pe oră; în jurul lor se răsfiră, pierzându-se în întuneric, construcţii comerciale scunde, laboratoare de înaltă tehnologie şi parcuri de distracţii. Centrul e în faţa lor, înalt şi strălucitor ca aurora boreală înălţată din apele întunecate ale Mării Bering.

Capitolul 67

Primul pon loveşte pântecul elicopterului când încep să survoleze Valley, la mică înălţime. Y.T. îl simte mai degrabă decât îl aude; cunoaşte sunetul acestui impact îndrăgit atât de bine încât îl poate detecta ca un seismograf ultrasensibil, care înregistrează cutremurele din partea opusă a planetei. Apoi lovesc alte poane, o jumătate de duzină, în succesiune rapidă, şi ea trebuie să-şi impună să nu se aplece către geam, aruncând o privire afară. Bineînţeles. Partea de dedesubt a elicopterului e un perete solid, din oţel sovietic. Reţine poanele ca lipiciul. Numai dac-ar continua să zboare destul de jos ca să fie ponaţi – ceea ce trebuie să facă dacă nu vor să-i repereze radarele Mafiei.

Aude staţia radio pârâind în partea din faţă a avionului.

– Înalţă-te, Sasha, aduni paraziţi.

Y.T. se uită pe geam. Celălalt elicopter, micul aparat de aluminiu al corporaţiei, zboară alături de ei, ceva mai sus, şi toată lumea de la bord se uită afară, la pavajul de dedesubt. Cu excepţia lui Raven. Raven e tot cu ochelarii, tot în Metavers.

Rahat. Pilotul măreşte altitudinea.

– OK, Sasha, ai scăpat de ei, anunţă staţia radio. Dar încă-ţi mai atârnă două chestii de-alea, poane, sub pântec, ai grijă să nu te-agăţi cu ele de ceva. Cablurile sunt mai rezistente ca oţelul.

E tot ce trebuie să ştie. Y.T. deschide uşa şi sare din elicopter.

Sau cel puţin asta e impresia celor dinăuntru. În realitate, se prinde de un mâner şi sfârşeşte atârnând de uşa deschisă care se leagănă şi privind către pântecul elicopterului. De el sunt prinse două poane; le zăreşte mânerele cu nouă metri mai jos, la capetele cablurilor, fâlfâind în curentul de aer. Prin uşa deschisă nu-l poate auzi pe Rife, dar îl vede alături de pilot, gesticulând: Jos, lasă-l mai jos!

Exact aşa cum şi-a închipuit. Treaba asta cu ostaticii e cu două tăişuri. Rife nu se poate folosi de ea dacă nu e nevătămată.

Elicopterul începe din nou să piardă altitudine, coborând către cele două dâre gemene de logolum care marchează şoseaua de dedesubt. Atârnată de uşă, Y.T. începe să se legene uşor, înainte şi înapoi, ajungând în final la o amplitudine destul de mare ca să poată agăţa cu piciorul cablul unui pon.

Următoarea mişcare o s-o doară al naibii. Dar materialul tare al salopetei ar trebui s-o-mpiedice să piardă prea multă piele. Iar faptul că Tony se întinde spre ea, încercând s-o prindă de mânecă, îi întăreşte tendinţa de a nu sta prea mult pe gânduri. Îşi desprinde o mână de uşă, înhaţă cablul ponului, şi-l răsuceşte de două ori în jurul mănuşii şi îşi desprinde şi mâna cealaltă.

A avut dreptate. Doare al dracului. Când se lasă legănându-se sub elicopter, unde Tony n-o mai poate ajunge, în interiorul mâinii ei

pocneşte ceva – probabil unul dintre oasele alea mici, fără importanţă. Dar îşi înfăşoară cablul în jurul trupului, aşa cum a făcut Raven când a coborât de pe navă în rapel, cu ea în braţe, şi reuşeşte o alunecare controlată, usturătoare, până în capăt.

În jos, către mâner, şi gata. Şi-l prinde de centură, ca să nu cadă, apoi se răsuceşte vreme de ceea ce pare să fie un minut, până când nu mai e înfăşurată în cablu, se leagănă pur şi simplu agăţată de talie, răsucindu-se întruna între elicopter şi stradă, fără niciun control. Pe urmă ia mânerul în ambele mâini şi şi-l desprinde de centură, aşa că atârnă iarăşi susţinută de braţe, acesta fiind de fapt scopul întregului exerciţiu. În timp ce se roteşte, vede cel de-al doilea elicopter, mai sus de ea şi în lateral, şi ştie că toate mişcările ei îi sunt relatate lui Rife prin radio.

Fără nicio îndoială. Elicopterul îşi reduce viteza la jumătate şi mai pierde ceva altitudine.

Y.T. apasă un alt buton şi desfăşoară cablul în întregime, căzând pe o distanţă de şase metri într-o singură clipă plină de fiori de plăcere şi de spaimă. Acum zboară la trei sau patru metri deasupra autostrăzii, probabil cu viteză de şaptezeci de kilometri pe oră. De o parte şi de alta, firmele luminoase trec pe lângă ea în goană, ca nişte meteoriţi. Traficul e lejer, cu excepţia unui roi de kurieri.

Elicopterul RARE se apropie brusc, ajungând periculos de aproape, ea se uită fulgerător în sus şi îl vede pe Raven privind-o prin geam. Şi-a săltat ochelarii pe frunte, pentru o singură clipă. Are o anumită privire, iar ea înţelege că nu e nicidecum furios. O iubeşte.

Y.T. dă drumul mânerului şi intră în cădere liberă.

În acelaşi timp, trage de declanşatorul manual din zona cervicală a gulerului şi intră în modul Omul Michelin când mai multe cartuşe cu gaz sunt detonate în zonele strategice de pe trupul ei. Cel mai mare îi erupe în dreptul cefei ca un explozibil de tip M-80, extinzându-i gulerul şi transformându-l într-un airbag care se înalţă, acoperindu-i în întregime capul. Alte airbaguri i se umflă în jurul pieptului şi al pelvisului, protejându-i mai ales coloana vertebrală. Încheieturile îi sunt deja apărate de armorgel.

Însă aterizarea e dureroasă. Bineînţeles că nu vede nimic din cauza airbagului care îi înfăşoară capul. Dar se simte ricoşând de cel puţin zece ori. Alunecă pe o distanţă de vreo patru sute de metri şi se pare că pe traseu se izbeşte de mai multe maşini; le aude cauciucurile scârţâind. În cele din urmă, pătrunde cu fundul înainte prin parbrizul cuiva şi se opreşte pe scaunul din faţă, cu braţele şi picioarele răşchirate; maşina virează şi intră într-o barieră Jersey.

Airbagul se dezumflă când nimic nu mai e în mişcare, iar ea şi-l trage cu degetele de pe faţă.

Urechile îi ţiuie, sau cam aşa ceva. N-aude nimic. Poate i s-au spart

timpanele când s-au deschis airbagurile.
Dar mai e şi elicopterul mare, foarte talentat când e vorba să facă zgomot. Se trage în afară, pe capota maşinii, simţind că, sub ea, cioburile geamului blindat penetrează vopseaua, trasând zgârieturi paralele.
Rife şi elicopterul lui sovietic sunt chiar acolo, planând la şase metri deasupra şoselei, şi, chiar sub ochii ei, se alege cu o duzină de poane. Ea urmăreşte cablurile cu privirea până la nivelul străzii şi vede kurierii tensionându-le; de data asta nu-l lasă să plece.
Rife devine suspicios şi elicopterul se înalţă, săltând skateboarderii de pe planşe. Dar un semitrailer cu platformă dublă lasă în urmă o mică armată de kurieri – probabil că sărmanul a fost ponat de vreo sută; în câteva secunde, Magnaponurile lor se avântă în aer şi cel puţin jumătate se lipesc de carcasa blindată din prima încercare. Elicopterul coboară clătinându-se, până când toţi kurierii sunt din nou la sol. Alţi douăzeci vin în goană şi se agaţă de el; cei care nu reuşesc se prind de mânerul cablului altcuiva, adăugându-şi greutatea. Elicopterul încearcă de mai multe ori să se ridice, dar e ca şi cum ar fi priponit de asfalt.
Începe să coboare. Kurierii se îndepărtează în evantai, astfel încât ajunge pe şosea în mijlocul unei revărsări radiale de cabluri de pon.
Tony, tipul însărcinat cu paza, coboară mişcându-se încet şi îşi croieşte drum prin reţeaua de cabluri păşind peste ele şi reuşind cumva să-şi păstreze echilibrul şi demnitatea. Se îndepărtează de elicopter până când iese de sub paletele rotorului, apoi scoate de sub hanorac un Uzi şi trage o rafală scurtă în aer.
– Plecaţi în pana mea de lângă elicopterul nostru! urlă el.
Toţi kurierii o fac. Nu sunt proşti. Iar Y.T. păşeşte acum în siguranţă pe pavaj, misiunea a fost îndeplinită, Codul s-a încheiat, nu mai au de ce să-i sâcâie pe tipii din elicopter. Îşi desprind poanele şi îşi bobinează cablurile.
Tony se uită în jur şi o vede pe Y.T. Ea vine drept către elicopter. Trupul zdruncinat al fetei se mişcă stângaci.
– Treci înapoi în elicopter, căţea norocoasă! spune el.
Y.T. prinde mânerul unui pon pe care nimeni nu s-a obosit încă să-l ruleze. Apasă butonul care dezactivează electromagnetul şi capul cade de pe blindajul elicopterului. Ea îl strânge până când lungimea cablului dintre mâner şi cap se reduce sub un metru şi un sfert.
– Am citit despre un tip care se numea Ahab, spune ea, învârtind ponul deasupra capului. Şi-a înfăşurat cablu' ponului pe după chestia pe care voia s-o poneze. Mare greşeală.
Lasă ponul să zboare. Acesta trece prin planul paletelor, în apropierea centrului, şi ea vede cablul indestructibil începând să se înfăşoare în jurul componentelor delicate ale axului rotorului, ca o

garotă în jurul gâtului unei balerine. Prin parbriz îl zăreşte pe Sasha reacţionând, apăsând frenetic pe comutatoare şi trăgând de manete, cu buzele articulând un lung şir de înjurături în limba rusă. Mânerul ponului i se smulge din mână şi îl vede atras către centru, de parcă acolo s-ar afla o gaură neagră.

– Cred că pur şi simplu n-a ştiut când să se oprească, aşa cum li se-ntâmplă şi altora, spune ea.

După care se-ntoarce cu spatele şi se-ndepărtează de elicopter. În urma ei se aude zgomotul unor schije mari de metal care se deplasează în direcţii greşite, izbindu-se unele de altele cu mare viteză.

Rife a prevăzut totul cu mult timp înainte. Alergă deja pe mijlocul drumului, cu o puşcă semiautomată în mâini, în căutarea unei maşini pe care s-o rechiziţioneze. Deasupra, elicopterul RARE planează şi priveşte; Rife îşi ridică ochii spre el şi arată înainte cu mâna întinsă, strigând:

– Duceţi-vă la LAX! Duceţi-vă la LAX!

Elicopterul orbitează pentru o ultimă oară deasupra scenei, uitându-se la Sasha, care opreşte definitiv elicopterul de luptă distrus, uitându-se la kurierii furioşi, care îi dezarmează pe Tony, pe Frank şi pe Preşedinte, uitându-se la Rife, care stă în mijlocul benzii din stânga, obligând o maşină de la CosaNostra Pizza să oprească, obligând şoferul să coboare. Însă Raven nu se uită la nimic din toate astea. Se uită pe geam, la Y.T. când elicopterul se înclină în cele din urmă înainte şi accelerează în noapte, zâmbeşte către ea şi ridică degetul mare, în semn de victorie. Ea îşi muşcă buza de jos şi îi face semn cu degetul mijlociu. Şi astfel se încheie relaţia lor, cu speranţa că i se pune punct odată pentru totdeauna.

Y.T. împrumută planşa unui skaterboarder uluit şi se avântă în lungul străzii, către cea mai apropiată franciză Buy ’n’ Fly, de unde încearcă să-şi sune mama, fiindcă trebuie s-o ducă cineva acasă.

Capitolul 68

Hiro îl pierde pe Raven la câţiva kilometri distanţă de Centru, dar de aici înainte asta nu mai are nicio importanţă; se duce direct în piaţă şi începe să orbiteze în viteză pe marginea amfiteatrului, e un gard alcătuit dintr-un singur om. Raven îşi face apariţia peste câteva secunde. Hiro îşi părăseşte orbita, se repede drept către el şi îl înfruntă ca într-un turnir medieval. Hiro îşi pierde braţul stâng, Raven rămâne fără un picior. Membrele retezate se rostogolesc pe pământ. Hiro îşi lasă *katana* să cadă şi îşi foloseşte braţul rămas ca să-şi scoată sabia pe care-o poate manevra cu o singură mână – oricum mult mai potrivită pentru cuţitul lung al lui Raven. Taie calea acestuia tocmai când se pregăteşte să sară peste buza amfiteatrului, îl sileşte să se dea deoparte; inerţia îl îndepărtează pe Raven cu mai bine de o jumătate de kilometru în numai o jumătate de secundă. Hiro îl urmăreşte lăsându-se călăuzit de presupuneri bine fondate – cunoaşte locul aşa cum cunoaşte Raven curenţii de apă din Insulele Aleutine – şi amândoi accelerează pe străzile înguste din cartierul financiar al Metaversului, fluturându-şi cuţitele lungi unul către altul, spintecând şi tăind felii sute de avataruri elegante care le stau în drum.

Dar par să nu se lovească niciodată unul pe altul. Vitezele sunt pur şi simplu prea mari, iar ţintele prea mici. Hiro a avut noroc până acum – a trezit în Raven fiorul competiţiei, i-a trezit cheful de luptă. Însă Raven n-are nevoie de aşa ceva. Se poate întoarce cu uşurinţă în amfiteatru fără să se obosească să-l ucidă pe Hiro mai întâi.

Şi, în cele din urmă, îşi dă şi el seama. Îşi pune cuţitul în teacă şi dispare pe o alee dintre zgârie-nori. Hiro îl urmăreşte, dar, când intră pe aceeaşi alee, Raven nu se vede nicăieri.

Hiro trece peste bordura amfiteatrului cu trei sute douăzeci de kilometri pe oră şi pluteşte prin spaţiu, în cădere liberă, pe deasupra capetelor unui sfert de milion de hackeri care ovaţionează nebuneşte.

Îl cunosc cu toţii. E tipul cu săbiile. E unul dintre prietenii lui Da5id. Şi se pare că s-a hotărât să pună în scenă, drept contribuţie personală la spectacolul de binefacere, o luptă cu sabia împotriva unui soi de demon uriaş, înspăimântător, pe motocicletă. Nu schimbaţi canalul, o să fie un spectacol pe cinste.

Aterizează pe scenă, sare de pe motocicletă şi se opreşte alături de ea. Vehiculul e încă în bună stare, dar aici nu-i e de niciun folos. Raven e la zece metri distanţă, zâmbindu-i larg.

– Se lansează bombele! spune Raven.

Împinge cu o mână în afara ataşului romboidul de un albastru strălucitor, care cade către mijlocul scenei. Se deschide ca o coajă de ou şi din interior iese o lumină. Lumina începe să se extindă şi să capete formă.

Mulţimea e în extaz.

Hiro aleargă spre ou. Raven îi taie calea. Raven nu se poate deplasa pe propriile picioare, fiindcă unul i-a fost tăiat. Dar încă mai poate conduce motocicleta. Şi-a scos cuţitul din teacă, iar cele două lame se întâlnesc deasupra oului, care s-a transformat într-un vortex orbitor, într-o tornadă de sunet şi lumină. Din centrul său ţâşnesc forme colorate, distorsionate de propria viteză enormă, şi îşi ocupă poziţiile deasupra capetelor, construind o imagine tridimensională.

Hackerii înnebunesc. Hiro ştie că, în clipa aceea, cvadrantul lor din Black Sun se goleşte. Se înghesuie toţi la ieşire, aleargă pe Stradă către Piaţă, vin să vadă spectacolul fantastic pe care li-l oferă, o feerie de lumină, sunet, spade şi vrăjitorii.

Raven încearcă să-l împingă pe Hiro înapoi. În Realitate ar fi reuşit, fiindcă forţa lui e copleşitoare. Însă toate avatarurile sunt la fel de puternice, dacă nu cumva le oferi un sprijin, exact aşa cum e necesar. Aşa că Raven împinge cu toată puterea şi-şi scoate apoi din nou cuţitul, gata să-i taie beregata lui Hiro când dă să se îndepărteze de el; dar Hiro nu se îndepărtează. Aşteaptă până când se descoperă Raven, apoi îi taie mâna în care ţine cuţitul. Pe urmă, pentru orice eventualitate, îi taie şi mâna cealaltă. Mulţimea ţipă de încântare.

– Cum opresc chestia asta? întreabă Hiro.

– Habar n-am. Eu nu mă ocup decât de livrare.

– Ai idee ce-ai făcut?

– Da. Mi-am realizat ambiţia de-o viaţă, spune Raven, şi pe faţă i se lăţeşte un zâmbet imens. Am bombardat America.

Hiro îi taie capul. Mulţimea de hackeri sortiţi pieirii se ridică în picioare şi ovaţionează.

Amuţesc cu toţii când dispare Hiro, pe neaşteptate. Şi-a schimbat avatarul cu celălalt, mai mic, invizibil. Acum pluteşte în aer, deasupra rămăşiţelor sfărâmate ale oului; gravitaţia îl coboară drept în centrul lor. În cădere, murmură pentru sine:

– *SnowScan.*

E softul pe care l-a creat când îşi omora timpul în barca de salvare. Cel care caută virusul *Snow Crash.*

Odată ce Hiro Protagonist pare să fi dispărut de pe scenă, hackerii îşi îndreaptă atenţia către construcţia imensă ce se înalţă din ou. Toată lupta aia absurdă cu săbiile trebuie să fi fost numai o introducere excentrică – tipicul mod neconvenţional în care-i place lui Hiro să le atragă atenţia. Acest spectacol de sunet şi lumină e atracţia principală. Amfiteatrul se umple cu mare repeziciune pe măsură ce mii de hackeri vin din toate părţile: alergând de-a lungul Străzii dinspre Black Sun, scurgându-se din imensele turnuri pline cu birouri unde îşi au sediile cele mai importante corporaţii producătoare de softuri, cuplându-se la Metavers în toate colţurile Realităţii în timp ce

vestea despre reprezentaţia extravagantă se răspândeşte cu viteza luminii în reţeaua de fibră optică.

Spectacolul de lumină e conceput ca şi cum sosirea întârziaţilor ar fi fost anticipată. Ca o dezlănţuire costisitoare de artificii, trece de la un fals punct culminat la altul, şi fiecare e mai spectaculos decât precedentul. E atât de vast şi de complex încât nimeni nu reuşeşte să vadă mai mult de zece la sută; ţi-ai putea petrece un an văzându-l şi revăzându-l şi ai descoperi întruna lucruri noi.

E o construcţie de un kilometru şi jumătate înălţime, alcătuită din imagini bi- şi tridimensionale în mişcare, împletite în spaţiu şi timp. Include totul. Filmele lui Leni Reifenstahl[124]. Sculpturile lui Michelangelo şi invenţiile fantastice ale lui Da Vinci, transpuse în realitate. Luptele aeriene din Al Doilea Război Mondial, cu treceri spectaculoase de la imaginea de ansamblu la detalii şi înapoi, cu avioanele virând deasupra mulţimii, trăgând, arzând şi explodând. Scene din mii de filme clasice, derulându-se şi contopindu-se într-o singură poveste amplă şi alambicată.

Dar începe treptat să se simplifice şi să se îngusteze, reducându-se la o singură coloană de lumină. Moment în care muzica preia ştafeta spectacolului: sunetul unei tobe bas şi un ostinato profund, ameninţător, care le spune tuturor să nu-şi desprindă privirea, abia acum urmează cea mai bună parte. Şi toată lumea priveşte. Cu religiozitate.

Coloana de lumină începe să se scurgă în sus şi în jos, transformându-se într-o siluetă umană. De fapt, sunt patru siluete, patru femei goale, stând umăr la umăr, cu faţa către exterior, precum cariatidele. Fiecare ţine în mâini câte ceva lung şi subţire: două suluri.

O treime de milion de hackeri fixează cu privirile femeile care domină scena şi care îşi ridică braţele deasupra capetelor şi derulează cele patru pergamente, transformându-l pe fiecare într-un ecran plat de televizor, de dimensiunile unui teren de fotbal. Pentru cei aşezaţi în amfiteatru, ecranele astupă pur şi simplu cerul; nimeni nu mai vede nimic altceva.

La început sunt albe, dar, în final, pe fiecare se conturează brusc, o aceeaşi singură imagine, în aceeaşi singură clipă. E o imagine alcătuită din cuvinte; iar cuvintele transmit un mesaj:

DACĂ ACESTA AR FI FOST UN VIRUS
ACUM AŢI FI FOST MORŢI CU TOŢII
DIN FERICIRE NU ESTE
METAVERSUL E UN LOC PERICULOS;

---

124 Helene Bertha Amalie Riefenstahl (1902–2003), fotografă, operatoare şi regizoare de film, dansatoare şi actriţă germană.

CÂT DE BINE VĂ PROTEJAŢI?
LUAŢI LEGĂTURA CU FIRMA
HIRO PROTAGONIST ŞI ASOCIAŢII
DIN DOMENIUL SISTEMELOR DE PROTECŢIE
PENTRU O CONSULTAŢIE PRELIMINARĂ
GRATUITĂ

Capitolul 69

– Ăsta-i exact genul de idioţenie de înalt nivel tehnic care n-a dat absolut niciodată rezultate când am făcut încercări în Vietnam, spune Unchiul Enzo.

– Vă înţeleg punctul de vedere. Dar tehnologia a parcurs între timp un drum lung, ripostează Ky, observatorul de la Ng Security Industries.

Ky stă de vorbă cu Unchiul Enzo prin intermediul unei căşti radio; furgoneta lui plină de echipamente electronice staţionează la patru sute de metri distanţă, în întunericul de lângă un depozit de mărfuri din LAX.

– Monitorizez întregul aeroport şi toate căile de acces, cu ajutorul unui afişaj tridimensional, tip Metavers. De exemplu, ştiu că vă lipsesc plăcuţele de identificare, pe care le purtaţi de obicei la gât. Ştiu că aveţi un dolar Kong şi optzeci şi cinci de cenţi în buzunarul stâng. Ştiu că în celălalt buzunar ţineţi un brici. Şi se pare că e unul de bună calitate.

– Să nu subestimezi niciodată importanţa unei înfăţişări plăcute.

– Dar nu înţeleg de ce aveţi la dumneavoastră un skateboard.

– Îl va înlocui pe cel pierdut de Y.T. în faţa EBGOC-ului, explică Unchiul Enzo. E o poveste lungă.

– Domnule, am primit un raport de la unul dintre franciulatele noastre, spune un locotenent tânăr, care poartă hanoracul Mafiei şi aleargă pe aleea din faţa hangarelor cu un walkie-talkie în mână.

De fapt nu e locotenent; Mafia nu se dă în vânt după folosirea gradelor militare. Dar, dintr-un anumit motiv, Unchiul Enzo se gândeşte la el ca la un locotenent.

– Al doilea elicopter a coborât în parcarea unui mall aflat la vreo cincisprezece kilometri de noi, s-a întâlnit cu maşina livratorului de pizza, l-a luat pe Rife şi a decolat din nou. Acum se îndreaptă încoace.

– Trimiteţi pe cineva să ia maşina abandonată. Şi daţi-i şoferului o zi liberă, spune Unchiul Enzo.

Locotenentul pare oarecum surprins fiindcă Unchiul Enzo se ocupă personal de asemenea detalii mărunte. E ca şi cum şeful s-ar foi încoace şi încolo pe autostradă, adunând gunoaiele. Dar dă respectuos din cap şi mai învaţă ceva: amănuntele sunt importante. Face stânga-mprejur şi-ncepe să vorbească prin staţia radio.

Unchiul Enzo are dubii serioase în privinţa acestui tip. E unul dintre cei în blazere, priceput când e vorba să coordoneze birocraţia la scară redusă dintr-un franciulat Nova Sicilia, dar lipsit de acel gen de flexibilitate pe care îl are, de exemplu, Y.T. Singura justificare a prezenţei locotenentului în acel loc sunt schimbările atât de rapide de situaţie şi, fireşte, pierderea atâtor oameni foarte buni, aflaţi pe *Kowloon.*

Ky vorbeşte din nou prin radio.

– Y.T. tocmai a intrat în legătură cu mama ei, a rugat-o să vină s-o ia, spune el. Vreţi să ascultaţi convorbirea?

– Numai dacă are vreo semnificaţie tactică, răspunde înviorat Unchiul Enzo.

Poate tăia încă o problemă de pe listă; îşi făcea griji în privinţa relaţiei lui Y.T. cu mama ei şi avea de gând să discute cu ea despre asta.

Avionul cu reacţie al lui Rife aşteaptă cu motoarele mergând în gol, gata să-şi înceapă rulajul pe pistă. În carlingă se află un pilot şi un copilot. Cu o jumătate de oră în urmă, se numărau printre angajaţii loiali ai lui L. Bob Rife. Dar au stat acolo, privind prin parbriz ce s-a întâmplat cu duzina de oameni de pază ai lui Rife postaţi în jurul hangarului, dintre care unii s-au ales cu creierii spulberaţi, unii cu gâturile tăiate, iar alţii şi-au aruncat pur şi simplu armele, au căzut în genunchi şi s-au predat. Acum pilotul şi copilotul au depus jurământ de credinţă, pe viaţă, faţă de organizaţia Unchiului Enzo. El ar fi putut să-i târască pur şi simplu afară, înlocuindu-i cu propriii săi piloţi, dar aşa e mai bine. Dacă Rife va reuşi, într-un fel sau altul, să ajungă în avion, îşi va recunoaşte piloţii şi îşi va imagina că totul merge perfect. Iar faptul că sunt singuri în carlingă, fără nicio supraveghere directă din partea Mafiei, subliniază pur şi simplu încrederea Unchiului Enzo în ei şi în jurământul pe care l-au depus. Le va intensifica sentimentul datoriei. Va amplifica nemulţumirea Unchiului Enzo dacă îşi vor încălca jurământul. Unchiul Enzo nu are absolut nicio îndoială în privinţa piloţilor.

E mai puţin mulţumit de aranjamentele de aici, făcute cam la repezeală. Problema e, ca de obicei, impredictibila Y.T. Nu şi-a închipuit c-o să sară dintr-un elicopter în zbor, scăpând din mâinile lui L. Bob Rife. Cu alte cuvinte, se aştepta la o negociere pentru recuperarea ostaticei ceva mai târziu, după ce Rife ar fi dus-o la cartierul lui general lui Houston.

Dar această problemă a recuperării nu mai există şi Unchiul Enzo simte că e important să-l oprească pe Rife acum, înainte de a se întoarce pe domeniul lui din Houston. A solicitat o regrupare a forţelor Mafiei şi, chiar în clipa asta, zeci de elicoptere şi de unităţi tactice îşi recalculează în grabă cursul, străduindu-se să conveargă în LAX cât mai curând cu putinţă. Dar, între timp, Unchiul Enzo e aici, numai cu câteva dintre gărzile sale de corp şi cu tipul din organizaţia lui Ng care asigură supravegherea prin mijloace tehnice.

Au închis aeroportul. A fost simplu: pentru început, au tras pur şi simplu automobilele lor de oraş, marca Lincoln, pe toate pistele, apoi s-au dus la turnul de control şi au anunţat că peste câteva minute începe războiul. LAX e acum un aeroport mai tăcut decât a mai fost

vreodată, din ziua construcţiei sale încoace. Unchiul Enzo aude efectiv zgomotul uşor al valurilor sparte de plajă, la opt sute de metri distanţă. Şederea acolo e aproape plăcută. Numai căldura e dogoritoare.

Unchiul Enzo colaborează cu Mr. Lee, ceea ce înseamnă că lucrează cu Ng, un tip extrem de competent, dar a cărui predilecţie pentru echipamentele tehnologice îl dezgustă. Ar prefera un singur soldat bun, cu pantofi lustruiţi şi înarmat cu un pistol de calibrul nouă, în locul tuturor şmecheriilor lui Ng şi al unităţilor radar portabile.

Când au sosit aici, s-a aşteptat la un spaţiul larg, deschis, în care să-l înfrunte pe Rife. În schimb, locul e plin cu de toate. Pe pista de pe margine stau mai multe zeci de avioane cu reacţie şi de elicoptere ale diverselor corporaţii. Alături e o colecţie de hangare particulare, fiecare cu parcarea sa proprie, înconjurată de un gard şi găzduind o serie de automobile şi de vehicule utilitare. Şi sunt destul de aproape de zona rezervoarelor de combustibil pentru avioanele cu reacţie. Ceea ce înseamnă o grămadă de ţevi, de staţii cu pompe de alimentare şi de diverse chestii hidraulice care se înalţă din pământ. Din punct de vedere tactic, zona are mai multe în comun cu o junglă decât cu un deşert. Pista exterioară şi cele de decolare sunt, fireşte, mai asemănătoare cu deşertul, deşi au un sistem de canalizare în care se pot ascunde mai mulţi bărbaţi. Aşa că o analogie mai bună ar fi războiul de pe plajele din Vietnam: o zonă largă, deschisă, care se transformă brusc în junglă. Nu e locul preferat al Unchiului Enzo.

– De perimetrul aeroportului se apropie un elicopter, spune Ky.

Unchiul Enzo se întoarce spre locotenentul său.

– E toată lumea la locul stabilit?

– Da, domnule.

– De unde ştii?

– Au raportat toţi acum câteva minute.

– Asta nu-nseamnă absolut nimic. Şi maşina pentru livrat pizza?

– Păi, mă gândeam c-o să rezolv asta mai târziu, domnule…

– Trebuie să fii capabil să faci mai multe lucruri în acelaşi timp.

Locotenentul se uită în altă parte, ruşinat şi copleşit de teamă şi respect.

– Ky, întreabă Unchiul Enzo, se-ntâmplă ceva interesant în perimetrul nostru?

– Absolut nimic, răspunde Ng.

– Dar ceva banal?

– Nişte muncitori de la întreţinere, ca de obicei.

– De unde ştii că sunt muncitori de la întreţinere şi nu soldaţi de-ai lui Rife, deghizaţi? Le-ai verificat documentele de identitate?

– Soldaţii au arme de foc. Sau cel puţin cuţite. Radarul arată că tipii

ăştia n-au nimic. Q.E.D.[125]

– Încă mai încerc să le cer tuturor oamenilor noştri să raporteze, zice locotenentul. Cred c-avem o mică problemă cu staţia radio.

Unchiul Enzo îl ia de umeri.

– Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, fiule. În clipa când te-am văzut, m-am gândit că ai o înfăţişare familiară. În cele din urmă, mi-am dat seama că-mi aduci aminte de un om pe care l-am cunoscut cândva: de un locotenent care a fost o vreme comandantul meu, în Vietnam.

Locotenentul e încântat.

– Adevărat?

– Da. Era tânăr, sclipitor, ambiţios, educat. Şi bine intenţionat. Dar avea anumite deficienţe. Nu-nţelegea elementele fundamentale ale situaţiei noastre, în privinţa asta suferea de o incapacitate rebelă. Un soi de blocaj mental, dacă vrei, din cauza căruia subordonaţii lui trăiau experienţa celui mai intens gen de frustrare. Motiv pentru care ne-am aflat o vreme în mare pericol, trebuie s-o recunosc.

– Şi cum s-a rezolvat, Unchiule Enzo?

– Am găsit o rezolvare foarte bună. Vezi tu, într-o bună zi mi-am asumat sarcina de a-l împuşca în ceafă.

Locotenentul face ochii mari şi lasă impresia că i-au paralizat muşchii feţei. Unchiul Enzo n-are niciun strop de simpatie pentru el: dacă nu-i reuşeşte misiunea asta, s-ar putea să moară oameni.

Din casca lui radio se revarsă bolboroseala unui nou mesaj.

– Ăă, Unchiule Enzo? face el, cu voce foarte scăzută şi fără nicio tragere de inimă.

– Da?

– Voiaţi să ştiţi ce e cu maşina pentru livrat pizza?

– Da?

– Nu e acolo.

– Nu e acolo?

– După toate aparenţele, când au coborât la sol ca să-l ia pe Rife, un bărbat a ieşit din elicopter, s-a urcat în maşină şi a plecat.

– Încotro?

– Nu ştim, domnule, am avut un singur observator, care l-a urmărit pe Rife.

– Scoate-ţi casca, spune Unchiul Enzo. Şi închide staţia radio. Ai nevoie de urechi.

– De urechi?

Unchiul Enzo se ghemuieşte şi traversează cu iuţeală pavajul, până ce ajunge între două avioane cu reacţie de dimensiuni reduse. Lasă skateboardul jos fără să facă niciun zgomot. Pe urmă îşi dezleagă şireturile şi-şi scoate pantofii. Îşi scoate şi şosetele şi le îndeasă în

---

125 *Quod erat demonstrandum.*

pantofi. Ia briciul din buzunar, îl deschide şi îşi despică pantalonii de la glezne până la vintre, apoi ridică materialul în sus, îl strânge grămadă şi îl taie. Fiindcă altfel i s-ar freca de picioarele păroase în timpul mersului şi ar face zgomot.

– Dumnezeule! exclamă locotenentul, aflat cu două avioane mai încolo. Al a căzut lat! Doamne, e mort!

Capitolul 70

Unchiul Enzo îşi păstrează deocamdată haina, fiindcă e de culoare întunecată şi e căptuşită cu satin, aşa că nu face aproape nici un zgomot. Pe urmă se urcă pe aripa unuia dintre avioane, astfel încât picioarele să nu-i poată fi văzute de cineva care stă ghemuit. Se aşază pe vine în vârful aripii, deschide gura ca să audă mai bine şi ascultă.

La început nu-i ajunge la urechi decât un zgomot neuniform de stropi, de parcă apa dintr-un robinet pe jumătate deschis ar picura pe pavaj, un sunet care nu se auzea mai înainte. Pare să vină dintr-un avion din apropiere. Unchiul Enzo se teme că ar putea fi o scurgere de combustibil, ca parte a unui plan de a arunca în aer toată zona, scăpând de toţi adversarii dintr-o singură lovitură. Coboară fără nici un zgomot, ocoleşte cu grijă două avioane alăturate, oprindu-se din metru în metru ca să asculte, şi, în cele din urmă vede: unul dintre soldaţii săi a fost ţintuit de fuzelajul din aluminiu al unui Learjet cu un ţăruş lung de lemn. Sângele curge din rană, se prelinge pe cracul pantalonului, picură din pantof şi stropii împroaşcă asfaltul.

Din spate aude un strigăt scurt, care se transformă brusc într-o expiraţie ascuţită, bolborositoare. Sunetul îi e cunoscut. E scos de un om căruia îi trece o lamă ascuţită de-a curmezişul gâtului. E locotenentul, fără nicio îndoială.

Are la dispoziţie câteva secunde în care se poate mişca fără restricţii. Nici măcar nu ştie cu ce se confruntă şi trebuie să afle. Aleargă în direcţia din care a venit ţipătul, trecând în grabă de la adăpostul unui avion la al altuia şi stând ghemuit tot timpul.

Vede o pereche de picioare mişcându-se în partea opusă a unui fuzelaj. El e lângă vârful aripii. Îl apasă cu ambele mâini, folosindu-şi toată puterea, apoi îi dă drumul.

Şi funcţionează: avionul se înclină spre el, legănându-se pe suspensii. Asasinul îşi închipuie că Unchiul Enzo a sărit pe vârful aripii, aşa că se urcă pe aripa opusă şi se aşază cu spatele spre fuzelaj, aşteptând să-l prindă într-o ambuscadă când trece peste avion.

Dar Enzo e încă pe asfalt. Alergă spre fuzelaj fără zgomot, în picioarele goale, se ghemuieşte şi trece pe sub el, se ridică ţinând briciul în mână. Asasinul – Raven – e exact acolo unde se aştepta să fie.

Numai că începe deja să aibă suspiciuni; se ridică în picioare, uitându-se peste avion, ceea ce înseamnă că nu se poate ajunge la gâtul lui. Enzo îi caută în schimb piciorul.

E mai bine să fii prudent şi să iei cea ce poţi, decât să rişti pentru potul cel mare şi să pierzi, aşa că, exact în clipa când Raven îşi coboară privirea spre el, Unchiul Enzo întinde mâna şi-i taie tendonul lui Ahile.

Vrea să se protejeze şi se întoarce, moment în care ceva îl loveşte

cu putere. Se uită în jos şi vede cu uimire un obiect transparent care îi iese din coşul pieptului, în partea dreaptă. Pe urmă îşi ridică ochii şi zăreşte faţa lui Raven la zece centimetri de a lui.

Face un pas înapoi, îndepărtându-se de aripă. Raven spera să cadă peste el, dar cade în schimb pe pavaj. Enzo se apropie din nou, cu briciul pregătit, dar Raven, stând pe asfalt, a scos deja un al doilea cuţit. Se întinde spre interiorul coapsei lui şi reuşeşte să-l rănească. Unchiul Enzo păşeşte într-o parte, ferindu-se de lamă şi renunţând la atac, şi reuşeşte în final să facă o tăietură scurtă, dar adâncă, în partea de deasupra a umărului lui Raven. Însă acesta îi azvârle braţul într-o parte înainte de a încerca din nou să ajungă la gât.

Unchiul Enzo e rănit, dar e rănit şi Raven. Dar Raven nu mai poate alerga mai repede decât el; e timpul să facă un mic bilanţ. Enzo se îndepărtează în fugă, deşi la fiecare mişcare simte o durere cumplită plimbându-i-se în susul şi în josul părţii drepte a corpului. Ceva îl loveşte în spate cu un zgomot surd; simte o durere ascuţită deasupra unui rinichi, dar numai pentru o singură clipă. Se întoarce şi vede o bucată de sticlă însângerată spărgându-se de pavaj. Probabil că Raven i-a aruncat-o în spate. Dar, fără ajutorul dat de puterea braţului lui, n-a avut destulă forţă ca să străpungă în întregime materialul antiglonţ, aşa că a căzut.

Cuţite de sticlă. Nu e de mirare că nu le-a văzut Ky pe radarul cu unde milimetrice.

În momentul când ajunge la adăpostul unui alt avion, auzul îi e copleşit de zgomotul apropierii unui elicopter.

E elicopterul lui Rife şi coboară pe pistă, la câteva zeci de metri distanţă de avionul cu reacţie. Tunetul paletelor rotorului şi suflul de aer par să-i pătrundă Unchiului Enzo în creier. Închide ochii, ferindu-se de curentul de aer, şi îşi pierde pe de-a-ntregul echilibrul, n-are idee unde se află până când nu cade cât e de lung pe pavaj. Asfaltul de sub el e alunecos şi cald, şi aşa îşi dă seama că pierde foarte mult sânge.

Privind către pistă, îl vede pe Raven, care se îndreaptă spre aeronavă şchiopătând groaznic, fiindcă un picior nu-i mai e, practic, de niciun folos. În cele din urmă renunţă şi sare pur şi simplu într-un picior.

Rife a coborât din elicopter. Stă de vorbă cu Raven, care gesticulează, arătând în direcţia lui Enzo. Pe urmă Rife dă aprobator din cap şi Raven face stânga împrejur, arătându-şi dinţii strălucitori şi albi. Nu e o grimasă, mai degrabă zâmbeşte, anticipând. Se apropie de Unchiul Enzo ţopăind şi scoţând din haină un alt cuţit de sticlă. Nemernicul are la el un milion.

Vine după Enzo, iar Enzo nici măcar nu poate sta în picioare fără să leşine.

Se uită în jur şi nu vede nimic altceva decât un skateboard şi o pereche de pantofi scumpi, cu şosete în ei, la vreo şase metri distanţă. Nu se poate ridica, dar se poate târî ca un infanterist, aşa că începe să înainteze împingându-se în coate, în timp ce Raven se apropie de el sărind într-un picior.

Se întâlnesc pe porţiunea liberă a pistei dintre două avioane învecinate. Enzo e întins pe burtă, peste skateboard. Raven stă în picioare, sprijinindu-se cu o mână de aripa unui avion şi cu cuţitul de sticlă scânteindu-i în cealaltă. Enzo vede acum lumea în alb şi negru, de parcă ar accesa Metaversul de la un terminal ieftin; exact aşa o descriau camarazii lui din Vietnam, înainte de a muri din cauza pierderii de sânge.

– Sper că ţi-ai făcut ultimele rugăciuni, spune Raven, fiindcă n-avem timp să chemăm un preot.

– Nu e nevoie de preot, răspunde Unchiul Enzo, şi apasă un buton de pe skateboard – cel pe care scrie „Emiţătorul RadiKS de Unde de Şoc în Bandă Îngustă”.

Şocul e cât pe ce să-l lase fără cap. Dacă supravieţuieşte, Unchiul Enzo n-o să mai audă niciodată bine. Dar îl şi dezmeticeşte puţin. Îşi saltă fruntea de pe planşă şi îl vede pe Raven stând acolo, paralizat, cu mâinile goale, cu o mie de aşchii mărunte de sticlă căzându-i din haină.

Se rostogoleşte pe spate şi-şi flutură briciul în aer.

– Eu, unul, prefer oţelul, spune el. Te tentează un bărbierit?

Capitolul 71

Rife vede totul şi înţelege destul de bine totul. I-ar plăcea să vadă şi cum se sfârşeşte, dar e un om foarte ocupat; ar prefera să plece de-aici înainte de a veni după el restul Mafiei, şi Ng, şi Mr. Lee, şi toţi ceilalţi găozari, cu proiectilele lor cu detectoare de căldură. Şi n-are timp să aştepte până ţopăie înapoi şontorogul de Raven. Îi face semn pilotului ridicându-şi degetul mare şi începe să urce pe scara avionului său personal.

E ziuă. Din zona rezervoarelor de combustibil, aflată la un kilometru şi jumătate depărtare, se înalţă încet un zid de flăcări unduitoare, portocalii, ca deschiderea unei crizanteme redată în succesiune rapidă. Înflorirea şi creşterea sa necontrolată sunt atât de vaste şi de complicate, încât Rife se opreşte să privească de la jumătatea scărilor.

O perturbaţie puternică se mişcă prin văpaie, trasând o dâră liniară ce penetrează lumina, ca o rază cosmică străbătând o cameră de ceaţă. Trece cu atâta forţă încât lasă în urmă o undă de şoc perfect vizibilă printre flăcări, ca un con strălucitor, în expansiune, de o sută de ori mai larg decât sursa întunecată din vârful său; un obiect negru, ca un glonţ, susţinut de patru picioare ce se agită cu o asemenea iuţeală încât nu sunt vizibile. E atât de mic şi de rapid încât L. Bob Rife n-ar avea cum să-l vadă dacă nu s-ar îndrepta direct spre el.

Îşi croieşte drum printr-o încâlceală amplă de conducte montate în aer liber, ţevile care transportă combustibilul până la avioane, sărind peste o parte dintre obstacole, săpând cu ghearele sale metalice în altele, sfâşiindu-le cu loviturile explozive ale labelor, aprinzându-le conţinutul cu scânteile care zboară ori de câte ori atinge pavajul. Creatura îşi strânge cele patru picioare sub ea şi face un salt lung de treizeci de metri până deasupra unui rezervor îngropat, îl foloseşte drept trambulină de lansare pentru un alt salt lung, cu boltă, peste gardul din plasă de sârmă care desparte zona de depozitare a combustibilului de aeroportul propriu-zis, apoi se lansează într-o alergare cu paşi mari, uniformi şi puternici şi accelerează pe suprafaţa perfect plană a pistei, urmată de o limbă lungă de flăcări ce se întinde alene dinspre mijlocul incendiului, spiralându-se în ea însăşi când dă peste curenţii din postşocul generat de trecerea Şobolănosului.

Ceva îi spune lui L. Bob Rife să se îndepărteze de avionul încărcat cu combustibil. Se răsuceşte şi pe jumătate sare, pe jumătate cade de pe trepte, mişcându-se cu stângăcie fiindcă se uită la Şobolănos în loc să vadă unde-şi pune piciorul.

Şobolănosul, un simplu obiect minuscul, deplasându-se la mică distanţă de pământ, vizibil numai mulţumită umbrei sale proiectate pe fundalul focului şi şirului de scântei albe ce iau naştere când atinge asfaltul cu ghearele, face o uşoară corecţie a traiectoriei sale.

Nu se mai îndreaptă spre avion, ci spre el. Rife se răzgândeşte şi aleargă către scară, urcă treptele câte trei. Scara se curbează şi oscilează sub greutatea lui, amintindu-i cât de fragil e avionul.

Pilotul vede creatura venind, nu mai pierde timpul retrăgând scara înainte de a elibera frânele şi porneşte aeronava, rotindu-i botul în direcţia opusă Şobolănosului. Accelerează, aproape trântind avionul pe o aripă când ia în viteză o curbă strânsă, şi turează motoarele la maximum imediat ce zăreşte linia din centrul pistei. Ocupanţii avionului nu mai văd acum decât în faţă şi în lateral. Nu mai pot vedea ce-i urmăreşte.

Y.T. e singura persoană care vede ce se întâmplă. Mulţumită permisului ei de kurier, a trecut cu uşurinţă de paza aeroportului şi navighează pe asfalt, în apropierea terminalului din zona depozitului de mărfuri. De acolo vede ca-n palmă o porţiune de vreo opt sute de metri a pistei şi observă tot ce se petrece: avionul rulează vâjâind, îşi închide uşa din mers, azvârle flăcări de un albastru palid din ajutaje, încercând să atingă viteza de decolare, iar Fido alergă după el ca un câine după un poştaş gras, face un ultim salt formidabil în aer, transformându-se într-o rachetă Sidewinder, şi aterizează cu nasul înainte pe ajutajul motorului din stânga.

Avionul explodează la vreo trei metri deasupra solului, cu Fido, cu L. Bob Rife şi cu virusul său învăluiţi deopotrivă de flama pură, sterilizatoare.

Ce drăguţ!

Y.T. rămâne locului o clipă, privind urmările evenimentelor: sosirea elicopterelor Mafiei, doctorii sărind jos cu trusele lor, cu pungi cu sânge şi cu tărgi, soldaţii Mafiei răspândindu-se în grabă printre avioanele particulare, părând să caute pe cineva. O maşină pentru livrat pizza demarează dintr-o zonă de parcare, cu cauciucurile scârţâind, iar un automobil al Mafiei se desprinde de grup şi pleacă după ea, într-o urmărire palpitantă.

Dar Y.T. se plictiseşte după o vreme, aşa că patinează înapoi, către terminalul principal, propulsându-se mai ales prin forţa proprie, deşi reuşeşte să poneze pentru o vreme o cisternă cu combustibil.

Aşa cum s-au înţeles la telefon, îşi găseşte mama aşteptând-o în zona de recuperare a bagajelor, în maşinuţa ei stupidă, ca o prăjiturică glazurată. Y.T. deschide portiera, îşi aruncă planşa pe bancheta din spate şi urcă.

– Acasă? întreabă mama ei.

– Mda, acasă pare locu’ potrivit.

Mulţumiri

Această carte e rodul colaborării dintre mine şi pictorul Tony Sheeder, intenţia noastră iniţială fiind publicarea unui roman grafic, cu imagini generate de calculator. În general vorbind, eu m-am ocupat de cuvinte, iar el de desene; dar, cu toate că lucrarea de faţă e alcătuită aproape în întregime din cuvinte, o serie dintre aspectele sale îşi au rădăcina în discuţiile mele cu Tony.

A fost un roman greu de scris şi am primit foarte multe sfaturi bune de la agenţii mei Liz Darhansoff, Chuck Verrill şi Denise Stewart, care mi-au citit versiunile timpurii. Alte persoane care şi-au spus părerea despre acestea au fost Tony Sheeder; Dr. Steve Horst de la Wesleyan University, care a făcut comentarii ample şi extrem de clare despre tot ce are legătură cu creierul omenesc şi cu calculatoarele (şi brusc a fost pus la pat de un virus, la vreo oră după ce a citit cartea); şi cumnatul meu, Steve Wiggins, în prezent angajat la Universitatea din Edinburgh, care, pentru început, mi-a trezit interesul faţă de Aşera şi care m-a ajutat să găsesc lucrări şi citate utile în vremea când mă foiam neajutorat prin Biblioteca Congresului.

Marco Kaltofen a reacţionat, ca de obicei, în stilul enciclopedic al Bibliotecarului când i-am pus o serie de întrebări – începând cu *de ce* şi *unde* – despre problema deşeurilor toxice. Richard Green, agentul meu din L.A., m-a ajutat în privinţa unor aspecte geografice legate de acest oraş.

Brack Pollock a citit şpalturile cu atenţie, dar cu o viteză uimitoare, şi a făcut mai multe sugestii utile. A fost primul, şi cu siguranţă nu ultimul, care a sugerat că BIOS înseamnă de fapt „Basic Input/Output System”, nu „Built-In Operating System”, aşa cum am afirmat eu aici (şi aşa cum *ar trebui* să fie); dar simt că, în urmărirea unui calambur satisfăcător, am dreptul să trec peste orice alte consideraţii.

Ideea unei „realităţi virtuale” de genul Metaversului este de acum răspândită în lumea graficii computerizate şi a fost pusă în practică într-o serie de moduri diferite. Viziunea aparte a Metaversului, aşa cum este descris în acest roman, îşi are originea în discuţiile pe care le-am purtat, fără vreun scop anume, cu Jaime (căpitanul Bandwidth) Taafle – ceea ce nu înseamnă că vina pentru orice aspecte nerealiste sau de prost gust ale acestei „lumi virtuale” îi aparţine altcuiva în afară de mine. Cuvintele „avatar” (în sensul pe care-l are aici) şi „Metavers” sunt invenţia mea, la care am recurs după ce am decis că utilizarea termenilor deja existenţi (cum ar fi „realitate virtuală”) era pur şi simplu prea incomodă.

În ceea ce priveşte descrierea modului în care ar putea fi construit Metaversul, am fost influenţat de *Apple Human Interface Guidelines,* o carte care explică filosofia din spatele sistemului de operare Macintosh. Încă o dată, menţionez acest fapt numai pentru a

recunoaşte influenţa benefică a oamenilor care au redactat mai sus-amintita lucrare, nu pentru a arunca pe umerii acestor inocenţi vina pentru rezultatele pe care le-am obţinut.

Ca o întorsătură favorabilă a lucrurilor, pe care o includ aici numai fiindcă reprezintă o autoreferinţă care îmi face plăcere, am ajuns la o familiarizare intimă cu subtilităţile ascunse ale Macintosh-ului în primele etape ale proiectului romanului grafic – maniacal şi sortit pierii – când a devenit foarte clar că singurul mod în care îi puteam impune sistemului să facă lucrurile pe care le doream era crearea unei multitudini de softuri pentru procesarea imaginilor. Probabil că, pe durata conceperii acestei lucrări, mi-am petrecut mai multe ore programând decât scriind, deşi, în cele din urmă, m-am îndepărtat de conceptul grafic iniţial, transformând astfel cea mai mare parte a acelor eforturi într-o activitate inutilă din punct de vedere practic.

Trebuie subliniat că am scris materialul despre Turnul Babel sprijinindu-mă pe umerii multor, multor istorici şi arheologi, care au făcut de fapt cercetările; majoritatea cuvintelor rostite de Bibliotecar li se datorează acestor oameni şi am încercat să-l fac pe acesta să acorde recunoaştere paternităţii ideilor, atunci când a fost necesar, împănându-i comentariile cu note explicative verbale, în stilul unui savant, ceea ce eu nu sunt.

În cele din urmă am aflat, după publicarea primei ediţii a romanului *Snow Crash,* că termenul „avatar” se folosea de fapt de un număr de ani ca parte a unui sistem de realitate virtuală numit Habitat şi creat de F. Randall Farmer şi Chip Morningstar. Sistemul rulează pe computerele Commodore 64 şi, cu toate că în Statele Unite a fost dat uitării, e încă popular în Japonia. Pe lângă avataruri, Habitat include multe dintre caracteristicile de bază ale Metaversului, aşa cum au fost descrise în această carte.

„Mitologie de Mall avangardistă, în stil neconvenţional, pentru secolul XXI." – William Gibson

Se întâmplă arareori să apară un scriitor care nu suportă comparație – un scriitor atât de original, încât redefinește modul în care privim lumea. Neal Stephenson este un astfel de scriitor și ***Snow Crash*** este un astfel de roman, care împletește realitatea virtuală, legendele sumeriene și aproape tot ceea ce a existat între ele cu o excelentă și extrem de actualizată cibersensibilitate, oferindu-ne un gigathriller al erei informaționale.

În Realitate, Hiro Protagonist livrează pizza pentru CosaNostra Pizza Inc., însă în Metavers e un prinț războinic. După ce plonjează în misterul unui nou virus al computerelor care distruge hackerii de pretutindeni, aleargă pe autostrăzile luminate de neon, îndeplinind o misiune al cărei obiect este amenințarea infocalipsei.
Snow Crash este o zbenguială năucitoare printr-o Americă a viitorului, atât de bizară, atât de imorală...

„O călătorie fantastică, epuizant de zgomotoasă, suprarealistă și amuzant de bizară prin vârtejul unei zile de mâine care e deja aici." – Timothy Leary

SCIENCE-FICTION

ISBN: 978-973-102-302-1

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro

LEDA, *imprint al* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrația copertei: Bruce Jensen